BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

JAMES CLAVELL

EVADAREA

Povestea de dragoste din *"VÎRTEJUL"*

Cuprins

JAMES CLAVELL

EVADAREA

Traducere: Anca Irina Ionescu
Titlul original: ESCAPE

CARTEA ÎNTÂI

VINERI
9 februarie 1979

Teheran – apartamentul lui McIver, ora 20:30. Stăteau toţi trei înghesuiţi în jurul aparatului mare de radio pe ultrascurte, care funcţiona pe baterii. Semnalul postului de radio se stingea mereu şi se auzeau o mulţime de paraziţi.

„Aici BBC World Service, este ora 17:00 GMT…” Ora 5 GMT era ora 20:30 în Iran.

Cei doi bărbaţi îşi verificară automat ceasurile. Femeia mai sorbi puţin din votca cu martini. Afară, noaptea era neagră. În depărtare se auzeau focuri de armă. Nu le luau în seamă. Femeia sorbi încă o dată, aşteptând parcă ceva. În apartament era rece; încălzirea centrală încetase să mai funcţioneze cu câteva săptămâni în urmă. Singura lor sursă de încălzire era acum un aparat electric care, din cauza tensiunii scăzute a curentului electric, funcţiona la numai jumătate din putere.

„… la ora 19:00 GMT vă vom prezenta o corespondenţă specială în legătură cu Persia, care se numeşte acum Iran, de la trimisul nostru… „

— Buuun, murmură ea şi toţi dădură din cap.

Avea cincizeci şi unu de ani, arăta tânără pentru vârsta ei, cu ochi albaştri şi părul blond, era zveltă şi purta ochelari cu rame de culoare închisă. Genevere McIver, pe scurt: Genny.

„… dar mai întâi sumarul ştirilor: Situaţia din Iran este încă foarte instabilă. Mai multe facţiuni rivale bine înarmate încearcă să preia puterea. Primul-ministru Callaghan a anunţat că Majestatea Sa Regina va lua avionul spre Kuweit luni şi va începe o vizită de trei săptămâni în statele din Golf. La Washington, presa… „

Emisiunea nu se mai auzea deloc. Bărbatul mai înalt trase o înjurătură.

— Ai răbdare, Charlie, spuse ea blând. O să se audă imediat.

— Da, Genny, ai dreptate.

Charlie Pettikin avea patruzeci şi şase de ani, fusese în RAF – Forţele Aeriene Regale – iniţial în Africa de Sud. Avea părul negru presărat cu fire mai cărunte, era pilot principal şi şeful programului de pregătire a personalului de deservire a elicopterelor pentru Forţele Aeriene Iraniene. În depărtare se auzi din nou răpăitul unei mitraliere.

— E cam riscant s-o trimită pe regină acum în Kuweit, nu-i aşa? spuse Genny. Kuweit era un şeicat arab extrem de bogat în petrol, situat exact de partea cealaltă a Golfului, între Arabia Saudită şi Iraq. E chiar o prostie în asemenea împrejurări, nu?

— Al dracului de mare. Guvern tâmpit, pe toate le face pe dos! spuse furios Duncan McIver, soţul ei. Tot drumul ăsta idiot până la Aberdeen!

Femeia râse.

— E un drum foarte lung, Duncan.

— Nu e destul de lung pentru mine, Gen!

McIver era şeful Elicopterelor S-G, o companie britanică ce asigura service-ul în Iran de mai mulţi ani, mai ales pentru industria petrolieră. Era un bărbat cu o constituţie robustă, în vârstă de cincizeci şi opt de ani, cu alură de boxer, cu părul cărunt.

— Callaghan este un tâmpit şi…

Se opri brusc, auzind un vehicul greu care trecea pe stradă. Apartamentul se afla la ultimul etaj, al cincilea, dintr-o clădire modernă de locuinţe aflată în cartierul de nord al Teheranului. Mai trecu încă un vehicul.

— Se pare că mai vin şi alte tancuri, spuse Charlie Pettikin.

— Poate că ne aşteaptă iarăşi ceva rău, spuse femeia.

De câteva săptămâni, toate zilele fuseseră rele. Mai întâi se instituise legea marţială în septembrie, când toate întrunirile publice fuseseră interzise şi se stabilise interdicţia de circulaţie între orele 21:00 şi 5:00, impusă de şah, care nu făcuse decât să întărite şi mai tare populaţia, mai ales în capitală, la Teheran. Urmaseră numeroase asasinate, tot mai multă violenţă. Şahul se dovedise şovăielnic şi în ultimele zile ale lui decembrie anulase legea marţială, numindu-l pe Bakhtiar, un moderat, prim-ministru. Făcuse mai

multe concesii şi după aceea, de necrezut, la 16 ianuarie plecase din Iran „în vacanţă”. Apoi Bakhtiar îşi formase guvernul, iar ayatolahul Khomeini, aflat încă în exil în Franţa, îl condamnase pe şah şi pe toţi cei care îl sprijineau. Izbucniseră revolte, se înregistraseră tot mai mulţi morţi. Bakhtiar încercase să negocieze cu ayatolahul, însă acesta refuzase să stea de vorbă cu el. Poporul era neliniştit, armata era neliniştită. Mai întâi i s-au închis toate aeroporturile, apoi au fost deschise pentru el. Şi după aceea, tot atât de necrezut, cu opt zile în urmă, pe 1 februarie, ayatolahul se întorsese. Revoluţia începuse cu adevărat, în cel mai serios mod cu putinţă.

— Aş mai bea ceva, spuse Genny şi se ridică pentru a-şi ascunde un fior. Pot să-ţi prepar şi ţie un pahar, Duncan?

— Mulţumesc, Gen.

Se duse la bucătărie să ia nişte gheaţă.

— Charlie?

— Mulţumesc. Mă servesc singur.

Genny se opri brusc, căci vocea de la radio se auzea acum clar:

„…China informează că au avut loc ciocniri serioase la frontiera cu Vietnamul şi denunţă…”

Vocea se stinse din nou, lăsând în locul ei numai paraziţi. Se auziră alte mitraliere, de astă dată mai aproape.

După o clipă, Pettikin spuse:

— Venind încoace, m-am oprit şi am băut ceva la Clubul presei. Circulă un zvon că Bakhtiar se pregăteşte să dea cărţile pe faţă. Alt zvon susţine că în Meshed s-au încins lupte grele după ce mulţimea îl imobilizase pe şeful poliţiei împreună cu şase din oamenii lui.

— Cumplit, spuse Genny.

— Să dea Domnul să se potolească. Iranul este o ţară minunată şi nu am de gând să mă mut de-aici.

Radioul îşi reveni pentru o secundă, apoi începu să emită iarăşi numai paraziţi.

— Probabil că sunt pete solare.

— Suficient de puternice ca să te facă să scuipi sânge, spuse McIver.

Ca şi Pettikin, făcuse şi el parte din RAF. Fusese primul pilot care intrase în S-G şi acum era director al operaţiunilor din Iran. Era şi director executiv al IHC – Iran Helicopters Company, companie mixtă fifty-fifty cu partenerii iranieni obligatorii, căreia S-G îi închiria elicoptere, compania care le făcea rost de contracte, încheia înţelegerile, păstra banii – fără de care nu ar fi existat operaţiuni în Iran. Se aplecă înainte ca să mai răsucească butonul aparatului de radio, apoi se răzgândi.

— O să-şi revină imediat, Duncan, spuse Genny. Sunt de acord că Callaghan e un tâmpit.

Bărbatul îi zâmbi. Erau căsătoriţi de treizeci de ani.

— Eşti bună, Gen, chiar bună de tot.

— Pentru asta mai meriţi un whisky.

— Mulţumesc, însă de data asta pune mai puţin şi…

„…situaţia se deteriorează în Iran, un portavion a primit ordinul să plece din Filip…”

Vocea spicherului fu acoperită de alt post, apoi amuţiră amândouă.

Aşteptau în tăcere, încordaţi. Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul, încercând să-şi ascundă stupoarea. Genny se îndreptă spre sticla de whisky aproape goală de pe bufet. Tot pe bufet, ocupând aproape întregul spaţiu, se afla şi aparatul de înaltă fidelitate al lui McIver pentru comunicaţiile cu bazele de elicoptere de pe toată suprafaţa Iranului – cu care putea păstra legătura atunci când condiţiile o permiteau.

Apartamentul era mare şi confortabil, cu trei dormitoare şi două livinguri. În ultimele luni, de când se decretase legea marţială şi începuseră violenţele de stradă, Pettikin se mutase cu ei – rămăsese acum singur, căci divorţase cu un an în urmă – şi aranjamentul acesta le convenea de minune tuturor.

O rafală uşoară de vânt făcu să zăngăne obloanele de la fereastră. Genny se uită afară. Se vedeau câteva lumini slabe la casele de vizavi, însă iluminatul stradal nu funcţiona. Acoperişurile joase ale caselor oraşului se întindeau în zare, la nesfârşit. Zăpada le acoperea şi pe ele, şi străzile. Cea mai mare parte din cei cinci până la şase milioane de locuitori ai oraşului trăiau în condiţii mizere, însă această zonă din nordul

Teheranului, cea mai bună, unde locuiau şi mulţi străini şi iranieni înstăriţi, era ordonată şi bine păzită de poliţie.

Prepară o băutură slabă, mai mult sifon, şi o aduse în living.

— O să izbucnească războiul civil. Nu putem să mai rămânem aici.

— Ba o să fie foarte bine. Carter n-o să permită…

Lumina se stinse brusc şi arzătorul electric muri.

— La naiba, făcu Genny. Slavă Domnului că avem butelia de aragaz pentru gătit.

— Poate că pana de curent n-o să dureze mult.

McIver o ajută să aprindă lumânările care se aflau deja la locul lor. Aruncă o privire spre uşa de la intrare. Lângă ea se afla o canistră cu douăzeci de litri de benzină – combustibilul lor de siguranţă. Nu-i plăcea deloc ideea să ţină benzină în casă, mai ales că trebuiau să folosească lumânările aproape în fiecare seară. Dar de câteva săptămâni fusese nevoit să stea între cinci şi douăzeci de ore la coadă la staţiile de benzină şi chiar când ajungeau în faţă, pompistul iranian refuza să-i servească de multe ori pentru că erau străini. De multe ori le fusese golit rezervorul maşinii, lacătele nu mai erau de niciun folos. Erau mai norocoşi decât alţii pentru că aveau acces la punctele de aprovizionare de pe aeroporturi, dar pentru un om obişnuit şi, mai ales, pentru un străin, cozile acestea interminabile făceau viaţa de-a dreptul imposibilă.

Benzina la negru ajunsese la 160 de riali pe litru, adică 2 dolari, 8 dolari un galon. Şi asta numai când reuşeai să faci rost de ea.

— Ce spuneai despre Carter?

— Necazul e că, dacă Jimmy intră în panică şi aduce ceva trupe sau avioane aici, indiferent cât de puţine, totul va sări în aer. Toţi vor începe să ţipe ca muşcaţi de şarpe, sovieticii mai abitir decât toţi, şi vor trebui să reacţioneze, iar Iranul va deveni punctul de pornire al celui de-al Treilea Război Mondial.

— Suntem în cel de-al Treilea Război Mondial încă din 1945, Charlie, spuse McIver.

O serie de paraziţi puternici îl întrerupse, apoi vocea crainicului se auzi din nou:

„…Preşedintele Carter a reiterat sprijinul pentru guvernul lui Bakhtiar din Iran şi pentru procesul constituţional. În insulele britanice se semnalează căderi abundente de zăpadă, furtuni şi inundaţii care au lovit aproape întreaga ţară. Aeroportul Heathrow este închis şi toate avioanele au rămas la sol. Aici se încheie sumarul ştirilor. Ascultaţi BBC World Service. Şi acum un reportaj de la corespondentul nostru pentru ferme intitulat «Găini şi porci». Începem…”

McIver se întinse şi închise aparatul.

— La naiba, omenirea se duce de râpă şi BBC-ul ne vorbeşte despre porci.

Genny râse.

— Ce te-ai face fără BBC şi fără terenurile de fotbal? Furtuni şi inundaţii.

Ridică într-o doară receptorul. Telefonul era mort ca de obicei. De mai multe luni era complet inutilizabil şi nu puteai avea nicio nădejde în el. Nu mai avea niciodată ton, deşi apărea câteodată în mod miraculos, fără niciun motiv aparent.

— Sper că copiii sunt bine.

Aveau un fiu şi o fiică, amândoi căsătoriţi acum, şi doi nepoţi, câte unul de la fiecare.

— Micuţa Karen răceşte aşa de uşor, iar Sarah, deşi are douăzeci şi trei de ani, tot trebuie să-i mai spui cum să se îmbrace. Oare copilul ăsta n-o să se maturizeze niciodată?

— E foarte neplăcut să nu poţi să dai un telefon când simţi nevoia s-o faci, zise Pettikin.

— Da. Oricum, e timpul să mâncăm. Piaţa a fost pustie astăzi, a treia zi la rând. Aşa că am avut de ales între o străveche friptură de berbec tot cu orez sau ceva special. Am ales felul special şi am consumat ultimele două cutii de conserve. Am plăcintă cu carne de vită, conopidă gratinată şi tartă de melasă. Am şi un *hors d’oeuvre* surpriză.

Luă o lumânare şi se duse în bucătărie, închizând uşa în urma ei.

— Mă întreb de ce mâncăm atât de des conopidă gratinată? zise McIver, urmărind cu privirea licărirea flăcării lumânării pe uşa de la bucătărie. Nu pot să sufăr chestia asta, i-am spus-o de o sută de ori.

Peisajul nopţii de-afară îi atrase brusc atenţia. Se duse la fereastră. Oraşul nu avea nicio lumină, curentul electric fiind întrerupt. Dar spre sud-est se vedea o strălucire roşie pe cer.

— Din nou Jaleh, spuse el simplu.

Cu câteva luni în urmă, zeci de mii de oameni porniseră pe străzile Teheranului ca să protesteze împotriva legii marţiale impuse de şah, mai ales în cartierul Jaleh, o suburbie săracă şi cu populaţie foarte densă. Se aprinseseră focuri în stradă şi se organizaseră baricade din anvelope în flăcări. Când sosiseră forţele de ordine, mulţimea agitată şi furioasă refuzase să se împrăştie şi strigase „Moarte şahului!". Gazele lacrimogene nu ajutaseră la nimic, în schimb, armele de foc da. Estimările privind numărul morţilor variau în mod oficial între 97 şi 2-3.000 de oameni din toate grupările combatante.

Pe neaşteptate, telefonul sună, făcându-i pe toţi să tresară.

— Pe cinci lire că e cineva care vrea să i se achite o factură, spuse Pettikin zâmbindu-i lui Genny, care venise şi ea din bucătărie, la fel de uimită de soneria telefonului.

— N-avem cu ce paria, Charlie!

Băncile erau în grevă şi fuseseră închise de două luni, ca răspuns la apelul lui Khomeini la grevă generală, aşa că nimeni – nici persoanele particulare, nici companiile, nici chiar guvernul – nu putuse să scoată numerar, iar cei mai mulţi dintre iranieni operau cu numerar, nu cu cecuri.

McIver ridică receptorul fără să ştie la ce să se aştepte. Sau la cine.

— Alo!

— Dumnezeule mare, uite că drăcia funcţionează, spuse o voce. Duncan, mă auzi?

— Da, dar cine e?

— Talbot, George Talbot de la Ambasada Britanică. Iartă-mă, bătrâne, dar treaba s-a împuţit rău de tot. Khomeini şi-a numit propriul prim-ministru şi i-a spus lui Bakhtiar să demisioneze că altfel e vai de el. Cam un milion de oameni se află în momentul de faţă pe străzile Teheranului şi o caută cu lumânarea. Am auzit

chiar acum că este o răscoală a aviatorilor de la Dosham Tappeh şi Bakhtiar a spus că, dacă nu încetează, o să-i trimită pe Nemuritori împotriva lor!

Nemuritorii erau unităţile de elită ale fanaticei gărzi imperiale din slujba şahului.

— Guvernul Majestăţii Sale, ca şi cele ale Statelor Unite, Canadei şi ale altor ţări îşi sfătuiesc cetăţenii să părăsească deîndată teritoriul Iranului dacă nu este neapărată nevoie de prezenţa lor aici…

McIver încercă să-şi ascundă stupoarea din privire şi le şopti celorlalţi: „Talbot de la ambasadă”.

— …ieri, un funcţionar american de la ExTex Oil şi un iranian de la Iranian Oil au fost atacaţi şi ucişi de „trăgători neidentificaţi” în regiunea de sud-vest, în apropiere de Ahwaz – lui McIver îi tresări din nou inima – voi operaţi încă acolo, nu-i aşa?

— În apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse McIver fără să-şi schimbe vocea.

— Câţi cetăţeni britanici ai aici, fără membrii de familie?

McIver reflectă un moment.

— Patruzeci şi cinci din totalul nostru de şaizeci şi şapte, mai exact douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de ingineri mecanici şi cinci funcţionari administrativi, de care avem strictă nevoie.

— Cine sunt ceilalţi?

— Patru americani, trei germani, doi francezi şi un finlandez, toţi piloţi. Şi doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii englezi dacă este nevoie.

— Membri de familie?

— Patru soţii, niciun copil. Pe ceilalţi i-am trimis de-aici acum trei săptămâni. Mai este Genny, o americană la Kowiss şi două iraniene.

— Ar fi mai bine să le duci pe cele două soţii iraniene la ambasadele soţilor lor chiar mâine, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sunt la Teheran?

— Una din ele este, cealaltă e la Tabriz. Soţia lui Erikki, Azadeh.

— Ar trebui să le faci rost de paşapoarte noi cât mai curând cu putinţă.

Legea iraniană cerea ca toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară să predea paşaportul la serviciul Imigrări de la punctul de trecere a frontierei, unde acesta se păstra până când doreau să plece din nou. Pentru a ieşi din ţară, trebuiau să facă personal cerere la oficiul guvernamental de care aparţineau, ca să li se elibereze o viză de ieşire. Pentru asta aveau nevoie de un document de identitate, un motiv suficient de întemeiat pentru a pleca în străinătate şi, dacă doreau să călătorească cu avionul, un bilet plătit în avans pentru un anumit zbor. Ca să obţii această viză de ieşire, trebuia să aştepţi săptămâni întregi. Normal.

Talbot spunea:

— Din fericire, nu avem nimic de împărţit nici cu ayatolahul, nici cu Bakhtiar şi nici cu generalii. Cu toate astea, toţi străinii sunt în primejdie, aşa că vă sfătuim în mod oficial să vă trimiteţi familiile acasă şi să reduceţi restul personalului la strictul necesar… deocamdată. Începând de mâine, aeroportul va fi un adevărat infern – estimăm că se mai află aici încă cinci mii de străini, în cea mai mare parte americani, însă am cerut companiei British Airways să coopereze şi să mărească numărul de zboruri pentru noi şi pentru cetăţenii noştri. Necazul este că toţi controlorii de zbor civili sunt în grevă. Bakhtiar a ordonat ca în locul lor să fie aduşi controlori militari şi aceştia sunt încă mai tipicari, dacă aşa ceva este cu putinţă. Suntem siguri că va urma din nou un uriaş exod.

În luna precedentă, gloatele furioase făcuseră ravagii în oraşul industrial Isfahan, cu uriaşul lui complex siderurgic, cu rafinăria de petrol, cu fabricile de tunuri grele şi de elicoptere, unde trăiau şi munceau aproximativ 50.000 de americani cu familiile lor. Gloatele incendiaseră băncile – Coranul interzice darea banilor cu camătă, magazinele de băuturi – Coranul interzice băuturile alcoolice, şi două cinematografe – locuri ale „pornografiei şi ale propagandei occidentale", ţintele preferate ale fundamentaliştilor, după care atacaseră instalaţiile fabricilor, aruncaseră cocteiluri Molotov în clădirea cu patru etaje care adăpostea sediul companiei Grumman

Aircraft şi o arseseră până în temelii. Toate acestea făcuseră să se precipite „exodul”.

Mii de oameni se îndreptaseră spre aeroportul din Teheran, luându-l cu asalt. Viitorii pasageri se luptau pentru cele câteva locuri disponibile, transformând aeroportul într-o zonă a sinistrului. Bărbaţi, femei şi copii se instalaseră acolo, înfricoşaţi să nu-şi piardă locul la rând. Nu existau niciun fel de orare de zbor, programări sau priorităţi, toate avioanele erau supraaglomerate, biletele nu se eliberau prin computer, ci se completau încet, cu mâna, de câţiva funcţionari morocănoşi, cei mai mulţi exprimându-şi deschis ostilitatea faţă de străini şi neştiind limba engleză. În curând, aeroportul deveni un ospiciu şi atmosfera insuportabilă.

La acest haos se mai adăugau şi miile de iranieni care sperau să poată fugi cât mai era timp. Cei mai lipsiţi de scrupule şi mai bogaţi nu stăteau la coadă, ci treceau în faţă. Mulţi funcţionari se îmbogăţiră rapid, după care deveniră şi mai lacomi şi încă şi mai bogaţi. Şi atunci controlorii de zbor au intrat în grevă şi traficul aerian s-a întrerupt complet.

Între timp, mulţi dintre străinii care doriseră să se expatrieze plecaseră. Ayatolahul spusese: „Dacă străinul vrea să plece, lăsaţi-l să plece. Materialismul american este Marele Satana…”.

Cei care rămăseseră să deservească câmpurile petrolifere, să menţină avioanele în stare de zbor, uzinele nucleare şi chimice în stare de funcţionare şi tancurile petroliere în mişcare – şi să-şi protejeze uriaşele investiţii – încercau să se facă cât mai puţin remarcaţi.

McIver îşi apăsă mai tare receptorul pe ureche, căci volumul scăzuse pentru o clipă şi se temea că va dispărea de tot.

— Da, George, ce spuneai?

— Spuneam că, în cele din urmă, lucrurile se vor aranja, Duncan, suntem siguri. Dintr-o sursă neoficială am aflat că se pregăteşte o înţelegere pentru ca şahul să abdice în favoarea fiului său Reza – este compromisul pentru care pledează guvernul Majestăţii Sale. Tranziţia la un guvern constituţional – cu

ajutorul loviturii militare care se pregăteşte de mai mult timp – s-ar putea să fie cam dură, dar nu avem de ce să ne facem griji. Îmi pare rău, trebuie să fug. Daţi-mi de veste ce aţi decis…

Telefonul amuţi.

McIver înjură, bătu de câteva ori în furcă fără niciun folos şi le relată lui Genny şi lui Charlie ce spusese Talbot. Genny zâmbi dulce.

— Nu te uita la mine, răspunsul este nu. Sunt de ac…

— Dar, Gen, Tal…

— Sunt de acord că celelalte trebuie să plece, dar aceasta trebuie să rămână. Mâncarea e gata.

Genny se duse înapoi în bucătărie şi închise uşa, respingând orice alt eventual argument.

— Naiba să mă ia dacă n-o să plece, spuse McIver.

— Salariul meu pe un an că nu pleacă până nu pleci şi tu. Şi de ce Dumnezeu nu vrei să pleci? Pot să am eu grijă de toate.

— Nu, mulţumesc, nu.

Ochii lui McIver străluciră în întuneric.

— De fapt, este ca şi când am fi din nou în război, nu-i aşa? Din nou afurisitul ăsta de camuflaj! Nu ai de ce să-ţi faci griji: numai să te obişnuieşti, să ai grijă de trupă şi să îndeplineşti ordinele.

Se uită o clipă cu atenţie la Pettikin, care încerca să ia legătura cu baza lor de la Bandar-e Delam.

— Îl cunoşteai pe americanul care a fost ucis, pe Stanson?

— Nu, dar tu?

— Da. Era un om obişnuit, director zonal la ExTex. L-am văzut o dată. Se povestea că e de la CIA, dar cred că era numai un zvon.

McIver se încruntă către pahar.

— Talbot avea dreptate într-o singură chestiune: suntem al naibii de norocoşi că suntem englezi. E rău de yankei. Nu e drept.

— Da, însă i-ai acoperit cât se poate de bine pe ai noştri.

— Aşa sper.

Când şahul plecase şi izbucniseră peste tot violenţele, McIver scosese cărţi de identitate engleze

pentru toţi americanii.

— Ar trebui ca totul să fie OK, numai dacă Gărzile Revoluţionare, politia sau SAVAK-ul nu le verifică permisele.

După legea iraniană, toţi străinii erau obligaţi să aibă o viză curentă, care trebuia anulată înainte să părăsească ţara. Primeau în schimb o carte de identitate iraniană pe termen de un an, iar piloţii un permis iranian de pilot. Ca o măsură de prevedere în plus, McIver eliberase şi cărţi de identitate corporative, semnate de şeful partenerilor lor iranieni din Teheran. Până acum nu fuseseră niciun fel de probleme.

Pettikin încerca să cheme baza de la Bandar-e Delam prin aparatul HF, dar fără succes.

— O să încercăm mai târziu, spuse McIver. La ora 8:30, toate bazele vor fi pe ascultare, aşa că avem timp să hotărâm ce facem. Hristoase, o să fie al naibii de greu. Ce părere ai? Status quo, cu excepţia membrilor de familie?

Pettikin se sculă foarte îngrijorat, luă o lumânare şi privi harta operaţiunilor fixată pe perete. Înfăţişa starea bazelor lor, personalul de la sol, echipajele şi starea avioanelor. Cele mai multe dintre ele erau independente în ceea ce priveşte transportul, piesele de schimb şi facilităţile de reparaţii. Bazele erau împrăştiate pe toată suprafaţa Iranului, de la locurile de antrenament ale forţelor aeriene şi ale armatei de la Teheran şi Isfahan, la exploatarea forestieră de la Tabriz, în nord-vestul ţării, până la o echipă de depistare a zăcămintelor de uraniu care lucra la frontiera cu Afghanistanul, de la echipa de supraveghere a conductei de petrol de la Marea Caspică până la sondele şi rafinăriile din Golf sau din apropierea lui şi a Strâmtorii Hormuz. Dintre acestea, numai cinci erau operaţionale în momentul de faţă.

— Avem cincisprezece 212, inclusiv două nonoperaţionale, care trebuie să-şi facă verificarea după două mii de ore de zbor, şapte aparate 206, trei Alouette, care ar trebui să lucreze în momentul de faţă…

— Şi toate închiriate pe baza unor contracte legale ferme, dintre care niciunul n-a fost reziliat, dar pentru care nu ni se plăteşte nimic, spuse McIver înciudat. Nici măcar nu putem să mutăm niciunul din aparate fără aprobarea contractorului sau a scumpului nostru partener decât în cazul în care declarăm „forţă majoră”.

— Deocamdată nu este niciun caz de forţă majoră. Trebuie să păstrăm status quo cât mai putem. Talbot părea destul de optimist. Status quo.

— Aş vrea eu să fie status quo, Charlie. Dumnezeule mare, anul trecut pe vremea asta aveam aproape patruzeci de 212 în acţiune.

McIver îşi mai turnă un whisky.

— Ar trebui s-o laşi mai uşurel, spuse Pettikin calm. O să vezi ce-o să-ţi facă Genny. Ştii că ai tensiune şi nu ai voie să bei.

— Asta e doctorie pentru mine, pentru numele lui Dumnezeu.

O lumânare pâlpâi şi se stinse. McIver se ridică şi aprinse o alta, apoi se întoarse să privească harta.

— Cred că ar fi bine să-i aducem înapoi pe Azadeh şi pe Erikki, finlandezul nostru zburător. Are o mie cinci sute de ore de zbor pe 212 al lui, aşa că ar trebui cruţat câteva zile.

Era vorba de căpitanul Erikki Yokkonen şi de soţia lui iraniană Azadeh. Baza lor era în apropiere de Tabriz, în regiunea de est a Azerbaidjanului, spre nord-vest, lângă frontiera sovietică.

— Ce-ar fi să luăm un 206 şi să ne ducem după ei? Asta l-ar cruţa de un drum cu maşina de peste două sute de kilometri şi tot trebuie să-i ducem şi ceva piese de schimb.

Pettikin radia.

— Mulţumesc. Mi-ar prinde bine o ieşire. Înregistrez diseară un plan de zbor prin HF şi plec în zori, realimentez la Bandar-e Pahlavi şi cumpăr şi nişte caviar pentru noi.

— Visătorule. Însă lui Gen n-o să-i placă. Ştii ce părere am eu în privinţa asta. McIver se întoarse cu spatele spre hartă. Suntem foarte expuşi, Charlie, dacă lucrurile se înrăutăţesc.

— Cum ne-o fi norocul.

Capitolul l

Baza Tabriz Unu, ora 23:05. Erikki Yokkonen era în pielea goală şi zăcea întins în sauna pe care o construise cu mâna lui. Temperatura atinsese 41 de grade Celsius şi transpiraţia îi şiroia pe trup. Soţia lui, Azadeh, alături, era şi ea legănată de căldura moleşitoare. Erikki stătea întins pe o parte şi se uita la ea; Azadeh se lungise pe un prosop în faţa lui. Ţinea ochii închişi şi Erikki urmărea cum îi urcă şi coboară pieptul. Bărbatul se lăsa fermecat de frumuseţea ei – părul negru ca pana corbului, trăsăturile ariene fine, trupul minunat şi pielea albă ca laptele – şi, ca întotdeauna, se mira cât este de mică faţă de cei un metru şi nouăzeci şi doi ai lui.

Era finlandez, avea treizeci şi şapte de ani, fusese şcolit şi pregătit în Anglia şi în America şi, ca mai toţi piloţii de elicoptere, era cosmopolit.

În seara asta făcuse un chef cu o mulţime de mâncare şi două sticle de votcă rusească de cea mai bună calitate, pe care le procurase pe piaţa neagră din Tabriz şi le băuse împreună cu cei doi ingineri englezi ai lui şi cu managerul staţiei, Ali Dayati.

— Acum o să mergem la saună, le spusese el cu puţin înainte de miezul nopţii. Dar oamenii refuzaseră, ca de obicei, căci abia de mai aveau putere să se târască până la cabanele lor. Haide, Azadeh, vino!

— Nu, în seara asta nu, Erikki, spusese ea, însă el se mulţumise să râdă, o înfăşurase în haina ei de blană şi o dusese în braţe prin uşa din faţă a cabanei lor, pe lângă pinii grei de zăpadă, prin aerul aproape îngheţat. Era uşoară şi Erikki o duse în coliba mică lipită de spatele cabanei lor, în căldura din încăperea de dezbrăcat, apoi, fără haine, în sauna propriu-zisă. Şi acum stăteau acolo, Erikki complet relaxat, Azadeh încă neobişnuită foarte bine cu acest ritual nocturn, deşi era căsătorită de un an.

Zei ai străbunilor mei, vă mulţumesc că mi-aţi dăruit o astfel de femeie, îşi zise el. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama în ce limbă gândise. Vorbea finlandeza, suedeza, rusa şi engleza. Ce contează, îşi spuse el,

lăsându-se în voia căldurii, cu mintea plutind în aburii ce se ridicau de pe pietrele pe care le aşezase cu atâta grijă. Era foarte încântat de faptul că îşi construise singur sauna – aşa cum se cuvenea unui bărbat adevărat – tăind el însuşi buştenii, aşa cum făcuseră cu secole în urmă străbunii săi.

Acesta fusese primul lucru pe care îl făcuse când fusese trimis aici, în urmă cu patru ani – alesese şi pipăise copacii. Ceilalţi îi spuneau că e nebun. El ridicase din umeri, bine dispus.

„Fără saună, viaţa nu înseamnă nimic. Mai întâi trebuie să-ţi construieşti sauna şi apoi casa. Fără saună, casa nu e casă. Voi, englezii, nu ştiţi nimic, nu ştiţi ce e aia viaţă."

Se simţise tentat să le spună că se născuse într-o saună, ca mulţi dintre finlandezi – şi de ce nu, ce lucru înţelept, dacă stai să te gândeşti că este locul cel mai călduros, mai curat şi mai liniştit din toată casa, locul cel mai respectat. Nu le spusese însă niciodată, doar lui Azadeh. Ea îl înţelesese. A, da, îşi spuse el foarte mulţumit, Azadeh înţelege totul.

Afară, pădurea era cufundată în linişte, cerul nopţii fără nori, stelele străluceau puternic, zăpada estompa zgomotele. La o jumătate de kilometru se afla singurul drum prin munţi. Drumul cotea spre nord-vest, către Tabriz, la cincisprezece kilometri de-acolo, şi apoi drept spre frontiera sovietică, aflată la numai câţiva kilometri. Înspre sud-est, şerpuia printre munţi până la Teheran, la peste patru sute de kilometri.

Baza Tabriz Unu era căminul a doi piloţi – celălalt era în concediu, în Anglia – doi ingineri englezi şi mai mulţi iranieni: doi bucătari, opt muncitori zileri, operatorul radio şi un manager al staţiunii. Dincolo de deal era satul lor, Abu-Mard, şi în valea de jos se afla fabrica de cherestea care ţinea de monopolul forestier Iran-Timber, cu care aveau contract pentru asigurarea service-ului. Aparatul 212 îi transporta pe tăietori şi echipamentul lor în pădure, ajuta la construirea taberelor şi la proiectarea puţinelor drumuri care puteau fi construite, după care asigura service-ul taberelor cu personal de schimb şi echipamente şi transporta răniţii. Pentru cele mai multe din taberele

izolate de lume, elicopterul 212 era singura legătură cu exteriorul şi piloţii erau de-a dreptul veneraţi. Erikki iubea atât de mult viaţa şi ţinuturile de aici care semănau cu cele din Finlanda, încât uneori visa că se află acasă.

Iar sauna făcea ca totul să fie perfect. Coliba mică, cu două încăperi, aflată în spatele cabanei lor, era ferită de celelalte cabane şi construită în maniera tradiţională, cu licheni îndesaţi între buşteni pentru izolaţie. Lemnele de foc erau aşezate în stive bine ventilate. Unele pietre din saună, cele de deasupra, fuseseră aduse de el tocmai din Finlanda. Bunicul lui le adunase de pe fundul unui lac, de unde se scoteau cele mai bune pietre de saună, şi i le dăduse când fusese în ultimul concediu acasă, în urmă cu optsprezece luni.

— Ia-le, fiule, şi cu siguranţă cu ele va merge şi un mic şi bun „tonto" finlandez – micul elf cafeniu care este considerat spiritul saunei – deşi nu ştiu de ce vrei să te însori cu una din străinele alea şi nu cu una din neamul tău.

— Când ai s-o vezi, bunicule, o s-o adori şi dumneata. Are ochi albaştri-verzui, părul negru-negru şi…

— Dacă o să-ţi dăruiască mulţi copii, ei bine, am să văd. Cu siguranţă că era de mult timpul să te căsătoreşti, un bărbat aşa de zdravăn ca tine, dar cu o străină? Ziceai că e profesoară?

— Este membră a Corpului de Învăţători Iranieni. Sunt oameni tineri, bărbaţi şi femei, care slujesc statul în mod voluntar, merg din sat în sat şi îi învaţă pe copii şi pe vârstnici să scrie şi să citească, dar mai cu seamă pe copii. Şahul şi împărăteasa au înfiinţat acest corp cu câţiva ani în urmă, iar Azadeh a intrat în organizaţie când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Este din Tabriz, oraşul în care lucrez eu, predă în satul nostru şi am cunoscut-o acum şapte luni şi trei zile. Pe-atunci avea douăzeci şi patru de ani.

Erikki zâmbi amintindu-şi cum o văzuse prima oară, în uniforma ei îngrijită şi curată, cu părul revărsat pe umeri, şezând într-o poiană din pădure, înconjurată de copii. Ridicase capul şi îi zâmbise şi văzuse în ochii ei

mirarea provocată de înălţimea lui. Ştiuse imediat că aceasta este femeia pe care o aşteptase toată viaţa. Avea atunci treizeci şi şase de ani. Ah, îşi spuse el, binecuvântat să fie „tonto” al pădurii, spiritul pădurii care îl îndrumase spre acele locuri. Mai aveau numai trei luni, apoi urmau două luni de concediu. O să fie foarte plăcut să-i arate ţara lui. Suomi – Finlanda.

— Haide, Azadeh, gata, spuse el.

— Nu, Erikki, încă nu, nu, spuse ea pe jumătate adormită, moleşită de căldură, nu de alcool, căci nu băuse nimic. Te rog, Erikki, nu în…

— Prea multă căldură nu e bună pentru tine, spuse el ferm. Vorbeau întotdeauna englezeşte când erau împreună, deşi ea vorbea curent şi rusa – mama ei era pe jumătate georgiană, originară din zona de frontieră, unde era foarte bine să fii bilingv. Azadeh vorbea şi turca, limba cea mai răspândită în această parte a Iranului şi în Azerbaidjean, şi bineînţeles farsi. Cu excepţia unor cuvinte răzleţe, Erikki nu ştia nici farsi şi nici turcă. Se aşeză în capul oaselor şi îşi şterse transpiraţia, împăcat cu lumea, apoi se aplecă şi o sărută. Ea îi răspunse la sărutare şi începu să tremure când mâna bărbatului începu s-o caute pe a ei şi a ei pe a lui.

— Eşti un bărbat rău, Erikki, spuse ea, apoi se întinse cu voluptate.

— Eşti gata?

— Da.

Azadeh se lipi de el, iar Erikki o ridică cu uşurinţă în braţe, ducând-o afară din saună, în încăperea de îmbrăcat, apoi deschise uşa şi ieşi afară în aerul îngheţat. Azadeh îşi ţinu respiraţia când o atinse valul de frig. Erikki luă zăpadă în mâini şi o frecă pe tot corpul, făcând să-i ardă carnea, dar fără să-i provoace durere. În câteva secunde simţi că arde şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Avusese nevoie de o iarnă întreagă ca să se obişnuiască cu baia de zăpadă după sauna încinsă. Dar acum, fără ea, sauna i s-ar fi părut incompletă. Făcu şi ea repede acelaşi lucru pentru el, după care se repezi înapoi la căldură, lăsându-l pe el să se rostogolească în zăpadă câteva clipe. Nu observase grupul de oameni care rămăseseră stupefiaţi cu gura

căscată, pe cărare, la vreo cincizeci de metri de el. Îi zări exact în momentul în care închidea uşa. Se simţi cuprins imediat de furie. Trânti uşa cu putere.

— Nişte săteni au ajuns aici. Probabil că ne-au privit tot timpul. Toată lumea ştie că nu au voie să vină aici.

Şi Azadeh era la fel de furioasă. Se îmbrăcară repede. Erikki îşi trase cizmele de blană şi puloverul gros peste pantaloni, luă o secure şi se năpusti afară. Bărbaţii erau tot acolo şi Erikki se repezi spre ei urlând şi cu securea ridicată. Oamenii se împrăştiară care încotro, apoi unul dintre ei ridică o mitralieră şi trase un foc în aer. Munţii înapoiară ecoul împuşcăturii. Erikki încremeni pe loc. Furia îi dispăruse instantaneu. Nu mai fusese niciodată ameninţat cu arma, nu-i fusese niciodată îndreptată o armă spre pântece.

— Pune secure jos, zise omul în engleza lui poticnită, sau omoară la tine.

Erikki ezită. În clipa aceea, Azadeh veni în fugă între ei, dădu ţeava armei la o parte şi începu să ţipe în turcă:

— Cum îndrăzniţi să veniţi aici? Cum îndrăzniţi să purtaţi arme? Ce sunteţi voi, bandiţi? Acesta este pământul nostru – plecaţi de pe pământul nostru sau vă arunc în închisoare!

Îşi înfăşurase haina groasă de blană peste rochie, dar tremura de furie.

— Acesta este pământul poporului, spuse bărbatul morocănos, dându-se puţin înapoi. Acoperă-ţi obrazul, femeie, acoperă-ţi…

— Cine sunteţi? Nu sunteţi din satul meu. Cine sunteţi?

— Eu sunt Mahmud, mullah din Tabriz.

— Nu e adevărat. Nu ai accent de Tabriz. Ce eşti, mullah fals care încearcă să căsătorească Coranul cu marxismul şi să slujească la stăpâni străini?

— Noi îl slujim pe Dumnezeu şi masele populare. Eu nu sunt unul din lacheii tăi, spuse omul furios şi sări într-o parte când Erikki se îndreptă spre el. Bărbatul cu arma îşi pierdu echilibrul, dar altul, aflat

la o depărtare care îl punea în siguranţă, îşi armă puşca.

— Pentru Dumnezeu şi pe numele Profetului, opreşte-l pe porcul ăsta de străin sau vă trimit pe amândoi în iad, acolo unde vă e locul.

— Erikki, stai! Lasă-i pe câinii ăştia în seama mea! strigă Azadeh în engleză, apoi se răsti din nou la ei: Ce vreţi aici? Acesta este pământul nostru, pământul tatălui meu, Abdollah Han, hanul Gorgonilor, rudă cu Qajarii care au domnit aici veacuri de-a rândul.

Ochii i se obişnuiseră acum cu întunericul şi îi examina pe toţi cu privirea. Erau zece la număr, toţi bărbaţi tineri, toţi înarmaţi, toţi străini, toţi, cu excepţia unuia, kalandarul – şeful satului lor.

— Kalandar! Cum ai îndrăznit să vii aici?

— Vă cer iertare, înălţimea Voastră, spuse el în chip de scuză, dar mullahul a spus că trebuie să-i conduc pe această potecă, nu pe drumul principal şi aşa…

— Ce vrei, parazitule? se întoarse ea spre mullah.

— Fii cuviincioasă, femeie, spuse bărbatul şi mai furios. În curând noi vom prelua comanda. Coranul are legi pentru goliciune şi viaţă destrăbălată: bătaia cu pietre şi cu biciul.

— Coranul are legi şi pentru falşii mullahi care încalcă proprietăţile altora şi pentru bandiţii care ameninţă oamenii paşnici şi pentru rebeliunea împotriva stăpânilor şi a şefilor de drept. Eu nu sunt una din analfabetele voastre înspăimântate. Vă cunosc foarte bine, ştiu ce vă poate pielea, paraziţii satului şi ai poporului! Ce vreţi?

De la bază veneau în fugă oameni cu lanterne. În fruntea lor erau cei doi ingineri cu ochii împăienjeniţi, Dibble şi Arberry, cu Ali Dayati care încheia plutonul. Toţi erau somnoroşi, îmbrăcaţi în grabă, îngrijoraţi.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ali Dayati cu ochelarii lui groşi pe nas, privindu-i pe tâlhari. Familia lui fusese protejată de hanii Gorgoni şi le slujiseră acestora ani de zile.

— Cine sun…

— Câinii ăştia, îl întrerupse Azadeh înfierbântată, au venit din întu…

— Ţine-ţi gura, femeie, spuse furios mullahul, apoi se întoarse spre Dayati: Tu cine eşti?

Văzând că omul era mullah, Dayati îşi schimbă imediat atitudinea, devenind foarte politicos.

— Sunt… Sunt directorul de la Iran-Timber, fabrica de cherestea de aici, Excelenţă. Ce s-a întâmplat? Cu ce vă pot fi de folos?

— Elicopterul, în zori, vreau să fac un tur cu el prin tabere.

— Îmi pare rău, Excelenţă, aparatul este demontat pentru verificare generală. Aceasta este politica străinilor şi…

Azadeh îl întrerupse furioasă:

— Mullahule, cu ce drept vii aici în toiul nopţii şi…

— Vă rog, Înălţimea Voastră, spuse Dayati rugător, vă rog să lăsaţi chestiunea aceasta în seama mea, vă implor.

Dar ea începu să ţipe, mullahul ţipă şi el, ceilalţi li se alăturară şi atmosfera era din ce în ce mai înfierbântată până când Erikki, furios că nu înţelege nimic din ceea ce se vorbeşte, scoase un răcnet de mânie. Se făcu brusc tăcere, apoi se auzi cum un alt om armează puşca.

— Ce vrea ticălosul ăsta, Azadeh? întrebă Erikki.

Azadeh îi explică.

— Dayati, spune-le că nu mă pot obliga să decolez cu 212-ul meu. Trimit după poliţie.

— Vă rog, domnule căpitan, vă rog lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Dayati, lac de sudoare din pricina îngrijorării. Continuă repede, înainte ca Azadeh să apuce să-l întrerupă: Vă rog, Înălţimea Voastră, vă rog să plecaţi.

Se întoarse apoi spre cei doi ingineri:

— E-n regulă, puteţi să vă duceţi înapoi în pat. Mă ocup eu de treaba asta.

Abia atunci observă Erikki că Azadeh era tot cu picioarele goale. O ridică în braţe.

— Dayati, spune-le ticăloşilor ăstora, *materbiot,* mama lor, că dacă mai vin aici în toiul nopţii, am să le frâng gâturile. Şi dacă vreunul din ei se atinge de vreun fir de păr din capul femeii mele, am să mă duc după el până în iad dacă va fi nevoie.

Dădu să plece, un munte de furie, urmat de cei doi ingineri. O voce vorbind ruseşte îl făcu să se oprească:

— Căpitane Yokkonen, am putea sta de vorbă o clipă?

Erikki întoarse capul. Azadeh era tot în braţele lui şi se încordă toată. Omul stătea în spatele grupului, era greu de văzut, aparent nu se deosebea de ceilalţi şi purta o parka obişnuită.

— Da, răspunse Erikki în rusă, dar să nu intri la mine în casă cu puşca sau cu cuţitul. Se îndreptă apoi spre casă.

Mullahul se apropie mai mult de Dayati, cu ochii scăpărând.

— Ce a spus diavolul străin, ei?

— A fost grosolan, toţi străinii sunt grosolani, înalţi… şi femeia a fost grosolană.

Mullahul scuipă în zăpadă.

— Profetul a stabilit legi şi pedepse pentru un astfel de comportament. Poporul are legi împotriva bunăstării ereditare şi a furtului de pământ, pământul aparţine poporului, în curând vom fi cu toţii guvernaţi de legi corecte, o dată pentru totdeauna, şi în Iran va fi pace.

Se întoarse spre ceilalţi:

— Goală în zăpadă! Face pe deşteapta şi nesocoteşte toate legile modestiei şi ale bunei cuviinţe. La dracu'! Gorgonii nu sunt altceva decât nişte lachei ai şahului trădător şi ai câinelui acestuia, Bakhtiar, aşa e? Întoarse privirea spre Dayati: Ce minciuni înşiri acolo despre elicopter?

Încercând să-şi ascundă frica, Dayati le explică cum că, în conformitate cu legea străinilor, după o mie cinci sute de ore de zbor, era necesară o revizie, aşa cum ordonaseră de fapt şi şahul şi guvernul.

— Guvernul ilegal, îl întrerupse mullahul.

— Bineînţeles că este ilegal, se grăbi să consimtă Dayati şi îi conduse neliniştit spre hangar, apoi aprinse luminile – baza avea un sistem propriu de generatoare şi era astfel independentă. Motoarele aparatului 212 erau aşezate pe jos, în ordine, piesă lângă piesă, în şiruri ordonate.

— N-am ce să fac, Excelenţă, străinii fac ce le place. Apoi adăugă repede: Şi, cu toate că ştim cu toţii că Iran-Timber aparţine poporului, şahul a luat toţi banii. Eu nu am nicio autoritate asupra lor, asupra diavolilor străini şi a regulamentelor lor. Nu pot face nimic.

— Când va fi în stare de zbor? întrebă vorbitorul de limbă rusă într-o turcă perfectă.

— Inginerii au promis că în două zile, spuse Dayati şi începu să se roage în gând, îngrozitor de înspăimântat, deşi se străduia să n-o arate. Acum îi era limpede că oamenii aceştia erau mujahedini stângişti, adepţi ai teoriei sprijinite de sovietici, potrivit căreia islamismul şi marxismul erau compatibile.

— Totul este în mâinile lui Dumnezeu, spuse el. Două zile. Inginerii aşteaptă nişte piese de schimb.

— Ce fel de piese?

Dayati le explică neliniştit. Erau nişte piese minore şi elicea rotorului de la coadă.

— Câte ore aveţi la elicea rotorului?

Dayati se uită în jurnalul de bord, cu degetele tremurând.

— 1073.

— Dumnezeu e cu noi, spuse bărbatul, apoi se întoarse spre mullah: Putem s-o mai folosim fără nicio problemă pe cea veche cel puţin încă cincizeci de ore.

— Dar viaţa elicei… certificatul de zbor este anulat, spuse Dayati fără să se gândească. Pilotul nu va vrea să zboare pentru că regulile…

— Regulile lui satan.

— Aşa este, întrerupse vorbitorul de rusă, unele dintre ele. Dar legile securităţii sunt importante pentru popor şi, lucru şi mai important, Dumnezeu a stabilit legi în Coran pentru cai şi pentru cămile şi pentru felul în care trebuie să ne purtăm cu animalele. Legile astea se pot aplica foarte bine şi când este vorba de aparate de zbor, care sunt un dar al lui Dumnezeu şi ne duc spre îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne purtăm corect cu ele, nu eşti de acord, Mahmud?

— Bineînţeles, spuse nerăbdător mullahul şi îl sfredeli cu privirea pe Dayati, care tremura de frică.

Am să mă întorc peste două zile, în zori. Până atunci, elicopterul şi pilotul să fie pregătiţi să împlinească lucrarea lui Dumnezeu pentru popor. Am să vizitez toate taberele din munţi. Mai sunt şi alte femei aici?

— Numai… numai două soţii ale muncitorilor şi… soţia mea.

— Poartă chador şi văl?

— Bineînţeles, minţi imediat Dayati.

Portul vălului pe faţă era împotriva legilor Iranului. Şahul Reza scosese vălul în afara legii în 1936 şi purtatul chadorului era facultativ. Şahul Mohammed le eliberase încă şi mai mult pe femei în 1964.

— Bine. Aminteşte-le că Dumnezeu şi poporul veghează chiar şi în casa ticălosului de străin. Mahmud se răsuci pe călcâie şi porni la drum, cu ceilalţi în urma lui.

Când rămase singur, Dayati îşi şterse sudoarea de pe frunte, recunoscător lui Dumnezeu că era credincios şi că acum soţia lui va purta din nou chadorul, va fi ascultătoare şi modestă cum fusese şi mama ei şi nu va mai purta blugi ca Înălţimea Sa.

Cabana lui Erikki, ora 23:23. Cei doi bărbaţi şedeau la masă, unul în faţa celuilalt, în încăperea principală a cabanei. Când bărbatul bătuse la uşă, Erikki îi spusese lui Azadeh să se ducă în dormitor, însă lăsase uşa deschisă ca să poată auzi ce se va discuta. Îi dăduse puşca lui de vânătoare:

— Foloseşte-te de ea fără teamă. Dacă intră în dormitor, înseamnă că sunt deja mort, spuse el, ascunzându-şi cuţitul pukoh la mijlocul spatelui, sub curea. Pukoh-ul era un instrument şi o armă pe care o purtau toţi finlandezii şi se considera că, dacă nu-l poartă, e semn de ghinion. În Finlanda era împotriva legii să porţi cuţitul la vedere, acest lucru putând fi considerat o provocare. Dar toată lumea purta cuţit, mai ales la munte. Erikki avea unul pe măsura lui.

— Aşa, căpitane, îmi cer scuze ca vă deranjez. Bărbatul avea părul negru, ceva mai puţin de un metru optzeci, în jur de treizeci de ani, faţa arsă de soare şi de vânt, ochi negri şi sânge slav mongol pe undeva prin ereditatea lui.

— Numele meu este Fedor Rakoczy.
— Rakoczy a fost un revoluţionar ungur, spuse scurt Erikki. Şi după accent, eşti georgian. Rakoczy nu poate fi georgian. Care este numele dumitale adevărat şi gradul în KGB?
Omul râse.
— E adevărat că am accent georgian şi că sunt rus din Georgia, de la Tbilisi. Bunicul meu a venit din Ungaria, dar nu avea nicio legătură cu revoluţionarul care, în timpuri străvechi, a ajuns şi domnitor al Transilvaniei. Şi nici nu era musulman, ca tatăl meu şi ca mine. Aşadar, după cum vezi, amândoi ştim ceva istorie, slavă Domnului, spuse el amabil. Sunt inginer la conducta de gaz natural sovieto-iraniană şi am baza chiar dincolo de graniţă, la Astara, pe malul Mării Caspice; sunt proiranian, pro-Khomeini, binecuvântat să fie, împotriva şahului şi a americanilor.
Era bucuros că fusese informat în legătură cu Erikki Yokkonen. O parte din povestea lui de acoperire era adevărată. Era într-adevăr din Georgia, de la Tbilisi, dar nu era musulman şi nici nu se numea Rakoczy. Numele lui adevărat era Igor Mzîtrîk şi era căpitan KGB, ataşat pe lângă Divizia Aeropurtată 116, care era desfăşurată dincolo de graniţă, la nord de Tabriz, unul din sutele de agenţi secreţi care se infiltraseră în Iranul de nord de mai multe luni şi operau acum aproape fără să se ferească. Avea treizeci şi patru de ani, era ofiţer KGB de carieră, aşa cum fusese şi tatăl lui, şi se afla în Azerbaidjan de şase luni. Vorbea bine engleza, stăpânea turca şi persana şi, deşi nu ştia să zboare, ştia foarte multe despre elicopterele sovietice de sprijin ale armatei de uscat din divizia lui.
— Cât despre gradul meu, spuse el pe tonul cel mai binevoitor cu putinţă, este acela de prieten. Noi, ruşii, suntem buni prieteni cu finlandezii, nu-i aşa?
— Da, asta e adevărat, însă ruşii, nu comuniştii sovietici. Sfânta Rusie ne-a fost prietenă în trecut, aşa e, pe când eram un Mare Ducat al Rusiei. Rusia Sovietică ateistă ne-a fost prietenă după 1917, când am devenit independenţi. Rusia Sovietică ne este prietenă acum, da, acum. Dar nu şi în 1939. Nu în timpul Războiului de Iarnă, nu, atunci nu.

— Nici voi nu ne-aţi fost prieteni în ’41, ripostă sever Rakoczy. În ’41 aţi pornit război împotriva noastră, alături de împuţiţii de nazişti, aţi trecut de partea lor împotriva noastră.

— E adevărat, dar numai ca să ne luăm înapoi pământurile noastre, Karelia, provincia pe care ne-aţi furat-o. Nu am pătruns în Leningrad, aşa cum am fi putut. Erikki simţea cuţitul care îl împungea în spate şi era fericit că-l simte. Eşti înarmat?

— Nu. Ai spus să vin neînarmat. Puşca mea e afară, lângă uşă. Nu am pukoh şi nici nu am nevoie de aşa ceva. Pentru numele lui Allah, suntem prieteni.

— Bun. Omul are nevoie de prieteni.

Erikki îl urmărea atent pe bărbatul din faţa lui. Ura din tot sufletul ceea ce reprezenta el: Rusia Sovietică, cea care invadase Finlanda în ’39 fără să fie provocată, în momentul în care Stalin semnase pactul de neagresiune germano-sovietic. Mica armată a Finlandei s-a luptat de una singură. Ţinuseră piept hoardelor sovietice timp de o sută de zile în timpul Războiului de Iarnă şi după aceea fuseseră înfrânţi. Tatăl lui Erikki murise apărând Karelia, provincia finlandeză de sud-est, unde membrii familiei Yokkonen trăiseră secole de-a rândul. Rusia Sovietică a anexat imediat provincia. Finlandezii au plecat urgent. Toţi. Niciunul n-a vrut să rămână sub stindardul sovietic, aşa că ţinutul rămăsese fără niciun finlandez. Erikki avea pe atunci numai zece luni şi în exodul acela au murit mii de oameni. Şi mama lui murise. Fusese cea mai cumplită iarnă de care îşi aminteau finlandezii.

Şi în ’45, îşi spuse Erikki, înăbuşindu-şi furia, în ’45 America şi Anglia ne-au trădat şi au dat pământul nostru agresorilor. Dar noi n-am uitat. Şi nu au uitat nici estonienii, lituanienii, letonii, germanii răsăriteni, cehii, ungurii, bulgarii, românii – lista este nesfârşită. Va veni şi o zi a răfuielii cu sovieticii, o, da, va veni şi ziua răfuielii cu ei, mai ales cu ruşii.

— Pentru un georgian, ştii foarte multe lucruri despre Finlanda, spuse el calm.

— Finlanda este foarte importantă pentru Rusia. Destinderea dintre noi funcţionează şi este o adevărată

lecţie dată lumii întregi că propaganda americană imperialistă antisovietică este o minciună.

— Nu e momentul să facem politică, spuse Erikki şi zâmbi. E cam târziu. Ce vrei de la mine?

— Prietenie.

— A, asta e uşor de cerut, dar, cum probabil că ştii, pentru un finlandez e greu de dat. Erikki luă de pe bufet o sticlă de votcă aproape goală şi două pahare. Eşti şiit?

— Da, dar nu unul foarte cuminte. Dumnezeu mă va ierta. Beau din când în când câte o votcă, dacă de asta m-ai întrebat.

Erikki turnă în cele două pahare.

— Sănătate.

Cei doi băură.

— Acum treci, te rog, la chestiune.

— Bakhtiar şi lacheii lui americani vor fi curând aruncaţi din Iran. Azerbaidjanul va fi în scurt timp în fierbere, dar tu nu ai de ce să te temi, eşti bine văzut aici, la fel ca şi soţia ta, şi am dori… am dori să cooperaţi cu noi ca să aducem pace în munţii ăştia.

— Nu sunt decât un pilot de elicopter care lucrează pentru o companie engleză cu contract pentru Iran-Timber şi nu fac politică. Noi, finlandezii, nu facem politică, ţii minte?

— Suntem prieteni, da. Interesul nostru pentru pacea lumii este acelaşi.

Pumnul greu al lui Erikki izbi masa, iar gestul violent îl făcu pe rus să tresară când sticla sări de pe masă şi se rostogoli pe podea.

— Te-am rugat politicos, de două ori, să treci la chestiune, spuse Erikki cât se poate de calm. Ai zece secunde.

— Foarte bine, spuse omul printre dinţi. Avem nevoie de tine ca să transporţi echipele în tabere în următoarele zile. Vrem…

— Ce echipe?

— Mullahii din Tabriz şi adepţii lor. Cerem…

— Eu primesc ordine de la companie, nu de la mullahi sau revoluţionari sau oameni care vin înarmaţi în toiul nopţii, înţelegi?

— Vei descoperi că este mai bine să ne înţelegi, căpitane Yokkonen. Şi la fel şi familia Gorgon. Cu toţii, spuse rusul pe un ton ascuţit, iar Erikki simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Iran-Timber este deja de partea noastră. Îţi vor transmite ordinele necesare.

— Bine. În acest caz, voi aştepta să văd care sunt aceste ordine. Erikki se ridică în picioare cât era de lung. Noapte bună!

Rusul se ridică şi el şi se uită furios la bărbatul din faţa lui.

— Tu şi soţia ta sunteţi prea inteligenţi ca să nu înţelegeţi că, fără americani şi fără infama lor CIA, Bakhtiar este pierdut! Nebunul ăsta de Carter a trimis marina militară americană şi elicoptere în Turcia şi o altă flotă de război americană în Golf, apoi o forţă specială cu un transportor nuclear şi vase de sprijin, marină militară şi avioane cu arme nucleare la bord, o adevărată flotă de război şi…

— Nu cred!

— Trebuie. Pentru Dumnezeu, bineînţeles că încearcă să stârnească un război, pentru că bineînţeles că noi va trebui să reacţionăm, va trebui să răspundem războiului cu război şi bineînţeles că vor folosi Iranul împotriva noastră. Totul este o nebunie – noi nu vrem un război nuclear…

Rakoczy credea sincer tot ce spunea, gura îi turuia fără să se mai gândească la ce vorbeşte. Cu câteva ore înainte fusese avertizat prin cod radio că forţele sovietice de la frontieră sunt în stare de Alertă Galbenă – la numai un pas de Alerta Roşie, din cauza flotei de transportoare care se apropia şi toate rachetele nucleare erau, de asemenea, în alertă. Lucrul cel mai rău era că se raportaseră vaste mişcări de trupe ale chinezilor de-a lungul tuturor celor 5.000 de kilometri ai frontierei comune cu China.

— Ticălosul ăla de Carter cu împuţitul ăla de Pact de Prietenie cu China o să ne arunce în aer dacă i se oferă cea mai mică şansă.

— Ce-o să fie o să fie, spuse Erikki.

— Insha' Allah, da, dar de ce să devenim noi un câine de pripas pentru americani sau pentru aliaţii lor britanici, la fel de ticăloşi? Poporul va învinge şi noi

vom câştiga. Ajută-ne şi nu vei regreta, căpitane. Avem nevoie de priceperea dumitale numai câteva zi…

Se opri brusc. Se auzeau paşii cuiva care venea alergând. Cuţitul lui Erikki îi apăru imediat în mână şi se mişcă cu o agilitate de pisică, postându-se între uşa de la intrare şi cea de la dormitor, când uşa se dădu de perete.

— SAVAK! rosti un bărbat pe care nu apucă să-l zărească decât pe jumătate şi care îşi luă imediat picioarele la spinare.

Rakoczy sări spre uşă şi îşi luă pistolul-mitralieră.

— Îţi cerem să ne ajuţi, căpitane. Nu uita! spuse el şi dispăru în întuneric.

Azadeh veni în prima încăpere, cu arma în mână şi foarte palidă.

— Ce spunea despre transportor? N-am înţeles ce-a zis.

Erikki îi explică. Fata era şocată.

— Asta înseamnă război, Erikki.

— Da, dacă izbucneşte. Îmbrăcă scurta. Rămâi aici.

Erikki ieşi şi închise uşa după el. Vedea luminile maşinilor care se apropiau pe drumul desfundat dintre baza lor şi şoseaua principală Tabriz-Teheran. După ce ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, reuşi să distingă două maşini şi un camion militar. Automobilul din frunte se opri şi, într-o clipă, poliţişti şi soldaţi se răspândiră în evantai prin întuneric. Ofiţerul care îi conducea îl salută.

— Ah, căpitanul Yokkonen. Bună seara. Am auzit că au fost pe-aici nişte revoluţionari sau comunişti Tudeh şi ni s-a raportat că s-au tras focuri de armă, spuse el într-o engleză perfectă. Înălţimea Sa a păţit ceva? Aveţi probleme?

— Nu, acum nu, vă mulţumesc, domnule colonel Mazardi.

Erikki îl cunoştea foarte bine. Omul era văr cu Azadeh şi şeful poliţiei din această zonă a Tabrizului. Dar SAVAK? Asta e altceva, îşi spuse el neliniştit. Dacă este, este şi eu nu vreau să ştiu nimic.

— Poftim înăuntru.

Azadeh fu încântată să-şi vadă vărul, îi mulţumiră amândoi pentru că venise şi îi povestiră ce se întâmplase.

— Rusul a spus ea se numeşte Rakoczy, Fedor Rakoczy? întrebă el.

— Da, dar era clar că minte, spuse Erikki. Sigur că era de la KGB.

— Şi nu ţi-a spus de ce vrea să viziteze taberele?

— Nu.

Colonelul rămase un moment pe gânduri, apoi oftă.

— Aşadar, mullahul Mahmud vrea să zboare, nu-i aşa? Nesăbuit gest pentru un aşa-zis om al lui Dumnezeu: vrea să zboare. Foarte periculos, mai ales dacă este marxist islamic

— Ce sacrilegiu! Când zbori cu elicopterul, am auzit că poţi foarte uşor să cazi, aşa mi s-a spus. Poate că ar trebui să-i facem pe plac.

Era un bărbat înalt, în jur de patruzeci de ani şi purta o uniformă imaculată.

— Nu-ţi face griji, reluă el. Scandalagiii ăştia or să se întoarcă curând în muşuroaiele lor pline de purici. În scurtă vreme, Bakhtiar o să ne ordone să-i punem cu botul pe labe pe câinii ăştia. Şi scandalagiul de Khomeini – ar trebui să-i facem de petrecanie trădătorului ăstuia cât mai repede. Francezii ar fi trebuit să termine cu el în clipa în care a ajuns acolo. Proştii ăia slăbănogi! Ce neputincioşi! Dar, de fapt, întotdeauna au fost nişte neputincioşi şi mereu porniţi împotriva noastră. Francezii au fost geloşi pe Iran. Se ridică, dar continuă: Daţi-mi de ştire când aparatul va fi în stare de zbor. În orice caz, vom fi din nou aici peste două zile, în zori. Să sperăm că mullahul şi prietenii lui, mai ales rusul, au să se întoarcă.

Colonelul plecă. Erikki puse ibricul pe foc ca să facă puţină cafea. Apoi spuse gânditor:

— Azadeh, împachetează câteva lucruri într-o geantă.

— De ce? întrebă ea, privindu-l fix.

— Luăm maşina şi pornim spre Teheran. În câteva minute am plecat.

— Nu e nevoie să plecăm, Erikki.

— Dacă elicopterul ar fi fost în stare de zbor, am fi plecat cu el, dar aşa nu se poate.

— Nu e nevoie să-ţi faci griji, dragul meu. Ruşii i-au răsfăţat întotdeauna pe azerbaidjeni şi aşa vor face mereu, fie că sunt ţarişti, fie sovietici. E totuna, întotdeauna au vrut să pună mâna pe Iran şi noi i-am respins întotdeauna şi întotdeauna îi vom ţine departe de noi. Nu-i nevoie să-ţi faci atâtea griji din partea unor fanatici şi a unui singur rus, Erikki.

Erikki se uită la ea.

— Ceea ce mă îngrijorează sunt puşcaşii marini din Turcia, forţele speciale ale americanilor şi de ce consideră KGB-ul că „tu şi nevasta ta sunteţi mult prea inteligenţi”, de ce era rusul ăsta aşa de nervos, de ce ştiu atât de multe despre mine şi despre tine şi de ce „mă roagă” să-i ajut. Du-te şi fă bagajele, draga mea, cât nu e prea târziu.

— Foarte bine, dar nu la Teheran. Nu în noaptea asta. Este prea periculos. Mai întâi trebuie să-l vedem pe han, pe tatăl meu.

SÂMBĂTĂ
Capitolul 2

Lângă Tabriz, ora 18:05. În munţii acoperiţi de zăpadă din apropierea graniţei sovietice, aparatul 206 al lui Pettikin urcă repede, continuând să câştige mereu înălţime peste trecătoare şi urmărind firul drumului printre copaci.

— Tabriz Unu, HFC de la Teheran. Mă auzi? strigă el din nou.

Niciun răspuns. Lumina scădea treptat, căci soarele după-amiezei târzii era ascuns de un nor gros, aflat la numai câteva sute de metri deasupra lui, cenuşiu şi plin de zăpadă. Încercă din nou să contacteze baza. Se simţea foarte obosit, faţa îi era plină de vânătăi şi tot trupul îl durea după bătaia pe care o încasase. Mănuşile şi pielea jupuită de pe încheieturile degetelor îl făceau să apese cu mai mare greutate pe butoanele de transmisie.

— Tabriz Unu, aici HFC de la Teheran. Mă auzi?

Nici de astă dată nu veni niciun răspuns, dar nu era îngrijorat. Comunicaţiile în munţi erau întotdeauna foarte proaste, nu-l aştepta nimeni şi nici Erikki, nici managerul bazei nu aveau niciun motiv să organizeze un serviciu permanent la postul de radio. Pe măsură ce drumul urca, norul cobora tot mai aproape, dar văzu fericit că vârful din faţă era încă limpede, iar după ce trecu de el, drumul începu s-o ia la vale şi ceva mai departe, la numai o jumătate de kilometru, se afla baza.

În dimineaţa asta îi trebuise mai mult decât se aşteptase ca să ajungă până la mica bază militară de la Galeg Morghi, nu departe de aeroportul internaţional al Teheranului, şi cu toate că plecase de-acasă înainte de revărsatul zorilor, nu ajunse la bază decât atunci când soarele se înălţase bine de tot pe cerul poluat, plin de fum. Trebuise să ocolească de mai multe ori. Luptele de stradă continuau şi multe artere erau blocate, unele intenţionat, cu baricade, dar cele mai multe cu epave de maşini şi autobuze incendiate. Multe trupuri rămăseseră întinse pe trotuarele

acoperite de zăpadă; erau şi mulţi răniţi şi de două ori fu întors din drum de poliţişti furioşi. Dar perseverase şi o luase pe o cale mai ocolită. Când ajunse, constată cu surprindere că poarta de la secţia lor de bază, unde funcţiona o şcoală de pregătire, era deschisă şi nepăzită. În mod normal, aici trebuia să fie o santinelă a forţelor aeriene. Intră cu maşina înăuntru şi parcă în siguranţă în hangarul S-G, dar nu găsi pe nimeni din echipajul redus de mecanici sau din personalul de la sol.

Era o zi rece şi el purta salopeta groasă de iarnă. Zăpada acoperea tot aeroportul şi cea mai mare parte din pistă. În timp ce aştepta, verifică aparatul 206 pe care urma să-l ia. Totul era în ordine. Piesele de schimb de care era nevoie la Tabriz, rotorul pentru coadă şi două pompe hidraulice, se aflau deja în compartimentul pentru bagaje. Rezervoarele erau pline, ceea ce asigura o independenţă de zbor de la două ore şi jumătate până la trei, adică patru-cinci sute de kilometri, în funcţie de vânt, altitudine şi precipitaţii. Oricum, tot va trebui să mai alimenteze o dată pe drum. Conform planului lui de zbor, trebuia să facă acest lucru la Bandar-e Pahlavi, un port la Marea Caspică. Fără prea mare efort, trase aparatul la marginea pistei. Apoi se dezlănţui infernul şi Pettikin se trezi în mijlocul unei bătălii.

Camioane pline cu soldaţi intrau pe poartă şi se îndreptau spre pistă, dar erau întâmpinate cu salve de gloanţe pornind din partea principală a bazei, unde se aflau hangarele, cazărmile şi blocul administrativ. Alte camioane rulau în jurul bazei, trăgând foc continuu din mers. Apăru apoi şi un transportor blindat Bren, care se alătură celorlalte, ţăcănind din mitraliere. Îngrozit, Pettikin recunoscu banderolele şi insignele Nemuritorilor. În urma lor veneau autobuze blindate pline cu poliţişti paramilitari şi mulţi alţi oameni care se răspândiră pe partea dinspre el a bazei. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, patru oameni îl înhăţară şi îl târâră spre unul din autobuze, strigând la el în farsi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, le strigă şi el, nu ştiu farsi. Încercă să se elibereze din strânsoarea lor, dar unul din ei îi dădu un pumn în stomac. Pettikin se

smuci, se eliberă şi îl lovi pe atacatorul său drept în faţă. Imediat un altul scoase pistolul şi trase. Glonţul trecu prin gulerul salopetei şi ricoşă de tabla autobuzului, aruncând bucăţi de metal şi vopsea.

Pettikin încremeni. Cineva îl lovi cu o curea peste faţă şi ceilalţi începură să dea cu pumnii şi cu picioarele în el. În acest moment veni un ofiţer de poliţie şi îl întrebă furios, într-o englezească stâlcită:

— American? Tu american?

— Sunt englez, gâfâi Pettikin, cu gura plină de sânge, încercând să se descotorosească de oamenii care îl ţintuiseră de caroseria autobuzului. Sunt de la Elicopterele S-G şi acesta este…

— American! Sabotor! Omul îşi aţinti arma spre Pettikin şi acesta văzu cum degetul lui apasă pe trăgaci. Noi, SAVAK, ştim voi americani cauza la toate necazurile nostru!

Apoi, prin groaza care îi înceţoşase mintea, auzi o voce strigând ceva în farsi şi simţi că slăbeşte strânsoarea de fier a mâinilor care îl imobilizau. Aproape fără să-i vină a crede, văzu stând în faţa lui un tânăr căpitan englez de paraşutişti, în costumul de camuflaj pentru desant şi cu beretă roşie, şi doi soldaţi mici de statură, înarmaţi până-n dinţi şi cu chipuri de orientali. Căpitanul se juca nonşalant, aruncând şi prinzând o grenadă cu mâna stângă, de parcă ar fi fost o portocală.

Piedica grenadei era pusă. Purta revolver la centură şi un cuţit cu o formă ciudată într-un toc special. Se opri brusc şi arătă spre Pettikin, apoi spre 206, strigă ceva furios către poliţişti în farsi, dădu impetuos din mână şi îl salută pe Pettikin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane Pettikin, ia o mutră mai semeaţă, spuse el repede, cu un accent scoţian plăcut, apoi împinse deoparte mâna unui poliţist de pe braţul lui Pettikin. Un altul dădu să ridice arma, însă se opri deîndată ce căpitanul scoase siguranţa grenadei. În acelaşi timp, cei doi oameni ai săi îşi armară automatele pe care le ţineau cu un aer nepăsător, dar gata oricând să tragă. Cel mai în vârstă dintre cei doi scoase cuţitul din teacă.

— Elicopterul dumitale e gata?

— Da… da, este, murmură Pettikin.

— Trage-l cât mai repede. Lasă uşile deschise şi, când eşti gata să te ridici, fă semn cu degetul mare în sus şi ne repezim şi noi. Ai grijă să rulezi jos şi repede. Dă-i drumul! Tenzing, du-te cu el.

Ofiţerul făcu semn cu degetul mare spre elicopterul care se afla la vreo cincizeci de metri de ei şi se întoarse cu spatele; vorbi din nou în farsi, îi înjură pe iranieni şi le ordonă să se ducă în partea cealaltă, unde luptele slăbiseră puţin în intensitate. Soldatul numit Tenzing goni după Pettikin, care era încă ameţit.

— Te rog, grăbeşte-te, sahib, spuse Tenzing, rezemându-se de una din uşi, cu puşca gata pregătită. Pettikin nu avea nevoie de îndemnuri.

Alte care blindate trecură în goană pe lângă ei, dar nu le dădură nicio atenţie. Nu-i băgară în seamă nici grupurile de poliţişti şi militari care se străduiau cu disperare să apere baza împotriva mulţimii care se apropia vuind. În spatele lor, ofiţerul de poliţie se certa furios cu paraşutistul, în timp ce ceilalţi priveau în spate nervoşi, auzind strigătele tot mai puternice de „Allah-uuuu Akbarrrr!” Când şi când, se auzeau focuri de armă şi explozii. Două sute de metri mai încolo, pe drumul de centură din afara gardului bazei, avangarda mulţimii dădu foc unei maşini parcate şi aceasta explodă.

Motoarele elicopterului prinseră viaţă şi zgomotul lor îl făcu să turbeze de furie pe ofiţerul de poliţie, însă un grup de tineri civili înarmaţi năvăli pe poartă din direcţia opusă. Cineva răcni: „Mujahedinii!” Imediat, toţi cei aflaţi în această parte a bazei se grupară ca să-i intercepteze şi începură să tragă. Profitând de această diversiune, căpitanul şi celălalt soldat alergară spre elicopter şi săriră înăuntru; Pettikin apăsă din toate puterile pe manete şi se ridică la câţiva centimetri deasupra ierbii, coti ca să ferească un camion în flăcări, apoi porni ameţit spre cer. Căpitanul alunecă, cât pe-aci să scape grenada, dar nu putu să pună siguranţa la loc din cauza manevrei violente a pilotului. Şedea pe scaunul din faţă; deschise uşa şi aruncă cu grijă grenada afară, apoi urmări cu privirea

curba pe care o descria, apropiindu-se de pământ. Grenada explodă fără să rănească pe nimeni.

— Frumos, spuse căpitanul, încuie uşa şi îşi fixă centura de siguranţă. Se uită să vadă dacă cei doi soldaţi erau teferi, apoi îi făcu semn lui Pettikin cu degetul mare în sus, de mai multe ori.

Pettikin abia dacă observa. O dată ieşit din Teheran, ateriză în mijlocul unui câmp, departe de drumuri şi de sate, şi cercetă aparatul, să vadă dacă e avariat de gloanţe. Constată că nu fusese atins şi abia atunci începu să respire normal.

— Iisuse Hristoase, căpitane, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse el şi îi întinse mâna. Îl durea capul îngrozitor. La început am crezut că am vedenii. Căpitane…?

— Ross. Acesta este sergentul Tenzing şi acesta caporalul Gueng.

Pettikin le strânse mâna şi le mulţumi tuturor. Erau nişte băieţi cumsecade, veseli şi dintr-o bucată. Tenzing era mai în vârstă, împlinise de curând cincizeci de ani.

— Dumnezeu v-a trimis pe toţi, mai spuse el.

Ross zâmbi şi dinţii îi sclipiră foarte albi pe faţa lui bronzată.

— Nu prea ştiam cum o să ieşim din încurcătura aia. N-ar fi fost deloc bine să ne luăm cu poliţia sau cu altcineva pentru treaba asta, nici chiar cu SAVAK.

— De acord. Pettikin nu mai văzuse niciodată un bărbat cu ochi atât de albaştri. Căpitanul părea să se apropie de treizeci de ani. Ce naiba se petrece acolo?

— S-au răsculat nişte oameni de la service-ul forţelor aeriene şi câţiva ofiţeri şi loialişti au venit să-i potolească. Am auzit că suporterii lui Khomeini şi cei de stânga veneau în ajutorul răsculaţilor.

— Ce harababură! Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Dar de unde ştiţi cum mă cheamă?

— Păi… am auzit că ai un plan de zbor aprobat pentru Tabriz via Bandar-e Pahlavi şi voiam să te rugăm să ne iei şi pe noi. Am ajuns foarte târziu şi ne temeam că te-am pierdut. Am fi ajuns în iad şi ar fi fost vai de noi. Cu toate astea, iată-ne aici.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Sunteţi gurkha?

— Ei, ăăă, da, cam aşa ceva.

Pettikin dădu din cap gânditor. Observase că nu poartă niciun fel de însemne, nici epoleţi, nici insigne, cu excepţia treselor de căpitan ale lui Ross şi a beretelor roşii.

— Dar cum aţi aflat de planul de zbor?

— Asta chiar că nu ştiu, spuse Ross vesel. Eu nu fac decât să îndeplinesc un ordin. Aruncă o privire de jur-împrejur. Ţinutul era neted, pietros şi deschis. Nu crezi că ar fi mai bine s-o luăm din loc? Suntem cam expuşi aici.

Pettikin se întoarse în cocpit.

— Ce se întâmplă la Tabriz? întrebă el.

— De fapt, am vrea să ne laşi chiar lângă Bandar-e Pahlavi, dacă nu te deranjează.

— Sigur că da. Pettikin începuse automat operaţiunile de start. Ce se întâmplă acolo?

— Să zicem că trebuie să ne întâlnim cu un om în legătură cu un câine.

Pettikin râse. Omul îi plăcea.

— Sunt o mulţime de câini pe-acolo şi peste tot! Aşadar, Bandar-e Pahlavi va fi şi nu mai pun niciun fel de întrebări.

— Îmi pare rău, dar ştii cum este. Aş aprecia, de asemenea, dacă ai putea să uiţi de numele meu şi de faptul că am fost la bord.

— Dar dacă sunt întrebat de autorităţi? Plecarea noastră a fost oarecum publică.

— Nu ţi-am dat niciun nume. Ţi-am ordonat pur şi simplu şi am recurs la ameninţări dure!

— Foarte bine. Dar n-am să-ţi uit numele.

Pettikin ateriză la câţiva kilometri de Bandar-e Pahlavi. Ross alesese locul de aterizare studiind o hartă pe care o avea la el. Era o plajă cu dune, departe de orice sat, lângă apele albastre placide ale Mării Caspice. Faţa apei era punctată de bărcile pescăreşti, iar cerul însorit era presărat cu nori cumulus. Se aflau într-un ţinut tropical, cu aerul umed şi plin de insecte, şi nu se vedea nici urmă de zăpadă, deşi munţii Elbrus din spatele Teheranului erau acoperiţi de un strat gros.

Era cu totul împotriva regulamentelor să aterizezi fără permisiune, dar Pettikin chemase de două ori aeroportul Bandar-e Pahlavi, unde trebuia să realimenteze, şi nu primise niciun răspuns, aşa că se gândi că o să fie în siguranţă – putea oricând să spună că fusese o oprire determinată de o avarie.

— Noroc şi mulţumesc încă o dată, spuse el şi le strânse mâna celor trei. Dacă aveţi vreodată nevoie de un serviciu, indiferent ce, spuneţi-mi.

Oamenii porniră repede la drum, cu rucsacurile în spate, îndreptându-se spre dune. Nu i-a mai văzut niciodată.

— Tabriz Unu, mă auzi?

Descria cercuri aşa cum cerea regulamentul, la înălţimea de două sute cincizeci de metri, apoi coborî mai aproape. Niciun semn de viaţă – şi nici luminile nu erau aprinse. Neliniştit, ateriză în apropiere de hangar. Rămase pe loc, gata să decoleze imediat, fără să ştie la ce s-ar putea aştepta. Ştirea cu privire la oamenii de la service-ul din Teheran care se răsculaseră îl tulburase profund, pentru că aceştia erau elita forţelor aeriene. Dar nu veni nimeni. Nu se întâmplă nimic. Încuie comenzile cu inima strânsă, lăsă motoarele să meargă şi coborî din elicopter. Era foarte periculos şi împotriva regulamentului – foarte periculos fiindcă, dacă încuietorile cedau, aparatul ar fi putut să înceapă să ţopăie pe pământ şi l-ar fi pierdut de sub control.

„Dar nu vreau să fiu luat pe nepregătite”, îşi spuse el mohorât, verifică din nou încuietorile şi se îndreptă cu paşi mari prin zăpadă spre birou. Biroul era gol, hangarul la fel, cu excepţia elicopterului 212 demontat, cu rezervoarele goale, nu se vedea ţipenie de om nicăieri. Ceva mai liniştit traversă tabăra în mare grabă. Pe masa lui Erikki era o sticlă de votcă goală. În frigider mai era una plină – tare ar mai fi vrut să tragă o înghiţitură – dar pilotajul şi alcoolul erau incompatibile. Mai era şi apă îmbuteliată, pâine iraniană şi şuncă uscată. Bău apă, mulţumit. În toată baza nu exista niciun mijloc de transport şi Range

Rover-ul roşu al lui Erikki dispăruse şi el. Era limpede că baza fusese abandonată în mare grabă, dar de ce?

Ochii lui cercetară cerul. Vântul se înteţise şi acum îl auzea urlând printre copacii din pădure, acoperind parţial zgomotul motoarelor în ralanti. Frigul îl pătrundea prin jacheta de zbor, prin pantalonii groşi şi prin cizme. Tot trupul lui tânjea după un duş fierbinte, ba, mai bine chiar, după una din saunele lui Erikki, după mâncare, un pat comod, un grog şi opt ore de somn. „Vântul nu este încă o problemă, îşi spuse, dar nu mai am decât o oră de lumină ca să realimentez şi să mă întorc prin trecătoare înapoi la câmpie. Sau să rămân aici peste noapte?"

Pettikin nu era om de pădure şi nici de munte. Cunoştea deşertul şi jungla, precum şi Ţara Moartă a Arabiei Saudite. Întinderile vaste nu-l deprimau, însă frigul da. Şi zăpada. „Mai întâi să realimentez", îşi zise el.

Dar nu era nicăieri niciun fel de combustibil. Nimic. Mai multe butoaie de patruzeci de galoane, toate goale. „Nu contează", hotărî el, înăbuşindu-şi panica. „Am destul în rezervoare pentru cei două sute de kilometri până la Bandar-e Pahlavi. Aş putea să mă duc la aeroportul din Tabriz sau să încerc să storc ceva de la depozitul ExTex din Ardabil, dar e al naibii de aproape de graniţa sovietică."

Cercetă din nou cerul. „La naiba! Pot să parchez şi aici, ce o să se întâmple?"

Aici. În siguranţă.

Închise motoarele, trase elicopterul 206 în hangar şi-l încuie. Acum, liniştea era asurzitoare. Şovăi o clipă, apoi ieşi şi închise uşa hangarului în urma sa. Picioarele i se afundau în zăpadă. Vântul trăgea de el în timp ce se îndrepta spre trailerul lui Erikki. Se opri la jumătatea drumului, simţind un ghem de nervi în stomac. Avea senzaţia că îl pândeşte cineva. Privi de jur-împrejur, scrutând pădurea şi baza. Vântul dansa în vârtejuri care scuturau vârfurile copacilor, îi făceau să trosnească şi şerpuiau apoi prin pădure. Îşi aminti brusc de Tom Lochart, unul dintre piloţii şefi, cum şedea lângă un foc de tabără din Zagros, când se duseseră odată la schi, şi povestea legenda canadiană a

lui Wendigo, demonul cel rău al pădurilor, purtat de vânturile aspre. Wendigo aşteaptă în vârfurile copacilor şi pândeşte să te surprindă. Apoi, dintr-o dată, se lasă în jos şi tu eşti înspăimântat şi începi să fugi, dar nu poţi să scapi şi îi simţi răsuflarea de gheaţă în ceafă şi fugi cu paşi tot mai mari şi mai mari, până când tălpile ţi se fac tot o rană, şi atunci Wendigo te ia pe sus, în vârful copacilor, şi mori.

Îl scutură un fior – nu-i plăcea deloc faptul că era singur aici. „Curios, nu m-am mai gândit la aşa ceva, dar aproape niciodată nu sunt singur, întotdeauna mai este cineva prin preajmă, un mecanic, un pilot, un prieten, Genny sau Marc, sau Claire – în vremurile bune de odinioară.”

Privea încă intens spre pădure. Undeva, în depărtare, lătrau nişte câini. Sentimentul că mai era cineva acolo, la pândă, nu-i dădea pace. Făcu un efort să-şi alunge proasta dispoziţie, se întoarse la elicopter şi luă pistolul Verey. Pe tot drumul înapoi, spre cabana lui Erikki, duse arma mare, cu nasul cârn, la vedere. Se simţea fericit că o are la el. Şi încă şi mai fericit după ce puse lanţul de siguranţă la uşă şi trase perdelele.

Noaptea veni repede. O dată cu lăsarea întunericului, animalele porniră la vânătoare.

Teheran, ora 19:05. McIver străbătea de unul singur bulevardul pustiu, mărginit de copaci, din zona rezidenţială. Era obosit şi flămând. Luminile de pe stradă erau stinse şi mergea cu grijă în semiîntuneric. Zăpada era troienită lângă zidurile caselor elegante, de o parte şi de cealaltă a drumului. Se auzea venind din depărtare zgomot de arme de foc şi, purtat de vântul rece, acel înfricoşător „Allahhh-uuu Akbarrr”. Dădu colţul şi aproape că se împiedică de tancul Centurion, parcat pe jumătate pe trotuar. O lanternă îl orbi, după care, imediat, ieşiră şi soldaţii de la pândă, înconjurându-l.

— Cine sunteţi, aga? întrebă un tânăr ofiţer într-o engleză corectă. Ce faceţi aici?

— Sunt căpitanul… căpitanul McIver, Duncan… Duncan McIver, mă duc acasă, vin de la birou,

locuinţa mea… este de partea cealaltă a parcului, după primul colţ.

— Documentele, vă rog.

McIver băgă uşurel mâna în buzunarul interior. Pipăi cele două mici fotografii de lângă cartea lui de identitate, una a şahului, cealaltă a lui Khomeini, dar, cu toate zvonurile şi răscoalele din ziua aceea, nu se putea hotărî pe care s-o scoată la vedere. Acum, când ochii i se obişnuiră cu întunericul, McIver observă că ofiţerul care îi examina documentele era obosit, neras şi cu uniforma boţită. Ceilalţi soldaţi priveau în tăcere. Niciunul nu fuma, ceea ce i se păru curios lui McIver. Centurion-ul se înălţa rău prevestitor deasupra lor, ca şi când abia aştepta să lovească.

— Mulţumesc. Ofiţerul îi înapoie cartea de identitate uzată. Se auziră alte împuşcături. De astă dată mult mai aproape. Soldaţii aşteptau, pândind în beznă. E mai bine să nu ieşiţi din casă după lăsarea întunericului, aga. Noapte bună.

— Da, vă mulţumesc, noapte bună.

McIver plecă mulţumind cerului în sinea lui şi întrebându-se dacă erau loialişti sau răsculaţi. Hristoase Dumnezeule, dacă unele unităţi se răscoală şi altele nu, o să fie un adevărat infern. Mai dădu un colţ. Şi strada asta şi parcul erau cufundate în întuneric şi pustii, deşi cu puţină vreme în urmă fuseseră inundate de lumina de la stâlpi şi de la ferestrele caselor, pline de oameni, de servitori şi copii, fericiţi cu toţii, mergând grăbiţi încoace şi încolo şi râzând veseli. „Asta este ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, îşi zise el, râsul. Mă întreb dacă vremurile acelea au să mai revină vreodată.”

Avusese o zi nu tocmai bună, nu primise niciun fel de telefoane, comunicaţiile prin radio erau proaste, nu reuşise să stabilească legătura cu niciuna din baze. Şi, din nou, niciunul din membrii personalului său nu venise la serviciu, ceea ce îl iritase şi mai mult.

„Mâine va fi mai bine”, îşi spuse el şi grăbi pasul, fiindcă străzile pustii nu-i plăceau deloc.

Imobilul în care locuia avea cinci etaje şi apartamentul lor se afla la ultimul. Scara era prost luminată, căci curentul electric era slab, cu voltajul

redus la jumătate, iar liftul nu mai funcţiona de luni de zile. Urcă scările neliniştit, căci lumina sărăcăcioasă îl deprima şi mai mult. Însă în apartament lumânările erau deja aprinse şi dispoziţia lui se amelioră pe dată.

— Bună, Genny! strigă el, încuie uşa la loc, îşi atârnă în cuier paltonul vechi şi exclamă: E momentul să beau whisky!

— Duncan! Sunt în sufragerie, vino te rog aici o clipă.

Duncan străbătu coridorul şi se opri în uşă cu căscată de uimire. Pe masa din sufragerie erau o duzină de platouri şi boluri iraniene pline cu fructe şi peste tot ardeau lumânări. Genny îl privea radioasă, ca şi Sharazad. Era soţia unuia din piloţi, Tom Lochart.

— Dumnezeule mare! Tu ai făcut asta, Sharazad? Ce mă bucur sate văd…

— O, şi eu mă bucur, Mac, întinereşti pe zi ce trece, amândoi întineriţi, îmi pare rău că vă deranjez, spuse Sharazad dintr-o răsuflare, cu vocea ei veselă şi fericită. Mi-am amintit că ieri a fost aniversarea căsătoriei voastre, pentru că este cu cinci zile înaintea aniversării mele şi ştiu cât de mult vă plac horisht de miel şi polo şi celelalte, aşa că am adus aici toate astea, pe Hassan, pe Dewa, lumânările şi pe mine.

Avea abia un metru cincizeci şi era genul de frumuseţe persană pe care o imortalizase Omar Khayyam.

— Acum, dacă ai venit, pot să plec.

— Dar stai puţin, de ce nu rămâi să mănânci şi tu cu noi şi să…

— O, nu pot, deşi aş dori foarte mult. Tata dă o petrecere în seara asta la care trebuie să particip şi eu. Este numai un mic dar din partea mea şi l-am lăsat pe Hassan să servească la masă şi să facă după aceea curăţenie. Sper că o să vă simţiţi bine. Hassan! Dewa! strigă ea, apoi îi îmbrăţişă pe Genny şi pe McIver şi porni grăbită spre uşa de la intrare, unde o aşteptau cei doi servitori. Unul îi ţinea haina de blană. Sharazad se îmbrăcă, apoi îşi înfăşură chadorul negru în jurul ei, îi suflă un sărut lui Genny şi ieşi repede, urmată de cel de-al doilea servitor. Hassan, un bărbat înalt, în vârstă de treizeci de ani, îmbrăcat în tunică albă şi pantaloni

negri şi cu un zâmbet larg pe faţă, încuie uşa în urma ei.

— Să servesc masa, doamnă? o întrebă el pe Genny în farsi.

— Da, te rog, peste zece minute, răspunse ea fericită. Dar mai întâi stăpânul vrea un whisky. Hassan se duse imediat la bufet, turnă băutura, aduse apă, după care făcu o plecăciune şi îi lăsă singuri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e ca în vremurile bune de odinioară, spuse McIver radiind de încântare.

— Da. Ce stupid, când stai să te gândeşti că n-au trecut decât câteva luni de-atunci…

Pe atunci aveau ca servitori un cuplu, soţ şi soţie. Femeia era o bucătăreasă admirabilă, care ştia să gătească tot atât de bine mâncăruri europene ca şi iraniene, compensând astfel lenea soţului ei, cam fanfaron, pe care McIver îl poreclise Ali Baba. Amândoi dispăruseră pe neaşteptate, aşa cum se întâmplase cu majoritatea servitorilor expatriaţi. Nicio explicaţie, niciun mesaj scris.

— Mă întreb dacă sunt în siguranţă.

— Bineînţeles. Ali Baba era mare şperţar şi sunt sigur că a pus suficient deoparte ca să aibă cu ce trăi fără bătaie de cap. Charlie a venit?

— Încă nu. Paula rămâne din nou peste noapte, dar Nogger nu. S-au dus să ia masa cu câţiva dintre membrii echipajului ei de la Alitalia.

Genny ridică din sprâncene. Paula era stewardesă.

— Nogger al nostru consideră că e numai bună pentru a se fixa dar eu sper că nu are dreptate. Îmi place Paula.

Îl auzeau pe Hassan trebăluind prin bucătărie.

— Este cea mai plăcută muzică din lume.

McIver îi zâmbi şi ridică paharul.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Sharazad şi pentru că nu mai trebuie să spălăm vasele.

— Asta e partea cea mai bună, oftă Genny. Este o fată atât de dulce, atât de serioasă. Tom are mare noroc. Sharazad spune că trebuie să sosească mâine.

— Aşa sper şi eu. Cu siguranţă că va avea scrisori pentru noi.

McIver se hotărî să nu povestească întâlnirea cu tancul.

— Crezi că ai putea să-l împrumuţi pe Hassan sau pe vreunul din ceilalţi servitori de două ori pe săptămână? Te-ar ajuta foarte mult.

— Nu îndrăznesc să-întreb – ştii cum este.

— Cred că ai dreptate. Ce neplăcut!

Acum era aproape imposibil pentru nişte străini să găsească servitori, indiferent cât de bine ar fi fost dispuşi să-i plătească. Până acum câteva luni fusese uşor să găseşti servitori buni, grijulii şi apoi, cu câteva cuvinte în farsi şi cu ajutorul lor, era lesne să conduci o gospodărie fericită, o plăcere să-ţi faci cumpărăturile.

— Era unul din cele mai bune lucruri din Iran, spuse ea. Schimba cu totul atmosfera, îndepărta toată apăsarea asta pe care o simţi trăind într-o ţară străină atât de diferită.

— Tot o mai simţi străină după atâta timp?

— Mai mult ca oricând. Întotdeauna am avut senzaţia că toată amabilitatea şi politeţea celor câţiva iranieni pe care i-am cunoscut erau numai de suprafaţă şi că adevăratele lor sentimente sunt cele care se manifestă acum. Nu mă refer la toată lumea, bineînţeles, nu la prietenii noştri. Announsh, de exemplu, este una dintre cele mai drăguţe şi mai cumsecade persoane din lume.

Annoush era soţia generalului Valik, decanul de vârstă al partenerilor din Teheran.

— Cele mai multe soţii gândeau aşa, Duncan, adăugă ea, dusă pe gânduri. Poate că de aceea străinii se strâng mai mult laolaltă, la tenis, la schi, la canotaj, în weekendurile de pe ţărmul Mării Caspice – cu servitorii care duc coşurile pentru picnic şi după aceea fac curăţenie. Cred că am trăit ca-n basme, dar s-a dus.

— O să se întoarcă, sper din toată inima că vremurile acelea or să revină, atât pentru ei, cât şi pentru noi. În timp ce veneam spre casă, mi-am dat brusc seama ce-mi lipseşte cel mai mult: râsul! Se pare că nimeni nu mai râde, vreau să spun pe stradă, nici măcar copiii. McIver îşi bea whiskyul în porţii mici.

— Da, şi mie îmi lipseşte râsul. Îmi lipseşte şi şahul, îmi pare rău că a trebuit să plece – totul era înainte aşa de ordonat, de bine pus la punct în ceea ce ne priveşte. Şi nu e foarte mult de-atunci. Sărmanul om, ce târg nefericit i-am oferit acum lui şi încântătoarei lui soţii – după toată prietenia pe care ne-a arătat-o. Aproape că mi-e ruşine, sunt convinsă că a făcut foarte mult bine pentru poporul său.

— Din păcate, Genny, pentru cei mai mulţi dintre supuşii lui se pare că nu a fost destul de bine.

— Ştiu. E trist. Viaţa este uneori tristă. Ei bine, nu are rost să bocim oalele sparte. Ţi-e foame?

— Şi încă cum!

— Cred şi eu.

Lumânările creau o atmosferă plăcută în sufragerie şi parcă mai îndulceau frigul din apartament. Hassan aduse imediat bolurile aburinde cu diverse feluri de horisht – ceea ce însemna, literal, supă, dar era mai mult un fel de friptură înăbuşită de miel sau de pui, cu multe legume, stafide şi murături de toate felurile – şi polo, deliciosul orez iranian, fiert numai puţin, apoi copt în unt până prinde o crustă aurie, unul din felurile lor preferate.

— Dumnezeu să-i dea sănătate Sharazadei, e o adevărată binecuvântare pentru sufletul celui întristat.

— Da, aşa este, admise Genny zâmbind. Şi la fel este şi Paula.

— Nici cu tine nu mi-e ruşine, Gen.

— Te-ai obişnuit cu mine, aş putea să-mi pun şi o scufie de noapte şi tot aia ar fi. Aşa cum ar spune Jean-Luc, *bon appétit!*

Mâncară cu poftă. Totul era excelent şi le amintea amândurora de mesele de care avuseseră parte în casele prietenilor lor.

— Gen, la prânz m-am întâlnit cu tânărul Christian Tollonnen. Îţi aminteşti de prietenul acela al lui Erikki de la Ambasada Finlandeză? Mi-a spus că paşaportul lui Azadeh este deja gata. Asta e foarte bine, dar lucrul care m-a şocat cel mai mult a fost că mi-a spus aşa, în treacăt, că prietenii şi cunoscuţii lui iranieni, în proporţie de opt din zece, nu mai sunt în Iran şi că, dacă acest exod continuă în acelaşi ritm, în curând nu

vor mai rămâne aici decât mullahii şi turmele lor. Atunci am făcut şi eu o socoteală şi am ajuns cam la aceleaşi concluzii – din ceea ce numeam noi clasa de mijloc şi cea de sus.

— Nu le pot găsi o vină în faptul că pleacă. Şi eu aş face acelaşi lucru, spuse Gen, apoi adăugă fără să vrea: Să nu crezi însă că Sharazad va pleca.

McIver prinsese o intonaţie specială în vocea ei şi acum o studia cu atenţie.

— Oh? făcu el.

Genny se juca cu o bucăţică din crusta aurie de orez, după care, deşi iniţial se hotărâse să nu-i spună nimic, se răzgândi şi vorbi:

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui nimic lui Tom, pentru că o să facă o criză, şi nici măcar nu ştiu cât adevăr e în chestia asta şi câtă fantezie de fată tânără, dar mi-a şoptit fericită că şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la Doshan Tappeh, unde, zice ea, a izbucnit o resurecţie adevărată, cu tunuri, grenade, o mulţime de…

— Hristoase!

— …de luptători pe care ea îi numeşte „glorioşii noştri luptători pentru libertate”, care sunt, de fapt, oameni de la service-ul forţelor aeriene care s-au răsculat, câţiva ofiţeri, Bandele Verzi sprijinite de mii de civili – împotriva poliţiei, a trupelor loiale şi a Nemuritorilor…

LUNI
Capitolul 3

La Tabriz Unu, ora 8:12. Charlie Pettikin dormea agitat, ghemuit pe o saltea pusă direct pe podea şi acoperit cu o singură pătură, cu mâinile legate în faţă. Abia se făcuse lumină afară şi era foarte frig. Paznicii nu-i dăduseră voie să ia cu el o lampă portativă cu gaz şi era încuiat în acea parte a cabanei lui Erikki care, normal, ar fi trebuit să fie depozitul de alimente. Partea interioară a geamurilor mici era acoperită cu gheaţă strălucitoare. Fereastra avea gratii pe din afară. Pe pervaz era zăpadă.

Pettikin deschise ochii şi sări în sus, buimăcit, neînţelegând pe moment unde se află. Apoi amintirile reveniră şi îi copleşiră mintea; se rezemă nefericit de perete, cu tot trupul îndurerat.

— Ce încurcătură blestemată! murmură el, încercând să-şi dezmorţească puţin umerii. Se frecă neîndemânatic la ochi cu ambele mâini, apoi se şterse pe faţă, simţindu-se foarte murdar. Barba neagră era înspicată cu fire albe.

„Nu pot să sufăr să stau nebărbierit”, îşi zise el.

„Astăzi e luni. Am sosit aici sâmbătă la apusul soarelui şi m-au prins ieri. Ticăloşii!”

Sâmbătă seara se auziseră multe zgomote în jurul trailerului şi neliniştea lui sporise. O dată fusese sigur că a auzit nişte voci înăbuşite. În linişte, stinsese luminile, trăsese zăvorul şi rămăsese la uşă, cu pistolul Verey în mână. Scrutase cu mare grijă întunericul. Şi atunci văzuse, sau crezuse că vede, o mişcare cam la treizeci de metri distanţă, apoi altă mişcare, ceva mai departe.

— Cine e? strigase el şi vocea îi fusese întoarsă straniu de ecou. Ce doreşti?

Nu-i răspunsese nimeni. Iar se auzise o mişcare. Unde? Cam la treizeci, patruzeci de metri distanţă – dar era greu de precizat din cauza întunericului. Uite, încă unul! Să fie un om? Sau numai un animal? Poate umbra unei crengi? Sau poate… ce-a fost asta? Uite, acolo, lângă pinul ăla mare.

— Ei, tu ăla de colo! Ce doreşti?

Niciun răspuns. Nu-şi putuse da seama dacă era sau nu un om. Furios şi chiar puţin speriat, ochise şi apăsase pe trăgaci. Pocnetul semănase cu o lovitură de tunet şi fusese transmis şi reluat de mai multe ori de ecou. Flacăra roşie se repezise spre copaci, ricoşase de trunchi într-o ploaie de scântei, se lovise de un altul şi în cele din urmă, se afundase într-un troian de zăpadă. Pettikin aşteptase. Nu se întâmplase nimic.

Nu se întâmplase nimic. Se auziseră zgomotele obişnuite ale pădurii, acoperişul hangarului pârâise, din când în când cădea zăpadă de pe o ramură supraîncărcată, care ţâşnea apoi, eliberată, în sus. Începuse să tropăie ca să se încălzească, apoi intrase înăuntru, aprinsese lumina, încărcase din nou pistolul şi zăvorise uşa.

— Când ai să mai îmbătrâneşti, ai să ajungi o babă! îşi spusese el cu voce tare, apoi adăugase: La dracu', urăsc liniştea asta, urăsc singurătatea, urăsc zăpada, urăsc frigul şi urăsc faptul că am fost aşa de înspăimântat în dimineaţa asta la Galeg Morghi. Dumnezeu să-i pedepsească, asta e, dar dacă n-ar fi fost tânărul Ross, sunt sigur că ticălosul din SAVAK m-ar fi ucis.

Mai verificase încă o dată uşa, să vadă dacă e bine zăvorâtă, închisese bine ferestrele şi trăsese perdelele pentru noapte, după care îşi turnase un pahar mare de votcă şi o amestecase cu suc de portocale din frigider. Se aşezase în faţa focului şi încercase să-şi adune gândurile. Erau nişte ouă în frigider pentru micul dejun şi era înarmat. Soba cu gaz funcţiona bine. Era plăcut. După câteva clipe se simţise mai bine, mai în siguranţă. Înainte să se ducă la culcare în dormitorul pentru oaspeţi, mai verificase încă o dată toate încuietorile. Declarându-se satisfăcut, îşi scosese cizmele de zbor şi se întinsese pe pat. Adormise destul de repede.

Dimineaţa constatase ca frica din timpul nopţii dispăruse. Îşi pregătise micul dejun cu ochiuri şi pâine prăjită, exact aşa cum îi plăcea lui, făcuse apoi ordine prin cameră, îşi pusese salopeta vătuită de zbor şi trăsese zăvorul de la uşă; o deschisese şi se trezise cu

un pistol-mitralieră în faţă. Şase revoluţionari se înghesuiseră să intre în casă şi începuse interogatoriul. Ore în şir de întrebări.

— Nu sunt spion, nu sunt american. V-am spus de atâtea ori că sunt englez. Iarăşi şi iarăşi.

— Mincinosule, documentele tale arată că eşti din Africa de Sud. Pe Allah, şi astea sunt false? Liderul – omul care îşi spunea Fedor Rakoczy – avea privirea dură, era înalt şi mai în vârstă decât ceilalţi. Avea ochi căprui închis. Vorbea o engleză cu un pronunţat accent străin. Aceleaşi şi aceleaşi întrebări reveniseră:

— De unde eşti, ce faci aici, cine este superiorul tău în CIA, cine este legătura ta de aici, unde este Erikki Yokkonen?

— Nu ştiu. V-am spus de o sută de ori că nu ştiu – nu mai era nimeni aici când am aterizat ieri-seară, la apusul soarelui. Am fost trimis aici ca să-l iau, pe el şi pe soţia lui. Aveau treabă la Teheran!

— Mincinosule! Au fugit într-o noapte, acum două zile. De ce ar fi fugit dacă veneai să-i iei de-aici?

— V-am mai spus. Nu mă aşteptau. Nu ştiau că vin. De ce să fi fugit? Unde sunt mecanicii noştri, Dibble şi Arberry, unde este managerul nostru, Dayati, şi un…

— Cine este legătura ta CIA la Tabriz?

— N-am nicio legătură. Suntem o companie britanică şi cer să-l văd pe consulul nostru din Tabriz. Cer…

— Duşmanii poporului nu pot cere nimic! Nici măcar îndurare. Din voia Domnului, ne aflăm în stare de război. În război, oamenii sunt împuşcaţi.

Interogatoriul durase toată dimineaţa. În ciuda protestelor lui, îi luaseră toate documentele, paşaportul cu viza de ieşire vitală şi permisul de şedere, îl legaseră şi îl aruncaseră aici, ameninţându-l să nu încerce să fugă.

Mai târziu, Rakoczy se întorsese împreună cu doi gardieni.

— De ce nu mi-ai spus că ai adus piesele de schimb pentru 212?

— Nu m-ai întrebat, spusese Pettikin furios. Cine naiba eşti? Dă-mi hârtiile înapoi. Cer să-l văd pe consulul britanic. Dezleagă-mi naibii mâinile!

— Dumnezeu te va pedepsi pentru blasfemie. În genunchi, şi cere-ţi iertare de la Dumnezeu.

Îl siliseră să îngenuncheze.

— Cere iertare!

Se supusese, urându-i din tot sufletul.

— Ştii să zbori şi cu 212 la fel de bine ca şi cu 206?

— Nu! spusese el, ridicându-se anevoie în picioare.

— Mincinosule! E trecut pe permisul tău de zbor. Rakoczy îl trântise pe masă: De ce minţi?

— Ce contează? Oricum nu crezi nimic din ceea ce spun. Nu vrei să crezi adevărul. Bineînţeles că ştiu că este trecut în permisul meu de zbor. Ce, n-am văzut că mi l-ai luat? Bineînţeles că ştiu să pilotez şi un 212 dacă sunt nevoit.

— Komitehul te va judeca şi te va condamna, spusese Rakoczy cu o voce atât de fermă că Pettikin simţise un fior de gheaţă pe şira spinării. Apoi îl părăsiseră.

La apusul soarelui îi aduseseră nişte orez şi supă şi plecaseră din nou. Abia dacă reuşise să doarmă puţin, iar acum, când se iviseră zorii, îşi dădea perfect de bine seama cât era de lipsit de ajutor. Simţea cum îi creşte spaima în suflet. Odată, în Vietnam, fusese doborât, prins şi condamnat, la moarte de Viet Cong, dar escadronul lui venise după el împreună cu Beretele Verzi şi împuşcaseră tot satul, inclusiv Viet Gongul. Atunci scăpase ca prin urechile acului de la o moarte sigură.

„Niciodată să nu faci pariuri cu moartea până nu eşti mort. Asta e, bătrâne, spusese tânărul lui comandant american. În felul ăsta poţi să dormi noaptea liniştit.”

Comandantul lor era Conroe Starke. Escadronul lor de elicoptere era format din americani, englezi, canadieni şi avea baza la Da-nang. Ce altă harababură nenorocită fusese şi aia!

„Mă întreb oare ce-o fi făcând acum?” se gândi el. Starke răspundea de baza lor de la Kowiss. Norocos ticălosul ăsta! Era norocos pentru că stătea în siguranţă la Kowiss şi o avea pe Manuela. Manuela era o femeie solidă, semăna cu un urs koala, numai bună de strâns

în braţe, cu ochii ăia mari, căprui ai ei şi cu exact curbele necesare.

Îşi dădu frâu liber gândurilor, amintindu-şi de ea şi de Starke. Se întrebă apoi unde or fi Erikki şi Azadeh, se gândi la satul din Vietnam şi la tânărul căpitan Ross şi la oamenii acestuia. Dacă n-ar fi fost el! Şi Ross era salvatorul lui. În viaţa asta trebuie să ai salvatori ca să poţi supravieţui. Aceşti oameni ciudaţi care intervin miraculos în existenţa ta, aparent fără niciun motiv, exact la timp pentru a-ţi oferi şansa de care ai o nevoie atât de mare, disperată, sau ca să te scoată din ghearele dezastrului, ale unui pericol sau ale nenorocirii. Oare îşi fac apariţia pentru că te-ai rugat lui Dumnezeu? Când eşti pe marginea prăpastiei, întotdeauna te rogi, chiar dacă nu neapărat lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are multe nume.

Îşi aminti de bătrânul Soames de la ambasadă, care spunea mereu: „Nu uita, Charlie, Profetul Mohammed a spus că Allah – Dumnezeu – are trei mii de nume. O mie sunt cunoscute numai îngerilor, o mie numai profeţilor, trei sute sunt în Torah, Vechiul Testament, alte trei sute în Zabur, adică în psalmii lui David, alte trei sute în Noul Testament şi nouăzeci şi nouă în Coran. Asta înseamnă două mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Un nume a fost ascuns de Dumnezeu. în arabă i se spune *Ism Allah ala'zam*: Cel mai măreţ nume al lui Dumnezeu. Toţi cei care citesc Coranul, îl citesc fără să ştie. Dumnezeu este foarte înţelept că îşi ascunde numele Lui cel mai măreţ, nu-i aşa?"

„Da, dacă există Dumnezeu", îşi spuse Pettikin. Îi era frig şi îl durea tot trupul.

Uşa se deschise. Era Rakoczy cu doi dintre oamenii lui. În mod surprinzător, Rakoczy zâmbi, îl ajută politicos să se ridice în picioare şi începu să-i dezlege mâinile.

— Bună dimineaţa, căpitane Pettikin. Scuze pentru greşeală. Te rog să mă urmezi.

Îl conduse în încăperea principală. Pe masă era cafea.

— Bei cafeaua simplă sau în stil englezesc, cu lapte şi zahăr?

Pettikin îşi freca încheieturile mâinilor care amorţiseră. Încerca să-şi pună mintea la treabă.

— Ce-i asta? Prizonierilor li se oferă un mic dejun copios?

— Scuză-mă, nu înţeleg.

— Nimic, nimic. Pettikin îl privea ţintă, nefiind încă foarte convins de ceea ce vedea. Cu lapte şi zahăr.

Cafeaua avea un gust minunat şi îl învioră imediat. Îşi mai turnă o ceaşcă.

— Aşadar, a fost o greşeală… atâta tot şi nimic altceva?

— Da. Eu… ăă… am verificat povestea dumitale şi am aflat că e adevărată. Domnul fie lăudat. Vei pleca imediat înapoi la Teheran.

Pettikin simţi un nod în gât în faţa acestei amânări, căci aşa o simţea, ca o amânare, îşi spuse el bănuitor.

— Am nevoie de combustibil, tot combustibilul noştru a fost furat, nu am cu ce alimenta.

— Aparatul dumitale a fost realimentat. Am supravegheat eu însumi operaţiunea.

— Te pricepi la elicoptere? Pettikin se întreba de e părea omul atât de nervos.

— Puţin.

— Scuză-mă, dar… ăăă… nu ştiu cum te numeşti.

— Smith.. Domnul Smith. Fedor Rakoczy zâmbi. Şi acum am să te rog să pleci. Imediat.

Pettikin îşi căută cizmele de zbor şi şi le trase în picioare. Ceilalţi îl priveau în tăcere. Observă că aveau automate de fabricaţie sovietică. Pe masa de lângă uşă se afla geanta lui de voiaj. Alături erau documentele personale. Paşaportul, viza, permisul de muncă şi un permis de zbor eliberat de iranieni. Încercând să-şi ascundă mirarea, care cu siguranţă i se putea citi pe faţă, verifică dacă erau toate, apoi şi le îndesă în buzunar. Când dădu să se ducă spre frigider, unul dintre oameni îi tăie calea şi îi făcu semn să plece.

— Mi-e foame, spuse Pettikin, care continua să fie extrem de bănuitor.

— Ai ceva de mâncare în elicopterul dumitale. Urmează-mă, te rog.

Aerul de afară mirosea foarte plăcut, era o zi limpede, cu un cer albastru intens. Spre vest se formau

alţi nori grei, de zăpadă. Spre est, drumul peste trecătoare era liber. În jurul lui, toată pădurea scânteia în razele soarelui care se reflectau în zăpadă. În faţa hangarului se afla elicopterul 206, cu parbrizul curăţat, cu toate geamurile bine şterse. În interior, nimic nu fusese atins, numai caseta cu hărţi era acum în unul din buzunarele laterale, nu alături de locul lui, unde o ţinea el de obicei. Începu să verifice cu foarte mare grijă aparatul.

— Te rog să te grăbeşti, spuse Rakoczy.

— Bineînţeles.

Pettikin se prefăcu că se grăbeşte foarte tare, dar nu se grăbea defel. Nu-i scăpa absolut nimic la verificare, toate simţurile îi erau încordate la maximum ca să detecteze vreun sabotaj subtil sau unul mai grosolan. Verifică benzina, uleiul, totul. Simţea şi vedea cum cresc nerăbdarea şi nervozitatea lor. În bază tot nu era nimeni. În hangar se vedea aparatul 212 cu piesele motorului aşezate frumos, în ordine. Piesele de schimb pe care le adusese el fuseseră aşezate pe o bancă din apropiere.

— Acum eşti gata, spuse Rakoczy ca şi când ar fi rostit un ordin. Urcă şi ai să realimentezi la Bandar-e Pahlavi, ca şi data trecută. Se întoarse către ceilalţi doi, îi îmbrăţişă pe amândoi în grabă şi se uită pe locul din spate. Porneşte şi decolează imediat. Vin cu dumneata la Teheran.

Prinse automatul între genunchi, îşi închise centura de siguranţă, încuie uşa cu grijă şi luă căştile din cârligul din spatele lui şi le puse la urechi. Se vedea bine că este familiarizat cu interiorul unui cocpit.

Pettikin observă că ceilalţi doi luaseră o poziţie de apărare, cu faţa spre drum. Apăsă pe butonul de pornire a motoarelor. În curând, vuietul familiar şi atmosfera atât de cunoscută, precum şi faptul că Smith era la bord – aşadar un sabotaj era imposibil de bănuit – îl făcu să se simtă foarte bine.

— Am pornit, spuse el în microfon şi decolă rapid, urcă lin şi se îndreptă spre trecătoare.

— Bine, spuse Rakoczy, foarte bine. Zbori foarte bine. Ca din întâmplare, îşi aşeză automatul pe

genunchi cu ţeava spre Pettikin. Te rog să nu zbori prea bine.

— Pune siguranţa la armă sau nu mai zbor deloc.

Rakoczy ezită, dar în cele din urmă o puse.

— Sunt de acord că e periculos în timpul zborului.

La două sute de metri, Pettikin începu să zboare drept, apoi înclină dintr-o dată aparatul şi se întoarse spre câmpie.

— Ce faci?

— Vreau să-mi calculez poziţia.

Se baza pe faptul că, deşi Smith părea familiarizat cu interiorul aparatului, nu ştia să piloteze un 206, fiindcă altfel i l-ar fi luat. Ochii lui iscodeau câmpia de dedesubt în căutarea unei explicaţii pentru nervozitatea omului şi pentru graba cu care dorise să plece. Câmpia era aceeaşi. În apropiere de intersecţia drumului îngust de la bază cu drumul principal care mergea spre nord-vest, la Tabriz, se aflau două camioane. Amândouă se îndreptau spre bază. De la această înălţime se vedea clar că erau camioane militare.

— Am să aterizez ca să văd ce vor, spuse el.

— Dacă ai să faci asta, spuse Rakoczy fără urmă de teamă în glas, te va costa multă suferinţă şi vei rămâne mutilat pe viaţă. Te rog să mergi la Teheran, dar, mai întâi, la Bandar-e Pahlavi.

— Care e numele dumitale adevărat?

— Smith.

Pettikin lăsă lucrurile aşa, mai făcu un cerc, apoi porni către Teheran, spre sud-vest, îndreptându-se către trecătoare, aşteptând să se ivească momentul favorabil, căci era sigur că, undeva pe parcursul drumului, avea să apară un astfel de moment.

La periferia Tabrizului, ora 21:30. Range Rover-ul roşu al lui Erikki ieşi pe porţile palatului hanului şi o porni pe drumul spre Teheran. Erikki era la volan, Azadeh lângă el. Vărul ei, colonelul Mazardi, fusese acela care îl convinsese pe Erikki să nu plece la Teheran vineri:

— Drumul va fi extrem de periculos – e destul de rău şi în timpul zilei, spusese el. Insurgenţii n-au să se

mai întoarcă acum, eşti în siguranţă. Este mult mai bine să vă duceţi să-l vedeţi pe Înălţimea Sa Hanul şi să-i cereţi sfatul. Asta ar fi mult mai înţelept.

Azadeh fusese de acord.

— Erikki, bineînţeles că vom face aşa cum vrei tu, dar zău că aş fi mai fericită dacă ne-am petrece noaptea acasă şi l-aş vedea pe tata.

— Verişoara mea are dreptate, căpitane. Bineînţeles că poţi să faci cum doreşti, dar, jur pe Profet, Allah să-i păstreze totdeauna cuvântul cel sfânt, că siguranţa Înălţimii Sale este la fel de importantă şi pentru mine ca şi pentru dumneata. Dacă ţii neapărat, pleacă mâine. Te asigur că aici nu există niciun pericol. Am să pun santinele. Dacă acest aşa-zis Rakoczy, sau oricare alt străin, sau mullahul acela se apropie la mai mult de o jumătate de kilometru de locul acesta sau de Palatul Gorgon, o să regrete.

— Da, Erikki, te rog, spuse entuziasmată Azadeh. Bineînţeles, dragul meu, vom face ceea ce doreşti tu, dar chiar tu ai putea dori să te consulţi cu Înălţimea Sa, tatăl meu, în legătură cu ceea ce vrei să faci.

Erikki acceptase cam împotriva voinţei sale. Arberry şi celălalt mecanic, Dibble, hotărâseră să se ducă la Tabriz, la hotel „International", şi să-şi petreacă weekendul acolo.

— Piesele de schimb au să ajungă abia luni, căpitane. Bătrânul lup de mare McIver ştie că 212 al nostru trebuie să fie gata de lucru până miercuri, altfel trebuie să trimită altul şi asta n-o să-i placă. O să tragem tare şi o să-l aducem în stare de zbor. Ne cerem scuze, dar managerul de la bază poate veni să ne ia. Noi suntem britanici, nu avem de ce să ne facem griji, n-o să se atingă nimeni de noi. Şi nu uitaţi că noi lucrăm pentru guvernul lor şi nu avem nimic de împărţit cu ticăloşii ăştia împuţiţi – vă rog să ne iertaţi. Să nu vă faceţi griji în ceea ce ne priveşte, nici dumneavoastră şi nici doamna. O să stăm aici pe poziţii şi o să vă aşteptăm să vă întoarceţi miercuri. Petrecere frumoasă la Teheran.

Aşa că Erikki plecase în convoi cu colonelul Mazardi spre periferia Tabrizului. Uriaşul palat al hanilor Gorgon era aşezat la poalele muntelui,

înconjurat de mai multe hectare de grădini şi livezi, împrejmuite cu ziduri. Când sosiră, toată casa se trezi şi se adună la un loc – mama ei vitregă, surorile vitrege, nepoţii, nepoatele, servitorii, copiii servitorilor, nu însă şi Abdollah Han, tatăl ei. Azadeh fu primită cu îmbrăţişări şi lacrimi în ochi, cu multă bucurie şi alte rânduri de lacrimi. Imediat se făcură planuri pentru a se organiza a doua zi un dejun festiv în cinstea revenirii ei acasă după atâta timp.

— Dar, vai, ce cumplit! Bandiţi şi un mullah jerpelit să îndrăznească să vină pe pământul tău? Nu a donat Înălţimea Sa, veneratul tău tată, saci plini de bani şi sute de acri de pământ diverselor moschei din Tabriz şi din împrejurimile acestuia?

Erikki fu întâmpinat cu politeţe, dar cu prudenţă. Toţi se temeau de el, de dimensiunile lui uriaşe, de rapiditatea cu care mânuia cuţitul şi de violenţa temperamentului său şi nu înţelegeau blândeţea de care dădea dovadă faţă de prieteni şi neţărmurita dragoste pe care o nutrea pentru Azadeh. Ea era a cincea dintre cele şase surori vitrege şi un bebeluş de sex bărbătesc. Fratele ei de sânge, pe care îl adora, Hakim, cu un an mai mare decât ea, fusese exilat de Abdollah Han şi se afla acum în dizgraţie la Khvoy, în nord-vestul ţării. Fusese pedepsit pentru crime împotriva hanului, dar şi Hakim şi Azadeh jurau că nu era vinovat de ele. Mama lor, moartă cu mulţi ani în urmă, fusese cea de-a doua soţie a lui Abdollah Han.

— Mai întâi o baie, spuseră vesele surorile ei, şi ai să ne povesteşti absolut totul, fiecare amănunt, *fiecare amănunt.*

O traseră fericite pe Azadeh după ele. În intimitatea sălii lor de baie, caldă, luxoasă, veselă şi cu totul izolată de domeniul bărbaţilor, statură de vorbă şi povestiră până în zori.

— Mahmud al meu n-a mai făcut dragoste cu mine de o săptămână, spuse Najoud, cea mai mare dintre surorile vitrege ale lui Azadeh, dând tristă din cap.

— Probabil că e o altă femeie la mijloc, spuse cineva.

— Nu, nu e asta. Are probleme cu erecţia.

— O, sărmana de tine! Ai încercat să-i dai stridii…

— Sau ulei de trandafiri, să te ungi cu el pe sâni…
— Sau să-l freci pe el cu extract de jacaranda, cu corn de rinocer şi mosc…
— Jacaranda, corn de rinocer şi mosc? N-am mai auzit de aşa ceva, Fazulia.
— Este o mare noutate scoasă dintr-o reţetă veche de pe vremea lui Cirus cel Mare. Este secret, dar penisul Marelui Rege era foarte mititel pe când era tânăr; când i-a cucerit însă pe mezi, a început să stârnească admiraţia şi invidia tuturor. Se pare că a primit de la mezi o loţiune magică cu care, dacă te freci o anumită perioadă de timp dintr-o lună… Marele preot al mezilor i-a dat-o lui Cirus în schimbul vieţii lui, cu condiţia ca Marele Rege să jure că va păstra secretul numai în familia sa. Secretul a trecut din tată-n fiu de-a lungul secolelor şi acum, dragele mele surioare, a ajuns la Tabriz!
— O, draga şi scumpa mea soră Fazulia, cum? Domnul să te binecuvânteze pentru totdeauna, cum? Amărâtul de bărbatu-meu, Abdullah, cădea-i-ar şi ultimii trei dinţi care i-au mai rămas, n-a mai avut nicio erecţie de ani de zile. Cum?
— O, taci o dată, Zadi, cum poate să vorbească dacă vorbeşti tu? Continuă, Fazulia.
— Da, taci din gură, Zadi, şi binecuvântează-ţi norocul. Hussan al meu este în erecţie dimineaţa, la prânz şi seara şi atât de plin de dorinţă pentru mine că nu-mi lasă mei măcar timpul să mă spăl pe dinţi.
— Ei bine, secretul elixirului a fost cumpărat de stră-străbunicul deţinătorului actual la un preţ uriaş; mi s-a spus că i-a dat un pumn întreg de diamante…
— Eeeee…
— …dar acum poţi să cumperi o sticluţă cu cincizeci de mii de riali!
— O, e prea mult! De unde să fac eu rost de atâţia bani gheaţă?
— Ca de obicei – din buzunarele lui, şi apoi poţi să te mai şi tocmeşti. Ţi se pare atât de mult pentru o asemenea poţiune când nu putem avea alţi bărbaţi?
— Dacă are efect…
— Bineînţeles că are efect, de unde putem să cumpărăm poţiunea asta, dragă Fazulia?

— Din bazar, din magazinul lui Abu Bakra bin Hassan bin Saiidi. Ştiu drumul! O să mergem mâine. Înainte de masă. Vii şi tu cu noi, dragă Azadeh?

— Nu, mulţumesc, surioară!

Se auziră râsete şi una dintre cele tinere spuse:

— Sărmana Azadeh, nu are nevoie de jacaranda şi de muck, ci exact de contrariul lor!

— Jacaranda şi *mosc*, copilă, şi corn de rinocer, spuse Fazulia.

Azadeh râse împreună cu ele. Toate o întrebaseră, mai pe faţă sau mai discret, dacă soţul ei era egal proporţional şi cum se descurca cu greutatea lui cu o fată atât de micuţă şi fragilă ca ea?

— Prin magie, le răspunsese ea celor mai tinere, uşor – celor serioase şi „cu un incredibil extaz, aşa cum numai în Grădinile Paradisului poate să fie!” – celor geloase şi celor pe care le ura şi voia să le facă în necaz.

Nu toată lumea fusese de acord cu căsătoria ei cu acest uriaş străin. Mulţi încercaseră să-l influenţeze pe tatăl ei împotriva lui şi împotriva ei. Dar ea învinsese şi acum ştia cine-i sunt duşmanii: sora ei vitregă înnebunită după sex, Zadi, mincinoasa verişoară Fazulia cu exagerările ei prosteşti şi, cea mai înverşunată dintre toate, vipera cu limba muiată în miere, sora cea mai mare, Najoud, şi ticălosul ei soţ Mahmud, Dumnezeu să-i pedepsească pentru purtările lor rele.

— Draga mea Najoud, sunt foarte fericită că sunt din nou acasă, dar acum e vremea să mergem la culcare.

Şi se duseră la culcare. Toate. Unele fericite, altele supărate, unele cu ură, altele cu dragoste, unele la soţii lor, altele singure. Bărbaţii puteau avea patru femei în acelaşi timp, după legile Coranului, cu condiţia să le trateze egal în toate privinţele; Profetul Mohammed, singurul dintre bărbaţi, avusese unsprezece neveste în viaţa lui, deşi nu toate în acelaşi timp. Unele muriseră, de altele divorţase, altele îi supravieţuiseră. Dar toate îl veneraseră până la sfârşitul vieţii lor.

Erikki se trezi când Azadeh se strecură lângă el, în pat.

— O să trebuiască să plecăm cât mai devreme, draga mea.

— Da, admise ea, aproape adormită în patul confortabil, simţindu-l pe el aproape. Da, când doreşti, dar numai după prânz pentru că altfel mama vitregă o să plângă de o să umple câteva găleţi…

— Azadeh!

Dar Azadeh dormea deja. Erikki oftă şi el, mulţumit, şi adormi din nou.

Nu plecară duminică, aşa cum plănuiseră – tatăl ei spusese că nu era bine, pentru că dorea să stea mai întâi de vorbă cu Erikki. În dimineaţa asta, luni, după ce îşi făcură rugăciunile sub conducerea tatălui ei şi după micul dejun – cafea, pâine, miere, ouă şi iaurt – li se dăduse voie să plece şi acum coteau de pe drumul şerpuit de munte pe şoseaua principală spre Teheran.

— E ciudat, spuse Erikki. Colonelul Mazardi spusese că o să-i aştepte aici, dar nu se vedea nicăieri şi nici intrarea pe şosea nu era păzită.

— Eh, poliţiştii! spuse Azadeh cu un căscat. Niciodată nu sunt acolo unde ai nevoie de ei.

Drumul urca spre trecătoare. Cerul era albastru şi limpede, iar vârfurile munţilor erau deja scăldate în razele soarelui. Jos, în vale, era încă întuneric, răcoare şi umezeală, drumul alunecos, zăpada strânsă în troiene, dar lucrul acesta nu-l îngrijora pe Erikki pentru că Range Rover-ul avea tracţiune pe patru roţi şi avea şi lanţuri. Trecu pe lângă drumul care ducea spre bază fără să se oprească. Ştia că baza este pustie, că 212 e în siguranţă şi aşteaptă să fie reparat. Înainte de a părăsi palatul hanului, încercase fără succes să ia legătura cu managerul lui, Dayati. Dar nu conta. Se aşeză mai comod în scaun. Avea rezervoarele pline şi şase canistre de rezervă de câte şase galoane, pe care le primise de la pompa particulară a lui Abdollah.

„Aş putea foarte uşor să ajung la Teheran astăzi, îşi zise el. Şi să fiu înapoi miercuri – dacă mă mai întorc înapoi. Cu ticălosul ăsta de Rakoczy nu văd nimic bun.”

— Vrei puţină cafea, dragule? întrebă Azadeh.

— Mulţumesc. Vezi dacă poţi să prinzi BBC sau VOA pe unde scurte.

Acceptă cu recunoştinţă cafeaua fierbinte din termos, ascultând paraziţii şi staţiile sovietice puternice şi cam atât, căci staţiile iraniene erau închise din cauza grevei, cu excepţia celor conduse de militari.

În timpul week-endului, prieteni, rude, negustori şi servitori aduseseră fel de fel de zvonuri despre toate evenimentele posibile, de la o iminentă invazie sovietică la o iminentă invazie americană, de la o lovitură de stat militară încununată de succes în capitală la supunerea abjectă a tuturor generalilor în faţa lui Khomeini şi la demisia lui Bakhtiar.

— Prostii! spusese Abdollah Han. Era un om corpolent, de peste şaizeci de ani, cu barbă, ochi negri şi o gură plină, plin de bijuterii şi îmbrăcat somptuos. De ce să demisioneze Bakhtiar? Nu are nimic de câştigat, aşadar nu există niciun motiv. Deocamdată.

— Şi dacă învinge Khomeini? întrebase Erikki.

— Cum va fi voia lui Allah. Hanul şedea pe covor în Camera Mare, Erikki şi Azadeh şedeau în faţa lui, iar în spate stătea garda lui de corp, înarmat. Dar victoria lui Khomeini va fi doar temporară, dacă, în general, obţine victoria. Mai devreme sau mai târziu, forţele armate o să-l îngenuncheze, pe el şi pe mullahii lui. E un om bătrân. În curând o să moară, cu cât mai curând cu atât mai bine, ţinând seama de ce a făcut. Căci, deşi a împlinit voinţa lui Allah şi a fost instrumentul înlăturării şahului, căruia îi sunase ceasul, are vederi înguste şi este la fel de megaloman ca şi şahul, dacă nu chiar mai mult. Cu siguranţă că va ucide mai mulţi iranieni decât a făcut-o şahul vreodată.

— Dar nu este un om al Domnului, pios şi aşa cum trebuie să fie un ayatolah? întrebă Erikki precaut, neştiind la ce trebuie să se aştepte. De ce să facă Khomeini aşa ceva?

— Acesta este obiceiul tiranilor.

Hanul râse şi mai gustă puţină halva, specialitate turcească ce-i plăcea foarte mult.

— Şi şahul? Ce se va întâmpla acum?

Deşi lui Erikki nu-i plăcea deloc hanul, era bucuros să afle ce părere are el. De el depindeau în mare parte

viaţa lui şi a lui Azadeh în Iran şi Erikki nu avea nicio intenţie să plece de-aici.

— Cum va vrea Dumnezeu. Şahul Mohammed a făcut foarte mult bine pentru Iran, ca şi tatăl său mai înainte. Dar în ultimii ani se închisese în sine şi nu mai voise să asculte de nimeni, nici chiar de Shahbanu, Împărăteasa Farah, care îi era foarte devotată şi foarte înţeleaptă. Dacă ar avea cât de cât simţ politic, ar abdica în favoarea fiului său, Reza. Generalii au nevoie de un punct de sprijin, ar putea să-l instruiască până când va fi gata să preia puterea. Să nu uităm că Iranul a fost monarhie timp de peste o mie de ani, cu un conducător absolut în fruntea statului – unii ar spune un tiran – un om care a dispus de puteri depline şi care nu a fost îndepărtat niciodată decât prin moarte.

Zâmbi cu buzele lui pline şi senzuale.

— Dintre şahii Qajar, dinastia noastră legitimă care a domnit timp de o sută cincizeci de ani, numai unul, ultimul, vărul meu, a murit de moarte naturală. Noi suntem un popor oriental, nu occidental, şi înţelegem violenţa şi tortura. Viaţa şi moartea nu se judecă după standardele voastre.

Ochii lui negri se întunecară parcă şi mai mult.

— Poate că este voia lui Allah ca dinastia Qajar să revină la putere – sub domnia lor, Iranul a prosperat.

„Eu nu prea am auzit aşa”, îşi zise Erikki, dar nu spuse nimic. Nu era treaba lui să judece ceea ce fusese sau ceea ce urma să fie.

Toată duminica, BBC şi VOA au fost bruiate, ceea ce nu era un lucru neobişnuit. Radio Moscova transmitea tare şi clar ca de obicei, iar Radio Iranul Liber, care transmitea de la Tbilisi, din nordul frontierei, se auzea la fel de bine şi limpede ca de obicei. Ştirile lor în iraniană şi în engleză vorbeau despre o insurecţie totală împotriva „regimului ilegal al lui Bakhtiar şi a guvernului şahului înlăturat de la putere, a stăpânilor lui americani, conduşi de Carter, preşedintele mincinos şi aţâţător la război. Astăzi Bakhtiar încerca să câştige bunăvoinţa maselor, anulând contractele militare oneroase în valoare totală de treisprezece miliarde de dolari care fuseseră impuse

ţării de şahul alungat de la putere: opt miliarde de dolari în SUA, contractele cu britanicii pentru tancurile Centurion în valoare de 2,3 miliarde, plus două reactoare nucleare franceze şi unul din Germania pentru alte 2,7 miliarde. Aceste ştiri au semănat panică în rândurile liderilor occidentali şi vor provoca fără îndoială prăbuşirea binemeritată a burselor capitaliste de mărfuri…”

— Iartă-mă că te întreb, tată, dar Occidentul se va prăbuşi? întrebase Azadeh.

— De astă dată nu, spusese hanul şi Erikki văzu că faţa lui devine şi mai dură. Numai dacă sovieticii se hotărăsc să renege cele optzeci de miliarde de dolari pe care îi datorează băncilor din Occident – ba chiar şi câtorva din Orient.

Râsese sardonic, jucându-se cu şiragul de perle pe care îl purta la gât.

— Bineînţeles că zarafii orientali sunt mult mai înţelepţi. Cel puţin nu sunt chiar aşa de lacomi, împrumută bani în mod judicios şi nu se încred în nimeni şi în niciun caz în mitul „carităţii creştine”.

Toată lumea ştia că familia Gorgon deţinea suprafeţe întinse de pământ în Azerbaidjan, terenuri petrolifere însemnate, aproape jumătate din Iran-Timber, proprietăţi pe ţărmul Mării Caspice, o mare parte din bazarul din Tabriz şi majoritatea băncilor comerciale de-acolo.

Erikki îşi amintea ce se şuşotea în legătură cu Abdollah Han şi ce auzise, pe când încerca să obţină permisiunea acestuia de a se căsători cu Azadeh, despre duritatea şi zgârcenia lui în afaceri.

„Cea mai rapidă cale de a ajunge în Paradis sau în Infern este să-i fii dator un rial lui Abdollah cel Crud, să nu-i plăteşti, să spui că eşti sărac şi să continui să locuieşti în Azerbaidjan.”

— Tată, pot să te întreb, anularea unui număr aşa mare de contracte nu va produce haos?

— Nu, nu poţi să mă întrebi. Ai pus şi aşa destule întrebări pentru o singură zi. Femeia trebuie să-şi ţină gura şi să asculte. Acum poţi să pleci.

Azadeh îşi ceru imediat iertare pentru greşeala ei şi se retrase supusă.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Erikki se ridică în picioare, cu intenţia de a pleca, însă hanul îl opri scurt.

— Încă nu ţi-am spus să pleci. Stai jos. Acum spune-mi: de ce trebuie să-ţi fie frică de un sovietic singur?

— Nu mi-e frică de el, ci de sistem. Omul este precis din KGB.

— Atunci de ce nu l-ai ucis pur şi simplu?

— N-ar fi folosit la nimic, ne-ar fi făcut numai rău. Nouă, bazei, Iran-Timberului, lui Azadeh, poate că şi dumitale. A fost trimis la mine de alţii. Ne cunoaşte pe toţi, şi pe dumneata.

Erikki îl privea cu mare atenţie pe bătrân.

— Îi cunosc pe mulţi dintre ei. Ruşii, sovietici sau ţarişti, au râvnit întotdeauna la Azerbaidjan, dar au fost în acelaşi timp şi clienţi buni pentru Azerbaidjan şi ne-au ajutat împotriva împuţiţilor de britanici. Îi prefer britanicilor. Îi înţeleg. Zâmbetul lui se subţie încă şi mai mult. N-o să fie aşa de greu să-l îndepărtăm pe acest Rakoczy.

— Bun, atunci te rog fa-o! spuse Erikki râzând din toată inima. Şi pe toţi ceilalţi laolaltă cu el. Asta ar fi într-adevăr împlinirea lucrării lui Dumnezeu.

— Nu sunt de acord, a spus hanul prost dispus. Asta ar fi împlinirea lucrării lui Satan. Fără sovietici, americanii şi câinii lor englezi ne-ar fi dominat pe noi şi omenirea întreagă. Fără îndoială că ar fi înghiţit şi Iranul – sub conducerea lui Mohammed au făcut-o. Fără Rusia Sovietică, indiferent care ar fi neajunsurile, nu am avea cum să ţinem în frâu politica josnică a americanilor, aroganţa lor josnică purtările lor josnice, blugii josnici, muzica josnică, mâncarea scârboasă şi democraţia greţoasă, atitudinea lor dezgustătoare faţă de femei, de lege şi de ordine, pornografia lor greţoasă, atitudinea naivă faţă de diplomaţie şi adversitatea lor răuvoitoare – da, acesta este cuvântul, răuvoitoare faţă de Islam.

Ultimul lucru pe care îl dorea Erikki era încă o confruntare. Şi totuşi, în ciuda acestei hotărâri, simţea cum îl cuprinde furia.

— Aveam o înţelegere…

— Dar e adevărat! Pe Dumnezeu! tună hanul la el. E adevărat.

— Nu este adevărat şi aveam o înţelegere în faţa Dumnezeului dumitale şi a spiritelor mele că nu vom discuta politică – nici politica dumitale, nici pe a mea.

— Dar este adevărat, recunoaşte! se răsti hanul cu faţa schimonosită de furie. Mâna îi alunecă spre cuţitul ornamental de la centură şi de îndată garda de corp coborî pistolul-mitralieră spre Erikki.

— Pe Allah, mă faci mincinos în propria mea casă? urlă el.

— Nu fac decât să-ţi amintesc, Înălţimea Ta, de înţelegerea dintre noi în numele lui Allah!

Ochii injectaţi ai bătrânului îl priveau fix. Susţinu privirea, gata să pună mâna pe cuţitul lui şi să ucidă sau să fie ucis. Tensiunea dintre cei doi ajunsese la maximum.

— Da, şi asta e adevărat, murmură hanul şi accesul de furie îi trecu la fel de repede cum izbucnise. Se uită la garda lui de corp şi îi făcu semn furios cu mâna să plece:

— Du-te de aici!

Acum, în încăpere era linişte. Erikki ştia că mai sunt şi alte gărzi prin apropiere şi că în pereţi sunt orificii de supraveghere. Simţea cum îi curge sudoarea pe frunte şi apăsarea cuţitului său pukoh în centrul spatelui.

Abdollah Han ştia că cuţitul era acolo şi că Erikki era gata să-l folosească fără ezitare, însă îi dăduse permisiunea să fie întotdeauna înarmat în prezenţa lui. Cu doi ani în urmă, Erikki îi salvase viaţa.

Fusese ziua în care Erikki îi ceruse permisiunea să se căsătorească cu Azadeh şi fusese refuzat foarte ferm.

— Nu, pe Allah, nu vreau niciun fel de necredincioşi în familia mea. Părăseşte casa mea! Pentru ultima dată!

Erikki se ridicase de pe covor cu inima frântă. În momentul acela se auziseră zgomote de luptă dincolo de uşă, apoi împuşcături, uşa se dăduse de perete şi în încăpere năvăliseră doi asasini înarmaţi cu pistoale-

mitralieră; între timp, afară, pe culoar, continuaseră împuşcăturile.

Garda de corp a hanului îl ucisese pe unul dintre ei, dar celălalt se şi repezise cu mitraliera spre Abdollah Han, care şedea împietrit de stupoare. Înainte ca asasinul să poată apăsa pe trăgaci, murise cu cuţitul lui Erikki înfipt în gât. În acelaşi moment, Erikki se repezise la el, îi smulsese cuţitul din gât şi arma din mână. Un alt asasin pătrunsese în cameră. Erikki îl lovise cu arma şi îl omorâse pe loc, desprinzându-i aproape capul de trup prin forţa loviturii. Se repezise apoi furios pe coridor. Trei atacatori şi două gărzi erau morţi sau muribunzi. Ultimul atacator încercase să fugă, dar Erikki îl spintecase cu cuţitul şi o luase la fugă. Numai când o găsise pe Azadeh şi constatase că era teafără şi nevătămată, sângele îi coborâse de la cap şi redevenise calm.

Erikki îşi amintea că o lăsase pe Azadeh şi se întorsese în Camera Mare. Abdollah Han şedea tot pe covor, nemişcat.

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Asasini, duşmani, ca şi paznicii care le-au dat drumul înăuntru, spusese Abdollah furios. A fost voinţa lui Allah să te afli aici ca să-mi salvezi viaţa, voia lui Allah ca eu să rămân în viaţă. Te vei căsători cu Azadeh, da, dar pentru că nu-mi placi, vom jura amândoi în faţa lui Dumnezeu şi a spiritelor pe care le venerezi tu că nu vom discuta niciodată probleme de religie sau politică, nici de-a mea, nici de-a ta, şi atunci poate că n-o să pun să fii ucis.

Şi acum, aceiaşi ochi negri priveau fix la el. Abdollah Han bătu din palme. Uşa se deschise imediat şi apăru un servitor.

— Adu cafea!

Omul ieşi repede.

— Voi renunţa la subiectul legat de lumea ta şi voi aborda altul pe care-l putem discuta: fiica mea, Azadeh.

Erikki era şi mai atent, neştiind sigur în ce măsură îşi va exercita hanul controlul asupra ei, nici care sunt drepturile lui ca soţ atâta vreme cât se afla în

Azerbaidjan, care era în mare măsură fieful hanului. Dacă Abdollah Han i-ar ordona lui Azadeh să se întoarcă acasă şi să divorţeze de el, Azadeh l-ar asculta oare? Cred că da, mi-e teamă că da – Azadeh nu accepta să audă nici măcar un cuvânt împotriva lui. Explica până şi ura demenţială pe care o nutrea hanul faţă de America şi o justifica.

— Tatăl lui îi poruncise să se ducă acolo, în America, la universitate, îi spusese ea. Se simţise cumplit în America, Erikki. Fusese nevoit să înveţe limba şi să obţină o diplomă în economie înainte de a avea voie să se întoarcă acasă. Tatăl meu îi ura pe ceilalţi studenţi care îşi băteau joc de el pentru că nu ştia să joace jocurile lor, pentru că era mai gras ca ei, ceea ce este un semn de bunăstare în Iran, dar nu şi în America, şi învăţa anevoie. Dar cel mai mult a suferit din cauza profanărilor pe care a fost silit să le îndure, silit, Erikki, mă înţelegi? A fost silit să mănânce lucruri spurcate, cum ar fi carnea de porc, care este împotriva prescripţiilor religiei noastre, să bea bere şi vin şi să asculte anecdote dispreţuitoare despre religia noastră, să facă lucruri imposibil de povestit şi a primit porecle imposibil de reprodus. Şi eu aş fi fost furioasă dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva. Te rog să ai răbdare cu el. Nu e aşa că ţi se urcă sângele în cap când te gândeşti la sovietici şi la ceea ce le-au făcut tatălui şi mamei tale şi ţării voastre? Ai răbdare cu el, te implor. Nu el a fost cel care a îngăduit căsătoria noastră? Ai răbdare cu el.

„Am avut foarte multă răbdare, îşi spuse Erikki, mai multă decât cu oricine altcineva.” Grozav ar fi vrut ca întrevederea să se termine mai repede.

— Ce să fac cu soţia mea, Înălţimea Voastră?

Aşa era obiceiul să i se spună, şi Erikki i se adresa în felul acesta din când în când, în semn de politeţe. Abdollah Han zâmbi subţire.

— Fireşte că mă interesează viitorul fiicei mele. Ce planuri ai pentru când vei ajunge la Teheran?

— N-am niciun plan, dar m-am gândit că e mai înţelept s-o scot din Tabriz pentru câteva zile. Rakoczy a spus că „are nevoie” de serviciile mele. Când KGB spune aşa ceva în Iran, în Finlanda sau chiar în

America, e mai bine să-ţi iei tălpăşiţa şi să te aştepţi la tot ce poate fi mai rău. Dacă o răpesc, eu sunt o cârpă în mâinile lor.

— Pot s-o răpească şi la Teheran, chiar mult mai uşor decât aici, dacă asta le este intenţia. Uiţi că aici suntem în Azerbaidjan, nu în ţara lui Bakhtiar, spuse el ţuguindu-şi dispreţuitor buzele.

Erikki se simţea neajutorat sub privirea scrutătoare a bătrânului.

— Ştiu numai atât: că asta cred eu că e cel mai bine pentru ea. Am spus că am s-o păzesc cu preţul vieţii mele şi aşa voi face. Până când se clarifică situaţia politică din Iran – cu ajutorul dumitale şi al celorlalţi iranieni – cred că aşa este înţelept să procedăm.

— În cazul ăsta, pleacă, spuse tatăl ei atât de brusc, încât Erikki tresări surprins, aproape speriat. Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi trimiţi un mesaj codificat.

Se gândi o clipă, apoi zâmbetul lui deveni sardonic:

— Să-mi transmiţi următoarele cuvinte: „Toţi oamenii sunt creaţi egali". Este şi acesta un adevăr, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Înălţimea Ta, spuse el precaut. Dacă este sau nu aşa, este voia Domnului. Abdollah izbucnise brusc în râs, se ridicase şi îl lăsase singur în Camera Mare, iar Erikki simţi fiori de gheaţă pe spinare, profund tulburat şi neliniştit de bărbatul ale cărui gânduri nu reuşea niciodată să le citească.

— Ţi-e frig? întrebă Azadeh.

— O, nu, nu, deloc, spuse el scuturându-se de gânduri şi ascultând cu plăcere zgomotul motorului în timp ce urcau drumul de munte spre trecătoare.

Acum erau chiar sub creasta muntelui. Treceau puţine maşini, circulaţia în ambele sensuri era redusă. Şoseaua coti şi ieşiră în bătaia soarelui, depăşind punctul cel mai înalt. Erikki schimbă imediat vitezele şi acceleră. Începu lunga coborâre pe drumul construit din ordinul lui Reza Şah, la fel ca şi calea ferată – o adevărată minune de inginerie, cu porţiuni decupate din stâncă, cu rambleuri înalte, poduri şi porţiuni abrupte care nu aveau balustrade în partea dinspre prăpastie. Suprafaţa şoselei era alunecoasă, acoperită

cu zăpadă tasată. Schimbă din nou vitezele – mergea repede, dar prudent, bucuros că nu pornise pe drumul acesta pe întuneric.

— Îmi mai dai puţină cafea?

Azadeh îi turnă bucuroasă cafeaua.

— Mă bucur că am să văd din nou Teheranul, spuse ea. Am o mulţime de cumpărături de făcut, e şi Sharazad acolo şi mai trebuie să cumpăr tot felul de lucruri pentru surorile mele vitrege şi nişte cremă de faţă pentru mama lor…

Erikki abia dacă o auzea ce spune, cu gândul la Rakoczy, Teheran, McIver şi următorul pas ce trebuia făcut.

Drumul şerpuia, coborând în serpentine. Încetini şi conduse cu şi mai mare băgare de seamă, căci în urma lui circulaţia se intensificase. Chiar în spatele lui era un automobil supraîncărcat, aşa cum era mai întotdeauna pe-aici. Şoferul conducea prea aproape, prea repede şi cu degetul mereu pe claxon, chiar atunci când era evident că nu ai cum să te dai la o parte din calea lui. Erikki făcu pe surdul la nerăbdarea omului, nerăbdare cu care nu reuşise să se obişnuiască, după cum nu se putea împăca nici cu felul dezordonat în care conduceau iranienii, chiar şi Azadeh. Luă următoarea curbă fără vizibilitate. Din faţă venea un camion greu care urca anevoie panta, depăşit incorect în momentul acela de un turism. Erikki frână şi se apropie de coasta muntelui. În clipa aceea, maşina din spatele lui acceleră, îl depăşi brusc, claxonând nebuneşte, şi o luă pe contrasens. Cele două maşini se izbiră una de alta, apoi se rostogoliră amândouă în prăpastia de două sute de metri adâncime, unde luară foc. Erikki se apropie şi mai mult de coasta muntelui şi opri. Camionul care venea din faţa lui nu se oprise, trecuse hurducând pe lângă ei şi îşi continuase drumul în susul pantei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. La fel procedară şi celelalte maşini.

Se duse la marginea prăpastiei şi se uită în jos, în vale. Resturile aprinse ale celor două maşini erau împrăştiate pe o rază de vreo sută de metri pe tot versantul; era imposibil să existe supravieţuitori şi, oricum, nu puteai coborî până acolo fără un

echipament special de căţărat. Se întoarse la maşină, clătinând nefericit din cap.

— Insha'Allah, dragul meu, spuse Azadeh calmă. A fost voia lui Allah.

— Nu, n-a fost, a fost doar prostie crasă!

— Bineînţeles că ai dreptate, iubitule, fireşte că a fost o prostie crasă, admise ea pe cel mai încântător ton cu putinţă, pentru că vedea că e supărat; însă nu înţelegea de ce, aşa cum nu înţelegea de multe ori ce se petrecea în capul acestui bărbat ciudat care era soţul ei. Ai perfectă dreptate, Erikki. A fost o prostie crasă, dar a fost voia Domnului ca prostia acestor şoferi să le aducă moartea, lor şi celor care călătoreau împreună cu ei. A fost voia lui Allah, căci altfel nu s-ar fi întâmplat nimic. Ai avut perfectă dreptate.

— Oare? întrebă el mohorât.

— Da, bineînţeles, Erikki, ai avut perfectă dreptate.

Continuară drumul. Satele care se întindeau de o parte şi de alta sau pe care le traversau erau sărace sau foarte sărace, cu ulicioare înguste şi noroioase, cu colibe şi case primitive, ziduri înalte, câteva moschei dărăpănate, dughene la stradă, capre, oi şi găini şi o mulţime de muşte care nu deveniseră încă acea plagă cumplită din timpul verii. Gunoaiele se aruncau întotdeauna în drum şi în şanţurile de scurgere deschise în care se vedeau inevitabilii câini scârboşi şi jigăriţi, foarte adesea turbaţi, care scormoneau prin aceste gunoaie. Însă zăpada transforma întregul peisaj şi munţii într-un tablou pitoresc şi vremea continua să fie frumoasă, cu cerul albastru şi nori cumulus.

În interiorul Range Roverului era cald şi confortabil. Azadeh purta un costum de schi modern, matlasat, şi un pulover de caşmir pe dedesubt, albastru, asortat cu costumul. În picioare avea ghete scurte. Îşi scosese jacheta şi căciuliţa de schi din lână şi părul ei des, negru şi ondulat natural i se revărsa pe umeri. Pe la prânz se opriră să ia o gustare lângă un pârâu. La începutul după-amiezei străbătură livezi de meri, peri şi cireşi, acum golaşi, fără frunze, de parcă ar fi stat în pielea goală în decorul alb, şi ajunseră astfel la periferia oraşului Qazvin, o aşezare cu vreo sută cincizeci de mii de locuitori şi multe moschei.

— Câte moschei sunt în tot Iranul, Azadeh? întrebă el.

— Odată mi s-a spus că vreo douăzeci de mii, răspunse ea adormită, deschizând ochii şi privind înainte. Ah, Qazvin! Ai realizat un timp foarte bun, Erikki.

Azadeh căscă prelung şi se instală mai comod pe scaun, apoi adormi din nou. Prin somn, zise:

— Sunt douăzeci de mii de moschei şi cincizeci de mii de mullahi, aşa se spune. În ritmul ăsta, în câteva ore vom fi la Teheran.

Erikki zâmbi auzind-o. Acum se simţea mai în siguranţă şi era bucuros că scăpase de partea cea mai grea a drumului. După Qazvin, tot drumul până la Teheran era foarte bun. La Teheran, Abdollah Han avea mai multe case şi apartamente, cele mai multe dintre ele închiriate străinilor; ţinea câteva pentru el şi familia lui şi le spusese că, de data asta, din cauza tulburărilor din oraş, puteau să stea într-unul din apartamentele din apropierea locuinţei lui McIver.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, spusese Erikki şi, mai târziu, Azadeh remarcase:

— Mă mir de ce este aşa de amabil. Este… nu e în firea lui. Te urăşte şi mă urăşte şi pe mine, indiferent ce aş face ca să-i intru în voie.

— Nu te urăşte, Azadeh.

— Îmi cer scuze că te contrazic, dar mă urăşte. Îţi spun încă o dată, iubitule: Najoud, sora mea mai mare, este cea care l-a aţâţat împotriva mea şi a fratelui meu. Ea şi ticălosul ei de soţ. Nu uita că mama a fost a doua soţie a tatălui meu, de două ori mai tânără decât mama lui Najoud şi de două ori mai frumoasă. Şi cu toate că mama a murit când eu aveam şapte ani, Najoud continuă să-i otrăvească mintea împotriva mea – evident, nu făţiş, fiindcă este prea inteligentă pentru asta. Erikki, nici nu-ţi dai seama cât sunt de subtile, de ascunse şi de puternice doamnele din Iran, cât de răzbunătoare în taină, în timp ce pe faţă sunt numai lapte şi miere. Najoud este mai periculoasă decât şarpele din Grădinile Edenului. De la ea porneşte toată duşmănia.

Ochii ei albaştri se umplură de lacrimi.

— Când eram mică, continuă ea, tata ne iubea cu adevărat, pe mine şi pe Hakim – eram preferaţii lui. Îşi petrecea mai mult timp cu noi, în casa noastră, decât în palat, dar niciunul dintre fraţii şi surorile vitrege nu ne-au iubit. Când ne-am mutat la palat, totul s-a schimbat, Erikki. Şi asta din cauza lui Najoud.

— Azadeh, te laşi sfâşiată de ura asta şi tu eşti cea care suferă, nu ea. Uit-o! Nu are nicio putere asupra ta acum şi îţi mai repet o dată: nu ai nicio dovadă.

— N-am nevoie de dovezi. Ştiu. Şi n-am să uit niciodată.

Erikki renunţă să mai discute. Nu avea niciun sens să se certe, să reînvie sursa atâtor izbucniri de violenţă şi a atâtor lacrimi. Era mai bine să o lase să se descarce din când în când decât să ţină toată această mizerie în suflet.

Drumul părăsise acum câmpurile şi pătrunsese în Qazvin, un oraş asemenea tuturor celorlalte oraşe iraniene, zgomotos, înghesuit, murdar, poluat şi cu circulaţia strangulată. De o parte şi de alta a drumului erau canalele care mărgineau aproape toate şoselele din Iran. Aici, acestea aveau un metru adâncime, erau parţial cimentate, pline de gheaţă, murdărie şi puţină apă pe fund. De acolo îşi trăgeau copacii umezeala, oamenii îşi spălau rufele în ele, uneori le foloseau ca sursă de apă potabilă sau drept canalizare. Dincolo de şanţuri începeau zidurile. Zidurile care ascundeau în spatele lor casele, mari sau mici, bogate sau dărăpănate. De regulă, casele de ţară, ca şi cele de la oraş, aveau două niveluri, erau urâte şi în formă de cutie, unele de cărămidă, cele mai multe din lut şi tencuite, aproape toate ascunse privirii. Cele mai multe dintre ele aveau podele murdare, foarte puţine aveau apă curentă, electricitate şi numai câteva posedau instalaţii sanitare.

Traficul se intensifică pe neaşteptate. Biciclete, motociclete, autobuze, camioane, maşini de toate mărimile şi de toate mărcile şi vârstele, de la cele străvechi până la cele foarte vechi, aproape toate lovite şi julite, cu cârpituri şi vopseli ţipătoare în chip de ornament, împodobite uneori şi cu beculeţe mici, în funcţie de fantezia posesorului. Erikki mai făcuse de

multe ori drumul acesta în ultimii ani şi ştia că aici se produc adesea ambuteiaje, dar nu exista altă cale, nicio şosea de centură, deşi era plănuită una de mai mulţi ani. Zâmbi dispreţuitor, încercând să-şi astupe urechile la zgomotul asurzitor din jur. Nu va exista niciodată un drum de centură, căci qazvinii nu puteau suferi liniştea. Qazvinii şi rashtianii – populaţia din Rasht, port la Marea Caspică – erau ţinta multor anecdote în Iran.

Ocoli o caroserie arsă şi puse o casetă cu muzică de Beethoven ca să acopere zgomotul de afară, dar fără prea mare succes.

— Circulaţia e azi mai rea ca de obicei! Unde o fi poliţia? spuse Azadeh, care se trezise de-a binelea. Ţi-e sete?

— Nu, nu, mulţumesc.

Îi aruncă o privire. Puloverul şi părul desfăcut îi subliniau trăsăturile. Zâmbi:

— Dar mi-e foame – mi-e foame de tine!

Azadeh râse şi îl luă de braţ.

— Mie nu mi-e foame, sunt de-a dreptul hămesită!

— Foarte bine.

Se simţeau bine împreună. Ca de obicei, carosabilul era prost. Pe alocuri era distrus – în parte şi ca rezultat al uzurii, în parte din cauza interminabilelor reparaţii – care, bineînţeles, nu erau niciodată semnalizate şi nici îngrădite cu bariere de siguranţă. Erikki ocoli o groapă adâncă, apoi trecu pe lângă o altă caroserie distrusă, abandonată nepăsător în drum. În momentul acela, din sens contrar veni un camion supraîncărcat, claxonând insistent. Era împodobit cu culori foarte vii, bara de protecţie era legată cu sârmă, în loc de capotă avea întinsă o cârpă peste rezervor, în spate ducea cherestea, stivuită neglijent, şi trei pasageri care atârnau deasupra într-o poziţie cât se poate de precară. Şoferul şedea chircit şi înfăşurat într-o blană jerpelită de oaie. Alături de el se mai aflau alţi doi oameni. Când trecu prin dreptul lor, Erikki constată cu surprindere că oamenii se uitau insistent la el. Câţiva metri mai departe, un autobuz cu caroseria turtită şi zgâriată venea greoi spre el. Din nou observă că şi şoferul şi toţi pasagerii – femei cu chador, bărbaţi

tineri, îmbrăcaţi în haine groase, de iarnă – se uită după el. Unul din ei îl ameninţă cu pumnul, altul strigă o înjurătură.

„N-am mai avut niciodată neplăceri până acum”, îşi spuse Erikki neliniştit şi din ce în ce mai nervos. Oriunde se uita, vedea aceleaşi priviri duşmănoase, mocnind de ură. De pe stradă şi din vehicule. Trebuia să meargă foarte încet din pricina numeroaselor biciclete, motociclete care se strecurau printre maşini, autobuze şi camioane, care circulau pe o singură bandă în fiecare sens şi se luptau să câştige teren fără a respecta niciun fel de altă lege decât pe cea a bunului plac individual; iar acum, o turmă de oi ieşise dintr-o stradă laterală şi umplea şoseaua principală. Motocicliştii strigau tot felul de înjurături către ciobani, ciobanii le răspundeau în aceiaşi termeni şi la fel de furioşi, toată lumea era nervoasă, claxoanele ţiuiau fără încetare.

— Ce aglomeraţie nenorocită! Oi tâmpite! spuse Azadeh nerăbdătoare şi perfect trează acum. Claxonează, Erikki!

— Ai răbdare. Mai bine dormi. N-am cum să depăşesc pe nimeni, strigă el peste tot vacarmul, conştient de faptul că era privit cu ostilitate din toate părţile. Ai răbdare!

Mai parcurseră o sută de metri în următoarea jumătate de oră. De pe străzile laterale veneau mereu alte şi alte maşini care se adăugau la şuvoiul principal, făcându-l să înainteze din ce în ce mai lent. Peste tot erau vânzători ambulanţi, pietoni şi gunoaie. Acum înainta centimetru cu centimetru în spatele unui autobuz care ocupa aproape tot spaţiul, frecându-se de maşinile care veneau din sens opus şi de cele mai multe ori cu jumătate de roată pe marginea şanţului. Motocicliştii treceau rapid pe lângă ei, lovind în caroseria Range Roverului şi a altor vehicule, înjurându-se unul pe altul şi pe toţi ceilalţi.

Împingeau şi loveau oile din drum, călcau peste ele. Din spate, un turism îl îmboldea mereu, apoi şoferul înţepeni mâna pe claxon într-un acces de furie care i se transmise brusc şi lui Erikki. Începuse să simtă cum îi zvâcnesc tâmplele.

„Fii calm! îşi spuse el. Nu poţi să faci nimic. Fii calm!”

Dar îşi dădea seama că este extraordinar de greu. După vreo oră şi jumătate, oile cotiră pe un drum lateral şi circulaţia se mai învioră, însă după următoarea curbă, tot drumul era blocat de un şanţ transversal – evident nemarcat – adânc de vreo doi metri şi plin cu apă. Un grup de muncitori obraznici şedeau pe vine în apropiere, urlând fel de fel de înjurături şi făcând gesturi obscene.

Nu se putea merge nici înainte, nici înapoi, aşa că tot traficul trebuia să ocolească pe o străduţă îngustă. Autobuzul din faţa lui nu putea să cotească, aşa că trebui să oprească şi să dea înapoi. Când Erikki, la rândul lui, dădu înapoi ca să-i facă loc, o maşină albastră turtită din spatele lui coti pe lângă el spre locul din faţă unde se făcuse puţin spaţiu şi forţă maşina care venea din sens contrar să frâneze şi să oprească. Una din roţi intră şi se afundă în şanţ şi maşina începu să se clatine periculos. Acum circulaţia era total blocată.

Furios, Erikki trase frâna de mână, deschise vijelios portiera şi se duse spre maşina rămasă în şanţ, încercând s-o tragă cu puterea lui neobişnuită înapoi, în şosea. Nu-l ajută nimeni, toţi nu făceau decât să înjure şi să ţipe. Apoi se îndreptă spre maşina albastră. În momentul acela autobuzul reuşi să ia curba şi se făcu loc. Şoferul maşinii albastre porni motorul şi trecu pe lângă ei, urlându-le o înjurătură obscenă. Erikki îşi descleştă cu greu pumnii. Toţi şoferii din ambele sensuri îl claxonau şi urlau furioşi la el. Erikki se urcă la volan şi porni motorul.

— Uite, zise Azadeh neliniştită, îi dădu o ceaşcă de cafea.

— Mulţumesc.

Erikki o bău, conducând cu o singură mână. Traficul se încetinise din nou. Maşina albastră dispăruse. Când se mai potoli, Erikki spuse:

— Dacă aş fi pus mâna pe el sau pe maşina lui, l-aş fi făcut bucăţele.

— Da, da, ştiu, Erikki. Ai observat cu câtă ostilitate ne priveşte toată lumea? Cu câtă furie?

— Da, am remarcat.

— Dar de ce? Am mai trecut de zeci de ori prin Qaz…

Azadeh se trase involuntar înapoi când nişte gunoi ateriza pe parbriz în faţa ei şi se strânse înfricoşată lângă Erikki. El înjură şi ridică geamurile, apoi se întinse peste ea şi puse siguranţa la încuietoare. Nişte bălegar ateriza pe parbriz.

— Ce naiba i-a apucat pe nătărăii ăştia? murmură el. E ca şi când am fi arborat un steag american sau portretul şahului deasupra maşinii.

O piatră aruncată de nu se ştie unde 9e izbi şi ricoşa de partea laterală a maşinii. Apoi autobuzul din faţă reuşi să iasă de pe drumul îngust de ocolire în şoseaua largă, chiar în piaţa din faţa moscheii, unde erau tarabe şi circulaţia se desfăşura pe două benzi în ambele sensuri. Spre uşurarea lui Erikki, mai prinseră ceva viteză. Era tot aglomeraţie, dar se mişcau şi băgă în viteza a doua, îndreptându-se spre şoseaua către Teheran, care începea de la capătul opus al pieţei. Pe la mijlocul acesteia însă, cele două benzi începură să se îngusteze, căci din străzile laterale veneau alte vehicule care se duceau tot la Teheran.

— Niciodată n-a fost atât de rău, murmură el. Ce naiba s-a mai întâmplat iar de nu putem înainta?

— Probabil că e vreun accident, spuse Azadeh, foarte neliniştită. Sau lucrări la carosabil. Ce-ar fi să ne întoarcem

— Parcă circulaţia nu este aşa greoaie în sens invers.

— Avem destul timp, spuse el, încercând s-o încurajeze. Ieşim din busculada asta în câteva minute. Iar după ce vom ieşi şi din oraş, totul va fi în regulă.

În faţă, maşinile înaintau din ce în ce mai încet, cele două benzi se strângeau tot mai mult una în alta, pentru ca în cele din urmă să fuzioneze şi să devină una singură. Din nou ţipete, claxoane, transpiraţie, înjurături, opriri şi porniri. Merse în viteza întâi cu zece kilometri la oră. Dughenele şi cărucioarele cu mărfuri erau puse călare peste şanţ şi ocupau şi o parte din şosea.

Ajunseseră aproape de ieşire când vreo câţiva tineri veniră alergând spre ei şi urlând înjurături şi insulte de tot felul. Unul din ei lovi în geamul lateral.

— Câine american…

— Porc de american…

Alţi bărbaţi şi câteva femei cu chador, cu pumnii ridicaţi ameninţător veniră să se alăture celor dintâi. Erikki era blocat, nu putea nici să accelereze, nici să încetinească, nici să întoarcă şi simţea cum îl cuprinde furia de neputinţă. Unii bărbaţi loveau cu pumnii în pereţii laterali ai maşinii şi în acoperiş. Se adunaseră destul de mulţi acum şi cei de pe partea lui Azadeh o aţâţau, făcând gesturi obscene şi încercând să deschidă portiera. Unul se urcă pe capotă, dar alunecă şi căzu, reuşind să se ferească înainte ca Erikki să treacă cu roţile peste el.

Autobuzul din faţă opri şi imediat se produse o învălmăşeală cumplită între pasagerii care voiau să urce şi cei care voiau să coboare. Erikki văzu un spaţiu liber, apăsă pe accelerator zvârlind într-o parte un alt agresor şi ocoli autobuzul, cât pe-aci să lovească pietonii care circulau nepăsători printre maşini. Coti pe o stradă laterală care, printr-un adevărat miracol, era pustie, o străbătu în mare viteză şi pătrunse într-alta, evită la mustaţă un grup mare de motociclişti şi îşi continuă drumul.

În curând se rătăci complet, pentru că nu existau niciun fel de semne indicatoare, doar şanţuri, gunoaie şi câini vagabonzi, însă se orienta după umbrele făcute de soare şi în cele din urmă dădu de un drum mai larg, îşi croi drum prin trafic şi după câtva timp ajunse pe un drum pe care îl cunoştea şi care îi scoase curând în altă piaţă, din faţa altei moschei, apoi îndărăt pe şoseaua spre Teheran.

— Acum suntem în siguranţă, Azadeh. Aia erau nişte huligani.

— Da, spuse e, a tremurând. Ar trebui biciuiţi.

Erikki studiase mulţimea din apropierea moscheii, de pe străzi şi din vehicule, încercând să găsească o explicaţie pentru această ostilitate nedisimulată. „S-a întâmplat ceva, îşi spuse el, e ceva schimbat. Dar ce anume?” Brusc i se strânse stomacul.

— N-am văzut niciun soldat şi niciun camion militar de când am plecat din Tabriz. Niciunul. Tu ai văzut?

— Nu – nu, acum, că mă întrebi, îmi dau seama că n-am văzut.

— S-a întâmplat ceva, ceva serios.

— Ce să fie? Război? Au trecut sovieticii graniţa? Faţa ei se făcu încă şi mai palidă.

— Mă îndoiesc – ar trebui să se vadă trupe, avioane dinspre nord. Erikki îi aruncă iute o privire.

— Nu contează, spuse el, mai mult ca să se convingă pe sine. O să ne simţim foarte bine la Teheran. Sharazad este acolo şi o mulţime dintre prietenii tăi. Era şi timpul să mai facem o schimbare. Poate că o să-mi iau concediul din urmă – am putea merge în Finlanda pentru o săptămână sau două…

Ieşiseră din centrul oraşului şi traversau acum suburbiile. Dărăpănate şi prăpădite, cu aceiaşi pereţi înalţi, aceleaşi case şi aceleaşi puţuri cu apă. Aici, şoseaua spre Teheran se lărgea, având câte două benzi în ambele sensuri şi, deşi se circula tot încet, cu vreo douăzeci de kilometri pe oră, nu mai era îngrijorător. Puţin mai departe, din şoseaua principală se desprindea drumul care ducea spre Abadan-Kermanshah, spre sud-vest, şi ştia că acolo circulaţia se va mai descongestiona. Ochii lui Erikki scrutară automat tabloul de bord, ca atunci când îşi examina instrumentele din cocpit, şi îşi dori – pentru a câta oară? – să fi fost acum în aer, deasupra acestui vacarm înnebunitor. Indicatorul arăta că rezervorul de benzină este pe trei sferturi gol. Curând va trebui să realimenteze, dar asta nu era o problemă, fiindcă luase suficient combustibil la bord.

Încetiniră ca să treacă de un alt camion parcat cu o nepăsare arogantă în apropiere de o tarabă de pe drum. Tot aerul era plin de mirosul greu de motorină. Alte gunoaie le aterizară atunci pe parbriz şi Azadeh spuse:

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la Tabriz, Erikki. Poate că am putea să ocolim Qazvin-ul.

— Nu, spuse el, nefericit să constate că vocea ei trăda spaimă. De obicei, Azadeh nu ştia ce-i frica. Nu,

repetă el blând. Mergem la Teheran să vedem ce se întâmplă şi după aceea vom lua o hotărâre.

Azadeh se trase mai aproape de el şi puse mâna pe genunchiul lui.

— Huliganii aceia m-au înspăimântat, Dumnezeu să-i pedepsească, murmură ea. Mâna cealaltă se juca nervoasă cu colierul de turcoaze pe care îl purta la gât.

Cele mai multe femei iraniene purtau mărgele turcoaz sau bleu, ori numai o singură piatră albastră, împotriva deochiului.

— Feciori de căţea! De ce trebuie să fie aşa? Diavoli! Dumnezeu să-i blesteme pentru totdeauna.

Chiar în afara oraşului se afla un cantonament mare de instrucţie al armatei şi o bază aeriană.

— De ce nu sunt soldaţi aici?

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse el.

În dreapta apăruse bifurcaţia Abadan-Kermanshah. O mare parte din trafic se îndrepta într-acolo. Ambele şosele erau mărginite de garduri din sârmă ghimpată – ca majoritatea drumurilor şi şoselelor principale din Iran. Era nevoie de garduri ca să împiedice pătrunderea oilor, a caprelor, a vitelor, a câinilor şi a oamenilor pe carosabil. Accidentele erau foarte frecvente şi mortalitatea foarte ridicată.

Dar asta era ceva normal în Iran. Ca şi amărâţii ăia nefericiţi care se rostogoliseră cu maşinile în prăpastie. Nimeni nu va şti de ei, nimeni nu va raporta dispariţia lor, nimeni nu-i va îngropa. Vor afla de ei numai viermii şi animalele sălbatice şi haitele de câini vagabonzi.

Când au lăsat oraşul în urmă, s-au simţit mai bine. Peisajul se deschidea din nou în faţa lor, străbăteau iarăşi un ţinut cu livezi care se întindeau dincolo de şanţ şi dincolo de gardul de sârmă ghimpată. În spatele lor se înălţa, spre nord, Muntele Elburz, iar spre sud se desfăşura câmpia ondulată. Dar în loc să câştige viteză, cele două benzi de circulaţie încetineau tot mai mult şi se aglomerau din ce în ce mai tare, înghesuite una în alta, până când ajunseră să se contopească din nou. Se auziră iarăşi răcnete, înjurături, claxoane furioase, îmbrânceli. Blestemă în gând inevitabilele reparaţii ale şoselei care provocaseră probabil

strangularea traficului, schimbă într-o viteză inferioară şi îşi lăsă mâinile şi picioarele să lucreze singure. Abia dacă era conştient de faptul că pornea, oprea, iar pornea, iar oprea, înaintând cu zece-cincisprezece centimetri. Motoarele huruiau, supraîncălzite, zgomotul şi furia ajunseseră la paroxism. Dintr-o dată, Azadeh strigă:

— Uite! şi arătă înainte.

La o sută de metri în faţa lor era o barieră, înconjurată de mai mulţi oameni. Unii dintre ei erau înarmaţi. Toţi în civil şi îmbrăcaţi sărăcăcios. Bariera se afla pe partea unui sat amărât. Spre şosea erau câteva maghernițe şi tarabe, la fel ca şi pe pajiştea din faţă. Sătenii, bărbaţi şi femei, se amestecau printre bărbaţii aceia. Toate femeile purtau chadorul negru sau cenuşiu. Fiecare vehicul era oprit, se verificau documentele şi apoi i se dădea voie să treacă. Mai multe maşini fuseseră scoase din şosea pe pajişte, unde mai multe grupuri de oameni îi interogau pe ocupanţi. Erikki mai văzu multe arme printre ei.

— Nu sunt Gărzile Verzi, spuse el.

— Nu sunt nici mullahi. Vezi vreunul?

— Nu.

— Atunci sunt tudeh sau mujahedini – sau fedayeni.

— Ar fi mai bine să-ţi pregăteşti cartea de identitate, îi spuse el şi îi zâmbi. Pune-ţi jacheta ca să nu răceşti când am să deschid geamul. Pune-ţi şi căciula.

Nu de frig se temea el cel mai mult. Îl neliniştea curba elegantă a sânilor care se desenau mândri pe sub puloverul de caşmir, talia subţire şi părul lăsat liber pe umeri.

În compartimentul pentru mănuşi era un pukoh mic, în teacă. Şi-l ascunse în gheata dreaptă. Celălalt, cel mare, era la spate, sub parka, trecut pe sub centură.

Când le veni în sfârşit rândul, oamenii posomoriţi, bărboşi înconjurară Rover-ul din toate părţile. Câţiva aveau arme americane, unul dintre ei un AK 47. Printre ei erau şi câteva femei, numai nişte feţe în chador. Se uitau la ea cu ochii ca mărgelele şi cu expresii dezaprobatoare.

— Documentele, spuse unul din bărbaţi în farsi, întin zând mâna. Gura îi mirosea urât şi în maşină

pătrundea duhoarea de haine murdare şi trupuri nespălate. Azadeh privea înainte, încercând să ignore fluierăturile şi murmurele, ca şi apropierea aceasta a trupurilor care erau cu totul şi cu totul în afara experienţei sale.

Erikki prezentă politicos documentele de identitate: ale lui şi ale lui Azadeh. Omul le luă, se uită la ele şi le trecu altuia mai tânăr, care ştia să citească. Toţi ceilalţi aşteptau în tăcere, cu privirile în gol, bătând din picioare ca să se încălzească. În cele din urmă, tânărul vorbi într-o farsi necioplită:

— El este străin, dintr-o ţară numită Finlanda. Vine de la Tabriz. Nu e american.

— Arată a american, spuse altcineva.

— Femeia se numeşte Gorgon, e nevasta lui… cel puţin aşa scrie în acte.

— Sunt soţia lui, spuse scurt Azadeh. Vre…

— Cine te-a întrebat pe tine? ripostă grosolan primul bărbat. Numele tău de familie este Gorgon – ăsta e nume de boier, accentul tău este obraznic şi îngâmfat, ca şi purtările tale, şi mai mult ca sigur că eşti un duşman al poporului.

— Nu sunt duşmanul nimănui. Vă rog…

— Gura! Femeile trebuie să ştie cum să se poarte, să fie ruşinoasă, să se acopere şi să fie ascultătoare, chiar şi într-un stat socialist.

Omul se întoarse apoi spre Erikki.

— Unde mergi?

— Ce spune, Azadeh? întrebă Erikki.

Azadeh îi traduse.

— Teheran, îi spuse el omului. Azadeh, spune-i că mergem la Teheran.

Numărase şase puşti şi un automat. Maşinile îl blocau, n-avea cum să fugă. Deocamdată.

Azadeh traduse şi adăugă:

— Soţul meu nu ştie farsi.

— Eu de unde să ştiu asta? Şi de unde să ştim noi că eşti măritată? Unde este certificatul tău de căsătorie?

— Nu-l am la mine. Şi că sunt măritată reiese din cartea, mea de identitate.

— Dar asta este o carte a şahului. O carte ilegală. Unde ţi-e noua carte de identitate?

— Carte de identitate nouă? De la cine? Semnată de cine? întrebă ea sfidătoare. Daţi-ne înapoi documentele şi lăsaţi-ne să trecem!

Curajul ei avu efect asupra interlocutorului şi asupra celorlalţi. Omul şovăi.

— Trebuie să înţelegi, te rog, că sunt mulţi spioni şi duşmani ai poporului pe care trebuie să-i prindem…

Erikki simţi cum îi bate inima nebuneşte în piept. Feţe posomorâte, oameni ieşiţi din evul mediu. Urâţi. Mai mulţi alţi bărbaţi se alăturară grupului lor. Unul dintre ei făcu semn cu mâna, nervos, către camioanele şi maşinile din spatele lor, să avanseze ca să fie verificate. Aici nimeni nu claxona. Toţi aşteptau să le vină rândul. Deasupra întregului ambuteiaj se pogorâse o linişte înfricoşătoare.

— Ce se întâmplă aici?

Un bărbat scund şi îndesat îşi croia drum cu umerii prin mulţime. Respectuos, ceilalţi îi făcură loc. Pe umăr avea o mitralieră cehoslovacă. Celălalt bărbat îi explică ce se întâmplase şi îi dădu hârtiile. Bărbatul cel scund era nebărbierit, avea un chip rotund şi ochi negri, haine sărăcăcioase şi jegoase. Deodată se auzi un foc de armă şi toate privirile se întoarseră spre pajişte.

Un bărbat zăcea pe jos lângă un mic automobil care fusese scos de pe şosea. Unul dintre cei care-l scoseseră stătea deasupra lui cu un automat în mână. Alt pasager era ţintuit de portiera maşinii, cu mâinile deasupra capului. Brusc, acest al doilea bărbat rupse cordonul şi o luă la fugă. Omul cu arma ridică ţeava şi trase, nu nimeri şi trase din nou. De astă dată, cel care fugea scoase un ţipăt şi căzu, zbătându-se în agonie. Încerca să se târască, deşi picioarele nu-l mai ajutau. Omul cu arma se apropie tacticos de el şi goli încărcătorul în trupul lui.

— Ahmed! strigă scundul. De ce să iroseşti gloanţele când poţi face la fel de bine acelaşi lucru cu o cizmă? Cine sunt?

— SAVAK!

Un murmur de satisfacţie trecu prin mulţime şi printre săteni şi cineva ovaţionă.

— Prostule! Atunci de ce să-i omorâm aşa de repede? Adu-mi hârtiile lor.

— Feciorii de căţea au hârtii în care scrie că sunt oameni de afaceri din Teheran, dar eu recunosc un SAVAK cale de o poştă. Vrei să-ţi aduc hârtiile lor false?

— Nu. Rupe-le.

Bărbatul cel scund se întoarse spre Erikki şi Azadeh.

— Aşa se va proceda cu duşmanii poporului şi aşa vom scăpa de ei.

Azadeh nu răspunse. Actele lor de identitate se aflau în mâinile lui grosolane. „Dacă o să spună că şi actele noastre sunt false?! Insha'Allah!"

Omul cel scund termină de examinat actele de identitate şi îl studie pe Erikki, apoi pe Azadeh.

— Pretinzi că eşti Azadeh Gorgon Yok… Yokkonen – soţia lui?

— Da.

— Bun.

Omul vârî actele în buzunar şi făcu semn cu degetul în sus, spre pajişte.

— Spune-i să tragă maşina acolo. O să vă percheziţionăm.

— Dar…

— Acum!

Bărbatul se urcă pe o aripă, zgâriind vopseaua cu ghetele.

— Ce e asta? întrebă el, arătând cu mâna spre crucea albastră pe fond alb, pictată pe acoperişul maşinii.

— Este steagul Finlandei, spuse Azadeh. Soţul meu este finlandez.

— Şi de ce este pictat aici?

— Îi face plăcere să-l aibă acolo.

Scundacul scuipă, apoi arătă din nou spre pajişte.

— Mai repede! Acolo!

Când ajunseră într-o porţiune mai liberă, cu mulţimea după ei, scundacul coborî de pe maşină.

— Jos. Vreau să vă percheziţionez maşina, să văd dacă nu aveţi arme sau obiecte de contrabandă.

Azadeh ripostă:

— Nu avem niciun fel de arme, nici obie…

— Jos! Şi tu, femeie, ţine-ţi gura!

Cotoroanţele din mulţime sâsâiră a încuviinţare. Scundacul arătă furios cu degetul spre cele două trupuri rămase nemişcate în noroi.

— Justiţia poporului este rapidă şi definitivă! Să nu uiţi asta! Arătă apoi spre Erikki: Spune-i monstrului ăsta de bărbat al tău, dacă este într-adevăr bărbatul tău, ce ţi-am spus.

— Erikki, omul spune că justiţia poporului este rapidă şi definitivă şi să nu uităm asta. Ai grijă, dragul meu. Trebuie, trebuie să ne dăm jos din maşină – vor s-o percheziţioneze.

— Foarte bine, dar strecoară-te încoace şi coboară tot pe partea mea.

Erikki coborî din maşină, depăşind cu un cap toată gloata. Îşi puse un braţ protector în jurul umerilor ei. Mulţimea de bărbaţi, femei şi câţiva copii se înghesuia în ei, lăsându-le foarte puţin spaţiu. Duhoarea de trupuri nespălate era insuportabilă. Erikki o simţea cum tremură, deşi se străduia să nu se vadă. Îl priviră împreună pe scundac şi pe ceilalţi cum se urcă în maşina lor curată, punând ghetele pline de noroi pe scaune. Alţii deschiseră uşa din spate, scoţând afară toate lucrurile lor, pe care le împrăştiară apoi pe jos. Băgară mâinile grosolane în buzunare, desfăcură toate închizătorile – geanta lui şi geanta ei. Apoi unul dintre bărbaţi ridică chiloţii ei transparenţi şi lucrurile de noapte în fluierăturile şi strigătele celorlalţi. Cotoroanţele începură să cârâie dezaprobator. Una dintre ele întinse mâna şi-i atinse părul. Azadeh se dădu înapoi, însă cei din spatele ei nu-i făceau loc. Erikki îşi mută imediat trupul masiv ca s-o apere, însă masa de oameni nu se mişcă, deşi cei din faţă ţipară, striviţi de greutatea lui. Ţipetele îi înfuriară pe cei din spate, care se mutară şi mai aproape, urlând.

Erikki înţelese deodată, pentru prima oară, că nu avea cum s-o apere pe Azadeh. Ştia că putea să ucidă şase din ei înainte să fie copleşit şi omorât, dar ăsta n-o va apăra pe Azadeh şi n-o va salva din ghearele lor. Înţelegând lucrul acesta, se simţi cuprins de groază.

I se muiară picioarele şi simţea o nevoie imperioasă să urineze. Mirosul propriei frici îl şoca şi se luptă să-şi stăpânească panica ce-l încolţea din ce în ce mai strâns. Privea posomorât cum li se cotrobăie prin lucruri. Bărbaţii plecaseră clătinându-se sub greutatea canistrelor lor de benzină, fără de care nu vor putea ajunge niciodată la Teheran, fiindcă staţiile de benzină erau închise din cauza grevei. Încercă să-şi oblige picioarele să se mişte, dar acestea refuzau să-l asculte. Nici gura nu voia să mai funcţioneze.

Atunci una dintre cotoroanţe strigă ceva către Azadeh, care dădu din cap ca paralizată. Bărbaţii repetară şi ei strigătul şi începură să-i îmbrâncească pe amândoi, apropiindu-se tot mai mult. Duhoarea lor fetidă îi umplea nările, urechile îi erau pline de limba pe care nu o înţelegea.

Braţul lui era tot în jurul umerilor ei, protector, şi în vacarmul acela, Azadeh ridică privirea spre el. Erikki văzu groaza din ochii ei, dar nu auzi ce spune. Încercă din nou să facă mai mult spaţiu pentru amândoi, dar nu reuşi nici de data asta. Se străduia din răsputeri să-şi stăpânească sentimentul supărător de claustrofobie, de panică sălbatică, şi nevoia de a lupta care începea să crească în el, ameninţând să-l copleşească. Ştia că dacă va începe să se bată, va dezlănţui o încăierare care o va distruge pe ea. Dar nu se putu stăpâni şi lovi la nimereală cu cotul liber, când o ţărancă greoaie, cu ochii aprinşi de o furie turbată, rupse cordonul şi-i aruncă lui Azadeh un chador la piept, scuipând o mulţime de cuvinte în farsi şi distrăgând atenţia mulţimii de la omul care se prăbuşise şi zăcea acum sub picioarele lor, cu pieptul zdrobit de lovitura lui Erikki.

Gloata urla la el şi la ea, arătând clar că Azadeh trebuie să-şi pună chadorul. Azadeh striga disperată:

— Nu, nu… lăsaţi-mă în pace… Era complet descumpănită.

Niciodată în viaţa ei nu mai fusese ameninţată în felul acesta, nu se mai aflase într-o mulţime respingătoare ca aceasta, nu mai simţise niciodată apropierea ţăranilor şi nici ostilitatea lor.

— Îmbracă-l, dezmăţato…

— În numele lui Allah, pune chadorul…

— Nu în numele lui Allah, femeie, în numele Poporului…

— Dumnezeu este mare, ascultă de cuvântul Lui…

— La naiba cu Allah, în numele revoluţiei…

— Acoperă-ţi părul, femeie, târfa şi fiică de târfa…

— Ascultă de Profetul, lăudat fie-i numele…

Strigătele crescură în intensitate, oamenii se îmbulzeau şi îi îmbrânceau tot mai tare, strivind sub picioare omul muribund de pe jos, apoi cineva îi smulse braţul lui Erikki din jurul umerilor lui Azadeh, iar ea simţi cealaltă mână a lui îndreptându-se spre cuţitul cel mare şi strigă:

— Nu, Erikki, nu! Or să te omoare…

Cuprinsă de panică, o împinse pe ţărancă la o parte şi se luptă rapid să-şi tragă chadorul peste cap, strigând mereu „Allah-u Akbar”, ceea ce avu darul să-i mai domolească pe cei din apropiere. Strigătele se mai potoliră, deşi oamenii din spate se împingeau ca să vadă mai bine, strivindu-i pe ceilalţi de maşină. În acest vălmăşag, Erikki şi Azadeh câştigară ceva mai mult spaţiu în jurul lor, cu toate că erau înconjuraţi din toate părţile. Azadeh nu se uita în sus la el, se ţinea strâns de el cu amândouă mâinile, ca un căţeluş îngheţat, şi tremura din tot corpul, înfăşurată în stofa grosolană. Izbucni un hohot de râs când un bărbat îşi puse sutienul ei la piept şi începu să se maimuţărească cu el.

Vandalismul continuă până când Erikki sesiză că se întâmplă ceva deosebit în jurul lor. Scundacul şi oamenii lui se opriseră şi priveau fix spre Qazvin. Cum se uita la ei, Erikki văzu că încep să se piardă în mulţime. În câteva secunde dispăruseră. Alţi bărbaţi din apropierea barierei se urcau în maşini şi o luau cu toată viteza spre Teheran. Sătenii se uitau acum şi ei spre oraş, apoi şi ceilalţi, până când toată gloata rămase ca paralizată. Pe drum se apropia un alt grup de oameni, cu mullahi în frunte, trecând printre vehiculele înghesuite unul într-altul.

— Allah-u Akbar! strigau aceştia. Allah şi Khomeinininiiii! Apoi o luară la fugă, atacându-i pe cei de lângă barieră.

Se auziră câteva împuşcături, focul se dezlănţui şi din partea celor de la barieră, oponenţii ripostară apoi cu pietre, bare de fier şi câteva arme. Toţi ceilalţi se împrăştiară care încotro. Sătenii se grăbiră să intre la adăpost în casele lor, şoferii şi pasagerii coborâră din maşini şi alergară să se ascundă în şanţuri sau se întinseră la pământ.

Ţipetele, urletele, împuşcăturile şi zgomotul acestei încăierări nesemnificative îl scoaseră pe Erikki din apatie. O împinse pe Azadeh spre maşina lor, apucă apoi în grabă câteva din lucrurile lor împrăştiate pe jos, le aruncă în spate şi trânti portiera. Câţiva săteni începură şi ei să umble prin iarbă, căutând lucrurile împrăştiate, însă Erikki îi îmbrânci la o parte, sări la volan şi porni motorul; băgă în marşarier, apoi înainte şi traversă mugind pajiştea, paralel cu drumul. În faţă, pe dreapta, îl văzu pe scundac şi pe oamenii lui cum se urcau într-o maşină şi îşi aminti că hârtiile lor erau la ei. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să se oprească, dar respinse imediat ideea şi mână înainte, spre copacii care mărgineau şoseaua. Văzu că scundacul îşi dă jos mitraliera de pe umăr, ţinteşte şi trage. Salva trecu cam sus şi reflexele înnebunite ale lui Erikki traseră de volan într-o parte, piciorul apăsă pedala de acceleraţie, iar cu o mână încărcă pistolul. Aripa lor solidă îl izbi pe om şi îl strivi de peretele lateral al maşinii. Mitraliera continuă să tragă până i se goli încărcătorul. Gloanţele zburau în toate părţile, muşcau din metal şi pătrunseră şi prin parbriz. Range Rover-ul era acum ciuruit tot. Turbat de furie, Erikki dădu înapoi, apoi atacă din nou, dând peste cap epava maşinii, ucigându-i, şi ar fi fost în stare să coboare şi să continue masacrul cu mâinile goale, însă atunci privi în oglinda retrovizoare şi văzu nişte oameni care veneau în fugă spre ei, aşa că întoarse şi porni înainte cu toată viteza.

Range Rover-ul era construit tocmai pentru astfel de terenuri, roţile lui muşcau din suprafaţa neregulată a pământului. Într-o clipă ajunseră la copaci, în afara primejdiei de a fi ajunşi. Se întoarse cu botul spre şosea, băgă într-o viteză inferioară şi străbătu şanţul adânc, rupând apoi gardul de sârmă ghimpată. O dată

ajuns pe şosea, decupla diferenţialele, schimbă vitezele şi porni în trombă.

Abia după ce ajunse destul de departe, sângele începu să i se domolească. Îngrozit, îşi aminti de rafalele de gloanţe care împroşcaseră maşina şi de faptul că Azadeh era cu el. Cuprins de panică, se uită la ea. Azadeh nu avea nimic, era teafără, însă şedea încremenită de frică, ghemuită în scaun, cu mâinile atârnându-i într-o parte. În acoperiş şi în geamul portierei se vedeau găuri de gloanţe, însă Azadeh era neatinsă, deşi n-o recunoscu în primul moment – nu vedea decât o faţă iraniană urâţită de chador, la fel ca toate sutele de femei pe care le văzuse în gloată.

— Oh, Azadeh, şopti el şi o trase mai aproape, conducând cu o singură mână. O clipă mai târziu încetini şi trase pe dreapta. O luă în braţe, în timp ce ea plângea şi suspina.

Erikki nu mai observă că indicatorul rezervorului de benzină era aproape de zero, nici că circulaţia se aglomera din nou, nici privirile ostile ale trecătorilor, nici faptul că în multe maşini se aflau revoluţionari care alergau spre Teheran.

Capitolul 4

În aer, în apropiere de Qazvin, ora 15:17. Din momentul în care Charles Pettikin plecase de la Tabriz cu Rakoczy – omul pe care el îl ştia drept Smith – zburase cu 206 al lui cât se poate de lin, sperând că, legănându-l astfel, va reuşi să-l adoarmă sau, cel puţin, să-l facă să lase garda jos. Din acelaşi motiv evitase şi orice fel de conversaţie, lăsându-şi căştile să atârne în jurul gâtului. În cele din urmă, Rakoczy renunţase să mai încerce să vorbească, însă rămăsese în alertă, cu arma pe genunchi, cu degetul mare pe trăgaci, deşi privea nepăsător peisajul ce se desfăşura sub ei. Pettikin se tot întreba cine o fi omul, cu ce se ocupa, din ce bandă de revoluţionari făcea parte – era din armată sau din SAVAK şi dacă era aşa, de ce era atât de important pentru el să ajungă la Teheran. Lui Pettikin nu-i trecu nicio clipă prin minte că omul nu era iranian, ci rus.

La Bandar-e Pahlavi, în timp ce alimentarea decurgea anevoios – durase câteva ore bune – nu făcuse nimic ca să alunge monotonia, achitase cu ultimii dolari umplerea rezervoarelor, apoi semnase chitanţa oficială de la IranOil. Rakoczy încercase să facă conversaţie cu omul care alimenta, dar acesta era ostil, evident înspăimântat de faptul că era văzut alimentând acest elicopter străin şi încă mai înspăimântat de mitraliera pe care o vedea pe scaunul din faţă.

Tot timpul cât se aflase la sol, Pettikin pândise un moment favorabil ca să pună mâna pe armă, dar nu se ivise niciun prilej. În Coreea fuseseră o mulţime. Şi în Vietnam. Dumnezeule mare, zilele alea parcă ar fi fost acum o mie de ani.

Decolase de la Bandar-e Pahlavi şi acum se îndrepta spre sud, la o altitudine de trei sute de metri, urmând firul şoselei Qazvin. La est se vedea plaja unde îl lăsase pe căpitanul Ross cu oamenii lui din trupele de paraşutişti. Se întrebă din nou mirat cum de aflaseră că urma să zboare la Tabriz şi ce misiune or fi având acolo. Sper din tot sufletul că au reuşit, indiferent ce

au avut de făcut. Cu siguranţă că trebuie să fi fost ceva urgent şi important. Sper să-l mai văd pe Ross. Mi-ar plăcea…

— De ce zâmbeşti, căpitane?

Vocea îi venea prin căşti. Când decolase, de astă dată şi le pusese automat la urechi. Privi la Rakoczy şi ridică din umeri, apoi se concentră din nou asupra instrumentelor de bord, monitorizându-le atent. Deasupra Qazvinului viră spre sud-est, urmând firul şoselei spre Teheran, retrăgându-se încă o dată în sine însuşi. „Ai răbdare”, îşi spuse el, apoi observă că Rakoczy era încordat şi îşi lipise faţa de geam, uitându-se preocupat în j os.

— Virează puţin… numai puţin la stânga, ordonă Rakoczy pe un ton imperios, atent numai şi numai la ceea ce se petrecea pe sol. Pettikin roti uşurel elicopterul – Rakoczy se afla acum în partea de jos.

— Numai atât! Ia unu optzeci!

— Ce-i asta? întrebă Pettikin şi accentuă virajul, conştient dintr-o dată că omul uitase de mitraliera de pe genunchi. Inima începu să-i bată cu putere.

— Acolo jos, pe şosea. Camionul ăla!

Pettikin nu acordă nicio atenţie celor ce se petreceau jos. Stătea cu ochii aţintiţi pe armă, calculând cu grijă distanţa în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Unde? Nu văd nimic. Înclină şi mai mult elicopterul, ca să ajungă cât mai repede în noua poziţie. Ce camion? Vrei să spui…

Mâna stângă se repezi, apucă mitraliera de încărcător şi o trimise stângaci prin geamul glisant în cabina din spatele lor. În acelaşi timp, dreapta rămasă pe manetă apăsă puternic spre stânga, apoi repede dreapta şi iar stânga-dreapta, zguduind puternic elicopterul. Rakoczy fusese luat absolut pe nepregătite şi capul i se izbea de caroseria elicopterului, năucindu-l pentru moment. Pettikin îşi încleştă imediat pumnul stâng şi-i dădu un pumn neîndemânatic în maxilar, sperând să-i facă să leşine. Dar Rakoczy, care făcuse antrenamente speciale de karate, reuşi să pareze lovitura cu antebraţul. Apucă ameţit încheietura lui Pettikin, câştigând tot mai multă forţă cu fiecare secundă a luptei pentru supremaţie. Între timp,

elicopterul ţopăia din ce în ce mai periculos, iar Rakoczy rămăsese tot în partea de jos. Se încleştară unul de altul, înjurând şi împiedicându-se în centurile de siguranţă. Amândoi se înfuriau din ce în ce mai tare, iar Rakoczy începu să domine, având amândouă mâinile libere. Pettikin prinse maneta cu genunchii, îşi luă mâna de pe ea şi îl izbi din nou pe Rakoczy în faţă. Lovitura nu fu foarte precisă, însă puterea ei îi strică echilibrul precar al picioarelor pe pedale. Imediat, elicopterul începu să se lase pe o parte, pierzând rapid din înălţime – niciun elicopter nu poate zbura singur, fără comenzi, nici măcar o fracţiune de secundă, fiindcă forţa centrifugă îi aruncă greutatea în toate părţile. În învălmăşeală, maneta principală fusese apăsată în jos şi acum elicopterul cădea din cer, scăpat total de sub control.

Cuprins de panică, Pettikin abandonă lupta. Se chinui orbeşte să recapete controlul, în timp ce motoarele urlau şi instrumentele de bord înnebuniseră. Mâinile, picioarele şi antrenamentul îndelungat luptau împotriva panicii, pentru a corecta, a corecta din nou, iarăşi şi iarăşi. Căzură trei sute de metri înainte să poată aduce din nou elicopterul în poziţie orizontală. Inima îi pocnea în piept, căci pământul acoperit de zăpadă era la numai douăzeci de metri sub ei.

Mâinile îi tremurau şi abia mai putea respira. Atunci simţi ceva tare împungându-l într-o parte şi îl auzi pe Rakoczy înjurând. Îşi dădu vag seama că nu vorbeşte în iraniană, dar nu recunoscu în ce limbă vorbeşte omul. Aruncă o privire spre el şi îi văzu chipul schimonosit de furie şi metalul cenuşiu al automatului şi se blestemă în gând pentru că nu se gândise la asta. Furios, încercă să împingă arma la o parte, însă Rakoczy împinse şi mai tare ţeava acesteia în gâtul lui.

— Încetează sau îţi zbor creierii, *materbiot!*

Pettikin înclină imediat elicopterul, însă arma îl apăsa tot mai tare, provocându-i o durere ascuţită. Simţi cum se ridică siguranţa şi Rakoczy ţipă din nou:

— Asta e ultima ta şansă!

Pământul era foarte aproape, trecea în goană mare pe sub ei, ameţindu-l. Pettikin ştia că nu poate să scape de el.

— Foarte bine, foarte bine, spuse el împăciuitor, îndreptă aparatul şi începu să urce. Apăsarea armei pe gât crescu şi cu ea şi durerea.

— Mă doare, ce naiba, mă faci să-mi pierd echilibrul! Cum pot să zbor dacă…

Rakoczy împinse arma şi mai tare şi ţipă la el, înjurându-l şi izbindu-l cu capul de rama uşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Pettikin disperat, încercând să-şi aşeze căştile care îi fuseseră smulse de pe cap în timpul încăierării. Cum naiba vrei să zbor cu pistolul tău în gât?

Presiunea slăbi puţin şi Pettikin îndreptă aparatul.

— Şi cine dracu' eşti de fapt?

— Smith!

Rakoczy era la fel de nervos. Încă o fracţiune de secundă, se gândi el, şi ne-am fi strivit de sol ca o balegă proaspătă de vacă.

— Crezi că ai de-a face cu un ticălos de amator?

Înainte să se poată opri, reflexele acţionară de la sine şi îl lovi pe Pettikin peste gură cu dosul palmei.

Pettikin fu zguduit de lovitură şi elicopterul se răsuci periculos, însă reuşi să-l ţină sub control. Simţea cum i se răspândeşte durerea pe toată faţa.

— Dacă mai faci asta o dată, aşez elicopterul pe spate, spuse el hotărât.

— De acord, zise Rakoczy imediat. Îmi cer scuze pentru… pentru această… pentru această prostie, căpitane. Se trase încet înapoi, spre uşa lui, însă ţinând arma cu siguranţa trasă şi îndreptată spre el. Da, nu era nevoie. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău.

Pettikin se uită prostit la el:

— Îţi pare rău?

— Da. Te rog să mă scuzi. Nu era necesar. Nu sunt un barbar.

Rakoczy se stăpâni şi se calmă.

— Dacă îţi dai cuvântul că încetezi să mai încerci să mă ataci, dau arma la o parte şi îţi jur că nu te paşte nicio primejdie.

Pettikin se gândi o clipă.

— Foarte bine, spuse el. Dacă îmi spui cine eşti şi ce eşti.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Da.
— Foarte bine, accept cuvântul tău, căpitane.

Rakoczy puse siguranţa la pistol şi îl băgă în buzunar.

— Numele meu este Ali bin Hassan Karakose şi sunt kurd. Casa mea – satul meu – se află pe unul din versanţii Muntelui Ararat, lângă graniţa sovieto-iraniană. Prin bunăvoinţa lui Allah, sunt unul din Luptătorii pentru Libertate împotriva şahului şi a tuturor celor ce vor să ne înrobească. Eşti mulţumit?

— Da. Atunci, dacă tu…

— Te rog, mai târziu. Mai întâi mergi acolo – repede.

Rakoczy îi arătă un punct de pe sol. Apropie-te cât mai mult.

Erau la aproape trei sute de metri spre est de Qazvin-Teheran. Şoseaua trecea printr-un sat aflat cam la un kilometru în spate şi vedea fumul răsucit de vântul puternic.

— Unde?

— Acolo, lângă drum!

La început, Pettikin nu văzu ce-i arăta omul – în minte i se învârteau mii de întrebări în legătură cu kurzii şi cu secolele lor de lupte neîntrerupte împotriva şahilor Persiei. Văzu apoi îngrămădeala de maşini mici şi camioane trase într-o parte şi oamenii care înconjuraseră o camionetă modernă cu o cruce bleu pictată pe acoperiş, pe un fond alb. Celelalte maşini se târau alene mai departe.

— Vrei să spui acolo? Vrei să ajungi acolo, deasupra camioanelor şi maşinilor trase pe pajişte? întrebă el. Faţa îl mai ustura şi gâtul îl durea. La maşinile din jurul camionetei cu cruce bleu pe acoperiş?

— Da.

Ascultător, Pettikin înclină elicopterul spre coborâre.

— Dar de ce sunt aşa de importante, ei? întrebă el, apoi privi în sus. Omul se uita la el cu o privire bănuitoare. Ce dracu' s-a mai întâmplat acum?

— Chiar nu ştii ce înseamnă crucea bleu pe fond alb?

— Nu. Ce e cu ea? Ce înseamnă?

Pettikin era cu ochii pe camionetă, care era acum foarte aproape, suficient de aproape ca să vadă că era un Range Rover şi că mulţimea furioasă o lovea din toate părţile, iar unul din bărbaţi se repezea cu patul armei la geamul din spate.

— Este steagul Finlandei, auzi el în căşti şi Pettikin se gândi deîndată la Erikki.

— Erikki avea un Range Rover! exclamă el imediat şi văzu cum patul armei zdrobea geamul. Crezi că este Erikki?

— Da… se poate.

Coborî imediat mai jos şi mai repede, uitând de toate durerile. Emoţia îl copleşi, uitând de toate întrebările pe care ar fi vrut să le pună. De unde ştia acest Luptător pentru Libertate de Erikki? Acum văzu cum mulţimea se întoarse spre ei şi începe să se împrăştie. Trecea foarte repede şi foarte jos, dar nu reuşi să-l vadă pe Erikki.

— Îl vezi?

— Nu, nu văd în cabină.

— Nici eu, spuse Pettikin neliniştit, dar unii dintre ticăloşii ăia sunt înarmaţi şi sparg geamurile, îi vezi?

— Da. Trebuie să fie fedayeni. Unul din ei a tras în noi. Dacă tu…

Rakoczy se opri, ţinându-se bine, în timp ce elicopterul făcea o întoarcere de o sută optzeci de grade la trei metri deasupra solului şi se ridică din nou. De astă dată, mulţimea de bărbaţi şi femei o luă la fugă, împiedicându-se şi căzând unii peste alţii. Circulaţia în ambele sensuri încerca să ia viteză, dar se opri brusc şi camionul supraîncărcat se izbi de altul. Mai multe maşini mici şi camioane derapară în afara şoselei şi unul aproape că se răsturnă în şanţ.

Când ajunse exact în dreptul Range Roverului, Pettikin făcu un viraj de optzeci de grade ca să-l privească în faţă – era orbit de strălucirea zăpezii – şi avu exact timpul să-l recunoască pe Erikki, apoi făcu alt viraj de nouăzeci de grade ca să urce din nou.

— El este, sunt sigur. Ai văzut găurile de gloanţe din parbriz? întrebă el şocat. Du-te în spate şi ia

mitraliera. Ţin aparatul pe loc şi după aceea mergem să-l luăm. Repede, vreau să-l luăm prin surprindere.

Rakoczy îşi desfăcu imediat centura de siguranţă şi se întinse prin geamul mic de comunicaţie cu cabina, dar nu reuşi să ajungă la mitralieră. Cu mare dificultate, se răsuci în scaun şi se băgă cu capul înainte prin geam, pipăind după mitralieră. Pettikin ştia că acum omul este la mâna lui. Era aşa de uşor să deschidă uşa şi să-i facă vânt afară. Aşa de uşor. Dar imposibil.

— Haide, strigă el şi îl ajută să ajungă din nou pe scaun. Pune-ţi centura.

Rakoczy făcu ce i se spusese, încercând să-şi recapete respiraţia normală, binecuvântând în sinea lui norocul că Pettikin era prieten cu finlandezul. Ştia că dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, pilotul nu ar fi ezitat să deschidă uşa.

— Sunt gata, zise el, armând mitraliera, uimit de prostia lui Pettikin. Englezii ăştia sunt aşa de proşti, ticăloşi nenorociţi, încât merită să piardă.

— Ce…

— Acum!

Pettikin răsuci elicopterul ca să coboare cu maximum de viteză. Lângă camionetă mai erau câţiva oameni înarmaţi, cu armele îndreptate spre ei.

— Am să mă reped în ei şi când spun „foc!”, trage pe deasupra capetelor lor.

Range Rover-ul se repezi spre ei, ezită, apoi viră ca beat – în apropiere nu erau niciun fel de copaci – ezită din nou şi se aruncă spre ei, în timp ce elicopterul dansa în jurul lor. Pettikin se opri brusc la douăzeci de metri distanţă şi la trei metri deasupra solului.

— Foc! ordonă el.

Imediat Rakoczy trase o salvă prin fereastra deschisă, ţintind nu deasupra capetelor, ci într-un grup de oameni, bărbaţi şi femei ascunşi pe vine în spatele camionetei lui Erikki, în afara razei vizuale a lui Pettikin, omorând sau rănind câţiva. Imediat, toţi ceilalţi o luară la fugă, cuprinşi de panică. Gemetele răniţilor se amestecau cu zgomotul maşinilor şi al motoarelor elicopterului. Şoferii şi pasagerii din maşini săriră afară, ascunzându-se cât mai bine în

troienele de zăpadă. O altă rafală şi panica spori; acum, toată lumea alerga să găsească un adăpost, circulaţia era complet blocată. Pe şosea, câţiva tineri ieşiră din spatele unui camion cu arma în mână. Rakoczy îi împroşcă pe toţi cei aflaţi în apropiere.

— Ia trei-şaizeci! strigă el.

Elicopterul făcu o piruetă, dar nu mai era nimeni în apropiere. Pettikin văzu trupurile din zăpadă.

— Am spus pe deasupra capetelor, pentru numele lui Dumnezeu, dar în clipa aceea portiera Range Roverului se deschise şi Erikki sări afară cu cuţitul în mână. O clipă, Erikki fu singur, apoi lângă el apăru o femeie în chador. Pettikin lăsă imediat aparatul jos, pe zăpadă, dar fără să-l aşeze.

— Vino încoace! strigă el şi le făcu semne cu mâna.

Cei doi începură să alerge. Erikki o ducea pe Azadeh mai mult pe sus. Pettikin n-o recunoscu.

Alături de el, Rakoczy descuie portiera de partea lui, sări jos şi deschise portiera din spate, apoi se răsuci cu arma în mână ca să-i acopere. O altă rafală porni spre şosea Erikki se opri, uimit să-l vadă pe Rakoczy.

— Repede! urlă Pettikin, fără să înţeleagă motivul ezitării lui Erikki. Erikki, urcă!

Atunci o recunoscu pe Azadeh.

— Dumnezeule mare… murmură el, apoi strigă: Haide, Erikki!

— Repede, nu mai am muniţie! strigă şi Rakoczy în rusă.

Erikki o luă pe Azadeh în braţe şi alergă din răsputeri spre ei. Câteva gloanţe îi ţiuiră pe la urechi. Ajuns lângă elicopter, Rakoczy îl ajută s-o urce pe Azadeh, apoi îl îmbrânci imediat într-o parte pe Erikki cu patul armei.

— Aruncă cuţitul şi treci în faţă! îi ordonă el în rusă. Imediat.

Pe jumătate paralizat de şoc, Pettikin privea la Erikki care ezita.

— Pentru Dumnezeu, mai am suficiente gloanţe pentru ea, pentru tine şi pentru ticălosul ăla de pilot. Urcă!

Undeva, pe şosea, se auzi răpăitul unei mitraliere. Erikki aruncă cuţitul în zăpadă şi îşi săltă trupul uriaş pe scaunul din faţă. Rakoczy se strecură în spate lângă Azadeh şi Pettikin decolă în mare grabă, ridicându-se repede.

Când reuşi să vorbească, întrebă:

— Ce naiba se petrece aici?

Erikki nu-i răspunse. Se răsuci să vadă dacă Azadeh se simte bine. Stătea cu ochii închişi, prăbuşită într-o parte, gâfâind şi aşteptând să-şi recapete suflul. Văzu că Rakoczy îi închisese centura de siguranţă, însă când întinse mâna s-o atingă, sovieticul îi făcu semn cu arma să se oprească.

— O să fie bine, îţi promit, spuse el continuând să-i vorbească în ruseşte, cu condiţia să te comporţi şi tu aşa cum a învăţat şi colegul tău că trebuie să se poarte.

Rămase cu privirea la ei şi băgă mâna în buzunar, de unde scoase un încărcător nou.

— Uite aici, aşa, ca să ştii. Şi acum te rog să te întorci cu faţa înainte.

Străduindu-se să-şi stăpânească furia, Erikki făcu ce i se spusese.

Îşi puse căştile pe urechi. Rakoczy nu avea cum să-i audă, în cabina din spate nefiind interfon. Avea un sentiment foarte ciudat să fie aşa de liber şi totuşi ca la închisoare.

— Cum ne-ai găsit, Charlie? Cine te-a trimis? rosti el în microfon cu o voce gravă.

— Nimeni, răspunse Pettikin. Ce dracu' e cu ticălosul ăsta? M-am dus la Tabriz să vă iau, pe tine şi pe Azadeh, am fost răpit de fiul ăsta de căţea care m-a prins pe la spate şi m-a obligat să-l duc la Teheran. A fost pur şi simplu o chestiune de noroc – dar cu tine ce naiba s-a întâmplat?

— Am rămas fără benzină.

Erikki îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Când s-a oprit motorul, am ştiut că suntem terminaţi. Se pare că toată lumea şi-a ieşit din minţi. La început a fost bine, însă în secunda următoare ne-am trezit din nou înconjuraţi ca acolo, la barieră. Am încuiat toate uşile, dar a fost numai o chestiune de timp…

Se răsuci din nou ca să privească în spate. Azadeh deschisese ochii şi îşi trăsese chadorul de pe cap. Îi zâmbea neliniştită şi întinse mâna să-l atingă, dar Rakoczy o opri.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse el în farsi, dar trebuie să aşteptaţi până aterizăm. N-o să vi se întâmple nimic.

Repetă cele spuse şi în rusă, adăugând pentru Erikki:

— Am nişte apă la mine. Vrei să-i dau soţiei tale?

Erikki încuviinţă dând din cap.

— Da, te rog.

Se uită recunoscător în timp ce ea sorbea din sticlă.

— Mulţumesc.

— Vrei şi dumneata?

— Nu, mulţumesc, răspunse el politicos, deşi îşi simţea gâtul ca iasca; nu dorea însă niciun fel de favoruri pentru el însuşi. Îi zâmbi încurajator soţiei sale: Azadeh, este ca o mană cerească, nu-i aşa? Charlie este un adevărat înger.

— Da… da. A fost voia lui Allah. Mă simt bine, mulţumesc, Erikki, Allah fie lăudat. Mulţumeşte-i lui Charlie din partea mea.

Îşi ascundea îngrijorarea. Cea de-a doua gloată o împietrise. Şi pe el, şi îşi jurase că, dacă va scăpa din încăierarea aceea, nu va mai călători niciodată fără arme sau, şi mi bine, fără grenade de mână. Văzu că Rakoczy îl urmăreşte cu privirea. Dădu din cap şi se întoarse cu faţa înainte.

— *Materbiot,* murmură el şi verifică automat instrumentele de bord.

— Individul ăsta e ţicnit, spuse Pettikin coborând vocea. Se sfia să vorbească deschis, deşi ştia că Rakoczy nu are cum să-l audă. Nu era nevoie să ucidă pe nimeni. I-am spus să tragă pe deasupra capetelor. Ticălosul era să mă omoare şi pe mine de câteva ori. De unde îl cunoşti, Erikki? Aţi avut vreun amestec cu kurzii, tu sau Azadeh?

Erikki privi mirat la el.

— Kurzii? Vrei să spui că ticălosul ăla din spate…

— Da, bineînţeles, Ali bin Hassan Karakose. E de pe Muntele Ararat. Este Luptător pentru Libertate

kurd.

— Nu e niciun fel de kurd, e sovietic şi KGB-ist.

— Iisuse Hristoase! Eşti sigur?

Pettikin era de-a dreptul şocat.

— O, da, pretinde că e musulman, dar pun pariu că şi asta e o minciună. Mi-a spus că-l cheamă Rakoczy – altă minciună. Toţi sunt nişte mincinoşi – de ce ar trebui să ne dea nouă, duşmanilor, vreo informaţie?

— Dar a jurat că e adevărat şi eu i-am dat cuvântul meu.

Pettikin îi povesti furios încăierarea şi înţelegerea pe care o făcuse cu rusul.

— Tu eşti un prost, Charlie, nu el – nu ai citit operele lui Lenin? Stalin? Marx? Nu face decât ceea ce fac toţi KGB-iştii şi comuniştii devotaţi: folosesc orice mijloace şi pe oricine pentru a duce înainte cauza „sacră” – puterea mondială absolută a URSS şi a Partidului Comunist – şi pentru a ne face pe noi să ne spânzurăm singuri, ca să nu se mai obosească ei. Dumnezeule mare, ce-aş mai bea o votcă!

— Mai bine un coniac dublu!

— Amândouă împreună ar fi şi mai bine.

Erikki începu să studieze terenul de sub ei. Înaintau lin, motoarele uruiau plăcut şi aveau combustibil din belşug. Ochii lui cercetau orizontul ca să vadă Teheranul.

— Nu mai e mult. Ţi-a spus unde să aterizăm?

— Nu.

— Poate atunci o să avem o şansă.

— Da.

Îngrijorarea lui Pettikin spori.

— Ai spus ceva de o barieră. Ce s-a întâmplat acolo?

Chipul lui Erikki deveni dur ca de piatră.

— Am fost opriţi de stângişti. A trebuit să fugim de-acolo. Nu mai avem niciun fel de documente, nici Azadeh, nici eu. Nimic. Un ticălos grăsan de la barieră ne-a înhăţat totul şi n-am mai avut timp să le luăm înapoi. Îl scutură un fior, apoi continuă: În viaţa mea n-am fost aşa de înspăimântat, Charlie, niciodată. Eram complet neajutorat în gloata aceea şi aproape că mă scăpam pe mine de frică pentru că nu puteam s-o

apăr pe ea. Ticălosul gras şi împuţit ne-a luat totul, paşaportul, cartea de identitate, licenţele de zbor, totul.

— Mac o să-ţi dea altele, iar ambasada o să-ţi elibereze alt paşaport.

— Nu pentru mine sunt îngrijorat. Dar ce se va întâmpla cu Azadeh?

— O să primească şi ea un paşaport finlandez. Aşa cum o să primească şi Sharazad unul canadian. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— E tot în Teheran, nu?

— Sigur că da. Şi Tom trebuie să fie tot acolo. Ar fi trebuit să vină ieri la Zagros cu corespondenţa de acasă…

„Ce ciudat, îşi spuse Pettikin. Tot mai vorbesc de Anglia ca de casa mea, deşi Clara s-a dus şi totul s-a terminat."

— Tocmai s-a întors din concediu.

— Asta este ceea ce aş vrea să fac şi eu – să plec în concediu. Sunt peste măsură de extenuat. Poate că Mac o să găsească pe cineva să mă înlocuiască.

Erikki îl împunse uşurel cu degetul pe Pettikin.

— Dar până mâine mai e, o să vedem ce-o să fie atunci. Hei, Charlie, ăsta zic şi eu zbor. Când te-am văzut, la început am crezut că visez sau că am murit deja. Ai văzut steagul meu finlandez?

— Nu eu, Ali – adică cum ai zis că-l cheamă, Rekowski?

— Rakoczy.

— Rakoczy l-a recunoscut. Dacă n-ar fi fost el, eu nu mi-aş fi dat seama. Îmi pare rău.

Pettikin aruncă o privire într-o parte.

— Dar ce vrea de la tine? întrebă el.

— Nu ştiu ce vrea, dar, indiferent ce ar fi, este pentru interesele sovieticilor.

O clipă, Erikki înjură în gând.

— Aşadar, îi datorăm şi lui viaţa?

— Da, admise Pettikin după o clipă de tăcere. Da, eu nu m-aş fi descurcat singur.

Se întoarse şi se uită în spate. Azadeh moţăia, dar Rakoczy era atent. Pe chipul frumos al fetei se lăsaseră umbre. Dădu scurt din cap şi se întoarse.

— Azadeh pare OK.

— Nu, Charlie, nu-i aşa, spuse Erikki, simţind o durere violentă în piept. Ziua de astăzi a fost cumplită pentru ea. Mi-a spus că niciodată nu mai fusese aşa de aproape de ţărani… vreau să zic, înconjurată, înghesuită între ei. Astăzi au pătruns pe sub garda ei. Acum a văzut adevărata faţă a Iranului, realitatea poporului ei – asta şi faptul că a fost silită să îmbrace chadorul. Îl scutură un nou tremur. A fost un viol, i-au violat sufletul. Cred că va trebui să aleagă: eu sau familia, Iranul sau exilul. Nu suntem doriţi aici. E timpul să plecăm. Toţi.

— Nu, nu ai dreptate. Poate că pentru tine şi Azadeh situaţia e mai aparte, dar tot mai au nevoie de benzină, aşa că or să aibă nevoie şi de elicoptere. Mai avem câţiva ani buni de stat aici. Cu…

Pettikin se opri, simţind o bătaie uşoară pe umăr. Nu auzea ce spune Rakoczy, aşa că îşi scoase una din căşti de pe ureche.

— Ce este?

— Să nu foloseşti radioul, căpitane, şi pregăteşte-te să aterizezi la periferie, acolo unde am să-ţi spun eu.

— Trebuie… trebuie să primesc permisiunea de aterizare.

— Nu face pe prostul! De la cine să primeşti permisiunea? Acolo, jos, toată lumea e foarte ocupată. Aeroportul din Teheran este asediat, tot aşa şi Doshan Tappeh şi Galeg Morghi. Ascultă-mi sfatul şi, după ce mă laşi pe mine, aterizează pe micul aeroport de la Rudrama.

— Trebuie să raportez. Militarii insistă.

Rakoczy râse sardonic.

— Militarii? Şi ce ai să raportezi? Că ai aterizat ilegal lângă Qazvin, că ai contribuit la uciderea a vreo cinci-şase civili şi ai cules doi străini care fugeau? De cine fugeau? De popor!

Pettikin se întoarse posomorât spre tabloul de bord ca să stabilească legătura, însă Rakoczy se aplecă şi-l zgudui brutal.

— Trezeşte-te! Militarii nu mai există. Generalii i-au oferit victoria lui Khomeini. Armata nu mai există, armata a cedat!

Toţi rămaseră cu gura căscată la el. Elicopterul se clătină, dar Pettikin îl redresa imediat.

— Ce tot spui acolo?

— Noaptea trecută, generalii au ordonat trupelor să se retragă în cazărmi. Toate serviciile, toţi ostaşii. Au lăsat câmpul liber pentru Khomeini şi revoluţia lui. Acum nu mai există nici armată, nici poliţie, nici jandarmi între Khomeini şi puterea absolută. Poporul a învins.

— Nu se poate, spuse Pettikin.

— Nu, spuse Azadeh înspăimântată. Tatăl meu ar fi ştiut.

— Ah, Abdollah cel Mare? făcu dispreţuitor Rakoczy. Acum cred că într-adevăr ştie, dacă mai este în viaţă.

— Nu e adevărat!

— Este… este posibil, Azadeh, spuse Erikki şocat. Aşa s-ar explica faptul că n-am văzut nici poliţişti, nici trupe ale armatei – şi de ce gloata era aşa de ostilă!

— Generalii n-ar face niciodată aşa ceva, spuse ea tremurând, apoi se întoarse spre Rakoczy: Ar fi o sinucidere şi pentru ei, şi pentru mii de oameni. Pe Allah, spune adevărul!

Chipul lui Rakoczy oglindea toată viclenia personajului, încântat să răstălmăcească cuvintele ca să semene neînţelegere ca să-i înspăimânte.

— În momentul de faţă, Iranul este în mâinile lui Khomeini, ale mullahilor şi ale gărzilor revoluţionare.

— Minciună!

— Dacă e aşa, Bakhtiar e terminat. N-o să reuşească nici…

— Sărmanul ăla slăbănog n-a fost niciodată nimic, spuse Rakoczy şi începu să râdă. Ayatolahul Khomeini a făcut să le tremure târtiţa de frică generalilor şi acum o să le taie beregăţile drept pedeapsă!

— Atunci războiul s-a terminat!

— A, da, războiul, spuse întunecat Rakoczy. Da, s-a terminat. Pentru unii.

— Da, interveni Erikki aţâţându-l. Şi dacă e aşa cum spui, atunci s-a terminat şi pentru voi, toţi cei din Tudeh şi pentru marxişti. Khomeini o să vă măcelărească pe toţi.

— O, nu, căpitane. Ayatolahul a fost spada cu care a fost nimicit şahul, dar spada a mânuit-o poporul.

— El, cu mulahii şi cu poporul lui, o să vă distrugă pe toţi, pentru că este tot atât de anticomunist pe cât este de antiamerican.

— Mai bine să aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă, fără să ne facem iluzii, nu? Khomeini este un om cu spirit practic şi se simte al naibii de bine la putere, indiferent de ceea ce spune acum.

Pettikin văzu că Azadeh pălise şi simţi şi el un fior de gheaţă în spate.

— Şi kurzii? întrebă el aspru. Cu ei cum rămâne?

Rakoczy se aplecă cu un zâmbet straniu pe faţă.

— Sunt kurd, chiar dacă ţi-a spus finlandezul că aş fi sovietic şi KGB-ist. Poate să dovedească ceea ce a spus? Bineînţeles că nu. Cât despre noi, kurzii, Khomeini va încerca să ne calce în picioare – dacă i se va permite – o dată cu toate minorităţile tribale şi religioase, cu toţi străinii, burghezia, moşierii, cămătarii, adepţii şahului şi – adăugă el pe un ton dispreţuitor – pe toţi cei care nu vor accepta interpretarea Coranului propusă de el. Şi va vărsa râuri de sânge în numele lui Allah al lui, nu al celui adevărat.

Privi pe fereastră în jos, ca să verifice poziţia, apoi adăugă încă mai sardonic:

— Această Sabie eretică a lui Dumnezeu şi-a împlinit menirea şi acum va fi transformată într-un fier de plug şi îngropată!

— Vrei să spui că va fi omorât? întrebă Erikki.

— Îngropată – râse Rakoczy din nou – din voinţa poporului.

Azadeh prinse viaţă şi încercă să-l zgârie pe faţă, blestemându-l. Rakoczy o prinse însă de mâini şi o ţinu bine, în timp ce ea se zbătea. Erikki se uita la ei, pământiu la faţă. Nu putea face nimic. Pentru moment.

— Încetează, spuse aspru Rakoczy. Tu ar trebui să fii prima care să doreşti să-l vezi dispărut pe ereticul ăsta. O să-l calce în picioare pe Abdollah Han şi pe toţi Gorgonii, şi pe tine o dată cu ei, dacă câştigă. O îmbrânci într-o parte. Poartă-te cum se cuvine, altfel

voi fi nevoit să te plesnesc. Aşa este, tu ar trebui să fii prima care să vrei să-l vezi mort.

Îndreptă arma şi se răsti:

— Întoarceţi-vă. Amândoi.

Cei doi bărbaţi se supuseră, urând din tot sufletul arma şi pe omul care o ţinea. În faţă, periferiile Teheranului se zăreau la aproximativ cincisprezece kilometri depărtare. Mergeau paralel cu şoseaua şi cu calea ferată, cu Muntele Elburz în stânga, apropiindu-se de oraş dinspre vest. Deasupra, cerul era acoperit, norii grei nu lăsau să străbată nicio rază de soare.

— Căpitane, vezi pârâul acela pe care îl traversează calea ferată? Podul?

— Da, îl văd, spuse Pettikin, încercând să-şi facă un plan să ajungă la el, aşa cum probabil că se gândea şi Erikki, cugetând cum ar putea să se răsucească şi să pună mâna pe el, deşi nu era pe partea lui.

— Aterizează la o jumătate de kilometru la sud de el. Vezi unde?

Nu departe de locul acela era un drum secundar care ducea tot la Teheran, cu circulaţie mai puţin intensă.

— Da, şi după aceea?

— După aceea eşti liber. Pentru moment. Rakoczy râse şi mângâie ceafa lui Pettikin cu rezervorul pistolului. Cu mulţumirile mele, dar nu te mai întoarce. Staţi amândoi cu privirile înainte, ţineţi-vă centurile de siguranţă închise şi să ştiţi că sunt cu ochii pe voi cu foarte mare atenţie. Aterizează cu băgare de seamă, lin, fără zdruncinături, şi după ce mă dau eu jos, decolezi. Dar nu întoarceţi capetele, că s-ar putea să devin nervos şi oamenii nervoşi apasă uşor pe trăgaci. Aţi înţeles?

— Ţi se pare OK, Erikki?

— Da. Fii atent la dunele de zăpadă.

Erikki încerca să-şi ascundă nervozitatea din voce.

Aterizarea fu simplă şi lină. Zăpada, răscolită şi învârtejită de elice, urla pe lângă geamuri. Ambii bărbaţi aveau nervii întinşi la maximum. Auziră cum se deschide uşa şi simţiră jetul de aer rece. Apoi o auzi pe Azadeh ţipând:

— Erikkiiii!

În ciuda ordinului primit, cei doi întoarseră capetele. Rakoczy era deja afară şi o trăgea pe Azadeh după el. Femeia se zbătea, dădea din mâini şi din picioare şi încerca să se agate de uşă, însă Rakoczy îi învinse foarte uşor rezistenţa. Arma îi atârna pe umăr. Erikki deschise brusc uşa şi ţâşni afară, se strecură pe sub fuzelaj şi se aruncă asupra ei. Dar era prea târziu. La zece metri depărtare, Rakoczy ţinea ferm arma într-o mână, cu cealaltă înfiptă în chadorul ei, la gât. O rafală de gloanţe împroşcă pământul de la picioarele lui. O clipă, Azadeh rămase nemişcată, apoi îşi dublă eforturile, ţipând şi urlând, luându-l astfel pe nepregătite. Erikki ţâşni spre ei.

Rakoczy o apucă cu ambele mâini şi o aruncă cu putere spre Erikki, oprindu-l din alergare şi trântindu-l la pământ o dată cu ea. În acelaşi moment sări înapoi, se răsuci din nou cu arma pregătită, cu degetul pe trăgaci. Dar nu era nevoie să tragă, fiindcă finlandezul şi femeia erau tot în genunchi, pe jumătate ameţiţi. În spatele lor, pilotul era tot pe scaunul lui. Atunci observă că Erikki îşi vine în fire şi o împinge pe Azadeh protector în spatele lui, pregătindu-se să atace din nou.

— Stop! porunci Rakoczy. Sau de data asta vă omor pe toţi. Stop! Trase o rafală de avertisment în zăpadă. Urcaţi-vă înapoi, amândoi!

Extrem de suspicios, Erikki îl privea bănuitor.

— Dă-i drumul, sunteţi liberi! Plecaţi!

Îngrozită până la disperare, Azadeh se căţără înapoi, pe scaunul din spate. Erikki se retrase încet, acoperind-o cu trupul lui. Rakoczy ţinea arma neclintită. Îl văzu pe finlandez cum se aşază pe locul lui din spate. Uşa elicopterului era încă deschisă, proptită cu picioarele de Erikki. Imediat motoarele porniră şi aparatul se ridică cu câţiva centimetri de la pământ, se roti încet ca să se întoarcă cu faţa spre el şi uşa din spate se închise. Inima îi bătea şi mai tare. „Acum, îşi zise el, să muriţi cu toţii sau să trăim ca să ne mai luptăm încă o dată?”

Momentul acesta păru să dureze pentru el o veşnicie. Elicopterul se îndepărta puţin câte puţin, continuând să fie o ţintă foarte ispititoare. Degetul lui

se încordase pe trăgaci, dar nu apăsă. Încă vreo câţiva metri şi elicopterul dispăru grăbit printre dunele de zăpadă, ridicându-se spre cer.

„Buun, îşi spuse el, simţindu-se mort de oboseală. Ar fi fost mai bine dacă aş fi putut lua femeia ca ostatică, dar nu contează. Putem s-o înşfăcăm şi mâine pe fiica lui Abdollah Han sau chiar poimâine. Poate să mai aştepte şi Erikki Yokkonen, poate să aştepte şi el la fel de bine. Între timp, avem de luat în posesie o ţară întreagă, de ucis generali, mullahi şi ayatolahi… precum şi alţi duşmani.”

MARŢI
Capitolul 5

Versantul nordic al Muntelui Sabalan, ora 22:00. Noaptea era muşcător de rece sub cerul limpede, fără nori, plin de stele şi cu luna strălucind sus. Căpitanul Ross şi cei doi gurkha ai lui îşi făceau drum cu grijă pe sub o creastă, urmând călăuza şi pe omul de la CIA, Rosemont, un american. Soldaţii purtau glugi şi salopete albe peste uniforma de luptă, mănuşi şi lenjerie groasă, dar, cu toate acestea, frigul îi chinuia cumplit. Se aflau la peste 2500 de metri altitudine, cam la o jumătate de kilometru de ţinta lor, care se găsea de partea cealaltă a crestei. Deasupra se înălţa conul uriaş al vulcanului stins, care trecea de 5000 de metri înălţime.

— Meshghi, o să ne oprim să ne odihnim puţin, spuse omul de la CIA către călăuză, în limba turcă. Amândoi erau îmbrăcaţi în hainele grosolane ale tribului de munte.

— Dacă doreşti, aga, aşa va fi.

Călăuza îi duse spre o mică peşteră pe care niciunul dintre ei n-o observase. Era bătrân şi zbârcit ca un măslin străvechi, păros şi sfrijit, dar era încă cel mai în putere dintre ei toţi după două zile de urcuş.

— Bine, zise omul de la CIA, apoi i se adresă lui Ross: Hai să ne cuibărim aici până suntem gata.

Ross îşi dădu jos carabina de pe umăr, se aşeză şi îşi rezemă fericit spinarea de peretele peşterii. Îl dureau cumplit spatele, coapsele şi pulpele.

— Nu simt altceva decât durere peste tot şi ar trebui să fiu în formă, spuse el dezgustat.

— Dar sunteţi în formă, sahib, zise sergentul gurkha, pe nume Tenzing în limba gurkhali, zâmbind fericit. În concediul următor ne urcăm pe Everest, nu?

— Nu, mai bine pe Nelly a ta, spuse Ross în engleză şi toţi trei soldaţii izbucniră în râs.

Apoi omul de la CIA spuse gânditor:

— Cred că trebuie să fie ceva să stai cocoţat pe măicuţa aia!

Ross se uita la el cum priveşte în noapte şi la sutele de metri înălţime ai muntelui de sub ei. Când se întâlniseră pentru prima oară la punctul de contact din apropiere de Bandar-e Pahlavi, cu două zile în urmă, dacă nu ar fi fost informat, ar fi crezut că are în faţa lui o corcitură de mongol, tibetan sau nepalez, pentru că omul de la CIA avea părul negru şi tenul gălbui, ochi asiatici şi era îmbrăcat ca un nomad.

— Contactul dumitale din CIA este Rosemont, Vien Rosemont. E pe jumătate vietnamez şi pe jumătate american, îi spusese colonelul CIA când îl instruise la plecarea din Teheran. Are douăzeci şi şase de ani, este de un an aici, vorbeşte farsi şi turcă, este a doua generaţie de agenţi CIA şi poţi să-ţi încredinţezi viaţa în mâinile lui fără grijă.

— Se pare că voi fi nevoit s-o fac, domnule, într-un fel sau altul. Nu credeţi, domnule?

— Cum? A, da, desigur. Da, presupun că da. Te întâlneşti cu el la sud de Bandar-e Pahlavi, la aceste coordonate, şi el va avea o ambarcaţie. Veţi merge pe lângă coastă până veţi ajunge exact la sud de frontiera sovietică, apoi treceţi pe uscat.

— El este călăuza?

— Nu. El, ăă, el ştie numai de Mecca – acesta este numele conspirativ al postului radar. E sarcina lui să găsească o călăuză, dar se va descurca cu siguranţă. Dacă nu apare la întâlnire, aşteaptă toată noaptea de sâmbătă. Dacă până în zori nu apare, înseamnă că a fost prins şi trebuie să dispari, ai înţeles?

— Da. Ce e cu zvonurile despre insurecţia din Azerbaidjan?

— Din câte ştim noi, se dau nişte lupte prin Tabriz şi în zona de vest – la Ardabil nu este nimic. Rosemont ar trebui să ştie mai multe. Noi, ăă, noi ştim că sovieticii sunt masaţi la graniţă şi gata să pătrundă în ţară dacă azerbaidjenii îl răstoarnă de la putere pe Bakhtiar şi pe sprijinitorii lui. Depinde de liderii lor. Unul dintre ei e Abdollah Han. Dacă ai necazuri, du-te la el. Este unul de-ai noştri, a rămas loial.

— Foarte bine. Şi pilotul acela, Charles Pettikin, zici că n-o să ne ia?

— Convinge-l, într-un fel sau altul, s-o facă. Avem aprobare pentru această operaţiune tocmai de sus de tot şi de la ai voştri, şi de la ai noştri, dar nu putem emite nimic scris. Aşa e, Bob?

Celălalt bărbat care asista la instruire, un anume Robert Armstrong, un englez din Divizia Specială pe care, tot aşa, îl vedea atunci pentru prima oară, dăduse din cap afirmativ:

— Da.

— Şi iranienii? Au fost şi ei de acord?

— Este o chestiune de, ăă, de securitate naţională – a voastră şi a noastră. Este şi a lor, dar, ăă, ei sunt foarte ocupaţi. Bakhtiar este, adică, ei bine, s-ar putea să nu dureze.

— Aşadar e adevărat – americanii le trag covorul de sub picioare.

— Eu aş spune că nu ştiu nimic despre asta, căpitane.

— Încă o ultimă întrebare: de ce nu vă trimiteţi oamenii voştri?

Robert Armstrong răspunsese în locul colonelului:

— Sunt ocupaţi cu toţii – nu putem aduce niciunul aici aşa de repede, în orice caz, nu cu pregătirea voastră de elită.

„E adevărat că suntem bine antrenaţi, îşi spuse Ross, frecându-şi urmele dureroase lăsate pe umeri de curelele rucsacului. Ştim să ne căţărăm pe munte, să schiem, să sărim, să ne târâm, să omorâm silenţios sau cu zgomot, să ne mişcăm cu iuţeala vântului împotriva teroriştilor şi a duşmanilor publici, să aruncăm totul în aer dacă este nevoie, deasupra apei sau sub apă. Iar eu sunt deosebit de norocos, am tot ce-mi doresc: sănătate, studii universitare, paraşutişti, servicii speciale aeriene, ba chiar şi pe iubiţii mei gurkha." Zâmbi vesel spre amândoi şi le spuse o vulgaritate într-un dialect gurkhali. Cei doi începură să râdă pe înfundate. Atunci văzu că Rosemont şi călăuza se uită la el.

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele Voastre, spuse el în farsi, tocmai le spuneam fraţilor mei să se comporte cuviincios.

Meshghi nu spuse nimic şi îşi îndreptă din nou atenţia spre întunericul nopţii.

Rosemont îşi scosese ghetele şi îşi masa picioarele ca să alunge frigul.

— Tipii pe care i-am cunoscut eu, ofiţerii britanici, nu erau prieteni cu soldaţii, ca dumneata.

— Poate că eu sunt mai norocos decât alţii.

Ross îl urmărea cu coada ochiului pe călăuza care se ridicase în picioare şi stătea acum în gura peşterii, ascultând atent. Bătrânul devenise tot mai neliniştit şi mai iritat în ultimele ore. Cât de multă încredere pot avea în el? se întrebă el şi îi aruncă o privire lui Gueng, care era cel mai aproape. Imediat, micuţul soldat recepţionă mesajul şi dădu din cap abia perceptibil.

— Căpitanul este de-ai noştri, îi spuse Tenzing mândru lui Rosemont. Ca şi tatăl şi bunicul lui – şi au fost amândoi sheng'khan.

— Ce înseamnă asta?

— Este un titlu gurkhali, spuse Ross, încercând să-şi ascundă mândria. Înseamnă Domn al munţilor. Dar nu are mare valoare în afara regimentului.

— Trei generaţii în aceeaşi uniformă. E ceva obişnuit?

Bineînţeles că nu este obişnuit, ar fi vrut să spună Ross. Întrebările personale îi displăceau, însă Vien Rosemont îi plăcea. Ambarcaţia sosise la timp, călătoria pe mare de-a lungul coastei decursese cu bine, repede şi în siguranţă, iar ei stătuseră ascunşi sub nişte saci. Trăseseră uşor la ţărm şi se îndreptaseră spre următorul punct de întâlnire, unde îi aştepta călăuza, apoi porniseră imediat spre poalele muntelui şi începuseră urcuşul. Rosemont nu se plângea niciodată, însă mergea în ritm vioi, făcea puţină conversaţie şi nu pusese niciuna din întrebările de baraj la care se aşteptase Ross.

Rosemont aşteptă calm, văzând că Ross e cu gândurile departe. Apoi văzu cum călăuza iese din peşteră, ezită o clipă, după care se întoarce, se aşază pe vine şi îşi pune arma pe genunchi.

— Ce este, Meshghi? întrebă Rosemont.

— Nimic, aga. Sunt nişte turme de oi şi capre în vale.

— Bine.

Rosemont se întinse mai confortabil. „Ce noroc am avut să găsim peştera asta, îşi zise el. Este un loc foarte bun pentru un mic popas."

Îi aruncă o privire lui Ross şi văzu că acesta se uita la el. După o pauză, spuse:

— Ce bine e să faci parte dintr-o echipă!

— Care este planul de acum înainte? întrebă Ross.

— Când ieşim din peşteră, eu o iau înainte. Dumneata şi cu oamenii dumitale aşteptaţi aici până mă asigur eu că nu e niciun pericol. OK?

— Cum doreşti, dar ia-l şi pe sergentul Tenzing cu dumneata, ca să-ţi asigure spatele, şi eu cu Gueng vă acoperim pe amândoi.

După o pauză Rosemont dădu din cap afirmativ.

— Da, ar fi mai bine. OK, sergent Tenzing?

— Da, sahib. Vă rog să-mi spuneţi simplu ce doriţi. Engleza mea nu e foarte bună.

— Este minunată, spuse Rosemont, încercând să-şi ascundă neliniştea. Ştia că Ross îl cântăreşte în gând, exact aşa cum făcea şi el cu Ross. Era mult prea mult în joc, miza era foarte mare.

— O să ai nevoie de ei la Mecca, îi spusese directorul lui. Avem o echipă de specialişti ca să te ajute. Nu ştim cât sunt de buni, dar sunt cei mai buni pe care îi putem găsi. Şeful lor e un căpitan, John Ross. Uite, asta e fotografia lui. O să aibă cu el şi doi gurkha, nu ştiu dacă vorbesc engleza, dar mi-au fost recomandaţi. Ross e ofiţer de carieră: Ascultă, până acum n-am mai lucrat aşa de aproape de englezi, aşa că fii atent. Să nu te apropii prea mult de ei şi să nu le pui întrebări cu caracter personal sau prietenesc, şi nici să nu începi sa le spui prea repede pe numele mic – sunt la fel de sensibili ca o pisică cu o pană în fund când e vorba de întrebări cu caracter personal, aşa că ia-o uşurel, bine?

— Bineînţeles.

— Din câte ştim noi, ai să găseşti Mecca goală. Celelalte posturi ale noastre din apropierea Turciei mai operează încă. Intenţionăm să rămânem acolo cât mai

mult – până când se va încheia o înţelegere cu noii jokeri, Bakhtiar sau Khomeini. Dar Mecca – of, naiba să-i ia de ticăloşi care ne-au făcut să riscăm atât de mult!

— Cât de mult?

— Cred că au plecat în mare grabă şi nu au distrus nimic! Doar ai fost acolo, ce dracu'! Mecca este plină de dispozitive de ascultare, de documente strict secrete, de aparatură optică, de radare cu rază lungă de acţiune, cifruri ale sateliţilor, codurile şi computerele cu care să-l facem pe nesuferitul preşedinte al KGB-ului, Andropov, să fie votat omul anului. Dacă mai apucă. Poţi să crezi una ca asta, au plecat şi au lăsat totul baltă!

— Trădare?

— Mă îndoiesc. Numai prostie crasă, tâmpenie – nu aveam niciun fel de plan la Sabalan, ce naiba, şi nici în altă parte. Nu este întru totul numai vina lor, aşa cred. Niciunul dintre noi nu şi-a imaginat că şahul o s-o ia la sănătoasa aşa de repede, şi nici că Khomeini o să-l strângă de c… pe Bakhtiar aşa de tare. N-am primit niciun semnal de avertisment, nici măcar de la SAVAK.

„Şi acum trebuie să adunăm cioburile, îşi spuse Vien. Sau, mai exact, să le aruncăm în aer." Se uită la ceas. Se simţea foarte obosit. Privi afară, în noapte şi la lună. Mai bine să mai aştepte încă o jumătate de oră. Îl dureau capul şi picioarele. Văzu că Ross se uita la el şi zâmbi în sinea lui. Eu n-am să dau greş, englezule, dar tu?

— Încă o oră şi apoi pornim, spuse Vien.

— De ce să mai aşteptăm?

— O să fie mai bine pentru noi pe lună. Acolo suntem în siguranţă şi avem destul timp. Vă este clar ce trebuie să facem?

— Să minăm totul la Mecca, s-o aruncăm în aer şi pe ea, şi intrarea în peşteră în acelaşi timp, apoi să fugim cât ne ţin picioarele înapoi acasă.

Rosemont se simţea ceva mai bine.

— Ce înseamnă „acasă" pentru dumneata?

— Nu ştiu foarte exact, spuse Ross, luat pe nepregătite.

Nu-şi pusese niciodată această întrebare. După o clipă, spuse mai mult pentru sine decât pentru american:

— Probabil că Scoţia, poate că Nepalul. Tatăl şi mama mea sunt la Katmandu, sunt scoţieni ca şi mine, dar am trăit acolo neîntrerupt din 1951, când am trecut în retragere. M-am născut chiar acolo, deşi mi-am făcut studiile aproape în întregime în Scoţia. Amândouă înseamnă acasă pentru mine. Dar dumneata?

— Washington, D.C. – de fapt, Falls Church, Virginia, care aproape că face parte din Washington. Acolo m-am născut.

Rosemont ar fi vrut să aprindă o ţigară, dar ştia că este periculos.

— Tata a făcut parte din CIA, continuă el. Acum e mort, dar ultimii ani şi i-a petrecut la Langley – asta e în apropiere – la Langley este sediul CIA.

Era fericit că poate să vorbească.

— Mama este tot la Falls Church, n-a mai fost la Langley de doi ani. Ai fost vreodată în State?

— Nu, încă nu.

— Ai mai lucrat cu călăuza asta?

— Sigur. Am cutreierat toţi munţii cu el anul trecut – am petrecut aici o lună. Chestiuni de rutină. S-au infiltrat o mulţime de oponenţi în această zonă şi încearcă şi ei, şi încercăm şi noi să stăm cu ochii unii pe alţii.

Rosemont se uită la călăuză.

— Meshghi e băiat bun. Kurzii nu-i iubesc nici pe iranieni, nici pe irakieni şi nici pe vecinii lor de dincolo de graniţă. Dar ai perfectă dreptate să întrebi.

Ross vorbi în gurkhali:

— Tenzing, stai de pază şi fii cu ochii în patru, mai ales pe călăuză. O să mănânci mai târziu.

Tenzing îşi scoase imediat rucsacul şi ieşi afară, în noapte.

— L-am trimis să stea de pază.

— Bine, spuse Rosemont. Îi urmărise tot timpul cât durase urcuşul şi fusese impresionat de felul cum lucrau în echipă, bine organizaţi – unul dintre ei era întotdeauna pe flanc, păreau să ştie întotdeauna ce au

de făcut, nu se auzeau ordine, dar erau tot timpul în alertă, cu siguranţa armelor ridicată.

— Nu e cam periculos? întrebase el mai devreme.

— Ba da, domnule Rosemont, dacă nu ştii ce ai de făcut, răspunsese englezul şi Rosemont nu sesizase nicio urmă de aroganţă în glasul lui. Dar când fiecare copac şi fiecare colţ de stâncă poate ascunde un duşman, diferenţa dintre siguranţa pusă şi siguranţa ridicată poate fi aceea dintre a omorî sau a fi omorât.

Vien Rosemont îşi amintea cum adăugase apoi englezul cu toată sinceritatea:

— Vom face tot ce putem ca să te sprijinim şi să te scoatem de-acolo.

El se întreba dacă vor reuşi să intre, darmite să se mai gândească la ieşit. Mecca fusese părăsită de aproape o săptămână. Nimeni nu ştia la ce se puteau aştepta să găsească acolo. Ar putea fi intactă, deja distrusă, ba chiar şi ocupată.

— Ştii că toată operaţiunea asta e o nebunie?

— Nu e treaba noastră să judecăm asta.

— Treaba noastră este s-o îndeplinim sau să murim. Cred că suntem în rahat.

— Eu cred că suntem în rahat şi dacă nu facem nimic.

Râseseră pentru prima dată amândoi. Rosemont se simţea mult mai bine.

— Ascultă, nu ţi-am spus până acum, dar mă bucur că sunteţi şi voi trei în chestia asta.

— Şi noi, ăă, şi noi suntem bucuroşi că suntem aici, spuse Ross, ascunzându-şi stânjeneala provocată de complimentul deschis.

— Aga, strigă el în farsi către călăuză, te rugăm să vii să mănânci cu noi.

— Mulţumesc, aga, dar nu mi-e foame, răspunse bătrânul fără să se clintească din gura peşterii. Rosemont se încălţă din nou cu ghetele.

— Aveţi multe unităţi speciale în Iran?

— Nu. Numai şase – îi antrenăm pe iranieni. Crezi că Bakhtiar o să reziste?

Deschise rucsacul şi împărţi cutiile de carne conservată.

— Nu. Printre triburile de la munte se vorbeşte că va fi înlăturat – probabil împuşcat – într-o săptămână.

Ross fluieră a mirare.

— E chiar aşa de rău?

— Mai rău: Azerbaidjanul va fi protectorat sovietic în mai puţin de un an.

— La naiba!

— Sigur, dar nu se ştie niciodată. Vien zâmbi. Tocmai asta face ca viaţa să fie interesantă.

Ross îi întinse sticla plată:

— Cel mai bun care poate fi cumpărat cu banii iranieni.

Rosemont se strâmbă şi sorbi cu grijă, apoi se lumină imediat la faţă.

— Iisuse Hristoase, scotch adevărat!

Se pregătea să tragă a doua înghiţitură, dar Ross era atent şi îi luă sticla înapoi.

— Uşurel, asta e tot ce avem, aga.

Rosemont zâmbi. Mâncară repede. În peşteră era plăcut şi se aflau în siguranţă.

— Ai fost vreodată în Vietnam? întrebă Rosemont. Dorea să vorbească, simţea că e momentul potrivit pentru aşa ceva.

— Nu, niciodată. Odată era cât pe ce să ajung acolo, pe când mergeam cu tata spre Hong Kong. Dar de la Saigon am fost deviaţi din drum spre Bangkok.

— Cu gurkha?

— Nu, a fost cu mulţi ani în urmă, deşi avem acum un batalion acolo. Aveam pe atunci – Ross socoti o clipă – aveam vreo şapte sau opt ani şi tatăl meu avea nişte relaţii la Hong Kong, un tip care se numea… da, Dunross, aşa îl chema. Era un fel de reuniune a clanului. Nu am prea multe amintiri de la Hong Kong, cu excepţia unui lepros care zăcea în noroi, la terminalul feribotului. Trebuia să trec pe lângă el în fiecare zi – sau aproape în fiecare zi.

— Tatăl meu a fost în Hong Kong în ’63, spuse Vien mândru. Era director adjunct al postului CIA.

Luă o piatră şi începu să se joace cu ea.

— Ştii că sunt pe jumătate vietnamez?

— Da, mi s-a spus.

— Ce altceva ţi s-a mai spus?

— Că pot să-mi încredinţez viaţa în mâinile dumitale.

Rosemont zâmbi strâmb.

— Să sperăm că au avut dreptate.

Începu să-şi verifice cu grijă arma M16.

— Întotdeauna am vrut să vizitez Vietnamul. Tatăl meu, tatăl meu adevărat, era vietnamez, plantator, dar a fost ucis chiar înainte să mă nasc eu. Era pe vremea când Indochina era a francezilor. A fost prins de Viet Cong chiar lângă Dien Bien Phu. Mama… Rosemont se scutură de amintirile triste şi continuă: Mama este americancă până în măduva oaselor şi când s-a recăsătorit, a făcut o partidă excelentă. Niciun tată adevărat n-ar fi putut să mă iubească mai mult…

Deodată, Gueng îşi armă carabina:

— Sahib!

Ross şi Rosemont înşfăcară imediat armele, apoi se auzi un fluierat uşor. Ross şi Gueng se relaxară.

— Este Tenzing.

Sergentul apăru din noapte la fel de silenţios precum dispăruse. Dar era posomorât.

— Sahib, sunt multe camioane pe drum, jos…

— În engleză, Tenzing.

— Da. Sahib. Multe camioane. Am numărat unsprezece, în convoi, pe drum şi în fundul văii…

Rosemont înjură.

— Drumul acela duce la Mecca. Cât de departe sunt?

Omul ridică din umeri.

— Sunt în fundul văii. M-am dus de cealaltă parte a crestei şi acolo este un…

Spuse cuvântul în gurkhali şi Ross dădu echivalentul în engleză.

— …un promontoriu. Drumul coteşte în vale, apoi merge în serpentine când urcă panta. Dacă spunem că coada şarpelui este în vale şi capul acolo unde se termină drumul, atunci patru camioane au trecut deja de coadă.

Rosemont înjură din nou.

— Cel mult o oră. Ar fi mai bine să…

În momentul acela se produse o mică învălmăşeală şi atenţia le fu atrasă de ceea ce se petrecea la gura

peşterii. Apucară să vadă călăuza luând-o la fugă, cu Gueng în urma lui.

— Ce drac…

— Indiferent care ar fi motivul, e clar că omul abandonează corabia. Dă-l încolo, spuse Ross. Ora asta ne lasă vreo şansă?

— Sigur că da. Şi încă cum.

Îşi puseră rapid rucsacurile în spinare şi Rosemont armă mitraliera uşoară.

— Şi ce facem cu Gueng?

— O să ne ajungă din urmă.

— Mergem direct acolo. Eu intru primul – dacă dau de necazuri, voi plecaţi. OK?

Frigul devenise o barieră aproape fizică pe care trebuiau s-o învingă, însă Rosemont îi conducea bine, pe cărare era puţină zăpadă, luna lumina drumul şi ghetele lor de căţărare îi ajutau să simtă terenul ferm sub picioare. Trecură în curând creasta şi începură să coboare în partea cealaltă. Aici, drumul era mai alunecos, versantul muntelui era golaş, numai cu câteva tufişuri şi buruieni care se luptau să străbată prin zăpadă. În faţă se vedea acum gura peşterii şi drumul care intra în ea. Pe zăpadă se vedeau numeroase urme de vehicule.

— Astea nu puteau fi făcute de camioanele noastre, spuse Rosemont, încercând să-şi ascundă neliniştea. Nu a mai nins de câteva săptămâni.

Le făcu semn celorlalţi să aştepte şi porni înainte. Părăsi drumul şi alergă spre intrare. Tenzing îl urmă, folosind drept acoperire denivelările terenului şi mişcându-se foarte rapid.

Ross îl văzu pe Rosemont dispărând în întuneric. Apoi dispăru şi Tenzing. Neliniştea îi spori. De unde se afla el, nu vedea prea departe în jos, pe drum, pentru că acesta cotea şi cobora apoi foarte abrupt. Lumina puternică a lunii făcea ca stâncile şi valea să pară şi mai înfricoşătoare. Se simţea de parcă ar fi fost în pielea goală şi singur. Detesta aşteptarea. Dar avea încredere.

„Dacă ai un gurkha cu tine, întotdeauna ai o şansă, fiule, îi spusese tatăl său. Păstrează-i şi ei te vor păzi. Şi nu uita, cu puţin noroc, într-o zi vei fi sheng'khan."

Ross zâmbise în sinea lui, mândru, căci titlul acesta se acorda foarte rar: numai celui care făcea cinste regimentului, care escalada de unul singur un vârf semeţ din Nepal, care mânuia kukri şi salvase viaţa unui gurkha din slujba Marelui Rajah. Bunicul lui, căpitanul Kirk Ross, ucis în 1915 în bătălia de pe Somme, îl primise postum. Tatăl lui, locotenent-colonelul Gavin Ross, îl primise în Birmania, în 1943. Şi eu? Ei bine, am escaladat un vârf valoros, K-4 – şi cam atâta tot, însă mai am timp…

Simţurile lui fine îl avertizară şi scoase imediat kukri-ul. Dar nu era decât Gueng. Omul stătea în faţa lui, gâfâind.

— Nu sunteţi destul de rapid, sahib, şopti el fericit în gurkhali. Aş fi putut să vă prind cu o clipă mai înainte.

Ridică brusc capul retezat şi spuse radiind de bucurie:

— V-am adus un cadou.

Era primul cap pe care îl vedea Ross. Ochii erau larg deschişi. Pe faţa contorsionată se întipărise groaza. Gueng îl omorâse, dar eu am dat ordinul, îşi spuse el dezgustat. Fusese pur şi simplu un bătrân înspăimântat şi neputincios care fugise ca să scape cât mai era posibil sau un spion şi un trădător şi fugise ca să ne vândă duşmanului?

— Ce este, sahib? întrebă Gueng în şoaptă, încreţind fruntea.

— Nimic. Lasă capul ăla jos.

Gueng îl aruncă. Căpăţâna se rostogoli puţin pe pantă, apoi se opri.

— L-am percheziţionat, sahib, şi am găsit asta. Îi dădu o amuletă. O avea la gât şi asta – îi întinse un săculeţ – asta era atârnată în spatele testiculelor.

Amuleta nu era altceva decât o simplă piatră albastră, purtată împotriva deochiului. În săculeţ era un cartonaş învelit în plastic. Ross îi aruncă o privire şi inima îi bătu mai tare. Exact în momentul acela se auzi un alt fluierat, pe o notă diferită faţă de primul. Imediat puseră mâna pe arme şi porniră iute spre gura peşterii, înţelegând semnalul lui Tenzing că trebuie să se grăbească. În interiorul peşterii, întunericul era dens

şi, după ce ochii li se mai obişnuiră, zăriră o luminiţă. Era o lanternă cu becul acoperit pe jumătate.

— Aici, căpitane. Deşi vorbise încet, vocea lui Rosemont fu amplificată de ecou. Pe aici.

Îi conduse mai departe în peşteră şi, când fu sigur că nu mai e nicio primejdie, plimbă lumina lanternei pe pereţii de stâncă pentru a se putea orienta.

— Puteţi folosi lanternele.

Peştera era imensă, cu multe pasaje şi tuneluri care duceau afară, unele naturale, altele făcute de mâna omului. Cupola de stâncă se înălţa până la douăzeci de metri deasupra capetelor.

— Aici este zona de descărcare, spuse el.

Când găsi tunelul pe care îl căuta, îndreptă lanterna în lungul lui. La capătul acestuia era o uşă groasă de fier, pe jumătate deschisă.

— Ar fi trebuit să fie încuiată, şopti el răguşit. Nu ştiu dacă a fost lăsată aşa sau s-a întâmplat altceva, dar acolo trebuie să ajungem.

Ross îi făcu semn lui Tenzing. Kukri-ul ieşi imediat la iveală şi soldatul păşi înainte, dispărând în tunel. Ross şi Gueng luară automat poziţie de apărare. Împotriva cui? se gândi neajutorat Ross, care se simţea prins în capcană. Puteau fi cincizeci de oameni ascunşi în oricare din celelalte tuneluri.

Secundele treceau anevoie. Deodată se auzi din nou fluieratul. Ross intră grăbit pe uşă, apoi Gueng şi în urma lor Rosemont. Când intră, Rosemont observă că Tenzing luase poziţie de apărare şi îi acoperea. Închise uşa şi aprinse luminile. Ceilalţi tresăriră şi scoaseră un „Aaa!”.

— Aleluia, făcu Rosemont, evident uşurat. Dacă generatoarele mai merg, înseamnă că o să facem o treabă bună. Uşa este etanşă, nu trece lumina prin ea.

Trecu zăvoarele grele prin inele şi îşi atârnă lanterna la brâu. Era o peşteră mai mică, ce fusese amenajată. Pardoseala era nivelată şi acoperită cu un covor, iar pereţii fuseseră oarecum neteziţi. Era un fel de anticameră cu birouri şi telefoane şi gunoaie împrăştiate peste tot.

— Se pare că indivizii de aici au fost grăbiţi la plecare, nu-i aşa? spuse el înciudat, traversând grăbit

încăperea spre un alt tunel care îi duse într-o altă încăpere, cu alte birouri, câteva ecrane de radar şi alte telefoane, cenuşii şi verzi. Cele cenuşii sunt interne, cele verzi au legătură cu turnul şi catargele de pe creastă, iar de acolo prin satelit cu Teheranul, cu tabloul nostru de comandă de la sediul din ambasadă şi cu diverse alte locuri strict secrete.

Rosemont ridică un receptor. Aparatul era mort.

— Poate că totuşi băieţii de la comunicaţii şi-au făcut bine treaba.

La celălalt capăt al încăperii se deschidea alt tunel.

— Ăsta merge în jos, la generatoarele pentru secţia unde sunt toate dispozitivele pe care trebuie să le aruncăm noi în aer. Încăperile de locuit, bucătăriile, atelierele de reparaţii sunt în alte peşteri din zona de descărcare. Aici lucrau non- stop aproximativ optzeci de oameni.

— Mai există şi altă ieşire de aici? întrebă Ross. Senzaţia de claustrofobie devenise mai apăsătoare ca niciodată.

— Sigur, în partea de sus, spre care ne îndreptăm noi.

Nişte trepte rudimentare şi abrupte duceau în sus, spre acoperişul în formă de cupolă. Rosemont începu să urce. Pe platforma scării din faţa intrării se afla o uşă cu inscripţia: ZONĂ STRICT SECRETĂ – INTRAREA NUMAI CU AUTORIZAŢIE SPECIALĂ. Şi această uşă era deschisă.

— La naiba, murmură el.

Încăperea era bine întreţinută, pardoseala perfect netedă, pereţii zugrăviţi în alb. Se aflau aici zeci de computere şi ecrane radar, echipament electronic de tot felul, alte birouri, scaune şi telefoane gri şi verzi. Şi două telefoane roşii pe biroul din mijloc.

— Astea pentru ce sunt?

— Legătură directă cu Langley prin satelit.

Rosemont ridică un receptor. Era mort. Şi celălalt la fel. Scoase o foaie de hârtie şi verifică ceva, apoi se duse spre un tablou de comandă şi întoarse câteva comutatoare. Se auzi un zumzăit uşor, computerele începură să ţăcăne, se încălziră, apoi trei ecrane radar prinseră viaţă.

— Ticăloşii, ticăloşii! Să lase toate astea aşa!

Arătă cu degetul spre patru computere aflate în colţ.

— Aruncă-le în aer pe astea. Ele sunt computerele mamă.

— Gueng!

— Da, sahib.

Soldatul gurkha îşi dădu jos din spate rucsacul şi începu să aşeze explozivele de plastic şi detonatoarele.

— Fitile de o jumătate de oră? întrebă Rosemont.

— Fitile de o jumătate de oră, aşa e.

Ross privi fascinat unul din ecrane. Spre nord se vedea aproape tot Caucazul, toată Marea Caspică, spre est chiar şi o parte din Marea Neagră, totul cu o claritate extraordinară.

— Are o rază de cuprindere uriaşă, ai la ce să te uiţi, spuse el.

Rosemont se apropie de tabloul de comandă şi întoarse comutatorul. Pentru un moment, Ross rămase mut de uimire, îşi luă cu greu ochii de la ecran.

— Acum înţeleg de ce suntem aici.

— Şi nu este decât o parte.

— Iisuse! Atunci ar fi bine să pornim la treabă. Ce este cu gura peşterii?

— Nu avem timp să facem o treabă ca lumea – şi cealaltă parte a balamalei uşii noastre a fost oricum furată. O să aruncăm în aer tunelurile în urma noastră şi o să ieşim prin tunelul de avarie.

— Unde-i ăsta?

Americanul se apropie de o uşă. Aceasta era încuiată. Scoase un inel cu chei etichetate şi o găsi pe cea pe care o căuta. Uşa se deschise, în spatele ei se vedea o scară îngustă, în spirală, care urca abrupt.

— Duce afară, pe munte.

— Tenzing, verifică dacă drumul e liber.

Tenzing porni în sus pe scară, urcând câte două trepte deodată.

— Acum ce urmează?

— Camera codurilor şi seifurile, pe astea trebuie neapărat să le minăm. Apoi centrul de comunicaţii, iar la urmă camera generatorului. OK?

— Da.

Lui Ross îi plăcea tot mai mult forţa incisivă a acestui bărbat.

— Dar înainte de asta, ar fi bine să te uiţi aici. Scoase cartuşul mic, acoperit cu plastic. Gueng l-a găsit asupra călăuzei noastre.

Lui Rosemont i se scurse tot sângele din obraji. Pe carton era amprenta unui deget mare, câteva cuvinte în limba rusă şi o semnătură.

— O carte de identitate! exclamă el. O carte de identitate comunistă!

În spatele lor, Gueng se opri o clipă.

— Aşa am presupus şi eu. Ce spune exact?

— Nu ştiu, nu ştiu să citesc ruseşte, dar pot să pun capul jos că e un salvconduct.

Simţi că-l cuprinde ameţeala când îşi aminti toate zilele şi nopţile pe care le petrecuse împreună cu bătrânul, hoinărind prin munţi, dormind alături de el sub cerul liber şi simţindu-se mereu în siguranţă. Fusese deci tot timpul supravegheat. Dădu din cap, năucit.

— Meshghi era cu noi de patru ani. Făcea parte din banda lui Ali bin Hassan Karakoe – Ali este unul dintre liderii mişcării ilegale şi unul dintre cele mai bune contacte ale noastre în munţi. Un tip grozav, care operează chiar până la nord de Baku. Iisuse, poate că a fost trădat!

Privi din nou cartonaşul.

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg.

— Eu cred că am fost induşi în eroare în mod deliberat, suntem de fapt momeala, spuse Ross. Şi convoiul de camioane face parte probabil din acelaşi scenariu. Sunt pline de trupe care vor să ne ia urma ca să găsească locul acesta. Am face bine să ne grăbim.

Rosemont încuviinţă din cap, luptându-se să-şi domine frica ce-l cuprindea, ajutat de calmul celuilalt bărbat.

— Da, da, ai dreptate.

Încă buimăcit, trecu printr-un coridor mic spre o altă uşă. Încuiată. În timp ce căuta cheia potrivită pe inelul lui, spuse:

— Îţi datorez dumitale şi oamenilor dumitale scuze. Nu ştiu cum am fost păcăliţi, cum a trecut ticălosul

prin verificările serviciului de securitate, dar a reuşit şi probabil că aveţi dreptate – am fost vârâţi fără voia noastră într-un scenariu. Îmi pare rău, deşi scuzele, mele nu sunt de mare folos.

— Ba sunt, zâmbi Ross şi teama îi părăsi pe amândoi. Sunt de folos. OK?

— OK. Mulţumesc, da, mulţumesc. Gueng l-a ucis?

— Da, spuse Ross sec. Mi-a adus capul lui. De regulă aduc numai urechile.

— Iisuse! Eşti de mult cu ei?

— Cu gurkha? De patru ani.

Cheia alunecă în broască şi uşa se deschise, în camera codurilor era o ordine de-a dreptul pedantă. Aici se afla telexul, teleimprimatorul şi maşinile de copiat. Un imprimator cu computer ciudat, cu claviatură, se afla pe un pupitru special.

— Acesta este decodorul – valorează oricât doreşti să ceri opozanţilor.

Pe birou erau aliniate câteva creioane şi şase manuale. Rosemont le luă în mână.

— Dumnezeule mare şi sfânt!

Toate manualele erau cărţi de coduri, purtând însemnarea MECC A – EXEMPLAR UNIC.

— Ei bine, cel puţin codul principal este încuiat.

Se duse spre seiful modern cu încuietoare electronică digitală, cu cifre de la 0 la 9, care era zidit într-unul din pereţi, citi combinaţia de pe o bucăţică de hârtie şi atinse clapele. Dar lumina din dreptul semnului DESCHIS nu se aprinse.

— Poate că am greşit o cifră. Vrei să mi le citeşti?

— Bineînţeles.

Ross începu să citească cu voce tare lunga serie de cifre. În spatele lor, Tenzing se apropie pe nesimţite. Niciunul din ei nu-l auzise… apoi amândoi îi simţiră prezenţa în acelaşi timp şi se răsuciră în loc, cuprinşi de panică.

Tenzing îşi ascunse încântarea şi îşi închise urechile la înjurăturile următoare. Nu-i spusese lui sheng'khan să-l instruiască pe fiul său şi să-l înveţe cum să se strecoare neauzit şi cum să ucidă? Nu jurase el să-l păzească şi să fie profesorul lui de taină? „Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui fiului meu că eu te-

am pus. Să rămână secret între noi…” Timp de săptămâni întregi fusese foarte greu să-l prindă nepregătit pe sahib, se gândi el fericit. Dar Gueng îl prinsese aseară şi acum îl prinsese el, Tenzing. Mai bine să fim noi decât inamicul – şi acum duşmanii ne înconjoară precum albinele când roiesc în jurul mătcii.

— Scara duce sus, sunt şaptezeci şi cinci de trepte şi o uşă de fier, spuse Tenzing pe tonul lui de raport. Uşa este ruginită, dar am forţat-o. În exterior este o peşteră şi dincolo de peşteră – noaptea, o cale foarte bună de scăpare, sahib. Dar nu este bine că de acolo am văzut capătul convoiului.

Făcu o pauză, fiindcă nu voia să greşească.

— Poate că mai avem încă o jumătate de oră.

— Du-te înapoi, la prima uşă, Tenzing, cea pe care am barat-o. Minează tunelul din partea asta în aşa fel încât uşa să rămână întreagă. Fitil de douăzeci de minute din momentul ăsta. Spune-i lui Gueng ce am ordonat.

— Da, sahib.

Ross se întoarse cu spatele. Observă sudoarea de pe fruntea lui Rosemont.

— OK?

— Sigur. Am ajuns la 103.

— Ultimele două numere sunt 660 şi 31.

Îl văzu pe american atingând cifrele. Lumina semnului DESCHIS începu să clipească. Mâna dreaptă a lui Rosemont se îndreptă spre mâner.

— Stai!

Ross îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi de pe bărbie, unde crescuseră câteva fire ţepoase.

— Presupun că nu există nicio şansă să fie minat şi să explodeze la deschidere?

Rosemont îl privi fix, apoi se uită la seif.

— Se poate, ştiu şi eu? S-ar putea.

— Atunci hai să-l aruncăm naibii în aer fără să mai riscăm.

— Dar, tre… trebuie sa verific dacă codul principal MECCA e înăuntru sau nu. Acesta şi decodorul sunt principalele priorităţi. Privi din nou la lumina care clipea.

— Du-te înapoi, în încăperea cealaltă, adăposteşte-te împreună cu Gueng şi strigă când eşti gata – e datoria mea.

Ross şovăi, apoi dădu din cap, luă amândouă rucsacurile care conţineau explozivi şi detonatori.

— Unde este camera de comunicaţii?

— Alături.

— Camera generatorului este importantă?

— Nu. Numai ăsta, decodorul şi cele patru computere mamă de acolo, deşi ar fi mai bine dacă tot etajul ăsta nenorocit s-ar duce la dracu'.

Rosemont îl urmări cu privirea pe Ross care se depărta, apoi se întoarse şi privi din nou la mânerul seifului. Simţea o apăsare supărătoare în piept.

— Ticălosul ăla de Meshghi! Aş fi fost gata să pun capul jos pentru el – eşti gata? strigă el nerăbdător.

— Stai!

Simţi din nou cum i se strânge stomacul. Ross se întorsese şi ajunsese lângă el înainte să-l audă. Ţinea în mână o frânghie de căţărat, lungă şi subţire, de nailon, pe care o înnodă repede de mânerul uşii.

— Întoarce mânerul când îţi spun, dar să nu deschizi uşa. O să tragem de frânghie şi o s-o deschidem de acolo.

Ross se îndepărtă grăbit.

— Acum! spuse el.

Rosemont trase adânc aer în piept ca să-şi încetinească bătăile inimii şi întoarse mânerul spre DESCHIS, apoi alergă prin pasaj spre cealaltă peşteră. Ross îi făcu semn să se lase jos, lângă el, lipit de perete.

— L-am trimis pe Gueng să-l avertizeze pe Tenzing. Gata?

— Da.

Ross trase de frânghie, care se întinse. Trase şi mai tare, dar frânghia rămase întinsă. Apoi cedă câţiva centimetri, dar nu mai mult. Nimic. Sudoarea curgea şiroaie pe cei doi bărbaţi.

— Ei bine, spuse Ross, vizibil uşurat, ridicându-se în picioare. E mai bine să fii teafăr decât…

Explozia îi reteză cuvintele, un nor mare de praf şi bucăţi de metal ţâşniră prin coridor spre peştera lor,

smulgându-le aerul din plămâni, trântind la pământ scaunele şi birourile. Toate ecranele radarelor explodară, luminile se stinseră, unul din telefoanele roşii se sparse şi se rostogoli prin încăpere, zdrobindu-se de carcasa metalică a unui computer. Treptat, praful se aşeză; cei doi bărbaţi tuşeau de ziceai că sunt gata să-şi dea sufletul pe întuneric.

Rosemont îşi reveni primul. Lanterna lui era la brâu. Puse mâna pe ea.

— Sahib? strigă neliniştit Tenzing, repezindu-se în încăpere cu Gueng după el şi cu lanterna aprinsă în mână.

— N-am nimic, spuse Ross, tuşind de zor. Tenzing îl găsi zăcând în moloz. Pe faţă îi curgea un firicel subţire de sânge, dar provenea de la o rană superficială provocată de un ciob în zbor.

— Zeii fie lăudaţi, murmură Tenzing şi îl ajută să se ridice.

— Hristoase! spuse Ross, străduindu-se să se ţină pe picioare. Privi uluit la dezastrul din jur, apoi porni împleticindu-se în urma lui Rosemont prin coridor, înapoi spre camera codurilor. Seiful dispăruse, împreună cu decodorul, manualele, telefoanele, lăsând numai o gaură imensă în stâncă. Tot echipamentul electronic era o masă de metal şi sârme contorsionate. Izbucniseră şi câteva mici focuri.

— Iisuse! Asta fu tot ce reuşi să îngaime Rosemont.

Vocea lui era o şoaptă abia auzită; tot psihicul lui se revolta la gândul cât de aproape fusese de nimicirea totală. Mintea îi urla: fugi, scapă din acest loc al morţii…

— Dumnezeule mare!

Neajutorat, Rosemont încercă să spună şi altceva, dar nu reuşi; picioarele îl duseră într-un colţ şi vomită violent.

— Ar fi mai bine… Ross vorbea cu greutate, urechile îi vâjâiau şi capul îl durea cumplit din cauza adrenalinei care se vărsa în sânge. Încerca să-şi stăpânească propria voinţă de a fugi.

— Tenzing, eşti… eşti gata?

— Încă două minute, sahib. Omul o luă la fugă.

— Gueng?

— Da, sahib. Tot două minute. Ieşi şi el în fugă.

Ross se duse într-un colţ şi vomită şi el. După aceea se simţi mult mai bine. Luă sticla şi sorbi îndelung din ea, îşi şterse buzele cu mâneca costumului, apoi traversă încăperea şi îl scutură pe Rosemont, care se sprijinea de perete.

— Ia de aici. Îi dădu sticla. Te simţi mai bine?

— Da, bineînţeles.

Rosemont era încă ameţit, dar mintea începuse deja să lucreze. Simţea un gust de cocleală în gură şi scuipă peste moloz. În încăpere ardeau focuri mici, care aruncau o lumină ciudată pe pereţi şi pe tavan. Sorbi cu grijă din sticlă. O clipă mai târziu spuse:

— Nimic nu e mai bun pe lumea asta ca un scotch. Mai sorbi o dată, apoi îi înapoie sticla. Ar fi mai bine să ne cărăm naibii afară de-aici.

Cu ajutorul lanternei, controlă rapid toată încăperea, găsi rămăşiţele distorsionate ale importantului decodor, îşi croi drum cu grijă spre cealaltă peşteră şi aşeză toate rămăşiţele lângă explozibilul plasat sub computerele din colţ.

— Ceea ce nu înţeleg eu, spuse el neajutorat, este cum de n-a sărit toată încăperea asta în aer, cu toate explozibilele astea împrăştiate pe-aici.

— Eu… înainte să mă întorc cu frânghia şi să-l trimit după Tenzing, i-am spus lui Gueng să îndepărteze explozibilul şi detonatoarele, pentru mai multă siguranţă.

— Întotdeauna te gândeşti la tot?

Ross zâmbi firav.

— Face parte din meserie, spuse el. Camera de comunicaţii?

O minară imediat. Rosemont se uită la ceas.

— Opt minute până la explozie. Renunţăm la camera generatorului.

— Bun. Tenzing, ia-o înainte.

Porniră în sus pe scara în spirală. Uşa de metal scârţâi şi se deschise. O dată aflaţi în peşteră, Ross preluă conducerea. Privi de jur-împrejur, cu grijă, prin toată încăperea. Luna era încă sus. La trei sau patru sute de metri de ei, camionul din frunte urca ultima pantă.

— Încotro acum, Vien? întrebă el şi Rosemont simţi o căldură plăcută în suflet.

— În sus, spuse el, ascunzându-şi bucuria. Urcăm. Dacă vin după noi, uităm de coastă şi ne îndreptăm spre Tabriz. Dacă nu vin, ocolim şi ne întoarcem pe drumul pe care am venit.

Tenzing mergea în frunte. Era ca o capră de munte, însă alegea drumuri mai uşoare, ştiind că cei doi bărbaţi sunt încă foarte şocaţi. Aici, panta era abruptă, dar nu foarte dificilă, fiindcă era acoperită numai cu puţină zăpadă. Abia porniseră la drum, când pământul se zgudui sub picioarele lor, zgomotul primei explozii fiind aproape înăbuşit. Urmă o succesiune de zguduituri mai slabe.

Merge bine, îşi spuse Rosemont, bucuros de faptul că frigul îi limpezea mintea. Ultima explozie – camera de comunicaţii – unde lăsaseră toate explozivele care le rămăseseră, fu mult mai puternică, un adevărat cutremur de pământ. În jos, spre dreapta, o parte din munte cedă şi se rupse, iar fumul ieşi prin craterul astfel format.

— Dumnezeule, murmură Ross.

— Probabil că a fost un curent de aer mai puternic.

— Sahib! Priveşte acolo, jos!

Camionul din frunte se oprise la intrarea în peşteră. Unii oameni săreau jos, alţii priveau în sus, spre muntele iluminat de farurile maşinilor din spate. Toţi erau înarmaţi.

Ross şi ceilalţi se cufundară şi mai mult în umbră.

— O să urcăm până pe creastă, spuse Rosemont încet, arătând deasupra lor spre stânga. Aşa o să fim în afara razei lor vizuale şi acoperiţi. Apoi ne îndreptăm spre Tabriz, adică spre est. OK?

— Tenzing, dă-i drumul.

— Da, sahib.

Ajunseră pe creastă, trecură repede peste ea şi începură să coboare spre est, fără să vorbească, fiindcă trebuiau să-şi economisească energia pentru numeroşii kilometri pe care îi mai aveau de parcurs. Terenul era aspru şi zăpada le jupuia pielea. Curând, mănuşile erau praf făcute şi picioarele pline de vânătăi şi umflături, pulpele îi dureau, dar, nemaifiind împovăraţi cu

rucsacurile grele, înaintau destul de rapid şi erau într-o dispoziţie sufletească foarte bună.

Ajunseră la una din potecile care brăzdau muntele. De câte ori drumul se bifurca, alegeau varianta care ducea spre înălţime. În vale erau sate, dar la altitudinea asta se aflau foarte puţine.

— E mai bine să rămânem aici, sus, spuse Rosemont, şi… să sperăm că nu dăm de nimeni.

— Crezi că toţi sunt ostili?

— Cu siguranţă. Ţara asta nu este numai împotriva şahului sau a lui Khomeini, ci împotriva tuturor.

Rosemont respira greu.

— Satele sunt unele împotriva altora şi, în general, e o ţară de bandiţi.

Îi făcu semn lui Tenzing să meargă înainte, bucuros că era o noapte cu lună şi se afla împreună cu aceşti trei oameni. Tenzing ţinea ritmul, dar era unul potrivit cu mersul pe munte, măsurat, fără grabă, aproape ca o pedeapsă. După o oră, preluă Gueng conducerea, apoi Ross, Rosemont şi din nou Tenzing. Trei minute de odihnă la fiecare oră, apoi din nou la drum.

Luna coborî mai jos pe cer. Ajunseseră foarte departe acum. Drumul, mai uşor acum deoarece coborau versantul muntelui, şerpuia, dar în general mergea spre răsărit, spre o dungă de formă ciudată trasată printre munţi. Rosemont o recunoscu:

— Acolo jos, în vale, este un drum lateral care duce la Tabriz. Iarna e numai un fel de potecuţă, însă se poate merge pe ea. Hai să mergem în continuare până în zori, apoi să ne odihnim şi să ne facem un plan. OK?

Ajunseseră acum la liziera pădurii. De aici începea pădurea de pini. Mergeau acum mult mai încet, simţind oboseala.

Tenzing era tot în frunte. Zăpada estompa zgomotul paşilor şi aerul curat îi făcea mare plăcere. Brusc avu sentimentul unei primejdii. Ross era în urma lui şi se opri şi el imediat. Toţi aşteptau nemişcaţi. Apoi Ross porni înainte cu mare grijă. Tenzing scruta întunericul din faţa lui. Luna arunca umbre ciudate. Amândoi bărbaţii îşi folosiră cu mare precauţie vederea periferică. Nimic. Nicio mişcare, niciun miros.

Aşteptară. Dintr-un copac căzu puţină zăpadă. Nimeni nu se mişca. Apoi o pasăre de noapte zbură zgomotos de pe creanga ei spre dreapta. Tenzing îi arătă cu mâna lui Ross în direcţia aceea, îi făcu semn să aştepte, îşi scoase kukri-ul şi o luă singur înainte, topindu-se în întuneric.

După ce făcu câţiva paşi, văzu un om ascuns în spatele unui copac şi îl cuprinse emoţia. Ajunse mai aproape şi îşi dădu seama că omul nu-l zărise. Mai aproape. În momentul acela, vederea periferică sesiză o umbră care se mişca la stânga şi o alta la dreapta şi înţelese:

— Ambuscadă! strigă el cât putu de tare şi se aruncă la pământ.

Prima rafală de gloanţe trecu pe lângă el, dar nu-l atinse. O parte din cea de-a doua îi străpunse plămânul stâng, ieşi prin spate şi îl izbi de un copac căzut. Alte arme deschiseră focul de cealaltă parte a cărării. Focul încrucişat îi prinse la mijloc pe Ross şi pe ceilalţi, care se ascunseră în spatele copacilor şi în gropi.

Pentru o clipă, Tenzing rămase locului, zăcând neajutorat. Auzea împuşcăturile, dar i se păreau foarte îndepărtate, deşi ştia că trebuie să fie pe-aproape. Cu un ultim imens efort, se ridică în picioare şi ripostă armelor ucigaşe. Văzu că o parte dintre atacanţi se întorseseră din nou spre el şi auzi gloanţele cum treceau pe lângă el, unele atingându-i chiar gluga. Unul îi pătrunse în umăr, dar nu-l simţi, fericit că moare aşa cum trebuie să moară oamenii din regimentul său. Mergând înainte. Fără teamă. „Sunt într-adevăr neînfricat. Sunt hindus şi am să mă duc să mă întâlnesc fericit cu Shiva şi, când am să renasc, am să-i rog pe Brahma, pe Shiva şi pe Vishnu să fiu tot gurkha." Ajunse în locul ambuscadei şi kukri-ul lui muşcă din braţul cuiva, apoi picioarele îl lăsară, o lumină orbitoare îi năvăli în ochi şi păşi în moarte fără durere.

— Încetaţi focul! strigă Ross, calculându-şi poziţia şi preluând conducerea luptei. Văzuse două grupuri de puşti îndreptate împotriva lor, dar nu putea ajunge la niciunul din ele. Ambuscada fusese bine plasată şi focul încrucişat ucigător. Îl văzuse pe Tenzing

prăbuşindu-se; avusese nevoie de toată voinţa lui ca să nu alerge în ajutorul omului, dar mai întâi trebuia câştigată bătălia şi după aceea apăraţi ceilalţi. Împuşcăturile erau reluate de nenumărate ori de ecoul muntelui. Îşi scosese rucsacul, găsise grenadele, verificase dacă puştile sunt puse pe automat, neştiind de fapt cum să iasă din această cursă. Apoi îl văzu pe Tenzing ridicându-se în picioare cu un strigăt de luptă şi alergând la atac, în susul pantei, creând astfel tocmai diversiunea de care avea nevoie Ross. Imediat îi ordonă lui Rosemont:

— Acoperă-mă! Şi lui Gueng: Fugi! Şi arătă spre acelaşi grup care îl ataca pe Tenzing. Gueng sări deîndată afară din groapa în care se ascunsese şi se repezi spre oamenii care erau atenţi la Tenzing. Când îşi văzu prietenul căzând, furia lui izbucni cu toată forţa. Scoase cuiul grenadei şi o aruncă în mijlocul lor, după care se aruncă în zăpadă. Când explodă grenada, Gueng era din nou în picioare şi carabina lui împrăştia gloanţe care curmau ţipetele. Văzu un om care fugea şi un altul care încerca disperat să se caţăre pe sub tufişuri. O lovitură cu kukri-ul şi o parte din capul omului zbură. O rafală scurtă îl făcu bucăţele pe celălalt şi Gueng se puse imediat la adăpost, neştiind de unde va veni următorul pericol. O altă grenadă explodă de partea cealaltă a cărării.

Ross se târâse afară din adăpost. Gloanţele şuierau pe lângă el, însă Rosemont deschisese şi el focul, oferindu-i ajutorul necesar. Ross ajunse cu bine la următorul copac, găsi o groapă adâncă în zăpadă şi se aruncă în ea. Aşteptă o secundă, trăgându-şi respiraţia, apoi se târî prin zăpada îngheţată şi aspră spre locul de unde veneau împuşcăturile. Acum ieşise din raza vizuală a atacanţilor şi înainta mai rapid. Apoi auzi explozia celeilalte grenade şi ţipetele şi se rugă în gând ca Tenzing şi Gueng să fi scăpat teferi.

Focul duşmanului era acum foarte aproape şi, când consideră că se află în poziţie favorabilă, scoase cuiul primei grenade şi, cu arma în mâna stângă, trecu peste culme. În clipa în care ieşi în teren descoperit, îi văzu, dar nu acolo unde se aştepta. Erau cinci, la numai douăzeci de metri distanţă. Puştile lor se întoarseră

imediat spre el, dar reacţia lui fu mai rapidă şi se afla deja la pământ, în spatele unui copac, şi începuse să numere înainte ca prima rafală să muşte din scoarţa copacului, în secunda a patra ocoli copacul şi aruncă grenada spre ei, îngropându-şi capul sub braţ. Explozia îl săltă de la pământ şi făcu bucăţele trunchiul unui copac din apropiere, acoperindu-l cu crengi, aşchii şi zăpadă.

Jos, în potecă, Rosemont golise încărcătorul în direcţia în care credea că se află duşmanii. Blestemându-şi neliniştea, băgă un nou încărcător şi trase în plin.

De partea cealaltă a potecii, Gueng stătea ghemuit în spatele unei stânci şi aştepta să vadă cine mai mişcă. Atunci, în apropiere de copacul care explodase, văzu un om fugind, îndoit de mijloc. Ochi şi omul muri, iar ecoul îi aduse înapoi zgomotul împuşcăturii. Acum se lăsase din nou liniştea.

Rosemont simţea că-i bate inima de să-i spargă pieptul. Nu mai putea să aştepte.

— Acoperă-mă, Gueng, strigă el, după care sări în picioare şi se repezi spre copac.

În dreapta lui izbucni o rafală, gloanţele îi şuierară pe la urechi, apoi Gueng deschise focul din cealaltă parte a pantei. Se auziră gemete şi împuşcăturile încetară. Rosemont alergă înainte până când trecu de punctul ambuscadei, cu carabina în poziţie de tragere. Trei oameni zăceau sfârtecaţi, ultimul mai dădea însă semne de viaţă. Puştile lor erau îndoite şi răsucite. Purtau cu toţii îmbrăcămintea grosolană, tribală. Cum se uita aşa la ei, ultimul icni scurt şi-şi dădu duhul. Se întoarse pe călcâie şi se repezi la celălalt copac, trăgând crengile la o parte şi croindu-şi drum prin zăpadă spre Ross. Pe versantul opus al pantei, Gueng stătea la pândă, gata să ucidă orice ar mişca. Se auziră nişte foşnete în mijlocul măcelului provocat de grenada lui, care-i făcuse pe cei trei oameni bucăţele. Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, dar nu era decât o rozătoare care începuse să mănânce. În curând, animalele vor curăţa terenul şi nu se va mai vedea aproape nicio urmă, îşi zise el, uimit de ciclul vieţii guvernat de zei. Îl văzu pe Tenzing prăbuşit pe sparte,

deasupra stâncii, strângând încă tare în mână kukri-ul. „Înainte să plec, am să-l iau, îşi spuse Gueng. Familia lui îl va venera şi fiul său îl va purta cu aceeaşi cinste. Tenzing sheng'khan a trăit şi a murit ca un bărbat şi se va renaşte aşa cum vor hotărî zeii. Karma. Destinul."

Altă mişcare. În faţă, pădure. Gueng se concentră.

De cealaltă parte a potecii, Rosemont trăgea de crengi, dându-le la o parte ca să poată trece. Îl dureau cumplit braţele. În cele din urmă ajunse la Ross şi aproape că i se opri inima în piept. Ross era chircit la pământ, cu braţele deasupra capului şi carabina în apropiere. Sângele păta zăpada şi spatele salopetei albe. Rosemont îngenunche şi îl întoarse, scoţând o exclamaţie de uşurare când constată că Ross mai respiră. La început privirea rămase înceţoşată, dar apoi, treptat, deveni conştientă. Se ridică în capul oaselor şi se crispă de durere.

— Tenzing? Şi Gueng?

— Tenzing a fost ucis, Gueng este de partea cealaltă şi ne acoperă pe noi. E teafăr.

— Slavă Domnului. Sărmanul Tenzing…

— Vezi dacă ai ceva la mâini sau la picioare.

Ross îşi mişcă uşurel membrele. Totul funcţiona.

— Mă doare îngrozitor capul, dar sunt bine. Privi de jur-împrejur şi îi văzu pe atacanţi chirciţi.

— Cine sunt ăştia?

— Un trib. Probabil bandiţi.

Rosemont studia drumul din faţa lor.

— Ar fi mai bine să plecăm dracului mai repede de aici, până nu mai apar şi alţii. Noaptea e liniştită, nu e nicio mişcare. Crezi că ai să poţi merge?

— Da. Lasă-mă numai câteva secunde.

Ross se frecă cu zăpadă pe faţă. Răcoarea îi făcu bine.

— Mulţumesc! Ştii, îţi mulţumesc.

Rosemont zâmbi:

— Servicii complete, spuse el obosit. Începu să-i cerceteze apoi cu privirea pe cei morţi. Mergând aplecat, se apropie de ei şi-i percheziţionă atât cât era posibil. Nu găsi nimic. Probabil că sunt localnici sau numai nişte bandiţi. Ticăloşii ăştia sunt cumplit de cruzi dacă te prind viu.

Ross dădu din cap şi simţi un nou val de durere.

— Acum sunt bine, aşa cred. Ar fi mai bine să plecăm – împuşcăturile s-au auzit probabil la câţiva kilometri şi nu avem niciun loc unde să ne ascundem.

Rosemont văzu grimasa lui de durere.

— Să mai aşteptăm puţin.

— Nu, o să mă simt mai bine dacă merg.

Ross îşi adună puterile, apoi strigă în gurkhali:

— Gueng, plecăm.

Dădu să se ridice, însă se opri brusc, avertizat de un al şaselea simţ de o primejdie iminentă.

— Jos! strigă el şi îl trase pe Rosemont după el.

Din noapte veni un singur glonte şi îl alese pe Vien Rosemont, înfundându-se în pieptul lui. Rana era mortală. Apoi se auziră împuşcături de partea cealaltă a potecii şi din nou se lăsă liniştea.

Gueng veni şi el.

— Sahib, cred că ăsta a fost ultimul. Deocamdată.

— Da.

Rămaseră cu Vien Rosemont până când bărbatul muri, apoi făcură ceea ce trebuiau să facă pentru el şi pentru Tenzing. După aceea porniră la drum.

Capitolul 6

Teheran, în apartamentul Sharazadei, ora 19.30. Sharazad stătea întinsă în baia plină de spumă, cu capul rezemat de o pernă de cauciuc şi cu părul ridicat şi înfăşurat într-un prosop.

— O, Azadeh, draga mea, spuse ea adormită, sunt aşa de fericită! Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Azadeh era şi ea în baie, la celălalt capăt, bucurându-se de căldură, de intimitate, de apa caldă şi parfumată şi de lux; cada era mare şi încăpătoare pentru amândouă. Îşi strânsese şi ea părul într-un prosop alb. Dar sub ochi încă mai avea cearcăne şi nu reuşise să scape de groaza pe care o trăise la barieră şi, după aceea, în elicopter. Dincolo de perdelele de la ferestre se lăsase întunericul. În depărtare se auzeau focuri de armă. Niciuna din ele nu le dădu atenţie.

— Aş vrea să se întoarcă Erikki mai repede, spuse Azadeh.

— N-o să mai stea mult, şi-apoi, avem destulă vreme. Mac are multe de discutat cu el. Masa este abia la nouă, aşa că avem aproape două ore să ne pregătim.

Sharazad deschise ochii şi puse mâna pe coapsa zveltă a lui Azadeh, încântată să-i simtă pielea sub degete.

— Nu-ţi face griji, draga mea Azadeh, o să se întoarcă curând uriaşul tău cu părul roşu! Şi nu uita că eu îmi petrec noaptea cu părinţii, aşa că vă puteţi juca goi toată noaptea! Bucură-te de baie, fii fericită şi leşină de bucurie când ai să fii cu el.

Râseră amândouă.

— Acum totul este minunat, eşti în siguranţă, suntem în siguranţă cu toţii, Iranul este în siguranţă – cu ajutorul lui Allah, Imamul a învins şi Iranul este liber şi fericit.

— Aş vrea să cred şi eu aşa ca tine, spuse Azadeh. Nu pot să-ţi explic cât de cumpliţi au fost oamenii aceia de la barieră. M-am simţit lovită fizic de ura lor. De ce trebuie să ne urască, pe mine şi pe Erikki? Ce

le-am făcut noi? Absolut nimic şi cu toate astea ne urau.

— Nu te mai gândi la asta, draga mea. Sharazad îşi ascunse un căscat. Stângiştii sunt cu toţii nişte descreieraţi. Pretind că sunt musulmani şi marxişti în acelaşi timp. Sunt nişte bezmetici fără Dumnezeu şi de aceea sunt blestemaţi. Ţăranii? Ţăranii sunt needucaţi, aşa cum se ştie foarte bine, şi cei mai mulţi dintre ei rudimentari. Nu-ţi mai face griji, ce-a fost a fost, de-acum înainte totul o să fie mai bine, ai să vezi.

— Sper, o, cum mai sper să ai dreptate! Nici nu vreau să fie mai bine, ajunge dacă este aşa cum trebuie să fie, normal, aşa cum a fost.

— O, cu siguranţă că va fi.

Sharazad se simţea aşa de mulţumită, apa era atât de mătăsoasă şi caldă de parcă ar fi stat în matricea maternă. Ah, încă trei zile şi Tommy al meu se întoarce şi apoi, în ziua următoare, am să ştiu sigur, deşi sunt sigură şi acum. Va fi ziua cea mare. Am avut tot timpul un ciclu foarte regulat. Şi atunci am să-i pot da lui Tommy darul lui Allah şi el va fi aşa de mândru!

— Imamul împlineşte lucrarea Domnului. Cum poate fi aceasta altfel decât bună?

— Nu ştiu, Sharazad, dar în istoria noastră, mulahii n-au fost niciodată demni de încredere – numai nişte paraziţi pe spinarea sătenilor.

— A, dar acum e altfel, spuse Sharazad, deşi nu prea voia să discute asemenea probleme serioase. Acum avem un adevărat conducător. El controlează tot Iranul pentru prima dată. Nu este el cel mai pios şi cel mai înţelept şi mai instruit în legea Islamului? Nu face el lucrarea lui Allah? Nu a realizat imposibilul, izgonindu-l de la putere pe şah şi corupţia lui scârboasă, împiedicându-i pe generali să facă jocul americanilor? Tata spune că acum suntem mai în siguranţă ca oricând.

— Oare?

Azadeh îşi aminti de Rakoczy şi de ceea ce spusese acesta în elicopter despre Khomeini, că împinge istoria înapoi, şi ştia că spusese adevărul, foarte mult adevăr, şi îl zgâriase şi îl urâse, ar fi vrut să-l vadă mort, pentru că era, fără îndoială, unul dintre cei care îi vor

folosi pe mullahii cu mintea simplă ca să-i înrobească pe toţi ceilalţi.

— Vrei să fii guvernată de legile islamice ale Profetului de pe vremea aceea, de acum o mie cinci sute de ani – să fii silită să porţi chadorul şi să pierzi toate drepturile pe care le-am câştigat, dreptul la vot, la muncă, dreptul de a fi egale cu bărbaţii?

— Nu vreau să votez, nici să muncesc şi nici să fiu egală cu bărbaţii – de fapt, cum poate fi o femeie egală cu un bărbat? Nu vreau decât să fiu o soţie bună pentru Tommy, iar atunci când sunt în Iran, prefer să umblu pe stradă îmbrăcată cu chadorul.

Sharazad îşi acoperi delicat cu mâna un alt căscat. Era toropită de căldură.

— Insha'Allah, Azadeh, draga mea. Bineînţeles că totul va fi la fel ca înainte, însă tata spune că va fi mai minunat, pentru că nimeni nu ne va mai stăpâni pe noi sau pământul nostru, petrolul şi toate bogăţiile noastre. N-or să mai fie niciun fel de generali urâcioşi şi nici politicieni străini care să ne facă nefericiţi şi, dacă şahul cel rău s-a dus, o să trăim cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţe, tu cu Erikki, eu cu Tommy şi vom avea o droaie de copii. Cum s-ar putea altfel? Allah este cu Imamul şi Imamul este cu noi! Suntem aşa de norocoşi!

Îi zâmbi şi îşi trecu braţul cu afecţiune peste picioarele prietenei sale.

— Sunt aşa de bucuroasă că stai la mine, Azadeh. A trecut atât de mult timp de când n-ai mai fost la Teheran!

— Da.

Erau prietene de mulţi ani. Mai întâi în Elveţia, unde se cunoscuseră la şcoală, în Elveţia de Sus, deşi Sharazad nu rămăsese decât un semestru, pentru că nu se simţea bine departe de familia ei şi de Iran, apoi, mai târziu, la Universitatea din Teheran. Şi acum, de ceva mai bine de doi ani, fiindcă amândouă se căsătoriseră cu bărbaţi străini de la aceeaşi companie, deveniseră încă şi mai apropiate, mai apropiate chiar decât două surori, şi se ajutau una pe alta ca să se adapteze la idiosincraziile străinilor.

— Uneori, pur şi simplu nu-l înţeleg pe Tommy al meu, Azadeh, i se plânsese cu ochii în lacrimi Sharazad, la început. Îi place să fie singur, vreau să spun absolut singur, numai cu mine, cu toată casa goală, chiar fără niciun servitor. O dată mi-a spus chiar că-i place să fie complet singur, să citească şi atât, fără niciun fel de rude în jur, fără copii, fără conversaţie sau prieteni. O, câteodată este cumplit.

— Erikki este absolut la fel, spusese Azadeh. Străinii nu sunt ca noi, sunt foarte ciudaţi. Eu vreau să-mi petrec zilele cu prietenii şi cu copiii şi cu familia mea, dar Erikki nu vrea. E bine că Tommy şi Erikki lucrează în timpul zilei – tu eşti chiar mai norocoasă, pentru că Tommy lipseşte câte două săptămâni la rând de acasă şi atunci poţi să trăieşti şi tu normal. Şi mai e ceva, ştii, mi-au trebuit câteva luni ca să mă obişnuiesc să dorm într-un pat.

— Eu n-am reuşit niciodată! O, e aşa de înalt de la podea, e foarte uşor să cazi, şi întotdeauna pe partea lui se face o adâncitură mare. Întotdeauna dormi incomod şi te trezeşti cu dureri de spate. Patul e atât de îngrozitor în comparaţie cu saltelele noastre moi şi confortabile, cu covoarele frumoase de pe podea, plăcute şi civilizate!

— Da, însă Erikki nici nu vrea să audă de saltele şi covoare, insistă să dormim în pat. Nici nu mai vrea să încerce – uneori mă simt aşa de uşurată când e plecat…

— O, noi dormim aşa cum se cuvine, Azadeh. Am terminat cu prostia asta de pat occidental după prima lună de căsătorie.

— Cum ai reuşit?

— O, am oftat şi m-am văicărit toată noaptea şi l-am ţinut treaz pe sărmanul meu Tommy – după aceea eu am dormit în timpul zilei ca să fiu proaspătă seara şi să pot să oftez din nou toată noaptea, râsese Sharazad încântată. Apoi, după şapte nopţi, iubitul meu a renunţat şi următoarele trei nopţi am dormit ca un bebeluş, aşa cum se cuvine, pe jos. Acum doarme întotdeauna ca o persoană civilizată, chiar şi când este singur, la Zagros! De ce nu încerci şi tu? Îţi garantez că ai să reuşeşti, iubito, mai ales dacă te plângi puţin

că ai dureri de spate din cauza patului şi dacă spui că, desigur, ţi-ar plăcea să faci dragoste, dar, te rog, fii puţin mai atent…

— Erikki al meu este mai deştept decât Tommy al tău – când a încercat sa doarmă pe saltea, el a fost cel care s-a foit toată noaptea şi a oftat. M-a ţinut trează trei nopţi la rând, aşa că după aceea eram atât de istovită încât chiar că mi-a plăcut patul. Când mă duc în vizită la familia mea, dorm în mod civilizat, deşi atunci când este şi Erikki în palat, folosim un pat. Ştii, draga mea, mai este o problemă. Îl iubesc pe Erikki, dar uneori este aşa de grosolan că îmi vine să mor. Îmi răspunde cu „da" şi „nu" la orice îl întreb – spune şi tu, cum să faci conversaţie cu da şi cu un?

Zâmbi acum unui gând. Da, este foarte greu să trăieşti cu el, dar fără el este de neimaginat – toată dragostea lui şi buna dispoziţie şi dimensiunile şi forţa lui, şi face întotdeauna ceea ce vreau eu, numai că asta vine prea uşor şi nu am timp să-mi cizelez şiretlicurile.

— Suntem amândouă foarte norocoase, Sharazad, nu-i aşa?

— O, da, iubito. Poţi să rămâi o săptămână-două? Chiar dacă Erikki trebuie să se întoarcă, o să rămâi? Te rog!

— Mi-ar plăcea. Când se duce Erikki înapoi… poate că am să-l întreb.

Sharazad îşi schimbă poziţia în cadă, aducând spuma peste sâni şi suflând-o de pe mâini.

— Mac a spus că or să vină aici de la aeroport dacă întârzie. Genny vine direct de la ei de-acasă, dar nu înainte de ora nouă. Am rugat-o şi pe Paula să vină – ştii, italianca aia, dar nu pentru Bogger, ci pentru Charlie. Sharazad chicoti. Charlie mai că leşină de fericire când se uită la ea.

— Charlie Pettikin? O, dar asta e minunat. E chiar foarte bine. Atunci poate că ar trebui să-l ajutăm. Îi datorăm atât de mult! Hai să-l ajutăm s-o ademenească pe italianca cea sexy!

— Minunat! Hai să facem un plan cum să i-o dăm pe Paula.

— Ca amantă sau ca nevastă?

— Ca amantă. Stai să mă gândesc puţin. Câţi ani are Paula? Trebuie, să aibă cel puţin douăzeci şi şapte. Crezi că ar putea fi o soţie bună? Ar trebui să aibă o nevastă. La toate fetele pe care i le-am prezentat discret, Tommy şi cu mine, zâmbeşte şi ridică din umeri – am adus-o până şi pe verişoara mea de gradul trei, care are numai cincisprezece ani, gândindu-mă că am să-l tentez, dar n-a ieşit nimic. O, ce bine că acum avem ceva de pus la cale! Avem suficient timp să facem planuri, să ne îmbrăcăm şi să ne pregătim. Şi am câteva rochii drăguţe pentru tine, să-ţi alegi pentru diseară.

— Mă simt aşa de ciudat, Sharazad, să nu am nimic, nimic. Nici bani, nici acte…

Pentru o clipă, Azadeh se întoarse înapoi, în Range Rover, la barieră, şi văzu aievea chipul mujahedinului acela gras care le luase actele, mitraliera lui îndreptată spre Erikki când acesta îl strivea de cealaltă maşină ca pe o nucă. Vedea şi acum sângele şi murdăria care îi ţâşniseră pe gură.

— Să nu am nimic, spuse ea, alungându-şi gândurile negre, nici măcar un ruj de buze.

— Nu-i nimic, am eu destule din toate. Şi Tommy o să fie încântat că sunteţi aici. Nici lui nu-i place să mă ştie singură. Sărmana de tine, nu-ţi mai face griji acum, aici eşti în siguranţă.

Dar nu mă simt deloc în siguranţă, îşi spuse Azadeh, detestând frica ce o mai stăpânea şi care îi era atât de străină de felul în care fusese crescută. Şi totuşi frica era aici şi parcă îi lua toată căldura apei. Nu m-am mai simţit nicio clipă în siguranţă de când l-am lăsat pe Rakoczy jos, la sol, şi chiar şi acel sentiment a durat numai o clipă – extazul datorat faptului că scăpasem de diavol toţi trei: eu, şi Erikki, şi Charlie. Chiar şi bucuria de a găsi o maşină cu rezervorul plin la micul aeroport tot nu m-a vindecat de spaimă. Nu pot să sufăr să-mi fie frică.

Îşi strânse picioarele sub ea în cadă, apoi se ridică şi deschise robinetul de apă caldă, jucându-se în jetul fierbinte.

— Ce bine e, murmură Sharazad, sub spuma groasă şi în apa parcă mătăsoasă. Îmi pare aşa de bine că vrei

să mai stai.

Seara trecută, când Azadeh, Erikki şi Charlie ajunseseră acasă la familia McIver, afară se făcuse deja întuneric. Nu era loc pentru ei – Azadeh era prea înspăimântată şi nu voia să stea în niciunul din apartamentele tatălui ei, nici chiar cu Erikki alături. Aşa că o întrebaseră pe Sharazad dacă se pot muta la ei până se întoarce Lochart. Sharazad acceptase imediat, încântată, fericită de tovărăşie. Totul fusese foarte bine şi apoi, în timpul mesei, se auziseră focuri de armă în apropiere, iar Azadeh tresări înspăimântată.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, spusese McIver. Câteva capete înfierbântate şi-au dat drumul la supapele de suprapresiune, se vede că sărbătoresc ceva. N-ai auzit ordinul lui Khomeini ca toată lumea să depună armele?

Toată lumea fusese de acord şi Sharazad spusese:

— Toţi îl vor asculta pe Imam.

Spunea întotdeauna „Imam” când vorbea despre Khomeini, asociindu-l aproape cu cei Doisprezece Imami ai şiismului – descendenţi direcţi ai Profetului Mohammed, asemuindu-l cu o divinitate, ceea ce era în mod sigur un sacrilegiu.

— Dar ceea ce a realizat Imamul este aproape un miracol, nu-i aşa? spusese Sharazad cu nevinovăţia ei cuceritoare. Cu siguranţă că libertatea noastră este darul lui Allah!

Apoi fusese aşa de bine şi de cald în pat cu Erikki, dar el era ciudat şi distrat şi nu era Erikki acela pe care îl cunoştea ea.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Azadeh. Mâine o să facem un plan. În seara asta n-am avut timp să stau de vorbă cu Mac. Mâine o să discutăm ce să facem, acum dormi, iubito.

Se trezise de două ori în timpul nopţii din cauza unor coşmaruri îngrozitoare şi strigase înnebunită după Erikki.

— Nu-i nimic, Azadeh, sunt aici. N-a fost decât un vis urât, acum eşti în siguranţă.

— Nu, nu sunt, nu mă simt în siguranţă, Erikki – ce se întâmplă cu mine? Hai să ne întoarcem la Tabriz

sau să plecăm de-aici, să fugim de oamenii ăştia îngrozitori.

În dimineaţa aceea, Erikki plecase ca să se întâlnească cu McIver, iar ea dormise ceva mai mult, dar nu-şi refăcuse decât prea puţin forţele. Îşi petrecuse restul dimineţii visând cu ochii deschişi sau ascultând veştile pe care i le dăduse Sharazad despre Galeg Morghi şi ascultând zvonurile pe care le vehiculau servitorii: mulţi alţi generali împuşcaţi, noi arestări, închisorile luate cu asalt şi deschise de gloate. Hotelurile occidentale fuseseră incendiate sau ciuruite de gloanţe. Se spunea că Bazargan va lua frâiele guvernului, că mujahedinii se răsculaseră pe faţă în sud, kurzii la nord, Azerbaidjanul se declarase independent, triburile nomade Kash'kai şi Bakhtiari înlăturaseră şi ele jugul Teheranului. Că toţi depuseseră armele sau că nimeni nu depusese armele. Se mai zvonea că primul ministru, Bakhtiar, fusese prins şi împuşcat sau reuşise să scape între dealurile dinspre Turcia şi de acolo în America. Că preşedintele Carter pregătea o invazie sau recunoscuse guvernul lui Khomeini. Că trupele sovietice se masau la frontieră, gata să invadeze ţara, sau că Brejnev se pregătea să vină la Teheran ca să-l felicite pe Khomeini. Că şahul aterizase în Kurdistan, sprijinit de trupele americane, sau că murise în exil.

Se duseseră apoi la masa de prânz cu părinţii lui Sharazad, la casa Bakravan de lângă bazar, dar numai după ce Sharazad insistase să-şi pună chadorul, deşi ura chadorul şi tot ce reprezenta el. În casa mare a familiei Sharazadei auzi alte zvonuri, ceva mai puţin înfricoşătoare. Acolo nu se temea de nimic şi simţea că poate avea încredere în toată lumea. Era acelaşi belşug dintotdeauna, la fel ca şi la ea acasă, la Tabriz. Toţi servitorii zâmbeau, se simţeau în siguranţă şi aduceau mulţumiri lui Allah pentru victorie. Jared Bakravan le spusese foarte jovial că acum, o dată închise băncile străine, bazarul se va redeschide şi afacerile vor fi la fel de minunate şi înfloritoare ca odinioară, înainte să se fi instituit legile diavoleşti ale şahului.

După masa de prânz se întorseseră în apartamentul Sharazadei. Pe jos. Înfăşurate în chador. Nu avuseseră

niciun fel de probleme şi toţi bărbaţii fuseseră deosebit de politicoşi. Bazarul era supraaglomerat, dar tarabele arătau jalnic, cu extrem de puţine lucruri de vânzare, deşi toţi negustorii prevesteau că abundenţa bate la uşă – că vor veni camioane, trenuri sau vapoare cu mărfuri. Pe străzi, mii de oameni mergeau încolo şi încoace. Numele lui Khomeini era pe toate buzele şi toţi îngânau întruna „Allah-u Akbarr". Aproape toţi bărbaţii şi băieţii tineri erau înarmaţi, în schimb, cei mai în vârstă nu purtau arme. În unele zone, membrii Gărzii Revoluţionare dirijau la întâmplare circulaţia, cu mişcări de amatori, sau stăteau fără să facă nimic. În alte locuri erau poliţişti, ca de obicei. Două tancuri trecură huruind pe lângă ele, conduse de soldaţi, ducând o mulţime de revoluţionari şi civili, care ovaţionau şi strigau spre trecători.

Dar chiar şi aşa, sub aparenta bucurie, se simţea că toţi sunt încordaţi, mai ales femeile, înfăşurate în chadorurile lor. La un moment dat, dând colţul, văzură în faţă un grup de tineri care înconjuraseră o femeie brunetă, îmbrăcată în stil occidental, şi strigau la ea, o îmbrânceau, o insultau şi îi făceau semne obscene. Unii dintre ei se deschiseseră la pantaloni şi îşi fluturau penisul spre ea. Femeia avea vreo treizeci de ani, era îmbrăcată elegant, cu o jachetă scurtă peste fustă, avea picioare lungi şi părul de asemenea lung, sub o pălărioară. Un bărbat străbătu prin mulţime şi veni lângă ea, ţipând că sunt englezi şi să fie lăsaţi în pace. Tinerii nu-i dădură însă nicio atenţie lui, îmbrâncindu-l la o parte, şi se concentrară tot asupra femeii, care împietrise de spaimă.

Sharazad şi Azadeh nu aveau cum să treacă mai departe, fiind prinse în mulţimea care se aduna în număr tot mai mare. Fură silite să stea şi să privească. Apoi veni un mullah şi ceru mulţimii să se împrăştie, iar celor doi străini le spuse furios să respecte legile islamice.

Când ajunseră acasă, Azadeh şi Sharazad se simţeau obosite şi murdare, îşi scoseseră hainele şi se prăbuşiseră pe saltelele care ţineau loc de pat.

— Îmi pare foarte bine că am ieşit astăzi în oraş, spuse Azadeh ostenită, însă foarte îngrijorată. Dar noi,

femeile, ar trebui să organizăm o mişcare de protest înainte de a fi prea târziu. Ar trebui să mărşăluim pe străzi fără chador şi fără văl, ca să-i facem pe mullahi să înţeleagă un lucru: nu suntem vite, avem drepturi şi dacă vrem sau nu să purtăm chadorul, asta este decizia noastră, nu a lor.

— Da, aşa trebuie! La urma urmelor, şi noi am contribuit la câştigarea victoriei!

Sharazad căscase, pe jumătate adormită.

— O, sunt atât de obosită!

Somnul de după-amiază fusese binefăcător.

Azadeh privea acum leneş la băşicuţele de apă, fierbinte din nou, trăgând în nări mirosul plăcut al spumei de baie. Se ridică apoi în şezut şi îşi dădu la o parte spuma de pe umeri şi de pe sâni.

— E ciudat, Sharazad, dar astăzi am fost foarte bucuroasă că am chadorul pe mine. Bărbaţii ăia erau îngrozitori.

— Bărbaţii de pe stradă sunt întotdeauna îngrozitori, draga mea Azadeh.

Sharazad deschise ochii şi se uită la ea, la pielea aurie strălucitoare şi la vârfurile semeţe ale sânilor.

— Eşti aşa de frumoasă, dragă Azadeh!

— Mulţumesc, dar tu eşti cea cu adevărat frumoasă dintre noi două.

Azadeh puse mâna pe pântecele Sharazadei şi o bătu uşurel:

— Mămică, ei?

— O, aşa sper.

Sharazad oftă, închise ochii şi se lăsă din nou în apa fierbinte.

— Nu pot să-mi închipui că am să fiu mamă. Încă trei zile şi am să ştiu sigur. Tu şi cu Erikki când aveţi de gând să faceţi copii?

— Peste un an sau doi, spuse Azadeh cu aceeaşi voce calmă pe care o avea întotdeauna când spunea această minciună. În adâncul sufletului ei se temea că e stearpă, căci nu folosise nicio metodă de protecţie de când era căsătorită şi dorise din toată inima să aibă un copil cu Erikki chiar de la început. Mereu acelaşi şi acelaşi coşmar: că avortul îi spulberase orice şansă de a avea un copil, deşi medicul german o asigurase că nu

este cazul să se gândească la aşa ceva. Cum de am putut să fiu aşa de proastă?

Lesne! Eram îndrăgostită. Aveam doar şaptesprezece ani şi eram îndrăgostită, o, ce profund îndrăgostită! Nu aşa ca de Erikki, pentru care aş fi gata să-mi dau şi viaţa cu plăcere. Cu Erikki totul este adevărat şi pentru totdeauna, şi e blând şi pătimaş şi mă simt în siguranţă. Cu John al meu Ochi-Strălucitori, totul a fost ca un vis.

Ah, mă întreb unde eşti acum, ce faci? Tu, cel atât de înalt, de blond, cu ochi atât de albaştri şi aşa de, ah, aşa de englez! Cu cine te-ai însurat? Câte alte inimi ai mai zdrobit, aşa cum mi-ai zdrobit-o pe a mea, dragule?

În vara aceea era la o şcoală din Rougemont – satul învecinat cu cel în care terminase şcoala – ca să înveţe franţuzeşte. Era după plecarea Sharazadei. Îl cunoscuse la Sonnenhof, se încălzea la soare şi admira frumuseţea Gstaadului înconjurat de munţi. Avea nouăsprezece ani, iar ea împlinise de trei zile şaptesprezece. Toată vara aceea hoinăriseră prin Ţara de Sus – ce frumos fusese, o, ce frumos! – sus pe munte, prin păduri, se scăldaseră în râurile de munte, se jucaseră, făcuseră dragoste şi ajunseseră până sus, sus de tot, deasupra norilor.

Prea mulţi nori, îşi spuse ea visătoare, tot capul mi-era pe-atunci în nori, ştiam câte ceva despre viaţă şi despre bărbaţi, dar, de fapt, nu ştiam nimic. Şi apoi venise toamna şi el spusese: „Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la universitate, însă am să mă întorc de Crăciun.”

Nu se mai întorsese, iar ea aflase cu mult înainte de Crăciun. Numai spaimă şi groază acolo unde ar fi trebuit să fie numai şi numai fericire. Era încremenită de frică să nu se afle la şcoală, care i-ar fi informat imediat pe părinţii ei. În Elveţia era împotriva legii avortul fără consimţământul părinţilor, aşa că trebuise să treacă graniţa în Germania, unde lucrul ăsta era posibil. Îl găsise apoi pe medicul acela amabil care o liniştise şi îi dăduse toate asigurările că va fi bine. Nu avusese niciun fel de durere, nici necazuri după aceea, numai anumite dificultăţi când fusese nevoită să

împrumute bani. Tot îl mai iubea pe Johnny. Apoi, în anul următor terminase şcoala, totul rămăsese secret şi ea se întorsese acasă, la Tabriz. Mama vitregă reuşise să afle cumva – sunt sigură că i-a spus Najoud. Sora mea vitregă m-a trădat, doar ea fusese cea care îmi făcuse rost de bani. Tata ştia.

Un an se simţise ca un fluture pironit în insectar. Apoi venise pacea – adică, o anumită formă de pace. Îl implorase s-o lase să se ducă la Universitatea din Teheran.

— Sunt de acord dacă juri pe Dumnezeu că nu te încurci în nicio aventură sentimentală, mă asculţi întru totul şi te căsătoreşti numai cu omul pe care am să-l aleg eu, spusese hanul.

Fusese prima în grupa ei. Îl rugase apoi s-o lase să se înscrie în Corpul Învăţătorilor, încercând să găsească un pretext pentru a părăsi palatul hanului.

— De acord, dar numai pe pământurile noastre. Avem destule sate de care poţi să ai grijă, spusese el.

Mulţi bărbaţi din Tabriz voiseră să se căsătorească cu ea, însă tatăl ei îi refuzase, fiindu-i ruşine cu ea. Apoi apăruse Erikki.

— Şi când străinul ăsta, când… Monstrul ăsta sărac, vulgar, prost crescut, idolatru, care nu ştie o iotă de turcă sau de farsi, care nu are habar de istoria noastră şi cum să se poarte într-o societate civilizată şi al cărui unic talent este acela că poate să bea uriaşe cantităţi de votcă şi să zboare cu elicopterul – când o să afle că nu eşti virgină, că eşti întinată, stricată şi poate vătămată pentru toată viaţa?

— I-am spus deja, tată, răspunsese ea printre lacrimi. Şi i-am mai spus că nu pot să mă căsătoresc fără încuviinţarea ta.

Urmase apoi miracolul cu atacul asupra palatului, când tatăl ei fusese cât pe-aci să fie ucis, şi Erikki se purtase ca un războinic răzbunător din vechile cărţi de legende. Primise încuviinţarea să se căsătorească – alt miracol. Iar Erikki înţelesese totul – încă un miracol. Dar până acum nu rămăsese însărcinată. Bătrânul doctor Nutt îi spusese că este perfectă şi normală şi că trebuie să aibă răbdare. Cu ajutorul lui Allah, în curând o să aibă un fiu şi de data asta avea să fie

numai fericire, aşa cum este cu Sharazad, care este aşa de frumoasă cu chipul ei drăgălaş, cu şoldurile şi sânii plini, cu părul şi pielea ca mătasea.

Simţea moliciunea prietenei sale sub degetele ei şi îi făcea o plăcere imensă, începu să o mângâie absentă, lăsându-se în voia căldurii apei şi a tandreţei. Ce binecuvântare pentru noi să fim femei, îşi zise ea, pentru că putem să facem baie împreună, să ne sărutăm şi să ne iubim fără păcat.

— Ah, Sharazad, murmură ea, lăsându-se învinsă de plăcere, cât de mult îmi place să te ating!

În oraşul vechi, ora 19:52. Jared Bakravan, tatăl Sharazadei, se găsea în camera lui particulară de deasupra magazinului, cu faţa spre strada Zarafilor, în inima bazarului care aparţinuse familiei sale timp de cinci generaţii la rând şi se afla într-una dintre cele mai favorabile poziţii. Specialitatea lui erau serviciile bancare şi financiare. Şedea pe un teanc gros de covoare, bând ceai împreună cu un vechi prieten, Ali Kia, care reuşise să facă în aşa fel încât să fie numit funcţionar în guvernul lui Bazargan. Ali Kia nu purta barbă şi avea ochelari. Bakravan avea o barbă albă şi o înfăţişare greoaie. Amândoi aveau în jur de şaizeci de ani şi se cunoşteau de o viaţă.

— Şi cum va fi înapoiat împrumutul, pentru ce perioadă de timp? întrebă Bakravan.

— Din câştigurile de la petrol, ca de obicei, spuse Kia cu răbdare, exact aşa cum ar fi făcut şi şahul, pentru o perioadă de peste cinci ani, cu dobânda obişnuită de unu la sută pe lună. Prietenul meu Mehdi, Mehdi Bazargan, spune că Parlamentul va garanta împrumutul din momentul în care îl primeşte. Zâmbi şi adăugă, exagerând puţin: întrucât eu nu fac parte numai din cabinetul lui Mehdi, ci şi din cabinetul lui particular, pot să veghez personal asupra legislaţiei. Bineînţeles că ştii şi tu cât de important este acest împrumut, chiar şi pentru bazar.

Bineînţeles. Bakravan se trase de barbă ca să-şi stăpânească râsul. Sărmanul Ali, îşi spuse el, la fel de fudul ca de obicei! Bătrânul meu prieten!

— Sigur că n-am să-i spun nimic, însă unii oameni din bazar m-au întrebat ce se va întâmpla cu milioanele sub formă de lingouri, avansate deja în sprijinul revoluţiei? Avansate pentru ayatollahul Khomeini, Dumnezeu să-l aibă în paza Sa, adăugă el politicos, gândind în schimb: „De l-ar lua cât mai curând Dumnezeu dintre noi, acum, că am câştigat. De s-ar duce înainte ca mulahii lui hrăpăreţi şi răi să facă prea multe stricăciuni. Cât despre tine, bătrânul meu prieten Ali, răstălmăcitorul adevărului, tu, care exagerezi propria noastră importanţă, poţi să fii tu cel mai vechi prieten al meu, dar nu am încredere în tine mai mult decât are cămila în balega pe care tocmai a făcut-o".

— Bineînţeles că aceste împrumuturi vor fi plătite de cum vom avea bani – în aceeaşi clipă, neîntârziat! Cei din bazarurile din Teheran care au contribuit cu împrumuturi sunt primii care vor fi plătiţi când se vor achita datoriile interne – noi, cei din guvern, ne dăm perfect de bine seama cât de important a fost ajutorul vostru. Dar, Jared, Excelenţă, prietene, înainte de orice, trebuie să pornim din nou producţia de ţiţei şi pentru asta avem nevoie de numerar. Pro…

Uşa se deschise, dându-se de perete, şi Emir Paknouri se năpusti în încăpere. Era un om trecut de şaizeci de ani, înspăimântat şi cu părul vâlvoi.

— Jared, vor să mă aresteze! strigă el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Cine? Cine vrea să te aresteze şi de ce? rosti grăbit Bakravan. Toată liniştea obişnuită a casei dispăruse, în uşă se vedeau chipurile înspăimântate ale vânzătorilor, funcţionarilor, băieţilor de la ceainărie şi ale managerilor, înghesuiţi unul într-altul.

— Pentru… pentru crime împotriva Islamului! scânci înspăimântat Paknouri.

— Trebuie să fie o greşeală. Este imposibil!

— Da, este imposibil, dar… dar au venit la mine acasă cu numele meu… acum o jumătate de oră noi…

— Cine? Dă-mi numele lor şi am să le distrug părinţii. Cine a venit?

— Ţi-am spus! Gărzile Revoluţionare, Gărzile Verzi, da, ei au fost, bineînţeles, spuse Paknouri şi

începu să povestească, poticnindu-se, fără să ţină seama de forfota care se iscase.

Ali Kia se albi la faţă şi cineva zise: „Allah să ne aibă în pază!”

— Acum o jumătate de oră, cu numele meu pe o bucăţică de hârtie… numele meu, Emir Paknouri, şeful breslei aurarilor, care am dat milioane de riali… au venit la mine acasă şi m-au acuzat… Pe numele lui Allah şi al Profetului, Jared, strigă el şi căzu în genunchi, n-am comis niciun fel de crime. Sunt unul din Bătrânii Bazarului, am dat milioaneşi… se opri brusc, văzându-l pe Ali Kia. Kia, Ali Kia, Excelenţă, ştiţi doar foarte bine că eu am ajutat revoluţia!

— Bineînţeles! Kia era alb ca varul la faţă, iar inima îi bătea nebuneşte. Trebuie să fie o greşeală.

— Bineînţeles că este o greşeală! Bakravan îl cuprinse pe după umeri pe sărmanul om şi încercă să-l liniştească. Aduceţi imediat ceai proaspăt, porunci el.

— Şi whisky. Te rog, ai whisky? Am să beau ceaiul după aceea, murmură Paknouri.

— Aici nu, sărmane prieten, dar avem desigur votcă.

Băutura apăru deîndată. Paknouri luă o înghiţitură şi se înecă. Refuză al doilea pahar. În câteva minute se calmă puţin şi începu să povestească din nou ce i se întâmplase.

— Conducătorul Gărzilor – erau cinci – conducătorul flutura o hârtie şi cerea să mă vadă. Ne-a spus că hârtia este semnată de un anume Uwari, în numele Komitehului Revoluţionar. Pentru numele lui Dumnezeu, cine sunt ăştia? Cine e omul ăsta, Uwari? Cine sunt ăştia – Komitehul Revoluţionar? Ali Kia, dumneata trebuie să ştii, fără îndoială.

— S-au pomenit multe nume, spuse Kia plin de importanţă, ascunzându-şi neliniştea ce-l cuprindea ori de câte ori se pomenea de „Komitehul Revoluţionar”.

Ca toţi cei din guvern şi din afara lui, nu avea niciun fel de informaţii reale cu privire la componenţa acestuia sau la locul unde îşi avea sediul. Se ştia numai că fusese întemeiat, pare-se, în momentul în care Khomeini se întorsese în Iran, cu două săptămâni în urmă, şi de ieri, de când Bakhtiar fugise şi se

ascunsese, începuse să acţioneze de parcă ar fi fost însăşi legea, guvernând în numele lui Khomeini şi prevalându-se de autoritatea lui. Numea rapid judecători noi, cei mai mulţi fără o pregătire juridică adecvată, autoriza arestări, tribunale revoluţionare şi execuţii imediate, cu totul în afara legilor şi a jurisprudenţei normale – şi împotriva Constituţiei!

— Chiar în dimineaţa aceasta, prietenul meu Mehdi… începu el pe un ton confidenţial, transmiţând zvonul ca şi când ar fi fost o ştire din sursă personală, s-a dus la ayatollah şi a ameninţat că demisionează dacă Komitehul Revoluţionar nu încetează să mai treacă peste capul lui şi să ia hotărâri după plac, aşa că i-a pus cu botul pe labe definitiv.

— Allah fie lăudat, spuse Paknouri, foarte uşurat. N-am învins în revoluţie ca să lăsăm alţi nelegiuiţi să ia locul SAVAK-ului, a dominaţiei străine şi a şahului!

— Sărmanul meu prieten, sărmanul meu prieten, spuse Bakravan, cât de mult trebuie să suferi! Nu contează, acum eşti în siguranţă. Rămâi aici în seara asta. Ali, mâine dimineaţă, imediat după prima rugăciune, te duci la primul-ministru şi te asiguri ca problema asta să fie rezolvată şi nebunii aceia pedepsiţi. Noi ştim cu toţii că Emir Paknouri este patriot, că el şi toţi aurarii au sprijinit revoluţia şi sunt foarte importanţi în problema acestui împrumut.

Închise ochii, obosit de toate platitudinile pe care le debita acum Ali Kia şi îşi ascunse un căscat. Era obosit şi îi era foame. Un pui de somn înainte de cină mi-ar prinde foarte bine.

— Îmi pare rău, Excelenţele Voastre, dar am nişte treburi de rezolvat. Paknouri, bătrâne, mă bucur că totul s-a terminat cu bine. Rămâi aici în seara asta, servitorii o să-ţi pregătească saltelele şi pernele şi să nu-ţi faci griji! Ali, prietene, mă însoţeşti până la poarta bazarului? Ai maşină? întrebă el fin, ştiind că primul avantaj de care se bucură un ministru adjunct este maşina cu şofer şi o cantitate nelimitată de benzină.

— Da, mulţumesc. Primul-ministru a insistat în sensul ăsta, da, a insistat – ştii, cred că e vorba de importanţa ministerului nostru.

— Voia lui Allah, spuse Bakravan.

Ieşiră cu toţii satisfăcuţi din încăpere şi coborâră scara îngustă în pasajul mic ce ducea spre magazinul din faţă. Zâmbetele pieriră şi gura li se umplu de fiere.

Aici îi aşteptau cei cinci membri ai Gărzilor Verzi, Gărzile Revoluţionare, şezând neglijent pe pupitre şi pe bănci, toţi înarmaţi cu carabine americane. Abia împliniseră douăzeci de ani, erau nebărbieriţi sau purtau barbă, îmbrăcaţi sărăcăcios şi murdari, unii cu pantofii găuriţi, alţii fără şosete. Conducătorul lor se scobea tacticos în dinţi, iar ceilalţi fumau, scuturând fără jenă scrumul pe covoarele scumpe de Kash'kai ale lui Bakravan. Unul dintre tineri tuşea rău când fuma, cu o respiraţie şuierătoare.

Bakravan simţi că i se moaie genunchii. Tot personalul lui încremenise lângă perete. Absolut toţi. Până şi băiatul lui preferat de la ceainărie. În stradă era linişte – nu se vedea nici ţipenie de om, până şi proprietarii magazinelor de vizavi, unde se dădeau bani cu împrumut, dispăruseră.

— Salaam, aga, Allah să vă binecuvânteze, spuse el politicos şi vocea lui sună straniu. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Conducătorul nu-i dădu nicio atenţie şi rămase cu ochii pironiţi asupra lui Paknouri. Avea o faţă frumoasă, însă cu multe cicatrice provocate de o boală parazitară, datorată unor muşte de nisip, boală aproape endemică în Iran. Abia trecuse de douăzeci de ani, avea ochii negri ca şi părul, iar mâinile lui asprite de muncă se jucau cu carabina. Se numea Yusuf Senvar – Yusuf zidarul.

Tăcerea era din ce în ce mai adâncă şi Paknouri abia mai putea suporta tensiunea.

— Este o greşeală, gemu el. Faceţi o greşeală!

— Ai crezut că ai să scapi de răzbunarea lui Allah dacă ai să fugi de-acasă? Vocea lui Yusuf era moale, aproape amabilă, deşi cu un accent aspru, specific unui sat pe care Bakravan nu-l putea localiza.

— Ce răzbunare a lui Allah? gemu din nou Paknouri.

— Nu ai lucrat cu şi pentru străini ani la rând, ajutându-i să care la ei acasă bogăţiile patriei noastre?

— Bineînţeles că nu pentru asta, ci ca să creez locuri de muncă şi să ajut dezvoltarea ec…

— Nimic! Nu l-ai slujit tu ani de zile pe Satana-Şahul?

— Nu, am fost în opoziţie, ţipă Paknouri, toată lumea ştie că eu, eu… am fost în opo…

— Dar cu toate astea l-ai slujit şi i-ai îndeplinit poruncile.

Faţa lui Paknouri se schimonosi, incapabil să se mai controleze. Gura se mişca, încercând să articuleze sunetele, dar cuvintele nu reuşeau să-i treacă de buze. Apoi croncăni:

— Toată lumea l-a slujit, bineînţeles că toată lumea l-a slujit, era şah, dar noi am lucrat pentru revoluţie… Şahul era şah, bineînţeles că toată lumea l-a slujit cât a fost la putere…

— Imamul nu l-a slujit, spuse Yusuf şi vocea lui deveni brusc aspră. Imamul Khomeini nu l-a slujit niciodată pe şah. În numele lui Dumnezeu, nu-i aşa? Mută încet privirea de la unul la altul. Nimeni nu răspunse.

În tăcerea care se lăsase, Bakravan văzu cum omul bagă mâna într-un buzunar zdrenţăros şi scoate un petic de hârtie. Ştia că el este singurul dintre cei de faţă care putea opri acest coşmar.

— Din ordinul Komitehului Revoluţionar, începu Yusuf, şi al lui Ali'allah Uwari, Paknouri Zgârcitul eşti chemat la judecată. Să te supui…

— Nu, Excelenţă, spuse Bakravan ferm, dar politicos, simţindu-şi pulsul în urechi. Aici suntem în bazar. De la începutul începuturilor, ştii că bazarul îşi are legile lui şi conducătorii lui. Emir Paknouri este unul dintre aceştia şi nu poate fi arestat sau ridicat de aici împotriva voinţei sale. Aceasta este legea bazarului de la începuturile începutului. Nu poate fi atins.

Privi neînfricat spre tinerii din faţa lui, ştiind că nici şahul, nici chiar SAVAK nu îndrăzniseră vreodată să le încalce drepturile sau regulile.

— Legea bazarului este mai presus de legea lui Allah, zarafule Bakravan?

Bakravan simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Nu, nu, bineînţeles că nu.
— Bine. Eu ascult de legea lui Allah şi de lucrarea Lui.
— Dar nu poţi să arest…
— Ascult de legea lui Allah şi împlinesc numai lucrarea Lui!
Ochii negri ai tânărului sclipeau încrezători sub sprâncenele negre. Făcu un semn către carabină.
— Nu am nevoie de această armă – niciunul dintre noi nu are nevoie de arme atunci când împlineşte lucrarea lui Allah. Mă rog din toată inima să devin martir al Domnului, pentru că atunci mă voi duce direct în Paradis, fără să mai fiu judecat, şi toate păcatele mi se vor ierta. Dacă va fi în seara asta, îl voi binecuvânta pe cel care mă va omorî, pentru că ştiu că am să mor împlinind lucrarea lui Allah.
— Allah e mare, spuse unul dintre oameni şi ceilalţi repetară după el ca un ecou.
— Da, Allah este mare. Dar tu, zarafule Bakravan, te-ai rugat astăzi de cinci ori, aşa cum a poruncit Profetul?
— Bineînţeles, bineînţeles, se auzi Bakravan spunând. Ştia că această minciună nu constituie un păcat, pentru că este *taqiyah* – ascunzătoare. Profetul permitea oricărui musulman să mintă dacă îşi simţea viaţa în primejdie.
— Bine, atunci taci şi ai răbdare. Am să mă întorc şi la tine mai târziu.
Bakravan fu scuturat de un alt fior de gheaţă când văzu că tânărul îşi îndreaptă din nou atenţia spre Paknouri.
— Din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Ali'allah Uwari, Paknouri Zgârcitul supune-te lui Allah pentru crime împotriva Lui.
Paknouri se strădui să articuleze câteva cuvinte:
— Eu… eu… nu poţi… aici…
Ali Kia îşi drese glasul.
— Ascultaţi, poate că ar fi mai bine să lăsăm treaba asta pe mâine, începu el, încercând să vorbească foarte semeţ. Este clar că Emir Paknouri este tulburat de greşea…
— Tu cine eşti?

Tânărul îl sfredeli cu privirea, aşa cum făcuse mai înainte cu Paknouri şi Bakravan. Ei?

— Sunt ministrul adjunct Ali Kia, răspunse Ali, păstrându-şi curajul sub privirea aspră a celui din faţa lui, de la Departamentul Finanţelor, membru al cabinetului primului-ministru Bazargan, şi vă sugerez să aşteptaţi până mai…

— Pentru numele lui Allah, dumneata, Departamentul Finanţelor, Bazargan al dumitale şi cabinetul lui nu aveţi nimic de-a face cu mine sau cu noi. Noi ascultăm de mullahul Uwari, care ascultă de Komiteh, care ascultă de Imam, care ascultă de Allah.

Omul se scarpină absent şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Paknouri.

— În stradă, porunci el, cu o voce încă stăpânită. Sau te luăm pe sus.

Paknouri se prăbuşi pe covor cu un geamăt şi rămase nemişcat. Ceilalţi priveau neajutoraţi, iar cineva murmură: „Voia lui Allah”. Băiatul de la ceainărie începu să plângă.

— Linişteşte-te, băiete, spuse Yusuf blând. A murit?

Unul dintre oamenii lui se aplecă peste cel de jos şi spuse:

— Nu. Voia Domnului.

— Cum va vrea Allah. Hassan, ridică-l, bagă-i capul într-o găleată cu apă şi, dacă nu-şi revine, o să-l ducem pe sus.

— Nu, interveni curajos Bakravan. Nu, o să rămână aici, este bolnav şi…

— Eşti surd, bătrâne?

În vocea lui Yusuf parcă se spărsese ceva. Spaima se instală grea, materială parcă, în încăpere. Băieţelul îşi băgă pumnul în gură ca să nu mai plângă din nou. Yusuf rămase cu ochii pironiţi asupra lui Bakravan, în timp ce bărbatul care se numea Hassan, lat în umeri şi vânjos, îl ridică cu uşurinţă pe Paknouri şi ieşi din magazin, pornind pe aleea din faţă.

— Voia lui Allah, spuse el cu ochii la Bakravan. Ei?

— Unde… vă rog, unde îl duceţi?

— La închisoare, bineînţeles. Unde altundeva?

— La ce… la ce închisoare, vă rog?

Unul dintre ceilalţi oameni izbucni în râs.

— Ce contează la ce închisoare?

Pentru Jared Bakravan şi ceilalţi, încăperea devenise acum înăbuşitoare ca o celulă, deşi aerul nu se schimbase şi partea dinspre faţadă era deschisă ca întotdeauna.

— Aş vrea să ştiu, Excelenţă, spuse Bakravan cu voce groasă, încercând să-şi ascundă ura. Vă rog.

— Evin.

Era cea mai cumplită dintre închisorile din Teheran. Yusuf sesiză un nou val de teamă printre cei de faţă. Probabil că toţi sunt vinovaţi dacă sunt atât de înspăimântaţi, îşi zise el. Aruncă o privire în spate, la fratele lui mai mic. Acesta avea abia cincisprezece ani, era plăpând şi tuşea mereu.

— Dă-mi hârtia.

Scoase şase bucăţi de hârtie şi căută printre ele. O găsi pe cea pe care o căuta.

— Uite-o, Yusuf.

Conducătorul se uită la ea.

— Eşti sigur că asta e?

— Da. Tânărul arătă cu degetul bont spre nume şi citi apoi încet, pe litere: J-A-R-E-D B-A-K-R-A-V-A-N.

Cineva murmură: „Allah să ne aibă în paza Sa".

În tăcerea care se aşternuse, Yusuf luă hârtia şi i-o întinse lui Bakravan. Ceilalţi urmăreau scena încremeniţi de groază.

Abia respirând, bătrânul luă hârtia cu degete tremurătoare. Pentru o clipă, imaginea îi juca dinaintea ochilor. Apoi desluşi cuvintele: „Jared Bakravan din bazarul Teheran, din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Ali'allah Uwari, eşti convocat în faţa Tribunalului Revoluţionar de la închisoarea Evin mâine dimineaţă, după prima rugăciune, ca să răspunzi la întrebări". Hârtia era semnată Ali'allah, iar scrisul de analfabet.

— Ce întrebări? rosti el abia auzit.

— Cum va fi voia lui Allah.

Căpetenia grupului îşi puse carabina pe umăr şi se ridică.

— Pe mâine dimineaţă. Adu hârtia cu tine şi să nu întârzii.

Ieşi din încăpere.

În apropierea Ambasadei Americane, ora 20:15. Erikki aştepta aproape de patru ore. De acolo de unde şedea, la fereastra din apartamentul prietenului său Christian Tollonen, situat la etajul întâi, vedea zidurile înalte scăldate în lumină ale clădirilor ambasadei din josul străzii, îi vedea pe puşcaşii marini care băteau din picioare din cauza frigului, în faţa porţilor mari de fier şi a masivei clădiri a ambasadei. Circulaţia era încă foarte intensă, strangulată ici-colo, toată lumea claxona şi încerca să avanseze, pietonii erau la fel de nerăbdători şi neatenţi la maşini ca de obicei. Niciun semafor nu funcţiona, nu se vedea niciun poliţist pe nicăieri. Nu că ar fi fost vreo diferenţă, îşi spuse Erikki, iranienii nu se sinchisesc de regulile de circulaţie. Niciodată nu le-a păsat şi niciodată n-o să le pese de ele. Ca şi nebunii ăia din şosea care s-au rostogolit în prăpastie şi au murit. Aşa e şi la Tabriz, şi la Qazvin.

Pumnul lui uriaş se încleştă când îşi aminti de Qazvin. La Ambasada Finlandeză, aflase în dimineaţa asta că la Qazvin se declanşase o revoltă, naţionaliştii azerbaidjeni din Tabriz se răsculaseră din nou şi se duceau lupte împotriva forţelor locale credincioase guvernului lui Khomeini, şi că regiunea de la graniţă, de mare importanţă strategică şi foarte bogată în petrol, se declarase independentă faţă de Teheran, independenţă pentru care luptase de sute de ani, sprijinită întotdeauna de Rusia, duşmanul permanent al Iranului, care râvnea la teritoriul acestuia. Rakoczy şi alţii ca el mişunau probabil prin Azerbaidjan.

— Bineînţeles că sovieticii sunt cu ochii pe noi, spusese mânios Abdollah Han în timpul disputei lor, chiar înainte să plece cu Azadeh spre Teheran. Bineînţeles că Rakoczy al dumitale şi oamenii lui sunt la putere aici. Mergem pe marginea celei mai periculoase prăpăstii din lume, pentru că noi suntem cheia lor către Golf şi Hormuz, vena jugulară a Occidentului. Dacă n-am fi fost noi, Gorgonii, relaţiile noastre tribale şi câţiva dintre aliaţii noştri kurzi, am fi devenit de mult timp republică sovietică; ne-am fi

alăturat celeilalte jumătăţi a Azerbaidjanului pe care ne-au furat-o sovieticii cu ani în urmă, ajutaţi, ca de obicei, de perfizii englezi – o, cum îi urăsc pe englezi, chiar mai mult decât pe americani, care nu sunt decât nişte barbari proşti şi lipsiţi de educaţie. E adevărat, nu-i aşa?

— Nu sunt aşa, nu cei pe care i-am cunoscut eu. Iar S-G s-a purtat corect cu mine.

— Deocamdată. Dar te vor trăda. Englezii îi trădează pe toţi cei care nu sunt englezi, ba chiar şi dacă sunt, în cazul că aşa le convine lor.

— Insha'Allah.

Abdollah Gorgon Han râsese fără veselie.

— Insha'Allah! Şi, Insha'Allah, armata sovietică s-a retras dincolo de frontieră şi după aceea i-am zdrobit pe trepăduşii lor şi am călcat în picioare Republica Democrată Azerbaidjan şi Republica Populară Kurdă inventate de ei. Dar îi admir pe sovietici, joacă numai la câştig şi modifică regulile jocului după cum le convine lor, ca să câştige. Adevăratul învingător în războiul vostru mondial a fost Stalin. El a fost colosul. Nu el a fost cel care a dictat şi a dominat totul şi la Yalta, şi la Potsdam, şi la Teheran – nu a reuşit el să-i manevreze cum a vrut pe Churchill şi pe Roosevelt? N-a stat Roosevelt chiar cu el, la Ambasada Sovietică din Teheran? Ce-am mai râs noi, iranienii. Marele Preşedinte i-a oferit lui Stalin viitorul pe tavă, când ar fi putut să-l arunce înapoi, peste graniţele lui. Ce geniu! Pe lângă el, aliatul vostru, Hitler, a fost un cârpaci neajutorat! Voia lui Allah, nu-i aşa?

— Finlanda a trecut de partea lui Hitler numai ca să lupte împotriva Uniunii Sovietice şi să ne luăm înapoi pământurile.

— Dar aţi pierdut, aţi ales prost şi aţi pierdut. Chiar şi un prost putea să-şi dea seama că Hitler o să piardă. Cum a putut Reza Şah să fie aşa de prost? Ah, căpitane, niciodată n-am înţeles de ce v-a lăsat Stalin pe voi, finlandezii, să trăiţi. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi ras Finlanda de pe faţa pământului ca învăţătură de minte pentru alţii, aşa cum a mai decimat zeci de alte ţări. De ce v-a lăsat în viaţă? Pentru că l-aţi înfruntat în timpul Războiului de Iarnă?

— Nu ştiu. Poate. Sunt de acord că sovieticii nu renunţă niciodată.

— Niciodată, căpitane. Dar nici noi. Noi, azerbaidjenii, vom reuşi întotdeauna să manevrăm în aşa fel încât să-i ţinem la distantă. Cum am făcut în ’46.

Dar atunci Occidentul a fost puternic, a apărut Doctrina Truman care-i avertiza pe sovietici să stea la locul lor, îşi spusese Erikki posomorât. Dar acum? Acum este Carter la cârmă. Care cârmă?

Se aplecă greoi şi îşi umplu din nou paharul, nerăbdător să ajungă mai repede la Azadeh; în apartament era rece şi rămăsese cu haina pe el. Încălzirea centrală nu funcţiona şi trăgea pe la geamuri. Dar camera era mare şi plăcută, avea un aer masculin cu scaunele ei vechi, netapiţate, cu pereţii împodobiţi cu covoare persane mici, dar de bună calitate, şi bronzuri. Cărţi, reviste şi ziare erau împrăştiate peste tot, pe mese, pe scaune şi pe rafturi – în finlandeză, rusă, iraniană – pe unul din rafturi era aruncată neglijent o pereche de pantofi de damă. Sorbi din votcă, încântat de căldura pe care o simţea pe dinăuntru, apoi mai privi o dată pe fereastră spre ambasadă. O clipă se gândi dacă n-ar fi mai bine să emigreze în SUA cu Azadeh.

„Bastioanele se prăbuşesc, îşi spuse el. În Iran nu mai este nicio siguranţă, Europa este atât de vulnerabilă, iar Finlanda este pe muchie de cuţit…”

Atenţia îi fu atrasă de cele ce se petreceau jos, în stradă. Circulaţia era acum complet blocată de grupuri de tineri care se adunau pe ambele trotuare. Ambasada SUA era situată la intersecţia dintre Tahkt-e-Jamshid şi bulevardul principal, numit Roosevelt. Aşa se chema înainte, îşi aminti el vag. Acum oare cum s-o fi numind? Strada Khomeini? Strada Revoluţiei?

Uşa din faţă se deschise şi un tânăr finlandez strigă zâmbind:

— Bună, Erikki.

Christian Tollonen purta o căciulă rusească de blană şi un palton îmblănit pe care le cumpărase de la Leningrad când făcuse un chef într-un week-end împreună cu alţi colegi de la Universitate.

— Ce veşti ai?
— Aştept de patru ore.
— Trei ore şi douăzeci şi două de minute şi jumătate din cea mai bună votcă rusească, „Moskovskaia”, de contrabandă, pe care o putem obţine aici. Şi ne-am înţeles că vor fi trei-patru ore.
Christian Tollonen abia trecuse de treizeci de ani, era necăsătorit, blond, cu ochi cenuşii, şi era ataşat cultural adjunct la Ambasada Finlandeză. Se împrieteniseră de când venise în Iran, cu câţiva ani în urmă.
— Toarnă-mi şi mie una, pentru Dumnezeu – am trecut pe lângă o altă demonstraţie şi abia am reuşit să străbat printre ei.
Cu paltonul pe el, se apropie de fereastră.
Cele două jumătăţi ale mulţimii se uniseră acum şi oamenii se îmbulzeau spre complexul ambasadei. Toate porţile fuseseră închise. Erikki observă neliniştit că printre tineri nu erau mullahi. Se auzeau strigăte.
— Moarte americanilor, moarte lui Carter, îi traduse Christian, care vorbea curent farsi, pentru că şi tatăl lui fusese diplomat tot în Iran şi făcuse cinci ani de şcoală aici.
— Aceleaşi porcării ca de obicei. Jos Carter şi imperialismul american.
— Nu se aude niciun „Allah-u Akbar”, spuse Erikki.
Pentru o clipă, se duse cu gândul la bariera de pe şosea şi simţi un bolovan de gheaţă în stomac.
— Nu sunt mullahi.
— Nu. N-am văzut niciunul prin preajmă.
În stradă, zarva se înteţise, fiindcă se mai adunaseră şi alte grupuri în jurul porţilor de fier.
— Cei mai mulţi sunt studenţi de la Universitate. Au crezut că sunt rus şi mi-au spus că la Universitate a fost o bătălie în toată regula, stângiştii împotriva Bandelor Verzi – cu vreo douăzeci sau treizeci de răniţi şi că încăierarea mai continuă.
În timp ce cei doi prieteni priveau în jos, vreo cincizeci-şaizeci de tineri începură să zgâlţâie porţile.
— Au chef de luptă!
— Şi nu este niciun poliţist care să-i oprească.

Erikki îi întinse paharul.

— Ce ne-am face noi fără votcă?

— Am bea coniac, râse Erikki. Ai totul?

— Nu, dar am făcut începutul. Christian se aşeză într-unul din fotoliile din apropierea măsuţei joase din faţa lui Erikki şi îşi deschise servieta.

— Ai aici copii după certificatele voastre de naştere şi de căsătorie – slavă Domnului că am avut copiile. Paşapoarte noi pentru voi doi – am reuşit să conving pe cineva din biroul lui Bazargan să-l ştampileze pe al tău cu permisiunea de rezidenţă temporară pentru trei luni.

— Eşti un adevărat magician.

— Mi-au promis că o să-ţi elibereze un nou permis de zbor iranian, dar nu mi-au spus când. Au spus că eşti în regulă cu cartea ta de identitate şi fotocopia permisului britanic. Acum, uite, paşaportul lui Azadeh e numai temporar, îl deschise şi îi arătă fotografia. Nu este tip. Am făcut o copie polaroid după fotografia pe care mi-ai dat-o tu, dar merge până o să-i găsim una ca lumea. Pune-o să-l semneze de cum te întâlneşti cu ea. A ieşit vreodată din ţară de când te-ai căsătorit cu ea?

— Nu, de ce?

— Dacă iese din ţară cu un paşaport finlandez – ei bine, nu ştiu cum îi va afecta chestia asta statutul de iraniană. Autorităţile au fost întotdeauna foarte sensibile, mai ales când e vorba de cetăţenii lor. Khomeini pare să fie şi mai xenofob, aşa că probabil că regimul lui va fi şi mai dur. S-ar putea ca ei să considere că a renunţat la naţionalitate şi cred că n-au să-i mai îngăduie să se mai întoarcă.

Din stradă se auziră ţipete puternice, distrăgându-le o clipă atenţia de la discuţia lor. Sute de oameni ameninţau cu pumnii în aer. Cineva avea un megafon şi îi aţâţa şi mai tare.

— Dacă e s-o luăm după ceea ce simt eu acum, dacă pot s-o scot de-aici, nu mă interesează, spuse Erikki.

Bărbatul mai tânăr îi aruncă o privire. După o clipă, Christian spuse:

— Poate că ar trebui să ştie ce primejdie o pândeşte, Erikki. Nu am cum să-i fac rost de documente de călătorie sau de paşaport iranian, dar va fi foarte

riscant pentru ea să plece fără ele. De ce nu-l rogi pe tatăl ei să aranjeze treaba asta? Poate să le obţină uşor pentru ea, că doar stăpâneşte jumătate din Tabriz, nu-i aşa?

Erikki dădu din cap posomorit.

— Da, dar ne-am certat din nou, chiar înainte de plecare. Tot nu e de acord cu căsătoria noastră.

După o pauză, Christian spuse:

— Poate pentru că nu aveţi încă copii, ştii cum sunt iranienii.

— Avem destul timp să facem şi copii, spuse Erikki cu inima grea.

O să vină ea şi vremea copiilor, îşi spuse el. Doctorul Nutt spune că n-are nimic. La dracu'! Dacă îi spun ce mi-a spus Christian despre documentele ei iraniene, n-o să vrea să mai plece niciodată. Dacă nu-i spun şi nu i se mai permite să revină în ţară, n-o să mi-o ierte niciodată şi oricum nu va pleca fără încuviinţarea tatălui ei.

— Ca să-i obţinem documente noi, înseamnă să ne ducem înapoi şi, ei bine, nu vreau să mă întorc acolo.

— Dar de ce, Erikki? De regulă, abia aştepţi să te întorci la Tabriz.

— Rakoczy.

Erikki îi povestise tot ce se întâmplase, cu excepţia faptului că omorâse un mujahedin lângă bariera de pe şosea şi că Rakoczy ucisese şi el câţiva în timp ce îi salva pe ei. E mai bine ca unele detalii să nu fie povestite, îşi spuse el posomorât.

Christian Tollonen sorbi din votcă.

— Care-i adevărata problemă?

— Rakoczy, spuse Erikki cu privirea aţintită în gol.

Christian ridică din umeri. Umplu din nou paharele şi sticla se goli.

— Prosit!

— Prosit! Mulţumesc pentru hârtii şi paşapoarte.

Strigătele de afară le atraseră din nou atenţia. Mulţimea era disciplinată, dar devenea din ce în ce mai gălăgioasă. În curtea ambasadei americane se aprinseseră alte reflectoare şi la ferestre se vedeau clar chipurile celor din clădire.

— Ce bine că au propriile generatoare!

— Da, şi centrale termice proprii, şi pompe de benzină, şi magazine, şi totul.

Christian se duse spre bufet şi scoase o nouă sticlă.

— Faptul acesta şi statutul lor special din Iran – nu au nevoie de vize şi nu sunt obligaţi să se supună legilor iraniene – le-au atras multă ură.

— Dumnezeule, ce frig e aici, Christian. Nu mai ai lemne deloc?

— Nicio surcică. Încălzirea nu funcţionează din momentul în care m-am mutat aici, adică de-acum trei luni, ceea ce înseamnă toată iarna.

— Poate că e bine şi aşa. Erikki arătă spre perechea de pantofi de pe raft. Ai cu ce să te încălzeşti, nu-i aşa?

Christian zâmbi.

— Câteodată. Trebuie să recunosc că Teheranul este, adică a fost unul dintre cele mai încântătoare locuri din lume în privinţa plăcerilor. Dar acum, acum, bătrâne… Peste chipul lui trecu o umbră. Acum cred că Iranul nu va fi acel paradis pe care îşi închipuie că l-au dobândit nefericiţii ăia de-afară, ci mai degrabă iadul pe pământ pentru mulţi dintre ei. Mai ales pentru femei.

Sorbi din votcă. Afară se auziră strigăte de entuziasm. Un tânăr cu o puşcă americană pe umăr se ridicase pe umerii altuia şi încerca acum, fără succes, să ajungă în vârful porţii.

— Mă întreb ce aş face eu dacă asta ar fi poarta mea şi ticăloşii ăştia ar încerca să se năpustească peste mine în forţă.

— Le-ai lua capetele, ceea ce ar fi cât se poate de legal, nu-i aşa?

Christian râse.

— Numai dacă am şansa s-o zbughesc după aia. Se uită din nou la Erikki. Dar tu? Ce planuri ai?

— N-am niciunul. Mai întâi trebuie să vorbesc cu McIver – în dimineaţa asta n-am reuşit. A fost foarte ocupat împreună cu ceilalţi, încercând să dea de urma partenerilor noştri iranieni, apoi au avut o întâlnire la ambasada engleză cu un tip care se numeşte, cred că aşa zicea, Talbot…

Christian îşi ascunse interesul subit.

— George Talbot?

— Da, aşa, aşa. Îl cunoşti?

— Da, este secretar doi. Christian nu mai adăugă – şi şeful Serviciului de Informaţii Britanice din Iran, în misiune secretă de ani şi ani de zile, un personaj foarte important. Nu ştiam că mai este la Teheran. Credeam că a plecat acum câţiva ani de zile. Ce vrea McIver de la el?

Erikki ridică din umeri, privindu-i pe tinerii care încercau să escaladeze zidul, cu gândurile numai la documentele lui Azadeh.

— Au aflat ceea ce voiau să ştie?

Erikki ridică din nou din umeri.

— Nu ştiu. Nu m-a interesat niciodată. Am fost…

Se opri brusc şi-l privi cu atenţie pe celălalt.

— E important?

— Nu, nu, deloc. Ţi-e foame? Sunteţi liberi diseară?

— Îmi pare rău, în seara asta nu. Erikki aruncă o privire spre ceas. Ar fi bine să plec. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

— Cu plăcere. Ce ziceai despre McIver? Intenţionează să schimbe operaţiunile de aici?

— Nu cred. Trebuia să mă întâlnesc cu el la trei după-amiază ca să mergem la aeroport, dar pentru mine a fost mai important să te văd pe tine şi să obţin paşapoartele.

Erikki se ridică şi îi întinse mâna. Era cu un cap mai înalt decât el.

— Mulţumesc încă o dată..

— Pentru nimic. Christian îi strânse mâna cu căldură. Ne vedem mâine.

În stradă, ţipetele încetaseră şi se aşternuse o linişte rău prevestitoare. Amândoi bărbaţii alergară la fereastră. Toată lumea privea spre bulevardul principal, numit cândva Roosevelt. Şi atunci auziră mugetul gloatei care se apropia: „Allahhh-uuu Akbarrrr!"

— Există vreo ieşire prin spate din clădirea asta? murmură Erikki.

— Nu, nu este.

Noua hoardă care se apropia avea în frunte mullahi şi Gărzi Verzi, cei mai mulţi înarmaţi, ca şi masele de tineri care veneau în urma lor. Toţi strigau la unison

„Allah este mare, Alla este mare”. Îi depăşeau numeric pe demonstranţii din faţa ambasadei, deşi şi aceştia erau înarmaţi.

Imediat, stângiştii se aşezară pe poziţii defensive foarte bine alese, în faţa intrărilor caselor şi printre maşini. Bărbaţii, femeile şi copiii, prinşi în cursă în maşinile lor, o luară la fugă care încotro. Islamiştii se apropiau rapid. Când rândurile din faţă începură să se scurgă pe trotuare, apropiindu-se de zidurile bine luminate, ritmul strigătelor se înteţi şi pasul deveni mai vioi; toată lumea se pregătea de luptă. Dar atunci, surprinzător, studenţii începură să se retragă. În tăcere. Gărzile Verzi şovăiră, rămânând pe loc.

Retragerea era paşnică, astfel că şi hoarda se purtă corespunzător. Curând, protestatarii se îndepărtară şi acum nimeni nu mai ameninţa ambasada. Mulahii şi Gărzile Verzi începură să dirijeze circulaţia. Cei care fugiseră din maşini respirară din nou în voie, mulţumind lui Allah, şi se repeziră înapoi la vehiculele lor. Imediat răsunară înjurături, ţipete şi se auziră claxoane nervoase, în timp ce maşini, camioane şi pietoni se luptau pentru spaţiu. Porţile mari de fier nu se deschiseră, în schimb se crăpă o uşă laterală. Christian îşi simţea gâtul uscat.

— Aş fi pus capul jos că o să iasă o încăierare pe cinste.

Şi Erikki era mirat.

— E ca şi cum ar fi fost o repetiţie pentru o…

Se opri brusc şi se duse mai aproape de fereastră; sângele îi năvălise brusc în obraji.

— Uite acolo, jos! La intrarea aceea! Rakoczy!

— Unde? A… te referi la bărbatul acela cu jachetă de zbor care vorbeşte cu cel scund?

Christian miji ochii ca să vadă mai bine în întunericul de jos. Cei doi bărbaţi erau pe jumătate în umbră, apoi îşi strânseră mâinile şi ieşiră în lumină. Era Rakoczy.

— Eşti sigur că…

Dar Erikki deschisese deja uşa de la intrare şi coborâse jumătate din scară. Christian mai văzu cum îşi scoase pukoh-ul mare din teaca de la curea şi şi-l strecoară în mânecă.

— Erikki, nu fi nebun! strigă el, dar Erikki dispăruse deja.

Christian se repezi înapoi la fereastră exact la timp ca să-l vadă pe Erikki ieşind în fugă pe uşa blocului şi aruncându-se în mulţime, în urmărirea lui Rakoczy. Dar acesta nu se vedea nicăieri.

Erikki însă nu-l pierduse din vedere. Rakoczy era la cincizeci de metri în faţa lui şi îl zărise exact în momentul în care o luase spre sud, dispărând pe bulevardul Roosevelt. Ajuns la colţ, Erikki îl văzu pe sovietic în faţa lui. Mergea repede şi totuşi nu prea repede. Între ei erau o mulţime de pietoni, circulaţia care se târa încet şi făcea mult zgomot. Ocolind un grup de camioane, Rakoczy coborî pe carosabil, aşteptă să treacă pe lângă el un Volkswagen străvechi, turtit şi cojit, apoi privi de jur-împrejur. Îl văzu pe Erikki. Ar fi fost aproape imposibil să nu-l vadă – era cu un cap mai înalt decât toţi cei din preajma lui. Fără să stea pe gânduri, Rakoczy o luă la fugă, strecurându-se prin mulţime, şi coti pe o străduţă laterală, alergând cât îl ţineau picioarele. Erikki îl văzu şi el şi porni în urma lui. Trecătorii îi înjurau pe amândoi, iar un bătrân fu azvârlit în noroi când Rakoczy trecu zburând pe lângă el ca să dea colţul în altă stradă.

Strada laterală era strâmtă, gunoaiele zăceau mormane peste tot, nu erau niciun fel de dughene sau de tarabe deschise, iar iluminatul stradal nu exista. Câţiva trecători speriaţi se îndreptau spre casă prin mulţimea de porticuri, intrânduri şi arcade care duceau spre cocioabe şi spre scările strâmbe din curţi. Toată zona duhnea a urină, a gunoaie şi a resturi de legume intrate în putrefacţie.

Rakoczy era la mai puţin de patruzeci de metri în faţă. Coti pe o alee încă mai mică, dărâmând tarabele unde dormeau oameni şi lăsând în urma lui un torent de înjurături şi blesteme, schimbă direcţia şi pătrunse într-un pasaj, apoi într-altul, traversă rapid o alee şi îşi dădu seama că se rătăcise complet. Trecu printr-o altă alee, apoi prin alta şi se opri îngrozit, pentru că asta era o fundătură. Mâna se îndreptă spre automat, dar în clipa aceea zări un mic pasaj în faţa lui şi se repezi într-acolo.

Zidurile erau atât de apropiate încât se atingea de amândouă în timp ce alerga la vale, gâfâind din greu şi afundându-se tot mai adânc în labirintul misterios. În faţă, o bătrână vărsa oala de noapte în şanţul puturos şi Rakoczy o izbi de perete, în timp ce alţi trecători se lipeau ei înşişi de ziduri ca să scape din calea lui. Erikki era acum la numai douăzeci de metri de el; furia îi alimenta forţele. Sări peste bătrână care zăcea încă la pământ, pe jumătate în şanţ, pe jumătate afară, îşi dublă eforturile şi scurtă distanţa. Imediat după colţ, adversarul lui se opri, trase în drum o tarabă veche şi, înainte s-o poată evita, Erikki se izbi de ea şi se prăbuşi la pământ, pe jumătate ameţit. Cu un urlet de furie, se ridică anevoie în picioare, se căţără peste tarabă şi se năpusti din nou înainte, acum cu cuţitul deschis în mână, şi dădu colţul.

Dar pasajul era pustiu. Erikki se opri. Respira greu, gâfâind, şi simţea dureri acute în piept. Era lac de sudoare. Se vedea foarte prost, deşi Erikki vedea bine noaptea. Observă apoi arcada. Trecu cu grijă pe sub ea, cu cuţitul gata pregătit. Se trezi într-o curte plină de moloz, în care se afla şi caroseria ruginită a unei maşini. În curte se vedeau multe uşi care dădeau spre nişte cămăruţe mici şi murdare, altele spre scări şubrede ce duceau la etajele superioare. Era linişte – o linişte rău prevestitoare. Se simţea privit de mai multe perechi de ochi. Nişte şobolani ieşiseră speriaţi de undeva şi dispărură rapid sub o grămadă de moloz.

Într-o parte se afla o altă arcadă, deasupra căreia se vedea o inscripţie veche în farsi. Nu putea s-o citească. Dincolo de arcadă, întunericul părea şi mai dens. Intrarea cu boltă ducea spre o uşă deschisă. Uşa era de lemn, cu ferecături de fier şi pe jumătate ieşită din balamale. Iar dincolo de uşă părea să fie o încăpere. Când se apropie mai mult, zări licărul unei lumânări.

— Ce vrei?

Vocea bărbatului venea spre el din întuneric şi lui Erikki i se zbârli părul pe ceafa. Vocea – nu a lui Rakoczy – vorbea în engleză, cu accent străin, era aspră şi răguşită.

— Cine… cine eşti? întrebă Erikki nesigur, scrutând întunericul cu toate simţurile, întrebându-se dacă nu

cumva era Rakoczy care îşi prefăcuse vocea.
— Ce vrei?
— Vreau… urmăresc un bărbat, spuse el, neştiind încotro să vorbească, fiindcă vocea îi era adusă înapoi din toate direcţiile de ecoul încăperii şi de tavanul înalt.
— Omul pe care îl cauţi nu este aici. Pleacă.
— Cine eşti?
— Nu contează. Pleacă.
Flacăra lumânării nu era decât o licărire de lumină în întuneric, făcându-l să pară şi mai gros.
— N-ai văzut pe nimeni venind în fugă din direcţia asta?
Omul râse blând şi spuse ceva în farsi. Imediat se auziră foşnete şi râsete înfundate îl înconjurară pe Erikki din toate părţile. Se răsuci pe călcâie, cu cuţitul în faţă, descriind cercuri ca să se apere.
— Cine eşti?
Foşnetele continuară. Peste tot împrejurul lui. Undeva se auzea apa picurând într-o cisternă. Aerul mirosea a rânced şi a acru. În depărtare se auziră focuri de armă. Alte foşnete. Din nou se întoarse pe călcâie, simţind că cineva este foarte aproape de el, dar nu vedea pe nimeni. Nu vedea decât arcada din spate şi noaptea de dincolo de ea. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Se apropie cu băgare de seamă de uşă şi se lipi cu spatele de zid, sigur acum că Rakoczy este aici. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare.
— De ce nu răspunzi? întrebă el. Ai văzut pe cineva?
Se auzi iar un chicot înăbuşit.
— Pleacă.
Tăcere.
— De ce ţi-e frică? Cine eşti?
— Cine sunt nu e treaba ta şi aici nu există niciun fel de frică decât a ta.
Vocea era la fel de blândă ca şi înainte. Apoi omul adăugă ceva în farsi şi în jurul lui se auzi un nou val de râsete amuzate.
— De ce îmi vorbeşti în engleză?
— Îţi vorbesc în engleză pentru că niciun iranian şi niciun om care ştie să citească limba Cărţii n-ar veni

aici nici ziua, nici noaptea. Numai un nebun poate veni aici.

Vederea periferică a lui Erikki prinse ceva sau pe cineva care se interpunea între el şi lumânare. Cuţitul apăru imediat în faţă.

— Rakoczy?

— Acesta e numele omului pe care-l cauţi?

— Da, da, acesta este. E aici, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu te cred, oricine ai fi.

Tăcere, apoi un oftat prelung.

— Voia Domnului! se auzi apoi un ordin blând în farsi, pe care Erikki nu-l înţelese.

Peste tot în jurul lui scăpărară chibrituri, se aprinseră mici opaiţe. Erikki înmărmuri. Mormane de zdrenţe şedeau rezemate de zidurile şi coloanele încăperii – o cavernă uriaşă. Sute de oameni. Bărbaţi şi femei. Resturile bolnave şi putrezite ale bărbaţilor şi femeilor care zăceau pe paie sau pe aşternuturi din zdrenţe. De pe feţe cangrenate se holbau la el nişte ochi. Cioturi de membre. O bătrână cotoroanţă era chiar la picioarele lui şi Erikki tresări, cuprins de panică, făcând un salt în lături, spre uşă.

— Noi cei de-aici suntem cu toţii leproşi, spuse bărbatul.

Era rezemat de o coloană din apropiere, o grămăjoară informă de zdrenţe. O altă cârpă îi acoperea pe jumătate orbitele. Din faţa lui nu mai rămăsese aproape nimic altceva decât buzele.

Mişcă slab ciotul unui braţ.

— Suntem cu toţii leproşi – blestemaţi. Este o casă a leproşilor. Îl vezi pe bărbatul acela printre noi?

— Nu, nu. Îmi pare rău, spuse Erikki, cutremurându-se.

— Îţi pare rău? Vocea omului era încărcată de ironie. Da, tuturor ne pare rău. Insha'Allah! Insha'Allah!

Erikki dorea cu disperare să se întoarcă şi s-o ia la fugă, dar picioarele parcă îi erau pironite de pardoseală. Cineva tuşi – o tuse croncănitoare, înspăimântătoare. Apoi gura lui Erikki articula fără voia lui:

— Cine… cine eşti?

— Cândva am fost profesor de engleză, acum sunt blestemat, un mort încă în viaţă: Voia lui Allah. Pleacă. Binecuvântează pe Allah pentru mila Lui.

Complet năucit, Erikki văzu cum omul face semne cu cioturile braţelor. Ascultătoare, luminile din cavernă se stinseră una după alta, dar ochii continuară să-l privească ţintă.

Afară, în aerul nopţii, trebui să facă un efort uriaş pentru a-şi învinge imboldul de a o lua la goană, îngrozit. Se simţea murdar, întinat, dorea să-şi smulgă hainele de pe el, să facă o baie, să se săpunească, să facă baie şi iar să se săpunească şi să se frece întruna.

— Încetează! îşi porunci el în şoaptă. Nu ai de ce să te temi.

MIERCURI
Capitolul 7

Teheran, ora 16:17. Cei doi bărbaţi priveau neliniştiţi la telexul din biroul companiei S-G, aflat la ultimul etaj.

— Haide o dată, pentru numele lui Dumnezeu, murmură McIver şi privi din nou la ceas.

Pettikin se legăna absent într-un balansoar.

— De cum soseşte Genny, plecăm.

Era prima zi în care Komitehul permisese străinilor să revină în clădire. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a dimineţii curăţând şi repunând în funcţiune generatorul care rămăsese, bineînţeles, fără combustibil. Deodată, telexul prinse viaţă şi începu să ţăcăne:

„Urgent! Vă rog confirmaţi dacă telexul vostru funcţionează şi informaţi-l pe McIver că are un telex Avisyard pentru el”.

Telexul era de la sediul S-G din Aberdeen.

„Avisyard” era codul unei companii, folosit foarte rar, şi însemna că este vorba de un mesaj strict secret, destinat în exclusivitate lui McIver, care trebuia să mânuiască singur aparatul. Trebui să încerce de patru ori până să prindă Aberdeenul.

— Aşadar, încă nu suntem chiar pierduţi de tot, spuse Pettikin pe un ton care aducea a rugăciune adresată Celui de Sus.

— Asta îmi spuneam şi eu, zise McIver, relaxându-şi umerii.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu cred. M-ai ajutat foarte mult când i-am stors pe cei doi parteneri care ne mai rămăseseră.

McIver le dăduse de urmă şi scosese de la ei cinci milioane de riali bani gheaţă – ceva mai mult de şaizeci de mii de dolari, o nimica toată faţă de cât datorau partenerii lor iranieni, precum şi promisiunea că vor primi mai mult în fiecare săptămână, în schimbul altei promisiuni şi a unei note scrise de mână că vor fi rambursaţi personal „în afara ţării, dacă va fi

nevoie, şi trecuţi în contul companiei 125, dacă va fi nevoie”.

— Foarte bine, dar este vorba de aproape patru milioane de dolari datoraţi pentru lucrări deja efectuate, în afară de plata pentru leasingul aparatelor noastre de zbor care trebuia făcută de mult timp, de foarte mult timp.

— Dacă băncile ar fi deschise, aţi primi banii numaidecât. Nu este vina noastră dacă şahul cel netrebnic şi aliaţii lui ticăloşi au ruinat ţara. Nu este vina noastră pentru niciuna din aceste catastrofe, pentru absolut niciuna. Cât despre banii pe care vi-i datorăm, nu v-am plătit şi în trecut?

— Da, de regulă cu şase luni întârziere, dar sunt de acord, dragă prietene, în cele din urmă ne-am scos partea, însă dacă toate investiţiile comune vor fi oprite, aşa cum mi-a spus mullahul Tehrani, cum vom mai opera de-aici înainte?

— Anumite proiecte comune, nu toate. Informaţia dumitale este exagerată şi incorectă. Ni s-a atras atenţia să ne întoarcem cât mai curând la starea normală. Echipajele pot pleca atunci când înlocuitorii lor vor sosi cu bine aici. Câmpurile petrolifere trebuie să producă din nou la toată capacitatea. Nu vor fi niciun fel de probleme. Dar ca să preîntâmpinăm orice fel de dificultăţi, am garantat cu calitatea de partener. Mâine, ilustrul meu văr, ministrul de finanţe Ali Kia, va deveni membru al consiliului de administraţie şi…

— Stai puţin, am dreptul de a aproba în prealabil orice modificare a componenţei consiliului!

— Ai avut această putere, dar consiliul a votat să se schimbe clauza. Dacă ai ceva împotriva consiliului, poţi să-ţi spui părerea la următoarea întâlnire de la Londra – dar cu condiţia ca modificarea să fie necesară şi rezonabilă. Ministrul Kia ne-a dat toate asigurările că în privinţa noastră se va face o excepţie. Bineînţeles că procentele şi comisioanele ministrului Kia vor fi asigurate din partea care vă revine vouă.

McIver încercă să nu privească la telex, dar nu reuşi. Trebuia să găsească o soluţie să iasă din această cursă.

— Acum ai impresia că totul e în ordine, acum se duce iarăşi totul de râpă.

— Da. Talbot a fost astăzi de neclintit.

În aceeaşi dimineaţă, devreme, avuseseră o scurtă întâlnire cu Talbot.

— O, da, societăţile mixte sunt acum persona non grata, aşa mi se pare, le spusese el sec. Cei „de sus” au decretat că toate investiţiile comune sunt suspendate, în aşteptarea unor instrucţiuni, deşi nu ne-au explicat despre ce fel de instrucţiuni e vorba şi din partea cui urmează să fie primite. Sau cine sunt „cei de sus”. Presupunem că măreţul decret olimpian emană de la dragul Komiteh Revoluţionar, indiferent cine or mai fi şi ăştia! Reversul medaliei însă, bătrâne, este că ayatollahul şi primul-ministru Bazargan au spus amândoi că datoriile externe vor fi onorate. Bineînţeles, Khomeini trece peste capul lui Bazargan şi emite contra-instrucţiuni. Bazargan emite instrucţiuni pe care Komitehul Revoluţionar le nesocoteşte, Komitehurile locale au propria lor interpretare a legii pe care o respectă ca pe Cuvântul Domnului şi niciun ticălos n-a depus până acum armele. Puşcăriile încep să se umple binişor, capetele se rostogolesc – totul sună familiar, bătrâne, şi ne arată că ar trebui să ne retragem la Margate pentru un timp.

— Vorbeşti serios?

— Sfatul nostru – în sensul ca tot personalul neimportant să fie evacuat – este încă în vigoare din momentul în care se va deschide aeroportul, ceea ce Dumnezeu ştie când va fi, dar ni s-a promis pentru sâmbătă – am vorbit cu BA ca să ne ajute cu câteva chartere 747. Fiţi pregătiţi să plecaţi cât mai repede.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce se va întâmpla cu elicopterele noastre şi cu piesele de schimb şi cu hangarele? Tot capitalul nostru este aici!

— Nu avem ce face, bătrâne. Cât despre ilustrul Ali Kia, este un personaj realmente minor, cu niciun fel de putere reală, prieten bun cu toată lumea, în toate anotimpurile. Apropo, tocmai am auzit că ambasadorul american de la Kabul a fost răpit de mujahedinii anticomunişti, fundamentalişti şi şiiţi, care au încercat să-l schimbe cu alt mujahedin deţinut de guvernul

prosovietic. În schimbul de focuri care a urmat, ambasadorul a fost ucis. Situaţia se înfierbântă rapid…

Telexul ţăcăni din nou şi cei doi bărbaţi îşi îndreptară atenţia spre el, dar aparatul nu funcţiona. Amândoi înjurară.

McIver se uită la uşa care se deschisese. Spre uimirea lor, era Erikki – el şi cu Azadeh trebuiau să se întâlnească cu ei la cină. Erikki zâmbea în felul lui obişnuit, dar în spatele lui nu se vedea nicio lumină.

— Bună, Erikki, ce s-a întâmplat? McIver se uită la el cercetător.

— O mică schimbare de program. Noi, ăăă, adică Azadeh şi cu mine, mergem mai întâi la Tabriz.

Cu o seară înainte, McIver sugerase ca Azadeh şi Erikki să plece imediat. „O să găsim un înlocuitor. Plecaţi mâine – avem aprobare de zbor pentru compania 125 şi sperăm să putem menţine elicopterele care fac naveta la Al Shargaz, dincolo de Golf. Trimitem acolo tot personalul de care nu este absolută nevoie. Poate că o să putem obţine documente pentru Azadeh de la Londra…"

— Ce schimbare, Erikki? întrebă el. S-a răzgândit Azadeh în privinţa plecării din Iran fără documente iraniene?

— Nu. Acum o oră am primit un mesaj, adică eu am primit un mesaj de la tatăl ei. Uite, citeşte singur. Erikki îi întinse lui McIver un bilet în care scria: *De la Abdollah Han către Căpitanul Erikki Yokkonen. Cer ca fiica mea să se întoarcă imediat aici şi te rog să-i dai încuviinţarea.* Era semnat Abdollah Han şi tot mesajul repetat pe verso în farsi.

— Eşti sigur că e scrisul lui?

— Azadeh este sigură şi îl cunoaşte şi pe mesager. El nu ne-a mai spus nimic altceva decât că pe acolo se duc lupte serioase.

— Pe şosea nici nu poate fi vorba.

McIver se întoarse către Pettikin.

— Poate că mullahul nostru din Teheran îi va da lui Erikki aprobarea de zbor? După cum spune Nogger, era ca un câine turbat după evenimentele din dimineaţa asta. Am putea să punem nişte rezervoare

suplimentare la 206 al tău. Erikki ar putea pleca cu el, eventual şi cu Nogger să-l aducă înapoi.

— Erikki, îţi dai seama ce risc îţi asumi?

— Da.

Erikki nu le povestise nimic despre omoruri.

— Te-ai gândit bine la tot ce vei avea de înfruntat? Rakoczy, bariera de pe şosea, Azadeh? Am putea s-o trimitem pe Azadeh înapoi singură, iar tu să te duci cu 125 şi am urca-o pe ea în zborul de sâmbătă.

— Haide, şefule, nici tu n-ai face niciodată aşa ceva şi nici eu – nu pot s-o las singură.

— Bineînţeles, dar trebuia să-ţi spun. Foarte bine, Erikki, ai grijă de rezervoarele suplimentare şi noi o să încercăm să obţinem aprobarea de zbor. Vă propun să vă întoarceţi amândoi cât mai repede înapoi la Teheran şi să luaţi zborul 125 de sâmbătă. Amândoi. Poate că ar fi bine să vă transferaţi şi să faceţi un tur prin alte părţi – Australia, poate Singapore

— Sau Aberdeen, deşi acolo s-ar putea să fie prea frig pentru Azadeh. Să-mi spuneţi când vă hotărâţi.

McIver întinse braţele cu drag spre Erikki.

— Noroc la Tabriz!

— Mulţumesc, spuse Erikki şovăitor. Aveţi vreo veste de la Tom Lochart?

— Nu, nu încă – nu pot obţine legătura nici cu Kowiss, nici cu Bandar-e Delam. De ce? Sharazad e neliniştită?

— Mai mult decât atât. Tatăl ei este în închisoarea Evin şi…

— Iisuse Hristoase, explodă McIver. Pettikin era şi el la fel de surprins, căci auziseră cu toţii zvonurile despre arestări şi plutoanele de execuţie.

— Pentru ce

— Ca să răspundă la unele întrebări – în faţa unui komiteh – nimeni nu ştie pentru ce şi cât timp va fi reţinut.

— Păi, dacă e numai pentru întrebări… dar ce s-a întâmplat?

— Sharazad a venit cam acum o jumătate de oră la noi, plângând. Când s-a dus aseară înapoi la părinţii ei, după cină, a găsit acolo un adevărat infern. Se pare că nişte membri ai Gărzilor Verzi s-au dus la bazar, au

pus mâna pe Emir Paknouri, un prieten de-al lor, şi l-au acuzat de „crime împotriva Islamului”, iar lui Bakravan i-au ordonat să se prezinte în zori pentru interogatoriu. Nimeni nu ştie pentru ce motiv.

Erikki trase aer în piept.

— În dimineaţa asta l-au însoţit cu toţii la închisoare – ea, mama ei, surorile şi fratele. Au ajuns acolo imediat după răsăritul soarelui şi au aşteptat şi ar mai fi aşteptat şi acum dacă Gărzile Verzi nu le-ar fi spus să plece de-acolo pe la ora două după-amiază.

Urmă o tăcere înmărmurită. Erikki îi puse capăt.

— Mac, încearcă să iei legătura cu Kowiss. Spune-le să vorbească cu Bandar-e Delam – Tom ar trebui să ştie şi el ce s-a întâmplat cu tatăl Sharazadei. Ei bine, îmi cer scuze că v-am adus veşti proaste. Erikki se sili să zâmbească. Sharazad nu se simţea bine. Ne vedem la Al Shargaz!

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, Erikki.

— Trăim vremuri nenorocite – elicopterele şi piloţii sunt o adevărată pulbere de aur în cazul unei revoluţii. Pentru orice eventualitate, dacă vă trimit un mesaj de genul *Luaţi un praf,* asta înseamnă că trebuie să lăsaţi totul baltă imediat şi să pleci cu Azadeh peste graniţă, pentru că aici lucrurile s-au împuţit rău de tot. Imediat, OK?

— Foarte bine. Să nu-ţi faci griji în privinţa mea.

— Dacă te întâlneşti din întâmplare cu Gen, nu-i spune nimic despre tatăl Sharazadei, bine?

— Sigur că da, admise Erikki şi plecă.

McIver rupse tăcerea.

— Bakravan este un om foarte important în bazar pentru a fi arestat în felul ăsta.

— De acord. După o pauză, Pettikin spuse: Sper din toată inima că Erikki nu-şi bagă, capul într-o capcană. Mie îmi cam miroase mesajul ăsta, e cam…

Telexul începu să ţăcăne şi amândoi săriră în picioare.

Citiră mesajul rând cu rând, aşa cum ieşea din aparat:

„Duncan, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi transmit o directivă strict secretă a Ministerului de Externe, care spune că toate aparatele noastre de zbor din Iran vor fi

oprite la sol şi tuturor piloţilor li se va interzice să plece fără vize speciale noi, care vor fi eliberate în cinci sau şase zile.

Voi pleca la Al Shargaz. Îmi pare rău, dar te rog să pregăteşti evacuarea întregului personal cât mai repede cu putinţă”.

Telexul era semnat de Andy Gavallan, şeful Elicopterelor S-G.

McIver îşi simţea inima bătând nebuneşte. Asta e, îşi spuse el. Douăzeci de ani aruncaţi pe apa sâmbetei. Tot ceea ce am făcut, pentru ce am muncit noi, Andy, şi Gen şi eu. Suntem morţi…

— Duncan?

Ridică privirea şi o văzu pe Genny. Pettikin era la uşă şi se uitau amândoi la el.

— Oh, bună, Genny, scuză-mă, eram la un milion de kilometri de-aici. Se ridică în picioare. Este… cred că Avisyardul m-a pus pe gânduri.

Genny făcu ochii mari.

— Oh, un telex Avisyard? Nu a căzut niciun aparat?

— A, nu, nu, slavă Domnului!

— Slavă Domnului, făcu şi Genny, vizibil uşurată. Era îmbrăcată cu un palton gros şi purta o pălărie drăguţă. Pot să-l citesc şi eu? întrebă ea îngrijorată de paloarea soţului ei. Înţelese imediat. Puse telexul înapoi pe masă. Am să fac un ceai.

Cei doi bărbaţi încercau să-şi analizeze opţiunile. De fiecare dată ajungeau la aceeaşi tristă concluzie: trebuiau să spere că situaţia va reveni la normal, că băncile se vor redeschide, că vor primi banii ce li se datorau, că proiectul lor mixt va fi exceptat şi că nu vor fi pironiţi aici definitiv, că Foreign Office-ul greşea.

Genny asculta atentă, foarte îngrijorată. „E clar că nu mai există niciun viitor pentru noi aici şi aş fi foarte fericită să plec, cu condiţia ca Duncan să vină cu noi. Dar chiar şi aşa, nu putem fugi de aici cu coada între picioare şi să lăsăm să fie jefuită munca de o viaţă a lui Duncan – asta îl va ucide la fel de sigur ca un glonte. Of, aş vrea să fi făcut ce i s-a spus, să fi ieşit la pensie anul trecut, pe când şahul mai era încă la

putere. Bărbaţii ăştia! Nişte proşti cu toţii! Iisuse Atotputernic! Cât de proşti sunt bărbaţii ăştia!”

Începu să toarne ceaiul în cele trei ceşti. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare. Văzând nefericirea de pe chipul soţului ei, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Adăugă lapte condensat în ceai şi îi dădu o ceaşcă lui Pettikin. Apoi i-o duse pe cealaltă lui McIver.

— Mulţumesc, Gen. Îi şterse blând lacrima. Sâmbăta viitoare, când decolează 125, ai să fii şi tu la bordul lui, Gen. Îţi promit că nu mai rămân aici decât până lichidez treburile astea, dar de data asta trebuie să pleci.

Genny încuviinţă din cap. McIver gustă ceaiul. Era foarte bun. Îi zâmbi soţiei sale.

— Faci un ceai al naibii de bun, Gen, spuse el, dar asta nu-i alină durerea, teama şi nefericirea pe care i le provocau toate aceste omoruri şi tragedii inutile, distrugerea vieţii lor şi faptul că-l îmbătrâneau vizibil pe Duncan. Îngrijorarea asta îl ucide, îl omoară, îşi spuse ea, din ce în ce mai mânioasă.

Apoi, pe neaşteptate, răspunsul problemei veni de la ea:

— Duncan, şopti, dacă nu vrei ca ticăloşii ăştia să ne ruineze viitorul, de ce nu plecăm luând totul cu noi?

— Cum?

— Avioane, piese de schimb şi personal.

— Nu putem face asta, ţi-am mai spus de o sută de ori.

— O, ba da, putem dacă vrem şi dacă avem un plan, spuse ea cu atâta convingere că îl derută. Ne va ajuta şi Andy. Se duce la Al Shargaz. Andy poate să facă planul, noi nu putem. Noi putem să-l ducem la îndeplinire, el nu poate. Dacă nu suntem doriţi aici, foarte bine, o să plecăm – dar cu avioanele noastre, cu piesele de schimb şi respectul pentru noi înşine. Trebuie să ţinem totul în secret, dar putem face lucrul ăsta, ştiu eu că putem.

CARTEA A DOUA

SIMBĂTĂ
Capitolul 8

În apropiere de Tabriz, ora 11:49. Erikki trecea cu aparatul 206 prin trecătoarea înaltă care conducea către oraş. Nogger Lane şedea lângă el şi Azadeh în spate. Azadeh purta o jachetă groasă de zbor peste costumul de schi, dar în sacoşa de lângă ea se afla şi un chador.

— Pentru mai multă siguranţă, spusese ea.

Pe cap avea o pereche de căşti pe care Erikki le montase pentru ea.

— Tabriz Unu, mă auzi? spuse el din nou.

Aşteptară. Tot nu se auzea nimic, deşi intraseră de mult în raza de recepţie a bazei. Cerul era senin.

— Ar putea fi părăsită, după cum ar putea fi şi o capcană, ca în cazul lui Charlie.

— Ar fi mai bine să ne uităm cu atenţie înainte să aterizăm, spuse Nogger neliniştit, scrutând cerul şi peisajul de dedesubt.

Temperatura era mult sub zero grade, munţii erau încărcaţi de zăpadă. Realimentaseră fără incidente la Bandar-e Pahlavi, la un depozit al Iran Oil-ului, printr-un aranjament cu ATC – Controlul de Trafic Aerian din Teheran.

— Khomeini obţine acum tot ce vrea dacă ATC e atât de săritor şi aeroportul s-a redeschis, spusese Erikki, încercând să alunge starea de deprimare care pusese stăpânire pe ei toţi.

Azadeh era încă profund zguduită de ştirea executării lui Emir Paknouri pentru „crime împotriva Islamului” şi de ştirile încă şi mai cumplite despre tatăl Sharazadei, care fusese şi el executat.

— Asta e o crimă! izbucnise ea înfiorată când auzise. Ce a putut să comită el, care i-a sprijinit pe Khomeini şi pe mullahi generaţii la rând?

Nimeni nu putea răspunde la aceste întrebări. Familia primise ordin să ia trupul de acolo şi acum erau toţi în doliu. Sharazad înnebunise de durere – casa era închisă acum chiar şi pentru Azadeh şi Erikki. Azadeh voise să plece din Teheran, însă de la tatăl ei

sosise un al doilea mesaj, în care se repeta porunca din primul: „Căpitane, cer ca fiica mea să vină urgent la Tabriz”.

Şi acum erau aproape de casă. Cândva, fusese aici acasă, îşi spuse Erikki. Acum nu mai sunt sigur.

În apropiere de Qazvin, zburase pe deasupra locului unde maşina lui rămăsese fără benzină, iar Pettikin şi Rakoczy îi salvaseră din ghearele mulţimii. Rang Rover-ul nu mai era acolo. Trecu apoi şi pe deasupra satului nenorocit unde se afla bariera lângă care li se verificaseră documentele şi unde îl strivise pe mujahedinul puhav la faţă care le furase hârtiile. E o adevărată nebunie să ne întoarcem aici, se gândi el.

— Mac are dreptate, îi spusese Azadeh. Du-te la Al Shargaz. Lasă-l pe Nogger să meargă cu mine la Tabriz şi să mă aducă înapoi ca să prind următorul avion. Ne reîntâlnim la Al Shargaz, indiferent de ce va spune tatăl meu.

— Te duc acasă şi te aduc înapoi, replicase el. Am încheiat discuţia.

Decolaseră de la Doshan Tappeh imediat după răsăritul soarelui. Baza era acum aproape pustie, multe clădiri şi hangare nu mai erau decât nişte schelete pârjolite. Peste tot zăceau epave ale avioanelor Forţelor Aeriene Iraniene, camioane şi un tanc distrus de incendiu pe care se mai vedea emblema Nemuritorilor. Nimeni nu se ostenea să facă curăţenie. Nu erau niciun fel de gardieni sau paznici. Scormonitorii prin gunoaie cărau tot ce mai putea arde, căci lipsa de combustibil era încă foarte drastică. Şi benzina şi alimentele erau foarte greu de procurat şi aveau loc în continuare ciocniri zilnice între Gărzile Verzi şi cei de stânga.

Hangarul S-G şi atelierul de reparaţii erau foarte puţin atinse. Erau mai multe găuri de gloanţe în ziduri, dar nu fusese furat nimic şi instalaţiile mai erau, oarecum, operaţionale. Câţiva mecanici şi membri ai personalului continuau să lucreze. Plata salariilor restante din banii pe care McIver îi storsese de la parteneri acţionase asupra lor ca un magnet. Îi dăduse ceva numerar şi lui Erikki, ca să plătească personalul de la Tabriz Unu.

— Roagă-te lui Dumnezeu, Erikki! Astăzi am o întâlnire la minister ca să încerc să scot banii cu care ne sunt datori, îi spusese el chiar înainte de decolare, şi ca să reînnoiesc toate licenţele noastre expirate. Mi-a aranjat Talbot această întâlnire, omul de la ambasadă. Consideră că există şanse mai mari ca Bazargan şi Khomeini să preia controlul şi să-i dezarmeze pe stângişti. Trebuie să ne ţinem firea, Erikki, să ne păstrăm calmul.

Îi vine uşor lui, nimic de zis, îşi spuse Erikki. Trecură de creastă, înclină aparatul şi coborâră rapid.

— Uite baza!

Ambii piloţi se concentrară. Roza vânturilor era singurul lucru care se mişca. Niciun fel de mijloc de transport nu era parcat pe undeva. De la niciuna din cabane nu ieşea fum.

— Ar trebui să fie fum.

Făcu câteva cercuri strânse la două sute de metri înălţime. Nimeni nu ieşi să-i întâmpine.

— Am să privesc mai de aproape.

Mai dădură câteva ocoluri rapide, dar nimic nu se mişcă, aşa că reveniră la trei sute de metri. Erikki reflectă o clipă.

— Azadeh, pot să aterizez în curtea din faţă a palatului, chiar lângă ziduri.

Azadeh clătină imediat din cap.

— Nu, Erikki, ştii cât de nervoşi sunt paznicii lui şi cât de susceptibil este el însuşi când cineva vine nechemat.

— Dar noi am fost chemaţi, sau cel puţin tu. Mai exact spus, ţi-a ordonat să vii. Putem să mergem până acolo, să dăm un ocol şi, dacă totul e în ordine, aterizăm.

— Am putea să aterizăm în afara oraşului şi să mergem pe jos…

— Nici vorbă de mers pe jos aşa, fără arme.

Nu reuşise să obţină vreo armă la Teheran. Orice huligan tâmpit poate avea oricâte arme doreşte, îşi spusese el înciudat. Trebuie să fac rost de una. Nu mă simt în siguranţă fără armă.

— Mergem până acolo, vedem care-i situaţia şi după aceea luăm o hotărâre.

Comută radioul pe frecvenţa turnului de control de la Tabriz şi chemă. Niciun răspuns. Chemă din nou, apoi viră şi porni spre oraş. Când trecură peste satul lor, Abu Mard, Erikki arătă în jos şi Azadeh văzu micuţa şcoală unde petrecuse atât de multe ore fericite, poieniţele din jur şi locul acela de lângă râu unde îl întâlnise prima oară pe Erikki şi crezuse că este uriaşul pădurii şi se îndrăgostise – minunea minunilor – pentru a fi salvată tocmai de el de coşmarul vieţii ei. Se aplecă şi îi atinse umărul.

— Te simţi bine? Nu ţi-e frig? întrebă el zâmbindu-i.

— O, da, Erikki. Satul acesta a fost o adevărată fericire pentru noi, nu-i aşa?

Îşi puse capul pe umărul lui. Contactul le făcu plăcere amândurora. Curând văzură aeroportul şi calea ferată care ducea în nord, spre Uniunea Sovietică, spre Azerbaidjanului sovietic, aflat la numai câţiva kilometri şi, mai departe, spre Moscova. Calea ferată cotea apoi, printr-o ramificaţie, înapoi spre sud-est, spre Teheran, la două sute cincizeci de kilometri. Oraşul era mare. Acum se vedea Citadela, şi Moscheea Albastră, şi fabricile de oţel care poluau intens atmosfera, cocioabele şi cabanele şi casele celor şase sute de mii de locuitori.

— Uitaţi-vă acolo!

O parte din gara feroviară ardea înăbuşit, cu un fum gros. În preajma Citadelei se vedeau alte focuri şi turnul de control de la aeroportul din Tabriz tot nu răspundea. Pe aeroport nu se vedea niciun fel de activitate, deşi se aflau parcate acolo câteva avioane mici. În schimb, la baza militară era o activitate intensă, camioane şi maşini mici intrau şi ieşeau zorite, dar din câte îşi dădeau seama nu se trăgea în stradă şi nici nu se vedeau mulţimi masate pe undeva ba, mai mult chiar, zona largă din jurul moscheii era ciudat de pustie.

— Nu vreau să mă las mai jos, spuse Erikki, nu vreau să-i tentez pe nebunii ăştia.

— Îţi place Tabrizul, Erikki? întrebă Nogger ca să-şi ascundă neliniştea. Nu mai fusese niciodată aici.

— Este un oraş mare, bătrân şi înţelept, deschis şi liber, cel mai cosmopolit din Iran. Am petrecut vremuri minunate aici, pe când mâncarea şi băutura din toată lumea erau accesibile şi ieftine – caviar şi votcă rusească, somon afumat scoţian şi, o dată pe săptămână, Air France aducea pâine proaspătă şi brânză franţuzească. Erau mărfuri din Turcia, din Caucaz, din Anglia, America, Japonia – orice doreai. Este vestit pentru covoarele lui, Nogger, şi pentru frumuseţea fetelor…

Simţi cum Azadeh îl trage de ureche.

— Aşa este, Azadeh, că doar şi tu eşti tot din Tabriz. E un oraş frumos, Nogger. Vorbesc un dialect farsi mult mai apropiat de turcă. Secole la rând a fost un important centru comercial, în parte iranian, în parte turcesc şi în parte kurd, armean, rusesc. O regiune cu oameni revoltaţi întruna şi rebeli, o regiune mereu pândită şi râvnită de ţari şi acum de sovietici…

Ici şi colo, grupuri mici de oameni priveau în sus spre ei.

— Nogger, vezi arme?

— O mulţime, dar nu trag în noi. Deocamdată.

Erikki ocoli cu grijă oraşul şi se îndreptă spre est. Acolo peisajul devenea deluros şi la poalele muntelui se înălţa palatul Gorgonilor. Pe drumul de acces nu era circulaţie. În interiorul zidurilor înalte ale palatului se întindeau mulţi acri de pământ: livezi, o fabrică de covoare, garaje pentru douăzeci de maşini, saivane şi grajduri de iarnă pentru adăpostul vitelor şi al oilor, cabane şi case exterioare pentru peste o sută de servitori şi paznici şi uriaşa clădire centrală cu cupolă, compusă din cincizeci de încăperi şi o moschee mică, cu un minaret delicat. Câteva maşini erau parcate lângă intrarea principală. Făcu câteva cercuri la altitudinea de două sute de metri.

— Ce palat! exclamă uluit Nogger Lane.

— A fost construit pentru bunicul meu de prinţul Sergheiev din ordinul ţarilor Romanov, ca peşcheş, spuse absentă Azadeh, privind în jos. Era în 1890, după ce ţarii fuseseră deja în provinciile caucaziene şi încercaseră încă o dată să despartă Azerbaidjanul de Iran şi aveau nevoie de ajutorul hanilor Gorgoni. Dar

familia noastră a fost întotdeauna credincioasă şahului Persiei, cu toate că a încercat să menţină un fel de echilibru.

Se uita la palatul de jos. Oamenii ieşeau din casa principală şi din casele exterioare. Erau servitori şi paznici înarmaţi.

— Moscheea a fost construită în 1907 pentru a sărbători semnarea noului acord ruso-britanic prin care ne împărţeau conform sferelor de influ… O, priveşte, Erikki! Ăsta e Najoud, şi Fazulia, şi Zadi… o, uite, Erikki, ăsta e fratele meu, Hakim – ce caută Hakim aici?

— Unde? A, da, îl văd. Nu, nu cred…

— Poate… poate că Abdollah Han l-a iertat, spuse ea emoţionată. O, asta ar fi minunat.

Erikki se uită şi el la oamenii de jos. Îl văzuse pe fratele ei numai o dată, la nunta lor, dar băiatul îi plăcuse foarte mult. Abdollah Han îi îngăduise să se întoarcă din exil numai o singură zi, după care îl trimisese înapoi, la Kvoy, în partea de nord a Azerbaidjanului, în apropiere de frontiera cu Turcia, unde avea nişte mine foarte importante.

— Hakim nu a dorit decât să se ducă la Paris ca să studieze pianul, îi spusese Azadeh. Dar tata nici n-a vrut să audă, l-a blestemat şi l-a exilat pentru complot…

— Nu este Hakim, spuse Erikki, care avea văzul mult mai bun decât ea.

— Oh! Azadeh miji ochii împotriva curentului. Era aşa de dezamăgită. Da, da, ai dreptate, Erikki.

— Uite-l şi pe Abdollah Han!

Silueta lui impunătoare şi masivă era inconfundabilă. Ieşise pe uşa principală şi se oprise pe trepte, cu doi gardieni înarmaţi în spate. Împreună cu el mai erau alţi doi bărbaţi. Toţi purtau paltoane groase, fiindcă era foarte frig.

— Cine sunt ăştia?

— Nişte străini, spuse ea, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Nu au arme şi nu se vede niciun mullah, deci nu sunt din Gărzile Verzi.

— Sunt europeni, spuse Nogger. Ai un binoclu, Erikki?

— Nu.

Erikki se opri, coborî la o sută cincizeci de metri şi rămase pe loc, uitându-se cu atenţie la Abdollah Han. Văzu că acesta face semn spre elicopter, apoi vorbeşte ceva cu cei doi bărbaţi şi din nou arată spre elicopter. Apărură şi alte rude ale lui Azadeh, alte surori şi servitoare, unele dintre ele cu chador, înfăşurate strâns în haine din cauza frigului. Erikki îşi scoase ochelarii fumurii şi căştile, deschise geamul, trase în piept aerul rece care îl lovi cu putere în faţă şi scoase capul pentru ca toţi să-l poată vedea bine, făcând semne cu mâna. Ochii tuturor celor de jos erau aţintiţi asupra lui Abdollah Han. După o pauză, acesta îi făcu şi el semn cu mâna. Fără plăcere.

— Azadeh! Scoate-ţi căştile şi fă ce am făcut şi eu.

Azadeh se supuse imediat. Câteva din surorile ei, emoţionate, îi făcură semn cu mâna, sporovăind între ele. Abdollah Han nu catadicsi să facă niciun gest, aştepta. *Materbiot*, înjură Erikki în gând, apoi se aplecă afară din cabină şi arătă spre spaţiul larg din spatele bazinului cu mozaic, îngheţat acum, cerând clar permisiunea de a ateriza. Abdollah Han încuviinţă din cap şi arătă cu mâna într-acolo, apoi schimbă câteva cuvinte cu paznicii, se întoarse pe călcâie şi intră în casă. Ceilalţi bărbaţi îl urmară. Unul din paznici rămase pe loc. Coborî scările spre locul de aterizare, verificându-şi arma din mers.

— Nu aduce cu un comitet de recepţie prea prietenos, murmură Nogger.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Nogger, spuse Azadeh cu un mic râs nervos. Am să cobor eu prima. Erikki, este mai bine pentru mine să ies eu prima.

Aterizară imediat, Azadeh deschise uşa şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze surorile şi mama vitregă, cea de-a treia soţie a tatălui său, care era mai tânără decât ea. Prima lui soţie, Khananam, era de aceeaşi vârstă cu el, dar era ţintuită la pat de ani de zile şi nu ieşea niciodată din camera ei. Cea de-a doua soţie, mama lui Azadeh, murise cu mulţi ani în urmă.

Paznicul o interceptă pe Azadeh. Politicos. Erikki răsuflă ceva mai uşurat. Era prea departe ca să audă ce spune şi, oricum, nici el, nici Nogger nu vorbeau nici

farsi, nici turcă. Paznicul făcu un gest spre elicopter. Azadeh dădu din cap şi se întoarse spre ei, făcându-le semn să se apropie. Erikki şi Nogger încheiară manevra de aterizare, privindu-l pe paznic cu aceeaşi atenţie cu care îi privea şi el pe ei.

— Urăşti armele la fel de mult ca şi mine, Erikki? întrebă Nogger.

— Da, dar cel puţin omul ăsta ştie cum să le folosească – amatorii sunt cei care mă înspăimântă. Erikki puse în funcţiune sistemul de frânare şi băgă în buzunar cheia de contact.

Se îndreptă spre Azadeh şi surorile ei, dar paznicul le tăie calea. Azadeh îi strigă:

— Spune că trebuie să mergem în sala de recepţie şi să aşteptăm acolo. Te rog să mă urmezi.

Nogger era ultimul. Una din frumoasele surori îi prinse privirea şi el zâmbi în sinea lui, urcând treptele câte două odată.

Sala de recepţie era mare, rece, trăgea peste tot şi mirosea a umezeală. Mobila era greoaie, în stil victorian, peste tot erau covoare şi perne mari şi încălzitoare de apă demodate. Azadeh îşi aranja părul în faţa unei oglinzi. Costumul ei de schi era elegant şi modern. Abdollah Han nu ceruse niciodată soţiilor, fiicelor sau servitoarelor lui să poarte chador. Nu era de acord cu chadorul. Atunci de ce Najoud era îmbrăcată astăzi cu chador? se întrebă ea, din ce în ce mai neliniştită. Aşteptară o jumătate de oră, după care veni un gardian care îi spuse ceva. Azadeh trase adânc aer în piept.

— Nogger, tu trebuie să aştepţi aici, spuse ea. Erikki, tu şi cu mine trebuie să mergem cu paznicul.

Erikki o urmă, încordat, dar încrezător în faptul că înţelegerea pe care o încheiase cu hanul de a purta armă asupra lui va rămâne în vigoare. Apăsarea pukohului în spate îl liniştea. Paznicul deschise o uşă de la capătul coridorului şi îi făcu semn să înainteze.

Abdollah Han şedea rezemat de nişte perne mari, aşezate pe un covor, cu faţa spre uşă. În spatele lui erau doi paznici. Încăperea era bogată, în stil victorian, oficială, însă oarecum degradată şi murdară. Cei doi bărbaţi pe care îi văzuseră pe scară şedeau turceşte

lângă el. Unul era european, în jur de treizeci de ani, cu trăsături asiatice şi cu pielea bătând în galben. Amândoi purtau haine de iarnă. Erikki era neliniştit şi rămase să aştepte lângă uşă, în timp ce Azadeh se duse spre tatăl ei, îngenunche în faţa lui, îi sărută mâna grasă, plină de bijuterii, şi îl binecuvântă. Impasibil, tatăl ei îi făcu un semn să se dea într-o parte şi îşi aţinti ochii negri asupra lui Erikki, care îl salută politicos din uşă, dar nu se mişcă din loc. Ascunzându-şi ruşinea şi teama, Azadeh îngenunche din nou pe covor, cu faţa spre el. Erikki văzu că amândoi bărbaţii o examinau cu priviri apreciative şi simţi că îi creşte tensiunea.

Lângă han era o tavă cu halva, cubuleţe mici din această delicatesă turcească bogată în miere pe care o adora. Luă câteva bucăţele şi le mâncă. Lumina dansa pe inelele lui.

— Aşadar, spuse el aspru, ucizi fără discernământ, ca un câine turbat.

Erikki miji ochii, dar nu spuse nimic.

— Ei bine?

— Dacă ucid, nu o fac ca un câine turbat. Pe cine se spune că am ucis?

— Un bătrân într-o mulţime din apropiere de Qazvin. Cu un cot în piept, i-ai zdrobit coşul pieptului. Există martori. Apoi încă trei oameni într-o maşină şi unul în afara ei – acesta fiind un important luptător pentru libertate. Există mai mulţi martori. Mai departe, pe drum, încă cinci morţi au rămas în urma elicopterului. Sunt şi mai mulţi martori.

Altă linişte. Azadeh nu se clintise din loc, dar sângele îi dispăruse din obraji.

— Ei bine?

— Dacă există martori, atunci fără îndoială că ştii că ne vedeam paşnic de drum spre Teheran, că eram neînarmaţi, că am fost atacaţi de o gloată şi, dacă nu ar fi fost Charles Pettikin şi Rakoczy, probabil că acum am fi fost…

Erikki se opri şi remarcă brusc schimbul rapid de priviri dintre cei doi străini. Apoi, cu mai multă precauţie, continuă:

— …probabil că acum am fi morţi. Eram neînarmaţi – nici Rakoczy n-a tras el primul, s-a tras asupra noastră.

Şi Abdollah Han observă schimbarea petrecută cu cei doi străini de lângă el. Privi din nou gânditor către Erikki.

— Rakoczy? Acela care a venit cu mullahul islamic marxist şi cu oamenii care v-au atacat baza? Musulmanul sovietic?

— Da. Erikki se uită la cei doi străini cu o privire tăioasă. Agentul KGB care pretindea că e din Georgia, de la Tbilisi.

Abdollah Han zâmbi subţire:

— KGB? De unde ştii?

— Am văzut destui în viaţa mea ca să-i recunosc dintr-o privire.

Cei doi străini se uitau la el cu ochi lipsiţi de expresie. Cel mai în vârstă arborase un zâmbet prietenesc, ceea ce-l înspăimântă pe Erikki.

— Şi Rakoczy ăsta, cum de a ajuns în elicopter? întrebă hanul.

— L-a capturat duminica trecută pe Charles Pettikin la baza mea. Pettikin este unul dintre piloţii noştri care venise la Tabriz ca să ne ia pe noi doi, pe Azadeh şi pe mine. Am fost chemat la ambasada ţării mele ca să mi se verifice paşaportul. A fost în ziua în care mai multe guverne, printre care şi al meu, au dispus ca cetăţenii lor care nu sunt absolut indispensabili aici să părăsească Iranul, spuse el, exagerând cu uşurinţă. Luni, în ziua în care am plecat noi de aici, Rakoczy l-a silit pe Pettikin să-l ducă cu elicopterul la Teheran.

Povesti pe scurt ceea ce se întâmplase.

— Dacă nu ar fi observat el steagul finlandez de pe acoperişul maşinii mele, acum am fi fost morţi.

Bărbatul cu trăsături asiatice zâmbi larg.

— Ar fi fost o mare pierdere, căpitane Yokkonen, spuse el în ruseşte. Bărbatul mai în vârstă, cu ochi de slav, spuse într-o engleză impecabilă:

— Şi Rakoczy ăsta unde este acum?

— Nu ştiu. Undeva prin Teheran. Pot să vă întreb cine sunteţi?

Erikki voia să câştige timp. Nu se aştepta la niciun răspuns din partea lor. Încerca să stabilească doar dacă Rakoczy era prieten sau duşman cu cei doi din faţa lui, care erau, evident, sovietici, de la KGB sau GRU – Serviciul de informaţii al forţelor armate.

— Vă rog, care era prenumele lui? întrebă cel mai în vârstă pe un ton binevoitor.

— Fedor, ca al revoluţionarului ungur.

Erikki nu sesiză niciun fel de reacţie şi ar fi putut continua, dar nu era câtuşi de puţin dornic să divulge ceva faţă de cei de la KGB sau GRU. Azadeh şedea în continuare în genunchi pe covor, cu spatele ţeapăn, nemişcată, cu mâinile în poală. Buzele ei erau foarte roşii în contrast cu faţa albă ca hârtia. Deodată, Erikki se simţi foarte îngrijorat pentru ea.

— Recunoşti că ai omorât aceşti oameni? întrebă hanul, luând încă o bucăţică de halva.

— Recunosc că am omorât oameni şi acum un an pentru a-ţi salva viaţa, Înălţimea…

— Şi pe-a ta! spuse furios hanul. Asasinii te-ar fi ucis şi pe tine – a fost voia lui Allah că am rămas amândoi în viaţă.

— Nu eu am început această luptă şi nici n-am dorit-o. Erikki încerca să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Se simţea foarte nesigur. Dacă i-am ucis pe ceilalţi, n-a fost alegerea mea, ci am făcut-o ca să apăr viaţa fiicei dumitale şi pe a mea. Vieţile noastre erau în primejdie.

— Ah, crezi deci că ai dreptul să ucizi ori de câte ori consideri că viaţa ta e în primejdie?

Erikki văzu că hanului îi năvăleşte sângele în cap, iar cei doi sovietici nu-l scăpau din ochi. Se gândi la propria lui moştenire genetică, la poveştile bunicului său din vremurile de aur ale Ţărilor Nordului, când uriaşii cutreierau pământul şi trollii şi spiriduşii nu erau mituri, cu mult, foarte mult timp în urmă, când pământul era curat şi Răul necunoscut ca atare, iar Binele era Bine şi Răul nu putea să poarte mască.

— Dacă este în primejdie viaţa lui Azadeh sau a mea, voi ucide pe oricine, spuse el sec.

Cei trei bărbaţi simţiră fiori pe şira spinării, Azadeh încremenise la auzul ameninţării, iar paznicii, care nu

ştiau nici rusă, nici engleză, se foiră neliniştiţi, căci sesizaseră intonaţia violentă a spuselor lui Erikki.

Vena din centrul frunţii lui Abdollah Han se zbătea tare.

— Te vei duce cu omul acesta, spuse el sumbru. Vei merge cu el şi vei face ceea ce-ţi cere.

Erikki privi spre omul cu trăsături asiatice.

— Ce vreţi de la mine?

— Numai talentele dumitale de pilot şi aparatul 212, spuse omul, destul de prietenos, vorbind ruseşte.

— Îmi pare rău, 212 este în verificări după o mie cinci sute de ore de zbor, iar eu lucrez pentru S-G şi pentru Iran-Timber.

— 212 este gata, a fost verificat de mecanicii dumitale la sol, iar Iran-Timber ni te-a împrumutat… ca să…

— Ca să ce?

— Ca să zbori, spuse celălalt iritat. Eşti tare de urechi?

— Nu, dar se pare că dumneata eşti.

Aerul ieşi şuierând din gura bărbatului. Cel mai în vârstă zâmbi straniu. Abdollah Han se întoarse spre Azadeh şi fata aproape că sări în sus de frică.

— Tu te duci la Khananam şi îi prezinţi omagiile!

— Da… da, tată, spuse ea poticnindu-se şi sări de data asta în picioare.

Erikki făcu un pas spre ea, dar paznicii erau atenţi. Unul dintre ei îl acoperi imediat, iar Azadeh îi spuse cu glasul plin de lacrimi:

— Nu, Erikki, este… trebuie… trebuie să mă duc.

Azadeh fugi înainte ca el să o poată opri.

Bărbatul cu trăsături asiatice rupse tăcerea:

— Nu ai de ce să te temi. Avem nevoie numai de îndemânarea dumitale.

Erikki Yokkonen nu-i răspunse. Era sigur că sunt pierduţi, şi el şi Azadeh. Mai ştia că, dacă n-ar fi fost paznicii aici, i-ar fi atacat pe cei trei, l-ar fi ucis pe Abdollah Han şi pe cei doi sovietici. Cei trei bărbaţi ştiau şi ei lucrul ăsta.

— De ce ai trimis după soţia mea, Înălţimea Ta? Ai trimis două mesaje.

Abdollah Han pufni dispreţuitor.

— Pentru mine, ea nu are nicio valoare, însă are pentru prietenii mei: ca să te aducă aici şi să te facă să te porţi cuviincios. Şi pe Allah şi pe Profet, aşa te vei purta. Vei face ce vrea omul acesta.

Unul dintre paznici mişcă puţin automatul şi zgomotul pe care îl făcu răsună în toată încăperea. Sovieticul cu trăsături asiatice se ridică.

— Mai întâi, cuţitul, te rog.

— N-ai decât să vii să-l iei. Dacă chiar îl vrei.

Omul şovăi. Brusc, Abdollah Han izbucni în râs. Era un râs crud şi îi făcu pe toţi trei să tresară.

— Ai să-i laşi cuţitul. În felul acesta, viaţa va fi mai interesantă şi pentru dumneata.

Apoi se întoarse spre Erikki:

— Ar fi mai înţelept să fii ascultător şi să te porţi frumos.

— Ar fi mai înţelept să ne laşi să plecăm în pace.

— Ai vrea să-l vezi pe copilotul tău spânzurat de degetele mari de la mână?

Ochii lui Erikki se îngustară şi mai mult. Sovieticul mai în vârstă se aplecă şi-i şopti ceva hanului, care nu-şi luase nicio clipă ochii de la Erikki. Mâinile lui se jucau cu pumnalul împodobit cu pietre preţioase. Când omul termină ce avea de spus, dădu afirmativ din cap.

— Erikki, ai să-i spui copilotului dumitale că trebuie să fie şi el ascultător atât timp cât se află la Tabriz. O să-l trimitem la bază, însă micul tău elicopter va rămâne aici. Pentru moment.

Îi făcu semn omului cu trăsături asiatice să plece.

— Numele meu este Cimtarga, căpitane. Bărbatul nu era nici pe departe atât de înalt ca Erikki, dar era solid şi avea umeri laţi. Mai întâi mergem…

— Cimtarga este numele unui munte la est de Samarkand. Care este numele dumitale adevărat? Şi gradul?

Bărbatul ridică din umeri.

— Strămoşii mei au călărit împreună cu Timur Tamerlan, Marele Mongol, căruia îi plăcea să înalţe munţi de cranii. Mai întâi ne ducem la bază. Mergem cu maşina.

Trecu prin faţa lui şi deschise uşa, însă Erikki nu se clinti din loc, continuând să-l privească pe han.

— Am să-mi văd soţia diseară.

— Ai s-o vezi când… Abdollah Han se opri când celălalt bărbat se apleca şi îi şopti ceva. Hanul dădu iarăşi din cap.

— Bine, da, căpitane, ai s-o vezi diseară şi în fiecare seară, dacă… Lăsă cuvintele în suspensie.

Erikki se întoarse şi ieşi din încăpere.

Când uşa se închise în urma lor, tensiunea dispăru din odaie. Bărbatul mai în vârstă chicoti:

— Înălţimea Ta, ai fost perfect, perfect ca de obicei..

Abdollah Han îşi frecă umărul stâng, chinuit de dureri artritice.

— O să fie ascultător, Piotr, spuse el, dar numai atât timp cât neascultătoarea şi nerecunoscătoarea mea fiică este în puterea mea.

— Fiicele sunt întotdeauna dificile, spuse Piotr Oleg Mzîtrîk. Venise de la graniţa din nord, de la Tbilisi.

— Nu-i aşa, Piotr. Celelalte sunt ascultătoare şi nu-mi fac necazuri, dar asta – asta mă înfurie până peste poate.

— Atunci alung-o după ce finlandezul va face ce trebuie. Alungă-i pe amândoi de aici. Ochii slavi clipiră viclean şi omul adăugă: Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânăr şi ea ar fi fost liberă, ţi-aş fi cerut-o de nevastă.

— Dacă mi-ai fi cerut-o înainte să apară nebunul ăsta, ţi-aş fi dat-o imediat, împreună cu binecuvântarea mea, spuse posomorât Abdollah Han. Deşi înţelesese ce voia să spună omul, îşi ascunse surprinderea şi îşi propuse s-o analizeze mai târziu. Regret că i-am dat-o, am crezut că o să-l înnebunească şi pe el, regret jurământul pe care l-am făcut în faţa lui Dumnezeu să-l las în viaţă – a fost un moment de slăbiciune.

— Poate că nu. E bine să fii mărinimos din când în când. Ţi-a salvat viaţa.

— Insha'Allah! A fost voia Domnului – el nu a fost decât un instrument.

— Bineînţeles, spuse Mzîtîâk împăciuitor, bineînţeles.

— Omul acesta este diavolul, un diavol ateu care miroase a sânge. Dacă n-ar fi fost gărzile mele – ai văzut şi tu – ar fi trebuit să ne luptăm ca să scăpăm cu viaţă din mâinile lui.

— Nu. Nu atât timp cât ea se află în puterea ta şi poţi să te porţi… urât cu ea, spuse Piotr zâmbind straniu.

— Cu voia lui Dumnezeu, vor fi curând amândoi în iad, spuse hanul, furios încă pentru că fusese silit să-l lase pe Erikki în viaţă ca să-l ajute pe Piotr Mzîtrîk, când ar fi putut să i-l dea mujahedinului de stânga şi să scape astfel de el pentru totdeauna. Mullahul Mahmud, unul din liderii de la Tabriz ai facţiunii mujahedinilor islamici marxişti care atacaseră baza, venise la el cu două zile în urmă şi îi povestise ce se întâmplase la bariera de pe şosea.

— Iată aici hârtiile lor drept dovadă, spusese omul încântat. Atât ale străinului, care e în mod sigur de la CIA, cât şi ale doamnei, fiica dumneavoastră. În momentul în care se întoarce la Tabriz, o să-l aducem în faţa Komitehului nostru, o să-l condamnăm şi o să-l ducem la Qazvin ca să-l executăm.

— Pe Profet că nu veţi face aşa ceva până nu vă dau eu încuviinţarea, spusese el imperios şi luase hârtiile. Câinele ăsta de străin este căsătorit cu fiica mea, nu este de la CIA, se află sub protecţia mea până când am s-o anulez eu şi dacă te atingi de un fir din părul lui roşu sau te mai duci peste el sau la baza lui fără aprobarea mea, îmi retrag tot sprijinul secret şi nimic nu le va mai opri pe Gărzile Verzi să calce în picioare pe toţi stângiştii din Tabriz! O să-ţi fie predat când îmi va conveni mie, nu ţie!

Mullahul plecase posomorit şi Abdollah îl adăugase imediat pe Mahmud pe lista lui neagră. După ce examină cu grijă hârtiile, se simţi de-a dreptul încântat că găsise paşaportul lui Azadeh, cartea de identitate şi alte permise, ceea ce îi dădea o putere şi mai mare asupra ei şi a soţului ei.

Da, îşi zise el privindu-l pe sovietic. Acum o să facă tot ce-i cer, absolut orice.

— Cum va fi voia Domnului, însă s-ar putea să rămână văduvă curând.

— Să sperăm că nu prea curând! Râsul lui Mîztrîk era de-a dreptul contagios. Nu înainte ca soţul ei să-şi termine misiunea.

Abdollah Han se simţi încălzit de prezenţa omului, de sfaturile lui înţelepte şi de faptul că Mîztrîk va face ceea ce i se cere. Dar trebuie să fiu un păpuşar mult mai bun decât înainte, îşi zise el, dacă vreau să supravieţuiesc, să supravieţuim, eu şi Azerbaidjanul.

În toată provincia şi în Tabriz, situaţia era acum foarte delicată. Izbucniseră tot felul de insurecţii, facţiunile luptau una împotriva alteia şi zeci de mii de soldaţi sovietici erau masaţi chiar lângă graniţă. Şi tancuri. Şi între ei şi Golf nu era nimic care să-i ţină în loc. În afară de mine, îşi spuse el. Şi o dată stăpânit Azerbaidjanul, Teheranul fiind imposibil de apărat, aşa cum arătase istoria da nenumărate ori, Iranul va cădea în întregime în mâinile lor, ca mărul cel putred, aşa cum prezisese Hruşciov. Iar o dată cu Iranul şi Golful, Strâmtoarea Hormuz, petrolul omenirii.

Simţea nevoia să-şi descarce furia. „Allah să-l bată pe şah care n-a vrut să asculte, n-a vrut să aştepte, n-a fost în stare să zdrobească o mică rebeliune pusă la cale de mullahi cu mai puţin de douăzeci de ani în urmă şi să-l trimită la dracu' pe ayatollahul Khomeini, aşa cum l-am sfătuit eu, punând astfel în primejdie stăpânirea noastră absolută, inevitabilă şi implacabilă asupra întregii lumi din afara graniţelor Rusiei, ţaristă sau sovietică, totuna, care este adevăratul nostru duşman. Şi eram atât de aproape de ţel: Statele Unite ne ciuguleau din palmă, ne făceau toate mofturile şi ne îndemnau, ba chiar ne rugau să primim de la ei cele mai moderne arme, ne implorau să devenim poliţiştii Golfului şi să-i stăpânim astfel pe arabii sălbatici, să le sugem ţiţeiul, să-i transformăm în vasali pe ei şi şeicatele lor din Arabia Saudită până în Oman. Am fi putut cuceri Kuweitul într-o zi, Irakul într-o săptămână, Arabia Saudită şi Emiratele ar fi alergat ţipând la malul mării să ne implore mila! Am fi putut obţine orice tehnologie am fi dorit, vapoare, avioane, tancuri – numai să fi cerut, ba chiar şi Bomba! O, Allah! Ce bine ar fi mers reactoarele noastre construite în Germania!

Eram atât de aproape de împlinirea lucrării lui Allah, noi, şiiţii din Iran, cu inteligenţa noastră superioară, cu istoria noastră străveche, cu petrolul nostru, şi am fi putut stăpâni Strâmtorile şi am fi adus toate popoarele de la stânga lor la picioarele noastre. Atât de aproape eram de cucerirea Ierusalimului şi a cetăţii sfinte Mecca – Sfânta Sfintelor.

Era cât pe-aci să fim primii în lume, aşa cum ni se cuvine, dar acum totul este în primejdie şi va trebui să luăm totul de la început, să-i manevrăm din nou pe barbarii diavoleşti de la nord, şi toate astea din cauza unui singur om!

Insha'Allah, îşi spuse el, şi asta îi mai domoli supărarea. Dar chiar şi aşa, dacă Mîztrîk n-ar fi fost în încăpere şi n-ar fi trebuit să-l manevreze şi pe el şi să se îngrijească de problemele Azerbaidjanului, ar fi urlat şi ar fi ţipat, ar fi bătut pe cineva, pe oricine. Aşa însă, îşi controlă mânia şi îşi cântări cu grijă următoarea mişcare. Degetele lui apucară ultima bucăţică de halva şi o băgară în gură.

— Ai vrea să te însori cu Azadeh, Piotr?

— Ai vrea ca eu, care sunt mai bătrân decât tine, să-ţi devin ginere? spuse omul zâmbind dispreţuitor.

— Dacă asta e voia lui Allah, răspunse cu exact atâta sinceritate câtă trebuia, căci văzuse că lumina care licărise brusc în ochii prietenului său fusese ascunsă repede şi cu grijă.

Aşa, îşi zise el, deci prima dată când o vezi o şi doreşti. Dar dacă ţi-o dau cu adevărat după ce terminăm cu monstrul, ce va însemna asta pentru mine? Multe lucruri! Eşti o partidă bună, eşti puternic, ca manevră politică ar fi un lucru înţelept şi ai reuşi s-o faci să-şi vâre minţile în cap şi te-ai purta cu ea aşa cum trebuie, nu ca finlandezul care nu ştie ce să mai facă ca să-i intre în voie. Ai fi un instrument al răzbunării mele împotriva ei. Sunt multe avantaje…

Cu trei ani în urmă, Piotr Oleg Mîztrîk preluase imensa vilă şi pământurile care aparţinuseră tatălui său – şi el prieten al Gorgonilor – din apropiere de Tbilisi, unde, generaţii la rând, şi Gorgonii făcuseră afaceri importante. De atunci, Abdollah Han ajunsese să-l cunoască foarte bine, fiindcă şedea adesea la vila lui

când mergea în călătoriile lui de afaceri. Constatase că Oleg este, ca toţi ruşii, secretos şi prea puţin dispus să-i împărtăşească gândurile. Dar, spre deosebire de cei mai mulţi, era prietenos şi gata să sară în ajutor – şi era mult mai puternic decât oricare alt sovietic pe care îl cunoştea. Era văduv şi avea o fiică deja căsătorită, un fiu în marina militară, nepoţi şi obiceiuri bizare. Locuia singur în vila uriaşă, numai cu servitorii şi cu o femeie ciudat de frumoasă, o rusoaică euroasiatică de vreo treizeci de ani, pe nume Vertinskaia, o femeie deosebit de veninoasă, pe care o adusese aici numai de două sau de trei ori pe an, ca pe un tezaur personal. Femeia era în parte sclavă, în parte prizonieră, tovarăşă de băutură, târfă, torţionară şi pisică sălbatică.

— De ce n-o ucizi ca să termini odată cu ea, Piotr? întrebase el când izbucnise o ceartă deosebit de violentă între cei doi şi Mîztrîk o dăduse afară din cameră cu biciul. Femeia scuipa şi blestema şi se lupta până când servitorii au scos-o afară.

— Nu… nu încă, răspunsese Mîztrîk cu mâinile tremurând. Este mult… mult prea preţioasă.

— A, da… da, acum înţeleg, spusese Abdollah Han, la fel de excitat. Avea aproape acelaşi sentiment faţă de Azadeh, nu voia să arunce un astfel de obiect până când nu-l zdrobea cu totul, până n-o umilea şi nu se târa la picioarele lui. Îşi amintea cât de mult îl admirase pe Mîztrîk pentru că Vertinskaia era amanta şi nu fiica lui, astfel ca actul final de răzbunare să se poată consuma.

Allah s-o blesteme pe Azadeh, îşi spuse el. Blestemată să fie ea, care ar fi putut fi asemeni mamei sale, cea care mi-a dăruit atât de multă plăcere, care îmi aminteşte necontenit de pierderea ei, ea şi fratele ei cel rău, amândoi la fel ca mama lor la chip şi la purtări, dar nu şi la calitate, ea care fusese ca o hurie în grădina lui Allah. Am crezut că ambii noştri copii mă iubesc şi mă cinstesc, dar n-a fost aşa; după ce Naphtala s-a dus în Paradis, adevărata lor fire a ieşit la iveală. Ştiu că Azadeh a complotat cu fratele ei ca să mă omoare, doar am avut şi dovada. Aş vrea să pot s-o bat aşa cum o bate Piotr pe femeia lui, dar nu pot, nu pot. De câte ori ridic mâna împotriva ei, o văd pe

iubita mea. Allah s-o pedepsească pe Azadeh, s-o trimită în iad…

— Linişteşte-te, spuse Mîztrîk blajin.

— Ce?

— Arăţi foarte posomorât, prietene. Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Vei găsi o cale să scapi de ea.

Abdollah Han dădu grav din cap.

— Mă cunoşti foarte bine.

E adevărat, îşi spuse el, comandând votcă pentru Mîztrîk şi ceai pentru sine. Era singurul om cu care se simţea la largul lui.

Mă întreb oare cine eşti cu adevărat, îşi zise el, privindu-l cu atenţie. În anii care au trecut, la vila unde ne întâlneam, spuneai întotdeauna că eşti în concediu, dar niciodată nu mi-ai spus ce fel de concediu, de la cine şi n-am reuşit să aflu oricât m-am străduit. La început am presupus că erai în serviciul armatei sovietice, pentru că odată, când te-ai îmbătat, mi-ai spus că ai fost comandant de tancuri în timpul celui de-al doilea război mondial şi că ai luptat la Sevastopol. Dar după aceea m-am răzgândit şi mi-am spus că, cel mai probabil, atât tu, cât şi tatăl tău aţi făcut parte din KGB sau GRU, pentru că nimeni nu iese la pensie în Uniunea Sovietică cu o asemenea vilă şi cu asemenea moşii în Georgia, cea mai bună parte a imperiului, fără a avea anumite cunoştinţe speciale şi o anumită influenţă. Acum spui că ai ieşit la pensie – da, dar de unde?

Încercând să tatoneze până unde se întindea puterea lui Mîztrîk, la începutul prieteniei lor, Abdollah Han îi spusese că o celulă comunistă clandestină din Tabriz complota să-l asasineze. Era numai parţial adevărat, motivul real fiind acela că fiul unui om pe care-l ura şi pe care nu-l putea ataca direct făcea parte din grup. În mai puţin de o săptămână, capetele lor erau trase în ţeapă în apropiere de moschee, împreună cu o inscripţie – AŞA VOR PIERI TOŢI DUŞMANII LUI ALLAH. Vărsase lacrimi reci la înmormântare şi râsese satisfăcut în sinea lui. Faptul că Piotr Mîztrîk îi putea elimina chiar pe unii din oamenii lor denota că deţine o putere reală. Era, de asemenea, şi măsura

importanţei omului pentru el, Abdollah ştia lucrul acesta. Se uită la el.

— Cât timp avem nevoie de finlandez?

— Câteva săptămâni.

— Dar dacă Gărzile Verzi îl împiedică să zboare sau îl interceptează?

Sovieticul ridică din umeri.

— Să sperăm că vom termina misiunea. Nu cred că vor exista supravieţuitori, nici el, nici Cimtarga, dacă vor fi găsiţi de partea asta a frontierei.

— Bun. Acum hai să ne întoarcem acolo unde eram când am fost întrerupţi. Eşti de acord să nu se dea sprijin masiv tudehilor de aici atât timp cât americanii stau deoparte şi Khomeini nu începe un pogrom împotriva lor?

— Azerbaidjanul a fost întotdeauna în centrul interesului nostru. Am spus întotdeauna că ar trebui să fie un stat independent. Există aici bogăţii mai mult decât suficiente, energie, minereuri şi petrol ca să… Mîztrîk zâmbi. Şi o conducere luminată. Poţi să ridici sus steagul, Abdollah. Sunt sigur că vei primi tot sprijinul necesar pentru a deveni preşedinte, iar noi te vom recunoaşte imediat.

Şi-apoi voi fi asasinat imediat a doua zi, în timp ce tancurile vor trece peste frontierele noastre, îşi spuse hanul plin de venin. O, nu, bunul meu prieten, Golful este o tentaţie prea mare pentru voi.

— Este o idee minunată, aprecie el cu toată seriozitatea, dar voi avea nevoie de timp. Aş putea conta pe faptul că membrii Tudehului vor fi asmuţiţi împotriva insurgenţilor?

Zâmbetul lui Piotr Mîztrîk rămase acelaşi, dar ochii îşi schimbară privirea.

— Ar fi ciudat ca tudehii să-şi atace fraţii vitregi. Marxismul islamic este susţinut de mulţi intelectuali musulmani. Am auzit că şi dumneata îi sprijini.

— Sunt de acord că trebuie să existe un echilibru în Azerbaidjan. Dar cine a dat ordin stângiştilor să atace aeroportul? Cine le-a dat ordin să atace şi să ardă gara? Cine le-a ordonat să arunce în aer conducta de ţiţei? E clar că nu era un om cu scaun la cap. Am auzit

că a fost mullahul Mahmud, de la moscheea Hajsra. Îl privi cu atenţie pe Piotr. Unul de-ai voştri.

— N-am auzit în viaţa mea de el.

— Ah, făcu Abdollah cu prefăcută jovialitate, fără să-l creadă. Sunt bucuros, să aud aşa ceva, Piotr, pentru că este un fals mullah, nici măcar nu este un adevărat marxist islamic, este un scandalagiu, cel care a dat buzna la baza lui Yokkonen. Din nefericire, are aproximativ cinci sute de luptători care-l sprijină, la fel de nedisciplinaţi ca şi el. Şi primeşte bani de undeva. Şi oameni care îl ajută, ca Fedor Rakoczy. Ce-ţi spune numele de Rakoczy?

— Nu cine ştie ce, răspunse imediat Piotr, cu aceeaşi voce şi acelaşi zâmbet, mult prea inteligent ca să evite întrebarea. Este inginer la conducta de petrol de la Ashara, la frontieră, unul din cetăţenii noştri de religie musulmană despre care se crede că a intrat în organizaţia Luptătorilor pentru Libertate a mujahedinilor fără permisiunea noastră.

Expresia lui Piotr era de nepătruns, dar în sinea lui fierbea şi îi venea să urle: „Fiule, fiule, oare ne-ai trădat? Ai fost trimis să spionezi, să te infiltrezi printre mujahedini şi să ne raportezi ce ai aflat, asta e tot! Şi de data asta ai fost trimis ca să încerci să-l recrutezi pe finlandez, apoi să te duci la Teheran şi să-i organizezi pe studenţi, nu ca să te aliezi cu un mullah turbat, să ataci aeroporturile sau să ucizi oameni la marginea şoselei. Ai înnebunit? De câte ori ţi-am spus că ei şi noi putem învinge pe oricine dacă avem răbdare. Ce prostie să-ţi asumi asemenea riscuri! Finlandezul este important pentru moment, dar nu suficient de important ca să nesocoteşti ordinele, să-ţi rişti viitorul, viitorul fratelui tău şi pe al meu!

Căci dacă fiul este suspect, imediat devine suspect şi tatăl. Iar dacă tatăl este suspect, toată familia este suspectă. De câte ori ţi-am spus că KGB-ul lucrează ca la carte, îi distruge pe cei care nu ascultă, care gândesc singuri, care riscă şi îşi depăşesc instrucţiunile şi atribuţiile?”

— Rakoczy acesta nu-i important, spuse el liniştit.

„Fii calm, îşi spuse apoi. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Cunoşti prea multe secrete ca să se atingă cineva de

tine. La fel şi fiul tău. E bun, cu siguranţă că se înşală în privinţa lui. A fost testat de multe ori, şi de tine, şi de alţi experţi. Eşti în siguranţă. Eşti puternic, eşti sănătos, ai putea s-o baţi şi s-o tăvăleşti în pat pe micuţa şi frumoasa Azadeh şi în aceeaşi zi s-o violezi şi pe Vertinskaia.”

— Important este faptul că te găseşti în inima Azerbaidjanului, prietene, spuse el cu aceeaşi voce calmă. Vei primi tot sprijinul de care ai nevoie şi părerile dumitale despre marxiştii islamici vor ajunge acolo unde trebuie. Vei avea echilibrul pe care îl ceri.

— Bine. Contez pe el, spuse hanul.

— Dar între timp, reluă Mîztrîk, întorcându-se la motivul real al vizitei sale neaşteptate. Ce zici de căpitanul britanic? Poţi să ne ajuţi?

Cu două zile în urmă sosise de la Centru un telex strict secret, cu cod de prioritate absolută. Îl primise acasă, la vila lui de lângă Tbilisi. I se comunica faptul că un post secret de radar de ascultare al CIA de pe versantul de nord al muntelui Sabalan fusese aruncat în aer de nişte sabotori cu o clipă înainte de sosirea unei echipe locale, care urma să ridice toate cărţile de coduri, maşinile de coduri şi computerele. „Întâlneşte-te imediat cu Ivanovici, continua telexul, folosind numele conspirativ al lui Abdollah Han. Spune-i că sabotorii sunt britanici – un căpitan şi doi gurkha – şi un american de la CIA, Rosemont, cu numele conspirativ Abu Kurd, călăuziţi de unul din mercenarii noştri, pe care l-au ucis însă înainte să-i conducă în ambuscadă. Unul dintre soldaţi şi agentul CIA au fost ucişi în timp ce fugeau şi se crede că cei doi supravieţuitori se îndreaptă spre sectorul lui Ivanovici – aranjează cooperarea acestuia. Secţiunea 16/a. Terminat.” Ordinul Secţiunii 16 însemna: „această persoană sau persoane sunt duşmani prioritari, care trebuie interceptaţi, reţinuţi şi aduşi înapoi pentru interogatoriu prin indiferent ce mijloace”. Litera *a* însemna: „dacă acest lucru nu este posibil, eliminaţi-i fără ezitare”.

Mîztrîk sorbi din votcă, aşteptând.

— Am aprecia foarte mult ajutorul dumitale, adăugă el.

— Întotdeauna aţi primit ajutorul meu, spuse Abdollah. Dar să găseşti doi specialişti în sabotaj în Azerbaidjan, doi oameni care cu siguranţă că sunt deghizaţi, este aproape imposibil. E sigur că au case conspirative la care să se ducă, există un consulat britanic la Tabriz şi zeci de drumuri prin care să coboare din munte şi să ne ocolească pe noi.

Se ridică şi se duse la fereastră. Privi afară. Vedea de aici elicopterul 206, parcat în curte şi păzit de garda lui. Pe cer nu era niciun nor.

— Dacă eu aş conduce această operaţiune, m-aş preface că merg spre Tabriz, dar m-aş întoarce şi aş ieşi la Marea Caspică. Cum au pătruns aici?

— Pe Caspică. Dar li s-a luat urma până aici. Au fost găsite două cadavre în zăpadă şi urmele celorlalţi duceau încoace.

Eşecul operaţiunii de la Sabalan stârnise o adevărată furtună în sus, până la Centru. Era atât de mult echipament strict secret al CIA la îndemână, aproape! În ultimii ani, acesta acţionase ca un magnet asupra infiltrărilor secrete. În ultimele câteva săptămâni primiseră informaţii că unele dintre posturile radar fuseseră evacuate, dar nu distruse în retragerea şi în panica la a cărei răspândire contribuiseră şi ei. Erau gata să pătrundă acolo cât mai repede şi în forţă. Mîztrîk, consilier principal în această zonă, fusese de părere să se acţioneze cu prudenţă, să fie folosite mai curând echipele locale decât sovietice, ca să nu-l supere pe Abdollah Han, singurul lui contact şi cel mai preţios agent – şi pentru a nu risca un incident internaţional.

— Nu este câtuşi de puţin înţelept să ajungem la o confruntare, spusese el, ţinându-se de litera Cărţii şi de planul personal. Ce câştigăm printr-o acţiune imediată, dacă nu le băgăm pe gât nişte dezinformaţii şi Sabalan se dovedeşte numai o imensă cursă, ceea ce şi este, mai mult ca sigur? Câteva cărţi cu coduri pe care s-ar putea să le şi avem deja. Câteva computere avansate – întreaga noastră Operaţiune Zatopek le are deja la mână.

Era o operaţiune secretă a KGB-ului, foarte controversată şi inovatoare, numită astfel după

alergătorul ceh de cursă lungă, campion olimpic. Operaţiunea fusese lansată în ’65. Cu un buget iniţial de zece milioane de dolari din rezerva valutară extrem de săracă, Operaţiunea Zatopek urmărea achiziţionarea continuă a celor mai avansate şi perfecţionate tehnologii occidentale prin simpla lor cumpărare cu ajutorul unei reţele de false companii şi nu prin metodele convenţionale, foarte costisitoare, ale furtului şi spionajului. „Banii nu înseamnă nimic în comparaţie cu câştigurile, spusese el în primul raport pentru Centru când se întorsese în ’64 din Extremul Orient. Există zeci de mii de oameni de afaceri corupţi şi de voiajori necinstiţi care ne vor vinde tot ce e mai bun şi de ultimă oră pentru un anumit profit. Orice profit uriaş pentru un individ este o nimica toată pentru noi – căci vom economisi miliarde de dolari în activitatea de cercetare şi dezvoltare pe care îi cheltuim cu marina militară, armata terestră şi forţele aeriene. Şi, la fel de important, cruţăm ani întregi de efort şi evităm eşecurile. Cu costuri aproape neglijabile, vom ţine pasul cu tot ceea ce vor putea concepe minţile lor. Câţiva dolari pe sub măsuţele lor prăpădite ne vor aduce pe tavă toate comorile lor.”

Piotr Mîztrîk simţi un fior de plăcere când îşi aminti cum fusese primit şi acceptat planul lui – deşi fusese însuşit, fireşte, de superiorii lui ca fiind ideea lor, aşa cum îl preluase şi el de la unul din agenţii secreţi din Hong Kong, un cetăţean francez, pe nume Jacques de Ville, din marele conglomerat al lui Struan, care îi deschisese ochii:

— Legislaţia SUA nu interzice transferul de tehnologie în Franţa sau în Germania Occidentală sau în zeci de alte ţări şi legislaţia acestor ţări nu interzice unei companii s-o transfere către Uniunea Sovietică. Afacerile sunt afaceri, Gregor, şi banii sunt cei care fac ca lumea să se învârtească. Numai prin Struan putem să vă trimitem tone de echipamente pe care SUA vi le interzice. Noi asigurăm service-ul pentru China, de ce nu l-am asigura şi pentru voi? Gregor, marinarii voştri nu se pricep la afaceri…

Mîztrîk zâmbi în sinea lui. Pe atunci era cunoscut sub numele de Gregor Suslev, căpitan al unui mic vas

de marfă sovietic care făcea curse între Vladivostok şi Hong Kong, aceasta fiind acoperirea pentru misiunea lui strict secretă de controlor adjunct pentru Asia al Direcţiei Unu din KGB.

În anii care trecuseră din ’64 încoace, când propusese pentru prima oară această schemă, îşi spuse el cu mândrie, cu cheltuielile totale, până acum, de optzeci şi cinci de milioane de dolari, Mama Rusia economisise prin Operaţiunea Zatopek câteva miliarde de dolari, obţinând în acelaşi timp tot felul de dispozitive de înaltă tehnicitate de la NASA, din Japonia şi Europa, minuni electronice, hardware şi software, planuri, roboţi, baterii, microscoape, medicamente şi tot felul de alte minunăţii pe care să le poată copia şi fabrica apoi în voie, cu ajutorul unor echipamente construite de acelaşi duşman, cumpărate şi plătite cu bani din împrumuturile acordate de ei şi pe care noi n-o să le rambursăm niciodată. Ce proşti pot fi!

Mai că-i venea să râdă cu voce tare. Ceea ce este încă şi mai important, Operaţiunea Zatopek îmi dă mână liberă să continuu să acţionez şi să manevrez cum vreau eu în această zonă, să joc marele joc pe care proştii de englezi îl lasă să le scape de sub nas.

Se uită la Abdollah Han, care stătea şi se uita afară pe fereastră. Aştepta răbdător să-i spună ce favoare dorea în schimbul prinderii sabotorilor. Haide, Grăsanule Rău, îşi spuse el încruntat, folosind porecla pe care i-o dăduse, amândoi ştim că poţi să-i prinzi pe ticăloşii ăştia dacă vrei şi dacă mai sunt în Azerbaidjan.

— Am să văd ce pot face, spuse Abdollah Han, tot cu spatele la el şi Mîztrîk nu-şi ascunse zâmbetul. Şi dacă-i prind, ce să fac cu ei, Piotr?

— Spune-i lui Cimtarga. O să facă el tot ce trebuie.

— Foarte bine. Abdollah dădu din cap şi veni din nou să se aşeze. Atunci ne-am înţeles.

— Mulţumesc, spuse Piotr, foarte satisfăcut. Tonul ferm al lui Abdollah Han promitea un succes rapid.

— Mullahul acela despre care vorbeam, Mahmud, spuse hanul, este foarte periculos. La fel şi banda lui de cuţitari. Cred că reprezintă o primejdie pentru toată

lumea. Organizaţia Tudeh ar trebui să primească instrucţiuni să se ocupe de el. Pe ascuns, bineînţeles.

Mîztrîk se întreba cât de mult ştia oare Abdollah în legătură cu sprijinul secret pe care i-l acordau ei lui Mahmud, unul dintre cei mai buni şi mai fanatici agenţi ai lor.

— Membrii organizaţiei Tudeh trebuie să fie păziţi, ca şi prietenii lor. Văzu imediat iritarea din ochii interlocutorului, aşa că făcu un compromis şi adăugă imediat: Poate că acest om ar putea fi îndepărtat şi înlocuit – dezbinarea generală şi fratricidul sunt de folos numai duşmanului.

— Mullahul este un fals mullah, nu un adevărat credincios.

— Atunci va trebui să plece. Repede.

Piotr Mîztrîk zâmbi, nu însă şi Abdollah Han.

— Foarte repede, Piotr. Şi definitiv. Iar grupul lui trebuie desfiinţat şi împrăştiat.

Preţul era piperat, dar Secţinea 16/a îi conferea suficientă autoritate.

— De ce nu repede şi definitiv, din moment ce spui că este necesar? Sunt de acord, ăăă, să transmit recomandarea dumitale.

Mîztrîk zâmbi, şi de astă dată zâmbi şi Abdollah Han, satisfăcut.

— Sunt bucuros că am căzut de acord, Piotr. Fă-te musulman ca să-ţi salvezi sufletul veşnic.

Piotr Mîztrîk râse.

— Mai târziu. Între timp, fă-te dumneata comunist, ca să te bucuri de plăcerile pământeşti.

Hanul râse, se aplecă şi îi umplu din nou paharul lui Piotr.

— Nu pot să te conving să mai stai câteva zile?

— Nu, dar îţi mulţumesc. După masă cred că am să plec înapoi, spre casă. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Am o mulţime de treburi de făcut.

Hanul era foarte mulţumit. Aşadar, acum pot să-l dau uitării pe mullahul ăsta scandalagiu şi banda lui şi înseamnă că am mai scos un dinte stricat. Dar mă întreb ce-ai face tu, Piotr, dacă ai afla că sabotorul tău căpitan şi sabotorul tău soldat se află în partea cealaltă

a moşiei mele şi aşteaptă un salvconduct? Dar încotro? Spre Teheran sau spre tine? Încă nu m-am hotărât.

O, ştiam că ai să vii să mă implori să te ajut, altfel de ce i-aş fi ţinut în siguranţă şi de ce m-aş fi întâlnit pe ascuns cu ei la Tabriz acum două zile şi de ce i-aş fi adus în taină aici dacă nu pentru tine? Poate. Păcat că Vien Rosemont a fost ucis, era foarte folositor. Dar chiar şi aşa, informaţia şi avertismentul din mesajul pe care l-a dat căpitanului pentru mine este mai mult decât folositor. Va fi greu de înlocuit. Da, şi tot atât de adevărat este că dacă ţi se face o favoare, trebuie să faci şi tu la rândul tău o alta. Necredinciosul Erikki este numai una. Sună din clopoţel şi când apăru servitorul porunci:

— Spune-i fiicei mele Azadeh să vină să ia masa cu noi.

Capitolul 9

Teheran, ora 16:17. Jean-Luc Sessonne lovi cu ciocănelul de alamă de la uşa apartamentului lui McIver. Alături de el se afla Sayada Bertolin. Acum, când nu mai erau în stradă şi rămăseseră singuri, îi cuprinse sânii în căuşul palmelor prin palton şi o sărută.

— Îţi promit că nu vom sta mult şi apoi ne vom întoarce în pat.

— Bine, zise ea şi râse.

— Ai rezervat masa la Clubul Francez?

— Da, *chéri*.

Purta un balonzaid elegant, gros, peste uniforma sa de aviator; zborul de la Zagros până aici nu fusese uşor deloc. Nimeni nu răspundea la apelurile lor neîncetate, deşi eterul era plin de mesaje în farsi pe care el nu le înţelegea.

Se menţinuse la înălţimea regulamentară şi se apropiase de Aeroportul Internaţional Teheran după procedura standard. Nimeni nu răspundea la apelurile lui. Indicatorul de viteză a vântului indica rafale puternice laterale. Patru Jumbo erau pe platforma din apropierea terminalului, alături de câteva avioane cu reacţie şi o epavă arsă. Văzu că unele încărcau, înconjurate de prea mulţi oameni, bărbaţi, femei şi copii, fără nicio ordine. Scările din faţă şi din spate erau supraîncărcate în mod foarte periculos. Valize şi cufere erau împrăştiate peste tot. Nu se vedea niciun poliţist sau supraveghetor de zbor, nici aici şi nici de partea cealaltă a terminalului, unde întreaga circulaţie era blocată, maşinile stând lipite bară la bară. Parcarea era plină şi ea, totuşi alte maşini încercau să-şi facă loc înăuntru, iar trotuarele erau înţesate de oameni cu bagaje.

Jean-Luc mulţumi lui Dumnezeu că zbura şi nu mergea pe jos şi ateriză pe aeroportul apropiat de la Galeg Morghi fără probleme, parcă aparatul 206 în hangarul S-G şi îşi asigură imediat transportul spre oraş cu ajutorul unei bancnote de zece dolari. Mai întâi oprise la biroul lui Schlumberger şi îşi fixă ora de zbor

înapoi, spre Zagros. Apoi se dusese la ea. Sayada era acasă. Ca întotdeauna după o despărţire mai lungă, prima dată fusese rapid, nerăbdător şi egoist, dur şi exploziv.

O cunoscuse la o petrecere de Crăciun la Teheran, acum un an, două luni şi trei zile. Îşi amintea perfect seara aceea, încăperea era plină de lume şi în clipa în care sosise o şi zărise, de parcă în camera aceea nu mai era nimeni. Era singură şi sorbea dintr-un pahar, îmbrăcată într-o rochie albă, elegantă.

— *Vous parlez français, madame?* întrebase el, uluit de frumuseţea ei.

— Îmi pare rău, *m'sieur*, numai câteva cuvinte. Prefer engleza.

— Atunci în engleză: sunt extrem de bucuros să vă cunosc, dar am o dilemă.

— Oh! Ce dilemă?

— Vreau să fac dragoste cu dumneata imediat.

— Ei?!

— Eşti întruchiparea unui vis… Ar fi sunat mult mai bine în franceză, dar nu contează, îşi zise el. Te caut dintotdeauna şi trebuie să fac dragoste cu dumneata, te doresc enorm.

— Dar… dar… soţul meu este acolo. Sunt căsătorită.

— Este o situaţie, *madame*, nu un impediment.

Femeia râsese şi el ştiuse că este a lui. Un singur lucru mai trebuia ca totul să fie perfect.

— Ştii să găteşti?

— Da, răspunse ea cu o asemenea siguranţă încât el îşi dădu seama că va fi minunat, că în pat va fi divină şi că, dacă îi lipseşte ceva, el îi va completa cunoştinţele.

Ce norocoasă e că m-a întâlnit pe mine, îşi spuse el fericit şi bătu din nou în uşă, care se deschise acum. Era Charlie Pettikin.

— Dumnezeule mare, Jean-Luc, ce naiba faci aici? Bună, Sayada, eşti mai frumoasă ca oricând! Veniţi înăuntru.

Îi strânse mâna lui Jean-Luc şi o sărută prieteneşte pe obraji pe Sayada, simţindu-i căldura trupului.

Paltonul lung, gros şi gluga o ascundeau aproape în întregime. Ştia care sunt primejdiile la Teheran şi se îmbrăca corespunzător.

— Mă scuteşte de atât de multe necazuri, Jean-Luc. Sunt de acord că este o prostie învechită, dar nu vreau să fiu scuipată sau să văd vreun nenorocit că-şi scoate penisul la mine sau se masturbează când trec pe lângă el. Aici nu este şi nu va fi niciodată Franţa. Sunt de acord că este de necrezut, dar acum, la Teheran, trebuie să port ceva asemănător chadorului ca să fiu în siguranţă, deşi acum o lună nu era nevoie. Indiferent ce spui, *chéri*, vechiul Teheran a dispărut pentru totdeauna.

E păcat, într-un fel, îşi zise ea intrând în apartament. Aici fusese înainte tot ce era mai bun din Vest şi tot ce era mai bun din Est, dar şi ce era mai rău. Dar acum, acum mi-e milă de iranieni, mai ales de femei. De ce oare musulmanii, şi îndeosebi şiiţii, sunt atât de înguşti la minte şi nu le lasă pe femeile lor să se îmbrace modern? Oare pentru că sunt atât de reprimaţi şi turbaţi după sex? De ce nu pot fi ca noi, palestinienii, sau ca egiptenii, sau ca cei din Shargaz, Dubai, Indonezia, Pakistan şi atâtea alte ţări? Trebuie să fie vorba de impotenţă. Ei bine, nimeni şi nimic nu mă va împiedica să mă alătur Marşului de Protest al Femeilor. Cum îndrăzneşte Khomeini să ne trădeze pe noi, femeile, care am urcat pe baricade pentru el?

În apartament era rece, încălzitorul electric funcţiona numai cu jumătate de putere, aşa că îşi păstră paltonul pe ea, dar îl descheie ca să stea mai comod şi se aşeză pe o canapea. Purta o rochie călduroasă, de la Paris, despicată pe şold. Ambii bărbaţi observară. Sayada fusese de mai multe ori în acest apartament şi îl considera prăpădit şi incomod, deşi o plăcea foarte mult pe Genny.

— Unde e Genny?

— S-a dus la Al Shargaz în dimineaţa asta cu 125.

— Aşadar, Mac a plecat? întrebă Jean-Luc.

— Nu, numai ea. Mac este la…

— Nu cred! sări Jean-Luc. Genny ajurat să nu plece fără bătrânul Duncan!

— Nici eu n-am crezut, dar a plecat ca un mieluşel.

Era destul timp ca să-i spună lui Jean-Luc adevăratul motiv pentru care plecase.

— Lucrurile stau prost aici?

— Da, şi se înrăutăţesc şi mai şi. Sunt tot mai multe execuţii.

Pettikin consideră că nu e bine să vorbească despre tatăl Sharazadei de faţă cu Sayada. Nu are niciun rost s-o neliniştesc.

— Vreţi un ceai? Acum am făcut unul proaspăt. Aţi auzit de închisoarea Qasr?

— Ce e cu ea?

— A fost luată cu asalt de mulţime, spuse Pettikin şi se duse în bucătărie să mai aducă ceşti. Au dărâmat porţile şi au eliberat toţi puşcăriaşii, au prins câţiva poliţişti şi oameni din SAVAK şi acum s-a răspândit zvonul că Gărzile Verzi umplu celulele cu cine se nimereşte şi le golesc în acelaşi ritm, trimiţându-i pe deţinuţi în faţa plutonului de execuţie. Mac s-a dus devreme cu Genny la aeroport, apoi la minister şi după aceea se întoarce aici. O să se-ntoarcă curând. Cum era circulaţia în preajma aeroportului?

— Blocată pe kilometri la rând.

— Bătrânul a lăsat zborul 125 la Al Shargaz să aştepte două săptămâni, ca să scoatem din ţară toţi oamenii noştri, dacă e necesar, şi să aducem un echipaj nou.

— Bine. Scot Gavallan trebuia să-şi ia concediu de mult, la fel şi doi dintre mecanicii noştri – 125 poate primi permisiunea să se oprească la Shiraz?

— O să încercăm săptămâna viitoare. Khomeini şi Bazargan doresc să se readucă producţia de ţiţei la parametrii maximali, aşa încât cred că vor fi cooperanţi. Zvonurile cum că se va închide… ei bine, să sperăm. Ce faci tu aici şi cum mai merg treburile la Zagros? Rămâneţi la cină? Astăzi gătesc eu.

Jean-Luc îşi ascunse spaima.

— Îmi pare rău, *mon vieux*, în seara asta e imposibil. Cât despre Zagros, ei bine, la Zagros totul este în ordine, ca de obicei. La urma urmelor, este sectorul francez. Am venit aici să-l iau pe Schlumberger – mă întorc mâine dimineaţă în zori şi trebuie să-l aduc înapoi peste două zile – cum am să

rezist oare? Îi zâmbi Sayadei şi femeia îi răspunse la zâmbet.

Soneria de avertizare a aparatului de emisie-recepţie începu să bâzâie pe bufet. Pettikin se ridică şi mări volumul.

— Aici sediul din Teheran, daţi-i drumul!

— Aici căpitanul Ayre de la Kowiss pentru căpitanul McIver. Urgent. Vocea era acoperită de paraziţi.

— Aici căpitanul Pettikin. Căpitanul McIver lipseşte pentru moment. Te aud doi pe cinci.

Era măsura puterii semnalului.

— Cu ce te pot ajuta?

— Aşteaptă. Rămâi pe recepţie, Unu.

Jean-Luc se încruntă.

— Ce s-a întâmplat cu Freddy şi cu tine? „Căpitan Ayre”, „căpitan Pettikin”?

— Este numai o convenţie, răspunse Pettikin absent, cu privirea aţintită la aparat. Interesul Sayadei crescu brusc. Este un fel de mesaj cifrat şi înseamnă că mai e cineva acolo care ascultă, deşi n-ar trebui. Cineva ostil. Dacă răspunzi cu aceeaşi formulă, înseamnă că ai înţeles mesajul.

— Foarte înţelept, comentă Sayada. Aveţi multe coduri din astea, Charlie?

— Nu, dar încep să doresc să fi avut. E îngrozitor să nu ştii ce se întâmplă cu adevărat. Nu vezi pe nimeni faţă în faţă, nu ai corespondenţă, telefoanele şi telexurile sunt toate ascultate şi interceptate. De ce nu renunţă o dată la armele astea şi să ne lase să trăim fericiţi?

Aparatul murmura încetişor. Dincolo de ferestre era o zi închisă şi posomorâtă, cu nori grei care promiteau altă zăpadă. Lumina după-amiezei târzii făcea ca acoperişurile caselor să pară jalnice, la fel ca şi munţii din depărtare. Aşteptau nerăbdători.

— Aici căpitanul Ayre de la Kowiss… Vocea fu din nou acoperită de paraziţi şi trebuiră să facă un efort ca să audă ceva… mai întâi îţi transmit un mesaj primit de la Zagros Trei acum câteva minute, de la căpitanul Scot Gavallan.

Jean-Luc înţepeni.

— Mesajul spune exact următoarele: „Pan, pan, pan – semnalul internaţional pentru dezastre – tocmai mi s-a comunicat din partea Komitehului local că nu mai suntem persona grata în Zagros şi că trebuie să evacuăm toţi cetăţenii din zonă în patruzeci şi opt de ore. Cer instrucţiuni imediate în legătură cu procedura. Sfârşitul mesajului. Ai notat?

— Da, spuse grăbit Pettikin, mâzgălind ceva.

— Asta e tot ce a spus. Părea şocat.

— Am să-l informez pe căpitanul McIver şi te sun cât de curând.

Jean-Luc se aplecă şi Pettikin îi întinse microfonul.

— Aici Jean-Luc. Freddy, te rog, sună-l pe Scot şi spune-i că mă întorc mâine înainte de amiază, aşa cum am planificat. Mă bucur să stau de vorbă cu tine, mulţumesc, ţi-l trec pe Charlie.

Înapoie microfonul. Toată bonomia lui se evaporase.

— Se face, căpitane Sessonne. Mi-a făcut plăcere că te-am auzit. În continuare: 125 i-a luat pe oamenii noştri, inclusiv pe doamna Starke şi pe căpitanul Jon Tyrer, care a fost rănit într-un contraatac eşuat al stângiştilor la Bandar-e Delam.

— Ce atac? murmură Jean-Luc.

— Acum aud pentru prima dată. Pettikin era şi el la fel de îngrijorat.

— …şi, în conformitate cu planul aprobat, va aduce peste câteva zile echipajul de înlocuire. Următorul punct: căpitanul Starke.

Toţi sesizară ezitarea şi neliniştea din glasul interlocutorului şi exprimarea parcă artificială, ca şi cum citea informaţia:

— Căpitanul Starke a fost luat la Kowiss pentru a fi interogat de un Komiteh…

Cei doi bărbaţi rămaseră cu gura căscată.

— …pentru a se stabili adevărul în legătură cu o dezertare în masă, cu ajutorul unui elicopter, a ofiţerilor de aviaţie loiali şahului de la Isfahan, în ziua de marţi 13. Se crede că elicopterul ar fi fost pilotat de un european. În continuare, alt punct: operaţiunile aeriene continuă să se îmbunătăţească sub directa supraveghere a noii conduceri. Domnul Esvandiary

este acum managerul nostru de zonă din partea IranOil şi vrea să preluăm toate contractele Guerney. Pentru asta am avea nevoie de încă trei 212 şi de un 206. Vă rugăm să avizaţi. Avem nevoie de piese de schimb pentru HBN, HKJ şi HGX şi bani pentru plata salariilor rămase restante. Deocamdată atât.

Pettikin continua să scrie înfrigurat, cu mintea blocată aproape.

— Am… ăăă… am notat totul. Şi am să-l informez pe căpitanul McIver de cum se va întoarce. Ai spus, ăăă, ai spus „un atac la Bandar-e Delam”? Te rog să dai amănunte.

În eter se instală liniştea o vreme, tulburată doar de paraziţi. Aşteptară. Apoi se auzi din nou vocea lui Ayre, dar de astă dată nu mai era afectat:

— Nu am niciun fel de informaţii în afară de faptul că a fost un atac împotriva ayatollahului Khomeini, la respingerea căruia au contribuit şi căpitanii Starke şi Lutz. După aceea, căpitanul Starke i-a adus aici pe răniţi, pentru tratament. Dintre ai noştri, numai Tyrer a fost atins. Asta e tot.

Pettikin simţea cum i se preling broboanele de sudoare pe obraji şi şi le şterse cu dosul palmei.

— Ce… ce s-a întâmplat cu Tyrer?

Tăcere. Apoi:

— O rană uşoară la cap. Doctorul Nutt spune că va fi OK.

— Charlie, întreabă-l ce e cu chestia aia de la Isfahan.

Ca prin vis, Pettikin îşi văzu degetele apăsând pe emiţător.

— Ce s-a întâmplat la Isfahan?

Aşteptară în tăcere. Apoi:

— Nu am alte informaţii decât cele pe care vi le-am transmis.

— Cineva îi spune ce să vorbească, murmură Jean-Luc.

Pettikin apăsă pe butonul de emisie, dar se răzgândi. Erau aşa multe întrebări la care, evident, Ayre nu putea răspunde.

— Îţi mulţumesc, căpitane, spuse el, bucuros că vocea îi suna ferm. Te rog să-i spui lui Hotshot să facă

o cerere scrisă pentru elicopterele suplimentare şi să propună perioada de contractare şi planificarea plăţilor. Trimiteţi cererea cu 125 când o să vă aducă echipa de schimb. Ţineţi-ne… ţineţi-ne la curent în legătură cu căpitanul Starke. McIver o să te sune cât de curând cu putinţă.

— Perfect. Terminat.

Acum rămăseseră numai paraziţii. Pettikin îşi făcea de lucru cu butoanele. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, uitând cu totul de Sayada, care şedea liniştită pe canapea, dar nu pierduse o vorbă.

— „Directă supraveghere"? E de rău, Jean-Luc.

— Da. Probabil că vrea să spună că zboară cu paznici înarmaţi din rândul Gărzilor Verzi. Jean-Luc înjură, cu gândul la Zagros şi la felul în care o să se descurce tânărul Scot Gavallan fără îndrumare. *Merde!* În dimineaţa asta, când am plecat, totul era în ordine, iar ShirazATC era plin de bunăvoinţă ca un hotelier elveţian în afara sezonului. *Merde! Mon Dieu!* Nu-i a bine nici pentru căpitanul Starke. Komitehurile astea se înmulţesc ca păduchii. Bazargan şi Khomeini ar face bine să le pună cu botul pe labe înainte să-i muşte şi pe ei.

Jean-Luc se ridică extrem de îngrijorat şi atunci o zări pe Sayada ghemuită pe canapea şi zâmbindu-i.

Imediat îi reveni buna dispoziţie. Pentru moment, nu pot face nimic pentru tânărul Scot, dar pot face foarte mult pentru Sayada.

— Scuză-mă, *chérie*, spuse el zâmbind fermecător. Vezi, fără mine, întotdeauna sunt probleme la Zagros. Charlie, noi o să plecăm acum. Trebuie să trec şi pe acasă, dar ne întoarcem înainte de cină. Să zicem pe la ora opt. Până atunci ar trebui să fie şi Mac înapoi, nu-i aşa?

— Da. Nu vreţi să beţi ceva? Îmi pare rău, dar nu avem vin. Whisky? le oferi el cam cu jumătate de gură, căci era ultima lor sticlă de trei sferturi.

— Nu, mulţumesc, *mon vieux*. Jean-Luc îşi puse balonzaidul, observă că arăta la fel de trăsnet ca de obicei şi se gândi la lăzile cu vin şi cutiile cu brânză pe care avusese înţelepciunea să-i spună nevestei lui să le depoziteze la ei în apartament.

— *A bientôt*. Am să aduc nişte vin.

— Circulă zvonul că Bakhtiar a fugit din ţară şi a ajuns la Paris.

— Nu cred asta, Charlie, spuse Sayada.

— Ba eu da, zise Jean-Luc. Dacă aş fi fost un iranian înstărit, aş fi plecat de mult, cu tot ce aş fi putut să iau cu mine. Era evident de mai multe luni de zile că şahul pierduse controlul. Acum, aici este Revoluţia Franceză şi Teroarea din nou peste tot, dar fără stilul nostru, fără sentimentele şi moştenirea noastră civilizată, fără manierele noastre. Scutură dezgustat din cap. Ce păcat! Când te gândeşti la toate secolele de învăţătură şi la bogăţia pe care noi, francezii, le-am investit ca să-i ajutăm pe aceşti oameni să se târască afară din evul mediu, şi ei ce-au învăţat? Nici măcar să facă o pâine ca lumea!

Sayada râse şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Ah, Jean-Luc, te iubesc, pe tine şi încrederea ta. Acum, *mon vieux*, chiar că trebuie să plecăm, avem o mulţime de treburi de făcut.

După plecarea celor doi, Pettikin se duse la fereastră şi privi afară, peste acoperişurile caselor. Se auzeau sporadic inevitabilele focuri de armă, iar lângă Jaleh se vedea fum. Nu era un incendiu foarte mare şi vântul împrăştia rapid fumul. Norii coborau de la munte. Pe sub ferestre venea frigul, pe pervazul exterior era zăpadă şi gheaţă. Jos, în stradă, erau Gărzile Verzi. Mergeau pe jos sau în camioane. Apoi, de prin minarete, muezinii începură strigările pentru rugăciunea de după-amiază. Strigătele lor păreau că îl înconjoară din toate părţile.

Deodată se simţi cuprins de panică.

Ministerul Aviaţiei, ora 17:04. Duncan McIver şedea obosit pe un scaun de lemn, într-un colţ al sălii de aşteptare aglomerate din faţa cabinetului ministrului adjunct. Îi era frig şi foame şi era foarte iritat. Ceasul de la mână arăta că aştepta de aproape trei ore.

Prin încăpere mişunau încă vreo duzină de alte persoane – iranieni, francezi, americani, englezi şi un kuweitian îmbrăcat cu galabia, halatul larg arăbesc, şi

turban. Cu câteva minute în urmă, europenii încetaseră politicoşi toate discuţiile când, ca răspuns la chemarea muezinilor care se auzea prin ferestrele înalte, musulmanii îngenuncheaseră cu faţa spre Mecca şi îşi spuseseră rugăciunea de după-amiază. Aceasta fu scurtă şi se termină iute, după care conversaţiile superficiale se reluară imediat – nu era niciodată înţelept să porţi o convorbire într-un birou guvernamental, cu atât mai puţin acum. În încăpere era curent, aerul era rece. Toţi erau cu paltoanele pe ei, la fel de obosiţi; câţiva erau stoici, cei mai mulţi spumegau de furie, pentru că toţi, la fel ca şi McIver, aveau audienţe programate din timp la ore care nu fuseseră respectate.

— Insha'Allah, îşi spuse el, dar asta nu-l ajută prea mult.

Cu puţin noroc, îşi spuse el, Gen este deja la Al Shargaz. Sunt foarte fericit că a plecat de aici cu bine şi că a găsit ea însăşi un motiv:

— Eu sunt singura care pot să vorbesc cu Andy. Nu poţi să scrii nimic.

— Asta e adevărat, spusese el, adăugând fără să vrea: Poate că Andy ar putea să facă un plan pe care noi să-l aducem la îndeplinire. Sper din toată inima să nu trebuiască. Este prea al naibii de periculos. Prea mulţi băieţi şi prea multe aparate împrăştiate peste tot. Mult prea primejdios. Gen, tu uiţi că noi nu suntem în război, deşi suntem în mijlocul unui război.

— Da, Duncan, dar nu avem nimic de pierdut.

— Avem de pierdut oameni, ca şi păsări de oţel.

— O să încercăm numai să vedem dacă se poate face, nu-i aşa, Duncan?

„Bătrânica Gen este, fără îndoială, cea mai bună intermediară pe care o putem avea – dacă realmente avem nevoie de aşa ceva. Are dreptate, este mult prea periculos ca să scriem aşa ceva într-o scrisoare: *Andy, singurul mod de a scăpa din această încurcătură este să vedem dacă putem elabora un plan să ne scoatem toate aparatele de zbor, inclusiv piesele de schimb, care se află acum înregistrate în Iran, practic în posesia unei companii iraniene, numită IHC…*

Dumnezeule! Ăsta e un jaf premeditat. Trebuie să stăm aici şi să muncim şi să ne primim banii când se vor deschide băncile. Va trebui să-i determinăm cumva pe parteneri să ne sprijine – sau poate că ministrul ăsta ne poate da o mână de ajutor. Dacă o face, indiferent cât ne-ar costa, o să aşteptăm aici trecerea furtunii. Orice guvern ar veni, trebuie să primească ajutor ca să repună în funcţiune producţia de ţiţei, trebuie să aibă elicoptere şi noi o să ne primim banii…”

Ridică privirea când un funcţionar deschise uşa şi făcu semn cuiva să intre în birou. Îi spusese pe nume. Părea să nu existe nicio logică în ceea ce priveşte ordinea intrării. Nici pe vremea şahului nu se respecta ordinea sosirii. Era vorba aşadar numai de relaţii. Sau de bani.

Talbot de la Ambasada Britanică aranjase această întâlnire pentru el cu adjunctul primului-ministru şi îi dăduse o scrisoare de introducere.

— Îmi pare rău, bătrâne, nici chiar eu nu am acces la primul-ministru, însă adjunctul lui, Antazam, e băiat bun, vorbeşte bine engleza – nu e unul din revoluţionarii ăştia ţicniţi.

McIver se întorsese de la aeroport chiar înainte de prânz şi parcase cât mai aproape posibil de clădirea guvernamentală. Când prezentase paznicului de la intrare scrisoarea în engleză şi în farsi, cu suficient timp înainte de ora programată pentru audienţă, omul îl trimisese cu un alt gardian în josul străzii, la o altă clădire, unde se făcuseră mai multe cercetări, i se puseseră întrebări, iar de acolo fusese trimis până la clădirea în care se afla acum; apoi, din birou în birou, ajunsese aici cu o oră întârziere şi clocotind de furie.

— A, nu vă faceţi probleme, aga, aveţi suficient timp, îi spusese amabil funcţionarul de la recepţie, care-l primise, spre uşurarea lui, într-o engleză corectă. Aici este biroul unde trebuia să ajungeţi. Vă rog să intraţi aici şi să luaţi loc în anticameră. Ministrul Kia vă va primi cât mai curând cu putinţă.

— Dar nu vreau să-l văd pe el, aproape că explodase McIver. Am programare la ministrul adjunct Antazam!

— Ah, da, ministrul adjunct Antazam, da, aga, însă nu mai face parte din guvernul primului-ministru Bazargan. Insha'Allah, spuse amabil tânărul. Ministrul Kia se ocupă de tot ceea ce ţine de, ăăă, de străini, finanţe şi avioane.

— Dar mă văd nevoit să insist să… McIver se opri brusc, amintindu-şi numele despre care îi vorbise Talbot şi îi spusese că ceilalţi parteneri de la IHC îl introduseseră în consiliul de administraţie cu un onorariu enorm şi fără niciun fel de garanţii că le va fi de vreun ajutor.

— Aga ministru Ali Kia? făcu el.

— Da, aga. Ministrul Ali Kia vă va primi cât mai curând cu putinţă.

Băiatul de la recepţie era un tânăr plăcut, bine îmbrăcat, în costum, cu cămaşă albă şi cravată albastră, exact ca în vremurile bune de odinioară. McIver avusese suficient spirit de prevedere ca să includă şi un peşcheş de 5.000 de riali în plicul cu scrisoarea de recomandare, tot ca în vremurile bune de odinioară. Banii dispăruseră.

„Poate că, într-adevăr, lucrurile revin la normal", îşi zise McIver. Intră în anticameră, se aşeză pe un scaun din colţ şi se pregăti să aştepte. Avea în buzunar un alt teanc de riali şi se întreba dacă ar trebui să umple plicul cu o sumă corespunzătoare. „De ce nu? îşi spuse el. Suntem în Iran – funcţionarii mici au nevoie de bani puţini, funcţionarii superiori de bani mai mulţi, adică, pardon, de peşcheş." Asigurându-se că nu-l vede nimeni, puse câteva bancnote mari în plic, apoi mai adăugă câteva, pentru mai multă siguranţă. „Poate că individul ăsta e chiar în stare să ne ajute – partenerii avuseseră întotdeauna grijă să nu rămână descoperiţi. Poate că făcuseră acelaşi lucru şi cu Bazargan."

Din când în când, funcţionari preocupaţi treceau grăbiţi şi plini de importanţă prin anticameră şi intrau în birou cu hârtii în mână, apoi ieşeau din nou. Din când în când, câte unul din cei care aşteptau era introdus politicos înăuntru. Rămâneau înăuntru, fără excepţie, numai câteva minute, după care ieşeau roşii la faţă, furioşi, evident cu mâinile goale. Cei care încă

mai aşteptau se simţeau din ce în ce mai stingheriţi şi neliniştiţi. Timpul trecea foarte încet.

— Aga McIver! Uşa se deschise şi un funcţionar îi făcu semn să se apropie.

Ali Kia şedea în spatele unui birou mare, pe care nu erau niciun fel de hârtii. Zâmbea, însă ochii lui mici erau duri şi McIver îl detestă instinctiv.

— Ah, domnule ministru, ce amabil din partea dumneavoastră să mă primiţi, zise McIver, silindu-se să fie cât mai volubil şi întinzându-i mâna.

Ali Kia zâmbi politicos şi-i strânse mâna fără vlagă.

— Vă rog să luaţi loc, domnule McIver. Vă mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi. Presupun că aveţi o scrisoare de recomandare?

Vorbea o engleză bună, cu accent de Oxford, unde studiase la universitate chiar înainte de cel de-al doilea război mondial cu ajutorul unei burse oferite de şah, şi rămăsese acolo tot timpul cât durase războiul. Făcu semn cu mâna, obosit, spre funcţionarul care aştepta lângă uşă. Bărbatul plecă.

— Da, ăăă, era pentru ministrul adjunct Antazam, dar înţeleg că ar fi trebuit să vă fie adresată dumneavoastră, spuse McIver şi îi întinse plicul. Kia scoase scrisoarea, numără exact suma de bani, apoi aruncă neglijent plicul pe birou, ca să dea de înţeles că trebuiau să mai vină şi altele, citi nota scrisă de mână cu multă atenţie şi o lăsă jos.

— Domnul Talbot este un onorabil prieten al Iranului, deşi este reprezentantul unui guvern ostil, spuse Kia cu o voce blajină. Cu ce-l pot ajuta pe prietenul unui om atât de onorabil?

— Sunt trei probleme, domnule ministru. Dar cred că mai întâi ar trebui să vă spun cât sunt de fericit că aţi binevoit să ne împărtăşiţi din preţioasa dumneavoastră experienţă acceptând să faceţi parte din consiliul de administraţie de la S-G.

— Vărul meu a insistat în mod deosebit. Mă îndoiesc că am să vă fiu de vreun ajutor, dar cum va vrea Allah.

— Da, cum va vrea Domnul.

McIver îl studia cu atenţie, încercând să-i ghicească gândurile. Nu-şi putea explica de ce îi displăcuse omul

de la bun început şi făcea mari eforturi ca să-şi ascundă antipatia.

— Mai întâi, este vorba de un zvon cum că toate investiţiile mixte vor fi suspendate, în aşteptarea unei decizii a Komitehului Revoluţionar.

— În aşteptarea unei decizii a guvernului, îl corectă scurt Kia. Şi?

— Cum va afecta aceasta compania noastră mixtă, IHC?

— Mă îndoiesc că o va afecta în vreun fel, domnule McIver. Iranul are nevoie de service-ul de elicoptere pentru producţia sa de ţiţei. Alte companii de elicoptere au fugit. Se pare că viitorul arată mai bine ca oricând pentru compania noastră.

McIver vorbi cu mai multă grijă:

— Dar n-am fost plătiţi pentru munca prestată de mai multe luni. Este vorba de toate plăţile pentru aparatele de zbor de la Aberdeen şi de serviciile prestate aici.

— Mâine, Banca Centrală urmează să se deschidă, din ordinul primului-ministru – şi al ayatollahului, bineînţeles. Sunt sigur că vi se va achita o parte din banii datoraţi.

— Aţi putea să ne spuneţi cam la cât să ne aşteptăm, domnule ministru? McIver începea să întrevadă o speranţă.

— Mai mult decât suficient ca să… ca să ne continuăm operaţiunile. Am aranjat deja pentru dumneavoastră să scoateţi de aici echipajele de îndată ce vor veni echipele de schimb.

Ali Kia luă o foaie subţire din sertar şi i-o dădu lui McIver. Era un ordin către Serviciul de Imigrări de la aeroporturile din Teheran, Abadan şi Shiraz, să se permită ieşirea piloţilor acreditaţi la IHC, unul câte unul, pe măsură ce soseau schimburile. Ordinul era dactilografiat prost, dar lizibil, în farsi şi în engleză, semnat în numele komitehului care răspundea de IranOil şi cu data de ieri.

— Mulţumesc. Aş putea primi aprobarea dumneavoastră ca 125 să facă cel puţin trei zboruri pe săptămână în următoarele săptămâni – bineînţeles, numai până când aeroporturile dumneavoastră

internaţionale vor reintra în normal – pentru a aduce echipajele, piesele de schimb, echipamentul, piesele de rezervă etc., etc., adăugă el foarte la obiect.

— S-ar putea să se aprobe şi asta, spuse Kia.

McIver îi întinse setul de hârtii.

— Mi-am permis să redactez ordinele – ca să vă cruţ de osteneală, domnule ministru – cu copii pentru Controlul Traficului Aerian de la Kish, Kowiss, Shiraz, Abadan şi Teheran.

Kia citi cu grijă primul exemplar. Era în farsi şi în engleză, simplu, direct şi cu formulările corecte. Îi tremurau degetele. Dacă le semna, însemna să-şi depăşească cu mult atribuţiile, însă acum, când ministrul adjunct era în dizgraţie, ca şi propriul lui superior – amândoi demişi probabil de misteriosul Komiteh Revoluţionar – şi când haosul crescuse fără măsură în guvern, ştia că trebuie să-şi asume acest risc. Era absolut necesar pentru el, pentru familia lui, să aibă acces la un avion particular, şi pentru asta merita să rişte.

„Pot spune oricând că superiorul meu mi-a cerut să semnez, îşi zise, alungându-şi neliniştea din ochi şi de pe faţă. 125 este un dar din partea lui Allah – asta în cazul în care se vor răspândi cine ştie ce minciuni despre mine. Naiba să-l ia pe Jared Bakravan! Prietenia mea cu câinele ăsta din bazar mai că m-a implicat în trădarea lui împotriva statului. Eu n-am împrumutat bani în viaţa mea şi nici nu am complotat cu străinii, nici nu l-am sprijinit pe şah.”

Pentru a-l descumpăni pe McIver, aruncă hârtiile lângă scrisoarea de recomandare cu un gest aproape furios.

— S-ar putea să se aprobe şi asta. Va trebui să plătiţi o taxă de cinci sute de dolari pentru fiecare aterizare. Asta e tot, domnule McIver? întrebă el, ştiind bine că nu era tot. „Câine englez viclean! Crezi că poţi să mă păcăleşti?”

— Mai este doar un lucru, Excelenţă. McIver îi înmână ultima hârtie. Avem trei aparate de zbor care necesită reparaţii urgente. Am nevoie de permis de ieşire semnat pentru a le putea trimite la Al Shargaz. McIver îşi ţinu respiraţia.

— Nu trebuie să trimitem nişte aparate atât de valoroase în exterior, domnule McIver. Reparaţi-le aici.

— O, aşa aş proceda, Excelenţă, dar n-am cum să fac asta. Nu avem piesele necesare şi nici ingineri şi fiecare zi în care elicopterele noastre nu lucrează îi costă pe parteneri o avere. O avere, repetă el.

— Cu siguranţă că puteţi să le reparaţi aici, domnule McIver. Aduceţi piesele şi inginerii de la Al Shargaz.

— În afară de aparat, mai trebuie întreţinut şi echipajul şi trebuie să i se şi plătească. Totul este foarte scump. Poate ar trebui să vă spun că toate aceste cheltuieli se fac pe seama partenerilor iranieni, face parte din înţelegerea cu ei… să furnizeze permisele de ieşire. McIver continuă să pluseze: Trebuie să avem toate piesele din echipament gata pentru service, pentru toate noile comenzi Guerney dacă Ay… adică, ăă, dacă vrem să ne supunem decretului guvernamental de a readuce producţia de ţiţei la normal. Fără echipament…

Lăsă vorbele să plutească în aer şi îşi ţinu din nou respiraţia, rugându-se în sinea lui să fi ales corect momeala.

Kia ridică din sprâncene. Tot ceea ce îi costa pe partenerii iranieni ieşea acum şi din buzunarul lui.

— Cât de curând puteţi să le reparaţi şi să le aduceţi înapoi?

— Dacă reuşesc să le scot în două zile, va dura mai puţin de două săptămâni.

Kia şovăi din nou. Noile contracte, adăugate la cele deja existente ale IHC, elicopterele, echipamentul, garniturile şi subansamblele valorau multe milioane, din care el deţinea acum a şasea parte – fără să fi investit nimic. Era încântat. Mai ales dacă totul era procurat, fără niciun fel de cheltuieli, de aceşti străini! Permise de ieşire pentru trei elicoptere? Se uită la ceas. Era un Cartier incrustat cu pietre preţioase – un peşcheş de la un bancher care, acum două săptămâni, a avut nevoie de o jumătate de oră de acces la un telex în funcţiune. Peste câteva minute avea o întâlnire cu

preşedintele Controlului Traficului Aerian şi putea foarte uşor să-l implice în chestia asta.

— Foarte bine, zise el, încântat de faptul că e atât de puternic, o persoană oficială în plină ascensiune, capabil să contribuie la implementarea politicii guvernului, economisind în acelaşi timp şi banii partenerilor. Foarte bine, însă permisele de ieşire vor fi valabile numai pentru două săptămâni, iar licenţa – se gândi o clipă – licenţa va costa cinci mii de dolari pentru fiecare aparat, în numerar, achitată înainte de decolare, şi întoarcerea obligatorie peste două săptămâni.

— Nu pot face rost de banii aceştia în numerar suficient de repede. Pot să vă dau o notă sau un cec plătibil la o bancă elveţiană, în valoare de două mii de dolari pentru fiecare aparat.

Se mai târguiră puţin şi căzură de acord cu trei mii o sută de dolari.

— Vă mulţumesc, aga McIver, spuse Ali Kia politicos. Vă rog să ieşiţi cu o expresie mai deprimată, ca să nu-i încurajăm pe ticăloşii care aşteaptă afară.

Ajuns din nou în maşina sa, McIver scoase hârtiile şi se uită încă o dată la semnături şi la ştampilele oficiale.

— Este aproape prea frumos ca să fie adevărat, murmură el destul de tare. Poate că n-ar fi nevoie să apese pe butonul de panică. 125 este acum legal, Kia spune că suspendarea nu se referă la noi, avem permisele de ieşire pentru cele trei 212 de care este nevoie în Nigeria – nouă mii şi ceva de dolari faţă de valoarea lor de trei milioane este mai mult decât corect! N-am crezut nicio clipă că am să reuşesc. McIver, spuse el fericit, meriţi un scotch! Un scotch foarte mare!

DUMINICĂ
Capitolul 10

Palatul hanului, Tabriz, ora 3:13. În întunericul micii încăperi, căpitanul Ross dădu la o parte capacul de piele al ceasului său şi se uită la cifrele luminoase.

— E totul în ordine, Gueng? şopti el în gurkhali.

— Da, sahib, şopti şi Gueng, fericit că aşteptarea se terminase.

Cei doi bărbaţi se ridicară cu multă grijă de pe saltelele lor de paie puse direct pe jos, pe pardoseala de pământ bătătorit. Erau complet îmbrăcaţi, iar Ross se apropie de fereastră. Paznicul lor era afară, ghemuit lângă uşă, şi dormea dus cu puşca în poală. La două sute de metri distanţă, dincolo de livada acoperită cu zăpadă, se afla palatul cu patru niveluri al hanului Gorgon. Noaptea era întunecoasă şi cerul acoperit de nori răzleţi; luna cu cearcăn se strecura din când în când printre ei, aruncând o lumină mohorâtă.

O să mai ningă, îşi zise el, apoi deschise uşurel uşa. Cei doi bărbaţi rămaseră o clipă neclintiţi, scrutând întunericul cu toate simţurile. Nu se vedeau niciun fel de lumini pe nicăieri. Ross trecu fără zgomot peste paznic şi îl scutură, dar omul nu se trezi din somnul lui provocat de drog, care trebuia să dureze cel puţin două ore. Fusese destul de uşor să-i dea drogul într-o bucată de ciocolată pe care o aveau în trusa lor de prim-ajutor tocmai în acest scop – o parte din ciocolată era drogată, cealaltă otrăvită. Se concentră din nou asupra întunericului nopţii, aşteptând răbdător ca luna să treacă în spatele unui nor. Se scărpină absent în locul unde îl muşcase o ploşniţă. Era înarmat cu kukri-ul său şi o grenadă.

— Dacă ne opreşte cineva, am plecat să facem o mică plimbare, Gueng, îi spusese el mai dinainte. E mai bine să ne lăsăm armele aici. De ce să luăm kukri-urile şi grenada?

— Este un vechi obicei gurkha – ar fi o ofensă adusă regimentului nostru să fim neînarmaţi. Cred că aş prefera să luăm toate armele, să ne strecurăm înapoi în munţi şi să pornim spre sud, sahib.

— Dacă nu merge altfel, va trebui să facem aşa, dar este un joc foarte periculos, spusese Ross. E foarte periculos. Ne prind în capcană la loc deschis – or să ne hăituiască în continuare şi n-au să se lase până nu ne prind. Nu uita că abia am reuşit să ajungem la casa conspirativă. Numai hainele ne-au salvat.

După ce scăpaseră din ambuscada în care pieriseră Vien Rosemont şi Tenzing, Ross şi Gueng îi dezbrăcaseră pe câţiva dintre atacatori şi îşi puseseră zdrenţele lor peste uniforme. Ross se gândise chiar să renunţe de tot la uniforme, dar apoi îşi spusese că nu e înţelept. Dacă ne prind, ne prind şi gata.

Gueng zâmbise larg:

— Atunci este momentul să devii un bun hindus, pentru că, dacă ne omoară, nu este sfârşitul, ci de-abia începutul.

— Cum adică, Gueng? Cum să devin hindus?

Zâmbi strâmb, aducându-şi aminte de expresia perplexă a lui Gueng şi de felul în care ridicase din umeri. După aceea aşezaseră trupurile lui Vien şi al lui Tenzing şi le lăsaseră alături în zăpadă, după obiceiul celor de la munte: „Trupul acesta nu mai are valoare pentru spirit şi, datorită faptului că spiritului îi este dat să se reîncarneze, este lăsat pradă altor animale sau păsări, care au alte spirite ce se luptă cu propria lor karma să ajungă în Nirvana, ţinutul Păcii Veşnice".

În dimineaţa următoare îi zăriseră pe cei care îi urmăreau neobosiţi. Când ajunseseră la poalele muntelui şi intraseră în Tabriz, urmăritorii lor se aflau la mai puţin de o jumătate de kilometru de ei. Numai hainele îi salvaseră, permiţându-le să se piardă în mulţime, căci mulţi erau la fel de înalţi ca şi ei şi cu ochi albaştri şi tot atât de bine înarmaţi. Avuseseră apoi noroc şi găsiseră uşa din spate de la micul garaj murdar, se folosiseră de numele lui Vien Rosemont şi omul de-acolo îi ascunsese. În noaptea aceea, Abdollah Han venise cu gardienii lui, foarte ostil şi suspicios.

— Cine v-a spus să întrebaţi de mine?

— Vien Rosemont. Tot el ne-a vorbit şi despre locul acesta.

— Cine este acest Rosemont? Şi unde este el acum?

Ross îi povestise ce se întâmplase la locul ambuscadei şi observase o sclipire nouă în ochii bărbatului, dar nu se îmbună.

— Şi de unde ştiu eu că spuneţi adevărul? Cine sunteţi?

— Înainte să moară, Vien m-a rugat să vă transmit un mesaj – delira şi moartea era foarte aproape, dar m-a pus să repet de trei ori mesajul, ca să fie sigur că nu-l uit. Iată-l: „Spune-i lui Abdollah Han că Piotr vrea să ia capul Gorgonei şi că fiul lui e mai rău decât Piotr. Fiul se joacă cu caşul[1] şi zerul, ca şi tatăl, care o să-ncerce să se folosească de Meduză ca s-o prindă pe Gorgona".

Văzuse că ochii omului se aprinseseră pe dată, dar nu de bucurie.

— Aşadar, mesajul înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

— Da. Înseamnă că l-aţi cunoscut pe Vien. Aşadar, Vien este mort. Voia Domnului, însă e păcat. Vien a fost bun, foarte bun şi un mare patriot. Cine sunteţi voi? Ce misiune aţi avut? Ce faceţi în munţii noştri?

Ross ezitase din nou, amintindu-şi că la pregătirea pentru această misiune Armstrong îi spusese să nu aibă prea mare încredere în acest om. Însă Rosemont, în care avusese încredere deplină, îi spusese înainte să moară: „Poţi să-ţi încredinţezi viaţa în mâinile ticălosului. Eu mi-am încredinţat-o de zeci de ori şi nu m-a trădat niciodată. Du-te la el, o să te ajute să ieşi din încurcătură…"

Abdollah Han zâmbise, un zâmbet crud ca şi privirea.

— Poţi avea încredere în mine – nu cred că ai de ales.

— Da. Dar nu chiar foarte mult, îşi spusese el în gând, detestând până şi cuvântul, cuvântul acesta care costase milioane de vieţi, încă şi mai multe milioane de libertăţi individuale şi liniştea tuturor adulţilor de pe Terra la un anumit moment.

— A trebuit să neutralizăm Sabalanul, spusese el şi-i relatase cele petrecute.

— Allah fie lăudat. Am să le comunic lui Wesson şi lui Talbot.

— Cui?
— A, nu contează. Am să vă ajut să ajungeţi în sud. Veniţi cu mine, aici nu sunteţi în siguranţă – s-a pus premiu pe capul vostru, ca duşmani ai Islamului. Cine sunteţi?
— Ross, căpitanul Ross, şi acesta este sergentul Gueng. Cine sunt cei ce ne-au urmărit? Iranieni sau sovietici? Sau iranieni conduşi de sovietici?
— Sovieticii nu operează pe faţă în Azerbaidjanul meu – nu încă.
Buzele hanului se schimonosiră într-un zâmbet ciudat.
— Am afară o camionetă – urcaţi-vă repede în spate şi staţi întinşi pe jos. Am să vă ascund şi, când veţi fi în siguranţă, am să vă trimit la Teheran pe amândoi, dar va trebui să ascultaţi strict de ordinele mele.
Asta se întâmplase acum două zile, dar sosirea străinilor sovietici şi a elicopterului schimbase totul. Văzu luna ascunzându-se în spatele unui nor şi îl bătu pe Gueng pe umăr. Sergentul cel scund dispăru în livadă. Când se auzi semnalul de „trecere liberă”, Ross îl urmă. Merseră ghemuiţi unul după altul până depăşiră colţul de nord al casei celei mari. Nu se vedeau deocamdată nici paznici, nici câini, deşi Gueng zărise mai înainte nişte dobermani în lanţ.
Se căţărară cu uşurinţă peste balustrada de la etajul întâi şi escaladară balconul. Gueng mergea înainte. Străbătură jumătate din balcon, apoi o luară pe un coridor cu ferestrele acoperite cu obloane, care ducea spre scara către următorul balcon. Ajunşi sus, aşteptară o clipă, încercând să se orienteze. Ross se apropie de Gueng. Sergentul îi arătă al doilea rând de ferestre şi scoase kukri-ul, dar Ross clătină din cap şi arătă spre o uşă laterală, ascunsă în umbră, pe care o observase. Încercă clanţa. Uşa scârţâi tare. Nişte păsări de noapte fâlfâiră prin livadă, strigându-se una pe alta. Cei doi oameni îşi îndreptară atenţia spre locul de unde veniseră păsările, aşteptându-se să zărească o patrulă. Nu apăru nimeni. Ross mai aşteptă o clipă ca să fie sigur, apoi pătrunse înăuntru, simţind cum adrenalina face să-i crească tensiunea.

Coridorul era lung şi de ambele părţi erau o mulţime de uşi, unele dintre ele orientate spre sud. Se opri în faţa celei de-a doua, încercând precaut clanţa. Uşa se deschise fără zgomot şi intră repede, urmat de Gueng cu kukri-ul scos şi grenada pregătită. Încăperea părea să fie o anticameră – se vedeau covoare, perne mari de stat pe jos, mobilă demodată în stil victorian şi canapele. Din anticameră se deschideau două uşi. Rugându-se în gând s-o nimerească pe cea care trebuia, Ross o deschise pe cea aflată mai aproape de colţul clădirii şi intră. Perdelele erau trase, însă o rază de lumină reuşea totuşi să se strecoare în încăpere şi îl văzu în pat pe bărbatul pe care-l căuta, dormind alături de o femeie sub plapuma groasă. Gueng închise încet uşa. Fără ezitare, se îndreptară fiecare de câte o parte a patului, Ross urmând să se ocupe de bărbat şi Gueng de femeie. Aruncară simultan batistele pe gura celor adormiţi şi îi ţinură nemişcaţi, apăsându-le nările ca să nu-i lase să ţipe.

— Suntem prieteni, pilotule, să nu ţipi, şopti Ross în urechea lui Erikki. Nici nu ştia cum îl cheamă, nici cine este femeia de lângă el, însă îl recunoscuse pe pilotul pe care-l căuta. Văzu cum spaima albă a trezirii bruşte se transformă într-o furie oarbă pe măsură ce somnul dispărea şi nişte mâini imense se întinseră să-l sfâşie în bucăţi. Se feri din calea lor, mărind presiunea sub nasul lui Erikki şi ţinându-l astfel destul de uşor.

— Am să-ţi dau drumul, pilotule, să nu strigi. Suntem prieteni, suntem englezi. Soldaţi englezi. Dă din cap dacă eşti treaz şi dacă înţelegi.

Aşteptă o clipă, apoi mai mult simţi decât văzu că uriaşul dă din cap, urmărindu-l cu privirea. Ochii lui îl priveau plini de furie.

— Ţine-o nemişcată, Gueng, până rezolvăm partea asta, spuse el încet în gurkhali, apoi i se adresă lui Erikki: Pilotule, nu te teme, suntem prieteni.

Slăbi presiunea şi sări din calea lui Erikki care se repezise la el, apoi se răsuci în pat ca să-l prindă pe Gueng, dar se opri încremenit. Raza de lună străluci pe kukri-ul proptit în gâtul lui Azadeh. Ochii fetei erau larg deschişi. Azadeh era înmărmurită.

— Nu! Las-o în pace… spuse Erikki răguşit în ruseşte, fiindcă nu vedea decât ochii asiatici ai lui Gueng şi credea că este unul dintre partenerii lui Cimtarga. Era încă zăpăcit de somn, îl durea capul după orele de zbor, cele mai multe orientându-se numai pe instrumentele de la bord, în condiţii meteorologice proaste.

— Ce vrei?

— Vorbeşte englezeşte, eşti englez, nu-i aşa?

— Nu, sunt finlandez. Erikki îl privi pe Ross, care nu era decât o siluetă vagă în lumina slabă a lunii. Ce dracu' vrei?

— Iartă-mă că te-am trezit aşa, spuse Ross iute, apropiindu-se şi continuând să vorbească în şoaptă. Îmi pare rău, dar trebuia să vorbesc cu tine în secret. Este foarte important…

— Spune-i ticălosului ăluia s-o lase în pace pe nevasta mea. Acum!

— Nevasta…? O, da… da, bineînţeles, iartă-mă. N-o să… n-o să ţipe? Te rog să-i spui să nu ţipe.

Îl urmări cu privirea pe bărbatul masiv cum se întoarse spre femeia care zăcea nemişcată sub plapuma groasă, cu gura tot acoperită şi cuţitul neclintit la gât. Văzu cum se apropie precaut de ea şi o atinge, cu ochii la kukri. Vocea lui era blândă şi încurajatoare, dar nu vorbea nici engleză, nici farsi, ci o altă limbă. Cuprins de panică, Ross înţelese că era rusă şi se simţi şi mai dezorientat, căci se aşteptase la un pilot britanic fără partener, nu la un finlandez cu o nevastă rusoaică, şi încremenise la gândul că l-a băgat şi pe Gueng într-o capcană. Ochii bărbatului se îndreptară spre el şi putu citi acolo o primejdie foarte mare.

— Spune-i s-o lase în pace pe soţia mea, spuse Erikki în engleză, concentrându-se anevoie. Nu va ţipa.

— Ce i-ai spus? Ai vorbit ruseşte?

— Da, ruseşte, şi i-am spus: Ticălosul ăsta o să-ţi dea drumul imediat. Să nu ţipi. Să nu ţipi, vino şi aşază-te în spatele meu. Nu te mişca repede, treci uşor în spatele meu. Să nu faci nimic până nu-l lichidez eu pe celălalt ticălos, apoi luptă-te să-ţi salvezi viaţa.

— Eşti rus?

— Ţi-am mai spus că sunt finlandez şi devin foarte repede nervos când văd noaptea oameni cu cuţitul în mână, indiferent dacă sunt britanici, ruşi sau chiar finlandezi.

— Eşti pilot la Elicopterele S-G?

— Da, grăbeşte-te şi dă-i drumul, indiferent cine ai fi, că, de nu, am să fac eu ceva.

Ross încă nu reuşise să-şi învingă panica.

— E rusoaică?

— Soţia mea este iraniană şi vorbeşte rusă, la fel ca şi mine, spuse Erikki cu o voce de gheaţă, mişcându-se uşor ca să iasă din raza de lumină a lunii şi să ajungă în umbră. Treci la lumină, nu pot să te văd şi, pentru ultima oară, îţi cer să-i spui ticălosului să-i dea drumul soţiei mele, spune-mi ce vrei şi pleacă de aici.

— Îmi pare rău pentru tot ce se întâmplă. Gueng, dă-i drumul.

Gueng nu se clinti. Nici lama curbată.

— Da, sahib, dar mai întâi scoate cuţitul de sub perna bărbatului, spuse el în gurkhali.

Ross răspunse tot în gurkhali:

— Dacă se îndreaptă spre el, dacă îl atinge, frăţioare, ucide-o. Eu am să mă ocup de el.

Apoi vorbi amabil în engleză:

— Pilotule, ai un cuţit sub pernă. Te rog să nu-l atingi. Îmi pare rău, dar dacă îl atingi… Dă-i drumul, Gueng. Ai răbdare, pilotule, spuse el, neslăbindu-l din ochi pe Erikki. Cu coada ochiului văzu vag un chip de femeie cu părul despletit care o acoperea aproape pe jumătate. Femeia se strecură în spatele umerilor largi, strângându-şi în jurul trupului cămaşa de noapte cu mâneci lungi. Ross era cu spatele spre lumină şi nu putu să vadă mare lucru. Remarcase doar ura din privire, evidentă chiar şi în întuneric.

— Îmi cer scuze că am intrat în felul acesta, ca un tâlhar în plină noapte. Vă rog să mă scuzaţi, i se adresă el femeii.

Ea nu răspunse. Repetă scuzele în farsi. Ea tot nu răspunse.

Te rog să-i ceri scuze soţiei tale în numele meu.

— Ştie englezeşte. Ce dracu' vrei?

Erikki se simţea acum mai bine, ştiind-o în siguranţă, deşi era conştient de faptul că celălalt bărbat era foarte aproape de ea cu cuţitul.

— Suntem, într-un fel, prizonierii hanului, pilotule, şi am venit să te avertizez şi să-ţi cer ajutorul.

— Să mă avertizezi în legătură cu ce?

— L-am ajutat acum câteva zile pe unul din căpitanii voştri, Charles Pettikin.

Observă că numele fusese recunoscut, aşa că se relaxă puţin. Îi povesti repede lui Erikki despre Doshan Tappeh, despre atacul SAVAK şi despre felul cum scăpaseră, descriindu-l corect pe Pettikin ca să nu încapă nicio îndoială.

— Charlie ne-a vorbit despre dumneata, spuse Erikki uimit, fără să se mai teamă. Nu ne-a spus însă că te-a lăsat în apropiere de Bandar-e Pahlavi – numai că nişte paraşutişti britanici îl salvaseră de SAVAK, care erau gata să-i ia capul.

— L-am rugat să uite de numele meu. Eu, ăăă, noi eram în misiune.

— Norocul lui Charlie că…

Ross văzu că femeia îi şopteşte ceva la ureche şi îi distrage atenţia. Bărbatul dădu din cap şi se întoarse din nou spre el.

— Dumneata mă vezi pe mine, eu nu te văd, treci mai în lumină. Cât despre Abdollah, dacă aţi fi prizonierii lui, aţi fi legaţi în lanţuri sau închişi undeva, nu lăsaţi liberi prin palat.

— Mi s-a spus că hanul ne va ajuta dacă dăm de necazuri şi chiar el a spus că ne va ascunde până când vom putea pleca înapoi la Teheran. Deocamdată ne-a închis într-o cabană, unde să nu ne poată vedea nimeni, de partea cealaltă a domeniului. Avem pază permanentă.

— De ce să vă ascundă?

— Am fost într-o… ăă, într-o misiune secretă şi eram urmăriţi de…

— Ce fel de misiune secretă? Tot nu te văd, treci, te rog, mai la lumină.

Ross se mişcă, dar nu îndeajuns.

— Trebuia să aruncăm în aer un radar american secret ca să nu cadă în mâinile sovieticilor sau ale

acoliţilor lor. Eu am…

— Sabalan?

— Cum naiba ştii de asta?

— Sunt forţat să zbor cu un sovietic şi câţiva stângişti ca să scotocească posturile radar din apropierea frontierei, apoi să duc materialul la Astara, pe coastă. Unul dintre posturi de pe versantul de nord era complet distrus. De-acolo n-au putut să ia nimic şi nici celelalte nu au produs deocamdată nimic de preţ – din câte ştiu eu. Dă-i drumul – în ce chestiune vrei să mă avertizezi?

— Eşti forţat să zbori?

— Soţia mea este ostatica hanului şi a sovieticilor în schimbul cooperării şi comportării mele supuse, spuse Erikki simplu.

— Iisuse Hristoase! exclamă Ross. Mintea începuse să-i lucreze rapid. Eu, ăă, am recunoscut aparatul S-G când descriai cercuri şi am venit să te previn că sovieticii sunt aici, au venit în dimineaţa asta, devreme, şi plănuiesc să te răpească cu ajutorul prietenesc al hanului – se pare că face joc dublu.

Văzu că Erikki îl priveşte uimit.

— Oamenii noştri vor trebui să afle curând lucrul acesta.

— De ce să mă răpească?

— Nu ştiu exact. L-am trimis pe Gueng în recunoaştere după ce ai sosit cu elicopterul. Gueng s-a strecurat printr-o fereastră din spate. Spune-le, Gueng.

— Hanul şi sovieticul terminaseră masa, sahib, erau lângă maşina sovieticului care se pregătea să plece. Vorbeau englezeşte. Sovieticul a spus: „Mulţumesc pentru informaţii şi pentru ofertă”. Apoi hanul a spus: „Atunci ne-am înţeles? În toate privinţele, Patar”. Şi sovieticul a spus: „Da, am să recomand acolo tot ce doreşti. Voi avea grijă ca pilotul să nu te mai deranjeze niciodată. Când termină aici, o să fie dus spre nord…” Gueng se opri, căci din gura lui Azadeh ieşise un suspin prelung.

— Da, memsahib?

— Nimic.

Gueng se concentră, vrând să relateze absolut totul, întocmai cum auzise.

— Sovieticul a zis: „Am să am grijă ca pilotul să nu te mai deranjeze niciodată, va fi dus în nord pentru totdeauna”. Apoi… se gândi o clipă. A, da, apoi a spus: „Mullahul n-o să te mai deranjeze şi, în schimb, ai sa-i prinzi pentru mine pe sabotorii britanici? Vii, aş prefera, pe cât posibil, vii”. Iar hanul a spus: „Da, am să-i prind, Patar, vrei… „

— Piotr, spuse Azadeh cu mâna pe umărul lui Erikki. Omul se numeşte Piotr Mîztrîk.

— Sfinte Dumnezeule! murmură Ross, înţelegând totul.

— Ce este? întrebă Erikki.

— Îţi spun mai târziu. Termină ce ai de spus, Gueng.

— Da, sahib. Hanul a spus: „Am să-i prind, Patar, vii dacă pot. Şi ce favoare primesc dacă ţi-i dau vii?” Sovieticul a râs. „Orice, în limite rezonabile. Dar eu?” Hanul a spus: „Am s-o aduc cu mine când vin prima oară în vizită”. Sahib, asta a fost tot. Apoi sovieticul s-a urcat în maşină şi a plecat.

Azadeh se cutremură.

— Ce este? întrebă Erikki.

— Era vorba de mine, spuse ea cu o voce gâtuită.

— Nu înţeleg, spuse Ross.

Erikki şovăi, simţind că-i plesneşte capul. Azadeh îi povestise că fusese chemată la dejun de tatăl ei şi că Piotr Mîztrîk o invitase la Tbilisi.

— „… şi pe soţul dumitale, bineînţeles, dacă este liber. Mi-ar plăcea să vă arăt locurile noastre…”

Şi cât de atent fusese sovieticul cu ea!

— E o chestiune personală, nu contează, spuse el. Se pare că mi-ai făcut un mare serviciu. Cum pot să te ajut? Zâmbi obosit şi îi întinse mâna: Numele meu este Erikki Yokkonen şi aceasta este soţia mea, Aza…

— Sahib! şuieră prevenitor Gueng.

Ross încremeni. Văzu că mâna cealaltă a lui Erikki era sub pernă.

— Să nu mişti! spuse el şi kukri-ul era deja afară din teacă.

Erikki înţelese din ton că nu era de glumă şi se supuse. Ross dădu cu grijă perna la o parte şi văzu că mâna nu era lângă cuţit. Îl luă şi lama acestuia sclipi în

lumina lunii. Se gândi o clipă, apoi i-l înapoie lui Erikki, cu mânerul înainte.

— Îmi pare rău, dar trebuie să fim atenţi.

Strânse mâna care îi fusese întinsă şi care nu se clintise în tot acest timp, şi simţi puterea strânsorii. Îi zâmbi şi se întoarse uşor cu faţa spre lumină pentru prima dată.

— Numele meu este Ross, căpitan John Ross, iar acesta este Gueng…

Azadeh tresări şi ţâşni în picioare. Se uitau cu toţii la ea şi Ross o văzu acum bine pentru prima oară. Era Azadeh, Azadeh a lui de acum zece ani, Azadeh Gordon, cum o ştia el atunci, Azadeh din munţi care privea acum la el, mai frumoasă ca oricând, cu ochii parcă mai mari ca oricând, cu trupul la fel de zvelt.

— Dumnezeule mare, Azadeh, nu ţi-am văzut faţa…

— Nici eu pe a ta, Johnny.

— Azadeh… Dumnezeule! Ross încremenise. Radia de bucurie, ca şi ea. Atunci îl auzi pe Erikki şi privi în jos. Îl văzu ţinând cuţitul mare strâns în pumn şi un val de groază îl străbătu, ca şi pe Azadeh.

— Eşti „Johnny Ochi Strălucitori”? întrebă Erikki sec.

— Da, da. Eu… am avut privilegiul să o cunosc pe soţia dumitale cu mulţi ani în urmă, foarte demult… Dumnezeule mare, Azadeh, ce bine îmi pare că te văd!

— Şi mie… Mâna ei nu părăsise umărul lui Erikki.

El îi simţea mâna şi această mână îl ardea, dar nu se clintea din loc, hipnotizat de omul din faţa lui. Azadeh îi povestise despre John Ross şi despre vara petrecută împreună, despre sfârşitul acelei veri, despre faptul că omul nu aflase de copilul care ar fi putut să se nască şi nici ea nu încercase să-l caute şi să-i spună, nu voise să afle niciodată.

— A fost greşeala mea, Erikki, nu a lui, spuse ea simplu. Eram îndrăgostită, abia împlinisem şaptesprezece ani, iar el nouăsprezece. Îi spuneam „Johnny Ochi Strălucitori”. Nu mai văzusem niciodată până atunci un bărbat cu ochi atât de albaştri. Am fost foarte îndrăgostiţi, dar a fost o iubire numai de o vară, nu ca a noastră, care este pentru totdeauna. Şi, da, o să

trăiesc alături de tine, o, da, dar numai dacă şi tu poţi trăi fericit ştiind că odată, cândva, de mult de tot, am devenit femeie. Trebuie să-mi promiţi, să-mi juri că poţi fi mulţumit ca bărbat şi ca soţ – căci poate într-o zi ne vom mai întâlni cu el – voi fi bucuroasă să-l văd şi îi voi zâmbi, dar sufletul meu va fi al tău, trupul meu al tău, viaţa mea a ta şi tot ceea ce am…

Îi jurase aşa cum dorise ea, sincer şi din tot sufletul, îndepărtând orice îngrijorare. Era un bărbat modern şi înţelegător, ba pe deasupra era finlandez – nu fusese Finlanda întotdeauna o ţară progresistă? Nu fusese Finlanda a doua ţară după Noua Zeelandă care acordase drept de vot femeilor? Nu simţea nicio îngrijorare. Absolut niciuna. Îi părea rău numai pentru ea, că nu fusese destul de grijulie; fiindcă îi povestise despre furia tatălui ei, furie pe care o înţelegea perfect.

Şi iată-l acum aici pe bărbatul cu pricina, frumos şi puternic şi tânăr, mult mai aproape de dimensiunile şi de vârsta ei decât el însuşi, Erikki. Gelozia îl sfâşia.

Ross încerca să-şi adune gândurile, căci prezenţa ei îl tulbura profund. Îşi smulse cu greu privirea de la ea şi alungă amintirile. Se uită din nou la Erikki, citind exact ceea ce vedea în ochii lui.

— Am cunoscut-o pe soţia dumitale cu mult timp în urmă, în Elveţia… eram la şcoală acolo pentru scurt timp.

Se ridică din pat, cu un cap mai înalt decât Ross şi cu cuţitul în mână. Gueng era de partea cealaltă a patului şi continua să ţină kukri-ul la vedere.

— Aşadar, încă o dată, căpitane, îţi mulţumesc că m-ai avertizat.

— Ai spus că eşti forţat să zbori cu sovieticul?

— Azadeh este ţinută ostatică drept garanţie că o să mă port cum trebuie, spuse el simplu.

Ross dădu gânditor din cap.

— Nu prea poţi face mare lucru dacă hanul este ostil. Iisuse, ce încurcătură! Eu socoteam că şi dumneata eşti ameninţat, că vrei să scapi şi că vei fi de acord să ne iei şi pe noi cu elicopterul.

— Dacă aş fi putut, da, sigur că da, bineînţeles. Dar am întotdeauna douăzeci de paznici pe lângă mine când zbor şi Azadeh… soţia mea şi cu mine suntem

urmăriţi de aproape de când suntem aici. Mai este încă un sovietic, pe nume Cimtarga, care este un fel de umbră a mea. Abdollah Han este… foarte precaut.

Încă nu se hotărâse ce să facă cu omul acesta, Ross. Aruncă o privire spre Azadeh şi văzu că zâmbetul ei era real, că mâna ei pe umărul lui era reală şi că, evident, omul nu mai reprezenta pentru ea decât un vechi prieten, îi zâmbi şi el.

— Azadeh, trebuie să fim cu multă băgare de seamă.

— Da, foarte multă. Azadeh simţise încordarea muşchilor de sub palma ei când spusese „Johnny Ochi Strălucitori” şi ştia că, dintre ei trei, numai ea putea controla acest pericol suplimentar. În acelaşi timp, gelozia lui Erikki, pe care el se străduia din răsputeri s-o tăinuiască, la fel ca şi admiraţia făţişă manifestată de vechea ei dragoste o emoţionau teribil. O, da, îşi spunea ea, Johnny Ochi Strălucitori, eşti mai minunat ca oricând, mai zvelt ca oricând, mai puternic ca oricând, mai emoţionant, cu cuţitul coroiat, cu faţa nebărbierită şi cu hainele murdare şi mirosul acesta de bărbat – cum de nu te-am recunoscut?

— Acum o clipă, când am corectat numele bărbatului din Patar în Piotr, lucrul acesta a avut o semnificaţie pentru tine, Johnny. Care anume?

— A trebuit să-i transmit hanului un mesaj codificat, spuse Ross, dureros de conştient de faptul că Azadeh continua să-l vrăjească, „Spune-i lui Abdollah Han că Piotr – putea fi Patar al lui Gueng sau Piotr, sovieticul – că Piotr umblă după capul Gorgonei şi că fiul lui Piotr este mai rău decât Piotr. Fiul se joacă cu caşul şi cu zerul şi tatăl face la fel, încercând să folosească Meduza ca să prindă Gorgona”.

— E uşor, Erikki, spuse Azadeh.

— Da, admise Erikki absent. Dar ce înseamnă „caş şi zer”?

— Poate că asta, spuse ea, emoţionată la culme: „Spune-i lui Abdollah Han că Piotr Mîztrîk de la KGB vrea sa-i ia capul, iar fiul lui Mîztrîk – trebuie să presupunem că este tot din KGB – este şi mai rău decât tatăl său. Fiul se joacă cu caşul şi zerul poate însemna că fiul are legături cu kurzii şi cu rebeliunea

lor care ameninţă baza puterii lui Abdollah Han în Azerbaidjan, că tatăl şi fiul sunt, de asemenea, implicaţi şi că „Piotr Mîztrîk va folosi o Meduză ca să prindă Gorgona”. Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă: S-ar putea să fie o altă şaradă care să însemne că va folosi o femeie, poate chiar o femeie rea, ca să-l prindă pe tatăl meu.

Ross era uluit.

— Hanul este… Dumnezeule, hanul este tatăl tău?

— Da, aşa este. Numele meu de familie este Gorgon, spuse Azadeh, nu Gorden. Însă directoarea şcolii de la Château d’Or mi-a spus încă din prima zi că nu pot să port un astfel de nume, pentru că toate colegele mă vor tachina întruna, aşa că mi l-a schimbat în Azadeh Gorden. Pentru mine era amuzant, iar directoarea a adăugat că trebuie să fiu pur şi simplu Azadeh Gorden, nu fiica unui han.

Erikki interveni, întrerupând tăcerea care se lăsase:

— Dacă mesajul este corect, înseamnă că hanul nu va avea niciun pic de încredere în ticăloşii ăştia.

— Da, Erikki, dar tatăl meu nu are încredere în nimeni. Absolut în nimeni. Dacă tata face joc dublu, aşa cum crede Johnny, nimeni nu poate şti ce va face. Johnny, cine ţi-a încredinţat mesajul acesta ca să i-l transmiţi?

— Un agent CIA care a spus că pot să-mi încredinţez viaţa în mâinile tatălui tău.

— Întotdeauna am fost de părere că ăştia de la CIA sunt cam… cam într-o ureche.

— Ăsta era sănătos la cap, spuse Ross mai aspru decât ar fi vrut. Văzu că zâmbetul lui Azadeh dispare, iar obrajii lui Erikki se aprind.

Altă tăcere. Lumina din încăpere păli, căci luna se ascunsese în spatele unui nor. Se simţeau stingheriţi pe întuneric. Gueng, care urmărise discuţia, se simţea cuprins de o nelinişte din ce în ce mai mare şi se rugă în gând la toţi zeii să-i scape de Meduză, zeiţa păgână cu şerpi pe cap în loc de păr despre care îi povestiseră misionarii la prima lui şcoală din Nepal. Apoi, cel de-al şaselea simţ al lui îi semnală apropierea unui pericol, fluieră uşor în semn de avertisment şi se

apropie de fereastră ca să privească afară. Doi paznici înarmaţi cu un doberman în lesă urcau scara de vizavi.

Şi ceilalţi încremeniseră acum. Auzeau paşii gardienilor de-a lungul terasei, câinele care mirosea şi trăgea de lesă. Ajunseră la uşa exterioară, care scârţâi din, nou şi cei doi bărbaţi intrară în clădire.

Se auziră şoapte înfundate de partea cealaltă a uşii şi amuşinatul câinelui. Gueng şi Ross luară poziţie de apărare, cu kukri-urile pregătite. Paznicii străbătură coridorul, ieşiră din clădire şi coborâră din nou scara. Azadeh se foi neliniştită.

— De regulă nu vin aici niciodată.

— Poate că ne-au văzut când am venit, şopti Ross. Ar fi mai bine să plecăm. Dacă auziţi focuri de armă, nu ne cunoaşteţi. Dacă mâine suntem încă liberi, am putea veni din nou, să zicem după miezul nopţii? Poate am reuşi să facem un plan!

— Da, spuse Erikki, numai că trebuie să veniţi mai devreme. Cimtarga m-a avertizat că s-ar putea să trebuiască să plecăm înainte de revărsatul zorilor. Să zicem pe la ora unsprezece. Ar fi bine să avem pregătite mai multe planuri – o să fie foarte, foarte greu să ieşim de-aici.

— Cât timp mai ai de lucrat cu ei?

— Nu ştiu. Poate trei sau patru zile.

— Bine. Dacă nu mai luăm legătura cu voi, uitaţi-ne. OK?

— Dumnezeu să te aibă în pază, Johnny, spuse Azadeh îngrijorată. Să nu ai încredere în tatăl meu, nu trebuie să-l laşi să… nu trebuie să-l laşi să pună mâna pe tine.

Ross zâmbi şi zâmbetul lui lumină toată încăperea, chiar şi pentru Erikki.

— Nu-i nicio problemă – noroc tuturor.

Făcu din mână un gest de rămas-bun şi nepăsare, în acelaşi timp, apoi deschise uşa. Câteva secunde mai târziu, el şi Gueng dispăruseră la fel de silenţios precum veniseră. Erikki se uita de la fereastră şi îi văzu numai ca pe nişte umbre care coborau treptele, observând cu câtă înţelepciune şi pricepere utilizau cei doi bărbaţi învelişul protector al nopţii, invidiindu-l

chiar şi pe Ross pentru eleganţa nonşalantă cu care se mişca.

Azadeh stătea lângă el, cu un cap mai mică, cu braţul în jurul taliei lui, şi privea şi ea afară. O clipă mai târziu, braţul lui îi cuprinse umerii. Aşteptau să audă împuşcături şi strigăte, dar liniştea nopţii rămase netulburată. Luna ieşi din nou dintre nori. Nu se vedea nicio mişcare pe nicăieri. Se uită la ceas. Era 4:23.

Privi spre cer – încă nu se lumina. În zori trebuia să decoleze, nu spre versantul nordic al Muntelui Sabalan, ci spre alte posturi radar aflate mai către vest. Cimtarga îi spusese că CIA mai opera încă la unele posturi din apropiere de frontiera cu Turcia, dar astăzi guvernul lui Khomeini ordonase ca acestea să fie evacuate, închise şi lăsate intacte.

— Nu vor face niciodată aşa ceva, spusese Erikki. Niciodată.

— Poate că da, poate că nu, râsese Cimtarga. În momentul în care vom primi ordin, vom zbura, tu şi cu mine, împreună cu „nomazii” mei şi îi vom face să se grăbească…

„Mama lor…” şi mama lui Johnny Ochi Strălucitori, că a venit să ne complice vieţile. Dar chiar şi aşa, să mulţumim lui Dumnezeu pentru avertismentul pe care ni l-a oferit. Ce plănuieşte oare Abdollah pentru Azadeh? Ar fi trebuit să-l ucid pe porcul ăsta bătrân şi să fi terminat astfel treaba. Da, dar nu pot, am jurat pe Zeii Străbuni şi jurământul nu poate fi încălcat – am jurat să nu mă ating de tatăl ei – aşa cum şi el a jurat pe Dumnezeul lui unic să nu ne stânjenească, deşi va găsi cu siguranţă o modalitate şi un pretext ca să-şi încalce jurământul. Aş putea face şi eu acelaşi lucru? Nu. Jurământul e jurământ. Ca şi cel pe care i l-ai făcut ei, că vei putea trăi fericit cu ea ştiind ce se întâmplase cu el – *cu el* – nu-i aşa?

Mintea i se întunecă şi fu recunoscător cerului că afară era întuneric.

Aşadar, KGB-ul plănuieşte să mă răpească. Dacă planul este adevărat, sunt terminat. Azadeh? Ce naiba urzeşte diavolul de Abdollah pentru ea? Şi acum mai vine şi Johnny ăsta ca să ne hărţuiască pe toţi – nu mi-

am închipuit niciodată că este atât de chipeş şi dur, că ştie să mânuiască atât de bine cuţitul ăla ucigaş…

— Hai înapoi în pat, Erikki, spuse Azadeh. E foarte frig, nu-i aşa?

Erikki încuviinţă din cap şi se urcă în pat, pe partea lui, foarte tulburat. Când se regăsiră sub plapuma călduroasă, Azadeh se ghemui strâns lângă el. Nu suficient ca să-i provoace o reacţie, dar destul ca să pară firesc.

— Ce extraordinar să descoperim că e el, Erikki! John Ross – cu siguranţă că pe stradă nu l-aş fi recunoscut. O, asta a fost cu atât de mult timp în urmă, încât am uitat cu totul de el. Sunt atât de fericită că te-ai însurat cu mine, Erikki! spuse ea cu o voce calmă şi plină de dragoste, sigură că mintea lui macină neliniştită iubirea ei de odinioară. Mă simt atât de apărată şi în siguranţă alături de tine – dacă n-ai fi tu, aş fi înspăimântată de moarte, mai spuse ea, ca şi când ar fi aşteptat un răspuns. „Dar nu aştept niciun răspuns”, îşi spuse ea şi oftă mulţumită.

Erikki o auzi oftând şi se întreba ce ar putea însemna asta. Îi simţea căldura trupului lângă trupul lui. Detestă furia care îl stăpânea. Oare pentru că îi părea rău că-i zâmbise iubitului ei de odinioară? Sau este supărată pe mine – probabil a observat că eram gelos. Sau poate ea se întristase că mi-am uitat jurământul, ori poate că mă urăşte pentru că eu îl urăsc pe bărbatul acela? Jur că am să fac vrăji să i-l scot din cap…

„Ah, Johnny Ochi Strălucitori, se gândea ea, ce extaz am cunoscut în braţele tale, chiar de prima dată când ar fi trebuit să mă doară, dar nu m-a durut, nu, deloc. A fost numai o durere care s-a transformat în flacără, care m-a făcut să mă topesc şi mi-a smuls viaţa din mine ca să-mi dea altă viaţă, din nou, mai bună decât cea dinainte, o, cu cât mai bună decât cea dinainte! Şi apoi Erikki…”

Acum era mult mai cald sub plapumă. Mâna ei porni pe pântecele şi sub pântecele bărbatului. Azadeh simţea cum căldura ei ajunge la el şi îşi ascunse zâmbetul. Era aşa de uşor să-l încălzească şi mai mult! Dar nu era înţelept. Nu era deloc înţelept, căci atunci

ştia că o va lua avându-l pe Johnny în minte, o va lua ca să-i facă în ciudă lui Johnny, nu ca s-o iubească pe ea – gândind poate că gestul ei este recunoaşterea unei vinovăţii şi că încerca astfel să-l recompenseze pentru acea vinovăţie. „O, nu, dragostea mea, nu sunt un copil prost, tu eşti vinovatul, nu eu. Şi, deşi cred că ai fi mai puternic şi mai dur ca de obicei, ceea ce în mod normal mi-ar spori plăcerea, de data asta nu va fi aşa. Indiferent dacă vrei sau nu, eu voi rezista mai mult decât tine, fiindcă sunt conştientă de cealaltă dragoste a mea. Aşa că e de o mie de ori mai bine să aşteptăm, iubitule. Până în zori. Până atunci, iubitul meu, dacă am noroc, te vei fi convins că ai greşit, că nu trebuie să fii gelos pe el, şi vei fi din nou Erikki al meu. Şi dacă n-o să fii? Atunci am să iau totul de la început – sunt zeci de mii de feluri în care pot să-mi tămăduiesc bărbatul.”

— Te iubesc, Erikki, spuse ea, sărută pijamaua care îi acoperea pieptul, se întoarse şi îşi lipi spatele de al lui, apoi adormi zâmbind.

MARŢI
Capitolul 11

Tabriz, ora 5:12. În coliba de la marginea domeniului hanului, Ross se trezi brusc. Rămase întins şi nemişcat, cu respiraţia regulată, dar cu toate simţurile la pândă. Părea să nu fie nimic neobişnuit, numai insectele şi aerul apăsător din încăpere. Vedea prin fereastră că e încă întuneric afară, cerul fiind aproape în întregime acoperit. În partea opusă a încăperii, chircit pe salteaua de paie, Gueng dormea respirând normal. Din cauza frigului, cei doi bărbaţi se culcaseră îmbrăcaţi. Ross se duse tiptil la fereastră şi scrută întunericul. Atunci Gueng şopti chiar lângă urechea lui:

— Ce este, sahib?

— Nu ştiu. Probabil că nimic.

Gueng dădu din cap şi arătă spre locul de pe verandă. Nu mai era niciun paznic acolo.

— Poate că s-a dus să se uşureze.

Întotdeauna era de pază cel puţin un om. Zi şi noapte. Noaptea trecută fuseseră doi, aşa că Ross îl pusese pe Gueng să le distragă atenţia şi se strecurase pe fereastra din spate ca să se ducă să vorbească cu Erikki şi cu Azadeh de unul singur. Când se întorsese, mai că se împiedicase de o patrulă, dar trecuse cu bine pe lângă ea.

— Uită-te la fereastra din spate, şopti Ross.

Rămaseră în continuare de veghe, privind afară. Peste o oră se luminează de ziuă, îşi spuse Ross.

— Sahib, poate o fi fost un spirit al munţilor, zise Gueng încet.

În lumea celor care locuiau pe Acoperişul Lumii exista superstiţia că, în timpul nopţii, spiritele treceau pe lângă patul celor adormiţi, bărbaţi, femei, copii, cu gânduri bune sau rele, iar visurile oamenilor erau ceea ce le şopteau spiritele la ureche.

Omuleţul rămase cu ochii şi cu urechile atente la ceea ce şoptea întunericul.

— Cred că ar fi bine să fim atenţi la spirite.

Se întoarse în pat, îşi trase cizmele, puse talismanul pe care-l păstrase înapoi sub pernă, în buzunarul de la uniformă, apoi îmbrăcă halatul de nomad şi-şi puse turbanul. Verifică pe pipăite grenadele şi carabinele, aranjă rucsacul jerpelit în care aveau muniţia, grenadele, apă şi puţină mâncare. Nu avea nevoie să-şi mai verifice şi kukri-ul – acela era întotdeauna la îndemână, îl ungea şi-l curăţa în fiecare noapte, înainte să se culce.

Acum era gata şi Ross. „Dar gata pentru ce? se întrebă el. Abia te-ai trezit de cinci minute şi iată-te cu kukri-ul pregătit, cureaua de siguranţă scoasă, şi pentru ce? Dacă Abdollah ar fi vrut să-ţi facă vreun rău, ţi-ar fi luat deja toate armele – sau ar fi încercat să ţi le ia."

În după-amiaza precedentă auziseră cum decolase 206 şi, curând după aceea Abdollah Han le făcuse o vizită.

— Ah, căpitane, îmi pare rău pentru întârziere, însă dezordinea şi tulburările sunt mai mari ca oricând, spusese el jovial. Prietenii noştri sovietici au pus un premiu foarte mare pe capetele voastre. Suficient ca să mă ispitească chiar şi pe mine, poate.

— Să sperăm că nu, domnule. Cât mai trebuie să aşteptăm?

— Câteva zile, nu mai mult. Se pare că sovieticii te vor neapărat. Am primit încă o delegaţie din partea lor, care m-a rugat să-i ajut să vă prindă; mai fusese una înainte de venirea voastră. Dar nu vă faceţi griji, eu ştiu unde se află viitorul Iranului.

Noaptea trecută, Erikki le confirmase chestiunea cu recompensa.

— Astăzi am fost în apropiere de Sabalan şi am curăţat un alt post de radar. Unii dintre lucrători au crezut că sunt rus – printre oamenii de la frontieră sunt o mulţime de vorbitori de limba rusă. Spuneau că speră să fie ei aceia care o să-i prindă pe sabotorul englez şi pe ajutorul lui. Recompensa este de cinci cai, cinci cămile şi cincizeci de oi. E o avere şi, dacă s-a aflat de voi până în nordul îndepărtat, poţi fi sigur că se ştie şi aici că sunteţi căutaţi.

— Sovieticii te supravegheau?

— Numai Cimtarga, dar nici el nu părea să fie şeful acţiunii. Răspunde numai de mine şi de elicopter. Vorbitorii de rusă mă întrebau când o să venim în forţă peste graniţă.
— Dumnezeule mare, au motive întemeiate ca să întrebe aşa ceva?
— Mă îndoiesc, sunt mai mult zvonuri. Oamenii de aici se hrănesc cu ele. Le-am spus: „Niciodată”, dar individul ăla m-a luat peste picior şi mi-a spus că ştie că avem coloane de tancuri şi de armate care aşteaptă, că el le văzuse. Nu ştiu farsi, aşa că nu-mi pot da seama dacă nu era cumva un alt agent KGB deghizat în membru al tribului.
— Dar „marfa” pe care o duci? E ceva important?
— Nu ştiu. Câteva computere şi o mulţime de lăzi negre şi hârtii – nu mă lasă să mă apropii de ele, dar niciunul din aparate nu este demontat de experţi, le smulg pur şi simplu din perete, taie firele, apoi le aşază neglijent unul peste altul. Singurul lucru care îi interesează pe muncitori sunt depozitele de mărfuri, în special de ţigări.
Discutaseră şi despre evadare. Imposibil să facă un plan. Erau prea multe neprevăzute.
— Nu ştiu cât mai vor să mă oblige să zbor, spusese Erikki. Ticălosul de Cimtarga mi-a spus că primul-ministru Bazargan a ordonat yankeilor să părăsească două posturi aflate mai departe în est, aproape de Turcia, ultimele pe care le mai aveau acolo. Le-a ordonat să părăsească postul imediat şi să lase echipamentul intact. Trebuie să zburăm mâine acolo.
— Ai zburat astăzi cu 206?
— Nu. A fost Nogger Lane, unul din căpitanii noştri. A venit aici cu noi – ca să-l ducă pe 206 înapoi la Teheran. Managerul bazei noastre mi-a spus că l-au cooptat pe Nogger ca să facă câteva zboruri de recunoaştere în locurile unde luptele continuă. Dacă McIver n-o să primească veşti de la noi, va intra în panică şi va trimite o echipă de cercetare. Asta ar putea să ne ofere o şansă. Ce părere ai?
— S-ar putea să încercăm şi noi să ne strecurăm cumva. Încep să devin foarte nervos în cabana asta prăpădită. Dacă fugim de-aici, s-ar putea să ne

îndreptăm spre baza voastră şi să ne ascundem în pădure. Dacă putem, vom lua legătura cu voi, dar să nu ne aşteptaţi. OK?

— Da, dar să nu aveţi încredere în niciunul din oamenii de la bază, cu excepţia celor doi mecanici ai noştri, Dibble şi Arberry..

— Pot să fac ceva pentru voi?

— Poţi să-mi laşi o grenadă?

— Bineînţeles. Ai mai folosit vreodată aşa ceva?

— Nu, dar ştiu cum funcţionează.

— Bun. Uite: tragi piedica şi numeri până la trei – nu patru – apoi o arunci. Ai nevoie de un pistol?

— Nu, mulţumesc, am cuţitul, dar grenada s-ar putea să-mi fie de folos.

— Fii atent, fiindcă sunt foarte periculoase. Acum ar fi bine să plec. Noroc.

Ross se uită la Azadeh când rostise ultimele cuvinte, bucurându-se de frumuseţea ei şi înţelegând că timpul lor era deja scris printre stele şi în vânt şi în dangătul clopotelor care făcuseră atât de mult parte din vara aceea de demult, din Ţara de Sus, la fel de mult ca înseşi piscurile munţilor. Se întrebase de ce oare nu-i răspunsese niciodată la scrisori, apoi cei de la şcoală îi spuseseră că plecase. Plecase acasă. Plecase. În ultima zi petrecută împreună îi spusese:

— Toate cele ce s-au întâmplat s-ar putea să nu se mai petreacă niciodată, dragul meu Johnny Ochi Strălucitori.

— Ştiu. Dacă nu se mai întâmplă, pot să mor fericit pentru că acum ştiu ce este dragostea. Cu adevărat. Te iubesc, Azadeh.

Ultima sărutare. Apoi se urcase în tren şi fluturase mâna în semn de rămas-bun, până când o pierduse din vedere. Pierdută pentru totdeauna. „Poate că amândoi am ştiut că era pentru totdeauna”, îşi spuse el, aşteptând în întunericul din colibă şi încercând să ia o hotărâre, ce să facă, să mai întârzie, să se culce la loc sau să fugă. Poate că este aşa cum a spus hanul şi suntem în siguranţă aici – cel puţin pentru moment. Nu există niciun motiv să nu avem deloc încredere în el. Vien Rosemont nu era un prost şi ne-a spus să avem încredere în e…

— Sahib!

Auzise şi el pasul şovăielnic, în acelaşi moment.

Ambii bărbaţi se pregătiră de luptă, bucuroşi amândoi că venise timpul pentru acţiune. Uşa se deschise încet. Era desigur un spirit al munţilor. Stătea acolo şi se uita în întunericul colibei – o formă vagă şi un chip la fel. Spre marea lui uimire, o recunoscu pe Azadeh. Chadorul o făcea să pară una cu noaptea. Avea faţa umflată de plâns.

— Johnny, şopti ea, neliniştită.

O clipă, John nu se clinti, cu arma în poziţie de tragere, aşteptându-se la duşmani.

— Azadeh, aici, lângă uşă, şopti el, făcând un efort să-şi revină.

— Repede, urmaţi-mă. Sunteţi amândoi în primejdie! Grăbiţi-vă!

În aceeaşi clipă ieşi în fugă din colibă. Ross văzu cum Gueng clatină neîncrezător din cap şi şovăi o secundă, apoi se hotărî:

— Mergem!

Deschise uşor uşa şi fugi după ea. Luna lumina slab. Gueng venea în urma lui, puţin mai într-o parte, acoperindu-i dintr-o veche deprindere. Azadeh aştepta lângă un pâlc de copaci. Înainte să o ajungă, le făcu semn s-o urmeze şi îi conduse fără şovăire pe poteca din livadă şi împrejurul câtorva clădiri ale fermei. Zăpada le înăbuşea paşii, însă lăsau urme, de care Ross era foarte conştient. Era la zece paşi în urma ei şi privea cu grijă de jur-împrejur, întrebându-se despre ce primejdie era vorba şi de ce plânsese şi unde era Erikki?

Norii se jucau cu luna, ascunzând-o mai tot timpul. De câte ori astrul răzbea din spatele lor, Azadeh se oprea şi le făcea semn să se oprească şi să aştepte, apoi se mişca din nou, folosind abil ascunzătoarea oferită de trunchiurile copacilor. Ross se întreba de unde ştie ea să meargă prin pădure, apoi îşi aminti de Erikki şi de cuţitul lui mare, de finlandezi şi de Finlanda, ţara lacurilor şi a pădurilor şi a munţilor şi a vânătorilor. „Concentrează-te, prostule, ai timp suficient să-ţi laşi mintea să zburde mai târziu, nu acum când poţi pune în primejdie pe toată lumea. Concentrează-te!”

Căuta cu ochii pretutindeni, aşteptându-se să dea peste un pericol, aproape dorind să li se întâmple ceva. Curând ajunseră la zidul de incintă. Avea trei metri înălţime şi era construit din piatră cioplită. Între zid şi copaci era un spaţiu larg, neacoperit. Azadeh îi făcu din nou semn să rămână ascuns şi înainta la loc deschis, căutând un loc anume. Îl găsi cu uşurinţă şi le făcu semn să se apropie. Înainte să ajungă la ea, Azadeh începuse deja să se caţăre, potrivindu-şi abil picioarele în scobiturile şi crăpăturile zidului, care avea suficiente ieşinduri de care să se apuce cu mâinile, unele naturale, altele construite inteligent, pentru ca urcuşul să fie mai lesnicios. Luna intră într-un petic de cer neacoperit, iar Ross se simţi ca şi când ar fi fost în pielea goală şi porni să se caţăre şi mai repede. Când ajunse în vârf, Azadeh era deja la jumătatea zidului, pe partea cealaltă. Trecu repede peste zid şi coborî uşor, găsind locurile pentru picioare, se lăsă apoi pe vine când ajunse jos şi îl aşteptă cu sufletul la gură pe Gueng. Îi văzu umbra ţâşnind pe deasupra pământului şi ajungând cu bine la zid. Ultima parte a coborâşului fu mai anevoioasă, nu mai găsea atât de uşor punctele de sprijin, alunecă şi înjură, apoi privi în jur, ca să se orienteze. Azadeh era deja de cealaltă parte a drumului împrejmuitor şi se îndrepta spre o protuberanţă stâncoasă de pe coasta abruptă a muntelui, cam la două sute de metri. În jos şi spre stânga se vedea o parte din Tabriz, nişte incendii în capătul mai îndepărtat al oraşului şi în apropiere de aeroport. Acum se auzeau în depărtare şi focuri de armă.

Gueng ateriza uşor lângă el, zâmbi şi îi făcu semn să meargă mai departe. Când ajunseră la ridicătura stâncoasă, Azadeh dispăruse.

— Johnny! Aici!

Văzu mica crăpătură din stâncă şi o luă înainte. Exact atâta spaţiu ca să te poţi strecura înăuntru. Aşteptă până veni şi Gueng, apoi se prelinse prin deschizătură, pătrunzând într-un întuneric de smoală. Mâna ei se întinse şi-l îndrumă, conducându-l într-o latură. Îi făcu semn lui Gueng şi făcu acelaşi lucru şi pentru el, apoi trase o perdea grea de piele peste

deschizătură. Ross vârî mâna în rucsac după lanternă, dar înainte să apuce s-o scoată, Azadeh scăpără un chibrit şi-i protejă flacăra cu mâinile făcute căuş. Îngenunche şi aprinse lumânarea care se afla într-o nişă. Ross privi repede în jur. Perdeaua de la intrare nu lăsa să străbată lumina afară, peştera era spaţioasă, uscată şi caldă; erau aici şi câteva pături, nişte covoare vechi pe jos, câteva ustensile pentru mâncat şi băut, câteva cărţi şi jucării pe o etajeră naturală.

Ah, o ascunzătoare de copil, îşi spuse el şi se uită la Azadeh. Stătea în genunchi lângă lumânare, iar acum, când îşi scosese chadorul de pe cap, deveni din nou Azadeh.

— Poftim, spuse el şi îi oferi apă din bidonul lui.

Azadeh primi recunoscătoare, dar îi evită privirea. John se uită la Gueng şi îi citi gândurile.

— Azadeh. Ai ceva împotrivă dacă o să stingem lumina, acum, că ştim unde ne aflăm – după aceea putem să tragem perdeaua la o parte şi să stăm de pază. Am o lanternă dacă va fi nevoie.

— O, da, bineînţeles. Se întoarse către lumânare. Eu… ăăă, numai o clipă, scuză-mă.

Pe etajeră era şi o oglindă, pe care el nu o observase. Azadeh o luă şi se uită în ea. Ceea ce văzu îi displăcu profund – dâre de sudoare şi ochi umflaţi. Îşi şterse iute faţa, scoase un pieptene şi îşi aranja părul cum putu mai bine. Se mai uită o ultimă dată în oglindă, apoi stinse lumânarea.

— Scuză-mă, spuse ea.

Gueng trase perdeaua la o parte, ieşi prin crăpătura stâncii şi rămase acolo de pază. Dinspre oraş se auzeau iarăşi focuri de armă. Câteva clădiri ardeau în jurul aeroportului, undeva în jos, pe dreapta. Palatul era cufundat în tăcere şi în întuneric şi nu sesiza niciun pericol. Se întoarse şi îi spuse lui Ross ce văzuse, vorbind în gurkhali, apoi adăugă:

— E mai bine să stau afară, e mai sigur, nu mai avem mult timp, sahib.

— Da. Ross sesiză neliniştea din vocea lui, dar nu comentă în niciun fel. Ştia care este motivul.

— Te simţi bine, Azadeh? întrebă el blând.

— Da. Da, acum da. Este mai bine în întuneric, îmi pare rău că arăt în halul ăsta.

— Ce s-a întâmplat? Şi unde este soţul tău? Folosise cuvântul intenţionat şi o auzi mişcându-se.

— Imediat după ce ai plecat tu, noaptea trecută, a venit Cimtarga cu un paznic şi i-a spus lui Erikki că trebuie să se îmbrace imediat şi să plece – omul acela, Cimtarga, a spus că îi pare foarte rău, dar a intervenit o modificare de plan şi dorea să plece imediat. Iar eu, eu am fost chemată să mă duc deîndată la tatăl meu. Înainte să intru în încăpere, am auzit cum dădea ordine ca voi doi să fiţi prinşi şi dezarmaţi numaidecât după răsăritul soarelui. Vocea i se frânse, dar continuă: Intenţiona să vă cheme pe amândoi ca să discutaţi planul de plecare pentru a doua zi, dar urma să fiţi conduşi într-o ambuscadă în apropiere de clădirile fermei, legaţi, încărcaţi într-un camion şi trimişi imediat spre nord.

— Unde anume spre nord?

— La Tbilisi. Azadeh continuă grăbită: Nu ştiam ce să fac, nu aveam nicio posibilitate să vă previn, sunt păzită la fel de strict ca şi voi şi sunt ţinută departe de ceilalţi. Când l-am văzut pe tata, mi-a spus că Erikki n-o să se întoarcă mai multe zile şi că astăzi el adică tatăl meu, se ducea într-o călătorie de afaceri la Tbilisi şi că… că am să merg şi eu cu el. A spus… a spus că o să lipsim câteva zile şi că între timp Erikki va termina treburile şi ne vom întoarce împreună la Teheran.

Azadeh îşi reţinea cu greu lacrimile.

— Mi-e aşa de frică! Sunt atât de speriată – cred că lui Erikki i s-a întâmplat ceva.

— Erikki o să fie foarte bine, spuse el, fără să înţeleagă ce era chestia asta cu Tbilisi şi încercând să ia o hotărâre în privinţa hanului. Se întorcea iar cu gândul la Vien: „Ai încredere în Abdollah şi să nu crezi minciunile care se spun despre el”. Dar iată că Azadeh şedea aici şi îi spunea exact contrariul. Se uită la ea, deşi n-o vedea. Blestema întunericul, căci ar fi vrut să-i vadă chipul, ochii, gândindu-se că poate ar reuşi să desluşească acolo ceva. Pe Dumnezeul meu că aş fi dorit să-mi spună toate astea de partea cealaltă a

zidului sau în coliba noastră, îşi spuse el tot mai neliniştit.

— Azadeh, dar paznicul – ce s-a întâmplat cu el?

— O, da. Eu… l-am mituit, Johnny, l-am mituit să stea departe o jumătate de oră. Numai aşa am putut să plec… n-am avut altă posibilitate.

— Dumnezeule mare, murmură Ross. Şi ai încredere în el?

— O, da, Ali este… este în serviciul tatălui meu de ani de zile. Îl cunosc de când aveam şapte ani şi i-am dat peşcheş câteva bijuterii din care poate să trăiască liniştit, împreună cu familia, câţiva ani. Dar, Johnny, sunt atât de îngrijorată din cauza lui Erikki!

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Azadeh. N-a spus Erikki că s-ar putea să-l trimită în apropiere de Turcia? spuse el, încercând s-o încurajeze şi gândindu-se cum să facă să o ducă înapoi în siguranţă. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ne-ai avertizat. Haide, mai întâi trebuie să te ducem pe tine îna…

— O, nu, nu pot! izbucni ea. Nu înţelegi? Tata o să mă ducă în nord şi n-am să mă mai întorc niciodată, niciodată – tatăl meu mă urăşte şi o să mă lase cu Mîztrîk, ştiu bine că aşa va face. O să mă lase la el.

— Dar ce faci cu Erikki? întrebă el. Nu poţi să fugi pur şi simplu.

— O, ba da, Johnny, trebuie. Nu îndrăznesc să aştept, nu îndrăznesc să mă duc la Tbilisi. Este mult mai sigur pentru Erikki ca eu să fug acum. Aşa, el va fi mai în siguranţă.

— Ce tot spui? Nu poţi fugi de-acasă chiar aşa! Asta-i o nebunie. Să zicem că Erikki vine înapoi diseară şi nu te mai găseşte? Ce…

— I-am lăsat un bilet – ne-am înţeles că dacă se întâmplă ceva, să-i las un bilet într-un loc secret din camera noastră. Nu aveam cum să ştim ce va face tata când el este plecat. Erikki o să ştie. Şi mai este ceva. Tata se duce astăzi la aeroport, pe la amiază. Trebuie să aştepte un avion de la Teheran. Nu ştiu pe cine sau ce aşteaptă… Poate că mai sunt şi alte avioane… ai putea să-i convingi să ne ia înapoi la Teheran, sau poate am putea să ne strecurăm la bord şi tu… tu ai putea să-i sileşti să ne ia.

— Ai înnebunit, spuse el furios. Este o nebunie, Azadeh. Este o nebunie să fugi de aici şi să-l părăseşti pe Erikki – de unde ştii că nu este exact aşa cum spune tatăl tău, pentru numele lui Dumnezeu? Spui că hanul te urăşte, păi dacă fugi în felul ăsta, indiferent dacă te urăşte sau nu, o să facă un scandal imens. În orice caz, îl pui pe Erikki în foarte mare primejdie.

— Cum de poţi fi aşa de orb? Nu vezi? Atât timp cât eu sunt aici, Erikki nu are nicio şansă, absolut niciuna. Dacă nu mai sunt eu, va putea să se gândească numai la el însuşi. Dacă o să afle că m-am dus la Tbilisi, o să se ducă şi el acolo şi va fi pierdut pentru totdeauna. Nu vezi? Eu sunt momeala. Pentru Dumnezeu, deschide ochii! Te rog, ajută-mă!

O auzi plângând, încet, dar plângea totuşi, şi asta nu făcu decât să-i sporească furia. Iisuse Hristoase, nu putem s-o luăm cu noi! N-am cum să fac asta. Ar însemna o crimă – dacă ceea ce spune ea despre han e adevărat, înseamnă că în câteva ore hanul va arunca năvodul după noi şi ne vom considera norocoşi dacă vom apuca răsăritul soarelui. Năvodul este deja pregătit. Pentru Dumnezeu, gândeşte limpede! Ce prostie fuga asta!

— Trebuie să te întorci, spuse el. E mai bine.

Plânsul încetă.

— Insha'Allah, zise ea cu o voce schimbată. Cum spui tu, Johnny. E bine să pleci cât mai repede. Nu ai prea mult timp. În ce parte o să te duci?

— Nu… Nu ştiu. Era bucuros că întunericul îi ascundea chipul. Dumnezeule, de ce trebuie să fie tocmai Azadeh? Hai, am să te duc înapoi.

— Nu-i nevoie… am… am să mai rămân puţin aici.

Ross sesiză nota falsă din vocea ei şi se încordă şi mai tare.

— Ai să te duci înapoi. Trebuie.

— Nu, spuse ea sfidătoare. Nu pot să mă duc înapoi. Am să rămân aici, n-o să mă găsească. M-am mai ascuns aici şi altă dată. Cândva am stat aici două zile. Aici sunt în siguranţă. Nu-ţi face griji pentru mine. O să fie bine. Trebuie să pleci. Asta este ceea ce trebuie să faci.

Exasperat, reuşi să-şi înfrâneze dorinţa de a o sălta în picioare. Se aşeză şi el cu spatele rezemat de peretele peşterii. „Nu pot s-o părăsesc, nu pot s-o duc înapoi împotriva voinţei ei, nu pot s-o duc pe sus. Nu pot nici s-o părăsesc, nici s-o iau. O, ba poţi s-o iei cu tine, dar pentru cât timp, şi după aceea, când va fi prinsă, se va vedea că a trecut de partea sabotorilor şi Dumnezeu ştie de ce altceva o vor mai acuza, şi aici oamenii omoară femeile cu pietre pentru asta."

— Când se va descoperi că nu mai suntem acolo – dacă nu te vor găsi nici pe tine – hanul va ştii că tu ne-ai condus. Dacă rămâi aici, în cele din urmă vei fi descoperită şi, oricum, hanul va şti că tu ne-ai călăuzit şi asta va înrăutăţi şi mai mult lucrurile pentru tine şi soţul tău. Trebuie să te întorci.

— Nu, Johnny, sunt în mâinile lui Allah şi nu mi-e frică.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Azadeh, gândeşte-te!

— Mă gândesc. Sunt în mâinile lui Allah, ştii asta. Nu am discutat de zeci de ori despre toate astea în Elveţia? Nu mi-e teamă. Lasă-mi o grenadă, aşa cum i-ai lăsat şi lui Erikki. În mâinile lui Allah sunt în siguranţă. Te rog să pleci acum.

Pe atunci discutaseră foarte des despre Dumnezeu. Pe vârful unui munte din Elveţia, era uşor şi firesc şi nu aveai de ce să te simţi stânjenit – nu când erai cu iubita ta care cunoştea Coranul şi ştia să citească în arabă, care se simţea foarte aproape de Infinit şi credea sincer în Islam. Aici, în întunericul micii peşteri, nu era acelaşi lucru.

— Insha'Allah, asta este, spuse el hotărât. Noi doi ne întoarcem, tu şi cu mine, iar pe Gueng îl trimit mai departe.

Se ridică în picioare.

— Stai.

Ross o auzi şi pe ea ridicându-se şi îi simţi respiraţia şi apropierea. Mâna ei îi atinse braţul.

— Nu, dragul meu, zise ea, cu vocea aceea unică. Nu, dragul meu, asta l-ar distruge pe Erikki al meu. Nu vezi, eu sunt magnetul care trebuie să-l atragă pe Erikki spre distrugere. Dacă îndepărtăm magnetul, îi

dăm lui o şansă. În afara zidului domeniului tatălui meu, şi tu ai o şansă. Când ai să-l vezi pe Erikki să-i spui… să-i spui asta.

„Ce să-i spun?” se întrebă el. Îi luă mâna pe întuneric şi, simţindu-i căldura, se întoarse înapoi în timp, în întunericul în care stătuseră altădată împreună, în patul mare, când o furtună mânioasă zgâlţâia geamurile, iar ei doi numărau secundele dintre fulger şi bubuitul tunetului care răsuna pe versanţii văii. Uneori nu treceau decât două sau trei secunde, o, Johnny, cred că e chiar deasupra noastră, Insha'Allah, dacă ne loveşte, nu contează, suntem împreună – ne ţinem aşa de mână. Dar nu chiar aşa, îşi spuse el trist, îi duse mâna la buze şi i-o sărută.

— Ai să-i spui tu însăţi, spuse el. O să mergem împreună. Eşti gata?

— Vrei să spui… că plecăm împreună?

— Da.

După o pauză, Azadeh zise:

— Mai întâi întreabă-l pe Gueng.

— Gueng face ce-i spun eu.

— Da, bineînţeles. Dar te rog să-l întrebi. Îmi faci o favoare. Te rog.

Se duse spre ieşirea îngustă. Gueng stătea rezemat de ea, pe din afară, înainte ca el să-i poată spune ceva, Gueng îi şopti în gurkhali:

— Încă nu este nicio primejdie, sahib. Afară.

— A, ai auzit?

— Da, sahib.

— Şi ce părere ai?

Gueng zâmbi.

— Ce părere am eu nu contează, sahib, nu are nicio importanţă, karma e karma. Fac ceea ce spui.

Aeroportul Tabriz, ora 12:40. Erau cocoţaţi în copacii de la marginea aeroportului. Ross privea cu binoclul. Terminalul era pustiu, cu excepţia câtorva soldaţi, a câtorva epave carbonizate de foste avioane de pasageri.

— Nicio speranţă, la naiba! spuse el. O să încercăm la aeroportul lui Erikki. Poate că putem să ne ascundem acolo până soseşte vreun elicopter.

Îi conduse pe cărare mai adânc în pădure, evitând poteca bătătorită. La marginea pădurii se aflau câmpuri îngheţate, care vara erau încărcate de recolte aparţinând puţinilor moşieri din zonă ce supravieţuiseră în pofida reformelor introduse de şah. Dincolo de câmpuri se întindeau deja periferiile Tabrizului. Se vedeau de aici şi minaretele Moscheii Albastre şi fumul de la nenumăratele incendii adus spre ei de vânt.

— Putem să ajungem în oraş, Azadeh?

— Da, spuse ea, dar… dar e foarte departe.

Sesizară amândoi îngrijorarea din vocea ei. Până acum, se mişcase repede şi fără să se plângă. Dar reprezenta totuşi un risc. Bărbaţii purtau costumul de nomazi peste uniformă. Ghetele lor scâlciate treceau neobservate, ca şi armele. Şi chadorul ei. Ross se uită la ea, încă neobişnuit cu urâţenia acestuia. Azadeh îi simţi privirea şi zâmbi. Înţelesese. Atât faptul că chadorul o urâţeşte, cât şi pe acela că este o povară.

— Hai să mergem prin oraş, spuse ea. Putem s-o apucăm pe străzi lăturalnice. Am ceva… am ceva bani şi am putea cumpăra de mâncare. Johnny, tu o să spui că eşti caucazian, să zicem din Astara, şi eu am să spun că sunt nevasta ta. Gueng, tu vorbeşti sigur khali sau altă limbă străină, prefă-te arogant şi dur ca turcmenii din nord – şi poţi să treci drept unul dintre ei – sunt urmaşi ai mongolilor; mulţi iranieni au strămoşi mongoli. Sau poate că aş putea să cumpăr nişte eşarfe verzi şi să vă deghizez în Gărzi Verzi… Asta e tot ce pot face.

— E foarte bine, Azadeh. Poate că ar fi încă şi mai bine să nu stăm toţi la un loc. Gueng, mergi în urma noastră.

— Pe stradă, soţiile iraniene merg în urma soţilor lor, spuse Azadeh. Am… am să stau un pas în urma ta, Johnny.

— Este un plan foarte bun, memsahib, zise Gueng. Foarte bun. Să ne călăuziţi dumneavoastră.

Zâmbetul ei îi mulţumi. Ajunseră curând în piaţă, şi pe străzi, şi pe ulicioarele pline de lume. La un moment dat, un bărbat îl îmbrânci nepăsător pe Gueng. Fără ezitare, Gueng îi repezi un pumn în gât

şi-l trimise fără cunoştinţă în şanţ, înjurându-l tare într-un dialect gurkhali. O clipă, mulţimea rămase tăcută, apoi zgomotul continuă cu aceeaşi intensitate şi cei din apropiere lăsară privirile în jos, trecând mai departe. Unii dintre ei îşi făcură iute un semn împotriva deochiului, căci se ştia că toţi cei care vin din nord, descendenţii hoardelor care nu cunoşteau un Dumnezeu Unic, aveau puterea de a deochea.

Azadeh cumpără mâncare de la vânzătorii de pe stradă – pâine proaspătă, kebab fript pe mangal, fasole şi horisht de legume plin de orez. Se aşezară pe o bancă din lemn necioplit ca să mănânce şi să se odihnească, apoi porniră din nou la drum. Nimeni nu le dădea nicio atenţie. Câteodată cineva le oferea ceva de vânzare, însă Azadeh intervenea imediat şi îi proteja, îngroşând vocea şi vorbind în dialectul turc local. Când muezinii strigară credincioşii la rugăciunea de amiază, Azadeh se opri înspăimântată. În jurul lor, bărbaţii şi femeile căutau o bucată de covor, o cârpă, un ziar sau o bucată de carton ca să îngenuncheze şi începură să se roage. Ross ezită, apoi cedă în faţa privirii ei rugătoare, se făcu şi el că se roagă şi momentul trecu. Pe toată strada, numai patru sau cinci oameni rămăseseră în picioare şi Gueng era unul dintre ei. Sta rezemat de zid. Nimeni nu-i deranja pe cei care rămăseseră în picioare. Locuitorii Tabrizului erau de diverse origini şi religii.

Îşi continuară apoi drumul spre sud-est şi se aflau acum la periferie, în mahalale prăpădite, pline de gunoaie şi de câini jigăriţi, unde şanţurile de la marginea drumului erau singura formă de canalizare. În curând cocioabele se vor termina, vor începe câmpurile şi livezile, apoi pădurea şi drumul principal către Teheran care urca spre trecătoare şi care avea să-i conducă spre staţia Tabriz Unu. Ce aveau să facă acolo, Ross nu ştia, dar Azadeh îi spuse că ştia mai multe peşteri prin împrejurimi, unde se puteau ascunde până va veni un elicopter.

Trecură de ultimele mahalale şi porniră pe drumul desfundat, mărginit de troiene de zăpadă. Zăpada era plină de bălegar de măgar şi catâr, alunecoasă şi înşelătoare. Se alăturară altor oameni care mergeau pe

drum, unii ţinând de dârlogi măgari încărcaţi cu poveri, alţii îndoiţi de mijloc sub greutatea bagajelor pe care le duceau în spinare, alţii îşi făceau nevoile, se ştergeau apoi luând zăpadă în mâna stângă, şi porneau din nou la drum – o mulţime pestriţă de nomazi, orăşeni, ţărani – care nu aveau în comun decât sărăcia şi mândria.

Azadeh se simţea foarte obosită de efortul şi tensiunea provocate de traversarea oraşului. Fusese tot timpul înspăimântată să nu facă vreo greşeală, înfricoşată la gândul că vor fi descoperiţi, înnebunită de îngrijorare pentru Erikki şi la gândul cum vor ajunge la bază şi ce vor face după ce vor ajunge. Insha' Allah, îşi spunea ea, mereu şi mereu. Allah va avea grijă de el, şi de tine, şi de Johnny.

Când ajunseră aproape de bifurcaţia unde începea drumul spre Teheran, văzură mai mulţi bărbaţi înarmaţi din Gărzile Verzi stând lângă o barieră improvizată. Se uitau cu atenţie în vehicule şi examinau chipurile oamenilor care treceau pe lângă ei. Nu aveau cum să-i evite.

— Azadeh, ia-o tu înainte, şopti Ross. Aşteaptă-ne mai sus – dacă suntem opriţi, nu te amesteca, mergi înainte spre bază. E mai bine să ne despărţim. Nu fi îngrijorată, mai adăugă el şi zâmbi.

Azadeh dădu din cap a încuviinţare, încă mai palidă de frică. Îi căra şi rucsacul lui. Când ieşiseră din oraş, insistase:

„Uită-te la celelalte femei, Johnny. Dacă nu car şi eu ceva, bate imediat la ochi."

Cei doi bărbaţi aşteptară până se depărta ea, apoi se duseră la marginea drumului şi urinară într-un troian de zăpadă. Oamenii treceau înghesuindu-se pe lângă ei. Unii îi observară. Alţii îi înjurară ca Necredincioşi. Unul sau doi se întrebară ce puteau fi străinii ăştia care se uşurau cu faţa spre Mecca, ceea ce un musulman nu face niciodată.

— După ce trece ea, te duci şi tu, Gueng, iar eu vin după alte zece minute.

— Mai bine treci dumneata înainte, şopti Gueng. Eu sunt turcmen.

— Foarte bine, dar dacă sunt oprit, să nu te amesteci. Strecoară-te mai departe prin vălmăşag şi du-o pe ea undeva unde să fie în siguranţă. Să nu mă dezamăgeşti!

Omuleţul zâmbi şi dinţii lui sclipiră de albi ce erau.

— Dumneata să nu mă dezamăgeşti! Mai ai încă multe de înfăptuit până să devii Stăpân al Munţilor.

Gueng privi pe deasupra capului lui spre barieră, care era cam la o sută de metri depărtare. Văzu că Azadeh ajunsese chiar în dreptul ei. Unul din Gărzile Verzi îi spuse ceva furios, însă ea rămase cu ochii plecaţi, îi răspunse ceva şi omul îi făcu semn cu mâna să treacă mai departe.

— Să nu mă aştepţi pe drum, sahib. Poate că am să traversez câmpul. Să nu-ţi faci griji în privinţa mea, am să-ţi iau urma.

Împinse trecătorii şi se amestecă în şuvoiul care se scurgea înapoi, spre oraş. După vreo sută de metri, se aşeză pe o ladă răsturnată şi îşi dezlegă ghetele, ca şi când l-ar fi durut picioarele. Ciorapii lui erau ferfeniţă, dar asta n-avea importanţă, fiindcă tălpile lui erau ca oţelul. Îşi legă din nou şireturile pe îndelete, încântat de faptul că acum era turcmen.

Ajuns la barieră, Ross intră în şirul celor care părăseau Tabrizul. Observă că poliţişti stăteau alături de Gărzile Verzi şi priveau atenţi chipurile celor care defilau prin faţa lor, detestând, ca de obicei, autorităţile şi amestecul acestora în dreptul lor de a merge unde vor şi când vor.

— Tu, îi spuse unul din Gărzile Verzi, unde-ţi sunt hârtiile?

Furios, Ross scuipă pe jos.

— Hârtii? Casa mea a ars, soţia mi-a ars şi copiii mi-au fost arşi de vii de câinii stângişti. Nu mi-a mai rămas nimic decât puşca asta şi nişte muniţie. Voia lui Allah – dar de ce nu vă duceţi să le daţi foc satanelor şi să împliniţi astfel lucrarea lui Allah, în loc să opriţi din drum oamenii cinstiţi?

— Noi suntem cinstiţi! spuse omul furios. Noi împlinim lucrarea lui Allah. De unde vii?

— De la Astara. Astara, pe ţărmul mării, răspunse Ross, revărsându-şi toată furia. Astara. Dar tu?

Omul din urma lui începu să înjure şi să-i spună celui din Gărzile Verzi să se grăbească şi să nu-l mai facă să aştepte în frig. Un poliţist se îndrepta acum spre ei, aşa că Ross se hotărî să-şi încerce norocul şi trecu îmbrâncindu-se pe lângă el cu o altă înjurătură, omul din spate îl urmă, apoi veni altul, şi altul, şi se treziră cu toţii în loc deschis. Omul din Gărzile Verzi strigă o înjurătură în urma lor, apoi se întoarse la cei care treceau prin faţa lui.

Ross avu nevoie de câteva clipe până să poată respira din nou în voie. Încercă să nu se grăbească şi ochii lui priviră atent înainte. Nici urmă de Azadeh. Acum treceau pe-acolo camioane şi maşini, derapând pe drumul înclinat şi împrăştiind adesea trecătorii care încotro, însoţiţi de inevitabilul val de înjurături şi ţipete. Omul care fusese la barieră în spatele lui era acum în rând cu el, şirul celor care mergeau pe jos se subţiase. Oameni se retrăgeau spre dealuri sau pe potecile laterale care duceau spre sate şi în pădure. Omul care păşea alături de el era de vârstă mijlocie, avea un chip dur, era îmbrăcat sărăcăcios, însă arma lui era bine întreţinută.

— Fiul ăla de căţea din Gărzile Verzi, spuse el cu un accent puternic. Aveţi dreptate, aga, ar trebui să se ducă să împlinească lucrarea lui Allah, a Imamului, nu a lui Abdollah Han.

Ross intră imediat în alertă.

— A cui?

— Eu sunt din Astara şi îmi dau seama după accentul dumitale, aga, că nu eşti din Astara. Şi-apoi, cei din Astara nu se uşurează niciodată cu faţa spre Mecca – noi suntem buni musulmani. Judecând după chipul dumitale, trebuie să fii acel sabotor pe capul căruia a pus hanul un preţ aşa de bun.

Vocea străinului era blândă, ciudat de prietenoasă, iar arma continua să-i atârne de umăr.

Ross nu spuse nimic, se mulţumi să mormăie ceva şi nu-şi modifică ritmul paşilor.

— Da, da, hanul a pus un preţ foarte bun pe capul dumitale. O mulţime de cai, o turmă de oi, zece cămile sau chiar mai multe. Aceasta este o recompensă demnă de şah. Recompensa este şi mai mare dacă eşti adus

viu – mai mulţi cai, mai multe oi şi cămile, destule ca să trăieşti până la sfârşitul vieţii. Dar unde este femeia Azadeh, fiica lui, cea pe care ai răpit-o, şi celălalt bărbat?

Ross se uită buimăcit la el şi atunci bărbatul chicoti:

— Se vede treaba că eşti foarte obosit dacă te dai de gol atât de uşor.

Chipul lui se aspri brusc, mâna îi alunecă în buzunarul hainei, de unde scoase un revolver pe care îl propti în spatele lui Ross.

— Mergi cu un pas înaintea mea, nu fugi şi nu încerca să faci nimic altceva, că te împuşc în şira spinării. Acum spune unde e femeia – este o recompensă şi pentru ea.

În momentul acela, un camion care cobora panta trecu pe partea opusă a drumului şi se năpusti spre ei, claxonând asurzitor. Oamenii se împrăştiară în toate părţile. Reflexele lui Ross fură mai rapide şi făcu un pas într-o parte, propti umărul în coasta bărbatului şi-l trimise rostogolindu-se sub roţile camionului. Roţile din faţă trecură peste trupul omului, urmate de cele din spate. Camionul scrâşni din frâne şi se opri la vreo treizeci de metri mai încolo.

— Doamne apără! spuse cineva. Ai văzut? S-a repezit în calea camionului.

Ross trase trupul în afara drumului. Revolverul dispăruse în zăpadă.

— O, jertfa lui Allah este tatăl dumitale, aga? întrebă o femeie în vârstă.

— Nu… Nu, spuse Ross, articulând cu greu cuvintele. Totul se petrecuse atât de repede. E… e un străin. Nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Pe numele Profetului, cât de neglijenţi sunt oamenii! N-au ochi? E mort? întrebă şoferul camionului, apropiindu-se de ei. Era un om vânjos, bărbos, dur. Allah mi-e martor că s-a aruncat în faţa mea! Tu, zise el către Ross, erai lângă el, trebuie să fi văzut.

— Da… da, aşa este, cum spui. Eram în spatele lui.

— Voia lui Allah. Camionagiul plecă fericit că totul se terminase corect. Excelenţa Sa a văzut! Insha'Allah!

Ross îi împinse într-o parte pe cei câţiva oameni care catadicsiseră să se oprească din drum şi porni în susul pantei, nici repede, nici încet, încercând să-şi adune gândurile şi neîndrăznind să se uite în urmă. Ajuns la curbă, grăbi pasul, întrebându-se dacă procedase corect reacţionând atât de repede. Dar omul l-ar fi vândut şi ar fi vândut-o şi pe ea. Lasă-l încolo, karma e karma. Încă o curbă şi nici urmă de Azadeh. Era din ce în ce mai îngrijorat.

Acum drumul mergea în serpentine tot mai strânse, panta fiind tot mai abruptă. Trecu de câteva dealuri pe jumătate ascunse în pădure. Câinii scurmau prin şanţuri. Îi alungă imediat pe cei care îndrăzniră să se apropie de el, căci turbarea era aici endemică. Mai luă o curbă şi o văzu cum şedea pe vine să se odihnească, la fel ca oricare din celelalte bătrâne. Îl zări şi ea în aceeaşi clipă. Îi făcu semn cu capul ca să-i atragă atenţia şi se ridică, pornind din nou în sus, pe drum. Ajunse la douăzeci de metri în urma ei. Atunci se auziră focuri de armă venind de undeva de jos, de sub ei. Ca şi toţi ceilalţi, se opriră şi se uitară în urmă. Nu se vedea nimic. Bariera era departe în urmă, aproape la un kilometru de serpentine. În clipa următoare, focurile încetară. Nimeni nu spuse nimic, toţi porniră la drum în sus, şi mai grăbiţi de astă dată.

Drumul era prost. Mai parcurseră un kilometru şi ceva, păşind adesea într-o parte ca să lase maşinile să treacă. Din când în când trecea huruind şi câte un autobuz, dar toate erau supraîncărcate şi niciunul nu voia să oprească. În zilele astea puteai aştepta într-o staţie de autobuz o zi sau două până să găseşti un loc. Câteodată opreau camioanele. Contra cost.

Ceva mai târziu trecu un camion pe lângă ei şi, când ajunse în dreptul lui Azadeh, încetini, mergând alături de ea.

— De ce să mergi pe jos, când cei care sunt obosiţi pot merge cu maşina cu ajutorul lui Cyrus camionagiul şi al lui Allah, strigă şoferul privind-o şi dându-i un ghiont tovarăşului său, un bărbat cu barbă neagră, de aceeaşi vârstă cu el.

O urmăreau de o vreme, văzuseră unduirea şoldurilor ei pe care nici măcar chadorul nu o putea

ascunde.

— De ce să meargă o floare a lui Allah pe jos, când ar putea să stea la căldură în camion sau pe covorul unui bărbat?

Azadeh ridică privirea, îl înjură urât şi strigă în urmă, spre Ross:

— Bărbate, fiul ăsta lepros de căţea a îndrăznit să mă insulte şi să facă observaţii neruşinate, împotriva legilor lui Allah.

Ross era deja lângă ea şi şoferul se trezi privind gaura unei ţevi de revolver.

— Excelenţă… tocmai întrebam dacă… dacă dumneavoastră şi doamna n-aţi dori… dacă n-aţi dori să mergeţi cu maşina, spuse şoferul cuprins de panică. Este destul loc în spate… dacă Excelenţa Voastră doreşte să-mi onoreze vehicolul…

Camionul era pe jumătate plin cu fiare vechi, dar era oricum mai bine decât să meargă pe jos.

— Spune unde mergi sau îţi zbor creierii!

— La Qazvin, Excelenţă, la Qazvin. Vreţi să ne faceţi onoarea?

Camionul nu se opri, însă lui Ross nu-i fu greu s-o ajute pe Azadeh să se urce pe platformă. Sări şi el înăuntru şi se lăsară pe vine ca să se apere de vânt. Lui Azadeh îi tremurau picioarele şi era foarte nervoasă. Ross o trase la piept şi o cuprinse cu braţele.

— Oh, Johnny, dacă n-ai fi fost aici…

— Nu-ţi mai face griji, gata.

Bărbatul îi dădu o parte din căldura lui. „Qazvin? Qazvin nu e oare la jumătatea drumului spre Teheran? Bineînţeles că da! O să rămânem în camion până la Qazvin, îşi spuse el, adunându-şi puterile. Apoi, poate mai găsim pe cineva să ne ducă mai departe, poate găsim un autobuz sau poate furăm o maşină, asta o să facem."

— Drumul spre bază este la vreo trei-patru kilometri de aici, spuse ea, dârdâind în braţele lui. Spre dreapta.

— Spre bază? A, da, baza. Şi Erikki. Dar, ceea ce era încă şi mai important: unde era Gueng? „Ce s-a întâmplat cu Gueng? Pune-ţi mintea la contribuţie. Ce

ai de gând să faci?” Cum e… cum e terenul acolo, este deschis şi neted sau prăpăstios sau cum?

— Este destul de neted. În curând o să apară satul nostru, Abu Mard. Trecem de sat, apoi, aproape imediat, solul devine neted. Drumul nostru porneşte de la un fel de platou împădurit. Drumul principal urcă înainte, ca să traverseze creasta.

Vedea în faţa lui drumul care şerpuia mereu, apropiindu-se uneori foarte mult de coasta muntelui.

— O să coborâm de partea cealaltă a satului, înainte de platou, şi o să înconjurăm prin pădure ca să ajungem la bază. Se poate?

— Da. Cunosc ţinutul foarte bine. Am… am predat la şcoala din sat şi îi luam pe copii la plimbare în pădure. Cunosc toate potecile.

Azadeh tremură din nou, ca scuturată de un frison.

— Stai mai jos, să nu te sufle vântul, şi în curând ai să te încălzeşti. Îşi ţinu braţul petrecut pe după umerii ei şi, după un timp, Azadeh încetă să mai tremure. Observă venind din spate o maşină care îi depăşi, făcând să scrâşnească schimbătorul de viteze, urmată de o camionetă verde. Şoferul maşinii ţine mâna pe claxon. Camionul lor nu avea unde să se dea la o parte, aşa că maşina ţâşni pe contrasens şi porni cu toată viteza înainte. „Sper că o să te ia dracu’”, îşi zise Ross, enervat de zgomot şi prostia fără seamăn a şoferului.

Observă în treacăt că vehiculul era plin cu oameni înarmaţi, la fel ca şi camioneta ce venea în urma lui. Oamenii stăteau în picioare, ţinându-se de barele de metal, iar oblonul din spate atârna, huruind îngrozitor. Când trecură pe lângă ei, Ross zări un corp chircit la picioarele lor. La început crezu că era unul de-ai lor, apoi îşi dădu seama că nu era aşa. Era Gueng.

Nu era nicio îndoială – văzuse bine resturile uniformei lui, precum şi kukri-ul pe care unul dintre bărbaţi şi-l înfipsese la brâu.

— Ce este, Johnny?

Ross şedea alături de ea, dar n-o mai simţea, nici pe ea şi nimic altceva, în afară de faptul că-şi pierduse şi al doilea om. Ochii lui erau plini de lacrimi.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

— Nimic, e din cauza vântului. Îşi şterse lacrimile, apoi îngenunche şi privi înainte. Drumul şerpuia apărând şi dispărând din vedere. Ca şi maşina şi camioneta. Acum se vedea şi satul. Dincolo de el, drumul urca din nou, după care devenea neted, exact aşa cum spusese ea. Maşina şi camioneta trecură cu toată viteza prin sat. Ross avea în buzunar un binoclu mic, dar foarte puternic. Îşi propti picioarele bine de podeaua camionului care se hurduca mereu şi privi prin binoclu la maşină. Când aceasta ajunse pe terenul neted, mări viteza, apoi o luă la dreapta pe drumul care ducea la bază şi dispăru. Când ajunse şi camioneta la intersecţie, se opri, blocând circulaţia pe sensul ei de mers. Şase bărbaţi înarmaţi săriră jos şi rămaseră în picioare, cu faţa spre Tabriz. Apoi camioneta viră la dreapta şi dispăru în urma maşinii.

Camionul lor încetini şi şoferul schimbă zgomotos într-o viteză inferioară. Chiar în faţa lor era o pantă abruptă şi în apropiere se zărea o potecă pe care nu erau deloc pietoni.

— Unde duce asta, Azadeh?

Tânăra femeie se ridică în genunchi şi privi în direcţia indicată de el.

— Spre Abu Mard, satul nostru, spuse ea. Face multe ocoluri, dar până la urmă acolo ajunge.

— Pregăteşte-te să sari – în faţă este o altă barieră.

Ross se lăsă să alunece, apoi o ajută şi pe ea să coboare şi se ascunseră imediat. Camionul nu oprise şi şoferul nu se uitase în jur. În curând se afla departe. Mână în mână, fugiră să se ascundă printre copaci.

Capitolul 12

Aeroportul din Teheran, ora 18:40. McIver îi privea pe Talbot şi pe Andrew Gavallan de la fereastra biroului său. Gavallan era un bărbat voinic, impunător, care tocmai sosise de la Al Shargaz cu 125 la o conferinţă urgentă.

Văzu că Talbot se urcă în maşină şi pleacă. Gavallan se întoarse în biroul în care astăzi era suficient personal. Nu chiar ca în vremuri normale, dar aproape – un operator radio, un operator la telex, managerul biroului, oamenii de la depouri şi nicio femeie.

— Mac, hai să facem o plimbare.

— Da, spuse el, dându-şi seama că era vorba de ceva grav.

Încă nu avuseseră timp să stea de vorbă între patru ochi. Ieşiră pe platoul pentru mărfuri. Un avion JAL huruia pe cer.

— Se spune că mai sunt încă o mie de tehnicieni japonezi care se pregătesc s-o şteargă de la Iran-Toda, spuse McIver distrat.

— Consorţiul lor a încasat-o. *Financial Times* de astăzi spune că au deja o depăşire de o jumătate de miliard de dolari şi n-au nicio şansă să termine anul ăsta. În plus, probabil că stagnarea de pe piaţa constructorilor de nave afectează serios consorţiul Toda.

Gavallan se uită împrejur ca să fie sigur că nu aude nimeni.

— Cel puţin investiţiile noastre sunt mobile, Mac, în cea mai mare parte.

McIver se uită la el, cercetând chipul ca cioplit în piatră, şi sprâncenele cărunte stufoase, ochii căprui. Ăsta e motivul „conferinţei urgente”?

— Unul dintre ele, spuse Gavallan. Talbot mi-a spus că a fost informat de Ali Kia că se intenţionează naţionalizarea tuturor companiilor de aviaţie străine, în special a noastră. Asta înseamnă că vom pierde enorm dacă nu reuşim să facem ceva. Genny are dreptate, ştii şi tu. Noi trebuie s-o facem.

— Nu cred că este posibil. Ti-a spus Genny?

— Bineînţeles, însă eu cred că putem. Să încercăm în felul următor: să zicem că astăzi este ziua Z. Tot personalul de care nu este absolută nevoie începe să părăsească Iranul fie cu 125 al nostru, fie cu avioanele liniilor obişnuite, când vor începe să funcţioneze din nou. Oamenii vor pleca în concediu sau ca să fie înlocuiţi cu alţii. Vom lua cu noi toate piesele de schimb – câte putem încărca – şi spunem că le ducem la reparat, că nu mai sunt de folos sau mai ştiu eu ce. Zagros Trei se retrage la Kowiss, Tabriz se închide „temporar" şi 212 al lui Erikki se duce la Al Shargaz, apoi în Nigeria, împreună cu Tom Lochart de la Zagros şi un 212 de la Kowiss. Închizi sediul de la Teheran şi te muţi la Al Shargaz, ca să conduci operaţiunile şi să controlezi cele trei baze rămase la Lengeh, Kowiss şi Bandar-e Delam „în aşteptarea revenirii la normal". De acolo vom îndeplini în continuare toate ordinele guvernului nostru de a evacua tot personalul care nu este absolut necesar.

— Corect, dar…

— Lasă-mă să termin, băiete. Să zicem că facem toate pregătirile şi planurile acestea în decurs de treizeci de zile. Ziua a treizeci şi una este ziua Z. La o anumită oră în ziua Z, ori Z plus unu sau doi – în funcţie de vreme sau de mai ştiu eu ce – transmitem un semnal radio codificat de la Al Shargaz. Toţi piloţii rămaşi şi toate elicopterele decolează simultan şi trec peste Golf, la Al Shargaz. Acolo scoatem rotoarele, încărcăm elicopterele în avioanele de marfa 747 pe care le-am închiriat de undeva, apoi zboară spre Aberdeen şi treaba e făcută, încheie Gavallan zâmbind radios.

McIver îl privea năucit.

— Eşti nebun! Umbli după potcoave de cai morţi! Planul ăsta are atâtea lacune.

— Spune-mi una!

— Pot să-ţi arăt cincizeci. Mai întâi…

— Numai câte una, pe rând, şi nu uita că ai tensiune. Apropo, cum te mai simţi? Genny mi-a spus să te întreb.

— Foarte bine şi lasă-mă naibii să vorbesc. În primul rând, startul acela simultan: elicopterele sunt pe baze diferite şi au nevoie de timpi diferiţi ca să ajungă la Al Shargaz, din cauza distanţelor de parcurs. Kowissul trebuie să realimenteze, nu poate trece dintr-o bucată nici măcar până peste Golf.

— Ştiu. Vom face planuri separate pentru fiecare din cele trei baze. Fiecare comandant de bază îşi construieşte propriul plan de plecare. Când sosesc, îi preluăm noi. Scrag poate sări uşor peste Golf, la fel şi Rudi de la Bandar-e Delam…

— Nu poate. Şi nici Rudi nu poate de la Bandar-e Delam şi nici Starke de la Kowiss nu poate traversa Golful dintr-o singură mişcare, până la Al Shargaz. Vor trebui să treacă prin Kuweit, prin Arabia Saudită şi prin Emirate, să le violeze spaţiul aerian şi Dumnezeu ştie dacă n-o să tragă asupra noastră, dacă n-or să ne bage la puşcărie sau n-or să ne amendeze. Şi acelaşi lucru se poate întâmpla şi la Al Shargaz, nu există niciun motiv pentru care ar fi altfel.

McIver clătină din cap.

— Şeicatele nu pot face orice fără o autorizaţie specială din partea Iranului. Sunt speriaţi de moarte că revoluţia lui Khomeini s-ar putea extinde şi la ei, toţi au minorităţi şiite importante, nu se pot măsura cu marina militară, cu armata şi forţele aeriene ale Iranului dacă Khomeini îşi pune mintea să le vină de hac.

— Să luăm problemele pe rând, una câte una, spuse Gavallan calm. Ai dreptate în ceea ce priveşte aparatele lui Rudi şi Starke, Mac. Dar să zicem că ar avea permisiune de zbor prin toate aceste teritorii?

— Ce?

— Am trimis telexuri individuale la toate ATC-urile din Golf şi am cerut permisiune de survolare şi am primit confirmarea că elicopterele de la S-G în tranzit au voie să survoleze spaţiul lor aerian.

— Da, dar…

— Pe rând, fiecare problemă la timpul său, băiete! În continuare, să presupunem că toate avioanele se află în registrul de zbor britanic – sunt englezeşti, sunt proprietatea noastră, noi suntem cei care plătim pentru

ele, sunt ale noastre, indiferent ce mişcări încearcă să facă partenerii noştri. Fiind înregistrate în registrul britanic al aviaţiei, nu sunt supuse jurisdicţiei Iranului şi nu au nimic de-a face cu el, aşa-i?

— După ce ies din ţară, da. Dar n-ai să reuşeşti niciodată să convingi Registrul Aviaţiei Civile Iraniene să fie de acord cu transferul, aşadar n-ai să reuşeşti nici să le aduci înapoi, în Anglia.

— Să zicem că totuşi voi reuşi să le trec din nou în Registrul Aviaţiei Britanice.

— Cum naiba ai să faci aşa ceva?

— O să cer. O să cer, băiete, o să cer la Registrul de la Londra, o să le cer băieţilor de-acolo să facă chestia asta. De fapt, am şi făcut-o înainte să plec de la Londra. „Treaba s-a cam împuţit în Iran”, zic eu. „Aşa e, e rău de tot, bătrâne”, zic ei. „Aş vrea să-mi treceţi păsările înapoi, provizoriu, în Registrul Britanic. S-ar putea să trebuiască să le scot de-acolo până se normalizează situaţia – sigur că autorităţile din Iran n-o să fie de acord cu asta, dar acum nu reuşesc să determin pe nimeni să-mi semneze o hârtie până nu se mai potolesc treburile, ştiţi şi voi cum e”, zic eu. „Bineînţeles, bătrâne. La fel e şi cu nenorocitul ăsta de guvern al nostru, zic ei, de fapt cu orice nenorocit de guvern. Ei bine, fără îndoială că nu e chiar aşa cum scrie în regulament, dar tot atât de adevărat este că sunt zmeiele tale”.

McIver se opri şi se uită uimit la el.

— Şi au fost de acord?

— Nu încă, încă nu, băiete. Altceva?

— Am o sută de „altceva”! spuse McIver iritat, pornind din nou să se plimbe de colo-colo, căci era prea frig să stea locului.

— Dar?

— Dar dacă ţi le spun una câte una, o să-mi dai de fiecare dată un răspuns şi o posibilă rezolvare, iar asta tot nu înseamnă că se poate face.

— Sunt de acord cu Genny – trebuie s-o facem singuri.

— Poate, dar trebuie să se şi poată. Şi încă ceva: avem permisiune să scoatem trei 212 de aici. Poate că reuşim să le scoatem şi pe celelalte.

— Cele trei n-au ieşit încă din ţară, Mac. Partenerii noştri n-au să le lase din mână, ca să nu mai vorbim de ICAA. Uită-te la Guerney – toate elicopterele lor sunt imobilizate. Patruzeci şi opt, inclusiv toate 212. Aproximativ treizeci de milioane de dolari duşi pe apa sâmbetei şi nu le pot asigura nici măcar service-ul.

Se uitară amândoi spre pistă. Ateriza un Hercules al RAF. Gavallan îl urmări cu privirea.

— Talbot mi-a spus că, până la sfârşitul săptămânii, toţi membrii forţelor terestre, maritime şi aeriene britanice, precum şi tehnicienii, vor pleca din ţară, iar la ambasadă vor rămâne doar trei oameni, unul dintre aceştia fiind el însuşi. Se pare că în învălmăşeala care s-a produs la Ambasada SUA cineva s-a strecurat înăuntru, a deschis seifurile şi a pus mâna pe cifruri.

— Mai au încă materiale secrete acolo? McIver era de-a dreptul stupefiat.

— Aşa se pare. Oricum, Talbot a spus că infiltrarea asta i-a făcut să-şi ude chiloţii pe toţi cei de la ambasadele din lumea creştină, pe sovietici şi pe arabi. Toate ambasadele se pregătesc să tragă obloanele. Arabii sunt cei mai înspăimântaţi – niciunul dintre şeicii ţiţeiului nu vrea ca doctrina lui Khomeini să ajungă şi la ei şi sunt gata să cheltuiască petrodolari grei ca s-o împiedice să traverseze Golful. Talbot a spus: „Pun rămăşag pe cincizeci de lire contra o pălărie găurită că Iraqul a deschis deja un cont special, la fel ca şi kurzii şi toţi ceilalţi arabi, prosuniţi şi anti-Khomeini. Tot Golful este pe cale să sară în aer”.

— Dar între timp…

— Între timp, nu mai este atât de sigur pe el ca acum câteva zile şi nu este deloc sigur că Khomeini este gata să se retragă liniştit la Qom. „În Iran nu se va schimba nimic, bătrâne, atâta timp cât sunt cu Khomeini şi mullahii”, mi-a zis el. Gavallan îşi bătu mâinile înmănuşate una de alta ca să-şi pună sângele în mişcare. Am îngheţat îngrozitor. Mac, e clar că aici am dat de dracu'. Trebuie să avem singuri grijă de noi înşine.

— E un risc al naibii de mare. Cred că o să pierdem câteva păsări.

— Numai dacă soarta e împotriva noastră.

— Ceri prea multe de la soartă, Andy. Îţi aminteşti de cei doi mecanici din Nigeria care au fost vârâţi la închisoare pe paisprezece ani numai pentru că asiguraseră service-ul unui 125 care zburase ilegal din ţară?

— Asta a fost în Nigeria şi mecanicii au rămas acolo. Noi nu lăsăm pe nimeni în urma noastră.

— Dacă un singur cetăţean de-al nostru rămâne aici, o să fie prins, aruncat în închisoare şi va deveni ostatic pentru noi toţi şi pentru păsările de oţel – doar dacă nu eşti pregătit să-l sacrifici! În caz contrar, se vor folosi de el ca să ne determine să ne întoarcem şi când ne vom întoarce vor fi îngrozitor de furioşi. Şi ce vom face cu angajaţii noştri iranieni?

Gavallan răspunse încăpăţânat:

— Dacă soarta e împotriva noastră, o să fie un dezastru, indiferent ce-am face. Cred că trebuie să alcătuim un plan cu toate detaliile, pentru orice eventualitate. Asta va dura săptămâni de zile şi cred că totul va trebui să rămână strict secret, numai între noi.

— Va trebui să ne consultăm cu Rudi, cu Scragger, Lochart, Erikki şi Starke dacă vrei să facem o treabă serioasă, spuse McIver clătinând energic din cap.

— Ai dreptate.

Pe Gavallan îl durea spatele şi se întinse.

— O dată ce planul va fi întocmit aşa cum trebuie… Nu trebuie să apăsam pe butonul declanşator decât în ultima clipă.

Mai merseră un timp în tăcere. Zăpada scârţâia tare sub tălpile lor. Ajunseseră aproape de marginea platoului asfaltat.

— Înseamnă să le cerem foarte mult băieţilor, spuse McIver.

Gavallan păru că nu-l aude.

— Nu putem să renunţăm pur şi simplu la cincisprezece ani de muncă, nu putem să aruncăm la gunoi toate economiile noastre, ale tale, ale lui Scrag, totul, spuse el. Iranul nostru s-a dus. Cei mai mulţi dintre oamenii cu care am lucrat de-a lungul anilor au fugit, s-au ascuns sau sunt morţi – sau sunt împotriva noastră, cu sau fără voia lor. Nivelul activităţii a scăzut la minimum. Nu lucrează decât nouă elicoptere din

cele douăzeci şi şase pe care le avem aici. Nu suntem plătiţi pentru puţinul pe care-l facem şi nici nu ni se achită datoriile anterioare. Cred că ăsta este sfârşitul.

McIver ripostă încăpăţânat:

— Nu cred că este atât de rău cum pretinzi tu. Poate…

— Mac, trebuie să înţelegi că nu pot renunţa la banii care ni se datorează, plus aparatele şi piesele de schimb şi să menţin afacerea pe linia de plutire. Nu se poate. Cele treisprezece 212 ale noastre valorează treisprezece milioane de dolari SUA, cele nouă 206 încă una până la trei sute de milioane şi ceva, cele trei Alouette încă un milion şi jumătate, iar piesele de schimb trei milioane – aproximativ douăzeci de milioane. Nu pot renunţa la asta, nu se poate.

— Cerem foarte mult băieţilor, bătrâne.

— Şi ţie, Mac. Nu te uita nici pe tine. Va fi un efort de echipă, nu numai pentru mine, şi pentru ei – pentru că ori facem asta, ori ne ducem la fund.

— Cei mai mulţi dintre băieţii noştri îşi pot găsi oricând de lucru, fără probleme. Este mare cerere de piloţi de elicoptere cu experienţă în industria petrolului.

— Şi atunci? Pun pariu că toţi vor vrea să rămână mai curând cu noi. Avem grijă de ei, îi plătim în dolari, avem cele mai bune condiţii de securitate – S-G este cea mai bună companie de elicoptere din lume şi ei ştiu asta! Tu şi cu mine ştim că facem parte din Nobila Casă şi, pentru numele lui Dumnezeu, asta înseamnă ceva!

Ochii lui Gavallan se aprinseră brusc de o mare strălucire.

— Aş fi cel mai mare nătărău dacă aş renunţa şi aş lăsa totul baltă. Când va fi momentul, îi vom întreba pe băieţi. Între timp, totul merge înainte, nu-i aşa, bătrâne?

— Foarte bine, răspunse McIver fără entuziasm. Să facem planul.

Gavallan se uită la el.

— Te cunosc foarte bine, Mac. În curând, tu vei fi acela care o să vrei să pleci, iar eu am să-ţi spun s-o iei mai încet…

McIver nu mai asculta. Mintea încerca să schiţeze un plan, în ciuda faptului că i se părea irealizabil – cu excepţia posibilităţii înregistrării în Registrul Britanic. Dar avea asta vreo importanţă?

— Andy, în legătură cu planul. Ar fi bine să-i dăm un nume de cod.

— Genny spune să-i zicem „Vârtejul”, fiindcă în cam aşa ceva vom intra.

JOI
Capitolul 13

La nord-vest de Tabriz, ora 11:20. Din locul unde şedea, pe treptele elicopterului său 212, parcat sus, în creierul munţilor, Erikki vedea până departe în Uniunea Sovietică. Mult sub el, în vale, curgea râul Aras, care se varsă în Marea Caspică, şerpuind printre masivele muntoase şi alcătuind cea mai mare parte din frontiera naturală dintre Iran şi URSS. Spre stânga se vedea Turcia, cu Muntele Ararat, înalt de peste cinci mii de metri. Elicopterul lui era parcat nu departe de gura peşterii în care se afla postul secret american de ascultare.

„Se afla”, îşi spuse el amuzat. Ieri după-amiază, când aterizase aici, altimetrul arăta 2853 de metri. Grupul pestriţ de luptători fedaini pe care îl adusese luase cu asalt peştera, însă aceasta era pustie. Când Cimtarga inspectă interiorul, constată că tot echipamentul important fusese distrus şi nu existau niciun fel de cărţi de coduri. Se vedeau bine urmele plecării grăbite, dar nu mai rămăsese nimic care să merite să fie scotocit.

— O să luăm totul, oricum, le spusese Cimtarga oamenilor săi, la fel ca şi în celelalte cazuri. Poţi să aterizezi acolo? îl întrebă apoi pe Erikki, arătând spre complexul de antene radar. Vreau să-l demontez.

— Nu ştiu, răspunse Erikki. Grenada pe care i-o dăduse Ross era şi acum lipită sub braţul lui stâng – Cimtarga şi oamenii săi nu-l percheziţionaseră – iar pukoh-ul se afla la locul lui, la mijlocul spatelui. O să mă duc să văd.

— O să *ne ducem* să vedem, căpitane. Mergem împreună, spusese Cimtarga râzând. Aşa nu vei fi ispitit să ne părăseşti.

Zburase cu el până acolo sus. Catargele erau asigurate cu un strat gros de beton pe versantul nordic al muntelui, iar în faţa lor se afla o mică zonă plată.

— Dacă vremea este la fel ca astăzi, o să fie OK, însă dacă se înteţeşte vântul, e periculos – ne putem prăbuşi.

Zâmbise viclean, iar Cimtarga izbucnise în râs.

— Nu, mulţumesc, nu-mi doresc o moarte timpurie.

— Pentru un sovietic, mai ales pentru un KGB-ist, nu eşti băiat rău.

— Nici tu nu eşti – pentru un finlandez!

De duminică, de când Erikki începuse să zboare pentru Cimtarga, omul începuse să-i fie simpatic – nu că ar fi putut să-i placă sau să aibă încredere într-un KGB-ist, îşi spuse el. Dar omul fusese politicos şi fair, împărţise corect mâncarea cu el. Seara trecută băuseră împreună o sticlă de votcă şi îi dăduse locul cel mai bun ca să doarmă. Trăseseră peste noapte într-un sat la douăzeci de kilometri spre sud şi dormiseră pe covoare întinse pe pardoseala de pământ. Cimtarga spusese că, deşi satul se întindea în cea mai mare parte pe teritoriu kurd, era în secret fedain şi se aflau în siguranţă.

— Atunci de ce trebuie să mă păzeşti?

— Noi suntem în siguranţă, căpitane, nu tu.

Cu o noapte înainte, pe când se aflau încă la palatul hanului, Cimtarga şi paznicii veniseră după el imediat după plecarea lui Ross. Fusese dus cu maşina la baza aeriană şi, pe întuneric şi împotriva regulamentelor IATC, zburaseră spre un sat din munţi, la nord de Khvoy. Acolo, în zorii zilei, luaseră mai mulţi oameni înarmaţi şi zburaseră la primul dintre cele două posturi americane de radar. Era distrus şi fără personal, la fel ca şi acesta.

— Cineva trebuie să le fi dat de ştire că venim, spusese Cimtarga dezgustat. Mama lor de spioni!

Mai târziu, Cimtarga îi spusese că americanii evacuaseră postul radar cu o noapte în urmă, cu ajutorul unor elicoptere foarte mari, fără niciun fel de însemne.

— Ar fi fost foarte bine să-i fi putut prinde spionând. Foarte bine. Se spune că ticăloşii văd până la câteva mii de kilometri în interiorul teritoriului nostru.

— Ai avut noroc că nu i-ai găsit aici, s-ar fi putut declanşa o luptă şi s-ar fi creat astfel un conflict internaţional.

Cimtarga râsese.

— Noi nu avem nimic de-a face cu asta – absolut nimic. A fost iar o ispravă de-a kurzilor, o mână de ticăloşi, nu-i aşa? Vina ar fi căzut asupra lor. Tâlhari fără Dumnezeu. În cele din urmă s-ar fi găsit şi trupurile – pe teritoriul kurd, bineînţeles. O dovadă pentru Carter şi CIA.

Erikki îşi schimbă poziţia pe treapta metalică, mult prea rece. Era obosit şi deprimat. Noaptea trecută dormise din nou foarte prost. Avusese coşmaruri cu Azadeh. Nu mai dormise bine de când apăruse Ross.

„Eşti un prost, îşi spuse el pentru a mia oară. Ştiu, dar asta nu mă ajută prea mult. Se pare că nimic nu mă ajută. Poate că sunt obosit din cauza zborului. Am prea multe ore de zbor în condiţii dificile, am zburat prea mult pe timp de noapte. Şi-apoi, mă îngrijorează şi Nogger, şi Rakoczy, şi crimele astea, şi Ross. Dar cel mai mult şi mai mult, Azadeh. O fi în siguranţă?"

Încercase să facă pace cu ea în legătură cu Johnny Ochi Strălucitori în dimineaţa următoare.

— Recunosc că am fost gelos. E o prostie să fiu gelos. Jur pe zeii străbunilor mei că pot să trăiesc cu amintirea lui – pot şi doresc, spusese el, dar cuvintele nu-i uşuraseră sufletul. Nu credeam însă că este aşa de… un bărbat atât de chipeş şi… şi aşa de periculos! Kukri-ul lui poate face faţă cu succes cuţitului meu.

— Niciodată, iubitule, niciodată. Sunt fericită că tu eşti tu şi că eu sunt eu şi că suntem împreună. Cum putem să scăpăm de-aici?

— Nu toţi, nu împreună şi nu în acelaşi timp, recunoscuse el cinstit. Soldaţii ar face mai bine să plece cât mai pot. Cu Nogger şi cu ei, şi cât timp mai eşti şi tu aici – nu ştiu, Azadeh. Nu ştiu cum am putea scăpa. Va trebui să mai aşteptăm. Poate că am putea să trecem în Turcia…

Privi acum spre est, spre Turcia, care era atât de aproape şi atât de departe, iar Azadeh era încă la Tabriz – treizeci de minute de zbor până la ea. Dar când? Dacă am ajunge în Turcia şi dacă elicopterul meu n-ar fi imobilizat la sol, dacă am putea realimenta, am putea ajunge la Al Shargaz ocolind frontiera. Dacă, dacă, dacă! Zei ai strămoşilor mei, ajutaţi-mă!

În seara precedentă, Cimtarga fusese la fel de taciturn ca de obicei în timp ce împărţeau votca, pahar după pahar, până la ultima picătură.

— Mai am una pentru mâine seară, căpitane.

— Bine. Când o să termini treaba cu mine?

— Mai am nevoie de două sau trei zile ca să sfârşesc treaba aici, apoi ne întoarcem la Tabriz.

— Şi după aceea?

— După aceea, mai vedem noi.

Dacă n-ar fi fost votca, Erikki l-ar fi înjurat. Se ridică în picioare şi îi văzu pe iranieni cărând echipamentul găsit. În cea mai mare parte părea foarte obişnuit. În timp ce se plimba pe terenul desfundat paznicii îl urmăreau pas cu pas. Nu avea nicio şansă să scape. În toate cele cinci zile, nu avusese nicio ocazie.

— Ne face plăcere compania ta, spusese Cimtarga, care îi citise gândurile, clipind din ochii lui orientali.

Sus se vedeau câţiva oameni care lucrau la catargele antenelor radar, încercând să le demonteze.

— Pierdere de timp, spusese el. Până şi eu ştiu că nu au nimic special.

— Nu contează, căpitane, zisese Cimtarga. Şefului meu îi place să aibă cât mai multe materiale. E mai bine să fie prea multe decât prea puţine. N-ar trebui să-ţi faci griji – eşti plătit cu ora. Şi râsese din nou, fără răutate.

Erikki îşi simţi muşchii cefei încordaţi şi se întinse, se aplecă şi atinse cu degetele vârfurile picioarelor; apoi, din această poziţie, lăsă braţele să atârne libere şi răsuci capul în semicercuri cât mai largi, lăsând ca greutatea capului să-i întindă ligamentele şi tendoanele şi muşchii, să desfacă cârceii, folosind doar greutatea capului.

— Ce faci? întrebă Cimtarga apropiindu-se de el.

— Mişcări foarte bune pentru durerile de ceafă. Îşi puse din nou ochelarii fumurii. Fără ei, lumina albă reflectată de zăpadă era supărătoare. Dacă faci mişcarea asta de două ori pe săptămână, n-o să ai niciodată dureri de ceafă.

— A, şi pe tine te doare ceafa? Eu am mereu probleme de-astea – trebuie să mă duc la doctor de câteva ori pe an. Şi spui că asta ajută?

— Garantat. Mi-a spus o chelneriţă – şi ele au dureri de ceafă din cauza tăvilor încărcate pe care le duc toată ziua Aşa şi piloţii. Asta e munca lor. Încearcă şi ai să vezi.

Cimtarga se aplecă aşa cum făcuse Erikki şi îşi răsuci capul.

— Nu, nu e bine. Lasă-ţi umerii şi braţele moi, să atârne, eşti prea ţeapăn.

Cimtarga făcu cum i se spusese şi-şi simţi gâtul trosnind, apoi încheieturile se uşurară şi când se ridică din nou, spuse:

— Căpitane, îţi rămân îndatorat!

— E pentru sticla de votcă.

— Merită mai mult decât o sticlă de vot…

Erikki rămase cu gura căscată la el, în timp ce sângele şiroia din pieptul lui Cimtarga, străpuns de un glonte venit din spate. Se auzi apoi un răpăit şi o mulţime de nomazi ieşiră dindărătul stâncilor, strigând chemarea lor de luptă „Allah-u Akbarrr” şi trăgând focuri de armă. Atacul fu rapid şi violent; Erikki îi văzu pe oamenii lui Cimtarga zăcând pe platou, învinşi repede. Paznicul lui, singurul care avea armă, deschisese focul imediat, însă fusese atins şi acum un nomad stătea deasupra lui şi îi dădea lovitura de graţie cu patul armei. Ceilalţi se năpustiră în peşteră. Se auziră alte împuşcături, apoi se lăsă liniştea.

Doi bărbaţi se repeziră la el, iar Erikki ridică braţele, simţindu-se ridicol şi neajutorat de parcă ar fi fost în pielea goală. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Unul dintre atacatori îl întoarse pe Cimtarga cu faţa în sus şi mai trase încă o dată. Celălalt trecu pe lângă Erikki şi se duse spre cabina elicopterului că să se asigure că nu se ascundea nimeni acolo. Acum, bărbatul care îl împuşcase pe Cimtarga stătea dinaintea lui Erikki, respirând anevoie. Era mic de statură, cu pielea măslinie şi o barbă neagră, ochii şi părul de asemenea negre şi purta haine zdrenţăroase care miroseau urât.

— Lasă mâinile jos, spuse el într-o engleză stricată. Sunt şeicul Baiazid, şef pe-aici. Avem nevoie de tine şi de elicopterul tău.

— De ce aveţi nevoie de mine?

În jurul lor, nomazii lichidau răniţii şi îi deposedau pe morţi de toate obiectele de valoare.

— CASEVAC, spuse Baiazid zâmbind subţire la vederea expresiei lui Erikki. Noi mulţi lucrează ţiţei şi sonde. Cine câinele ăsta? întrebă arătând cu mâna spre Cimtarga, care zăcea mort la picioarele lui.

— Îşi spunea Cimtarga. Era sovietic. Cred că era de la KGB.

— Bineînţeles sovietic, spuse omul răguşit. Bineînţeles KGB – toţi sovietici din Iran KGB. Documente, vă rog.

Erikki îi dădu documentele de identitate. Omul le citi şi dădu din cap ca pentru sine. Spre marea uimire a lui Erikki, i le restitui.

— De ce tu zboară cu câine sovietic?

Ascultă liniştit cât timp Erikki îi explică cum îl prinsese în cursă Abdollah Han, apoi se întunecă la faţă.

— Abdollah Han nu trebuie jigneşti. Abdollah cel Crud ajunge departe, avut mână lungă, ajunge aici, la kurzi.

— Sunteţi kurzi?

— Kurzi, spuse Baiazid, căci minciuna îi convenea.

Îngenunche şi îl percheziţionă pe Cimtarga. Niciun fel de hârtii, ceva bani pe care şi-i puse imediat în propriul buzunar şi nimic altceva. Cu excepţia pistolului automat din teacă şi a muniţiei, pe care le confiscă de asemenea.

— Ai plin combustibil?

— Trei sferturi din rezervor.

— Vreau mergem douăzeci kilometri sud. Eu arăt ţie. Apoi luăm CASEVAC, apoi mergem Rezaiyeh, acolo spital.

— De ce nu la Tabriz, este mult mai aproape.

— Rezaiyeh în Kurdistan. Kurzii în siguranţă acolo, uneori. Tabriz aparţine duşmani noştri: iranieni, şah sau Khomeini, nu diferenţă. Mergem Rezaiyeh.

— Foarte bine. La spitalul Overseas. Am mai fost o dată acolo şi au o platformă de aterizare. Este folosit şi de CASEVAC. Putem să realimentăm acolo – au combustibil de elicopter, cel puţin aveau… pe vremuri.

Baiazid şovăi.
— Bine. Da. Mergem imediat.
— Şi după Rezaiyeh – după aceea ce facem?
— După aceea, dacă servit pe noi bine, poate lasă merge iei soţie de la Gorgon Han.
Baiazid se răsuci pe călcâie şi le strigă oamenilor să se grăbească şi să se îmbarce în elicopter.
— Porneşte, vă rog.
— Şi ce facem cu el? întrebă Erikki arătând spre Cimtarga. Şi cu ceilalţi?
— Fiare şi păsări curând face curat aici.
Nu le trebui decât foarte puţin timp ca să se îmbarce şi să plece. Erikki era acum plin de speranţă. Nu era o problemă să găsească locul unde se afla micuţul sat. CASEVAC-ul era o bătrână.
— Ea este şef de trib al nostru, spuse Baiazid.
— Nu ştiam că şi femeile pot fi şef de trib.
— De ce nu, dacă destul de înţelept, destul de puternic, destul de inteligent şi din familie corect? Noi musulmani sunni, nu stângişti sau vite eretic şiit, care pune mullah între om şi Allah. Allah e Allah. Plecăm imediat.
— Ştie englezeşte?
— Nu.
— Pare foarte grav bolnavă. S-ar putea să nu suporte călătoria.
— Voia lui Allah.
Dar femeia rezistă tot drumul de o oră şi Erikki ateriză pe platoul spitalului. Spitalul fusese construit, echipat şi dotat cu personal prin sponsorizarea de către companiile petroliere. Erikki zburase tot timpul foarte jos, evitând Tabrizul şi aeroporturile militare. Baiazid se aşezase în faţă, lângă el, şase paznici înarmaţi în spate, împreună cu căpetenia lor. Femeia stătea culcată pe targă, trează, dar nemişcată. Avea dureri grozave, însă nu se plângea.
Un doctor şi câţiva infirmieri sosiră la elicopter la numai câteva secunde după aterizare. Doctorul, într-o haină albă cu o cruce mare, roşie pe mânecă, peste mai multe pulovere, de vreo treizeci de ani, avea cearcăne urâte sub ochii înroşiţi şi era american. Îngenunche lângă targă în timp ce toţi ceilalţi aşteptau în tăcere.

Femeia gemu puţin când îi atinse abdomenul. Medicul îi spuse blând ceva, într-o turcă chinuită. Femeia încercă să zâmbească şi clătină încet din cap. Doctorul făcu semn infirmierilor şi ei scoaseră targa din elicopter şi o duseră în spital. La ordinul lui Baiazid, doi dintre oamenii lui o însoţiră.

Medicul i se adresă lui Baiazid într-un dialect greoi:

— Excelenţă, îmi trebuie numele şi vârsta şi… – căută cuvântul – istoria, istoria bolii.

— Vorbeşte engleză.

— Bine, mulţumesc, aga. Sunt doctorul Newbegg. Mi-e teamă că sfârşitul femeii este aproape, pulsul este aproape de zero. Este bătrână şi cred că are o hemoragie internă – sângerare pe dinăuntru. A căzut de curând?

— Vorbiţi mai rar, vă rog. Căzut? Da, da, acum două zile. Alunecat zăpadă şi căzut pe stâncă, cu coastă pe stâncă.

— Cred că sângerează pe dinăuntru. Am să fac tot ce pot, dar… îmi pare rău, nu pot să promit nimic.

— Insha'Allah.

— Sunteţi kurzi?

— Kurzi.

Se auziră focuri de armă, destul de aproape. Priviră cu toţii în direcţia de unde se auziseră împuşcăturile.

— Cine?

— Nu ştiu. E mereu aşa, spuse doctorul neliniştit. Gărzile Verzi împotriva stângiştilor, stângiştii împotriva Gărzilor Verzi, împotriva kurzilor – sunt multe facţiuni – şi toţi sunt înarmaţi. Doctorul se frecă la ochi. Am să văd ce pot face pentru bătrâna doamnă – poate ar fi mai bine să veniţi cu mine, aga, să-mi mai daţi unele amănunte pe drum. Şi o luă grăbit înainte.

— Doctore, mai aveţi combustibil aici? strigă Erikki în urma lui.

Doctorul se opri şi îl privi fără să înţeleagă.

— Combustibil? O, vrei să spui combustibil pentru elicopter? Nu ştiu. Rezervoarele sunt în spate.

Porni în sus pe scări, cu pulpanele hainei fluturând în vânt.

— Căpitane, spuse Baiazid, aştepţi aici până mă întorc.

— Dar combustibilul? Nu pot să…

— Aştepţi aici. Aici.

Baiazid porni în goană după doctor. Doi din oamenii lui porniră după el, alţi doi rămaseră cu Erikki.

În aşteptare, Erikki verifică totul. Rezervorul era aproape gol. Din când în când soseau maşini sau camioane cu răniţi pe care îi întâmpinau imediat doctori şi infirmieri. Mulţi aruncau priviri curioase spre elicopter, dar nimeni nu se apropia. Paznicii aveau grijă de asta. În timpul zborului spre spital, Baiazid îi spusese:

— Noi, kurzii, încercat secole întregi să fie independenţi. Noi popor separat, limbă separată, obiceiuri separat. Acum, poate şase milioane de kurzi în Azerbaidjan, Kurdistan peste frontieră sovietic, aici, apoi în Iraq şi Turcia.

Aproape că scuipase cuvintele.

— Secole întregi luptat cu ei toţi sau cu fiecare separat. Noi ţinem munţii. Noi luptători buni. Salah-al-din – el fost kurd'. Ştii de el?

Salah-al-din, adică Saladin, era musulmanul cavaler care îl înfruntase pe Richard Inimă-de-Leu în timpul cruciadelor din secolul al XII-lea, care s-a încoronat sultan al Egiptului şi al Siriei şi a ocupat Regatul Ierusalimului în anul 1187, după ce zdrobise puterea aliaţilor cruciaţi.

— Da, am auzit de el.

— Astăzi alţi Salah-al-din printre noi. Într-o zi recăpătăm locuri sfinte – după ce Khomeini, trădătorul Islamului, este aruncat la canal.

— L-aţi atacat pe Cimtarga şi pe ceilalţi şi i-aţi ucis numai pentru CASEVAC?

— Bineînţeles. Ei – duşmani. Ai voştri, ai noştri. Baiazid zâmbise cu zâmbetul lui strâmb. Nimic nu se petrece în munţii noştri fără noi ştim asta. Şef de trib este bolnav – tu în apropiere. Vedem americanii pleacă, vedem vin scurmătorii în gunoaie şi tu recunoscut de noi.

— O, cum aşa?

— Cap-Roşu cu Cuţit? Necredincios care ucide asasini ca pe păduche, apoi primeşte pui de Gorgon

drept răsplată?

Ochii negri, uşor oblici zâmbeau amuzaţi.

— Da, da, căpitan. Cunoaştem bine la tine. Noi mulţi lucrat şi la cherestea, şi la ţiţei. Bărbat trebuie munceşte. Oricum, bine că nu este tu nici iranian, nici sovietic.

— După CASEVAC o să mă ajutaţi împotriva lui Gorgon Han?

Baiazid izbucnise în râs.

— Duşman de moarte al tău numai al tău, nu al nostru. Abdollah Han este pentru noi, pe moment. Noi nu merge împotrivă la el. Ce face tu, voia lui Allah este.

În curtea spitalului era rece, sufla un vânt tăios. Erikki se plimba încoace şi încolo ca să-şi pună sângele în mişcare. „Trebuie să mă întorc la Tabriz. Trebuie să mă întorc şi să fac în aşa fel s-o iau pe Azadeh de-acolo şi să plecăm pentru totdeauna."

Nişte focuri de armă în apropiere îl luară prin surprindere şi pe el, dar şi pe paznici. Dincolo de porţile spitalului, circulaţia încetinise, claxoanele sunau iritate. Oamenii începură să treacă în fugă pe lângă el. Se auziră alte împuşcături şi oamenii din vehicule coborâră şi o luară la fugă ca să se ascundă. Spaţiul din interiorul zidurilor spitalului era larg, elicopterul era parcat într-o parte. Se auzeau focuri de armă mult mai aproape. Câteva geamuri de la ferestrele ultimului etaj al spitalului săriră în aer, făcute ţăndări. Cei doi paznici rămaşi cu Erikki se ascunseseră în zăpadă în spatele trenului de aterizare al elicopterului. Erikki spumega de furie, fiindcă aparatul era foarte expus. Nu ştia unde să fugă, nici ce să facă, nu avea timp să decoleze şi nici suficient carburant. Câteva gloanţe ricoşară şi Erikki se lăsă pe vine, în timp ce lupta continua dincolo de zidurile spitalului. Apoi totul se sfârşi la fel de brusc cum începuse. Oamenii ieşiră de prin ascunzători, claxoanele începură să urle din nou şi curând circulaţia deveni la fel de asurzitoare şi enervantă ca de obicei.

— Insha'Allah, spuse unul dintre nomazi; îşi armă puşca şi luă din nou poziţie de apărare. Un mic camion cu benzină se apropie din spatele spitalului, condus de

un tânăr iranian cu un zâmbet larg pe faţă. Erikki îi ieşi în întâmpinare.

— Bună, căpitane, spuse fericit şoferul, cu un puternic accent newyorkez. Şeful dumitale cel neînfricat, Baiazid, a dat poruncă.

Îi salută pe paznici în turcă. Aceştia se relaxară imediat şi îi răspunseră la salut.

— Căpitane, umplem rezervoarele să fie ochi. Ai rezervoare speciale?

— Nu, obişnuite. Eu sunt Erikki Yokkonen.

— Sigur, Roşcatul cu Cuţitul. Tânărul zâmbi cu toată gura. Eşti un fel de legendă prin părţile astea. O dată te-am alimentat şi eu, să tot fie un an de atunci. Băiatul întinse mâna: Eu sunt Ali Gazolină – adică Ali Reza.

Îşi strânseră mâinile şi, în timp ce vorbeau, tânărul începu să alimenteze.

— Ai fost la şcoală în America? întrebă Erikki.

— Nu, am fost cumva înfiat de spital, cu ani în urmă, cu mult înainte să fie construit spitalul ăsta nou, pe când eram copil. Mai demult, spitalul funcţiona într-una din clădirile din Ghetoul de Aur din partea de răsărit a oraşului – ştii, căpitane, numai personal SUA. Fost depozit ExTex.

Tânărul zâmbi, strânse cu grijă buşonul rezervorului şi începu să-l umple pe următorul.

— Primul doctor care m-a luat a fost Abe Weiss. Mare om, zău aşa, mare om. M-a trecut pe statul de plată, m-a învăţat ce-i aia săpun, şi şosete, şi lingură, şi toaletă – tot felul de mofturi ne-iraniene pentru un şobolan de stradă ca mine, fără rude, fără casă, fără nume, fără nimic. Îmi spunea că eu sunt hobby-ul lui. Mi-a dat chiar şi un nume. Apoi, într-o zi, a plecat.

Erikki văzu durerea din ochii băiatului, dar el şi-o ascunse repede.

— M-a dat în grija doctorului Templeton şi el a făcut acelaşi lucru pentru mine. Uneori îmi vine greu să spun ce sunt. Sunt kurd, dar nu sunt, american, dar nici asta, puţin iranian, dar nici asta, evreu, dar nici evreu, musulman, dar nu chiar musulman. Ridică din umeri. Mare amestecătură, căpitane, nu-i aşa? De fapt, aşa e toată lumea.

— Da, spuse Erikki şi privi înapoi, spre spital. Baiazid cobora treptele împreună cu cei doi luptători ai lui, alături de infirmierii care duceau targa. Bătrâna era acoperită acum în întregime, din cap până-n picioare.

— Plecăm imediat ce alimentat, spuse scurt Baiazid.

— Îmi pare rău, spuse Erikki.

— Insha'Allah.

Se uitară la infirmierii care puneau targa în cabină. Baiazid le mulţumi şi oamenii plecară. Curând se termină şi alimentarea.

— Mulţumesc, domnule Reza, spuse Erikki şi întinse mâna. Mulţumesc.

Tânărul rămase cu ochii aţintiţi la el.

— Nimeni nu mi-a mai spus până acum „domnule". Niciodată, domnule căpitan. Strânse energic mâna lui Erikki. Mulţumesc – oricând mai vrei combustibil, o să primeşti cât îţi trebuie.

Baiazid se urcă alături de Erikki, îşi fixă centura de siguranţă, îşi puse căştile pe urechi fiindcă zgomotul motoarelor era din ce în ce mai puternic.

— Acum mergem satul de unde venit.

— Şi după aceea? întrebă Erikki.

— Consult noul şef de trib, zise Baiazid, dar în sinea lui îşi spunea că omul ăsta şi cu elicopterul lui pot aduce o recompensă foarte mare, poate de la han, poate de la sovietici sau poate chiar de la ai lui. Oamenii mei au nevoie chiar şi de ultimul rial pe care l-am putea obţine în schimbul lui.

În apropiere de Tabriz Unu – în satul Abu Mard, ora 18:16. Azadeh luă bolul cu orez şi bolul cu horisht, mulţumi nevestei şefului şi porni prin zăpada murdară, plină de gunoaie, spre o colibă aşezată ceva mai la o parte. Chipul ei era chinuit şi avea o tuse care nu prevestea nimic bun. Bătu la uşă, apoi intră prin deschizătura scundă.

— Bună, Johnny. Cum te simţi? Eşti mai bine?

— Mă simt foarte bine, spuse el. Dar nu era adevărat.

Petrecuseră prima noapte într-o peşteră nu departe de sat, dârdâind de frig.

— Nu putem rămâne aici, Azadeh, spusese el în zori. O să murim îngheţaţi. Trebuie să încercăm să ajungem la bază.

Merseseră prin zăpadă până acolo şi priviseră dintr-o ascunzătoare. Îi văzuseră pe cei doi mecanici, ba chiar şi pe Nogger Lane din când în când – şi elicopterul 206 – dar peste tot în bază era plin de oameni înarmaţi. Dayati, managerul bazei, se mutase în cabana lui Azadeh şi a lui Erikki, împreună cu soţia şi copiii.

— Fii şi fiice de câine, şoptise furioasă Azadeh, văzând că nevasta managerului purta o pereche de cizme de-ale ei. Poate că am putea să ne strecurăm în cabanele mecanicilor. Or să ne ascundă.

— Sunt însoţiţi tot timpul, indiferent unde se duc. Pun pariu că sunt păziţi şi noaptea. Cine sunt, Gărzile Verzi, oamenii hanului sau alţii?

— Nu-l recunosc pe niciunul din ei, Johnny.

— Pe noi ne caută, spuse el, simţindu-se foarte deprimat. Moartea lui Gueng îl apăsa. Şi Gueng şi Tenzing fuseseră împreună cu el chiar de la început. Şi apoi şi Rosemont. Iar acum Azadeh.

— Încă o noapte sub cerul liber şi ne-am dus, s-a zis cu noi.

— Să mergem în satul nostru, Abu Mard, Johnny. A fost al familiei noastre secole de-a rândul. Sunt credincioşi. Ştiu că ne sunt loiali. O să fim în siguranţă acolo o zi sau două.

— Cu premiul acela pus pe capul meu? Şi pe al tău? O să-i dea de ştire tatălui tău.

— Am să-i rog să nu facă asta. Am să le spun că sovieticii încearcă să mă răpească şi că tu mă aperi. Ăsta este adevărul. Am să le spun că trebuie să ne ascundem până se întoarce soţul meu. Se bucură de multă simpatie pe-aici, a salvat multe vieţi de-a lungul anilor.

Johnny se uită la ea. Avea o mie de motive să se împotrivească unei asemenea soluţii.

— Satul este la drum şi…

— Da, desigur, o să facem cum spui tu, dar satul se întinde apoi în pădure şi am putea să ne ascundem acolo – nimeni nu se va aştepta la asta.

Ross văzu cât era de obosită.

— Cum te simţi? Cât de puternică?

— Puternică nu, dar mă simt bine.

— Am putea să mergem pe jos câţiva kilometri, să ocolim bariera şi să ajungem din nou pe şosea. E mult mai puţin periculos decât satul. Ce zici?

— Eu… nu prea aş vrea. Dar aş putea să încerc. Şovăi o clipă, apoi spuse: Nu, astăzi nu. Dar tu du-te. Eu am să aştept. S-ar putea ca Erikki să se întoarcă astăzi.

— Şi dacă nu se întoarce?

— Nu ştiu. Du-te.

Ross se uită din nou spre bază. Un cuib de vipere. O adevărată sinucidere să se ducă acolo. De unde şedeau acum, pe o mică ridicătură, se vedea până la bariera improvizată pe şosea. Lângă ea tot mai stăteau nişte oameni – el presupuse că erau Gărzile Verzi şi poliţia – iar circulaţia înainta anevoie. Nimeni n-o să ne mai ia acum, îşi spuse el, decât ca să încaseze recompensa.

— Du-te tu în sat. Eu am să rămân în pădure.

— Fără tine, au să mă predea înapoi tatei, sunt sigură, Johnny.

— Poate că au să te trădeze oricum.

— Cum va vrea Allah. Dar am putea face rost de puţină mâncare şi căldură, poate chiar ne-am putea odihni o noapte, în zori, am putea să ne strecurăm afară. Poate că putem să luăm un camion sau o maşină de la ei – kalandarul are un Ford vechi.

Îşi înăbuşi un strănut. Nu departe de locul unde se aflau ei erau nişte oameni înarmaţi; fără îndoială erau patrule şi prin pădure şi, ca să ajungă aici, fuseseră nevoiţi să facă un ocol ca să le evite. Să mergem în sat e o adevărată nebunie, îşi zise el. Ca să ocolim bariera de pe şosea, avem nevoie de câteva ore bune de mers pe timp de zi, iar noaptea – nu mai putem sta încă o noapte afară.

— Hai să mergem în sat, zise el.

Aşa că ieri dimineaţă se duseseră în sat şi Mustafa, kalandarul, ascultase povestea ei şi îl ocolise cu

privirea pe Ross. Ştirea despre sosirea lor se răspândi din gură în gură şi în câteva clipe tot satul ştia şi această ştire se adăuga celeilalte, despre recompensa pentru sabotor şi răpitorul fiicei hanului. Kalandarul îi oferi lui Ross o colibă nefolosită, cu o singură încăpere, cu pardoseală de pământ bătătorit acoperit cu covoare vechi, mucegăite. Cabana era departe de drum, chiar la marginea satului. Kalandarul observă ochii de oţel, părul ciufulit, barba nerasă, carabina, kukri-ul şi sacul cu muniţie. Pe Azadeh o invită în casa lui. Era o colibă cu două încăperi. Nu avea nici electricitate, nici apă curentă. Toaleta era un şanţ.

În ziua precedentă, la căderea serii, o bătrână îi aduse lui Ross nişte mâncare caldă şi o sticlă cu apă.

— Mulţumesc, spusese el. Îl durea capul şi avea deja febră. Unde este Înălţimea Sa?

Femeia ridică din umeri. Era foarte bătrână şi avea faţa ciupită de vărsat, în gură mai avea doar câteva cioturi maronii.

— Te rog să-i spui că o rog să mă primească.

Mai târziu veniseră după el. În camera căpeteniei, sub ochii acestuia, ai soţiei lui şi ai câtorva rude, ca şi ai bătrânilor satului, o salută cu grijă pe Azadeh, aşa cum se cuvine ca un străin să salute o persoană de viţă aleasă. Azadeh purta, bineînţeles, chador şi stătea în genunchi pe covor, cu faţa spre uşă. Faţa ei avea o tentă gălbuie, nesănătoasă, dar Ross îşi spuse că s-ar putea să fie din cauza luminii răspândite de lampa cu gaz.

— Salaam, Înălţimea Voastră, sănătatea dumneavoastră e bună?

— Salaam, aga, da, mulţumesc, dar a dumneavoastră?

— Cred că am puţină febră.

Ross văzu cum ochii ei se ridică o clipă de la covorul pe care erau aţintiţi.

— Am un medicament. Vrei să iei?

— Nu, nu, mulţumesc.

Cu atâţia ochi şi urechi de faţă, era imposibil să spună ceea ce voia.

— Poate că am să vă pot saluta mâine dimineaţă, spuse el. Pacea fie cu voi, Înălţimea Voastră.

— Şi cu tine.

Îi trebuise mult timp ca să adoarmă. Şi ei la fel. Satul se trezi o dată cu revărsatul zorilor, se aprinseră focurile, caprele fură mulse, se puseră legumele şi horishtul la fiert – în unele colibe chiar şi o bucăţică de pui, de carne de capră sau de oaie. Carnea era veche, tare şi râncedă. Boluri de orez – dar niciodată suficiente. Azadeh avea bani şi plăti pentru mâncarea lor. Lucrul acesta nu trecu neobservat. Ceru ca în horishtul din seara aceea să se pună un pui întreg, din care să mănânce toţi ai casei, iar ea plăti pentru el. Nici lucrul acesta nu trecu neobservat. Înainte de lăsarea întunericului, Azadeh spuse:

— Acum am să-i duc de mâncare.

— Dar, Înălţimea Ta, nu se cade să-l slugăreşti, ripostă nevasta kalandarului. Am să duc eu bolurile. Putem să mergem împreună dacă vrei.

— Nu, e mai bine să mă duc singură, pentru…

— Doamne fereşte, Înălţimea Ta, singură? La un bărbat care nu e soţul tău? O, nu, asta nu se poate, ar fi foarte necuviincios, foarte, foarte nepotrivit. Haide, te duc eu.

— Bine, îţi mulţumesc. Voia Domnului, îţi mulţumesc. Aseară a spus că are febră. S-ar putea să fie holeră. Ştiu că Necredincioşii poartă tot felul de boli cu care noi nu suntem obişnuiţi. Am vrut numai să te feresc de o nenorocire. Mulţumesc că vrei să mă cruţi.

În seara precedentă, toţi cei din încăpere văzuseră şiroaiele de sudoare care curgeau pe faţa necredinciosului. Toată lumea ştia cât de răi sunt necredincioşii, cei mai mulţi dintre ei erau adoratori ai lui Satan şi vrăjitori. Aproape toată lumea credea în taină că Azadeh fusese vrăjită, mai întâi de Uriaşul cu Cuţit, apoi de sabotor. Soţia căpeteniei satului îi înmână în tăcere bolurile lui Azadeh şi aceasta porni prin zăpadă. Acum îl privea în semiîntunericul din odaia care avea drept fereastră o gaură în peretele de chirpici, fără geam, numai cu o bucată de sac. Aerul mirosea greu, a urină şi a gunoaie putrezite de la şanţul de afară.

— Mănâncă. Mănâncă cât e cald. Nu pot să stau mult.

— Eşti teafără?

Stătuse întins sub singura pătură existentă, cu toate hainele pe el, dar acum se ridicase şi şedea cu picioarele încrucişate şi încordat. Febra mai scăzuse cu ajutorul medicamentelor din trusa de prim-ajutor, însă avea stomacul deranjat.

— Nu arăţi prea bine.

Azadeh zâmbi:

— Nici tu. Eu sunt bine. Mănâncă.

Ross era foarte flămând. Supa era subţire, însă ştia că e mai bine aşa pentru stomacul lui. Simţi din nou un început de crampă, dar se ţinu bine şi crampa trecu.

— Crezi că am putea să ne furişăm şi să plecăm de aici? o întrebă el printre înghiţituri, silindu-se să mănânce încet.

— Tu ai putea, eu nu pot.

Moţăise toată ziua, adunându-şi puterile, şi se străduise să-şi facă un plan. O dată încercase chiar să plece din sat. O sută de ochi îl priveau din toate părţile. Se duse până la marginea satului şi se întoarse. Dar văzuse camionul vechi.

— Ce-i cu camionul?

— L-am întrebat pe căpetenia satului. Mi-a spus că e stricat. Nu ştiu dacă minţea sau nu.

— Nu putem să mai rămânem mult timp aici. Cu siguranţă că va veni la un moment dat o patrulă. Tatăl tău va auzi curând despre noi, mai mult ca sigur că cineva îi va spune. Singura noastră speranţă este să fugim.

— Sau să furăm elicopterul 206 cu Nogger.

Ross se uită mirat la ea.

— Cu toţi oamenii ăia în jurul nostru?

— Unul din copii mi-a spus astăzi că s-au întors la Tabriz.

— Eşti sigură?

— Nu sunt sigură, Johnny. Un tremur de îngrijorare o scutură din cap până în picioare. Dar copilul nu avea niciun motiv să mintă. Eu am predat în satul ăsta înainte să mă căsătoresc. Am fost singura profesoară pe care au avut-o vreodată şi ştiu că mă plăceau.

Copilul mi-a spus că n-au mai rămas decât unul sau doi acolo.

Un alt fior o scutură şi o făcu să simtă slăbiciune în tot trupul. Atâtea minciuni, atâtea probleme în ultimele săptămâni, îşi spuse ea. Să fie oare vorba numai de săptămâni? Atâta teroare de când Rakoczy şi mullahul au dat buzna peste mine şi peste Erikki în saună. Acum totul este atât de deprimant, de lipsit de speranţă. Erikki, unde eşti, ar fi vrut să strige, unde eşti?

Ross termină supa şi orezul. Ciuguli ultimele boabe, încercând să cumpănească şansele, să facă un plan. Azadeh şedea în genunchi în faţa lui şi îi vedea părul murdar, năclăit de sudoare, oboseala şi gravitatea din privire.

— Sărmane Johnny, murmură ea şi îl atinse uşor. Nu ţi-am adus prea mult noroc, nu-i aşa?

— Nu vorbi prostii. Nu e vina ta – nu e vina nimănui. Ross clătină din cap. Nu e absolut deloc vina ta. Ascultă, uite ce o să facem: o să rămânem aici în noaptea asta, iar mâine dimineaţă, de cum se luminează de ziuă, pornim spre bază; dacă nu reuşim, atunci ocolim prin pădure ca să ajungem în şosea. O să încerci să-l faci pe căpetenia satului să-şi ţină gura, la fel şi pe nevastă-sa. Restul sătenilor se vor comporta aşa cum le va ordona el. Cel puţin să putem încerca ceva. Promite-le o recompensă mare când lucrurile vor reintra în normal şi uite… Băgă mâna în rucsacul lui, într-un buzunar secret, şi scoase de-acolo rupiile de aur, zece la număr.

— Dă-le lor cinci şi păstrează restul pentru un caz urgent.

— Bine, dar… dar tu? întrebă ea, cu ochii holbaţi şi plini de speranţă în faţa unui peşcheş atât de mare.

— Eu mai am încă zece, spuse el, minţind cu dezinvoltură. Fonduri speciale pentru situaţii neprevăzute, prin bunăvoinţa guvernului Majestăţii Sale.

— O, Johnny, acum cred că avem o şansă – pentru ei sunt atât de mulţi bani!

Priviră amândoi spre fereastră, când o rafală mai puternică de vânt scutură pânza de sac cu care era

acoperită. Azadeh se ridică şi o trase la loc cât putu mai bine. Nu ajungea însă să acopere toată deschizătura.

— Nu contează, spuse el. Vino şi stai jos aici.

Ea se conformă şi se aşeză mai aproape decât înainte.

— Uite, spuse el, pentru orice eventualitate, îi dădu o grenadă. Ţii mânerul în jos, scoţi cuiul, numeri până la trei şi o arunci. Până la trei, nu până la patru.

Azadeh încuviinţă dând din cap, îşi trase chadorul pe cap şi puse grenada într-unul din buzunarele jachetei. Pantalonii strâmţi de schi erau vârâţi în cizme.

— Mulţumesc. Acum mă simt mai bine. Mai în siguranţă.

Îl atinse cu mâna fără să vrea şi îşi dori să nu-l fi atins pentru că imediat îşi simţi corpul în flăcări.

— Eu… ăăă… ar fi mai bine să plec. Am să-ţi aduc de mâncare de cum se luminează de ziuă. După aceea o să plecăm.

Ross se ridică în picioare şi îi deschise uşa. Afară era întuneric. Niciunul din ei nu observă silueta care se furişă de lângă fereastră, dar amândoi simţeau că sunt priviţi din toate părţile de sute de ochi.

— Dar ce o să se întâmple cu Gueng, Johnny? Crezi că o să ne găsească?

— O să aibă el grijă, oriunde o fi, spuse Ross, simţind un nod în gât. Noapte bună, vise plăcute.

Întotdeauna îşi spuseseră aşa pe vremuri. Ochii şi inimile lor se atinseră, amândoi erau încălziţi şi, în acelaşi timp foarte reţinuţi. Apoi ea se întoarse, iar culoarea întunecată a chadorului o făcu aproape imediat invizibilă. Văzu cum uşa colibei căpeteniei satului se deschide, apoi ea intră şi uşa se închide. Auzi un camion scrâşnind pe drum, nu departe, apoi o maşină care claxonă trecând pe-acolo şi zgomotele se stinseră în noapte. Simţi o crampă foarte puternică şi se aşeză repede pe vine. Durerea fusese îngrozitoare, însă nu ieşi afară decât foarte puţin. Era mulţumit că Azadeh plecase. Pipăi cu mâna stângă după puţină zăpadă şi se şterse. Ochii continuau să-l privească

nevăzuţi din toate părţile. Ticăloşii! îşi spuse el şi se întoarse în colibă, trântindu-se pe salteaua de paie.

Pe întuneric, îşi unse kukri-ul. Nu era nevoie să-l ascută – făcuse asta mai înainte. Pe tăişul lui sclipeau luminiţe. Dormi cu el scos din teacă.

Palatul hanului, ora 23:19. Doctorul ţinea mâna hanului şi îi lua iar pulsul.

— Trebuie să vă odihniţi, Înălţimea Voastră, spuse el îngrijorat, şi să luaţi una din pilulele astea din trei în trei ore.

— Din trei în trei ore… da, spuse Abdollah Han cu voce slabă şi respirând anevoie. Era sprijinit în perne, în patul alcătuit din covoare moi. Alături de pat era Najoud, fiica lui cea mai mare, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, şi Aysha, a treia soţie, de şaptesprezece ani. Amândouă femeile erau albe la faţă. La uşă stăteau doi paznici, iar Ahmed îngenunchease alături de doctor.

— Acum… lăsaţi-mă.

— Am sa vin din nou mâine dimineaţă cu o ambulanţă şi…

— Nicio ambulanţă! Rămân aici!

Hanul se înroşi la faţă şi o altă durere îi străpunse pieptul. Toţi se uitau la el cât de greu respiră. Când reuşi să vorbească, spuse răguşit, printre gâfâieli:

— Rămân… aici.

— Dar, Înălţimea Voastră, aţi avut deja un atac, a fost unul slab, Allah fie lăudat, spuse doctorul cu voce tremurătoare. Nu se poate spune când veţi mai avea… aici nu am niciun fel de echipament. Trebuie să fiţi pus imediat sub tratament şi observaţie.

— Tot… tot ce îţi trebuie, adu aici. Ahmed, să ai tu grijă de asta!

— Da, Înălţimea Voastră. Ahmed se uită la doctor.

Medicul îşi puse stetoscopul şi aparatul de măsurat tensiunea în geanta demodată. La uşă se încălţă şi ieşi. Najoud şi Ahmed îl urmară. Aysha şovăi. Era foarte firavă, era căsătorită de doi ani şi avea deja un fiu şi o fiică. Chipul hanului era de o paloare înfricoşătoare, iar din piept i se auzea respiraţia hârâitoare. Aysha îngenunche mai aproape şi îi luă mâna, dar el şi-o

trase furios, frecând-o de piept şi o înjură. Aysha era şi mai înfricoşată.

Afară, în hol, doctorul se opri. Avea faţa bătrână şi ridată, părea mai în vârstă decât în realitate. Părul lui era complet alb.

— Înălţimea Ta, îi spuse el lui Najoud, ar fi mai bine să-l ducem la spital. La Tabriz nu e destul de bine. Cel mai bine ar fi să-l ducem la Teheran. Ar trebui dus la Teheran, deşi drumul până acolo s-ar putea să… La Teheran e mai bine ca aici. Are presiunea sângelui prea mare; de ani de zile este prea mare, dar, ei bine, cum va fi voia lui Allah.

— Vom aduce aici tot ceea ce îţi trebuie, spuse Ahmed.

Doctorul ripostă furios:

— Prostule, nu pot să aduc aici o sală de operaţii, un dispensar şi o încăpere aseptică!

— O să moară? întrebă Najoud cu ochii larg deschişi.

— Insha'Allah. Numai Allah ştie. Are tensiunea mult prea mare… nu sunt vrăjitor şi avem aşa de puţine medicamente! Aveţi idee ce i-a provocat atacul – a fost vreo ceartă sau aşa ceva?

— Nu, n-a fost nicio ceartă, dar cu siguranţă că e din cauza lui Azadeh. Iarăşi din cauza ei, sora mea vitregă. Najoud începu să-şi frângă mâinile. Din cauza ei, pentru că a fugit ieri dimineaţă cu sabotorul şi…

— Care sabotor? întrebă doctorul uimit.

— Sabotorul pe care-l caută toată lumea, duşmanul Iranului. Dar sunt sigură că n-a răpit-o, sunt sigură că a fugit de bunăvoie cu el – cum ar fi putut s-o răpească din interiorul palatului? Ea este cea care i-a provocat această furie Înălţimii Sale – toţi am stat sub teroare de ieri dimineaţă încoace…

Cotoroanţă proastă! îşi spuse Ahmed. Izbucnirea asta violentă, idioată, era din cauza lui Hashemi Fazir, şeful Informaţiilor care venise cu avionul de la Teheran, şi din cauza a ceea ce-i ceruse stăpânului meu şi stăpânul meu trebuise să fie de acord cu el. Ce mare lucru să-i predea un sovietic, un aşa-zis prieten care era, de fapt, duşman. Ce inteligent din partea stăpânului meu să pună totul în mişcare: poimâine

prada va veni din nou peste graniţă şi va cădea direct în plasă, iar duşmanii de la Teheran vor cădea şi ei în plasă. Curând, stăpânul va lua o hotărâre, iar eu voi acţiona. Între timp, Azadeh şi sabotorul sunt în siguranţă, prizonieri în sat, din voinţa stăpânului meu – căci căpetenia satului i-a trimis vorbă imediat. Puţini oameni pe lumea asta sunt atât de inteligenţi ca Abdollah Han şi numai Allah va hotărî când să moară, nu câinele ăsta de doctor.

— Hai să mergem, spuse el. Vă rugăm să ne scuzaţi, Înălţimea Voastră, dar trebuie să găsim o soră, medicamente şi nişte echipamente. Doctore, să ne grăbim.

Uşa din celălalt capăt al coridorului se deschise. Aysha era încă şi mai palidă.

— Ahmed, Înălţimea Sa vrea să vorbească cu tine o clipă.

Când rămaseră singuri, Najoud îl apucă pe doctor de mânecă şi şopti:

— Cât de rău se simte Înălţimea Sa? Trebuie să ştiu adevărul. Trebuie să ştiu!

Doctorul ridică neputincios din umeri.

— Nu ştiu. Nu ştiu. Mă aşteptam la ceva mai rău decât atât de un an şi ceva. Atacul a fost destul de uşor. Următorul poate fi mai puternic sau tot atât de uşor. Peste o oră sau peste un an, nu ştiu.

Najoud intrase în panică încă de câteva ore, când hanul se prăbuşise. Dacă el murea, atunci Hakim, fratele lui Azadeh, devenea moştenitorul lui legitim, căci cei doi fraţi buni ai lui Najoud muriseră de mici. Fiul Ayshei avea abia un an, iar hanul nu avea fraţi în viaţă, aşa că singurul lui moştenitor avea să fie Hakim. Dar Hakim era în dizgraţie şi dezmoştenit, aşa că urma să se instituie o regenţă. Soţul ei, Mahmud, era cel mai în vârstă dintre gineri. El avea să fie regentul, dacă hanul nu dădea alte dispoziţii.

Dar de ce ar trebui să dea alte dispoziţii? îşi zise ea, simţind din nou un ghem de nervi în stomac. Hanul ştie că eu pot să-l conduc pe soţul meu şi să fac în aşa fel încât să fim cu toţii puternici. Fiul Ayshei – un ţânc bolnăvicios, la fel ca şi mă-sa. Cum va vrea Allah, dar

copiii aşa de mici mai şi mor. Nu reprezintă nicio primejdie, dar Hakim da, Hakim este periculos.

Îşi aminti cum se dusese la han când Azadeh se întorsese de la şcoala din Elveţia:

— Tată, îţi aduc veşti triste, dar trebuie să ştii adevărul. Am auzit fără să vreau cum vorbeau Hakim cu Azadeh. Înălţimea Ta, i-a spus că a rămas însărcinată, dar că, cu ajutorul unui doctor, a scăpat de copil.

— Ceee?

— Da… da, am auzit când i-a spus aşa.

— Azadeh nu putea… Azadeh nu putea face aşa ceva!

— Întreab-o – te implor să nu-i spui de unde ştii, dar întreab-o în faţa lui Allah, pune un doctor s-o examineze, dar stai puţin, că asta nu e tot. Împotriva voinţei dumitale, Hakim tot mai este hotărât să devină pianist şi i-a spus că are de gând să fugă. A rugat-o şi pe Azadeh să vină cu el la Paris „şi apoi ai să te poţi mărita cu iubitul tău", aşa a zis, însă ea, Azadeh, a zis: „Tata o să ne aducă înapoi, o să ne silească să ne întoarcem. N-o sa ne dea niciodată voie să plecăm dacă nu-i cerem consimţământul dinainte". Atunci Hakim a spus: „Eu mă duc!" şi ea a zis din nou: „Tata n-o să ne lase niciodată, niciodată!" „Atunci ar fi mai bine să moară!" a spus Hakim şi ea a zis „De acord".

— *Nu… nu cred!*

— Jur în faţa lui Allah, spusese ea, i-am auzit când vorbeau aşa, Înălţimea Voastră, jur pe Allah. Apoi au spus că trebuie să facă un plan, că tre…

Se cutremurase din cap până-n picioare când hanul începuse să urle la ea, cerând să-i spună exact ce a auzit.

— A spus chiar aşa, Înălţimea Ta, Hakim a spus „puţină otravă în halva sau într-o băutură, putem să mituim un servitor, poate am putea să mituim pe una din gărzile lui ca să-l ucidă sau să lăsăm noaptea porţile deschise pentru un asasin – sunt sute de căi pentru a scăpa de el şi are mii de duşmani care ar putea să facă asta în locul nostru – toată lumea îl urăşte. Trebuie să ne gândim şi să avem răbdare…"

Îi fusese foarte uşor să inventeze totul, se lansase din ce, în ce mai mult în fanteziile ei, până ajunsese să le creadă şi ea, aşa cum le credea şi acum.

Allah o să mă ierte, îşi spunea ea încrezătoare, ca întotdeauna. Allah o să mă ierte. Azadeh şi Hakim m-au urât întotdeauna, ne-au urât pe noi toţi, restul familiei, au vrut să ne vadă morţi, alungaţi de aici, ca să le revină numai lor toată moştenirea. Lor şi vrăjitoarei aia de mă-sa, care l-a descântat pe tata şi i-a făcut farmece de şi-a întors atâta timp faţa de la noi. Opt ani a fost sub vraja ei – Azadeh încoace, Azadeh încolo, Hakim încoace, Hakim încolo. Timp de opt ani nici n-a vrut să ne vadă, pe noi şi pe mama noastră, prima lui soţie; nici nu mă băga în seamă, m-a măritat fără să-i pese cu nătărăul ăsta de Mahmud, care miroase urât, iar acum mai e şi impotent, şi mi-a distrus viaţa. Sper ca soţul meu să moară şi să-l mănânce viermii, dar nu înainte de a deveni han, în aşa fel ca fiul meu să moştenească titlul după el.

Tata trebuie să se descotorosească de Hakim înainte să moară. Allah să-l ţină în viaţă până înfăptuieşte treaba asta – trebuie s-o facă înainte să moară – şi Azadeh trebuie să fie umilită, alungată, chiar distrusă, ba încă şi mai bine, prinsă în adulter cu sabotorul, o, da, şi atunci răzbunarea mea va fi desăvârşită.

VINERI
Capitolul 14

În apropiere de Tabriz Unu, în satul Abu Mard, ora 6:17. În zori, chipul unui alt Mahmud, falsul mullah islamic marxist, era schimonosit de furie:

— Te-ai culcat cu bărbatul ăsta? urla el. În faţa lui Allah, spune, te-ai culcat cu el?

Azadeh era în genunchi în faţa lui, cuprinsă de panică.

— Nu ai niciun drept să dai buzna aşa…

— Te-ai culcat sau nu cu bărbatul ăsta?

— Eu… eu îi sunt credincioasă soţului meu, şopti ea gâfâind.

Trecuseră numai câteva secunde de când ea şi Ross şezuseră pe covoare în colibă şi mâncaseră în grabă ce adusese ea. Erau fericiţi că sunt împreună şi se pregăteau să plece imediat. Căpetenia satului acceptase cu umilinţă şi recunoştinţă peşcheşul – patru rupii de aur pentru el şi una pe care i-o dăduse pe ascuns nevestei lui – şi le spusese să se furişeze afară din sat prin pădure de cum vor termina de mâncat, apoi o binecuvântase. Dar atunci uşa se deschisese dată de perete, nişte străini năvăliseră în colibă şi îi târâseră pe amândoi afară, aruncând-o pe ea la picioarele lui Mahmud şi silindu-l pe Ross să stea nemişcat.

— Îi sunt credincioasă, jur, îi sunt credincioasă…

— Credincioasă?! Atunci de ce nu porţi chadorul? răcnise el la Azadeh. Aproape tot satul se strânsese în jurul lor, stăteau tăcuţi şi înfricoşaţi. Şase oameni înarmaţi se rezemau de puştile lor, doi erau deasupra lui Ross, care zăcea trântit cu faţa în jos în zăpadă. Îşi pierduse cunoştinţa şi din frunte i se prelingea un firicel de sânge.

— Am… am purtat… chador, dar l-am scos când am mân…

— Ţi-ai scos chadorul într-o colibă cu uşa închisă în timp ce mâncai cu un străin? Şi ce altceva ţi-ai mai scos?

— Nimic, nimic, spuse ea, cuprinsă de o şi mai mare panică şi îşi trase până sus fermoarul de la geacă. Mâncam şi atâta tot, şi nu este străin, este un vechi prieten de-al me… un vechi prieten de-al soţului meu, se corectă ea rapid, dar greşeala nu trecu neobservată. Tatăl meu este Abdollah Han şi nu aveţi niciun dr…

— Vechi prieten? Dacă nu eşti vinovată, nu ai de ce să te temi! În faţa lui Allah, jură că nu te-ai culcat cu el!

— Kalandar, trimite după tatăl meu, trimite după el!

Kalandarul nu se mişcă. Toţi ochii o sfredeleau. Azadeh văzu neajutorată sângele care se scurgea în zăpadă, pe Johnny al ei gemând şi încercând să-şi revină.

— Jur pe Allah că îi sunt şi i-am fost credincioasă soţului meu! gemu ea. Strigătul trecu peste ei toţi şi pătrunse adânc în conştiinţa lui Ross, trezindu-l la viaţă.

— Răspunde la întrebare, femeie! Da sau nu! Pentru numele lui Allah, te-ai culcat cu el sau nu? Mullahul stătea deasupra ei ca o cioară nebună. Sătenii aşteptau, toată lumea aştepta, copacii şi vântul aşteptau, până şi Allah aştepta.

Insha'Allah.

Frica o părăsi, înlocuită de ură. Privi la acest Mahmud şi se ridică în picioare.

— Jur pe Allah că sunt şi i-am fost credincioasă soţului meu, rosti ea. În numele lui Allah, da, l-am iubit pe acest bărbat cu ani în urmă.

Cuvintele ei îi făcură pe mulţi din cei de faţă să se cutremure, iar Ross era de-a dreptul uluit că Azadeh recunoscuse aşa ceva.

— Târfă! Femeie pierdută – recunoşti deschis că eşti vinovată. Vei fi pedepsită după cum meriţi, în conf…

— Nu! urlă Ross, acoperindu-i vocea bărbatului. Se ridică în genunchi şi, cu toate că cei doi mujahedini aveau armele îndreptate asupra lui, îi ignoră. N-a fost vina Înălţimii Sale, eu… este numai vina mea, a mea!

— O să fii şi tu pedepsit, necredinciosule, nu te teme, spuse Mahmud şi se întoarse spre săteni. Aţi auzit cu toţii că târfa a recunoscut că s-a tăvălit cu el,

aţi auzit cu toţii că necredinciosul a recunoscut că s-au tăvălit împreună. Pentru ea nu există decât o pedeapsă, pentru necredincios – ce trebuie să i se facă necredinciosului?

Sătenii aşteptau. Mullahul nu era mullahul lor, nu era din satul lor şi nici măcar nu era un mullah adevărat, era un marxist islamic. Venise nepoftit. Nimeni nu ştia de ce venise, ştiau doar că apăruse aşa, din senin, ca răzbunarea lui Allah, împreună cu stângiştii care nici aceştia nu erau din satul lor. Nu erau nişte şiiţi adevăraţi, erau nişte smintiţi. Nu spusese Imamul de atâtea ori că oamenii aceştia erau nişte descreieraţi care nu-l slujeau pe Allah, ci îl adorau în secret pe Satana, pe Marx-Lenin?

— Ei bine? Să împartă aceeaşi pedeapsă cu ea?

Nimeni nu răspunse. Mullahul şi oamenii lui erau înarmaţi. Azadeh simţea cum ochii tuturor o sfredelesc, dar nu mai putea nici să se mişte, nici să spună ceva. Stătea acolo, cu genunchii tremurând, şi auzea vocile celorlalţi ca venind de undeva din depărtare, chiar şi pe Ross care striga:

— Nu aveţi niciun drept asupra mea – sau asupra ei. Pângăriţi numele Domnului…

Dar unul din oamenii de lângă el îl îmbrânci brutal, aruncându-l întins cu faţa la pământ, cu mâinile şi picioarele în lături, şi îşi puse cizma pe gâtul lui, ţintuindu-l.

— Castraţi-l şi să terminăm cu el, spuse omul, dar altul ripostă:

— Nu, femeia a fost cea care l-a ispitit – n-am văzut-o eu seara trecută cum şi-a scos chadorul în faţa lui? Uitaţi-vă acum la ea, cum ne aţâţă pe toţi! Pedeapsa pentru el nu este de o sută de lovituri de bici?

Altul spuse:

— A pus mâinile pe ea, să i se taie mâinile.

— Bine, spuse Mahmud, mai întâi mâinile, apoi biciul. Legaţi-l!

Azadeh încercă să protesteze împotriva acestei atrocităţi, dar din gâtul ei nu ieşi niciun sunet. Sângele îi vuia acum în urechi, stomacul îi tremura şi mintea i se blocase în timp ce oamenii îl târau pe Johnny al ei,

lovindu-l cu pumnii şi cu picioarele şi îl legau cu braţele în lături de buştenii din care era construită coliba. Îşi aminti cum, pe când ea şi Hakim erau copii, Hakim, plin de curaj, luase o piatră şi o aruncase într-o pisică; şi pisica scâncise când se rostogolise şi căzuse, apoi se ridicase, deşi era rănită, şi încercase să se târască mai departe, dar mieuna jalnic tot timpul, până când un paznic o împuşcase. Dar acum… acum ştia că nimeni n-o va împuşca pe ea. Se repezi la Mahmud cu un geamăt şi cu unghiile înainte, însă puterile o părăsiră şi leşină. Mahmud privi în jos, spre ea.

— Rezemaţi-o de perete, le spuse oamenilor săi. Apoi aduceţi-i chadorul. Se întoarse şi se uită la săteni. Care dintre voi e măcelarul satului?

Nimeni nu răspunse. Vocea lui deveni şi mai aspră:

— Kalandar, cine e măcelarul vostru?

Imediat căpetenia satului arătă spre un bărbat din mulţime, un omuleţ mărunt, cu haine peticite.

— Abrim, Abrim este măcelarul nostru.

— Du-te şi adu-ţi cel mai ascuţit cuţit, îi porunci Mahmud. Voi, ceilalţi, adunaţi pietre.

Abrim plecă să facă ce i se spusese. Cum va fi voia Domnului, murmurau ceilalţi, unul la urechea celuilalt.

— Ai văzut vreodată o bătaie cu pietre? întrebă cineva.

O femeie foarte bătrână spuse:

— Eu am văzut o dată. Era la Tabriz, pe când eram copilă. Vocea femeii tremura. Adultera era o femeie din bazar, îmi amintesc că era nevasta unuia din bazar. Şi iubitul ei era tot din bazar şi i-au tăiat capul şi l-au tras în ţeapă în faţa moscheii şi după aceea bărbaţii au omorât-o pe ea cu pietre. Şi femeile puteau să arunce cu pietre dacă voiau, dar n-au aruncat. N-am văzut nicio femeie aruncând pietre. A durat foarte mult timp şi am auzit ţipetele ani de zile după aceea.

— Adulterul este un păcat foarte grav şi trebuie să fie pedepsit, indiferent cine este păcătosul, chiar şi ea. Coranul spune că bărbatului trebuie să i se dea o sută de lovituri cu biciul.

— Mullahul este legea, nu noi, spuse kalandarul.

— Dar nu este un mullah adevărat, şi Imamul ne-a prevenit împotriva celor răi!

— Mullahul este mullah, legea e lege, spuse sumbru kalandarul, care în adâncul sufletului lui dorea ca hanul să fie umilit şi această femeie, care băgase idei noi, tulburătoare în mintea copiilor lor, să fie distrusă.

— Adunaţi pietre.

Mahmud stătea neclintit în picioare, ignorând frigul, şi pe săteni, şi pe sabotorul care urla şi înjura, încercând disperat să se elibereze din legături şi s-o elibereze şi pe femeia care stătea inertă lângă zid.

În această dimineaţă, înainte de revărsatul zorilor, când venise să ocupe baza, Mahmud auzise de sabotor şi de ea, că se află în sat. Femeia aceea din saună, îşi spuse el şi se simţi imediat cuprins de furie, femeia aceea arogantă, târfa de viţă nobilă, fiica blestematului han care pretinde că este patronul nostru, dar care ne-a trădat şi care m-a trădat şi pe mine, că şi noaptea trecută a încercat să mă omoare, a organizat o ambuscadă în faţa moscheii după ultima rugăciune şi au murit mulţi din oamenii mei, dar nu şi eu. Hanul a încercat să mă ucidă, pe mine, care sunt protejat de Cuvântul Sacru că Islamul şi Marx-Lenin este singura cale de a ajuta omenirea să se ridice.

Se uită la ea şi văzu picioarele lungi în pantalonii bleu de schi, strâmţi, sânii care se umflau pe sub geaca bleu cu alb. Târfă spurcată, îşi zise el, urând-o pentru că îl ispitea. Unul dintre oamenii lui îi trase chadorul peste cap. Azadeh gemu puţin, dar nu se dezmetici din starea de prostraţie.

— Sunt gata, spuse măcelarul, pipăindu-şi cuţitul cu degetele.

— Mai întâi mâna dreaptă, spuse Mahmud oamenilor săi. Legaţi-l de deasupra încheieturii.

Oamenii îl legară cu fâşii din sacul care acoperise fereastra. Sătenii se înghesuiau să vadă mai bine. Ros făcea uz de toate forţele sale ca să nu se lase copleşit şi paralizat de groază. Nu vedea decât faţa ciupită de vărsat de deasupra cuţitului de măcelar, mustaţa zbârlită şi barba, ochii fără expresie, degetul mare al omului care încerca absent tăişul. Atunci reuşi să-şi

concentreze privirea asupra lui Azadeh şi îşi aduse aminte.

— Grenada! strigă el. Azadeh, grenada!

Azadeh se mai dezmeticise şi îl auzi foarte limpede. Căută în buzunarul de la piept, în timp ce el striga întruna, mirându-l pe măcelar şi atrăgând atenţia tuturor asupra sa. Măcelarul făcu un pas înainte şi-l înjură, îl apucă strâns de mâna dreaptă, fascinat parcă la vederea ei, o mută puţin într-o parte, alegând unde să taie, printre muşchii încheieturii, dându-i astfel suficient timp lui Azadeh ca să se năpustească prin spaţiul strâmt şi să-l izbească din spate, trimiţându-l cu cuţit cu tot în zăpadă. Se întoarse apoi spre Mahmud, scoase siguranţa şi rămase acolo în picioare, tremurând, cu grenada în mâna ei mică.

— Pleacă de lângă el, ţipă ea. Pleacă!

Mahmud nu se clinti din loc. Toţi ceilalţi erau înspăimântaţi şi fugeau care încotro, să-şi găsească adăpost în piaţă, ţipau şi înjurau şi blestemau.

— Repede, vino aici, Azadeh! o strigă Ross. Azadeh!

Ea îl auzi prin ceaţa care îi împăienjenise creierul şi îl ascultă, înaintând spre el cu spatele, cu ochii aţintiţi asupra lui Mahmud şi cu spumă de furie în colţurile gurii. Apoi Ross îl văzu pe Mahmud cum se întoarse şi porni către unul din oamenii lui care se afla mai departe şi gemu, ştiind ce avea să se întâmple acum.

— Repede, ia cuţitul şi taie-mi legăturile, spuse el ca să-i distragă atenţia. Nu lăsa grenada din mână. Stau cu ochii pe ei.

În spatele ei, îl văzu pe mullah luând arma de la unul din oamenii lui. Acum, Azadeh avea cuţitul măcelarului în mână şi se întindea spre legăturile de la mâna dreaptă şi el ştia că glonţul o va ucide sau o va răni, grenada se va amorsa, vor urma patru secunde de linişte, după care va veni uitarea definitivă pentru amândoi – dar va fi rapidă, uşoară, curată.

— Te-am iubit întotdeauna, Azadeh, şopti el şi îi zâmbi.

Azadeh îi aruncă o privire surprinsă şi zâmbi la rândul ei.

Se auzi un foc de armă şi inima i se opri în loc, apoi încă o împuşcătură, şi încă una, dar nu dinspre Mahmud, ci din pădure, iar acum Mahmud zăcea chircit jos, urlând de durere în zăpadă. În urma împuşcăturilor se auzi o voce:

— Allah-u Akbar! Moarte tuturor duşmanilor lui Allah! Moarte stângiştilor, moarte duşmanilor Imamului!

Cu un răcnet de furie, unul dintre mujahedini se năpusti spre pădure şi muri. Imediat, restul se împrăştiară care încotro, căzând unii peste alţii în panica de care fuseseră cuprinşi şi în graba de a se ascunde. În câteva secunde, piaţa satului era pustie. Nu mai rămăsese decât Mahmud, care horcăia. Turbanul îi căzuse din cap. Şeful celor patru oameni din echipa de asasini tudeh, care îi luaseră urma încă din zori, îl reduse la tăcere cu o rafală de mitralieră, apoi toţi patru se retraseră la fel de silenţioşi precum veniseră.

Ross şi Azadeh se uitară înmărmuriţi la satul ce părea deodată abandonat.

— Nu se poate… nu se poate… murmură ea, încă nereuşind să-şi revină.

— Nu lăsa siguranţa grenadei, spuse el răguşit. Ai grijă. Repede, taie-mi legăturile… repede!

Cuţitul era foarte ascuţit. Mâinile lui Azadeh tremurau şi lucrau încet, îl şi tăie chiar puţin, dar nu grav. În momentul în care avu mâinile libere, Ross aruncă grenada. Mâinile îi erau uşor amorţite şi îl dureau, dar ţinu siguranţa apăsată şi începu să respire normal. Porni clătinându-se spre colibă, îşi scoase kukri-ul care se încurcase în pături în lupta iniţială, şi-l puse în teacă, apoi luă carabina. În uşă, se opri în loc.

— Azadeh, repede, pune-ţi chadorul şi urmează-mă.

Azadeh îl privea fix.

— Repede!

Îl ascultă ca un automat, iar Ross o conduse afară din sat, în pădure, ţinând grenada în mâna dreaptă şi carabina în stânga. După ce alergară vreun sfert de oră, se opriră să asculte. Nu-i urmărea nimeni. Azadeh gâfâia din greu în urma lui. Ross văzu că luase rucsacul, dar uitase chadorul. Costumul ei bleu de schi

se vedea clar pe albul zăpezii şi pe fundalul alcătuit de copaci. O zori din nou. Se împleticea în urma lui, incapabilă să vorbească. Mai parcurseră încă o sută de metri fără să-i supere nimeni.

Nu se puteau opri. Ross merse mai departe, ceva mai încet de data asta. Simţea o durere cumplită în coaste, îi venea să vomite, dar ţinea grenada pregătită în mâna dreaptă. Azadeh înainta tot mai greu. Ross găsi cărarea care ducea spre partea din spate a bazei. Tot nu-i urmărea nimeni. În apropiere de ridicătura din spatele cabanei lui Erikki, Ross se opri şi o aşteptă pe Azadeh. Apoi stomacul lui îl făcu să îngenuncheze şi vomită. Slăbit, se ridică în picioare şi urcă dâmbul ca să vadă mai bine. Când ajunse şi Azadeh lângă el, abia mai sufla, gâfâind zgomotos. Se lăsă să cadă în zăpadă lângă el. Jos, lângă hangar, se vedea un mecanic spălând elicopterul 206. Bine, îşi spuse el, poate că îl pregăteşte pentru zbor. Trei revoluţionari înarmaţi şedeau pe vine pe o verandă din apropiere şi fumau. În restul bazei nu se vedea niciun semn de viaţă, deşi prin coşul cabanei lui Erikki se vedea ieşind fum, la fel ca şi din cabana în care locuiau mecanicii şi din cea a bucătarului. Se vedea foarte bine şi drumul. Bariera era tot acolo şi oameni făceau de pază în dreptul ei. Câteva camioane şi automobile erau oprite în faţa ei.

Întoarse privirea spre bărbaţii de pe verandă şi îi veni din nou în minte trupul lui Gueng, aruncat ca un sac de cartofi în noroi, la picioarele lor, în camionetă; poate că fuseseră tocmai ăştia, poate alţii. O clipă, furia îi fulgeră dureros prin cap. Se uită în urmă, la Azadeh. Depăşise prima spaimă, era mai mult sau mai puţin şocată, dar, de fapt, părea să nu-l vadă. Din gură i se prelingea o dâră subţire de salivă şi îi venea să vomite. Îşi şterse faţa cu mâneca.

— Acum e bine, odihneşte-te o clipă, apoi pornim.

Azadeh încuviinţă din cap şi îşi lăsă capul pe braţe, cufundându-se într-o lume a ei. Ross urmări atent ceea ce se petrecea la bază.

Trecură astfel zece minute. Se produseră puţine schimbări. Deasupra lor, pătura de nori arăta ca o cuvertură murdară, grea de zăpadă. Doi dintre bărbaţii înarmaţi intrară în birou şi îi putea vedea din când în

când prin fereastră. Cel de-al treilea nu acorda nicio atenţie elicopterului. Nu se vedea nicio altă mişcare. Apoi un bucătar ieşi din bucătărie, urină în zăpadă şi se întoarse. Mai trecură câteva minute. Acum, unul din paznici ieşi din birou şi porni prin zăpadă spre baraca mecanicilor, cu un M 16 atârnat de umăr. Deschise uşa şi intră. O clipă mai târziu ieşea însoţit de un european înalt, în costum de zbor, şi de un alt bărbat. Ross îl recunoscu pe Nogger Lane şi pe celălalt mecanic. Mecanicul îi spuse ceva lui Lane, apoi făcu semn cu mâna şi intră din nou în baracă. Paznicul şi pilotul se îndreptară spre 206.

Tuturor le era frică de ceva, îşi spuse Ross cu inima bătându-i din ce în ce mai tare. Îşi verifică stângaci carabina, incomodat de grenada din mâna dreaptă. Puse apoi ultimele două încărcătoare şi ultima grenadă din rucsac în buzunarul lateral al hainei. Deodată îl cuprinse un val de frică şi simţi nevoia să fugă. O, Dumnezeule, ajută-mă să plec de-aici, să mă ascund, să plâng, să fiu acasă, în siguranţă, oriunde, numai nu aici.

— Azadeh, mă duc acum într-acolo, făcu el efortul să spună. Fii gata să alergi la elicopter când am să te strig sau am să-ţi fac semn cu mâna. Eşti gata? O văzu că se uită la el şi dă din cap şi gura păru să rostească un „da", însă nu era foarte sigur că înţelesese. Repetă ceea ce-i spusese şi îi zâmbi încurajator. Nu-ţi face griji.

Azadeh încuviinţă dând din cap, fără o vorbă.

Ross scoase kukri-ul şi porni peste dâmb ca un animal sălbatic după pradă.

Se strecură repede prin spatele cabanei lui Erikki, ascuns vederii de coliba saunei. Înăuntru se auzeau voci de femei şi de copii. Cu gura uscată ca iasca şi cu grenada în mâna, se strecură dintr-o ascunzătoare într-alta, prin spatele butoaielor mari şi a stivelor de conducte şi cherestea, tot mai aproape de baraca în care se afla biroul. Arunca priviri de jur-împrejur ca să vadă ce face pilotul de lângă hangar, în timp ce omul de pe verandă îl urmărea leneş cu privirea. Uşa de la birou se deschise şi ieşi alt paznic, iar alături de el un bărbat mai înalt, mai în vârstă, fără barbă, probabil

european, purtând haine de calitate mai bună şi înarmat cu un pistol Sten. La centura groasă de piele purta un kukri în teaca lui.

Ross trase piedica grenadei. „Unu, doi, trei” şi ieşi din ascunzătoare, aruncă grenada în oamenii de pe verandă, aflaţi la vreo patruzeci de metri depărtare, apoi se lăsă pe vine şi se ascunse din nou în spatele rezervorului, pregătind alta grenadă.

Îl văzuseră. Rămaseră o clipă neclintiţi, şocaţi, iar când se repeziră la arme, grenada explodă, aruncând în aer cea mai mare parte a verandei, ucigându-l pe unul, schilodindu-l pe celălalt. În aceeaşi clipă, Ross ieşi în câmp deschis, cu carabina în poziţie de tragere, ţinând strâns în mâna dreaptă o altă grenadă şi cu arătătorul pe trăgaci. Pe verandă nu era nicio mişcare, însă lângă hangar, mecanicul şi pilotul se aruncaseră în zăpadă, cu braţele deasupra capului, cuprinşi de panică. Paznicul porni în fugă spre hangar şi, un moment, se află la loc deschis. Ross trase şi rată, alergă spre hangar, observă că are o uşă în spate şi se îndreptă spre ea. Uşa se deschise uşor şi Ross sări înăuntru. Duşmanul era la celălalt capăt al spaţiului gol, cu arma îndreptată spre cealaltă uşă. Ross îi zbură pur şi simplu capul, iar pocnetul armei răsună sinistru între pereţii de tablă ruginită. Se repezi apoi spre cealaltă uşă. De acolo îi putu vedea pe mecanic şi pe Nogger Lane ascunşi în zăpada din jurul elicopterului 206. Rămânând încă la adăpost, le strigă:

— Repede! Câţi duşmani mai sunt pe-aici?

Niciun răspuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspundeţi-mi!

Nogger Lane înălţă privirea, tot atât de alb la faţă ca zăpada din care se ridica.

— Nu trage, suntem civili, englezi – nu trage!

— Câţi duşmani sunt aici?

— Mai… mai sunt… cinci… ăsta de aici şi restul… cei din birou… aşa cred, în birou…

Ross alergă la uşa din spate, se aruncă la podea şi se uită afară. Nicio mişcare. Biroul era la cincizeci de metri depărtare – singura acoperire ar fi fost prin spatele camionului. Ţâşni ca împins de un resort şi alergă într-acolo. Gloanţele şuierară, ricoşând apoi de

metalul camionului. Văzuse că focul pornise de la o fereastră spartă a biroului.

Dincolo de camion era un mic şanţ prin care putea ajunge destul de aproape ca să lovească. Dacă rămân în ascunzătoare, ai mei sunt! Dacă ies – şi aşa ar trebui să facă, ştiind că sunt singur – sorţii sunt de partea lor. Se târî prin şanţ pe burtă tot mai aproape. Peste tot – linişte. Nu se auzea nici vântul, nici păsările, nici inamicul. Totul era în aşteptare, înainta încet de tot prin şanţ. Tot mai aproape. Se auziră voci şi scârţâitul unei uşi. Din nou linişte, încă un metru. Şi încă unul. Acum! Îşi încordă genunchii, propti vârfurile picioarelor în zăpadă, scoase siguranţa grenadei şi, după ce numără până la trei, ţâşni în picioare, alunecă, dar, reuşind totuşi să-şi menţină echilibrul, aruncă grenada prin fereastra spartă, pe lângă oamenii care stăteau acolo cu armele îndreptate spre el. Se trânti din nou în zăpadă. Explozia grenadei curmă rafalele armelor, gata să-i spargă timpanele. Sări din nou în picioare şi se năpusti spre baracă, trăgând din mers. Brusc, arma lui amuţi şi lui Ross i se întoarse stomacul pe dos de frică până reuşi să arunce încărcătorul gol şi-l fixă pe celălalt. Îl ucise pe mitralior şi se opri. Linişte. Apoi un geamăt în apropiere. Dădu cu piciorul în uşă şi ieşi pe verandă. Cel care gemea nu mai avea picioare, era leşinat, dar încă în viaţă. La centură, Ross avea kukri-ul care îi aparţinuse lui Gueng. Orbit de furie, smulse cuţitul din teacă.

— Ai luat ăsta de la barieră? răcni el în farsi.

— Ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă… Urmă o bălmăjală de cuvinte într-o limbă străină. Indiferent cine eşti… ajută-măăă… Omul continua să geamă şi, printre gemete, rosti:… ajută-mă, ajută-mă, da, eu l-am ucis pe sabotor… ajută-mă…

Fără să-şi dea seama ce face, Ross repezi mâna în jos şi, când fu din nou în stare să privească şi să şi vadă ceva, se trezi faţă în faţă cu capul pe care îl tăiase şi îl ţinea acum în mâna stângă. Scârbit, îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele.

O clipă, nici nu-şi mai dădu seama unde se află, apoi mintea i se limpezi. Nările îi erau pline de miros de sânge şi de cordită, după care descoperi că se află

în ceea ce fusese baraca şi privi în jur. Înhăţă carabina mortului şi ieşi.

În bază nu se clintea nimic, însă dinspre bariera de pe şosea se vedeau oameni care se apropiau în goană. Lângă elicopter, Lane şi mecanicul zăceau tot nemişcaţi în zăpadă. Se repezi spre ei.

Nogger Lane şi mecanicul Arberry îl văzură venind în fugă şi intrară în panică – bărbatul nebărbierit, cu faţa ca o mirişte, cu părul năclăit şi ochii injectaţi, mujahedinul maniac sau fedainul care vorbea perfect englezeşte şi ale cărui mâini şi mâneci erau stropite de sângele ţâşnit din capul pe care văzuseră cum îl retezase dintr-o lovitură şi cu un răcnet cumplit, venea acum spre ei, cu cuţitul plin de sânge în mână, cu alt cuţit la brâu şi cu arma pe umăr. Se aruncară amândoi în genunchi, cu braţele sus.

— Nu ne ucide – suntem prieteni, civili, nu ne u…

— Gura! Pregătiţi-vă de decolare. Repede!

Nogger Lane era complet năucit.

— Ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai repede, spuse Ross mânios, exasperat de expresia chipurilor lor, perfect inconştient de felul cum arăta el însuşi.

— Tu, zise el arătând spre mecanic cu kukri-ul însângerat. Vezi ridicătura de colo?

— Da… da, domnule, rosti anevoie Arberry.

— Du-te cât poţi de repede, e o doamnă acolo, adu-o încoace… Se opri brusc, văzând-o pe Azadeh care ieşea din pădure şi alerga acum în josul pantei spre ei. Nu mai e nevoie, adu-l pe celălalt mecanic, grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu, ticăloşii de pe şosea or să fie aici în câteva clipe. Hai, mai repede!

Arberry o luă la fugă îngrozit, dar încă şi mai îngrozit de oamenii pe care acum îi vedea apropiindu-se. Ross se răsti la Nogger Lane:

— Ţi-am spus să porneşti motorul!

— Da… da, domnule… femeia aceea… nu e Azadeh? Adică soţia lui Erikki?

— Ţi-am spus să porneşti!

Niciodată în viaţa lui nu pregătise Nogger Lane decolarea lui 206 mai repede, niciodată nu se mişcaseră mecanicii mai iute. Azadeh mai avea de

parcurs o sută de metri, iar duşmanii erau deja prea aproape. Ross se lăsă pe vine pe sub elicele care se roteau cu zgomot şi luă poziţie între ea şi ei, descărcând arma. Oamenii se aruncară la pământ, iar alţii se împrăştiară în toate direcţiile. Aruncă încărcătorul gol spre ei cu un urlet de furie. Se ridicară câteva capete. O rafală, şi încă una, ca sa facă economie de muniţie şi să-i ţină la pământ. Azadeh era acum foarte aproape, dar încetinise pasul. Cu un ultim efort totuşi, trecu de el, îndreptându-se spre locul din spate, unde cei doi mecanici o traseră în sus. Ross mai trase o rafală scurtă în timp ce se retrăgea, se căţără pe locul din faţă şi se ridicară imediat în aer, depărtându-se cât mai repede.

Capitolul 15

Aeroportul Internaţional Teheran, ora 11:58. Uşa cabinei aparatului 125 se închise. Din carlingă, John Hogg le făcu semn cu degetul mare în sus lui Gavallan şi McIver care stăteau pe tarmac, apoi plecă. Gavallan tocmai sosise de la Al Shargaz şi era pentru prima oară singur cu McIver.

— Ce se întâmplă aici, Mac? întrebă el.

Vântul rece îi trăgea de pulpanele hainelor şi învârtejea zăpada în jurul lor.

— Necazuri, Andy.

— Ştiu, spune-mi repede despre ce anume e vorba.

McIver se aplecă mai aproape de el.

— Am auzit că mai avem numai o săptămână până când vom fi imobilizaţi la sol în vederea naţionalizării.

— Ce?! făcu Gavallan uluit. Ţi-a spus Talbot?

— Da. Chipul lui McIver se schimonosi. Era atât de îngrijorat încât începuse să se bâlbâie. Ticălosul mi-a spus cu politeţea aia a lui de paradă: „Aş putea paria că nu avem mai mult de zece zile, ba chiar doar o săptămână, şi nu uita, domnule McIver, în gura închisă nu intră muştele”.

— Dumnezeule mare, ştie că punem ceva la cale?

O rafală puternică de vânt îi împroşcă cu zăpadă. Se urcară în maşină.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu nimic, Andy.

Geamurile erau aburite. McIver puse dezaburitorul şi ventilatorul în funcţiune la maximum, încălzirea la fel, împinse caseta în casetofon, dădu sunetul mai tare, apoi mai încet, înjurând.

— Ce mai este, Mac?

— Imediat îţi spun totul, izbucni McIver. Erikki a fost răpit de sovietici sau de KGB şi este pe undeva pe lângă frontiera turcă cu 212 al lui, Dumnezeu ştie ce face acolo – Nogger e de părere că ăia îl obligă să facă curăţenie la posturile secrete de radar ale americanilor. Nogger, Azadeh, doi dintre mecanicii noştri şi un căpitan englez abia au reuşit să scape cu viaţă de la Tabriz. S-au întors ieri şi sunt la mine acasă în momentul de faţă – sau cel puţin erau când am plecat

eu azi-dimineaţă. Dumnezeule, Andy, să fi văzut în ce hal arătau când au ajuns aici! Căpitanul este cel care l-a salvat şi pe Charlie la Doshan Tappeh şi pe care Charlie l-a lăsat la Bandar-e Pahlavi…

— Ce-a făcut?

— Era în misiune secretă. Este căpitan în regimentul de gurkha… îl cheamă Ross, John Ross. El şi Azadeh erau aproape incoerenţi. Şi Nogger era foarte emoţionat, dar cel puţin acum sunt în siguranţă, acasă. Vocea lui McIver deveni aspră: îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că am pierdut un mecanic la Zagros, a fost împuşcat şi…

— Iisuse Hristoase, bătrânul Jordon e mort?

— Da… da, mi-e teamă că aşa este. Şi fiul tău a fost rănit… nu e grav, adăugă repede McIver văzând că Gavallan păleşte. Scot e bine, e teafăr şi…

— Cât de grav a fost rănit?

— A primit un glonte prin muşchii umărului drept. Nu este atins niciun os, numai muşchiul. Jean-Luc a spus că au penicilină, un infirmier şi că rana e curată. Scot nu va putea să conducă mâine aparatul 212 la Al Shargaz, aşa că l-am rugat pe Jean-Luc s-o facă şi să-l ia şi pe Scot cu el; după aceea se va întoarce la Teheran cu următorul zbor 125 şi o să-l trimitem din nou la Kowiss.

— Eşti sigur? Vreau să spun – că Scot a fost doar uşor rănit?

— Da, Andy, sunt sigur.

— Dar ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu chiar exact. Am primit un mesaj care mi-a fost retransmis de la Starke în dimineaţa asta, pe care şi el îl preluase de la Jean-Luc. Se pare că la Zagros operează nişte terorişti, cred că este aceeaşi bandă care a atacat sondele de petrol Belissima şi Rosa. Probabil că au stat ascunşi în pădure, în preajma bazei noastre. Jordon şi Scot încărcau piese de schimb în 212 de cum se luminase de ziuă şi au fost împroşcaţi cu gloanţe. Sărmanul Jordon a primit cele mai multe din ele, Scot, din fericire, numai unul…

McIver adăugă repede, văzând că Gavallan se schimbă din nou la faţă:

— Jean-Luc m-a asigurat că Scot e bine, Andy, pe cuvântul meu, ce Dumnezeu!

— Nu mă gândesc numai la Scot, spuse cu greu Gavallan. Effer a fost cu noi aproape chiar de la început – nu-i aşa că are trei copii?

— Da, da, aşa e. E groaznic.

McIver întoarse cheia de contact şi porni încet prin zăpadă spre birou.

— Cred că încă mai merg la şcoală.

— Am să fac ceva pentru ei de cum mă întorc, spuse disperat Gavallan. Avea atâtea întrebări de pus, atâtea răspunsuri de primit, totul era în pericol, şi aici, şi acasă. Încă o săptămână…? Slavă Domnului că Scot… sărmanul Jordon… Dumnezeule Atotputernic, Scot să fie împuşcat! Privi abătut prin parbriz şi văzu că se apropiau de zona terminalului pentru mărfuri.

— Opreşte puţin, Mac. E mai bine să vorbim numai între patru ochi.

— Scuză-mă, da, nici gândurile mele nu sunt foarte limpezi.

— Te simţi bine? Vreau să spun – o duci bine cu sănătatea?

— O, da, e foarte bine, numai să scap de tusea asta… numai că… numai că mi-e frică, spuse McIver pe un ton neutru, însă mărturisirea îl descumpăni pe Gavallan. Am scăpat lucrurile de sub control, am pierdut deja un om, bătrânul Erikki este în pericol, toţi suntem în pericol, S-G şi toate cele pentru care am muncit.

Îşi făcu de lucru cu volanul.

— Cum se simte Gen, e bine?

— Da, da, e bine, spuse Gavallan răbdător.

Era pentru a doua oară că îi punea această întrebare. McIver i-o pusese de cum coborâse din avion.

— Genny e foarte bine, spuse el, repetând ceea ce spusese şi mai înainte. Am corespondenţă de la ea, a vorbit şi cu Hamish şi cu Sarah, ambele familii sunt bine şi micuţului Angus îi iese primul dinte. Toată lumea e bine acasă, toţi sunt în formă şi am în servietă o sticlă de Loch Vay de la ea. A încercat să se îmbarce şi ea pe 125, a vrut să-l fraierească pe Johnny Hogg, chiar după ce eu i-am spus nu, regret, nu se poate.

Pentru prima oară văzu o licărire de zâmbet pe chipul lui McIver.

— Genny e cam încăpăţânată, de asta nu mă îndoiesc. Mă bucur că este acolo şi nu aici, chiar foarte tare, totuşi mi-e tare dor de ea. E curios cât de tare îi simt lipsa.

McIver porni din nou maşina.

— Mulţumesc, Andy.

— N-ai pentru ce.

Gavallan rămase pe gânduri un moment, apoi întrebă:

— Hai să trecem prin Teheran – mai avem timp? aruncă o privire la ceas. Arăta 12:25.

— O, da. Avem o mulţime de piese „nefolositoare” pe care trebuie să le încărcăm. Avem timp dacă plecăm chiar acum.

— Bine. Aş vrea să-i văd pe Azadeh şi pe Nogger. Şi pe omul ăla, Ross, dar mai ales pe Talbot. Am putea trece şi pe la casa Bakravan, aşa, ca din întâmplare, ce zici?

— Bună idee. Mă bucur că eşti aici, mă bucur tare mult.

Apăsă pe ambreiaj şi roţile scrâşniră.

— Şi eu la fel, Mac. De fapt, nici eu nu m-am mai simţit vreodată atât de deprimat, spuse Gavallan. Şi ce mai este cu „Vârtejul”? nu rezistă el să nu întrebe.

— Ei bine, poate fi peste şapte zile sau peste şaptezeci…

McIver vir[ca să evite un accident, îi răspunse cu acelaşi gest obscen celuilalt şofer şi porni mai departe.

— Să zicem că totul e gata şi putem să apăsam pe buton dacă vrem ca ziua Z să fie peste şapte zile.

— Nu, Talbot a spus că e bine să nu contăm pe mai mult de o săptămână, aşa că să zicem de azi în şase zile – vinerea, viitoare, vinerea e oricum o zi foarte bună, nu?

— Da, pentru că la ei e zi sfântă, aşa este, şi eu m-am gândit la asta.

— Atunci lucrurile ar trebui să se desfăşoare cam aşa: faza întâi – de azi înainte îi trimitem afară pe toţi cetăţenii noştri şi toate piesele de schimb, pe toate căile posibile, cu 125, cu camionul în Iraq sau în

Turcia, sau ca bagaje şi surplus de bagaje cu liniile BA. Am să-l conving pe Bill Shoesmith să ne mărească numărul de locuri rezervate şi spaţiul pentru marfă. Avem deja două 212 afară, pentru „reparaţii”, şi cei de la Zagros trebuie să sosească mâine. Mai avem cinci păsări aici, la Teheran, un 212, două 206 şi două Alouette. Îl trimitem pe 212 şi cele două Alouette la Kowiss, chipurile ca să asigure service-ul pentru elicoptere la cererea lui Hotshot – deşi, Dumnezeu ştie de ce are nevoie de ele, Duke spune că şi aşa nu foloseşte toate elicopterele pe care le are. Oricum, le lăsăm pe cele două 206 aici, drept camuflaj.

— Să le lăsăm aici?

— Nu avem cum să le scoatem pe toate din ţară, Andy, oricât ne-am strădui. Aşadar, Z minus doi, asta înseamnă miercuri, ultimii membri ai personalului nostru – Charlie, Nogger, ceilalţi piloţi, mecanicii şi cu mine – ne urcăm miercuri în 125 şi mergem la Al Shargaz, asta bineînţeles în cazul în care nu reuşim să-i urcăm pe unii dintre ei mai înainte într-un avion al BA. Nu uita că se presupune că mergem la schimb – unul pleacă în schimbul altuia care vine. Apoi…

— Dar ce facem cu hârtiile, permisele de plecare?

— Am să încerc să obţin nişte formulare în alb de la Ali Kia – o să am nevoie de nişte cecuri elveţiene în alb, lui Kia îi plac peşcheşurile, dar este şi membru în consiliul de administraţie. E viclean şi lacom, nu chiar atât însă încât să-şi rişte pielea. Dacă, nu reuşim, o să dăm peste tot peşcheşuri ca să ajungem la bordul lui 125. Scuza noastră faţă de parteneri, Kia sau altcineva, când vor descoperi că am plecat, este că ai convocat o şedinţă urgentă la Al Shargaz. E o scuză slabă, dar asta nu mai contează. În felul ăsta se încheie faza întâi. Dacă nu reuşim să plecăm, operaţiunea „Vârtejul” s-a dus, pentru că vom fi folosiţi ca ostatici până se înapoiază toate aparatele. Şi ştiu că nu vei fi de acord să ne sacrificăm. Faza a doua – aranjăm o…

— Dar ce se va întâmpla cu lucrurile din gospodărie? Şi cu ale tuturor băieţilor care au apartamente sau case la Teheran?

— Compania va trebui să plătească nişte compensaţii corecte – asta va face parte din profiturile

şi pierderile „Vârtejului”. De acord?

— Cam la cât s-ar putea urca treaba asta, Mac?

— Nu cine ştie ce. Nu avem de ales, trebuie să plătim compensaţiile.

— Da, da, de acord.

— Faza a doua – ne instalăm tabăra la Al Shargaz şi între timp se vor întâmpla mai multe lucruri. Vei aranja ca avioanele de marfa Jumbo 747 să sosească la Al Shargaz în după-amiaza zilei Z minus unu. Până atunci, Starke va reuşi cumva să ascundă câteva butoaie de câte patruzeci de galoane pe mal şi să le treacă pe ţărmul celălalt al Golfului. Altcineva o să ascundă şi mai mult carburant pe nu ştiu ce insulă uitată de Dumnezeu în largul coastelor Arabiei Saudite sau ale Emiratelor pentru Starke şi pentru Rudi şi băieţii lui de la Bandar-e Delam, care vor avea neapărat nevoie. Scrag nu are probleme cu combustibilul. Între timp, tu vei fi aranjat cu Registrul Britanic ca toate păsările pe care vrem să le „exportăm” să fie înregistrate şi să primească drept de survolare a spaţiului aerian al Kuweitului, al Arabiei Saudite şi al Emiratelor. Eu răspund de operaţiunile curente din cadrul „Vârtejului”. În zorii zilei Z îmi spui dacă pornim sau nu. Dacă spui nu, s-a terminat. Dacă spui da şi eu consider că este imprudent, pot să-l anulez şi atunci, de asemenea, totul e terminat. De acord?

— Cu două condiţii, Mac: să te consulţi cu mine înainte de a anula ordinul, după cum şi eu mă voi consulta cu tine înainte să spun da sau nu. Şi a doua: dacă nu reuşim să rezolvăm treaba în ziua Z, mai încercăm în ziua Z plus unu şi Z plus doi.

— Foarte bine. McIver respiră adânc. Faza a treia – în zorii zilei Z, sau Z plus unu, sau Z plus doi – cred că mai mult de trei zile oricum nu putem amâna – transmitem un mesaj radio codificat care să însemne „Daţi-i drumul!” Cele trei baze recepţionează mesajul şi toate trei păsările se ridică în aer şi se îndreaptă spre Al Shargaz. Dacă totul merge bine, se pare că va exista o diferenţă de patru ore între sosirea lui Scrag şi a celorlalţi – probabil Starke va fi ultimul. În momentul în care pasărea aterizează undeva în afara

Iranului, îi înlocuim numărul de înregistrare cu un număr britanic, ceea ce ne aduce parţial în legalitate. În momentul în care aterizează, la Al Shargaz, 747 este încărcat şi imediat îşi ia zborul în albastrul cerului, cu toată lumea la bord. McIver oftă, apoi spuse:

— Asta-i tot. Simplu.

Gavallan nu răspunse imediat; analiza planul şi îi vedea toate neajunsurile, gama largă de pericole.

— E bun, Mac.

— Nu, Andy. Nu e bun deloc.

În apartamentul lui McIver, ora 16:20.

— Nu ştiu, domnule Gavallan, nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat din clipa în care am lăsat-o pe Azadeh pe dâmbul acela şi am pătruns în bază, nici de ceea ce s-a petrecut acolo.

Purta una din cămăşile de uniformă ale lui Pettikin şi un pulover negru, pantaloni şi pantofi negri, era bărbierit şi îngrijit, dar chipul lui era profund marcat de epuizare.

— Dar înainte de asta, totul s-a petrecut aşa cum v-am povestit.

— Cumplit, spuse Gavallan. Dar mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost acolo, căpitane. Dacă n-ai fi fost dumneata, ceilalţi ar fi fost morţi. Fără dumneata ar fi fost pierduţi. Hai să bem ceva, e al naibii de frig. Avem nişte whisky. Făcu un semn către Pettikin. Charlie!

Pettikin se duse la dulap.

— Bineînţeles, Andy.

— Eu nu beau, mulţumesc, domnule McIver, spuse Ross.

— Mi-e teamă că eu am să beau. Ziua nu s-a încheiat şi cine ştie ce ne mai rezervă, spuse McIver.

— Şi eu vreau să beau ceva, interveni Gavallan.

Cei doi bărbaţi sosiseră cu puţin timp în urmă, foarte îngrijoraţi fiindcă trecuseră pe acasă pe la Sharazad şi bătuseră în uşă cu ciocanul de fier, dar niciun răspuns. După aceea veniseră aici. Ross dormita pe sofa şi sărise din somn în momentul în care se deschisese uşa, ameninţând cu kukri-ul.

— Scuzaţi-mă, spusese el, clătinându-se şi punând cuţitul în teacă.

— E în ordine, se prefăcu Gavallan liniştit, deşi încă nu-şi revenise din spaimă. Eu sunt Andrew Gavallan. Bună, Charlie! Unde e Azadeh?

— Mai doarme încă în camera cealaltă, spuse Pettikin.

— Îmi pare rău că te-am făcut să sari în sus, zise Gavallan. Ce s-a întâmplat la Tabriz, căpitane?

Aşa că Ross povestise, cam cu întreruperi, sărind peste episoade, revenind, dar în cele din urmă reuşi să spună ce se întâmplase. Trezirea bruscă din somnul greu îl ameţise, îl durea capul, îl durea tot corpul, dar era mulţumit că izbutise să relateze ce se întâmplase, că putea să reconstituie totul şi să umple treptat toate golurile. Cu excepţia lui Azadeh. Nu, pe ea nu ştia încă unde s-o pună.

În dimineaţa aceasta, când se trezise din visurile şi somnul agitat al nopţii, fusese îngrozit. Totul i se învârtejea în minte, auzea zgomot de motoare, de arme, de pietre aruncate, explozii, avea senzaţia de frig şi îşi privise mâinile ca să se asigure că nu mai visează, că totul este realitate. Atunci văzuse un bărbat care se uita la el şi strigase imediat:

— Unde este Azadeh?

— Încă mai doarme, căpitane Ross, este în camera de la capătul coridorului, îi spusese Pettikin, liniştindu-l. Îţi mai aminteşti de mine? Eu sunt Charles Pettikin… Doshan Tappeh?

Îşi scruta memoria. Totul revenea încet, imagini hidoase alternau cu spaţii mari, foarte mari, complet albe. Doshan Tappeh? Ce e cu Doshan Tappeh? Da, parcă se dusese acolo ca să prindă un elicopter şi să…

— A, da, căpitane, ce mai faci? Mă bucur să… să te văd. Doarme?

— Da, ca un bebeluş.

— Ăsta-i cel mai bun lucru, cel mai bun, spuse el. Creierul lui nu funcţiona încă la toată capacitatea.

— Mai întâi o ceaşcă de ceai. Apoi o baie şi te bărbiereşti, iar eu o să-ţi caut nişte ustensile în acest scop şi ceva de îmbrăcat. Ai aproape aceleaşi măsuri

ca şi mine. Ţi-e foame? Avem ouă şi nişte pâine, dar e cam veche.

— O, nu, mulţumesc, nu mi-e foame. Eşti foarte amabil.

— Îţi sunt profund îndatorat. Îmi face mare plăcere să te văd din nou. Ascultă, deşi mor să ştiu ce s-a întâmplat… ei bine, McIver s-a dus la aeroport să-l aducă pe bosul nostru, Andy Gavallan. Trebuie să se întoarcă cât de curând şi va trebui să le povesteşti, aşa că voi auzi şi eu atunci ce s-a întâmplat. Aşadar, până atunci nicio întrebare, cred că eşti terminat.

— Mulţumesc, da, cam aşa ceva… sunt cam… nu-mi amintesc decât de faptul că am lăsat-o pe Azadeh pe dâmbul acela şi după aceea mai nimic, numai frânturi, până acum o clipă, când m-am trezit. Cât am dormit?

— Aproape şaisprezece ore. Noi, adică Nogger şi cei doi mecanici ai noştri, v-am adus aici pe amândoi, pe dumneata şi pe Azadeh; v-am băgat apoi în pat ca pe nişte copilaşi – Mac şi cu mine. Te-am dezbrăcat, te-am spălat de noroi şi te-am băgat în pat – nu cu foarte multă blândeţe, dar nu v-aţi trezit niciunul, nici dumneata, nici Azadeh.

— E bine? Vreau să spun, Azadeh e bine?

— O, da. M-am uitat la ea de câteva ori, dar încă mai doarme. Dar ce… o, scuză-mă, niciun fel de întrebări! Mai întâi un bărbierit şi o baie. Mi-e teamă că apa e abia călduţă, însă am pus încălzitorul electric în baie, nu e prea rău…

Ross se uita acum la Pettikin care le întindea câte un pahar de whisky lui McIver şi lui Gavallan.

— Eşti sigur că nu vrei şi dumneata, căpitane?

— Nu, nu, mulţumesc.

Fără să-şi dea seama ce face, îşi pipăi încheietura mâinii drepte şi o frecă uşor. Energia îi scădea rapid. Gavallan vedea cât de obosit este omul şi ştia că nu mai are mult timp la dispoziţie.

— În legătură cu Erikki. Nu poţi să-ţi mai aminteşti nimic altceva ca să ne dai o idee cam pe unde ar fi?

— Nu mai mult decât ceea ce v-am spus deja. Poate că Azadeh o să vă ajute mai mult. Sovieticul se numea cumva Cimtarga, adică omul cu care era silit Erikki să

lucreze şi să-l ia întotdeauna la bord când mergea spre frontieră – aşa cum spuneam, se foloseau de ea ca momeală, o ţineau ostatică şi mai era şi o altă complicaţie cu tatăl ei şi o călătorie pe care urmau s-o facă împreună – îmi pare rău, nu-mi pot aminti exact. Celălalt bărbat, cel care era prieten cu Abdollah Han, se numea Mîztrîk, Piotr Oleg.

Asta îi aminti lui Ross de mesajul codificat al lui Vien Rosemont către han, dar decise că nu era treaba lui Gavallan. Nu le povesti nici despre cei pe care-i ucisese, nici de bătrânul pe care îl aruncase sub roţile camionului şi nici că într-o zi se va întoarce în sat şi le va reteza capetele măcelarului şi kalandarului, care fuseseră gata s-o omoare pe ea cu pietre şi să-l mutileze pe el. Va face asta după ce îi va prezenta raportul lui Talbot sau colonelului american, dar mai întâi îi va întreba cine a trădat operaţiunea MECCA. Căci cineva trădase. O clipă, gândul la Rosemont, la Tenzing şi Gueng îl orbi. Când ceaţa din minte i se risipi, văzu ceasul deasupra căminului.

— Trebuie să mă duc undeva, în apropiere de Ambasada Britanică. E departe de aici?

— Nu, putem să te ducem noi dacă vrei. Gavallan îi aruncă o privire lui McIver. Mac, hai să mergem… poate îl mai prind pe Talbot. Mai avem timp să ne întoarcem şi s-o vedem pe Azadeh, şi pe Nogger, dacă mai este aici.

— Bună idee.

— Putem porni chiar acum? Vă rog să mă scuzaţi, dar cred că am să adorm din nou dacă nu plecăm imediat.

Gavallan se ridică şi îşi puse paltonul.

— Am să-ţi împrumut un palton şi nişte mănuşi, îi spuse Pettikin lui Ross.

Observă că privirile acestuia se îndreaptă spre capătul coridorului.

— Vrei s-o trezesc pe Azadeh?

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să-mi arunc o privire înăuntru.

Îl urmăriră cu privirile în timp ce străbătea coridorul cu mersul lui ca de pisică, fără să facă niciun zgomot. Deschise uşa şi rămase o clipă în prag, apoi o închise

la loc, fără zgomot, îşi luă pistolul automat şi cele două kukri, al lui şi al lui Gueng. Reflectă un moment, apoi îl puse pe al său pe poliţa de deasupra căminului.

— În caz că nu mă întorc, spuse el, spuneţi-i că e un dar de la mine pentru Erikki. Pentru Erikki şi pentru ea.

Palatul hanului, ora 17:19. Kalandarul din Abu Mard şedea în genunchi, încremenit de spaimă.

— Nu, nu, Înălţimea Voastră, jur că mullahul Mahmud ne-a pus să…

— Nu e un mullah adevărat, fiu de căţea ce eşti, toată lumea ştie asta. Pe Allah, tu… tu aveai de gând s-o omori pe fiica mea cu pietre? urlă hanul, cu faţa stacojie de furie şi respirând şuierător. Tu ai hotărât? Tu ai hotărât că o să-mi ucizi fiica cu pietre?

— El, Înălţimea Voastră, şopti kalandarul. Mullahul a hotărât după ce a chestionat-o şi ea a recunoscut adulterul cu sabotorul.

— Fiu de căţea nenorocit ce eşti! L-ai ajutat şi i-ai făcut pe plac unui mullah fals… Mincinosule! Ahmed mi-a spus ce s-a întâmplat.

Hanul se sprijini în perne; în spate era un paznic înarmat. Ahmed şi alţi paznici erau în apropierea kalandarului. Najoud, fiica cea mai mare, şi Aysha, cea mai tânără soţie a lui, şedeau într-o parte, încercând să-şi ascundă groaza provocată de furia lui şi înspăimântate la gândul că aceasta s-ar putea întoarce împotriva lor. Lângă uşă şedea în genunchi, îmbrăcat în hainele lui prăfuite de călătorie, Hakim, fratele lui Azadeh, care tocmai sosise şi fusese adus aici sub pază ca răspuns la chemarea hanului şi ascultase cu aceeaşi furie relatarea lui Ahmed în legătură cu ceea ce se petrecuse în sat.

— Fiu de căţea, urlă hanul, salivând abundent. L-ai lăsat… l-ai lăsat pe câinele de sabotor să scape şi pe fiica mea cu el… ai adăpostit un sabotor şi după aceea… după aceea îndrăzneşti să judeci un membru al familiei mele – şi vrei s-o ucizi cu pietre fără să-mi ceri mie încuviinţarea?

— Mullahul a fost cel ca… strigă kalandarul, repetând întruna acelaşi lucru.

— *Făceţi-l să tacă!*

Ahmed îl lovi cu putere peste o ureche, ameţindu-l pe loc. Apoi îl trase cu brutalitate şi îl puse din nou în genunchi, şuierând:

— Încă un cuvânt şi îţi tai limba.

Hanul se străduia să-şi recapete suflul normal.

— Aysha, dă-mi… dă-mi una din pilulele alea…

Aysha se târî în genunchi, deschise cutiuţa şi îi puse în gură o pilulă, apoi îi şterse saliva. Hanul ţinu pilula sub limbă, aşa cum îi spusese doctorul, şi într-o clipă spasmul trecu, vuietul din urechi încetă şi încăperea nu se mai învârti. Ochii lui injectaţi se îndreptară din nou spre bătrânul care gemea şi tremura din tot corpul, incapabil să se mai controleze.

— Fiu de căţea! Aşadar, îndrăzneşti să muşti mâna stăpânului, tu, cu măcelarul tău şi cu satul tău împuţit? Ibrim, se adresă hanul unuia dintre paznicii săi, du-l înapoi la Abu Mard şi omoară-l pe el cu pietre, pune-i pe săteni să arunce cu pietre în el, *să-l bată pe el cu pietre*, şi taie-i mâinile măcelarului.

Ibrim şi un alt paznic îl traseră afară pe omul care urla, îl amuţiră cu o lovitură puternică şi deschiseră uşa, oprindu-se în momentul în care Hakim spuse furios:

— Şi daţi foc satului!

Hanul se uită la el mijind ochii.

— Da, după aceea daţi foc satului, spuse el ca un ecou, neluându-şi ochii de la Hakim, care îi susţinu privirea, încercând să fie curajos. Uşa se închise şi se lăsă o linişte apăsătoare, întreruptă numai de respiraţia gâfâită a lui Abdollah.

— Najoud, Aysha, plecaţi! zise el.

Najoud ezită, fiindcă ar fi vrut să rămână să audă ce sentinţă se pronunţă împotriva lui Hakim, exultând în sinea ei că Azadeh fusese prinsă în adulter şi, ca urmare, trebuia să-şi primească pedeapsa oricând va fi prinsă. Bine, bine, bine, foarte bine. Cu Azadeh or să cadă amândoi, şi Hakim şi Cap-Roşu-cu-Cuţit.

— Am să rămân prin apropiere, Înălţimea Ta, spuse ea.

— Poţi să te duci în apartamentele tale. Aysha, aşteaptă la capătul coridorului.

Cele două femei plecară. Ahmed închise uşa mulţumit, căci totul se desfăşurase aşa cum plănuise. Ceilalţi doi paznici aşteptau în linişte.

Hanul îşi schimbă poziţia şi se strâmbă de durere.

— Aşteptaţi afară. Ahmed, tu stai.

După ce rămaseră numai ei trei în camera mare şi rece, hanul îl privi din nou pe Hakim.

— Dă foc satului, aşa ai spus. Bună idee. Dar asta nu scuză trădarea ta şi a surorii tale.

— Nimic nu poate scuza trădarea faţă de părinte, Înălţimea Ta. Dar nici Azadeh, nici eu nu te-am trădat şi nici n-am complotat împotriva dumitale.

— Mincinosule! L-ai auzit pe Ahmed! A recunoscut că s-a culcat cu sabotorul, a recunoscut!

— A recunoscut că „l-a iubit”, Înălţimea Ta, cu ani şi ani în urmă. A jurat în faţa lui Allah că nu a comis niciodată un adulter şi nu şi-a înşelat soţul. Niciodată! În faţa acelor câini şi feciori de căţea sau mai rău, în faţa acelui mullah de stânga, ce ar fi putut spune fiica hanului? Nu a încercat ea în felul acesta să-ţi apere bunul nume în faţa acelei gloate fără Dumnezeu?

— Tot mai răstălmăceşti cuvintele, tot o mai aperi pe târfa de soră-ta?

Faţa lui Hakim era cenuşie.

— Azadeh s-a îndrăgostit la fel cum s-a îndrăgostit şi mama. Dacă ea e târfă, atunci dumneata ai făcut-o târfă pe mama mea!

Sângele năvăli din nou în obrajii hanului.

— *Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?*

— Acesta este adevărul. Te-ai culcat cu ea înainte să vă căsătoriţi. Pentru că te iubea, ţi-a dat drumul pe ascuns în camera ei, riscându-şi astfel viaţa. Şi-a riscat viaţa pentru că te iubea şi pentru că tu ai rugat-o. Nu l-a convins mama noastră pe tatăl ei să-i dea voie să se căsătorească cu tine, în locul fratelui tău mai mare, care voia să o ia ca pe o a doua soţie?

Vocea lui Hakim se frânse, amintindu-şi de moartea mamei sale pe vremea când el avea abia şapte ani şi Azadeh şase. Nu înţelesese atunci prea multe, numai că mama lor avea nişte dureri îngrozitoare din cauza a ceva ce se numea „tumoare”. Îşi amintea cum tatăl lui, Abdollah, şedea copleşit de durere afară, în curte.

— Nu ţi-a luat ea întotdeauna apărarea în faţa tatălui tău şi a fratelui mai mare, şi când fratele tău a fost omorât şi ai devenit han, nu ea a fost aceea care te-a împăcat cu tatăl tău?

— Nu se poate, n-ai de unde să ştii toate astea, erai… erai prea mic!

— Ne-a spus bătrâna doică Fatemeh înainte să moară, ea ne-a povestit tot ce-şi amintea.

Hanul abia de mai asculta, fiindcă îşi amintea şi el, îşi amintea de accidentul de vânătoare al fratelui său pe care îl pusese la cale cu atâta îndemânare – poate că bătrâna doică ştiuse şi asta, iar dacă a ştiut ea, atunci ştiu acum şi Azadeh şi Hakim şi are cu atât mai multe motive să-i reducă la tăcere. Îşi reaminti şi clipele magice petrecute cu Zâna lui, Naphtala, înainte şi după căsătorie şi în toate zilele până când au început durerile. Erau căsătoriţi abia de un an când se născuse Hakim, de doi ani când apăruse şi Azadeh. Naphtala avea pe atunci numai şaisprezece ani, era subţirică, la fel cum era acum Aysha, dar de o mie de ori mai frumoasă, cu părul ei lung ca o spumă de aur. Mai trăiseră cinci ani ca în Paradis, nu mai avusese alţi copii, dar nu avea importanţă, avea în sfârşit un fiu, puternic şi chipeş. Primii trei fii de la prima soţie muriseră imediat după naştere, iar cele patru fete erau urâte şi certăreţe. Soţia sa nu avea decât douăzeci şi doi de ani, era sănătoasă, puternică şi la fel de minunată ca şi cei doi copii cărora le dăduse naştere. Mai avea destul timp să facă şi alţi copii.

Apoi începuseră durerile. Şi agonia. Doctorii din Teheran nu-i fuseseră de niciun ajutor. Insha'Allah, aşa au spus. Niciun fel de uşurare, în afară de medicamente, din ce în ce mai puternice, iar Naphtala se stingea văzând cu ochii. Allah s-o odihnească în pace şi să mă ajute şi pe mine s-o reîntâlnesc acolo. Se uita la Hakim şi vedea trăsăturile lui Azadeh, care erau ale mamei sale şi îl asculta pe Hakim care continua să vorbească:

— Azadeh s-a îndrăgostit şi ea, Înălţimea Ta. Nu poţi s-o ierţi pentru că l-a iubit pe bărbatul acela? Avea numai şaisprezece ani când a fost rechemată de la

şcoala din Elveţia, aşa cum am fost şi eu alungat mai târziu la Kvoy.

— Pentru că aţi fost amândoi trădători, nerecunoscători, răi! răcni hanul, simţind din nou un vuiet în urechi. Ieşi afară! Trebuie… trebuie să stai departe de toţi ceilalţi, sub pază, până am să trimit după tine. Ahmed, ai grijă de asta şi pe urmă întoarce-te aici.

Hakim se ridică în picioare, gata-gata să izbucnească în plâns, ştiind ce avea să se întâmple şi neavând nicio putere să se împotrivească. Ieşi clătinându-se şi împleticindu-se. Ahmed dădu paznicilor ordinele necesare şi se întoarse în cameră. Acum hanul zăcea cu ochii închişi, era pământiu la faţă, respiraţia îi era şi mai greoaie. Allah, ajută-ne să nu moară încă, îşi spuse Ahmed.

Hanul deschise ochii şi privirea i se aţinti asupra lui Ahmed.

— Trebuie să iau o hotărâre în privinţa lui, Ahmed. Şi asta repede.

— Da, Înălţimea Ta, începu consilierul său, alegându-şi cuvintele cu grijă. Nu ai decât doi fii, pe Hakim şi copilaşul. Dacă moare cumva Hakim sau devine orb ori infirm, adăugă el zâmbind straniu, atunci Mahmud, soţul Înălţimii Sale Najoud, va fi regent până.

— Nătărăul ăla? Pământurile şi puterea noastră ar fi pierdute în mai puţin de un an.

Pe chipul hanului apărură pete de roşeaţă şi îi era din ce în ce mai greu să se concentreze.

— Dă-mi una din pilulele alea.

Ahmed se conformă, îi dădu apă şi îl încurajă:

— Eşti în mâinile lui Allah, ai să te refaci, nu-ţi face griji.

— Nu-ţi face griji, repetă hanul, simţind o durere puternică în piept. A fost voia lui Allah că mullahul a murit la timp… ciudat… Piotr Mîztrîk şi-a respectat partea care îi revenea din înţelegere… deşi el… mullahul, a murit prea repede… prea repede…

— Da, Înălţimea Ta.

Între timp, spasmul trecuse din nou.

— Ce… ce sfat îmi dai în legătură cu Hakim?

Ahmed se prefăcu că reflectează o clipă.

— Fiul dumitale Hakim este un bun musulman, ar putea fi pregătit, a condus bine afacerile de la Kvoy şi nu a fugit, aşa cum probabil că ar fi putut face. Nu este un om violent, cu excepţia situaţiilor în care îşi apără sora. Dar lucrul acesta este foarte important, fiindcă aici e cheia. Se apropie şi îi spuse blând hanului: Numeşte-l moştenitorul dumitale, Înăl…

— Niciodată!

— Cu condiţia să jure pe Allah să-l păzească pe fratele lui mai mic aşa cum o păzeşte pe sora lui, cu condiţia ca sora lui să se întoarcă imediat din proprie voinţă la Tabriz. În realitate, Înălţimea Ta, nu ai nicio dovadă reală împotriva lor, numai bârfe. Ai încredere în mine că am să aflu adevărul în legătură cu ei doi şi am să-ţi raportez în secret.

Hanul făcea eforturi să se concentreze şi să asculte atent, darii venea foarte greu.

— Ah, fratele este momeala pentru a o aduce aici pe soră, aşa cum a fost momeala şi pentru soţul ei? Şi amândoi momeală unul pentru celălalt!

— Da, Înălţimea Ta, bineînţeles că a fost ideea dumitale înaintea mea. În schimbul faptului că îl repui pe fratele ei în drepturi, Azadeh va trebui să jure în faţa lui Allah că va sta aici să-l ajute.

— A, o să facă asta, o s-o facă cu siguranţă.

— Şi atunci amândoi vor fi la îndemâna dumitale şi vei putea să te joci cu ei după bunul dumitale plac, indiferent dacă sunt vinovaţi sau nu.

— Sunt vinovaţi.

— Dacă sunt vinovaţi – şi voi afla curând adevărul dacă îmi acorzi deplină autoritate să cercetez faptele – atunci va fi voia lui Allah ca ei să moară încet. Îl vei numi moştenitor al dumitale pe soţul Fazuliei, care nu este însă mult mai bun ca Mahmud. Dacă nu sunt vinovaţi, atunci Hakim să fie moştenitor, cu condiţia ca ea să rămână aici. Şi dacă se va întâmpla – tot din voia lui Allah – ca Azadeh să rămână văduvă, se va logodi cu oricine îi va cere Înălţimea Ta, numai ca Hakim să rămână moştenitor.

Abdollah Han oftă, pierdut în gânduri. Oboseala îl sleia de puteri.

— Acum vreau să dorm. Trimite-mi paznicii înapoi şi după cină să-mi aduni „devotata” familie aici şi o să facem aşa cum ai propus tu. Zâmbi cinic. E foarte înţelept să nu-ţi faci iluzii.

— Da, Înălţimea Ta. Ahmed se ridică în picioare.

Hanul îi invidie trupul zvelt şi puternic.

— Stai, mai e ceva…

Rămase o clipă pe gânduri, fiindu-i din ce în ce mai greu să se concentreze.

— A, da, unde este Cap-Roşu-cu-Cuţitul?

— Cu Cimtarga, în apropiere de frontieră, Înălţimea Ta. Cimtarga a spus că ar putea să lipsească câteva zile. Au plecat marţi dimineaţă.

— Marţi? Ce zi e azi?

— Sâmbătă, Înălţimea Ta, răspunse Ahmed, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— A, da, sâmbătă.

Alt val de oboseală. Avea o senzaţie stranie pe faţă şi ridică mâna ca sa se frece, dar efortul i se păru prea mare.

— Ahmed, află unde este. Dacă se întâmplă ceva… dacă am un alt atac şi… ei bine, să ai grijă să fiu dus imediat la Teheran, la Spitalul Internaţional. Imediat, ai înţeles?

— Da, Înălţimea Ta.

— Află unde este şi… şi în zilele următoare ţine-l pe-aproape. Treci peste capul lui Cimtarga. Ţine-l pe Cap-Roşu-cu-Cuţitul prin preajmă.

— Da, Înălţimea Ta.

Când paznicul intră din nou în încăpere, hanul închise ochii şi simţi cum se cufundă în adâncuri.

— Nu există alt Dumnezeu decât Allah, murmură el, foarte înspăimântat.

În apropiere de graniţa de nord, la est de Julfa, ora 18:05. Era aproape de asfinţit şi elicopterul lui Erikki se afla sub un fel de şopron improvizat, cu acoperişul afundat deja în zăpadă din cauza furtunii din noaptea precedentă, şi Erikki ştia că dacă mai stă mult timp la temperatură sub zero grade n-o să mai fie bun de nimic.

— Nu puteţi să-mi daţi nişte pături, sau paie, sau altceva ca să-l apăr? îl întrebase el pe şeicul Baiazid în momentul în care se întorseseră de la Rezaiyeh cu trupul bătrânei, căpetenia tribului, cu două zile în urmă. Elicopterul are nevoie de căldură.

— Nu avem destulă nici pentru noi.

— Daca îngheaţă, nu mai funcţionează, spuse el, necăjit că şeicul nu-i dă voie să plece imediat la Tabriz, la numai o sută de kilometri depărtare.

Era bolnav de îngrijorare din cauza lui Azadeh şi se întreba ce se întâmplase cu Ross şi cu Gueng.

— Dacă nu mai funcţionează, cum o să mai plecăm din munţii ăştia?

Bodogănind, şeicul le poruncise oamenilor lui să înjghebe un adăpost şi îi dăduse nişte piei de oaie şi capră, pe care Erikki la pusese unde considerase că vor fi de mai mult folos. De cum se lumină de ziuă, încercase să plece. Spre stupoarea lui, Baiazid îi spusese că el şi elicopterul trebuiau să fie răscumpăraţi.

— Trebuie să ai răbdare, căpitane. Eşti liber să te plimbi calm prin satul nostru, împreună cu un paznic, să mai meştereşti câte ceva la pasărea ta, spusese scurt Baiazid. Sau poţi să fii nerăbdător şi furios şi atunci vei fi legat şi tratat ca o fiară sălbatică. Eu nu vreau să am necazuri, căpitane, niciun fel de necazuri şi nici ceartă. Vrem o răscumpărare de la Abdollah Han.

— Dar ţi-am spus că el mă urăşte şi nu va consimţi să mă r[s…

— Dacă el spune nu, căutăm răscumpărare în altă parte. De la compania ta din Teheran sau de la guvern – poate de la patronii tăi sovietici. Între timp, stai aici şi eşti oaspetele nostru, mănânci ce mâncăm şi noi, dormi cum dormim şi noi, împărţim totul. Sau poţi să stai legat şi flămând. Oricum vei sta aici până va fi plătită o răscumpărare.

— Dar asta poate să dureze o lună sau…

— Insha'Allah!

Toată ziua precedentă şi jumătate din noapte, Erikki încercase să se gândească la o modalitate de a scăpa din această capcană. Îi luaseră grenada, dar îi lăsaseră cuţitul, însă paznicii lui erau foarte atenţi în

permanenţă. Prin zăpezile astea adânci, ar fi fost imposibil pentru el, îmbrăcat cum era cu costumul de zbor şi cu cizme în picioare, să ajungă până jos, în vale, şi chiar şi aşa, se afla oricum într-un ţinut ostil. Tabrizul era la numai treizeci de minute de zbor cu elicopterul, dar pe jos?

— O să mai ningă în noaptea asta, căpitane.

Erikki se întoarse. Baiazid era la un pas în spatele lui şi nu-l auzise când se apropiase.

— Da, încă două-trei zile de vreme de-asta şi pasărea mea, adică elicopterul, n-o să mai poată zbura, bateria o să moară şi cea mai mare parte a instrumentelor o să fie distrusă. Trebuie să-l pornesc în fiecare zi ca să se încarce bateria şi să-l încălzesc. Altfel, cine o să mai răscumpere o epavă de elicopter?

Baiazid rămase un moment pe gânduri.

— Cât timp trebuie să meargă motoarele?

— Zece minute pe zi – minimum.

— Foarte bine. După ce se lasă complet întunericul, în fiecare zi, poţi să porneşti motorul, dar mai întâi mă anunţi pe mine. O să te ajutăm să-l tragi la loc deschis şi ai să porneşti motoarele. În timpul ăsta, cinci arme vor fi aţintite spre tine, în caz că te vei simţi tentat să…

— În acest caz n-am să mă simt tentat să… râse Erikki.

— Bine. Baiazid zâmbi. Era un bărbat chipeş, deşi avea dinţii stricaţi.

— Când îi trimiteţi vorbă hanului?

— Omul nostru a şi plecat, dar cu zăpada asta e nevoie de o zi întreagă ca să ajungă jos, chiar călare. De acolo nu mai e însă mult până la Tabriz. Dacă hanul răspunde favorabil imediat, poate că primim răspunsul chiar mâine, poate poimâine, depinde de zăpadă.

— Poate niciodată. Cât timp o să aşteptaţi?

— Toţi oamenii din Nordul îndepărtat sunt la fel de nerăbdători?

Erikki împinse bărbia înainte.

— Zeii străvechi erau foarte nerăbdători când erau ţinuţi undeva fără voia lor şi ne-au transmis şi nouă

asta. E foarte rău să fii ţinut undeva împotriva voinţei tale, foarte rău.

— Suntem oameni săraci şi suntem în război. Trebuie să luăm ceea ce ne oferă Allah. Răscumpărarea este un obicei străvechi.

Baiazid zâmbi subţire.

— Am învăţat de la Saladin să fim cavaleri cu prizonierii noştri, spre deosebire de mulţi dintre creştini. Creştinii nu sunt vestiţi pentru spiritul lor cavaleresc. Noi suntem tra…

Auzul lui era mai fin decât al lui Erikki şi ochii mai ageri.

— Uite acolo jos, în vale.

Acum auzi şi Erikki motorul. Avu nevoie de câteva clipe ca să prindă zgomotul înfundat, camuflat al elicopterului care se apropia dinspre nord.

— Este un Kajîciokiv 16. Aparat din forţele de sprijin ale armatei sovietice. Ce face?

— Se îndreaptă spre Julfa. Şeicul scuipă pe jos. Fiii ăştia de căţea vin şi pleacă după cum le e pofta.

— Se strecoară mulţi acum în ţară?

— Nu mulţi, dar şi unul e prea mult.

DUMINICĂ
Capitolul 16

În cartierul de nord, ora 21:14. Azadeh conducea maşina mică, zgâriată şi destul de turtită de-a lungul străzii pe care se aflau case elegante şi blocuri, cele mai multe cufundate în întuneric, unele jefuite sălbatic. Avea farurile aprinse nepăsător pe fază lungă, orbindu-i pe cei care veneau din sens opus, şi ţinea mâna apăsată pe claxon. Frână brusc, viră scurt şi periculos prin circulaţia destul de intensă, evitând la milimetru un accident, şi se îndreptă spre garajul uneia din clădirile înalte, făcând cauciucurile să scrâşnească.

În garaj era întuneric. În buzunarul portierei, Azadeh avea o lanternă. O aprinse, ieşi din maşină şi o încuie. Purta o jachetă călduroasă şi bine croită, o fustă groasă şi cizme, mănuşi îmblănite şi o pălărie de sub care se revărsa în cascadă părul ondulat. La capătul celălalt al garajului era o scară şi un comutator. Când încercă să aprindă lumina, becul din apropiere explodă şi totul se cufundă din nou în întuneric. Urcă greu scările. La fiecare etaj erau patru apartamente. Cel pe care îl închiriaseră de la tatăl ei, ea şi cu Erikki, se afla la etajul trei, cu faţa la stradă.

— Nu este deloc riscant, Mac, spusese ea când îi anunţase că vrea să plece, iar ei încercaseră să o convingă să rămână în apartamentul lor. Dacă tatăl meu îmi porunceşte să mă întorc la Tabriz, faptul că stau cu voi nu-mi va fi de niciun ajutor. Acasă la mine am telefon, am haine şi un servitor. Este la numai jumătate de kilometru depărtare şi pot să vin uşor pe jos până aici. Am să vin în fiecare zi să văd dacă sunt noutăţi şi am să trec şi pe la birou, apoi am să aştept. Asta e tot ce pot face.

Nu le spusese că preferă să fie departe de el şi de Charlie Pettikin. Îmi plac amândoi, sunt foarte drăguţi, îşi spusese ea, dar nu sunt nici pe departe ca Erikki. Sau ca Johnny. Ah, Johnny, ai fost un înţelept că ai plecat de la Mac, foarte înţelept, totuşi eşti încă prea aproape. Ce să fac eu cu tine, să îndrăznesc să te văd din nou?

Şi la etajul trei era întuneric, însă Azadeh avea lanterna şi găsi uşor cheia; o introduse în broască şi se simţi privită. Se întoarse înspăimântată. Vagabondul jegos şi nebărbierit se deschisese la pantaloni şi îşi mişca penisul rigid către ea.

— Te aşteptam, prinţesă a târfelor, şi să mă bată Allah dacă ăsta al meu nu e gata pentru tine, şi prin faţă, şi prin spate, şi…

Bărbatul se apropia de ea, rostind fel de fel de obscenităţi. Azadeh se dădea înapoi, îngrozită, apoi puse mâna pe cheie, o răsuci rapid şi dădu uşa de perete.

Dobermanul era acolo. Omul încremeni. Un urlet rău prevestitor şi câinele se repezi spre el. Cuprins de panică, bărbatul ţipă şi încercă să dea cu piciorul în animal, apoi o luă la fugă în jos pe scară, cu câinele mârâind şi lătrând în urma lui, muşcându-l de picioare şi sfâşiindu-i hainele. Azadeh strigă în urma lui:

— Hai, nu vrei să mi-o arăţi?

— O, Înălţimea Voastră, nu v-am auzit când aţi bătut la uşă, ce s-a întâmplat? strigă bătrânul servitor, venind în goană din bucătărie.

Azadeh îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— Naiba să te ia, Ali. Ţi-am spus de o mie de ori să mă aştepţi jos, cu câinele. Eu vin întotdeauna la timp. Nu întârzii niciodată. Chiar n-ai niciun pic de minte?

Bătrânul îşi ceru iertare, însă o voce aspră din spatele lui i-o reteză scurt:

— Du-te şi adu câinele!

Azadeh se întoarse şi simţi că i se strânge stomacul

— Bună seara, Înălţimea Voastră.

Era Ahmed Dursak, înalt, cu barba îngrijită, cu faţa îngheţată. Stătea în uşa livingului. Insha'Allah, îşi spuse ea. Aşadar, aşteptarea s-a încheiat şi o luăm de la capăt.

— Bună seara, Ahmed.

— Înălţimea Voastră, vă rog să mă scuzaţi, nu mi-am dat seama cum sunt oamenii din Teheran, altfel aş fi aşteptat eu însumi în faţa clădirii. Ali, adu câinele!

Îngrozit şi continuând să murmure tot felul de scuze, servitorul porni în grabă în jos pe scări. Ahmed închise uşa şi se uită la Azadeh, care apucase un

descălţător şi îşi scotea cizmele, punându-şi papucii turceşti, cu vârfurile întoarse. Trecu pe lângă el în livingul confortabil, mobilat în stil occidental, şi se aşeză, cu inima bătându-i puternic. În cămin licărea un foc. În încăpere erau covoare obişnuite, fără vreun preţ anume, unele pe jos, altele atârnate pe pereţi. Lângă ea se afla o măsuţă pe care se vedea kukri-ul lăsat de Ross.

— Ai veşti de la tatăl şi de la soţul meu?

— Înălţimea Sa Hanul e bolnav, foarte bolnav şi…

— Ce boală are? întrebă Azadeh, sincer îngrijorată.

— Un infarct.

— Allah să-l aibă în paza lui – când s-a întâmplat?

— Joia trecută. Ahmed îi citi gândurile. A fost în ziua în care dumneavoastră… şi sabotorul eraţi în satul Abu Mard. Aşa-i?

— Aşa cred. Ultimele câteva zile au fost foarte confuze, spuse ea cu o voce de gheaţă. Cum se simte tata?

— Atacul de joi a fost blând, slavă lui Allah. Însă sâmbătă, înainte de miezul nopţii, a mai avut unul, mult mai grav. Ahmed o privea foarte atent.

— Cum aşa, mult mai grav? Te rog, nu te juca cu mine! Spune-mi imediat tot ce s-a întâmplat!

— O, îmi cer iertare, Înălţimea Voastră, n-am avut intenţia să mă joc.

Vocea lui era în continuare foarte politicoasă şi îşi mutase privirea de pe picioarele ei. Acum îi admira patosul şi mândria şi ar fi vrut foarte mult să se joace cu ea.

— Doctorul a spus că este o criză gravă şi acum toată partea stângă a corpului Înălţimii Sale este aproape paralizată. Poate încă să vorbească, dar cu oarecare dificultate. Mintea îi este însă la fel de limpede. Doctorul a spus că s-ar putea reface mult mai repede la Teheran, însă călătoria nu este încă posibilă.

— Se va vindeca? întrebă ea.

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Voia lui Allah. Mie mi se pare foarte bolnav. Doctorul – n-am o părere prea bună despre el – a spus că şansele Înălţimii Sale vor fi mult mai mari dacă va fi adus aici, la Teheran.

— Atunci adu-l aici cât mai curând posibil.

— Aşa voi face, negreşit, Înălţimea Voastră. Acum am însă un mesaj pentru Înălţimea Voastră. Hanul, tatăl dumneavoastră, spune aşa: „Vreau să te văd. Imediat. Nu ştiu cât timp am să mai trăiesc şi trebuie făcute şi confirmate anumite aranjamente. Fratele tău Hakim este acum cu mine şi…”

— Allah să-l aibă în paza lui! izbucni Azadeh. Tata s-a împăcat cu Hakim?

— Înălţimea Sa l-a făcut moştenitorul său, dar vă rog…

— Oh, asta e minunat, minunat! Allah fie lăudat, dar…

— Vă rog să aveţi răbdare şi să mă lăsaţi să termin mesajul. „Fratele tău Hakim este acum cu mine şi l-am făcut moştenitorul meu, cu anumite condiţii din partea ta şi din partea lui”.

Ahmed şovăi şi Azadeh ar fi vrut să spună ceva ca să umple tăcerea, însă mândria o împiedică.

— „De aceea este necesar să te întorci imediat cu Ahmed”. Acesta este mesajul, Înălţimea Ta.

Uşa de la intrare se deschise. Ali o încuie pe dinăuntru, apoi dezlegă câinele. Animalul veni imediat în living şi îşi puse capul în poala lui Azadeh.

— Bravo, Reza, îi spuse ea, mângâindu-l şi profitând de prezenţa lui ca să-şi adune gândurile. Acum stai jos, hai, jos!

Câinele o ascultă şi se întinse la picioarele ei, cu ochii pe uşă şi pe Ahmed, care stătea în picioare lângă cealaltă canapea. Mâna lui Azadeh se juca absentă cu teaca kukri-ului. Atingerea lui o făcea să se simtă mai sigură de sine; Ahmed sesiză semnificaţia gestului.

— Jură în faţa lui Allah că mi-ai spus adevărul!

— Da, Înălţimea Voastră, jur în faţa lui Allah!

— Atunci vom pleca imediat, spuse ea. Se ridică în picioare şi întrebă: Ai venit cu maşina?

— Da, Înălţimea Ta. Am adus o limuzină cu şofer. Dar mai sunt şi alte veşti – bune şi rele. Înălţimea Sa a primit duminică o cerere de răscumpărare. Excelenţa Sa soţul dumneavoastră se află în mâinile bandiţilor, ale nomazilor…

Azadeh făcu un efort să-şi ţină firea, dar simţea cum i se moaie genunchii.

— …undeva în apropiere de frontiera sovietică. Atât el, cât şi elicopterul. Se pare că aceşti… aceşti bandiţi pretind a fi kurzi, dar hanul se îndoieşte. L-au luat prin surprindere pe sovieticul Cimtarga şi pe oamenii acestuia şi i-au ucis pe toţi, capturându-l pe Excelenţa Sa şi elicopterul în dimineaţa zilei de joi, aşa spun. Apoi au zburat la Rezaiyeh unde a fost văzut într-adevăr şi părea teafăr şi nevătămat înainte de a decola din nou.

— Allah fie lăudat, fu tot ce-i permise mândria ei să spună. Şi soţul meu a fost răscumpărat?

— Cererea de răscumpărare a sosit sâmbătă seara târziu, prin mai mulţi intermediari. Imediat ce şi-a recăpătat cunoştinţa, ieri, Înălţimea Sa mi-a dat mesajul pentru dumneavoastră şi m-a trimis aici să vă conduc.

Azadeh înţelese clar semnificaţia cuvintelor „sa vă conduc” şi îşi dădu seama de seriozitatea lor, dar Ahmed nu făcu niciun gest evident şi băgă mâna în buzunar.

— Înălţimea Sa Hakim mi-a dat asta pentru dumneavoastră.

Îi înmână un plic sigilat. Azadeh îl deschise sfâşiind cu zgomot sigiliul, speriind câinele. Era un bilet de la Hakim:

Draga mea, Înălţimea Sa m-a numit moştenitorul său şi ne-a repus pe amândoi în drepturi, cu anumite condiţii – condiţii minunate, cu care este uşor să fim de acord. Vino repede înapoi, este foarte grav bolnav şi nu vrea să se ocupe de răscumpărare până nu te vede. Salaam.

Sufocată de fericire, Azadeh se apucă să-şi împacheteze imediat lucrurile, îşi făcu o sacoşă în câteva clipe, mâzgăli un bilet pentru McIver şi îi spuse lui Ali să i-l ducă a doua zi. Dintr-un impuls aparte, puse mâna pe kukri şi îl luă cu ea în momentul în care ieşi pe uşă. Ahmed nu spuse nimic, se mulţumi s-o urmeze.

MARŢI
Capitolul 17

Tabriz – în palatul hanului, ora 10:50. Azadeh îl urmă pe Ahmed în încăperea mobilată în stil occidental, spre patul uriaş. Acum, când se afla din nou între zidurile palatului, i se strânsese pielea pe ea de frică. Lângă pat şedea o infirmieră în uniformă apretată, cu o carte jumătate deschisă în poală, şi se uita curioasă la ei prin ochelari. Nişte perdele vechi de brocart acopereau ferestrele ca să nu mai tragă. Luminile erau reduse, în aer stăruia un miros de om bătrân.

Hanul stătea cu ochii închişi. Avea faţa pământie şi respiraţia strangulată. De braţul lui era conectat un recipient cu perfuzie, aflat lângă pat. Pe jumătate adormită într-un fotoliu şedea Aysha, micuţă şi făcută ghem, cu părul nepieptănat şi cu dâre de lacrimi pe faţă. Azadeh îi zâmbi nesigur, îi era milă de ea, apoi i se adresă infirmierei cu o voce şovăielnică:

— Cum se simte Înălţimea Sa?

— Bine. Dar nu trebuie să aibă emoţii şi nici să fie deranjat, răspunse infirmiera blând, într-o turcă nesigură.

Azadeh se uită mai bine la ea şi văzu că este europeană, în jur de cincizeci de ani, cu părul castaniu vopsit şi o cruce roşie pe mânecă.

— O, sunteţi englezoaică sau franţuzoaică?

— Scoţiană, răspunse femeia în engleză cu vădită uşurare şi cu un uşor accent. Continuă să vorbească încet, cu ochii la han: Sunt sora Bain de la spitalul din Tabriz. Pacientul este bine, atât cât poate fi de bine în condiţiile date şi ţinând seama de faptul că nu vrea sa facă ce i se spune. Dar dumneavoastră cine sunteţi, vă rog?

— Sunt fiica lui, Azadeh. Acum am sosit de la Teheran – a trimis după mine. Am… am călătorit toată noaptea.

— A, da, spuse ea, uimită că o femeie atât de frumoasă putuse fi zămislită de un bărbat aşa de urât. Dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, drăguţo, ar fi mai

bine să-l lăsăm să doarmă. De cum se trezeşte, am să-i spun că eşti aici şi am să trimit după dumneata. Acum e mai bine să doarmă.

— Vă rog, unde este garda Înălţimii Sale? întrebă iritat Ahmed.

— Nu e nevoie de oameni înarmaţi în camera unui bolnav. Le-am spus să plece.

— Aici va fi întotdeauna garda personală a Înălţimii Sale, atât timp cât Înălţimea Sa nu a poruncit ca aceasta să plece.

Ahmed se întoarse furios pe călcâie şi ieşi din cameră.

— Aşa e obiceiul, soră, spuse Azadeh.

— A, foarte bine. Dar este un obicei de care ne putem lipsi.

Azadeh îşi privi din nou tatăl – abia dacă îl recunoştea. Încerca să-şi învingă groaza care punea tot mai mult stăpânire pe ea. Chiar şi aşa, chiar şi aşa, îşi spunea ea, tot ne mai poate distruge, pe mine şi pe Hakim, căci are în serviciul lui pe câinele de pază, Ahmed.

— Vă rog să-mi spuneţi adevărul: cum se simte?

Zbârciturile de pe faţa femeii se adânciră şi mai mult.

— Facem tot ce putem.

— Ar fi mai bine pentru el la Teheran?

— Dacă mai are încă o criză, da, ar fi mai bine.

Sora Bain îi lua pulsul în timp ce vorbea.

— Dar n-aş recomanda să fie mutat din loc, nu, nici vorbă. Cel puţin nu acum.

Făcu o însemnare pe foaia de observaţie, apoi aruncă o privire spre Aysha.

— Ai putea să-i spui doamnei că nu e nevoie să stea aici. Ar fi mai bine să se odihnească puţin sărmana copilă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să mă amestec. Îmi pare rău, dar şi acesta este un obicei. Este… este posibil să mai aibă o altă criză?

— Asta nu se ştie niciodată, fetiţo, numai Dumnezeu ştie. Noi sperăm tot ce e mai bine.

Amândouă întoarseră privirile spre uşa care se deschise. Hakim stătea în cadrul uşii, radiind de

fericire. Ochii lui Azadeh se luminară imediat şi îi spuse infirmierei:

— Vă rog să mă chemaţi imediat ce se trezeşte Înălţimea Sa.

Străbătu apoi repede încăperea, ieşi pe coridor închizând uşa în urma ei şi îl îmbrăţişă strâns.

— O, Hakim, dragul meu, e atâta timp de când nu ne-am mai văzut, spuse ea dintr-o răsuflare. O, e chiar adevărat?

— Da, da, este, dar cum a…

Hakim se opri brusc, auzind zgomot de paşi. Ahmed coti pe coridor împreună cu un paznic înarmat şi veni spre ei.

— Mă bucur că te-ai întors, Ahmed, spuse el politicos. Şi Înălţimea Sa se va bucura.

— Mulţumesc, Înălţimea Ta. S-a întâmplat ceva deosebit în absenţa mea?

— Nu, cu excepţia faptului că Fazir, colonelul de la poliţie, a venit în dimineaţa asta să-l vadă pe tata.

Ahmed simţi un fior rece pe şira spinării.

— A fost primit înăuntru?

— Nu. Ai lăsat instrucţiuni că nimeni nu are voie să fie primit fără încuviinţarea specială a Înălţimii Sale, iar tata a dormit aproape toată ziua – am verificat din oră în oră şi sora a spus că n-a intervenit nicio schimbare.

— Bine. Mulţumesc. Colonelul a lăsat vreun mesaj?

— Nu. Noi o să fim în Salonul Albastru, te rog să ne chemi în momentul în care se trezeşte tata.

Ahmed îi urmări cu privirea cum se îndepărtau braţ la braţ pe coridor, tânărul bărbat înalt şi chipeş, sora zveltă şi aţâţătoare. Trădători? Nu am prea mult timp ca să obţin dovada, îşi spuse el. Se întoarse în camera bolnavului şi văzu paloarea de pe chipul hanului. Nările lui se răzvrătiră împotriva mirosului greu. Se aşeză comod pe vine şi îşi începu veghea, ignorând privirea dezaprobatoare a infirmierei. Ce voia Fazir, fiul ăsta de căţea? se întreba el. Sâmbătă seara sosise un curier secret de la Piotr Mîztrîk.

— Am un mesaj secret pentru Înălţimea Sa, spusese sovieticul.

Ajuns în camera bolnavului, omul spusese:

— Înălţimea Voastră, trebuie să vă transmit mesajul când veţi fi singur.

— Transmite-mi-l acum! Ahmed este consilierul meu de încredere. Vorbeşte!

Omul se supusese cam fără voie şi Ahmed îşi amintea şi acum că hanul se înroşise brusc la faţă când începuse să-l citească.

— Să aştept răspuns? întrebă viclean sovieticul

Înecându-se de furie, hanul dăduse violent din cap şi îi făcuse semn omului să plece, apoi îi dăduse scrisoarea lui Ahmed. Mîztrîk spunea:

Dragă prietene, am fost foarte şocat să aud că eşti bolnav. Aş veni imediat să te văd, dar trebuie să rămân aici ca să rezolv nişte chestiuni urgente. Am veşti proaste pentru dumneata: s-ar putea ca dumneata şi cercul dumitale de spioni să fi fost trădaţi Serviciului Intern de Informaţii sau SAVAMA. Ştiai că ticălosul acela de Abrim Pahmudi este acum şeful noii variante a SAVAK-ului? Dacă cineva te-a trădat la Pahmudi, să fii gata să fugi imediat, altfel vei afla cum arată pe dinăuntru o cameră de tortură. Dacă nu este prea primejdios, am să apar marţi după lăsarea întunericului. Noroc.

Aproape în aceeaşi clipă, Fazir, şeful poliţiei, venise să-l aresteze pe omul pe care îl trădase. Hanul nu avusese altceva de făcut decât să-i arate mesajul.

— E adevărat? În legătură cu Pahmudi?

— Da. Este un vechi prieten de-al dumneavoastră, nu-i aşa? întrebase Fazir, zgândărindu-l.

— Nu… nu este. Ieşi afară!

— Desigur, Alteţă. Între timp, să ştiţi că această casă este pusă sub supraveghere. Nu trebuie să fugiţi. Vă rog să nu faceţi nimic când va veni Mîztrîk marţi, vă rog să nu faceţi nimic pentru a încuraja şi mai mult revoltele din Azerbaidjan. Cât despre Pahmudi şi SAVAMA, ei nu pot face nimic aici fără aprobarea mea. Acum, eu sunt Legea la Tabriz. Ascultaţi-mă şi vă voi apăra, nu mă ascultaţi şi veţi fi peşcheşul lui.

Fazir plecase şi hanul explodase de furie, mai furios decât îl văzuse Ahmed vreodată. Furia ajunse la paroxism şi dintr-o dată se curmă – hanul zăcea pe podea, şi el, Ahmed, se uita la el, aşteptându-se să-l

vadă mort. Dar nu era mort. Avea însă o paloare de ceară şi respiraţia îi devenise şuierătoare, cu întreruperi şi horcăieli.

— Voia lui Allah, murmura Ahmed, dorind să nu-i fie dat să retrăiască acea noapte.

În Salonul Albastru, ora 11:15. Când rămaseră absolut singuri, Hakim o îmbrăţişă pe Azadeh, ridicând-o de la podea.

— E minunat, o, ce minunat este să te văd din nou! începu ea, însă tânărul o avertiză:

— Vorbeşte în şoaptă, Azadeh, pereţii au urechi şi fără îndoială că iar ascultă cineva şi acum, gata să răstălmăcească din nou şi să mintă.

— Najoud? Blestemată să fie pentru totdeauna şi…

— Sst, draga mea, nu ne mai poate face niciun rău acum. Eu sunt moştenitorul, în mod oficial.

— O, spune-mi ce s-a întâmplat, spune-mi totul!

Se aşezară pe canapeaua lungă, alcătuită din perne, şi Hakim începu să povestească repede.

— Mai întâi despre Erikki: răscumpărarea este de zece milioane de riali, pentru el şi pentru elicopterul 212 şi…

— Tata poate să se mai tocmească şi să plătească, apoi să-i găsească şi să-i facă bucăţele.

— Da, fireşte că poate şi mi-a spus chiar de faţă cu Ahmed că de cum te întorci, va începe negocierile cu ei şi e adevărat că m-a numit moştenitorul lui cu condiţia să jur că îl voi iubi pe micuţul Hassan şi că voi avea grijă de tine – bineînţeles că am jurat foarte fericit imediat – şi a spus că şi tu trebuie să juri pe Allah acelaşi lucru, că vom jura amândoi să rămânem la Tabriz, eu ca să învăţ de la el cum să conduc treburile, iar tu ca să mă ajuţi. O, vom fi atât de fericiţi!

— Asta e tot ce avem de făcut? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

— Da, da. M-a numit moştenitorul lui în faţa întregii familii. Arătau de parcă erau gata să moară, nu alta, dar asta n-are importanţă. Tata a enumerat condiţiile în faţa lor şi eu am consimţit imediat,

bineînţeles, aşa cum o să faci şi tu. De ce n-am fi de acord?

— Desigur, desigur, orice! Dumnezeu veghează asupra noastră.

Azadeh îl îmbrăţişă din nou, ştergându-şi lacrimile de bucurie de umărul lui. Tot timpul cât durase drumul înapoi de la Teheran, alături de Ahmed care nu era deloc comunicativ, se chinuise cu gândul ce vor însemna acele condiţii, în ce vor consta. Dar acum?

— E de necrezut, Hakim, e ca un miracol. Bineînţeles că o să-l iubim pe micul Hassan şi o să-i transmiţi lui hanatul, dacă aceasta este dorinţa tatei. Allah să ne apere şi să-l apere şi pe el şi pe Erikki. Şi Erikki va putea să zboare oricât pofteşte – de ce n-ar zbura? O, o să fie atât de minunat! Azadeh se şterse la ochi. Oh, cred că arăt îngrozitor.

— Arăţi minunat. Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu tine – nu ştiu decât că ai fost prinsă în sat cu… cu sabotorul englez şi că apoi ai reuşit cumva să scapi.

— Şi acela a fost un alt miracol, cu ajutorul lui Allah, Hakim, dar au fost clipe cumplite, ticălosul acela de mullah – nu-mi amintesc cum am scăpat de-acolo, numai că Johnny… numai ceea ce mi-a povestit mai târziu Johnny. Johnny Ochi Strălucitori, Hakim.

Hakim făcu ochii mari.

— Johnny acela din Elveţia?

— Da. El era. El era ofiţerul englez.

— Dar cum de… pare imposibil.

— Mi-a salvat viaţa, Hakim. O, mai sunt atâtea de povestit!

— Când tata a auzit de cele întâmplate în sat, i-a cerut lui Ahmed să-l aducă aici pe kalandar, după care l-a trimis înapoi în sat, ca să fie omorât cu pietre şi a poruncit să i se taie mâinile măcelarului, apoi satul să fie incendiat. Incendierea satului a fost ideea mea – câini ticăloşi!

Azadeh era profund tulburată. Distrugerea satului era o răzbunare prea cumplită.

Însă Hakim nu putea îngădui să-i fie întrerupt elanul.

— Azadeh, tata a luat paznicii din preajma mea, acum pot să mă duc unde vreau – astăzi am luat chiar

o maşină şi m-am plimbat prin Tabriz. Toată lumea mă tratează ca pe un moştenitor, chiar şi Najoud, deşi ştiu că scrâşneşte din dinţi şi trebuie să ne păzim de ea. Nu… nu m-am aşteptat la asta.

Îi povesti cum fusese luat aproape pe sus de la Kvoy, aşteptându-se să fie ucis sau mutilat.

— Nu-ţi aminteşti că atunci când m-a exilat m-a blestemat şi a jurat că Şahul Abbas ştie cum să se poarte cu nişte fii trădători?

Azadeh se cutremură la amintirea coşmarului de atunci, blestemele şi furia atât de nedrepte, fiindcă amândoi erau nevinovaţi.

— Ce l-a făcut să-şi schimbe părerea? De ce s-o fi schimbat în ceea ce ne priveşte?

— Voia lui Allah. Allah i-a deschis ochii. Probabil că simte că i se apropie moartea şi trebuie să se pregătească… El este hanul. Poate că este înspăimântat şi vrea să se împace cu lumea. Nu suntem vinovaţi cu nimic faţă de el. Dar ce contează acum motivul? Nu-mi pasă. Suntem eliberaţi în sfârşit de jugul acesta, după atâta timp!

În camera bolnavului, ora 23:16. Hanul deschisese ochii. Fără să-şi mişte capul, examină tot în jurul lui: Ahmed, Aysha şi o gardă. Sora nu era de faţă. Apoi îşi concentră privirea spre Ahmed, care şedea pe podea.

— Ai adus-o?

Rostea cuvintele articulând cu mare dificultate.

— Da, Înălţimea Ta. Acum câteva minute.

Apăru şi sora în câmpul lui vizual.

— Cum vă simţiţi, Excelenţă? i se adresă ea în engleză, aşa cum îi poruncise după ce îi spusese că vorbeşte foarte prost turceşte.

— L' fel.

— Daţi-mi voie sa vă aşez mai comod.

Cu multă delicateţe şi grijă – dar şi forţă – îl ridică şi îi aranjă pernele.

— Doriţi o ploscă, Excelenţă?

Hanul se gândi o clipă, apoi spuse:

— Da.

Sora îi fixă plosca şi Abdollah se simţi teribil de stânjenit că lucrul acesta era făcut de o femeie, pe

deasupra şi necredincioasă, însă de când venise îşi dăduse seama că este extrem de eficientă, foarte înţeleaptă şi foarte bună, cea mai bună din Tabriz. Ahmed avusese grijă de lucrul acesta – era mult superioară Ayshei, care se dovedise cu totul neajutorată. O văzu pe Aysha zâmbindu-i nesigur, cu ochii ei mari, înspăimântaţi. „Mă întreb dacă o s-o mai pot înfige vreodată în ea până în plăsele, ţeapănă ca un os, ca atunci, prima dată, când lacrimile şi ţipetele ei au făcut ca plăcerea să fie şi mai mare."

— Excelenţă?

Hanul acceptă pilula şi înghiţitura de apă. Mâinile ei răcoroase care ţineau paharul îi făceau plăcere. Apoi îl văzu din nou pe Ahmed şi-i zâmbi, bucuros că omul lui de încredere se întorsese.

— Ai c'lăt'rit bine?

— Da, Înălţimea Voastră.

— De b'năv'ie? Sau cu forţa?

Ahmed zâmbi.

— Totul a decurs aşa cum aţi plănuit, Alteţă. De bunăvoie. Exact aşa cum aţi plănuit.

— Nu cred că ar trebui să vorbiţi aşa mult, Excelenţă, spuse sora.

— Pl'că de-aici!

Sora îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Poate doriţi ceva de mâncare, nişte horisht?

— Halva.

— Doctorul a spus că dulciurile nu vă fac bine.

— Halva!

Sora Bain oftă. Doctorul îi interzisese dulciurile, dar adăugase: „Dacă insistă, poţi să-i dai oricât de multe vrea, ce mai contează acum? Insha'Allah!"

Sora găsi bucăţelele de halva şi îi băgă una în gură, apoi îi şterse saliva. Hanul mestecă încântat, halvaua era moale şi dulce, o, atât de dulce!

— A sosit fiica dumneavoastră de la Teheran, Excelenţă, îi comunică ea. Mi-a spus s-o înştiinţez când vă treziţi.

Lui Abdollah Han i se părea foarte ciudat actul vorbirii. Încerca să formuleze câte o propoziţie, dar gura nu voia să se deschidă şi cuvintele îi rămâneau în minte mult timp. Şi după aceea, când se auzea o formă

simplificată a ceea ce dorise să spună, cuvintele nu erau alcătuite bine, deşi ar fi trebuit să fie. „Dar de ce? Nu fac nimic altceva decât făceam înainte! Înainte de ce? Nu-mi amintesc decât de ceva negru, de sângele care curgea şi de faptul că nu puteam să respir şi vedeam ace roşii peste tot. Acum pot să respir, aud şi văd perfect şi mintea îmi funcţionează perfect, este plină de planuri şi la fel de ascuţită ca de obicei. Problema este ca toate aceste gânduri să iasă afară."

— Cu'um?

— Poftim, Excelenţă?

Din nou o pauză. Aşteptare.

— Cu'uum să v'besc mai b'ne?

— Ah, făcu ea, înţelegându-l imediat, fiindcă avea multă experienţă cu bolnavii atinşi de asemenea atacuri cerebrale. Nu vă faceţi griji, la început o să vi se pară puţin cam dificil. Când o să vă faceţi mai bine, o să vă recăpătaţi în întregime controlul. Trebuie să vă odihniţi cât mai mult, este foarte important. Odihnă, medicamente şi răbdare şi veţi fi la fel de sănătos ca întotdeauna. Bine?

— Da.

— Vreţi să trimit după fiica dumneavoastră? Era foarte nerăbdătoare să vă vadă – o fată atât de frumoasă!

Aşteptare.

— Mai… mai t'ziu. Pl'aţi… toţi. Nu Ahm'd.

Sora Bain şovăi, apoi îl bătu blajin pe mână.

— Vă dau zece minute – dacă promiteţi că după aceea o să vă odihniţi. Bine?

— Da.

Când rămaseră singuri, Ahmed se apropie de pat.

— Da, Înălţimea Voastră?

— C't ce'sl?

Ahmed se uită la ceasul de mână – un ceas de aur, bătut cu multe pietre scumpe, care îi plăcea foarte mult.

— Este aproape unu şi jumătate, marţi.

— Pi'tr?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Ahmed îi spuse ceea ce îi relatase Hakim. Dacă Piotr vine astăzi la Julfa, Fazir o să-l aştepte.

— Insha'Allah. Az'deh?

— A fost sincer îngrijorată pentru sănătatea dumneavoastră şi a fost de acord să vină imediat încoace. Am văzut-o acum câteva clipe împreună cu fiul vostru. Sunt sigur că va fi de acord cu orice ca să-l apere pe el – după cum şi el o va apăra pe ea.

Ahmed încerca să-i spună totul clar şi concis, ca să nu-l obosească.

— Ce doriţi să fac?

— T'tul, t'tul.

„Tot ce am discutat cu tine şi chiar ceva mai mult, îşi spuse hanul încântat, simţindu-se tot mai emoţionat. Acum, că Azadeh s-a întors, taie-i beregata solului cu răscumpărarea, pentru ca nomazii furioşi să-i facă acelaşi lucru pilotului. Află dacă copiii mei sunt trădători, prin orice mijloace, şi dacă sunt, scoate-i ochii lui Hakim şi trimite-l în nord, la Piotr. Dacă nu sunt, ţine-o pe Najoud din scurt şi ţine-i şi pe ei imobilizaţi aici până moare pilotul, indiferent cum, apoi trimite-o în nord. Şi Pahmudi! Am să pun un preţ pe capul lui care o să-l ispitească şi pe Satana. Ahmed, oferă-i-l mai întâi lui Fazir şi spune-i că doresc răzbunare, vreau să-l văd pe Pahmudi în fiare, otrăvit, tăiat în bucăţele, mutilat, castrat…"

Inima începu să-i palpite şi ridică mâna ca să se frece pe piept, dar mâna nu se mişcă niciun centimetru. Nici chiar acum, când se uita la ea cum zăcea pe plapumă şi îşi încordă voinţa ca s-o facă să se mişte, nu voia să se clintească din loc. Nu simţea nimic. Nici în mâna, nici în braţ. Îl străbătu un fior de spaimă.

„Să nu te temi, aşa a spus sora, îşi aminti el disperat, dar în urechi îi vuiau tot felul de sunete. Ai avut un atac uşor, asta e tot, doctorul a spus că mulţi oameni au atacuri de felul ăsta. Bătrânul Komargi a avut unul acum un an şi acum încă mai este în viaţă şi pretinde că mai poate face dragoste cu tânăra lui nevastă. Cu tratamentele astea moderne… eşti un bun musulman şi te vei duce în Paradis, aşa că nu ai de ce să te temi, nu ai de ce să te temi, nu ai de ce să te temi… de ce să mă tem, dacă mor am să merg în Paradis."

— Dar nu vreau să mor! strigă el. Nu vreau să mor! strigă din nou, dar era numai în capul lui şi de pe buze nu-i ieşi niciun sunet.

— Ce este, Înălţimea Voastră?

Văzu îngrijorarea de pe chipul lui Ahmed şi asta îl mai potoli puţin. „Allah fie lăudat că mi l-a adus pe Ahmed. În Ahmed pot avea încredere, îşi spuse el, în timp ce sudoarea îi curgea şiroaie pe tot trupul. Acum ce vreau de la el, ce vreau să-l pun să facă?”

— Familia, aici, t’ţi, mai târziu. Întâi Az’deh, H’kim, Na’oud, ’nteles?

— Da, Înălţimea Voastră. Ca să confirme succesiunea.

— Dda.

— Am încuviinţarea dumneavoastră s-o interoghez pe Înălţimea Sa?

Dădu uşor din cap. Îşi simţea pleoapele grele şi aştepta să i se mai domolească durerea din piept. În timp ce aştepta, mişcă picioarele, în care simţea împunsături şi pişcături. Dar nu se mişcă nimic, nu de prima dată, abia a doua oară şi cu mare efort. Groaza îl cuprinse din nou şi se răzgândi brusc:

— Pl’teşte răs’cump’are repede, adu p’lotul aici, Erikki aici, s’ m’ d’că Teh’ran. ’Nţeles?

Văzu că Ahmed dă din cap că da.

— R’pede! mai spuse el şi îi făcu semn să plece, dar mâna stângă nu se mişcă. Îngrozit, încercă cu mâna dreaptă şi aceasta se mişcă, nu uşor, dar se mişcă. O mică parte din panică mai scăzu.

— Pl’teşte răs’cm’pra’re repede – acum – ţ’ne secret. Cheamă s’ra.

În apropiere de frontiera iraniano-sovietică, ora 23:05. Erikki se prefăcea că doarme în coliba mică, rudimentară, cu barba nerasă de câteva zile. Un fitil plutind în uleiul dintr-o cană de lut arunca umbre stranii. Tăciunii din vatra primitivă de piatră străluceau când se făcea curent. Deschise ochii şi se uită în jur. În colibă nu mai era nimeni altcineva. Se strecură fără zgomot de sub pături şi pieile de animale. Era complet echipat. Îşi puse ghetele, verifică dacă are cuţitul sub curea şi porni spre uşă. O deschise cu grijă

şi rămase o clipă în prag, ascultând cu atenţie, cu capul puţin înclinat pe o parte.

Mai multe straturi de nori groşi acopereau luna şi vântul mişca uşor crengile pinilor. Satul dormea liniştit sub pătura de zăpadă. Nu se vedea niciun paznic prin preajmă. Nu se simţea nicio mişcare nici în apropierea şopronului improvizat unde se afla 212. Mişcându-se cu agilitatea unui vânător, ocoli colibele şi se îndreptă spre şopron.

Elicopterul era fixat şi învelit în pături şi piei de animale în locurile unde avea mai mare nevoie de căldură. Toate uşile erau închise. Printr-un geam lateral al cabinei văzu doi nomazi înfăşuraţi în pături şi sforăind fiecare pe câte o banchetă. Armele se aflau lângă ei. Înainta cu grijă. Omul de pază din carlingă şedea cu arma între picioare şi era foarte treaz. Încă nu-l văzuse pe Erikki. Se auziră paşi uşori care se apropiau, precedate de miros de oaie, de capră şi de tutun vechi.

— Ce este, pilotule? întrebă încet tânărul şeic Baiazid.

— Nu ştiu.

Acum paznicul îi auzi şi privi afară prin geamul carlingii. Îşi salută şeful şi întrebă ce se întâmplase.

— Nimic, răspunse Baiazid şi-i făcu semn să-şi retragă capul, apoi scrută cu grijă întunericul.

În cele câteva zile de când se afla în sat, străinul începuse să-i placă şi învăţase aproape să-l respecte, ca om şi ca vânător. Astăzi îl luase cu el în pădure ca să-l pună la încercare, apoi, tot ca o încercare, îi dăduse şi o puşcă. Primul foc tras de Erikki omorî o capră de munte aflată într-o poziţie foarte greu de atins. Împuşcătura fusese precisă, aşa cum ar fi putut s-o execute şi el. Se simţise incitat să-i dea o armă şi se întrebase ce va face oare străinul cu ea – o să facă prostia s-o întoarcă împotriva lui sau prostia şi mai mare de a fugi cu ea printre copaci? L-ar fi vânat cu multă plăcere, însă Cap-Roşu-cu-Cuţitul nu făcuse altceva decât să vâneze şi îşi păstrase gândurile pentru el, deşi toţi simţeau că violenţa pluteşte în aer.

— Ai simţit ceva? Vreun pericol? întrebă Baiazid.

— Nu ştiu.

Erikki privi în noapte şi de jur-împrejur. Nu se auzea decât vântul, câteva animale de noapte care ieşiseră la vânătoare, nimic altceva. Dar tot era neliniştit.

— Încă nu ai veşti?

— Nu, încă nimic.

În după-amiaza aceea, unul dintre mesageri se întorsese:

— Hanul este foarte bolnav, aproape pe moarte, spusese omul. Dar a promis să ne dea un răspuns cât de curând.

Baiazid îi transmisese totul foarte corect lui Erikki.

— Pilotule, ai răbdare, spusese el, nedorind să aibă necazuri.

— De ce boală suferă hanul?

— E bolnav – mesagerului i s-a spus că e bolnav, foarte bolnav. Bolnav!

— Şi dacă moare, ce se întâmplă?

— Va plăti moştenitorul lui – sau nu va plăti.

Şeicul îşi potrivi carabina pe umăr.

— Vino în partea astalaltă, aici suflă vântul.

De lângă colibă vedeau acum în vale. Peste tot calm şi linişte, din când în când se zărea câte o pereche de faruri jos, în vale, pe drum.

Numai la treizeci de minute de palat şi de Azadeh, se gândea Erikki, şi nicio posibilitate de scăpare. De fiecare dată când pornea motoarele ca să reîncarce bateriile şi să facă să circule uleiul, cinci arme erau aţintite asupra lui. Uneori îi venea să pornească pe jos până la marginea satului sau, ca în noaptea asta, se trezea gata să-şi încerce norocul fugind, dar nu avusese nicio şansă, paznicii erau tot timpul la locul lor. În timpul vânătorii de astăzi se simţise dureros de ispitit să o ia la goană – evident, n-ar fi avut niciun rost, ştia că se jucau cu el ca pisica cu şoarecele.

— Nu e nimic, pilotule, hai înapoi la culcare, spuse Baiazid. Poate că mâine o să primim veşti mai bune. Voia lui Allah!

Erikki nu spuse nimic, iar ochii lui continuau să scruteze întunericul. Nu putea scăpa de o senzaţie de apăsare şi de teamă. Poate că Azadeh este în primejdie sau poate că… poate că nu e nimic şi presimţirile

funeste sunt numai rezultatul faptului că am înnebunit aşteptând şi că sunt îngrijorat că nu ştiu ce se întâmplă. Oare Ross şi soldatul lui au reuşit să scape? Şi ce este cu ticălosul de Piotr Mîztrîk şi cu Abdollah?

— Da, voia Domnului, dar eu vreau să plec. A sosit timpul.

Tânărul zâmbi, arătându-şi dinţii stricaţi.

— Atunci va trebui să te leg.

Erikki zâmbi şi el, un zâmbet lipsit de veselie.

— Mai aştept mâine şi mâine noapte, apoi, în ziua următoare, plec.

— Nu.

— O să fie mai bine şi pentru tine şi pentru mine. Putem să mergem la palat cu oamenii tăi, pot să ate…

— Nu. Aşteptăm.

— Pot să aterizez în curte şi am să vorbesc cu el şi voi o să primiţi răscumpărarea şi…

— Nu. Aşteptăm. Aşteptăm aici. Acolo nu suntem în siguranţă.

— Ori plecăm împreună, ori plec de unul singur.

Şeicul ridică din umeri.

— Te-am prevenit, pilotule.

În palatul hanului, ora 23:38. Ahmed îi împingea înaintea lui pe Najoud şi pe soţul ei, Mahmud, de-a lungul coridorului ca pe nişte animale. Amândoi erau ciufuliţi şi îmbrăcaţi de noapte, amândoi îngroziţi la culme. Najoud era cu chipul scăldat în lacrimi, în spatele lor mergeau doi paznici. Ahmed ţinea cuţitul scos din teacă. În urmă cu o jumătate de oră se năpustise în apartamentul lor, cu paznicii după el, îi smulsese din pat şi le spusese că, în sfârşit, hanul aflase că minţiseră în legătură cu Hakim şi Azadeh atunci când afirmaseră că cei doi complotaseră împotriva lui, pentru că în noaptea aceasta unul dintre servitori recunoscuse că ascultase şi el aceeaşi convorbire şi că nu se spusese nimic rău.

— Minciuni, şopti gâfâind Najoud, ţintuită în patul de covoare suprapuse, în parte orbită de lanterna pe care unul din paznici o ţinea îndreptată asupra ei, în timp ce celălalt paznic ţinea arma cu ţeava spre capul lui Mahmud… numai minciuni…

Ahmed scoase cuţitul care avea vârful ascuţit ca un ac şi i-l puse sub ochiul stâng.

— Nu sunt minciuni, Înălţimea Ta! Ai jurat strâmb în faţa hanului, *în faţa lui Allah*, aşa că am venit aici din ordinul hanului ca să-ţi scot ochii.

Îi apăsase pielea de sub ochi cu vârful cuţitului şi femeia strigă:

— Nu, te rog, te implor, te rog, te implor, nu… stai, stai!

— Recunoşti că ai minţit?

— Nu, n-am minţit niciodată. Lasă-mă să-l văd pe tata, tata nu poate să dea o asemenea poruncă fără să mă vadă mai în…

— N-ai să-l mai vezi niciodată! De ce să te vadă el pe tine? Ai minţit mai înainte şi ai să minţi din nou!

— Eu… eu n-am minţit niciodată…

Gura lui Ahmed se schimonosi într-un zâmbet rău. În toţi anii aceştia ştiuse că ea minte. Atunci nu însemnase nimic pentru el. Dar acum însemna.

— Ai minţit *în numele lui Allah*.

Vârful cuţitului străpunse pielea. Femeia, cuprinsă de panică, încercă să ţipe, însă Ahmed îi puse cealaltă mână peste gură, simţindu-se ispitit să mai apese încă doi centimetri, apoi în afară, apoi în cealaltă parte, înăuntru şi în afară, şi gata, pentru totdeauna, pentru totdeauna!

— Mincinoaso!

— Îndurare, mormăi ea, îndurare, în numele lui Allah!

Ahmed slăbi strânsoarea, dar nu şi apăsarea cuţitului sub ochi.

— Nu pot să-ţi acord nicio îndurare. Cere îndurarea lui Allah, hanul te-a condamnat.

— Stai… stai, spuse ea înnebunită, simţind cum muşchii lui se încordează ca să facă mişcarea… te rog lasă-mă să mă duc la han, lasă-mă să-i cer îndurare, sunt fiica lui…

— Recunoşti că ai minţit?

Najoud şovăi, clipi din ochi cuprinsă de panică. Imediat cuţitul mai înainta încă un milimetru şi femeia spuse gâfâind:

— Recunosc… recunosc că am exa…

— În numele lui Allah, ai minţit sau nu? urlă Ahmed.

— Da… da… am minţit… te rog, lasă-mă să-l văd pe tata… te rog…

Lacrimile îi curgeau şiroaie şi Ahmed ezită, prefăcându-se nesigur de el însuşi, apoi privi spre soţul ei, care stătea întins lângă ea şi tremura de frică.

— Şi tu eşti vinovat!

— Eu n-am ştiut nimic despre asta, se bâlbâi Mahmud, absolut nimic, eu nu l-am minţit niciodată pe han, n-am ştiut nimic…

Ahmed îi îmbrânci pe amândoi înaintea lui. Paznicii deschiseră uşa camerei în care zăcea bolnavul. Azadeh, Hakim şi Aysha erau deja acolo, chemaţi de urgenţă, toţi în ţinută de noapte, înspăimântaţi, la fel ca şi infirmiera. Hanul era treaz şi furios, cu ochii injectaţi. Najoud se târî în genunchi şi spuse dintr-o răsuflare că exagerase în legătură cu Hakim şi cu Azadeh, iar când Ahmed se apropie de ea, se prăbuşi brusc:

— Am minţit, am minţit, vă rog să mă iertaţi, tată, te rog, iartă-mă… îndurare, iartă-mă… îndurare… îndurare… bolborosea ea fără şir.

Mahmud gemea şi plângea, spunând că el nu ştiuse nimic în legătură cu povestea asta, altfel ar fi vorbit, bineînţeles că ar fi spus tot, jură în faţa lui Allah că ar fi spus, amândoi cereau îndurare – şi toată lumea ştia prea bine că nu va exista niciun fel de îndurare.

Hanul îşi drese glasul zgomotos. Se făcu linişte. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Gura i se mişcă, dar nu ieşi niciun sunet. Şi infirmiera şi Azadeh se apropiară.

— Ah'med rămâi ş' H'kim, Az'deh… rest pl'caţi – *ei* sub p'za.

— Înălţimea Voastră, spuse sora, nu putem aştepta până mâine dimineaţă? V-aţi obosit foarte mult. Vă rog, vă rog, lăsaţi pe mâine.

Hanul dădu furios şi încăpăţânat din cap.

— Ac'm.

Sora era foarte obosită.

— Nu-mi asum nicio răspundere. Excelenţă Ahmed, vă rog să fiţi cât mai scurt.

Ieşi exasperată din încăpere. Doi paznici îi traseră cu forţa pe Najoud şi pe Mahmud în picioare şi îi târâră afară. Aysha ieşi tremurând în urma lor. O clipă, hanul închise ochii şi îşi adună puterile. Acum tăcerea era întreruptă numai de respiraţia lui sacadată şi şuierătoare. Ahmed, Hakim şi Azadeh aşteptau.

Trecură douăzeci de minute. Hanul deschise ochii. Pentru el, nu trecuseră decât câteva secunde.

— Fiule, s' ai 'ncredere în A'med ca prim c'nsil'r.

— Da, tată.

— Jur'ţi pe Allah, am'ndoi.

Hanul ascultă atent cum cei doi rosteau împreună:

— Jur pe Allah că voi avea încredere în Ahmed ca prim consilier.

Ceva mai înainte juraseră amândoi în faţa întregii familii acelaşi lucru şi tot ce li se mai ceruse: să aibă grijă şi să-l apere pe micul Hassan. Hakim să-l numească moştenitor al său pe Hassan. Amândoi, Hakim şi Azadeh, să rămână la Tabriz, Azadeh să rămână cel puţin doi ani fără să plece din Iran.

— În felul acesta, Înălţimea Ta, îi explicase Ahmed mai înainte, niciun fel de influenţă străină ca, de pildă, cea a soţului, nu o va putea determina să plece de aici înainte de a fi trimisă în nord, indiferent dacă este sau nu vinovată.

Este o hotărâre înţeleaptă, îşi spusese hanul, dezgustat de Hakim – şi de Azadeh – căci îngăduiseră ca minciunile lui Najoud să rămână îngropate atâţia ani; îi ura şi pe Najoud şi pe Mahmud pentru că erau aşa de slabi. Niciun pic de curaj, niciun pic de forţă. Numai dacă aş avea ceva mai mult timp…

— Az'deh…

— Da, tată.

— N'joud. Ce ped'psă?

Azadeh ezită, era înspăimântată din nou, căci ştia cum funcţionează mintea tatălui ei şi simţea că i se întinde o cursă.

— Exil. Să fie alungată împreună cu soţul ei şi cu toată familia.

„Proasto, îşi zise el, din tine n-o să iasă niciodată un han al Gorgonilor", dar era prea obosit ca să mai spună asta, aşa că se mulţumi doar să-i facă semn să

plece. Dar înainte de asta, Azadeh se apropie de pat, se aplecă şi sărută mâna tatălui ei.

— Fii îndurător, tată, te rog, fii îndurător.

Se strădui să zâmbească, îl atinse din nou uşurel, apoi ieşi din încăpere.

O urmări cu privirea până închise uşa.

— H'kim?

Şi Hakim sesizase capcana şi era îngrozit la gândul că l-ar putea nemulţumi pe tatăl său. Şi el dorea o răzbunare, dar nu atât de crudă cum ar fi dorit hanul să se pronunţe.

— Exil pentru totdeauna, fără un ban, spuse el. Să-şi câştige singuri pâinea în viitor şi alungă-i din sânul tribului.

„Ceva mai bine", îşi spuse Abdollah. În mod normal, asta ar fi fost o pedeapsă cumplită, nu însă şi dac[eşti han, iar cei pedepsiţi reprezintă o ameninţare permanentă. Mişcă din nou din cap, făcându-i semn să plece. Ca şi Azadeh, Hakim sărută mâna tatălui său şi îi ură noapte bună.

Când rămaseră singuri, Abdollah spuse:

— Ah'med, ce ped'ps?

— Mâine îi alungăm în nord, dincolo de Meshed, fără niciun ban, sub pază. Peste un an şi o zi, dacă scapă cu viaţă şi dacă şi-au înjghebat vreo afacere sau şi-au clădit o casă ori o colibă, îi dai morţii pe ei şi pe cei trei copii ai lor şi le arzi locuinţa.

Hanul zâmbi.

— B'ne. Aşa s' faci.

— Da, }nălţimea Ta. Ahmed îi răspunse la zâmbet, foarte mulţumit.

— Acum vreau s' d'rm.

— Dormiţi în pace, }nălţimea Voastră.

Ahmed văzu cum pleoapele se închid şi trăsăturile se destind. Câteva secunde mai târziu, bolnavul sforăia zgomotos.

Ahmed ştia că acum trebuie să procedeze cu multă băgare de seamă. Deschise încet uşa. Hakim şi Azadeh aşteptau pe coridor, împreună cu sora. Aceasta trecu îngrijorată pe lângă el, intră în cameră şi luă pulsul hanului, examinându-l de aproape.

— E bine? întrebă Azadeh din uşă.

— Cine poate spune, drăguţo? S-a obosit, s-a obosit foarte tare. Ar fi mai bine să plecaţi acum cu toţii.

Hakim se întoarse neliniştit spre Ahmed:

— Ce-a hotărât?

— Să fie alungaţi în ţinuturile de la nord de Meshed mâine dimineaţă în zori, fără niciun ban, şi să fie excluşi din trib. O să vă spună el însuşi mâine dimineaţă, Înălţimea Ta.

— Voia lui Allah.

Azadeh se simţea foarte uşurată că nu se pronunţase o sentinţă mai dură. Hakim radia de bucurie că opinia lui fusese luată în considerare.

— Sora mea şi cu mine, ăăă, nu ştim cum să-ţi mulţumim pentru că ne-ai ajutat, Ahmed, şi, da, şi pentru că ai ajutat ca adevărul să iasă la lumină.

— Mulţumesc, Înălţimea Ta, dar nu am făcut nimic altceva decât să ascult de ordinele hanului. Când va veni vremea, te voi sluji şi pe Înălţimea Ta aşa cum l-am slujit pe han. M-a pus să jur.

Ahmed zâmbi în sinea lui, deschise uşa şi se întoarse lângă patul bolnavului.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, aga. O durea spatele şi era moartă de oboseală. Mâine trebuie să vină cineva să mă înlocuiască. Ar trebui să avem două infirmiere şi o soră. Îmi pare rău, dar nu pot continua singură.

— Veţi avea tot ce doriţi, numai să rămâneţi. Înălţimea Sa apreciază modul în care îl îngrijiţi. Dacă doriţi, am să stau eu de veghe o oră sau două. În camera de alături este o canapea şi pot să vă chem de îndată dacă se întâmplă ceva.

— O, sunteţi foarte amabil. Mulţumesc, chiar mi-ar prinde bine puţină odihnă. Dar chemaţi-mă dacă cumva se trezeşte şi, oricum, peste două ore, chiar dacă nu se trezeşte.

Ahmed o conduse până în camera alăturată, spuse paznicului să vină să-l schimbe peste trei ore şi îi dădu drumul să plece, apoi îşi începu veghea. O jumătate de oră mai târziu, aruncă o privire spre soră. Femeia dormea profund. Se întoarse în camera bolnavului, închise uşa şi trase adânc aer în piept, îşi răvăşi părul şi se repezi spre pat, zguduindu-l brutal pe han.

— Înălţimea Ta, şuieră el, prefăcându-se cuprins de panică, trezeşte-te, trezeşte-te!

Hanul se smulgea cu greu din somnul lui de plumb, neştiind unde se află sau dacă nu cumva avea din nou un coşmar.

Apoi privirea i se limpezi, imaginea deveni clară şi îl văzu pe Ahmed înspăimântat, ceea ce era ceva cu totul de necrezut. Se simţi şi el îndată cuprins de panică.

— Cccce…

— Repede, trebuie să vă sculaţi, Pahmudi e jos, Abrim Pahmudi e jos cu schingiuitorii de la SAVAMA, au venit după dumneavoastră, spuse Ahmed gâfâind din greu. Cineva le-a deschis uşa, sunteţi trădat, un trădător v-a vândut lui Pahmudi. Hashemi Fazir v-a vândut lui Pahmudi de la SAVAMA ca peşcheş, repede, sculaţi-vă, au învins gărzile şi vin să vă ia…

Ahmed văzu groaza de pe chipul hanului. Ochii îi ieşiseră din orbite şi Ahmed continuă grăbit:

— Repede, trebuie să fugiţi…

Scoase cu îndemânare perfuzia şi dădu la o parte cuverturile de pe el, prefăcându-se că-l ajută pe bărbatul înspăimântat să se ridice în picioare, apoi îl trânti la loc şi privi spre uşă.

— Prea târziu, şopti el, iată că vin, uite-i, Pahmudi e în frunte, uite-i, vin!

Gâfâind tot mai tare, hanul crezu că le aude paşii. Pieptul îl durea tot mai rău, crezu că îl vede şi pe Pahmudi, vedea aievea chipul lui subţire care radia de bucurie, vedea şi instrumentele de tortură de afară, de pe coridor. Ştia că nu vor avea niciun fel de milă şi se vor pricepe să-l ţină în viaţă ca să sufere până la capăt toate torturile acelea cumplite, înnebunit de groaza, îi strigă lui Ahmed:

— Repede, ajută-mă. Pot să merg până la fereastră şi de-acolo sărim jos dacă mă ajuţi! În numele lui Allah, Ahmeddddd!

Dar din gura lui n-a ieşit niciun sunet. Încercă încă o dată, însă gura lui nu reuşea să se coordoneze cu creierul, muşchii gâtului i se încordară de efort, venele zvâcneau.

I se părea că strigă şi geme de o veşnicie către Ahmed, care stătea în picioare, cu privirea aţintită spre uşă, şi nu-l ajuta. Paşii se auzeau tot mai aproape.

— Aj't'r! reuşi el să şoptească, luptându-se să se scoale din pat. Cearşafurile şi cuverturile învălmăşite acum îl apăsau şi îl ţineau prizonier, îl înecau, durerea din piept devenea tot mai ascuţită, mai insuportabilă, monstruoasă deodată, ca şi zgomotul.

— Nu mai este nicio scăpare, sunt aici, trebuie să le dau drumul înăuntru.

La capătul puterilor şi al groazei, îl văzu pe Ahmed cum se îndreaptă spre uşă. Cu ultimele forţe, îi strigă să se oprească, dar nu auzi decât un cârâit sugrumat. Apoi simţi cum i se răsuceşte ceva în creier şi altceva pocneşte. O scânteie trecu prin circuitele creierului său şi declanşă o reacţie în lanţ. Durerea încetă, zgomotele amuţiră. Îl văzu pe Ahmed zâmbind. Urechile lui auziră liniştea de pe coridor şi tăcerea din palat şi ştiu că fusese într-adevăr trădat. Cu un ultim efort, atotcuprinzător, se repezi spre Ahmed. Focurile din creier îi luminau drumul spre fundul pâlniei care era roşu, cald şi lichid, şi acolo, la nadir, aruncă afară tot focul din el, îmbrăţişând întunericul.

Ahmed verifică atent să vadă dacă omul a murit, bucuros că nu fusese nevoit să folosească perna ca să-l potolească. Reconectă în grabă perfuzia, verifică să nu fie picături pe din afară, aranja puţin patul, apoi examină cu mare grijă toată încăperea. Nu se vedea nimic care să-l poată da de gol. Respira şi el mai iute, capul îi zvâcnea şi era teribil de emoţionat. Mai făcu o ultimă verificare, apoi se duse la uşă, o descuie fără zgomot şi se întoarse tot aşa către pat. Hanul zăcea cu capul cufundat în perne şi din gură şi nas îi curgea sânge.

— Înălţimea Ta! strigă el. Înălţimea… Se aplecă peste el şi-l cuprinse cu braţele, apoi îi dădu drumul şi se grăbi spre uşa camerei alăturate, o dădu de perete şi strigă alarmat:

— Soră!

Se năpusti în odaie, o zgâlţâi pe femeie, trezind-o din somnul ei adânc şi o aduse aproape pe sus lângă patul hanului.

— Oh, Dumnezeule! murmură ea, simţind o mare uşurare că nu se întâmplase când fusese ea singură la căpătâiul bolnavului, fiindcă ar fi putut fi învinuită de acest paznic cu privirea ca briciul, atât de violent, sau de ceilalţi ţicniţi din familie, care ţipau şi urlau întruna. Trează de-a binelea acum, cu o senzaţie de greaţă, îşi şterse fruntea şi îşi aranja părul; fără bonetă, avea senzaţia că e în pielea goală. Făcu repede ceea ce era de făcut, îi închise ochii mortului, în timp ce îl auzea pe Ahmed jelindu-se îndurerat.

— Nimeni nu mai putea face nimic, aga, spuse ea. S-ar fi putut întâmpla în orice clipă. Suferea cumplit, îi sosise ceasul. E mai bine că s-a întâmplat aşa, e mai bine decât să trăieşti ca o legumă.

— Da, da… presupun că aşa e. Lacrimile lui Ahmed erau adevărate. Lacrimi de uşurare. Insha'Allah, Insha'Allah!

— Ce s-a întâmplat?

— Aţipisem… şi… a început să horcăie şi să-i curgă sânge din nas şi din gură.

Ahmed îşi şterse câteva lacrimi, lăsând ca vocea să i se frângă.

— L-am apucat în braţe, că era să cadă din pat şi atunci… atunci nu mai ştiu… şi-a pierdut cunoştinţa… Şi eu am alergat spre dumneavoastră.

— Nu trebuie să vă faceţi reproşuri, aga, nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Uneori vine dintr-o dată şi repede, alteori nu. E mai bine să fie repede – e o adevărată binecuvântare.

Sora oftă şi îşi netezi uniforma, bucuroasă că totul se terminase şi acum putea să plece de aici.

— Trebuie… ăăă, ar trebui curăţat înainte să-i chemăm pe ceilalţi.

— Da. Vă rog să mă lăsaţi să vă ajut.

Ahmed o ajută într-adevăr să şteargă sângele şi în tot acest timp se gândea şi îşi făcea planuri: Najoud şi Mahmud trebuie alungaţi înainte de amiază, să-şi împlinească restul pedepsei un an şi o zi de aici înainte. Să aflu că Fazir l-a prins pe Piotr Mîztrîk. Să verific dacă i s-a tăiat beregata mesagerului în după-amiaza asta, aşa cum am ordonat în numele hanului.

„Prostul de el, se adresă în gând cadavrului, ce prost a putut să fie să-şi imagineze că voi aranja să fie plătită răscumpărarea ca să-l aduc înapoi pe pilot şi să-l ducă la Teheran să-i salveze viaţa! La ce bun să mai salvezi o viaţă pentru câteva zile sau luni în plus? E periculos să fii bolnav şi neajutorat. Din cauza bolii, mintea se tulbură, o, da, mi-a spus doctorul la ce mă pot aştepta – îşi va pierde tot mai mult capacitatea de judecată, va deveni tot mai vindicativ, mai periculos ca oricând, suficient de periculos probabil ca să se întoarcă şi împotriva mea! Dar acum, acum succesiunea este asigurată. Pot să-i domin pe copiii ăştia nevolnici şi cu ajutorul lui Allah, să mă însor cu Azadeh. Sau s-o trimit în nord. Gaura ei e ca oricare alta."

Sora îl privea din când în când pe Ahmed, se uita la mâinile lui îndemânatice şi puternice, la blândeţea lor şi, pentru prima oară de când se afla aici, se bucura de prezenţa lui şi nu-i era frică de el. Se uita acum cum îi piaptănă barba. „Oamenii sunt atât de ciudaţi, îşi zise ea. Se vede că l-a iubit foarte mult pe bătrânul ăsta răutăcios."

MIERCURI
Capitolul 18

Teheran, ora 6:55. McIver continua să sorteze dosarele şi hârtiile pe care le luase din seiful mare al biroului, punându-le în servietă numai pe cele vitale. Se ocupa de treaba asta încă de la 5:30 dimineaţa; acum îl dureau capul şi spatele şi servieta era aproape plină. Ar trebui să iau cât mai multe, îşi spunea el, lucrând cât putea de repede. Într-o oră, poate chiar mai curând, personalul iranian se va prezenta la lucru şi va fi nevoit să se oprească.

Oameni blestemaţi, îşi spuse el furios, niciodată nu sunt aici când ai nevoie de ei, dar în ultimele câteva zile nu putea scăpa de ei nicicum, se ţineau de el ca scaietele de blana oii:

— O, nu, Excelenţă, vă rog să-mi permiteţi să încui eu biroul în locul dumneavoastră… vă rog să-mi acordaţi privilegiul să… sau: O, nu am să deschid eu biroul, nu, nu, asta nu e o treabă pentru Excelenţa Voastră.

„Poate că m-am ţicnit eu, dar este ca şi când ne-ar spiona cu toţii, parcă ar fi primit ordinul să fie cu ochii pe noi. Partenerii sunt acum mai băgăreţi ca oricând. Parcă ne-ar urmări cineva. Şi cu toate astea, până acum – să batem în lemn – totul merge ca pe roate: noi vom pleca astăzi la amiază sau poate chiar ceva mai devreme, Rudi e planificat să plece vineri cu tot personalul şi o încărcătură completă de piese de schimb a fost trimisă cu camionul de la Bandar-e Delam la Abadan, unde a venit un Trident de la BA ca să-i evacueze pe petroliştii britanici. La Kowiss, Starke a sosit probabil cu carburantul de rezervă şi toţi băieţii lui au primit aprobarea să plece mâine cu 125 – să mai batem o dată în lemn – trei camioane cu piese de schimb au plecat la Bushire pentru a fi transbordate la Al Shargaz. La Lengeh, Scrag n-o să aibă niciun fel de probleme, sunt o mulţime de vase de coastă pentru piesele lui de rezervă şi nu mai avem nimic altceva de făcut decât să aşteptăm ziua Z.

Singurul punct întunecat e Erikki. Şi Azadeh. De ce naiba nu mi-a spus ea înainte să plece după bătrânul Erikki? Nu m-am aşteptat nicio clipă să plece într-o aşa mare grabă. Aş fi putut să-i vorbesc despre «Vârtej»! Dumnezeule mare, scapă cu viaţă ca prin urechile acului de la Tabriz şi apoi îşi bagă iar în laţ căpşorul drăgălaş de bunăvoie. Femeile astea! Toate sunt nebune. Răscumpărare? Rahat! Pun pariu că este o altă capcană pusă la cale de taică-său, ticălosul ăla bătrân!"

Simţi crampe în abdomen. „Cum naiba am putea să-i aducem încoace în siguranţă? Trebuie să inventăm ceva. Mai avem încă două zile, poate că…"

Se întoarse, luat prin surprindere, fiindcă nu auzise când se deschisese uşa. Şeful lui de birou, Gorani, stătea în cadrul uşii, înalt şi chel, şiit devotat, băiat bun care lucra împreună cu el de mai mulţi ani.

— Salaam, aga.

— Salaam. Ai venit devreme.

McIver remarcă mirarea de pe chipul bărbatului la vederea dezordinii din birou. De regulă, McIver era vestit pentru pedanteria şi meticulozitatea sa. Era un om deosebit de ordonat şi acum se simţea ca un copil surprins cu mâna în cutia cu bomboane.

— Voia lui Allah, aga. Imamul a poruncit ca totul să revină la normal şi toată lumea să lucreze sârguincios pentru succesul revoluţiei. Pot să vă ajut cu ceva?

— Păi, ăăă, nu, nu, mulţumesc. Eu, ăă, mă cam grăbesc. Am o mulţime de treburi de rezolvat astăzi. Plec la ambasadă.

McIver îşi dădea seama că vocea îl trăda, că vorbea prea repede şi prea mult, dar nu reuşea să se controleze.

— Am, ăă, mai multe întâlniri, toată ziua, şi trebuie să fiu la aeroport la prânz. Trebuie să fac nişte materiale şi pentru komitehul din Doshan Tappeh. De la aeroport. Nu mai vin înapoi la birou, aşa că poţi să închizi mai devreme, să-ţi iei liber după-amiază – de fapt, ai putea să-ţi iei liber toată ziua.

— O, mulţumesc, aga, dar biroul trebuie să rămână deschis până…

— Nu, nu, o să închidem azi în momentul în care plec eu. Mă duc direct acasă şi rămân acolo, dacă e nevoie de mine. Te rog să vii înapoi peste zece minute, vreau să trimit nişte telexuri.

— Da, aga, bineînţeles, aga.

Omul plecă. McIver nu putea suferi să deformeze adevărul. Ce o să se întâmple cu Gorani? se întrebă el din nou. Ce o să se întâmple cu el şi cu toţi ceilalţi oameni din Iran, dintre care unii sunt foarte de treabă, ce o să se întâmple cu ei şi cu familiile lor?

Neliniştit, termină cât putu mai bine trierea documentelor. În casa de bani erau o sută de mii de riali. Încuie din nou seiful şi trimise câteva telexuri fără importanţă. Pe cel semnificativ îl trimisese la 5:30, în dimineaţa asta către Al Shargaz.

„Trimis pe calea aerului cinci lăzi piese de schimb la Al Shargaz pentru reparaţii, conform planificării."

În traducere, asta însemna că Nogger, Pettikin şi cu el, plus doi mecanici pe care nu reuşise încă să-i scoată din Teheran, se pregăteau să se urce la bordul lui 125, aşa cum fusese planificat, dacă totul continua să funcţioneze.

— Ce-i cu lăzile astea, aga?

Gorani reuşise cumva să dea peste copiile telexului.

— Sunt de la Kowiss, or să meargă cu 125 săptămâna viitoare.

— O, foarte bine. Am să verific eu. Înainte de a pleca, puteţi să-mi spuneţi, vă rog, când se întoarce 212? Cel pe care l-am împrumutat celor de la Kowiss?

— Săptămâna viitoare. De ce?

— Excelenţa Sa domnul ministru şi preşedintele consiliului de conducere, Ali Kia, doreşte să ştie, aga.

McIver simţi că i se opreşte inima.

— O, dar de ce?

— Probabil că are un charter pentru el, aga. Asistentul lui a venit aici aseară, după ce aţi plecat dumneavoastră, şi m-a întrebat pe mine. Ministrul Kia doreşte, de asemenea, să primească astăzi un raport în legătură cu stadiul reparaţiilor la cele trei 212 pe care le-am trimis în străinătate. Eu, ăăă, eu am spus că o să-l întocmesc în dimineaţa asta – vine să-l ia, aşa că nu pot închide biroul.

Nu discutaseră niciodată despre cele trei aparate şi nici despre numărul deosebit de mare de piese de schimb pe care le trimiseseră afară din ţară cu camionul, cu maşina sau ca bagaje personale. Era foarte posibil ca Gorani să ştie că cele trei 212 nu aveau nevoie de reparaţii. Ridică din umeri şi încercă să spere că o să fie bine.

— Vor fi gata conform planificării. Lasă un bilet pe uşă.

— O, dar asta ar fi foarte nepoliticos. Am să transmit acest mesaj. A spus că se va întoarce înainte de rugăciunea de la amiază şi a cerut în mod deosebit să se întâlnească cu dumneavoastră. Are un mesaj personal din partea ministrului Kia.

— Ei bine, acum mă duc la ambasadă. McIver reflectă o clipă. Mă întorc cât pot de repede.

Apucă iritat servieta şi porni grăbit în jos pe scări, înjurându-l în gând pe Ali Kia, adăugând apoi o înjurătură şi pentru Ali Baba.

Ali Baba – căruia îi spuneau aşa pentru că îi amintea lui McIver de cei patruzeci de hoţi – era unul din servitorii permanenţi, care locuiau cu ei de doi ani, dar care dispăruse când începuseră tulburările. Ieri dimineaţă, în zori, Ali Baba îşi făcuse radios apariţia, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic şi ar fi fost plecat în week-end, nu cinci luni de zile. Insistase plin de zel să-şi ia din nou în primire vechea lui cameră:

— O, neapărat, aga casa trebuie să fie curată şi îngrijită ca s-o poată primi pe Înălţimea Sa. Săptămâna viitoare va veni şi soţia mea ca să facă curăţenie. Acum am să vă aduc pâine prăjită pentru ceai, aşa cum vă place dumneavoastră. Pot să jur pe orice că m-am tocmit crunt în dimineaţa asta la piaţă ca să obţin pâine proaspătă şi lapte. Oh, şi am cumpărat totul atât de ieftin, pe un preţ făcut special pentru mine, dar ticăloşii şi hoţii ăştia cer acum de cinci ori mai mult decât anul trecut… Vă rog să mă iertaţi, dar daţi-mi banii acum şi când se vor deschide băncile puteţi să-mi plătiţi microscopicul meu salariu din urmă…

Ticălosul de Ali Baba, revoluţia nu l-a schimbat deloc.

— Microscopic?

Tot aşa a rămas, o felie pentru noi, cinci pentru el, dar nu contează, nu e rău să fii servit cu pâine prăjită şi ceai la pat! Dar asta nu în ziua în care vrem s-o ştergem. Cum naiba o să reuşim, Pettikin şi cu mine, să ne scoatem bagajele pe uşă fără ca el să observe purtarea ciudată a şobolanilor care…

Ajuns în garaj, descuie maşina.

— Lulu, bătrânico, spuse el, îmi pare rău, nu prea ştiu ce aş putea face cu tine. Dar a venit momentul marii despărţiri.

Nu prea ştiu cum am să fac, dar n-am să te las pe mâna vreunui ticălos de iranian.

La Ambasada Engleză, ora 9:30. Talbot îl aştepta într-un birou spaţios şi elegant.

— Dragul meu McIver, eşti proaspăt şi punctual. Am auzit de toate aventurile tânărului Ross – ai cuvântul meu că am avut noroc cu toţii, nu eşti de acord?

— Da, aşa este. Ce mai face?

— Se reface. E băiat bun, a făcut o treabă al naibii de bună. Am să-l văd la prânz şi o să-l trimitem acasă cu zborul BA – pentru eventualitatea că a fost cumva recunoscut. Niciodată nu e rău să fii precaut. Ai veşti de la Erikki? Am primit o cerere de ajutor din partea Ambasadei Finlandeze.

McIver îi povesti despre biletul trimis de Azadeh.

— Ridicol, de-a dreptul ridicol!

Talbot îşi încrucişă degetele.

— Treaba asta cu răscumpărarea nu sună prea bine. Se spune, ăăă, circulă zvonul că hanul este foarte bolnav. A avut un infarct.

McIver ridică din sprâncene.

— Şi asta o să-i ajute pe Azadeh şi pe Erikki sau o să le facă şi mai mult rău?

— Nu ştiu. Dacă se curăţă, ei bine, chestia asta va schimba fără îndoială echilibrul de putere în Azerbaidjan pentru o vreme, ceea ce-i va încuraja fără îndoială pe prietenii noştri prost sfătuiţi de la frontiera de nord să se agite mai mult ca de obicei, ceea ce-l va face pe Carter să tragă şi mai multe vânturi fără folos.

— Ce naiba face acum?

— Nimic, bătrâne, tocmai ăsta-i necazul. A împrăştiat alunele pe jos şi acum nu ştie cum să le mai adune.

— Mai ştii ceva despre naţionalizarea noastră?

— S-ar putea ca foarte curând să pierdeţi controlul asupra aparatelor voastre de zbor. Chestiunea este iminentă, spuse Talbot cu o grijă studiată şi atenţia lui McIver spori. S-ar putea să fie vorba şi de o achiziţie particulară din partea unor părţi interesate, adăugă el.

— Vrei să spui Ali Kia şi partenerii noştri?

Talbot ridică din umeri.

— Nu e treaba noastră să întrebăm ce motive au, nu-i aşa?

— Chestia asta e oficială?

— Dragul meu prieten, pe Dumnezeul meu, bineînţeles că nu! Talbot era de-a dreptul şocat. Este o observaţie personală, nu pentru a fi trecută în procesul verbal. Ce pot să fac pentru tine?

— Tot în afara procesului verbal, în legătură cu instrucţiunile lui Andy Gavallan, e totul în ordine?

— Hai s-o trecem în procesul verbal.

McIver se uită la chipul mic, lipsit de umor şi se ridică în picioare uşurat.

— N-avem cum, domnule Talbot. A fost ideea lui Andy să te introducem şi pe dumneata în chestiunea asta, nu a mea.

Talbot oftă cu o elocvenţă studiată şi îndelung exersată.

— Foarte bine, atunci în afara procesului verbal!

McIver se aşeză din nou.

— Ei bine, noi, ăăă, ne transferăm sediul la Al Shargaz astăzi.

— Foarte înţelept. Şi?

— Plecăm astăzi. Tot personalul care a rămas. Cu 125.

— Foarte înţelept. Şi?

— Păi… ăă… închidem toate operaţiunile din Iran. Vineri.

Talbot oftă obosit.

— Neavând personal, mi se pare că lucrul acesta se înţelege de la sine. Şi?

McIver descoperi că îi venea foarte greu să spună ceea ce dorea.

— Ne luăm toate aparatele vineri – vinerea asta.

— Pe Dumnezeul meu! spuse Talbot cu sinceră admiraţie. Felicitări! Cum naiba de aţi reuşit să-l trageţi pe sfoară pe vulpoiul ăla de Kia ca să-l faceţi să vă dea permise de plecare? Probabil că i-aţi promis un loc pe viaţă în loja regală de la Ascot.

— Ăăă, nu i-am promis nimic. Am hotărât să nu cerem permise de plecare – ar fi fost o pierdere de timp.

McIver se ridică.

— Ei bine, pe cu…

Lui Talbot îi pierise zâmbetul de pe faţă.

— Nu aveţi permise?

— Nu. Ştii şi dumneata foarte bine că aparatele noastre de zbor urmează să fie naţionalizate, rechiziţionate, ei bine, că or să ne fie luate, oricum vrei să-i spui. N-aveam cum să obţinem permise de ieşire, aşa că plecăm şi gata. Vineri încheiem socotelile, adăugă McIver uşurat.

— O, pe cuvântul meu, zău aşa, asta este o hotărâre foarte, dar foarte-foarte, al naibii de neînţeleaptă, spuse Talbot, clătinând energic din cap şi jucându-se cu un dosar de pe biroul lui.

— Nu există altă alternativă. Ei bine, domnule Talbot, vă urez o zi bună şi asta-i tot. Andy a vrut să vă prevenim din timp, în aşa fel încât să puteţi să… să faceţi ce doriţi să faceţi.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta? explodă Talbot.

— Eu de unde naiba să ştiu? McIver era la fel de exasperat. Se presupune că ar trebui să vă protejaţi conaţionalii.

— Dar, dum…

— N-am de gând să mă las eliminat din treaba asta şi cu asta am încheiat discuţia!

Degetele lui Talbot băteau nervos darabana pe masă.

— Cred că am nevoie de o ceaşcă de ceai.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Celia, te rog, două ceşti din cel mai bun şi cred că ar fi bine să pui şi câteva picături de Nelson's

Blood în infuzie.

— Da, domnule Talbot, spuse o voce profundă şi strănută.

— Noroc, spuse automat Talbot.

Degetele încetară să mai bată în masă şi Talbot îi zâmbi dulce lui McIver.

— Sunt cât se poate de fericit că nu mi-ai spus nimic despre nimic, bătrâne.

— Şi eu la fel. Ai putea să foloseşti legătura dumitale radio ca să-l rogi pe omul din Tabriz să-i transmită lui Erikki un mesaj? Toate liniile telefonice sunt moarte.

— Cum naiba poate să facă aşa ceva?

— Nu ştiu, replică McIver răbdător. Dar a reuşit să-i transmită un mesaj lui Azadeh şi poate că o să reuşească să-l transmită şi pe acesta. Te rog, este foarte important.

— Foarte bine. Legătura noastră radio nu funcţionează în momentul de faţă, dar ni s-a promis că va funcţiona mâine sau poimâine. Am să-i transmit un semnal – depinde de mesaj.

— Transmite-i să-i spună lui Erikki că am zis: „Ia un praf".

— Se face, răspunse Talbot cam pleoştit. Stai liniştit, dacă am să aud vreodată că ai dat de dracu', cum se spune – ah, da, că „ai intrat în rahat", am să fiu fericit să-ţi fac o vizită în numele guvernului Majestăţii Sale şi să încerc să te scot din locul în care te vor duce erorile dumitale de pilotaj. Talbot ridică din sprâncene. Marea lovitură! Naiba să mă ia, vă urez să aveţi noroc, bătrâne, şi să nu-ţi faci griji în privinţa lui Erikki. Am să fac eu cumva ca mesajul să ajungă la el.

În apartamentul lui McIver, ora 11:50. Pettikin intră în living cu o valiză în mână şi fu surprins să-l vadă pe servitor, pe Ali Baba, făcându-se că lustruieşte bufetul.

— Nu te-am auzit când te-ai întors, spuse el iritat. Parcă mi se pare că ţi-am dat liber astăzi, adăugă el, punând valiza jos.

— O, da, aga, dar este aşa de mult de făcut, tot apartamentul este atât de murdar şi bucătăria…

Sprâncenele lui Charlie, bogate, castanii, se ridicară în sus, spre cer.

— Da, da, asta e adevărat, dar poţi să începi şi mâine.

Pettikin văzu că omul se uită la valiză şi înjură. Imediat după micul dejun îl trimisese acasă pe Ali Baba şi îi dăduse liber toată ziua, cu instrucţiuni să se întoarcă la miezul nopţii, ceea ce, în mod normal, însemna că nu se va întoarce până a doua zi dimineaţa.

— Acuma pleacă.

— Da, aga. Plecaţi în vacanţă sau în concediu?

— Nu, am… Ăă… Am să stau câteva zile cu unul din piloţi, aşa că mâine ai să poţi face curat aşa cum se cuvine în camera mea. O, da, şi dă-mi cheia, că eu nu ştiu unde mi-am pus-o pe a mea.

Pettikin întinse mâna, blestemându-se că nu-i trecuse prin gând să i-o ceară mai curând. Ali Baba i-o dădu fără tragere de inimă.

— Domnul căpitan McIver vrea să fie singur, are mult de lucru şi nu vrea să fie deranjat. Pe curând, la revedere.

— Dar, aga…

— La revedere!

Avu grijă ca Ali Baba să-şi ia paltonul, deschise uşa şi îl îmbrânci afară, apoi închise. Aruncă nervos o privire la ceas. Era aproape douăsprezece şi McIver încă nu sosise. Trebuiau să fie deja la aeroport la ora asta. Intră în dormitor, scoase cealaltă valiză din dulap, şi ea plină, apoi se întoarse şi o puse alături de prima, în apropiere de uşa de la intrare.

Două valize mici şi o sacoşă. Nu era prea mult, dacă te gândeai la toţi anii petrecuţi în Iran. Nu contează, prefer să călătoresc fără prea mult bagaj şi poate că de astă dată o să am mai mult noroc, poate o să încep vreo afacere, şi-apoi mai e şi Paula. Cum naiba să-mi pot permite să mă căsătoresc din nou? Ai înnebunit? O legătură amoroasă, asta este tot ce-ţi poţi permite! Da, la naiba, însă mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu ea şi…

Telefonul sună şi mai că-l făcu să sară în sus, fiindcă se dezobişnuise să-l audă.

— Alo?

— Charlie? Sunt eu, Mac. Slavă Domnului că funcţionează nefericitul ăsta de telefon. Am mai încercat numai aşa, într-o doară. Am să întârzii.

— Ai probleme?

— Nu ştiu încă, Charlie, însă trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu Ali Kia – ticălosul l-a trimis pe asistentul său şi pe un tip din Gărzile Verzi ca să mă aducă la el.

— Ce naiba mai vrea şi Kia?

Afară, în tot oraşul, muezinii începură să-i cheme pe credincioşi la rugăciune, distrăgându-i atenţia.

— Nu ştiu, întrevederea este fixată peste o jumătate de oră. Ai face mai bine să te duci la aeroport şi vin şi eu acolo cât mai curând. Spune-i lui Johnny Hogg să mai aştepte puţin.

— OK, Mac. Dar ce e cu echipamentul tău, e la birou?

— L-am scos pe furiş azi-dimineaţă, pe când Ali Baba sforăia, şi l-am pus bine în portbagajul lui Lulu. Charlie, mai este un şerveţel lucrat de Genny în bucătărie, pe care scrie „Jos cu plăcinta cu carne". Bagă-l în valiza ta, te rog. Genny mă omoară dacă-l uit. Dacă am timp, am să trec pe acasă să verific dacă totul e în regulă.

— Să închid gazul şi curentul electric?

— Dumnezeule, nu ştiu. Lasă-le.

— Foarte bine. Eşti sigur că nu vrei să te aştept? întrebă el, simţindu-se din ce în ce mai neliniştit din cauza vocilor metalice, ca prin megafon, ale muezinilor. Nu mă deranjează dacă aştept. Poate că e mai bine, Mac.

— Nu, du-te înainte. Vin şi eu imediat ce mă eliberez. La revedere.

— La revedere.

Pettikin ridică din sprâncene, apoi, întrucât îi venise tonul, formă numărul biroului de la aeroport. Spre marea lui mirare, obţinu imediat legătura.

— Alo, Iran Helicopters?

Recunoscu deîndată vocea managerului lor de la secţia de transport mărfuri.

— ’Neaţa, Adwani, aici căpitanul Pettikin. A sosit 125?

— Ah, domnule căpitan, trebuie să aterizeze dintr-o clipă într-alta.

— Căpitanul Lane e acolo?

— Da, un moment, vă rog…

Pettikin aşteptă, întrebându-se ce oare mai voia Kia.

— Bună, Charlie, aici Nogger – ai prieteni pe sus?

— Nu, instrumentul ăsta a început brusc să funcţioneze. Poţi vorbi liber?

— Nu, nu prea. Ce se cloceşte?

— Eu sunt încă acasă. Mac o să întârzie – trebuie să se ducă să-l vadă pe Ali Kia. Plec chiar acum spre aeroport şi el o să vină direct acolo de la biroul lui Kia. Eşti gata să încarci?

— Da, Charlie, trimitem motoarele la reparat şi la recondiţionare, aşa cum a ordonat căpitanul McIver. Totul aşa cum ni s-a ordonat.

— Bine. Cei doi mecanici sunt acolo?

— Da, şi piesele de schimb sunt gata pentru expediere.

— Bine. Nu întrevezi nicio problemă?

— Încă nu, bătrâne.

— Pe curând.

Pettikin puse receptorul în furcă. Mai privi o dată de jur-împrejurul apartamentului şi se simţi ciudat de întristat. Trăise aici şi vremuri mai bune, şi mai rele, dar cele mai bune atunci când fusese şi Paula aici. Dincolo de ferestre observă în depărtare o dâră de fum care se ridica deasupra Jalehului, iar acum, când vocile muezinilor se stingeau treptat, începeau să se audă din nou, sporadic, focuri de armă.

— Naiba să le ia pe toate, murmură el. Se ridică şi ieşi din apartament cu bagajele, apoi încuie uşa cu grijă. Când porni cu maşina din garaj, îl văzu pe Ali Baba care şedea ascuns pe vine în faţa unei uşi de vizavi. Era împreună cu alţi doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse. Ce naiba mai punea la cale şi ticălosul ăsta? Pettikin nu se prea simţea în apele lui.

La Ministerul Transporturilor, ora 13:07. Încăperea uriaşă era ca o gheţărie, în ciuda focului de

buşteni care ardea în cămin. Ministrul Ali Kia purta o şubă groasă de astrahan, cu o căciulă asortată, şi era foarte furios.

— Repet, am nevoie de cineva care să mă ducă mâine la Kowiss şi cer ca dumneata să mă însoţeşti.

— Mâine nu pot, îmi pare rău, spuse McIver, ascunzându-şi cu greu neliniştea. O să-mi facă mare plăcere să merg cu dumneavoastră săptămâna viitoare, să zicem luni şi…

— Sunt uimit că după toată „cooperarea" ce v-am acordat-o, mai este nevoie să discutăm! Mâine, domnule căpitan, sau… sau anulez toate permisele de zbor pentru 125 – de fapt, am să-l ţin astăzi la sol, am să-l imobilizez până la efectuarea cercetărilor!

McIver stătea în picioare în faţa biroului masiv. Kia şedea în spatele acestuia, pe un scaun mare, sculptat, care îl făcea să pară foarte mic.

— Nu s-ar putea astăzi, Excelenţă? Avem un Alouette care trebuie dus la Kowiss. Căpitanul Lochart…

— Mâine. Nu astăzi.

Kia se înroşise şi mai tare la faţă.

— În calitate de director executiv al consiliului de administraţie, îţi ordon: vei veni cu mine, vom pleca mâine la ora zece. Ai înţeles?

McIver dădu din cap, alb la faţă, încercând să inventeze o modalitate pentru a scăpa din capcană.

— Unde vreţi să ne]ntâlnim?

— Unde este elicopterul?

— La Doshan Tappeh. Avem nevoie de permis de zbor. Din păcate, este acolo un anume maior Delami, împreună cu un mullah, şi amândoi sunt destul de dificili, aşa că nu ştiu cum o să ne descurcăm.

Chipul lui Kia se întunecă şi mai mult.

— Primul-ministru a emis noi ordine în legătură cu mullahii şi intervenţia lor în treburile guvernului legal, iar Imamul este întru totul de acord. Ar fi bine să se poarte amândoi cât mai frumos. Ne vedem mâine la ora zece şi…

În momentul acela se auzi o explozie puternică afară. Se repeziră amândoi la fereastră, dar nu văzură nimic altceva decât un nor de fum care se ridica

amenințător spre cerul rece, de undeva de la colțul străzii.

— Cred că a fost din nou o bombă pusă într-o mașină, spuse McIver iritat.

În ultimele zile se produseseră mai multe tentative de asasinat și atentate cu automobile capcană, organizate de extremiștii de stânga, de cele mai multe ori îndreptate, împotriva ayatollahilor de rang superior din guvern.

— Teroriști împuțiți, Allah să-i ardă în focul veșnic, pe ei și pe părinții lor!

Kia era sincer înspăimântat, ceea ce-i făcu plăcere lui McIver.

— Acesta este prețul faimei, domnule ministru, spuse el cu voce îngrijorată. Oamenii aflați în posturi înalte, persoane importante ca dumneavoastră au fost întotdeauna ținta lor.

— Da… da… știm, știm. Teroriști murdari!

McIver zâmbea în sinea lui în timp ce se întorcea la mașină. Așadar, Kia dorea să meargă la Kowiss. Ei bine, voi avea grijă să ajungă la Kowiss și „Vârtejul” să continue așa cum a fost plănuit.

Dincolo de colț, strada principală era încă parțial blocată cu resturi, o mașină era încă în flăcări, altele mocneau și în carosabil se căsca o groapă uriașă acolo unde fusese mașina cu bomba care explodase, aruncând în aer fațada unui restaurant și obloanele băncii străine de alături. Peste tot era plin de cioburi de sticlă. Erau mai mulți răniți, morți sau muribunzi. Agonie, panică și miros de cauciuc ars.

Circulația se strangulase în ambele sensuri. Nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte. O jumătate de oră mai târziu sosi o ambulanță, câțiva membri ai Gărzilor Verzi și un mullah care începură să dirijeze circulația. După un timp, lui McIver i se făcu semn cu mâna să înainteze, fu înjurat ca să înainteze. Trecând pe lângă epava mașinii, în zgomotele și țipetele enervate ale celor din mașini, McIver nu observă trupul fără cap al lui Talbot, pe jumătate îngropat sub dărâmăturile restaurantului și nici nu-l recunoscu pe Ross, îmbrăcat în civil și rezemat pe jumătate de zid,

cu hainele sfâşiate şi cu sângele curgându-i din nas şi urechi.

La aeroportul din Teheran, ora 18:05. Johnny Hogg, Pettikin şi Nogger se uitau la McIver fără să înţeleagă.

— Vrei să spui… vrei să spui că nu pleci cu noi? întrebă năucit Pettikin.

— Nu, v-am mai spus, replică scurt McIver. Trebuie să-l însoţesc mâine pe Kia la Kowiss.

Se aflau lângă maşina lui, în parcare, departe de orice urechi curioase. Aparatul 125 se afla pe pistă şi muncitorii încărcau ultimele câteva lăzi sub supravegherea inevitabilă a paznicilor din Gărzile Verzi. Era de faţă, bineînţeles, şi un mullah.

— Pe mullahul ăsta nu l-am mai văzut niciodată, spuse Nogger nervos, încercând însă să-şi ascundă neliniştea, la fel ca şi toţi ceilalţi.

— Bine. Toată lumea e gata de îmbarcare?

— Da, Mac, cu excepţia lui Jean-Luc.

Pettikin era foarte agitat.

— Nu crezi că ar fi mai bine să rişti şi să-l laşi în plata Domnului pe Kia?

— Asta chiar că ar fi o nebunie, Charlie. Nu avem de ce să fim îngrijoraţi. Puteţi aranja totul la aeroportul Al Shargaz cu Andy. Am să vin şi eu acolo mâine cu 125, de la Kowiss, împreună cu ceilalţi băieţi.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ei au primit cu toţii permise de ieşire, tu nu! spuse Nogger.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nogger, niciunul din noi nu poate spune că a primit permis de plecare până nu pleacă efectiv de aici, adăugă McIver râzând. Cum naiba să fim siguri de băieţii noştri de la Kowiss până nu vor fi în aer şi în afara spaţiului aerian al Iranului? Nu avem de ce să fim îngrijoraţi. Mai întâi de toate, trebuie să realizăm această parte a showului în aer.

Aruncă o privire spre taxiul care scrâşni din cauciucuri şi se opri nu departe de ei. Jean-Luc coborî din maşină şi se apropie de ei cu valiza în mână.

— *Alors, mes amis,* spuse el cu un zâmbet mulţumit, *ça marche?*

McIver oftă.
— Bună idee ai avut să dai de veste că pleci în vacanţă, Jean-Luc.
— Cum?
— Nu contează.
Jean-Luc îi plăcea lui McIver pentru talentele lui, pentru felul cum gătea, pentru mintea lui logică. Când Gavallan îi vorbise lui Jean-Luc despre „Vârtej”, el spusese imediat:
— În ce mă priveşte, voi zbura în mod sigur cu unul dintre 212 de la Kowiss – cu condiţia să pot prinde zborul de miercuri spre Teheran şi să rămân acolo câteva ore.
— Ca să faci ce?
— *Mon Dieu*, voi, englezii! Poate credeţi că vreau să-mi iau rămas-bun de la Imam!
McIver îi zâmbi francezului.
— Cum a fost la Teheran?
— *Magnifique!*
Jean-Luc îi întoarse zâmbetul şi îşi spuse că nu l-a văzut pe McIver arătând aşa de tânăr de ani de zile. Cine o fi doamna?
— *Et toi, mon vieux?*
— Bine.
În spatele lui, McIver îl zări pe Jones, copilotul, care cobora treptele câte două deodată şi se îndrepta spre ei. Acum nu mai erau niciun fel de lăzi pe tarmac şi personalul iranian de la sol se îndrepta spre birouri.
— Aţi încărcat totul la bord?
— Totul, căpitane, cu excepţia pasagerilor, spuse Jones, foarte la obiect. ATC s-a impacientat şi spune că am depăşit timpul de decolare. Cât mai repede vă rog, se poate?
— Ai aprobare de escală la Kowiss?
— Da, nu e nicio problemă.
McIver trase adânc aer în piept.
— Foarte bine, atunci pornim, exact aşa cum am plănuit, cu excepţia faptului că voi lua eu hârtiile, Johnny.
Hogg i le întinse şi toţi trei, McIver, Hogg şi Jones, porniră înainte, drept spre mullah, sperând să-i

distragă atenţia. Printr-un aranjament prealabil, cei doi mecanici erau deja la bord, deghizaţi în hamali.

— Bună ziua, aga, spuse McIver şi îi întinse mullahului în mod ostentativ documentele. Poziţia în care stătea ascundea vederii scara. Nogger, Pettikin şi Jean-Luc o urcară repede şi dispărură în interior.

Mullahul răsfoi hârtiile. Se vedea bine că nu este obişnuit cu aşa ceva.

— Bun. Acum inspectat, spuse el cu un accent greoi.

— Nu este nevoie, aga, fiindcă…

McIver se opri. Mullahul şi cei doi paznici se îndreptau deja spre scară.

— De cum ajungi la bord, porneşte motoarele, Johnny, spuse el calm şi îi urmă.

Cabina era plină de lăzi, pasagerii aşezaţi deja pe locurile lor şi cu centurile prinse. Toate privirile îl evitau pe mullah cu mare grijă. Omul îi examina pe rând.

— Cine bărbaţii ăştia?

McIver răspunse repede:

— Echipajele de schimb, aga.

Emoţia ajunsese la paroxism când motoarele începură să urle. Arătă la întâmplare spre Jean-Luc:

— Pilotul pentru schimb de la Kowiss, aga. Adăugă apoi mai grăbit: Komitehul din turn doreşte ca avionul să decoleze imediat. Grăbiţi-vă, da?

— Ce în lăzi?

Mullahul privea spre cabina încărcată până sus cu lăzi, când Johnny Hogg strigă într-o farsi perfectă:

— Îmi cer scuze că vă întrerup, Excelenţă, voia Domnului, dar turnul ne ordonă să decolăm imediat. Cu permisiunea dumneavoastră, vă rog!

— Da, da, bineînţeles, Excelenţă pilot, zâmbi mullahul. Vorbiţi foarte bine farsi.

— Mulţumesc, Excelenţă, Dumnezeu să vă apere şi să-l binecuvânteze pe Imam.

— Mulţumesc, Excelenţă pilot, Allah să vă păzească.

Mullahul plecă.

În drum spre ieşire, McIver băgă capul în carlingă.

— Ce i-ai spus, Johnny? Nu ştiam că vorbeşti farsi.

— Nu vorbesc, spuse sec Hogg şi îi traduse ce-i spusese mullahului. Am învăţat pur şi simplu dialogul ăsta pe dinafară. M-am gândit că s-ar putea să-mi fie de folos cândva.

McIver zâmbi.

— Excelentă idee! Apoi coborî vocea: Când ajungeţi la Kowiss, puneţi-l pe Starke să aranjeze cumva cu Hotshot să le dea drumul băieţilor cât mai devreme, dis-de-dimineaţă. Nu vreau ca ministrul Kia să fie acolo când vor decola ei – scoateţi-i cât mai devreme, OK?

— Da, bineînţeles, uitasem de asta. E o manevră foarte înţeleaptă.

— Zbor plăcut – ne vedem la Al Shargaz.

Le făcu semn cu ambele degete mari în sus, în timp ce aparatul se îndepărta rulând pe tarmac.

În secunda în care se ridicară de la pământ, Nogger explodă strigând:

— Am reuşit! Şi toată lumea reluă exclamaţia ca un ecou, cu excepţia lui Jean-Luc, care îşi făcu superstiţios semnul crucii, şi a lui Pettikin, care bătu în lemn.

— *Merde!* strigă Jean-Luc. Mai aşteaptă cu uralele, Nogger, să nu cumva să fii reţinut la sol la Kowiss. Păstrează-ţi uralele pentru vineri – mai e până să ne vedem trecuţi peste Golf!

— Ai dreptate, Jean-Luc, spuse Pettikin, care şedea pe scaunul de la geam, lângă el, şi privea aeroportul din ce în ce mai mic în urma lor.

— Mac era foarte bine dispus. Nu l-am văzut aşa de luni de zile, iar de dimineaţă era cătrănit rău. Ce ciudat se schimbă uneori oamenii!

— Da, foarte ciudat. Eu aş fi fost într-adevăr foarte cătrănit dacă ar fi intervenit o asemenea modificare de plan.

Jean-Luc se aşeză mai comod şi îşi lăsă spătarul pe spate, cu gândul la Sayada şi la despărţirea lor, care fusese lungă, dulce şi dureroasă. Îi aruncă o privire lui Pettikin şi văzu că se încruntase.

— Ce este?

— Mă întreb oare cum o să ajungă Mac la Kowiss.

— Cu elicopterul, fireşte. Sunt două 206 şi o Alouette care au rămas pe loc.

— Tom a trimis Alouette-ul astăzi la Kowiss şi nu mai e niciun pilot.

— Atunci o să se ducă cu maşina, bineînţeles. De ce?

— Doar nu crezi că este atât de nebun încât să piloteze chiar el elicopterul cu Kia?

— Ai înnebunit? Sigur că nu este chiar aşa de…

Jean-Luc se încruntă.

— *Merde*, aşa este, e chiar mai nebun decât credeam.

JOI
Capitolul 19

În satul din apropiere de frontiera de nord, ora 5:30. În lumina tulbure a zorilor, Erikki îşi trase cizmele în picioare, îmbrăcă haina de zbor şi pielea moale, purtată îndelung, foşni încet. Scoase cuţitul din teacă şi şi-l puse în mânecă. Deschise cu băgare de seamă uşa colibei. Satul dormea sub pătura de zăpadă. Din câte îşi dădea seama, nu erau niciun fel de paznici prin preajmă. Şi şopronul în care se afla elicopterul era, de asemenea, cufundat în tăcere. Dar ştia că nu are rost să încerce. O făcuse la diverse ore din zi sau din noapte. De fiecare dată, paznicii din cabină se mulţumiseră să-i zâmbească şi atât; în alertă, dar foarte politicoşi. Nu avea cum să se lupte cu toţi trei şi apoi să decoleze. Singura lui şansă era să plece pe jos şi se gândise la varianta asta tot timpul cât se înfruntase cu şeicul Baiazid, alaltăieri.

Toate simţurile i se ascuţiseră la maximum în întuneric. Nori subţiri acopereau stelele. Acum! Se strecură cu paşi siguri afară din colibă şi străbătu drumul pe lângă şirul de case, îndreptându-se spre copaci, şi atunci fu prins deodată în plasa care apăruse parcă din cer. Erikki începu să se zbată ca să scape.

Patru membri ai tribului se aflau la cele patru colţuri ale plasei utilizate pentru prinderea caprelor sălbatice. O înfăşurară cu pricepere în jurul lui, tot mai strâns şi mai strâns şi, deşi urla de furie şi cu forţa lui ieşită din comun reuşise să rupă în câteva locuri ochiurile plasei, fu curând imobilizat şi trântit fără milă în zăpadă, neajutorat. O clipă, rămase acolo gâfâind, apoi încercă din nou să rupă plasa. Sentimentul de neputinţă îl făcea să urle. Dar cu cât se lupta mai înverşunat, cu atât plasa se strângea parcă şi mai tare în jurul său. În cele din urmă, încetă să se mai zbată, încercând să respire regulat ca să-şi recapete suflul. Se uită în jur. Era înconjurat. Tot satul era treaz, toţi erau îmbrăcaţi şi înarmaţi. Nu mai văzuse niciodată atâta ură.

A fost nevoie de cinci oameni ca să-l poată ridica şi duce, mai pe sus, mai târâş, în coliba mare şi să-l

arunce brutal pe pardoseala de pământ bătătorit, în faţa şeicului. Baiazid şedea cu picioarele încrucişate pe nişte piei de oaie, la locul de onoare de lângă foc. Coliba era mare, înnegrită de fum şi plină de membrii tribului.

— Aşa, spuse şeicul. Aşadar, îndrăzneşti să-mi nesocoteşti ordinele?

Erikki rămase nemişcat, adunându-şi puterile. Şi-apoi ce-ar fi putut spune?

— În noaptea asta, unul din oamenii mei s-a întors de la han, spuse şeicul tremurând de furie. Ieri după-amiază, din ordinul hanului, mesagerului meu i s-a tăiat beregata, împotriva tuturor legilor cavalereşti! Ce spui de asta? Să-i taie beregata ca unui câine? Ca unui câine!

— Nu… nu pot să cred că hanul a făcut una ca asta, spuse neajutorat Erikki. Nu pot să cred.

— Pe numele lui Allah, i s-a tăiat gâtlejul. Omul este mort, iar noi dezonoraţi. Toţi, toţi, şi eu! Dezonoraţi cu toţii şi asta din cauza ta!

— Hanul este un diavol, îmi pare rău, dar eu nu…

— Am tratat cu hanul în mod onorabil şi te-am tratat şi pe tine onorabil, eşti o pradă de război obţinută de la duşmanii hanului şi ai noştri, eşti căsătorit cu fiica lui şi el este destul de bogat, are mai mulţi saci de aur decât firele de păr de pe spinarea unei capre. Ce înseamnă pentru el zece milioane de riali? O piele de capră. Dar ceea ce este şi mai rău este faptul că ne-a dezonorat. Allah să-l pedepsească!

Dinspre cei care priveau şi aşteptau se ridică un murmur de aprobare. Oamenii nu înţelegeau engleza, însă sesizau accentele de furie.

Se auzi din nou refrenul plin de venin:

— Insha'Allah!

— Acum o să-ţi dăm drumul aşa cum doreşti, pe jos, apoi o să te vânăm. N-o să te ucidem cu gloanţe, dar nici nu vei mai vedea apusul soarelui şi capul tău va fi dăruit hanului.

Şeicul repetă sentinţa şi în limba lui şi tăcu un semn cu mâna. Oamenii se repeziră înainte.

— Staţi, staţi! strigă Erikki, căruia spaima îi sugerase o idee.

— Vrei să cerşeşti îndurare? întrebă dispreţuitor Baiazid. Am crezut că eşti bărbat – de aceea n-am ordonat să ţi se taie gâtul în timp ce dormeai. Nu îndurare, ci răzbunare! Erikki mugi:

— Răzbunare!

Se lăsă o tăcere uluită.

— Răzbunare! Pentru tine şi pentru mine! Nu meriţi răzbunare pentru o asemenea dezonoare?

Tânărul şovăi.

— Ce şmecherie mai e şi asta?

— Pot să te ajut să-ţi speli onoarea – numai eu pot. Hai să atacăm palatul hanului şi să ne răzbunăm amândoi pe el.

Erikki se ruga la zeii lui străvechi să-i aurească limba.

— Ai înnebunit?

— Hanul îmi este mai mare duşman decât ţie, altfel de ce ne-ar fi dezonorat pe amândoi? Nu ca să te aţâţe împotriva mea? Eu cunosc palatul. Pot să te duc cu cincisprezece oameni înarmaţi în curtea de faţă într-o clipă şi…

— Nebunie curată, pufni dispreţuitor şeicul. Să ne riscăm vieţile ca nişte nebuni îndobitociţi de haşiş? Hanul are prea mulţi paznici.

— Cincizeci şi trei în interiorul zidurilor, atunci când sunt convocaţi cu toţii, dar nu mai mult de patru sau cinci de serviciu deodată. Luptătorii tăi sunt chiar atât de neputincioşi încât să nu poată face faţă celor cincizeci şi trei de paznici? Avem de partea noastră şi elementul surpriză. Un atac neaşteptat, venit din cer, un atac fulger pentru a ne spăla onoarea – pot să vă duc înăuntru şi să vă scot de-acolo în câteva minute. Abdollah Han este bolnav, foarte bolnav, paznicii nu vor fi pregătiţi şi nici cei ai casei nu se vor aştepta. Ştiu pe unde se intră, ştiu unde doarme el… ştiu totul…

Erikki îşi auzea vocea devenind din ce în ce mai convingătoare pe măsură ce emoţia creştea. Ştia că era ceva realizabil. Să treacă rapid peste ziduri, să aterizeze, apoi să sară cu toţii jos, la pământ; îi va conduce pe scări în sus, apoi de-a lungul coridorului, îl vor înlătura pe Ahmed sau pe oricine o mai fi în cale,

după care se va da deoparte pentru ca Baiazid şi oamenii lui să facă ce doresc. Iar el să ajungă în aripa de nord, la Azadeh, şi s-o salveze; şi dacă ea nu era acolo sau dacă era rănită, să ucidă, să ucidă şi iar să ucidă – pe han, gărzile, pe oamenii aceştia, pe toată lumea.

Planul îl surescitase la culme.

— Numele tău va dăinui peste veacuri datorită îndrăznelii tale. Şeicul Baiazid, cel care a cutezat să-l umilească, să-l provoace pe Hanul tuturor Gorgonilor chiar în casa lui pentru o chestiune de onoare. Barzii şi cântăreţii îţi vor preamări faptele şi le vor povesti în jurul focurilor de tabără ale tuturor kurzilor. Nu aşa ar fi procedat şi Saladin Kurdul?

Văzu că ochii în care se reflecta lumina focului căpătaseră acum o strălucire nouă. Baiazid mai şovăia însă. Tăcerea se făcea tot mai apăsătoare. Îl auzi vorbind calm către oamenii lui – apoi unul dintre ei râse şi spuse ceva, ceilalţi râseră şi ei, apoi se auzi un vuiet puternic de aprobare, ieşit din toate piepturile odată.

Mâini nerăbdătoare tăiară plasa. Bărbaţii se luptară între ei pentru privilegiul de a face parte din grupul de comando. Degetele lui Erikki tremurau când apăsă pe butonul de pornire a motoarelor. Primul motor prinse viaţă.

În palatul hanului, ora 6:30. Hakim se trezi brusc din somn. Paznicul lui, care stătea lângă uşă, tresări surprins.

— Ce s-a întâmplat, Înălţimea Ta?

— Nimic, nimic, Ishtar… am visat urât.

Acum se trezise de-a binelea. Se întinse apoi din nou pe spate, cu voluptate, dornic să înceapă o zi nouă.

— Adu-mi o cafea. După baie, adu micul dejun aici – şi roag-o pe sora mea să vină să mănânce cu mine.

— Da, imediat, Înălţimea Ta.

Paznicul ieşi. Hakim se întinse din nou ca să se dezmorţească. Afară, zorile erau cenuşii, încăperea era plină de ornamente greoaie, friguroasă şi plină de curenţi, dar era dormitorul hanului. În căminul uriaş

ardea un foc zdravăn, alimentat de paznic tot timpul nopţii. Nimeni altcineva nu avea voie să intre în odaie. Îşi alesese personal paznicul din cei cincizeci şi trei care aşteptau în incinta palatului să se ia o hotărâre cu privire la viitorul lor. Unde să-i găsească pe cei în care ar putea avea încredere, se întreba el. Coborî din pat, îşi strânse în jurul corpului halatul călduros de brocart, se întoarse cu faţa spre Mecca şi spre Coranul deschis, aflat într-o nişă placată cu ceramică ornamentată, îngenunche şi îşi spuse prima rugăciune a zilei. După ce termină, se ridică şi rămase pe loc, cu ochii aţintiţi la Coranul vechi, imens, legat în coperţi de aur bătute cu pietre scumpe, caligrafiat manual – obiect nepreţuit, Coranul Hanului Gorgonilor, Coranul lui. „Am atâtea pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, îşi spuse el, dar mai am şi atâtea de învăţat, atâtea de făcut – oricum, am realizat deja un debut minunat.”

În noaptea precedentă, la puţin timp după miezul nopţii, în faţa tuturor membrilor familiei reuniţi, scosese din mâna tatălui său inelul de aur cu smarald – simbolul străvechi al hanatului – şi şi-l pusese pe degetul arătător al mâinii drepte. Smulsese cu greu inelul, trecându-l peste un strat gros de grăsime, şi făcuse un efort ca să suporte duhoarea de mort care mai stăruia în încăpere.

Emoţia fusese mai mare decât repulsia şi acum era cu adevărat han. Toţi membrii familiei aflaţi de faţă îngenuncheaseră şi îi sărutaseră mâna cu inelul, jurându-i supunere. Azadeh, mândră, fusese prima, apoi urmase Aysha, înspăimântată şi tremurând, după aceea ceilalţi, Najoud şi Mahmud, aparent profund întristaţi, în sinea lor mulţumindu-i lui Allah pentru răgaz.

Coborâse apoi în Sala Mare, cu Azadeh alături de el, şi Ahmed şi paznicii îi juraseră supunere; restul rudelor mai îndepărtate aveau să vină mai târziu, împreună cu şefii de triburi, personalul casnic şi servitorii. Dăduse imediat ordinele necesare pentru organizarea înmormântării şi abia după aceea îngăduise ochilor săi s-o vadă pe Najoud.

— Aşa.

— Înălţimea Ta, începu Najoud mieroasă, te felicităm din toată inima, în faţa lui Allah, şi jurăm să te slujim atât cât ne vor ajuta puterile.

— Mulţumesc, Najoud, mulţumesc. Ahmed, care a fost sentinţa hanului în legătură cu sora mea şi familia ei înainte să moară?

Brusc, în încăpere se înstăpâni o stare de tensiune.

— Exilul fără un ban în ţinuturile de la nord de Meshed, Înălţimea Ta, sub pază, imediat.

— Îmi pare rău, Najoud, tu şi familia ta veţi pleca în zori, aşa cum s-a stabilit.

Îşi amintea acum că faţa îi devenise brusc pământie, ca şi chipul lui Mahmud, şi murmurase bâlbâindu-se:

— Dar, Înălţimea Ta, acum eşti han, acum cuvântul tău e lege. Nu mă aşteptam… acum eşti han.

— Dar hanul, tatăl nostru, a dat acest ordin atunci când cuvântul lui era lege. Nu este corect să-l nesocotim.

— Dar acum tu eşti legea, spusese Najoud cu un zâmbet bolnav. Fă ceea ce este drept.

— Cu ajutorul lui Allah, cu siguranţă că am să fac, Najoud. Nu pot să nesocotesc ceea ce a hotărât tatăl meu pe patul de moarte.

— Dar, Înălţimea Ta… Najoud se apropiase. Te rog, putem să discutăm ceva între patru ochi?

— E mai bine aşa, cu toată familia de faţă, Najoud. Ce voiai să spui?

Najoud şovăise, se apropiase şi mai mult, iar Hakim văzuse că Ahmed se încordase, cu părul zbârlit pe ceafă, şi ţinea cuţitul pregătit.

— Numai pentru că aşa spune Ahmed, că hanul a dat asemenea ordin, asta nu înseamnă că… nu-i aşa? încercă Najoud să şoptească, însă vorbele ei se loviră de pereţi şi răsunară în toată sala.

De pe buzele lui Ahmed se desprinse un oftat:

— Allah să mă ardă în focul veşnic dacă am minţit cu ceva.

— Ştiu că n-ai minţit, Ahmed, spusese Hakim posomorât. N-am fost şi eu acolo când hanul a luat decizia? Eram şi eu acolo, Najoud, şi era şi Înălţimea Sa, sora mea, îmi pare rău că…

— Dar nu poţi să fii îndurător? strigase disperată Najoud. Te rog, te rog, ai milă!

— Oh, dar am, Najoud. Te iert. Dar pedeapsa este pentru că ai minţit în numele lui Allah, spusese el grav. Nu eşti pedepsită pentru că ai minţit în legătură cu sora mea şi cu mine şi ne-ai provocat ani întregi de suferinţă, că ne-ai lipsit de dragostea tatălui nostru. Bineînţeles că te iertăm pentru asta, nu-i aşa, Azadeh?

— Da, da, pentru asta eşti iertată.

— Pentru asta te-am iertat de faţă cu toată lumea. Dar să minţi în faţa lui Allah? Hanul a luat o hotărâre. Eu nu pot să merg împotriva ei.

Mahmud izbucnise şi el şi începuse să se milogească:

— Eu n-am ştiut nimic despre asta, Înălţimea Ta, nimic, jur în faţa lui Allah. Eu am crezut în minciunile ei. Divorţez oficial de ea pentru că te-a trădat, n-am ştiut nimic despre minciunile ei.

În Sala Mare, toată lumea se uita la ei cum se certau, unii îi urau, alţii îi dispreţuiau pentru că nu ştiuseră cum să se comporte atunci când avuseseră puterea.

— În zori, Mahmud, vei fi alungat, tu şi toată familia ta, spusese Hakim trist, fără un ban, sub pază… după cum îmi va fi mie voia. Cât despre divorţ, acesta este interzis în casa mea. Dacă vrei să faci acest lucru acolo, la nord de Meshed… Insha'Allah. Oricum, rămâi exilat acolo cât timp îmi va fi voia…

„O, ai fost perfect, Hakim, îşi zisese el încântat, căci bineînţeles că toată lumea ştia că acesta este primul tău examen. Ai fost perfect! Nicio clipă nu te-ai bucurat făţiş, nicio clipă nu ţi-ai dat în vileag adevăratul scop, nicio clipă n-ai ridicat vocea, ai rămas calm şi blând şi grav, ca şi când ai fi fost într-adevăr întristat de sentinţa rostită de tatăl tău, dar, în mod corect, incapabil s-o nesocoteşti. Şi-apoi promisiunea aceea blândă «cât îmi va fi voia!». Voia mea este să fiţi alungaţi pentru totdeauna şi dacă aud cel mai mic zvon că puneţi ceva la cale, vă ucid ca şi când aş sufla într-o lumânare. Pe Allah şi pe Profetul Său, ale căror nume să fie în veci lăudate, am s-o fac pe fantoma tatălui meu să fie mândră de acest Han al tuturor

Gorgonilor – ducă-se în iad pentru că a putut să creadă asemenea minciuni sfruntate din gura unei cotoroanţe afurisite.

Sunt atât de multe lucruri pentru care trebuie să-i mulţumesc lui Allah, îşi zise el, fascinat de luminile care străluceau în nestematele de pe Coran. Toţi anii aceştia de exil nu te-au învăţat că trebuie să ţii totul secret, să înveţi să înşeli pe toată lumea şi să ai răbdare? Acum trebuie să-ţi consolidezi puterea, să aperi Azerbaidjanul, să cucereşti o lume, să-ţi găseşti soţii, să creşti fii şi să întemeiezi o nouă dinastie. Najoud şi stirpea ei să putrezească!"

În zori se dusese „plin de regret" să privească cum pleacă Najoud şi ai ei. Insistase, viclean, să nu mai fie nimeni altcineva din familie de faţă ca să-şi ia rămas-bun de la ei.

— De ce să le sporim durerea, şi lor, şi mie?

Acolo, îi privise pe Ahmed şi pe paznici care, din ordinul lui, cotrobăiau prin muntele lor de bagaje şi scoteau afară tot ce era de preţ, până când nu mai rămase decât o valiză pentru fiecare din ei şi cei trei copii, care priveau încremeniţi la cele ce se petreceau.

— Bijuteriile, femeie! spusese Ahmed.

— Mi-ai luat totul, totul… te rog, Hakim… Înălţimea Ta, te rog…

Najoud plângea cu sughiţuri. Săculeţul ei special cu bijuterii, ascuns într-un din valize, fusese deja pus pe grămada de lucruri de valoare. Ahmed întinse mâna şi îi rupse gulerul, sfâşiindu-i rochia la piept. Ieşiră la iveală o duzină de şiraguri de diamante, rubine, safire, smaralde.

— De unde le-ai luat pe astea? întrebase Hakim uluit.

— Sunt… sunt ale mamei mele… şi ale mele, le-am cumpărat de-a lungul anilor.

Najoud tăcu brusc când cuţitul lui Ahmed ieşi la iveală.

— Foarte bine, foarte bine, făcu ea şi îşi scoase şiragurile peste cap, le desfăcu pe cele care nu treceau şi i le dădu. Acum ai totul…

— Inelele!

— Dar, Înălţimea Ta, lasă-mi şi mie ceva, gemu ea când Ahmed, nerăbdător, îi apucă un deget, gata să-l taie cu inel cu tot. Najoud se smulse din mâna lui, îşi scoase inelul, apoi brăţările ascunse sub mânecă şi le aruncă pe podea. Acum ai luat chiar totul, urlă ea îndurerată.

— Adună-le de jos şi dă-le Înălţimii Sale în genunchi! şuieră Ahmed şi, pentru că Najoud nu se conformă imediat, o apucă de păr şi o zvârli cu faţa la pământ. Acum Najoud plângea şi făcea ceea ce i se spusese.

„Ah, ce desfătare, îşi zise Hakim, retrăind fiecare secundă a umilirii lor. După ce vor muri, facă Allah să ardă în focul veşnic."

Mai făcu o plecăciune, apoi îl lăsă pe Allah în pace până la următoarea rugăciune de la amiază şi sări în sus, clocotind de energie. O servitoare şedea în genunchi şi îi turna cafeaua şi Hakim văzu spaima din ochii ei, ceea ce-i făcu mare plăcere. În momentul în care devenise han, ştiuse că era vital să acţioneze rapid ca să preia frâiele puterii. Ieri-dimineaţă inspectase palatul. Bucătăria nu era destul de curată pentru el, aşa că pusese să fie bătut bucătarul şef până îşi pierduse cunoştinţa şi aruncat apoi în afara zidurilor. Îl promovase în locul lui pe bucătarul adjunct, cu ameninţări cumplite. Patru paznici fuseseră alungaţi pentru că fuseseră surprinşi dormind, două servitoare biciuite pentru lene.

— Dar, Hakim, dragul meu, spusese Azadeh când rămăseseră singuri, chiar a fost nevoie să-i baţi?

— Peste o zi sau două nu va mai fi nevoie, îi spusese el. Dar între timp palatul se va schimba aşa cum doresc eu.

— Bineînţeles că tu ştii mai bine, dragul meu. Ce se aude cu răscumpărarea?

— A, da, imediat.

Trimisese după Ahmed.

— Îmi pare rău, Înălţimea Ta, hanul, tatăl dumneavoastră poruncit să se taie gâtul mesagerului ieri după-amiază.

Şi el şi Azadeh rămăseseră înmărmuriţi.

— Dar asta e cumplit! izbucnise Azadeh. Acum ce mai putem face?

— Am să încerc să-i contactez pe nomazi, spuse Ahmed

— Poate că acum, dacă tatăl dumneavoastră a murit, poate că or să vrea… poate că or să vrea să trateze cu dumneavoastră de la început. Am să încerc.

Hakim şedea pe locul de odinioară al hanului şi îşi dădu seama de cursa care i se întindea. Ahmed zâmbea suav, iar pe el îl treceau fiori de spaimă prin spinare. Degetele lui se jucau cu inelul cu smarald.

— Azadeh, vino înapoi peste o jumătate de oră, te rog.

— Desigur, spusese ea ascultătoare.

Când rămaseră singuri, Hakim întrebase:

— Ce arme ai la tine?

— Un cuţit şi un automat, Înălţimea Ta.

— Dă-mi-le.

Îşi amintea acum că îi zvâcnise inima şi i se uscase gura ca iasca, dar lucrul acesta trebuia făcut şi trebuia să-l facă el însuşi. Ahmed ezitase, apoi se supusese, deşi era clar că nu-i face plăcere să fie dezarmat, însă Hakim se făcuse că nu observă, examină modul în care funcţiona arma şi îi ridică gânditor piedica.

— Acum ascultă cu atenţie, consilierule: Nu vei încerca să-i contactezi pe nomazi, o vei face rapid şi vei face şi toate cele necesare pentru ca soţul surorii mele să se întoarcă teafăr şi nevătămat aici – e capul tău în joc, pe Allah şi pe Profetul Său!

— Eu… desigur, Înălţimea Ta. Ahmed încerca să-şi ascundă furia.

Hakim arătă leneş cu ţeava pistolului către capul lui.

— Jur pe Allah să te tratez ca pe un prim consilier şi aşa voi face – atât timp cât eşti în viaţă. Zâmbise strâmb. Chiar dacă se va întâmpla să fii schilodit, poate castrat sau orbit de duşmanii tăi. Ai duşmani, Ahmed Dursak, turcomanule?

Ahmed râsese uşurat, simţindu-se acum la largul său. Îi plăcea acest bărbat care devenise han şi nu era slăbănogul pe care şi-l imaginase. E mult mai uşor să ai de-a face cu un bărbat, îşi zise, începând să-şi recapete încrederea.

— Mulţi, Înălţimea Ta, mulţi. Dar nu se obişnuieşte oare să se măsoare calitatea unui bărbat după importanţa duşmanilor săi? Insha'Allah! Nu ştiam că ştii să mânuieşti armele.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Ahmed, spusese el cu o satisfacţie tristă, căci câştigase o victorie importantă.

Îi înapoiase cuţitul, dar nu şi pistolul.

— Am să-l păstrez ca peşcheş. Timp de un an şi o zi, să nu apari în prezenţa mea înarmat.

— Atunci cum pot să te apăr?

— Prin înţelepciune.

Lăsase să se vadă o mică parte din violenţa pe care o ţinuse ascunsă în el atâţia ani.

— Va trebui să-ţi dovedeşti calităţile. În faţa mea. Numai faţă de mine. Ceea ce i-a plăcut tatălui meu nu trebuie să-mi placă neapărat şi mie. Trăim alte vremuri, cu noi posibilităţi şi cu noi primejdii. Aminteşte-ţi, pe Allah, că sângele tatălui meu clocoteşte şi în venele mele.

În restul zilei şi toată seara primise apoi oameni importanţi din Tabriz şi din Azerbaidjan, le pusese întrebări în legătură cu insurecţiile stângiştilor, în legătură cu mujahedinii, cu fedainii şi cu alte facţiuni. Veniseră şi negustorii din bazar şi doi ayatollahi, mullahi şi comandanţi locali ai armatei, şi vărul lui, şeful poliţiei, şi îl confirmase în post. Toţi aduseseră peşcheşuri corespunzătoare.

Şi aşa şi trebuie, îşi spuse el, foarte satisfăcut, amintindu-şi cum îl dispreţuiau pe vremea când averea lui era zero şi toată lumea ştia că fusese exilat la Kvoy. Dispreţul acesta avea să-i coste foarte scump pe fiecare în parte.

— Baia dumneavoastră este gata, Înălţimea Voastră, şi Ahmed aşteaptă afară.

— Spune-i să intre, Ishtar. Rămâi şi tu.

Văzu cum se deschide uşa. Ahmed era istovit şi abătut.

— Salaam, Alteţă.

— Ce se aude cu răscumpărarea?

— Noaptea trecută i-am găsit pe nomazi. Erau doi. Le-am explicat că Abdollah Han a murit şi noul han

mi-a poruncit să le dau jumătate din răscumpărarea cerută imediat, ca dovadă de bună-credinţă, şi le promite cealaltă jumătate când pilotul va fi înapoi acasă, teafăr şi nevătămat. I-am trimis spre nord cu una din maşinile noastre şi cu un şofer de încredere şi cu o altă maşină care i-a urmărit fără să ştie.

— Ştii cine sunt, unde este satul lor?

— Mi-au spus că sunt kurzi, unul se numeşte Ishmud, celălalt Alilah, şeful lor este al-Drah, iar satul Copacul Retezat şi se află în munţi, la nord de Kvoy, Înălţimea Ta, şi nici nu sunt kurzi, deşi aşa pretind. Cred că sunt pur şi simplu nişte nomazi şi, mai curând, chiar bandiţi, cei mai mulţi dintre ei.

— Bine. De unde ai luat banii ca să-i plăteşti?

— Tatăl dumneavoastră, hanul, a pus douăzeci de milioane în seiful meu, pentru cazuri de urgenţă.

— Să-mi prezinţi bilanţul înainte de apusul soarelui.

— Da, Înălţimea Ta.

— Eşti înarmat?

Ahmed tresări surprins.

— Numai cu cuţitul, Înălţimea Ta.

— Dă-mi-l, spuse el, ascunzându-şi plăcerea provocată de faptul că Ahmed căzuse în cursa pe care i-o întinsese şi luă cuţitul, prezentat cu mânerul înainte. Nu ţi-am spus să nu vii înarmat în prezenţa mea un an şi o zi?

— Dar… dar pentru că mi-aţi dat cuţitul înapoi, am crezut… am crezut că cuţitul.

Ahmed se opri, pentru că Hakim se ridicase în faţa lui, cu cuţitul ţinut corect, cu ochii întunecaţi şi duri, ca ai tatălui său. În spatele lui, paznicul Ishtar urmărea scena cu gura căscată. Tendoanele de la gâtul lui Ahmed se încordară.

— Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea Voastră, spuse el, sincer înspăimântat.

O clipă, Hakim se mulţumi să-l privească în ochi pe Ahmed, ţinând cuţitul strâns în mână, apoi mâna îi zvâcni în sus. Cu mare îndemânare, îi sfâşie cu vârful lamei numai hainele, îi zgârie puţin pielea, apoi cuţitul ieşi afară în poziţie perfectă pentru lovitura finală. Dar Hakim nu dădu acea lovitură, deşi ar fi dorit să vadă

sângele curgând şi era un moment potrivit, dar nu momentul perfect. Încă mai avea nevoie de Ahmed.

— Îţi înapoiez trupul… trupul tău.

Alesese cuvântul şi tot ceea ce implica el cu mare grijă.

— Intact de astă dată.

— Da, Înălţimea Ta, mulţumesc, Înălţimea Ta, murmură Ahmed, uimit că mai era în viaţă, şi căzu în genunchi. Eu… nu se va mai întâmpla niciodată.

— Nu, nu se va mai întâmpla. Rămâi aici. Ishtar, aşteaptă afară.

Hakim Han se aşeză din nou pe perne şi începu să se joace cu cuţitul, aşteptând ca să-i scadă adrenalina, fiindcă ştia că răzbunarea se gustă mai bine la rece.

— Spune-mi tot ce ştii despre sovietic, despre omul ăsta, Mîztrîk: cu ce îl avea el la mână pe tatăl meu şi cu ce îl avea tatăl meu pe el.

Ahmed se supuse, îi povesti tot ce îi relatase hanul de-a lungul anilor, în secret, despre vila de lângă Tbilisi, unde fusese şi el, cum îl contacta hanul pe Mîztrîk, ce cuvinte secrete foloseau, ce spusese Hashemi Fazir şi cum îl ameninţase, ce scria în mesajul lui Mîztrîk, ce auzise trăgând cu urechea şi la ce fusese martor cu câteva zile în urmă.

Aerul ieşi şuierând din gura lui Hakim.

— Tatăl meu avea de gând s-o ducă pe sora mea… avea de gând s-o ducă la vila aceea şi să i-o dea lui Mîztrîk?

— Da, Înălţimea Ta, mi-a poruncit chiar s o trimit eu spre nord dacă… dacă va trebui să plece la spital, la Teheran.

— Trimite după Mîztrîk, Ahmed. Urgent, acum. În clipa asta.

— Da, Înălţimea Ta, spuse Ahmed, tremurând la vederea mâniei înăbuşite a hanului. Ar fi mai bine, murmură el, ar fi mai bine ca în acelaşi timp să-i amintesc şi de promisiunile pe care i le-a făcut lui Abdollah Han, să-i spun că vreţi să le vedeţi îndeplinite.

— Bine, foarte bine. Mi-ai spus totul?

— Tot ce-mi pot aminti acum, pe moment, spuse sincer Ahmed. Cu siguranţă, trebuie să mai fie şi alte

lucruri – cu timpul am să vă pot spune toate secretele, Han al tuturor Gorgonilor, şi jur din nou în faţa lui Allah să vă slujesc cu credinţă.

„Am să-ţi spun totul, îşi spuse el înfierbântat, cu excepţia modului în care a murit hanul şi că acum, mai mult ca oricând, o vreau de nevastă pe Azadeh. Am să te fac eu cumva să fii de acord – ea va fi singura şi adevărata mea pavăză împotriva ta, mlădiţă a Satanei!”

Lângă Tabriz, ora 7:20. Elicopterul lui Erikki se ridică deasupra dâmbului împădurit. Tot drumul, Erikki se menţinuse la nivelul vârfurilor copacilor, evitând drumurile şi aeroporturile, satele şi oraşele, cu gândul numai la Azadeh şi la răzbunarea împotriva lui Abdollah Han, uitând de orice altceva. Acum oraşul venea brusc în întâmpinarea lor. Se simţi deodată nesigur pe el.

— Unde e palatul, pilotule? Unde e? strigă furios Baiazid.

— Dincolo de ridicătura aceea, aga, spuse el în microfon şi o parte din sufletul lui voia să adauge: Ar fi bine să ne mai gândim puţin, să hotărâm dacă atacul este un lucru înţelept, nemaivorbind de împuşcături.

„Este singura şansă pe care o ai, Erikki, nu mai poţi schimba planul, dar cum naiba ai să poţi scăpa împreună cu Azadeh din palat şi din mâinile maniacilor ăstora ţicniţi?”

— Spune-le oamenilor tăi să-şi fixeze centurile de siguranţă, să aştepte până când trenul de aterizare atinge pământul, să sară jos numai când se opreşte elicea; doi dintre ei să rămână lângă elicopter, iar ceilalţi să se împrăştie imediat şi să-şi caute adăposturi ca să se apere. Am să fac o numărătoare inversă pentru aterizare, începând de la zece, şi după aceea… am să preiau conducerea.

— Unde e palatul? Nu-l văd.

— Dincolo de ridicătura asta, încă un minut. Spune-le!

Copacii foşneau când trecea mai aproape de ei. Erikki stătea cu ochii aţintiţi asupra trecătorii dintre cele două vârfuri muntoase.

— Vreau o armă, spuse el, înnebunit de emoţia aşteptării.
Baiazid rânji.
— Nicio armă până nu punem mâna pe palat.
— Atunci n-o să mai am, nevoie de armă, spuse el şi trase o înjurătură. Trebuie să…
— Poţi avea încredere în mine. De altfel, n-ai încotro. Unde e palatul Gorgonilor?
— Acolo! Erikki arătă spre creasta muntelui de deasupra lor. Zece… nouă… opt…
Se hotărâse să vină dinspre sat, acoperit parţial de pădure, cu oraşul în dreapta şi protejat de creasta muntelui. Încă cincizeci de metri. Stomacul i se strânse.
Stâncile se repeziră spre el. Mai mult îl simţi decât îl auzi pe Baiazid ţipând şi ridicând braţele ca să se apere de zdrobirea ce părea inevitabilă, apoi Erikki trecu razant prin trecătoarea îngustă şi se repezi în jos, direct spre ziduri. Exact în ultima clipă opri motoarele, ridică aparatul peste zid la câţiva centimetri, executând procedura de aterizare forţată. Viră uşor spre curtea din faţă şi lăsă aparatul să coboare pe perna de aer, aşezându-l perfect pe dalele de piatră din curte. Trenul de aterizare alunecă puţin scrâşnind, apoi se opri. Mâna dreaptă acţionă rapid mecanismul de blocare a frânelor, stânga desfăcu centura de siguranţă şi deschise larg uşa. Sări primul jos şi se repezi pe scările de la intrare. În urma lui venea acum Baiazid, uşile cabinei se deschiseseră şi oamenii se revărsau afară, căzând unii peste alţii în emoţia şi graba lor. Palele elicei se mai învârteau încă, însă motoarele amuţiseră.
Când ajunse la uşa din faţă şi o dădu de perete, servitorii şi un paznic uimit veniră alergând să vadă ce era cu toată zarva asta. Erikki îi smulse carabina, îl lovi cu ea şi-l lăsă leşinat. Servitorii se împrăştiară înspăimântaţi care încotro, câţiva recunoscându-l. O clipă, coridorul rămase pustiu.
— Haideţi! răcni el.
Când Baiazid şi ceilalţi ajunseră lângă el, se repezi în jos spre hol, apoi în sus, pe scări, către palierul etajului întâi. Un paznic scoase capul pe după

balustradă şi ridică arma, însă nomazii îl doborâră. Erikki sări peste trupul lui şi se năpusti pe coridor.

În faţă se deschise o uşă. Alt paznic ieşi de-acolo, cu arma scuipând foc. Erikki simţi gloanţele sfâşiindu-i geaca, dar nu-l atinseră. Baiazid îl izbi pe om, strivindu-l de tocul uşii, şi porniră apoi împreună spre camera hanului. O dată ajuns, Erikki lovi uşa cu piciorul şi o deschise larg. Un foc susţinut îl întâmpină imediat, dar îl rată şi pe el şi pe Baiazid, nimerindu-l în schimb pe omul din spatele lor, care se învârti în loc ca un titirez. Ceilalţi se împrăştiară, ascunzându-se, iar omul grav rănit porni înainte spre cel care trăgea şi mai trase şi el, chiar după ce murise.

Timp de o secundă sau două nu se mai mişcă nimic, apoi Erikki văzu îngrozit că Baiazid scoate o grenadă şi o aruncă în încăpere. Explozia fu asurzitoare. Fumul ieşi în vălătuci groşi pe coridor. Baiazid ieşi imediat prin deschizătura din zid, cu arma în poziţie de tragere, şi Erikki îl urmă.

Camera era distrusă, geamurile sparte, perdelele sfâşiate, patul din covoare suprapuse făcut bucăţele. Paznicii care mai rămăseseră în viaţă se chirciseră lângă ziduri, în alcovul din capătul opus al încăperii, pe jumătate acoperit de dormitorul principal, o masă era răsturnată cu picioarele în sus, o servitoare gemea şi două trupuri inerte zăceau pe jumătate îngropate sub faţa de masă şi farfuriile sparte. Inima lui Erikki se opri când o zări pe Azadeh. Cuprins de panică, porni spre ea şi îi degajă trupul de sub resturi – în treacăt observă că celalalt era Hakim – apoi o ridică în braţe, cu părul fluturând, şi o aduse la lumină. Nu începu să respire din nou decât în momentul în care fu sigur că Azadeh era în viaţă. Purta un halat lung de casă din caşmir albastru, care o ascundea cu totul, dar promitea totul. Oamenii care năvăleau acum în cameră fură amuţiţi de frumuseţea femeii. Erikki îşi scoase geaca şi o înfăşură, uitând complet de prezenţa celorlalţi.

— Azadeh… Azadeh…

— Cine e ăsta, pilotule?

Ca prin ceaţă, Erikki văzu că Baiazid se afla printre lucrurile răvăşite, sfărâmate.

— Este Hakim, fratele soţiei mele. E mort?

— Nu, spuse Baiazid privind furios în jur.

Nu mai era niciun alt loc unde să se poată ascunde hanul. Oamenii lui se înghesuiau acum să pătrundă pe uşă şi el îi înjură, ordonându-le să ia poziţie de apărare la cele două capete ale coridorului, iar alţii să iasă în curtea interioară şi să stea acolo de pază. Se îndreptă apoi spre Erikki şi Azadeh, privind la chipul ei livid, la sânii şi picioarele care se conturau prin halatul de caşmir.

— Soţia ta?

— Da.

— Nu e moartă, e bine.

— Da, dar numai Dumnezeu ştie unde este rănită. Trebuie să chem un doctor…

— Mai târziu, mai întâi tre…

— Acum! Poate să moară!

— Voia lui Allah, pilotule, spuse Baiazid, apoi ţipă furios: Ai spus că ştii totul, că ştii unde este hanul. Ei bine, unde este?

— Asta… asta este camera lui, aga, camera lui particulară. N-am văzut niciodată pe nimeni altcineva aici, nu intră nimeni aici, chiar şi soţia lui nu avea voie să vină aici decât dacă era chemată.

Un schimb de focuri de-afară îl întrerupse pe Erikki.

— Trebuie să fie şi el aici dacă sunt Hakim şi Azadeh în încăpere!

— Unde? Unde se poate ascunde?

Înfrigurat, Erikki privi de jur-împrejur, o aşeză cum putu mai bine pe Azadeh, apoi se năpusti spre ferestre – erau zăbrelite, aşa că hanul n-ar fi putut fugi pe-acolo. De aici, din colţul cel mai bine apărat al palatului, nu se vedea nici elicopterul, nici curtea din faţă, ci doar grădinile şi livezile dinspre sud, privelişte mai plăcută ochiului, până departe spre oraşul care se afla cam la un kilometru distanţă. Deocamdată nu-i mai ameninţau alţi paznici. Întorcându-se, zări cu coada ochiului automatul, îl îmbrânci pe Baiazid din calea glontelui care l-ar fi ucis şi se repezi spre Hakim care zăcea în continuare printre sfărâmături. Înainte ca vreun nomad să poată reacţiona, îl imobilizase pe tânăr, îi luase arma din mână şi striga la el, încercând să-l facă să înţeleagă:

— Eşti în siguranţă, Hakim, sunt eu, Erikki, suntem prieteni, am venit sate salvăm pe tine şi pe Azadeh din mâinile hanului! Am venit să te salvăm!

— Să mă salvaţi?… De ce să mă salvaţi?

Hakim îl privea buimăcit, încă năuc şi ameţit. Dintr-o rană uşoară de la cap îi curgea sânge.

— Să mă salvaţi?

— De han şi… Erikki văzu groaza din ochii lui, se răsuci şi prinse la timp patul armei lui Baiazid. Stai puţin, aga, nu e vina lui, este ameţit… stai… a tras în mine, nu în tine, o să ne ajute. Aşteaptă!

— Unde este Abdollah Han? răcni Baiazid. Oamenii lui erau acum strânşi cu toţii în jurul lui, gata să tragă. Mai repede, spune-mi unde este Abdollah Han sau sunteţi amândoi nişte oameni morţi!

Hakim nu răspunse imediat şi Erikki urlă la rându-i, disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hakim, spune-i unde este sau ne va ucide pe amândoi.

— Abdollah Han este mort… a murit noaptea trecută… nu, nu, alaltăieri noapte… spuse Hakim abia auzit, iar cei doi bărbaţi se uitară la el fără să le vină a crede.

Hakim îşi revenea încetul cu încetul, dar tot nu putea înţelege de ce zăcea acolo, cu capul zvâcnind şi picioarele de plumb. Şi de ce Erikki îl sprijinea pe el, când Erikki fusese răpit de nomazi? Lua micul dejun cu Azadeh şi deodată auziseră focuri de armă, se aruncaseră la pământ ca să se apere, paznicii deschiseseră focul, apoi fusese explozia aceea şi jumătate din răscumpărare era deja plătită!

Brusc, mintea i se limpezi:

— În numele lui Allah, rosti el cu greu. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Erikki, în numele lui Allah, de ce ai dat buzna aici, de ce ne-ai atacat – răscumpărarea ta este plătită… de ce?

Erikki se ridică furios.

— Nu s a plătit nicio răscumpărare. Mesagerului i s-a tăiat beregata, Abdollah Han a pus să i se taie gâtul omului!

— Dar răscumpărarea… răscumpărarea a fost plătită pe jumătate, Ahmed a achitat-o ieri-noapte!

— Plătită? Cui a plătit? se răsti furios Baiazid. Ce minciuni mai sunt şi astea?

— Nu sunt minciuni, jumătate a fost plătită noaptea trecută de noul han… ca un act de credinţă… pentru… pentru greşeala comisă cu mesagerul. Jur în faţa lui Allah: a fost plătită!

— Minciuni, spuse dispreţuitor Baiazid şi îndreptă arma spre el. Unde este hanul?

— Nu sunt minciuni! Aş îndrăzni să mint în faţa lui Al lah? În faţa lui Allah! Trimiteţi după Ahmed, trimiteţi după omul pe nume Ahmed, el a plătit.

Unul dintre nomazi strigă ceva, Hakim păli şi repetă în turcă:

— În numele lui Allah, jumătate din răscumpărare a fost deja plătită! Abdollah Han e mort. A murit şi jumătate din răscumpărare a fost plătită.

În încăpere se auzi un murmur de mirare.

— Trimiteţi după Ahmed, el o să vă spună adevărul. De ce vă bateţi aici, nu aveţi niciun motiv să ne batem!

Erikki interveni iute:

— Dacă Abdollah Han a murit şi jumătate din răscumpărare a fost plătită, onoarea dumitale a fost spălată, aga. Te rog fa aşa cum spune Hakim, trimite după Ahmed şi el o să-ţi spună cum şi cui a plătit răscumpărarea.

În odaie se instalase acum teama. Oamenilor lui Baiazid nu le plăcea că se aflau într-un spaţiu închis, ar fi vrut să fie în aer liber, în munţi, departe de aceşti oameni răi şi de palatul ăsta în care se simţeau trădaţi. Dar dacă Abdollah Han e mort şi jumătate a fost plătită…

— Pilotule, du-te şi adu-l pe omul ăsta, pe Ahmed, spuse Baiazid. Şi ţine minte, dacă mă păcăleşti, ai s-o găseşti pe nevastă-ta fără nas.

Smulse automatul din mâinile lui Erikki.

— Du-te şi adu-l!

— Da, da, bineînţeles.

— Erikki… mai întâi ajută-mă pe mine, spuse Hakim cu o voce răguşită şi slabă.

Erikki se simţea total neajutorat, străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplase. Îl ridică cu uşurinţă şi-i îmbrânci pe oamenii care se înghesuiau prea aproape,

aşezându-l pe pernele canapelei, alături de Azadeh. Amândoi îi văzură chipul palid, dar observară şi respiraţia regulată.

— Allah fie lăudat, murmură Hakim.

Erikki trăi apoi un nou coşmar, ieşind din cameră şi îndreptându-se spre capătul scărilor neînarmat şi strigându-i lui Ahmed să nu tragă.

— Ahmed, Ahmed, trebuie să vorbesc cu tine, sunt singur…

Ajunsese jos şi era tot singur, nu se auzeau niciun fel de împuşcături. Strigă din nou după Ahmed, dar cuvintele lui erau reluate de ecou din cameră în cameră. Nu se vedea nimeni prin preajmă, dispăruseră cu toţii, apoi, deodată, văzu un pistol în faţă şi simţi un altul în spate: Ahmed cu un paznic, foarte nervoşi.

— Ahmed, repede, izbucni el, e adevărat că Abdollah Han a murit, că este un nou han şi că jumătate din răscumpărare a fost plătită?

Ahmed rămase cu gura căscată la el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e adevărat sau nu? răcni Erikki.

— Da, da, e adevărat, dar…

— Repede, trebuie să vii să le spui!

Erikki simţi un val de uşurare, fiindcă nu-l crezuse decât pe jumătate pe Hakim.

— Repede, au să-l omoare, au s-o omoare şi pe Azadeh, vino!

— Deci el… ei nu sunt morţi?

— Nu, bineînţeles că nu! Hai mai repede!

— Stai! Ce a spus exact… Înălţimea Sa?

— Ce contează?

Pistolul sclipi sub nasul lui Erikki.

— Ce a spus exact?

Erikki căută în minte şi îi povesti cât putu mai corect, apoi adăugă:

— Acum pentru numele lui Dumnezeu, vino o dată!

Pentru Ahmed, timpul se oprise în loc. Dacă se ducea cu necredinciosul, probabil că va muri, Hakim Han va muri, sora lui va muri şi necredinciosul din pricina căruia se petrecuseră toate aceste necazuri va fugi pesemne cu diavolul de nomad. Dar în cazul ăsta, îşi spuse el, dacă îi conving să-i lase în viaţă pe han şi

pe sora lui, dacă-i conving să părăsească palatul, îmi voi dovedi loialitatea dincolo de orice dubiu, atât în faţa hanului, cât şi în faţa ei şi pot să-l ucid pe pilot mai târziu. Sau pot să-l ucid acum, apoi să fug şi să trăiesc – da, dar numai ca un fugar dispreţuit de toţi ca unul care l-a trădat pe han. Insha'Allah.

Chipul lui se lumină de un zâmbet:

— Cum va fi voia lui Allah!

Îşi scoase cuţitul şi i-l dădu împreună cu pistolul paznicului alb ca varul la faţă, apoi i se alătură lui Erikki.

— Stai, spuse Erikki, spune-i paznicului să trimită după un doctor. Urgent. Hakim şi soţia mea… s-ar putea să fie răniţi.

Ahmed spuse omului să cheme doctorul, apoi porni de-a lungul coridorului şi urcă scara din hol. Ajuns pe palier, nomazii îl percheziţionară să vadă dacă nu este înarmat, după care îl însoţiră în camera hanului, înghesuindu-se în urma lui. Îl îmbrânciră în spaţiul vast, înfricoşător – pe Erikki îl opriră la uşă, cu un cuţit la gât – iar când Ahmed văzu că hanul lui era cu adevărat în viaţă şi şedea vlăguit pe perne, alături de Azadeh, care era tot leşinată, murmură:

— Lăudat fie Allah.

Zâmbi spre Hakim şi îi spuse calm:

— Înălţimea Ta, am trimis după doctor. Apoi se întoarse spre Baiazid: Sunt Ahmed Dursak turcomanul, spuse el mândru, vorbind turceşte pe un ton foarte oficial. În numele lui Allah: este adevărat că Abdollah Han e mort, este adevărat că am plătit jumătate din răscumpărare, cinci milioane de riali, noaptea trecută, din porunca noului han. Am dat banii celor doi mesageri din satul Copacul Retezat, ca act de credinţă pentru dezonoarea care i s-a făcut mesagerului dumneavoastră din ordinul lui Abdollah Han. Numele lor erau Ishmid şi Alilah şi i-am trimis spre nord într-o maşină frumoasă.

— Prin încăpere trecu un murmur de mirare. Nu putea fi nicio greşeală, pentru că toţi cunoşteau aceste nume false, nume conspirative, date pentru a proteja satul şi tribul.

— Le-am spus, în numele noului han, că cea de-a doua jumătate va fi plătită în momentul în care pilotul şi maşina lui zburătoare vor fi eliberaţi.

— Unde este noul han, dacă există? întrebă dispreţuitor Baiazid. Să vorbească el însuşi.

— Eu sunt Hanul tuturor Gorgonilor, spuse Hakim şi se făcu brusc tăcere. Hakim Han, fiul cel mare al lui Abdollah Han.

Toţi ochii se întoarseră de la han la Baiazid, care observase paloarea şi uimirea de pe chipul lui Erikki. Baiazid rosti nesigur:

— Numai pentru că aşa spui, nu înseamnă că…

— Mă faci mincinos în propria mea casă?

— Vorbesc cu acest om, spuse Baiazid arătând cu degetul către Ahmed, numai pentru că spune că a plătit răscumpărarea, jumătate din ea, asta nu înseamnă chiar că a plătit-o sau că nu i-a ucis după aceea pe cei doi, ca şi pe celălalt mesager al meu. Pe Allah!

— Ţi-am spus adevărul în faţa lui Allah, spuse Ahmed plin de venin, şi îţi spun încă o dată în faţa lui Allah că i-am trimis spre nord, în siguranţă. Dă-mi un cuţit, ia şi tu unul şi am să-ţi arăt ce face un turcoman cu un om care îl acuză că este mincinos!

Nomazii erau îngroziţi că şeful lor se pusese într-o asemenea situaţie.

— Mă faci mincinos pe mine şi pe hanul meu?

În liniştea care se lăsase, Azadeh se mişcă puţin şi gemu, abătându-le atenţia. Erikki dădu imediat să se îndrepte spre ea, dar cuţitul nu se mişcă de la gâtul lui, omul murmură o înjurătură şi el se opri. Încă un geamăt care aproape că-l scoase din minţi, apoi îl văzu pe Hakim că se mişcă stângaci mai aproape de ea şi o ia de mână şi asta îl făcu să se simtă ceva mai bine.

Hakim era înspăimântat, îl durea tot corpul, se ştia complet lipsit de apărare, ca şi ea, că Ahmed era încolţit din toate părţile, Erikki neutralizat, propria viaţă îi era ameninţată şi hanatul gata să se năruie. Îşi adună totuşi curajul. Nu i-am păcălit eu pe Abdollah Han, pe Najoud şi pe Mahmud, ca să mă las învins acum de câinii ăştia! Privi sever către Baiazid:

— Ei bine? Îl faci pe Ahmed mincinos, da sau nu? spuse el aspru în turceşte, în aşa fel încât să-l poată

înţelege toţi, şi Ahmed simţi că îl iubeşte pentru curajul lui.

Toţi ochii îl fixau acum pe Baiazid.

— Un bărbat adevărat trebuie să răspundă la întrebare: îl faci mincinos?

— Nu, murmură Baiazid. A spus adevărul. Recunosc că a spus adevărul.

Cineva rosti „Insha'Allah", degetele se relaxară pe trăgaci, dar iritarea nu scăzu în încăpere.

— Voia lui Allah, spuse Hakim, ascunzându-şi uşurarea, şi continuă, tot mai stăpân pe el şi pe situaţie: Dacă continuăm să ne batem, nu rezolvăm nimic. Aşadar, jumătate de răscumpărare este deja plătită şi cealaltă jumătate pentru momentul în care pilotul va fi eliberat, teafăr şi nevătămat. El…

Se opri, cuprins brusc de o ameţeală pe care reuşi să şi-o domine, mai uşor de astă dată.

— Pilotul este aici teafăr şi nevătămat, şi la fel şi maşina lui. Aşadar, voi plăti pe loc cealaltă jumătate.

Văzu cum li se aprind ochii de lăcomie şi îşi promise să se răzbune pe toţi.

— Ahmed, acolo, lângă masă. Săculeţul lui Najoud trebuie să fie acolo..

Îl urmări cu privirea pe Ahmed care îi îmbrânci din cale dispreţuitor pe nomazi şi începu să caute printre sfărâmături săculeţul de piele moale pe care Hakim tocmai i-l arăta lui Azadeh chiar înainte de începerea atacului, spunându-i fericit că erau bijuterii de familie pe care Najoud recunoscuse că le furase şi fusese constrânsă să le înapoieze înainte de plecare.

— Sunt bucuroasă că n-ai cedat, Hakim, foarte bucuroasă, spusese Azadeh. Nu vei fi niciodată în siguranţă cu ea şi cu neamul ei prin preajmă.

„N-am să mai fiu niciodată în siguranţă", îşi spuse el fără teamă, concentrându-se asupra căutărilor lui Ahmed. „Mă bucur că l-am lăsat în viaţă şi neatins pe Ahmed, îşi mai zise el, şi că am avut înţelepciunea, Azadeh şi cu mine, să ne adăpostim sub zidul alcovului încă de la primele focuri de armă. Dacă am fi rămas aici, în cameră… Insha'Allah." Degetele lui îi cuprinseră încheietura mâinii şi căldura ei îi făcu plăcere. Răsuflarea tinerei femei era acum regulată.

— Allah fie lăudat, murmură el, apoi îl observă pe omul care îl ameninţa pe Erikki. Tu, arătă ei imperios spre el, dă-i drumul pilotului!

Fără să se tulbure cât de puţin, omul dur, bărbos, se uită la Baiazid, care încuviinţă din cap. Erikki trecu imediat printre ei şi ajunse la Azadeh, îşi scoase puloverul din pantaloni ca să ajungă mai uşor la cuţitul din mijlocul spatelui, apoi îngenunche, ţinând-o de mână şi apărând-i cu trupul său pe ea şi pe Hakim.

— Alteţă! spuse Ahmed şi îi înmână lui Hakim Han punga.

Hakim o deschise nonşalant, prefirând bijuteriile printre degete. Smaralde, rubine, safire şi diamante, coliere, brăţări de aur încrustate, pandantive. Un oftat trecu prin toată încăperea. Hakim alese cu grijă un colier de rubine în valoare de zece până la cincisprezece milioane de riali, făcându-se că nu observă cum toţi ochii se fixaseră asupra lui şi că nu bagă în seamă mirosul aproape fizic al lăcomiei care umplea camera. Dădu brusc la o parte rubinele şi alese un pandantiv dublu ca valoare, ba poate chiar triplu.

— Iată, spuse el vorbind tot turceşte, aceasta este plata integrală.

Ridică pandantivul cu diamante şi i-l înmână lui Baiazid care înainta cu mâna întinsă, fascinat de strălucirea pietrei. Înainte însă ca el să-l poată apuca, Hakim strânse pumnul.

— În faţa lui Allah, accepţi bijuteria drept plată integrală?

— Da… da… ca plată integrală da… da… în faţa lui Allah, murmură Baiazid, care nu crezuse niciodată că Allah îi va da lui o asemenea bogăţie – suficient pentru a cumpăra turme şi arme şi grenade şi mătăsuri şi haine călduroase. Întinse mâna. Jur în faţa lui Allah.

— Şi vei pleca de aici imediat, în pace, juri în faţa lui Allah?

Baiazid îşi luă gândul de la bogăţii.

— Mai întâi va trebui să ajungem în satul nostru, aga, avem nevoie de elicopter şi de pilot.

— Nu, pe Allah, răscumpărarea este pentru pilot şi maşina lui, atât şi nimic mai mult.

Hakim deschise pumnul, fără să-şi ia ochii de la Baiazid, care acum nu mai vedea decât piatra.

— În faţa lui Allah?

Baiazid şi oamenii lui priveau la focul lichid din palma întinsă.

— Ce… ce mă împiedică să le iau pe toate, pe toate, spuse el încruntat, ce mă împiedică să te omor, să te omor pe tine şi să dau foc palatului şi s-o iau pe ea ostatică pentru a-l forţa pe pilot, ei?

— Nimic. Cu excepţia onoarei. Kurzii nu mai au onoare?

Vocea lui Hakim era aspră ca un şmirghel şi în sinea lui îşi spunea ce emoţionant este ca premiul să fie viaţa şi moartea dacă dai greş.

— Este mai mult decât plata integrală.

— O… o accept în faţa lui Allah ca plată integrală pentru pilot şi maşina lui. Dar pentru tine, pentru tine şi femeie…

Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Atâta bogăţie este aici, îi striga creierul, atât de multă şi atât de uşor de luat, atât de uşor, dar mai este şi onoarea, da, mai este şi onoarea şi asta contează foarte mult.

— Pentru tine şi pentru femeie trebuie să fie de asemenea o răscumpărare frumoasă.

Afară se auzi un motor de automobil. Oamenii se repeziră la ferestrele sparte. Maşina pornise în goană către poarta principală şi, în timp ce ei priveau, trecu de ea şi se îndreptă spre oraş.

— Repede, spuse Baiazid către Hakim, hotărăşte-te!

— Femeia n-are valoare, spuse Hakim, îngrozit de minciună, conştient că trebuia să cadă la învoială fiindcă altfel va muri. Degetele lui aleseră o brăţară cu rubine şi i-o oferiră: De acord?

— Pentru tine, poate că femeia nu are nicio valoare, dar nu şi pentru pilot. Brăţara şi colierul, ăla, da, şi brăţara cu pietre verzi.

— Pe Allah că asta-i prea mult! explodă Hakim. Brăţara asta e mai mult decât de-ajuns, face mai mult decât pilotul şi maşina lui la un loc!

— Fiu de tată ticălos! Asta, colierul şi cealaltă brăţară, cea cu pietre verzi!

Începură să se tocmească, tot mai furioşi, în timp ce toţi cei din încăpere ascultau atenţi şi încordaţi. Toţi, cu excepţia lui Erikki, care avea grijile lui, neliniştit din pricina lui Azadeh şi pentru că nu ştia unde e doctorul şi cum ar putea s-o ajute pe ea, cum să-l ajute pe el, pe Hakim. Mâna lui îi mângâia blând părul, nervii lui erau întinşi la maximum din cauza vocilor turbate ale celor doi bărbaţi care ajunseseră la paroxism, insultându-se reciproc. Atunci Hakim consideră că venise momentul potrivit şi scoase un oftat care făcea şi el parte din jocul târguielii:

— Eşti un negociator prea bun pentru mine, pe Allah. O să mă aduci în sapă de lemn! Uite, asta este oferta mea finală! Puse jos pandantivul cu diamant, colierul mai mic cu smaralde şi brăţara din aur masiv. De acord?

Era un preţ frumos, nu aşa de mare cât dorise Baiazid, dar cu mult mai mult decât sperase.

— Da, spuse el şi îşi adună prada. Un murmur de mulţumire se auzi în cameră. Juri pe Allah să nu ne urmăreşti? Nici să nu ne ataci?

— Da, da, în faţa lui Allah.

— Bine. Pilotule, am nevoie de tine ca să ne duci acasă, spuse Baiazid în engleză şi văzu furia sporind în ochii lui Hakim. Adăugă grăbit: Te rog, nu e un ordin, aga. Poftim, îi oferi lui Erikki brăţara de aur. Vreau să închiriez elicopterul, aceasta este pl…

Se opri şi ridică privirea, căci unul din oamenii lui care stătea de pază în curtea interioară strigă nervos:

— Vine o maşină dinspre oraş!

Baiazid transpira şi mai abundent acum.

— Pilotule, jur pe Allah că nu-ţi voi face niciun rău.

— Nu am destulă benzină.

— Atunci nu până acasă, numai până la jumătatea drumului…

— Nu am destulă benzină.

— Atunci ia-ne şi dă-ne drumul în munţi – numai puţin mai încolo. Te rog, nu e un ordin, repetă Baiazid, apoi adăugă: În numele Profetului, te-am tratat corect şi l-am tratat şi pe el corect şi ei nu i-am făcut niciun rău. Te rog.

Toţi auziră ameninţarea din vocea lui – poate că era o ameninţare, poate că nu era – dar Erikki ştia fără cea mai mică umbră de îndoială că „onoarea” sau „jurământul în faţa lui Allah” aveau să dispară cu primul glonte, că acum depindea numai de el ca să se mai poată drege ceva din dezastrul în care se transformase asediul palatului, când veniseră în căutarea unui han deja mort, când răscumpărarea fusese deja plătită pe jumătate, Azadeh zăcea aici rănită cine ştie unde şi Hakim era cât pe-aci să fie ucis. O atinse pe Azadeh uşor încă o dată, apoi, încruntat, se uită la han, dădu afirmativ din cap, se ridică, smulse brusc mitraliera Sten din mâinile celui mai apropiat nomad şi spuse:

— Am să vă las la nord de oraş, în munţi. Accept cuvântul tău în faţa lui Dumnezeu şi am să te ucid dacă mă păcăleşti. Toată lumea în elicopter. Spune-le!

Baiazid nu putea suferi gândul că monstrul ăsta sângeros şi răzbunător e acum înarmat. Niciunul din noi doi nu a uitat că eu am aruncat grenada şi era să-i omor huria, îşi zise el.

— Insha’Allah!

Ordonă rapid retragerea. Oamenii se supuseră, luând şi corpul tovarăşului lor mort.

— Pilotule, noi o să plecăm împreună. Mulţumesc, aga Hakim Han. Allah fie cu tine, spuse el şi se retrase cu spatele spre uşă, cu arma în mână, gata să tragă. Haide!

Erikki ridică mâna în semn de rămas-bun spre Hakim, chinuit de remuşcări pentru ceea ce provocase.

— Îmi pare rău…

— Allah fie cu tine, Erikki, şi întoarce-te cu bine! strigă Hakim în urma lui şi Erikki se simţi ceva mai bine.

— Ahmed, du-te cu el, nu poate şi să zboare şi să mânuiască şi arma în acelaşi timp. Ai grijă să se întoarcă înapoi teafăr.

„Da, îşi spuse el, fiindcă mai am o socoteală cu el pentru că a îndrăznit să atace palatul meu!”

— Da, Înălţimea Ta. Mulţumesc, pilotule, spuse el, luând arma de la Erikki. Verifică încărcătorul, apoi îi zâmbi viclean lui Baiazid: Pe Allah şi pe Profetul Său,

fie-le numele binecuvântate, nimeni să nu încerce să înşele pe nimeni.

Îi făcu semn politicos lui Erikki să treacă şi îl urmă. Baiazid ieşi ultimul.

La intrarea în palat, ora 11:05. Maşina poliţiei alerga în sus pe drumul şerpuit spre porţile palatului, urmată de alte maşini şi un camion al armatei plin cu soldaţi. Hashemi Fazir se afla pe bancheta din spate a maşinii din frunte, care vira brusc prin poarta palatului şi intră în curtea din faţă, unde se aflau deja o ambulanţă şi alte câteva maşini. Hakim Han îl aştepta în Sala Mare, la locul lui de onoare, palid şi tras la faţă, dar maiestuos, înconjurat de gărzi. Această parte a palatului rămăsese intactă.

— Alteţă, lăudat fie Allah că nu aţi fost rănit – acum am auzit de atac. Îmi daţi voie să mă prezint? Sunt colonelul Hashemi Fazir de la Serviciile Interne de Informaţii. Vreţi, vă rog, să ne spuneţi ce s-a întâmplat?

Hakim îi prezentă versiunea sa asupra atacului.

— Alteţă, de cât timp a plecat pilotul?

Hakim se uită la ceas.

— Cam de două ore şi jumătate.

— A spus cât carburant mai avea?

— Nu, numai că o să-i ducă puţin mai încolo şi o să-i dea jos.

Hashemi stătea în picioare în faţa podiumului acoperit cu covoare bogate şi perne. Hakim era îmbrăcat oficial, cu haine de brocart călduroase şi cu un şirag de perle la gât, terminat cu un diamant de patru ori mai mare decât cel pe care-l negociase în schimbul vieţilor lor.

— Nu erau kurzi, aşa cum pretindeau, zise Hakim, ci nişte bandiţi şi l-au răpit pe Erikki, apoi l-au forţat să-i conducă împotriva tatălui meu, fostul han. Tânărul han se încruntă, apoi continuă ferm: Tatăl meu, hanul, nu ar fi trebuit să dea ordin să i se taie gâtul mesagerului. Ar fi trebuit să se tocmească pentru răscumpărare şi s-o plătească, iar apoi să-i fi ucis pentru impertinenţa lor.

— Voi avea grijă să fie căutaţi şi găsiţi.

— Şi toate bunurile mele recuperate.
— Bineînţeles. Am putea să vă ajutăm cu ceva, eu sau secţia mea?
Îl urmări atent cu privirea pe tânăr şi văzu – sau i se păru că vede – o licărire de amuzament ironic în ochii lui şi asta îl irită. În momentul acela se deschise uşa şi intră Azadeh.
Era îmbrăcată în haine occidentale, un taior gri-cenuşiu care îi punea în evidenţă ochii verzi, purta ciorapi şi pantofi moi, era palidă şi doar puţin machiată. Mersul ei era încet şi părea că-i provoacă dureri, dar se înclină în faţa fratelui ei cu un zâmbet dulce.
— Îmi pare rău că vă deranjez, Înălţimea Voastră, dar doctorul mi-a spus să vă amintesc că trebuie să vă odihniţi. Tocmai se pregăteşte să plece. Vrei să-l mai vezi o dată?
— Nu, nu, mulţumesc. Te simţi bine?
— O, da, spuse ea, silindu-se să zâmbească. Doctorul spune că n-am nimic.
— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe colonelul Hashemi Fazir – Înălţimea Sa Azadeh, sora mea.
— Am fost atât de fericit că nici dumneavoastră, nici hanul nu aţi fost răniţi.
— Mulţumesc, spuse ea.
O mai dureau ochii şi capul foarte tare şi avea probleme cu spatele. Doctorul spusese „Trebuie să mai aşteptăm câteva zile, Înălţimea Voastră, deşi o să vă facem o radiografie cât mai curând cu putinţă. Ar fi bine să vă duceţi amândoi la Teheran, au aparatură mai bună. Cu o explozie ca asta… nu se ştie niciodată, Înălţimea Voastră… E mai bine să vă duceţi, eu nu-mi asum nicio răspundere…”
Azadeh oftă:
— Vă rog să mă iertaţi că v-am întrerupt… Se opri brusc, înclină puţin capul şi ascultă cu atenţie. Cei doi bărbaţi ascultară şi ei. Nu era decât vântul, care aducea de departe zgomotul unei maşini.
— Încă nu, spuse Hakim blând.
Azadeh încercă să zâmbească, apoi murmură:
— Voia lui Allah. Şi ieşi din cameră.
Hashemi rupse scurta tăcere.

— Ar trebui să vă părăsim şi noi, Alteţă, spuse el politicos, din nou în farsi. Poate că am face mai bine să revenim mâine.

Văzu că tânărul han îşi desprinde privirea de la uşă şi se uită la el pe sub sprâncenele lui negre, cu chipul frumos destins, în timp ce se juca cu micul pumnal ornamental de la brâu. „Trebuie să fie făcut din gheaţă”, îşi spuse el, aşteptând politicos să fie trimis acasă.

În loc de asta, Hakim Han îşi concedie toate gărzile, în afară de unul, care rămase lângă uşă, departe, de unde nu putea auzi nimic.

— Acum vom vorbi englezeşte. Ce doriţi în realitate de la mine? întrebă el blând.

Hashemi oftă, sigur că hanul ştia deja şi, mai mult decât sigur, că avea în faţa lui un adversar valoros sau un aliat de preţ.

— Ajutor în două chestiuni, Alteţă: influenţa dumneavoastră în Azerbaidjan ne-ar putea ajuta imens în potolirea elementelor răsculate împotriva statului.

— Care este a doua?

Sesizase nuanţa de nerăbdare şi îl amuzase.

— A doua chestiune e ceva mai delicată. Este vorba de un sovietic pe nume Piotr Mîztrîk, o cunoştinţă de-a tatălui dumneavoastră, care venea în vizită aici de câţiva ani, din când în când. Şi Abdollah Han a fost în vizită la vila lui de lângă Tbilisi. În timp ce pozează în prieten al lui Abdollah Han şi al Azerbaidjanului, în realitate este ofiţer superior în KGB şi un om care ne este întru totul ostil.

— Nouăzeci şi opt la sută dintre toţi sovieticii care vin în Iran sunt de la KGB, aşadar duşmani, iar ceilalţi doi la sută sunt de la GRU, adică tot duşmani. În calitate de han, tatăl meu a fost silit să aibă de-a face cu tot felul de duşmani – din nou acelaşi zâmbet ironic pe care îl mai remarcase Hashemi – cu tot felul de prieteni şi alţii dintre cele două tabere. Şi?

— Am dori foarte mult să-i punem câteva întrebări, spuse Hashemi aşteptând o reacţie, dar Hakim nu se clinti şi admiraţia lui pentru tânăr spori. Înainte de a muri, Abdollah Han a promis să ne ajute. Prin intermediul lui am aflat că omul intenţiona să treacă

clandestin graniţa sâmbăta trecută şi apoi din nou marţi, dar nu a apărut nici prima, nici a doua oară.

— Cum intra în ţară?

Hashemi îi spuse, nefiind sigur cât de mult ştia Hakim Han şi pipăind cu grijă pasul următor.

— Noi credem că omul va încerca să ia legătura cu dumneavoastră – dacă se va întâmpla acest lucru, vă rugăm să ne daţi de ştire. Da? În secret.

Hakim Han hotărî că era timpul să-l pună la punct pe acest duşman de la Teheran. Fiu de părinte ticălos, sunt eu oare chiar aşa de naiv încât să nu-mi dau seama ce se petrece aici?

— Şi ce primesc în schimb? întrebă el direct.

Hashemi întrebă la fel de direct:

— Ce doriţi?

— Mai întâi, ca toţi ofiţerii de poliţie şi ofiţerii superiori din SAVAK din Azerbaidjan să fie imediat suspendaţi din funcţie până când vor fi revizuiţi şi reconfirmaţi de mine, şi nicio numire să nu se facă în viitor fără aprobarea mea prealabilă.

Hashemi roşi. Nici chiar Abdollah Han nu obţinuse vreodată aşa ceva.

— Şi în al doilea rând? întrebă el sec.

Hakim Han râse.

— Bine, foarte bine, aga. Al doilea lucru poate să aştepte până mâine sau până într-o altă zi, la fel şi al treilea şi probabil şi al patrulea. În legătură cu prima dumneavoastră cerere, să-mi aduceţi mâine dimineaţă la ora zece modalităţile specifice asupra felului în care aş putea să ajut la oprirea luptelor în Azerbaidjan – şi cum aţi face asta dumneavoastră, personal, dacă aţi avea această putere şi cum… Reflectă o clipă, apoi adăugă: Cum aţi face ca să ne apărăm şi de duşmanii din afară, şi de cei din interior. Ridică din sprâncene: Cum voi avea acces la informaţiile în legătură cu Mîztrîk?

— Oricum doriţi, Alteţă, oricum doriţi.

Urmă o altă scurtă tăcere.

— Am să mă gândesc la ce…

Hakim Han se opri şi ascultă. Acum auzeau cu toţii apropierea zgomotului specific al rotorului şi al

motoarelor. Ambii bărbaţi dădură să se repeadă la ferestrele înalte.

— Staţi, spuse Hakim. Vă rog să-mi daţi mâna.

Uimit, Hashemi îl ajută să se ridice în picioare.

— Mulţumesc, spuse el cu o grimasă de durere. Acum e mai bine. Spatele… Probabil că am păţit ceva în timpul exploziei.

Hashemi îl sprijini şi reuşiră astfel să ajungă până la o fereastră care dădea spre curtea din faţă.

Elicopterul se apropia încet, coborând spre locul de aterizare. Când ajunse mai aproape, îi recunoscu pe Erikki şi pe Ahmed pe scaunele din faţă, însă ultimul era prăbuşit într-o poziţie ciudată – se vedea bine că era rănit. În fuzelajul elicopterului se vedeau câteva găuri de gloanţe şi o bucată de plastic atârna de la unul din geamurile laterale. Erau din ce în ce mai îngrijoraţi. Aparatul se aşeză pe sol într-o aterizare perfectă şi motoarele începură să toarcă din ce în ce mai încet. Atunci văzură şi petele de sânge de pe gulerul şi mânecile lui Erikki.

— Aga, îi spuse repede Hakim Han lui Hashemi, vedeţi dacă puteţi să-l opriţi pe doctor.

Hashemi se repezi imediat pe uşă afară.

De unde stătea, Hakim putea vedea treptele de la intrare. Uşa imensă se deschise şi Azadeh ieşi în fugă, apoi se opri în loc ca o statuie, în timp ce alţi oameni se adunau în jurul ei – paznici, servitori şi câţiva membri ai familiei. Erikki deschise portiera din partea sa şi ieşi stângaci din elicopter. Porni obosit spre ea. Dar mersul lui era ferm, Erikki era înalt şi puternic şi Azadeh se aruncă curând în braţele lui.

CARTEA A TREIA

VINERI
Capitolul 20

Al Shargaz – hotelul „Oasis”, ora 5:37. Gavallan stătea în dreptul ferestrei, complet îmbrăcat. Afară era încă noapte adâncă, cu excepţia zonei de răsărit, unde curând trebuiau să se ivească zorile. Dinspre ţărm veneau fuioare de ceaţă care se îndepărtau rapid, pierind în necuprinsul deşertului. La răsărit, cerul era limpede, însă în rest se acoperea treptat cu nori tot mai groşi. Din locul în care se afla el, vedea cea mai mare parte a aeroportului. Luminile de pe pistele de aterizare erau aprinse şi un mic avion cu reacţie pornise deja spre una din ele. Mirosul de kerosen stăruia pretutindeni în aer, adus de un vânticel ce sufla dinspre sud. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! A, bună dimineaţa, Jean-Luc, bună dimineaţa, Charlie.

— Bună dimineaţa, Andy. Dacă mai vrem să prindem zborul, e timpul să plecăm, spuse Pettikin nervos, ceea ce îl făcea să se bâlbâie. El trebuia să ajungă în Kuweit, iar Jean-Luc în Bahrain.

— Da, da, ar fi bine să pornim, spuse Gavallan, încântat că vocea îi suna calm.

Pettikin zâmbi fericit, Jean-Luc murmură:

— *Merde!*

— Cu aprobarea ta, Charlie, propun să apăsăm pe buton la ora şapte, aşa cum am planificat, cu condiţia ca niciuna din baze să nu ne-o ia înainte şi să nu apară necazuri neprevăzute. Dacă e aşa, încercăm din nou mâine. De acord?

— De acord. Ai primit vreun telefon?

— Încă nu.

Pettikin îşi stăpânea cu greu emoţia.

— Ei bine, o să pornim spre zările albastre! Hai, Jean-Luc!

Sprâncenele lui Jean-Luc se arcuiră în sus.

— *Mon Dieu*, e ca pe vremea când eram cercetaşi Andy, ce facem cu Erikki? Nu ştie nimic despre „Vârtej”!

— Nu, e drept, însă Mac le-a trimis, lui şi lui Azadeh, un mesaj codificat la Tabriz, în care le spune să plece imediat. L-a trimis prin intermediul lui Talbot de la ambasadă cu câteva zile în urmă. Cred că acum trebuie să fie de mult dincolo de frontieră, în Turcia. Talbot e un om pe care ne putem bizui. Cum ajung la consulat, mă duc direct la Newbury, ca să-i avertizez pe oamenii noştri de acolo că Erikki şi Azadeh trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta şi să încerce să le uşureze cumva situaţia. Voi doi aţi face mai bine să porniţi. Sunaţi-mă în momentul în care aterizaţi. Am să fiu la birou începând de la ora şase dimineaţa.

Închise uşa în urma lor. Acum totul pornise, lucrul era ca şi făcut. Numai dacă vreuna din baze nu dădea greş.

Sediul din Al Shargaz, ora 6:59. Gavallan, fiul său Scot, Nogger Lane şi Genny se uitau la ceas. Afară, vremea era urâtă, sufla un vânt puternic. Un avion al companiei British Airways decolă, făcând ca tăcerea lor să fie şi mai apăsătoare. Ora şapte.

— Ei bine, pornim, spuse Gavallan şi apucă microfonul, apăsă pe butonul de emisie şi se prezentă: Aici Sierra Unu, mă auziţi?

— Recepţionat, Sierra Unu, se auzi clar răspunsul bazelor de dincolo de Golf.

— Aici Sierra Unu. Buletinul meteo este clar. Ne aşteptăm ca vremea să se îmbunătăţească, dar fiţi atenţi la micile vârtejuri. Aţi notat?

— Am notat, Sierra Unu şi vom fi atenţi la vârtejuri, se auziră răspunsurile de confirmare, acoperite de paraziţi puternici.

Acum nu se mai auzeau decât paraziţii. Gavallan îşi muşcă buza de jos. S-a făcut, îşi zise şi inima începu să-i bată mai tare. Nouă 212 şi echipajele lor sunt lansate – spre succes sau eşec.

În birou era linişte. Genny îi puse mâna pe umăr, încurajator, dar el nu observă gestul. Începea lunga aşteptare. Mai târziu sună telefonul şi Scot apucă receptorul.

— S-G Helicopters! O, bună, Charlie, aşteaptă o clipă…

Îi trecu receptorul tatălui său.
— Din Kuweit…
— Bună, Charlie. E totul bine?
— Da, mulţumesc. Sunt la aeroportul din Kuweit, telefonez din biroul lui Patrick de la Guerney.
Deşi cele două companii erau rivale în lumea întreagă, relaţiile dintre membrii lor erau foarte amicale.
— Ce noutăţi mai aveţi?
— Delta Patru, deocamdată nimic. Am să telefonez în momentul în care va confirma şi Jean-Luc din Bahrain – este cu Delarne la Air France, în Golf, dacă vrei să dai de el. Genny e cu tine?
— Nu, s-a dus la hotel, dar sunt pregătit pentru momentul în care vor sosi Mac şi ceilalţi.
— Ştii ce e ciudat, Andy, reprezentantul BA de aici şi alţi câţiva tipi, precum şi Patrick au ideea trăsnită că noi am pus la cale ceva – cum ar fi să ne retragem toate păsările. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?
Gavallan oftă.
— Să nu spunem hop până n-am sărit. Charlie, respectă planul întocmai.
Asta însemna să păstreze secretul până când elicopterele de la Kowiss vor ajunge în sistemul kuweitian şi abia după aceea să-i dezvăluie totul lui Patrick.
— Îţi telefonez când am veşti. La revedere – o, stai, mai stai puţin, era să uit. Îţi mai aminteşti de Ross, John Ross?
— Cum aş putea să-l uit? De ce?
— Am auzit că este la Spitalul Internaţional din Kuweit. Consulul mi-a spus că a fost rănit la Teheran şi a fost evacuat acolo. Treci şi pe la el după ce te mai linişteşti, vrei?
— Bineînţeles. Mă duc chiar acum, Andy. Ce s-a întâmplat cu el?
— Nu ştiu. Sună-mă dacă ai veşti. La revedere.
Puse receptorul în furcă şi răsuflă adânc din nou. În Kuweit s-a aflat deja.
— Iisuse Hristoase, dacă s-a aflat ac…
Telefonul sună iar şi Scot ridică receptorul.

— Alo? O clipă, vă rog. Este domnul Newbury de la consulat, tată.

Gavallan luă legătura.

— Bună dimineaţa, Roger, cum merg treburile?

— O, bine, eu, ăă, voiam să te întreb şi eu acelaşi lucru. Cum mai merg treburile? Bineînţeles, neoficial.

— Bine, foarte bine, spuse Gavallan neprotocolar. O să fii toată ziua la birou? Am să trec pe-acolo, dar te sun înainte să plec de-aici.

— Da, chiar te rog. Am să rămân aici până la amiază. Ştii, urmează un weekend lung. Te rog să-mi telefonezi în momentul în care, ăăă, în care auzi ceva. Evident, neoficial. Chiar în acelaşi moment. Suntem oarecum îngrijoraţi şi, ei bine, lasă că mai discutăm când vii aici. La revedere.

— Stai puţin. Ai veşti despre tânărul Ross?

— Da, am. Îmi pare rău, dar se pare că a fost foarte grav rănit. E mare păcat, dar asta e. Ne vedem înainte de amiază. La revedere.

Gavallan puse receptorul în furcă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Se pare că… tânărul Ross este foarte grav rănit.

Nogger murmură:

— Ce păcat, nu e drept!

Le povestise despre Ross, cum le salvase vieţile lor şi pe a lui Azadeh.

— Tati, nu ţi-a spus Newbury ce s-a întâmplat?

Gavallan dădu din cap în semn că nu, dar abia auzise ce spusese fiul său. Se gândea la Ross, care era de aceeaşi vârstă cu Scot, mai dur şi mai rezistent decât el, şi totuşi, acum… Sărmanul băiat! Poate că o să reziste. Erikki va fi distrus, la fel ca şi Azadeh, căci îi datorează viaţa.

— Mă întorc imediat, spuse el şi ieşi din încăpere, îndreptându-se spre biroul său, de unde putea să vorbească nestingherit cu Newbury.

Nogger rămăsese în picioare lângă fereastră şi se uita afară la ziua care începea şi la aeroport, dar nu vedea nimic. Îl vedea pe ucigaşul neînfricat din apropiere de Tabriz Unu, care ţinea în sus capul retezat şi urla ca un lup spre cer, cel ce se transformase în îngerul dătător de viaţă – lui însuşi, lui Arberry, lui

Dibble şi, mai ales, lui Azadeh. Dumnezeule, dacă eşti Dumnezeu, salvează-l aşa cum ne-a salvat şi el pe noi…

— Teheran, aici Bandar-e Delam, mă auziţi?

— Din cinci în cinci minute, pe ceas, murmură Scot. Jahan nu întârzie nicio secundă. A spus Siamaki că va fi la birou începând de la ora nouă?

— Da, a spus.

Toţi ochii se îndreptară spre ceas: era 8:45.

Capitolul 21

Aeroportul din Bahrain, ora 11:28. Jean-Luc şi Mathias Delarne stăteau lângă un automobil breck, în apropiere de eliport şi se uitau la 212 care se apropia. Îşi puseseră mâinile streaşină la ochi să se apere de soare, dar tot nu-l recunoşteau pe pilot. Mathias era un om scund, vânjos, cu păr negru ondulat. Avea numai un obraz, celălalt îi fusese mutilat rău de o cicatrice în urma unei arsuri când fugise odată prin foc nu departe de Algiers.

— Este Dubois, spuse el.

— Nu, greşeşti, este Sandor, spuse Jean-Luc şi îi făcu semn cu mâna să aterizeze cu vântul în faţă.

În momentul în care trenul de aterizare luă contact cu pământul, Mathias se repezi pe sub rotoare spre uşa din stânga a carlingii, fără să-i acorde nicio atenţie lui Sandor care striga ceva la el. Avea în mână o pensulă mare şi o cutie de vopsea pentru avioane, cu uscare rapidă. Trase repede câteva straturi de vopsea albă peste literele de înregistrare iraniene ale elicopterului, chiar sub fereastra portierei. Jean-Luc folosi şablonul pe care îl pregătiseră şi vopseaua neagră şi trecu uşor cu pensula peste şablon. Acum elicopterul era G-HXXI şi devenise legal.

Intre timp, Mathias se dusese spre coadă şi ştersese literele IHC, se lăsase pe vine şi se pregătea să facă acelaşi lucru pe partea cealaltă. Sandor abia apucă să-şi dea la o parte mâna din uşă, când Jean-Luc trasă cu şablonul al doilea G-HXXI.

— *Voila!* făcu Jean-Luc şi îi înapoie materialul lui Mathias care se duse la maşină şi ascunse totul sub o pătură, în timp ce Jean-Luc îi strângea mâna lui Sandor şi îi povestea despre Rudi şi Kelly, întrebându-l ce se întâmplase cu Dubois.

— Nu ştiu, bătrâne, spuse Sandor. Am zburat cu rezervorul gol, becurile roşii mi s-au aprins acum zece minute, aşa că nu mai ştiu nimic. Ce-i cu ceilalţi?

— Rudi şi Kelly au aterizat pe plaja de la Abu Sabh – Rod Rodrigues are acum grijă de ei – nu ştim încă

nimic de Scrag, Willi şi Vossi, dar Mac este încă la Kowiss.

— Dumnezeule!

— Da, împreună cu Freddy şi cu Tom Lochart. Cel puţin acolo erau acum zece sau cincisprezece minute.

Jean-Luc se întoarse către Mathias care venea spre ei.

— Eşti pe lungimea de undă a turnului?

— Da, nu e nicio problemă.

— Mathias Delarne, Sandor – Johnson, mecanicul nostru.

Îşi strânseră mâinile.

— Cum ai călătorit – *merde*, mai bine nu-mi spune, adăugă Mathias, apoi văzu o maşină care se apropia. Atenţie, s-ar putea să avem necazuri, îi preveni el.

— Du-te în carlingă, Sandor, porunci Jean-Luc. Johnson, înapoi în cabină!

Pe maşină scria mare OFFICIAL şi se opri la douăzeci de metri de 212. Coborâră doi bărbaţi: un ofiţer al Serviciului de imigraţii din Bahrain şi un ofiţer de la turnul de control. Cel din urmă purta o manta lungă şi o bonetă ţinută sub bărbie cu o cureluşă răsucită. Mathias le ieşi în întâmpinare:

— Bună dimineaţa, sayyid Yusuf, sayyid Bin Ahmed. Dânsul este căpitanul Sessonne.

— ’Neaţa, spuseră amândoi politicoşi, continuând să studieze elicopterul. Şi pilotul?

— Căpitanul Petrofi. Domnul Johnson, mecanicul, se află în cabină.

Jean-Luc simţea că i se face rău. Soarele strălucea pe vopseaua proaspătă, dar nu şi pe cea veche, pe vârful lui I şi în dârele subţiri de vopsea neagră care se prelinseseră la colţuri. Aşteptă observaţiile inevitabile, apoi întrebarea de asemenea inevitabilă: De unde vine? Şi răspunsul lui nonşalant: De la Basra, cât mai aproape de Iraq. Dar era aşa de simplu să se verifice şi nici nu era nevoie de verificare, era de-ajuns să facă cinci paşi înainte şi să dea cu degetul peste vopseaua proaspătă, ca să găsească literele de dedesubt. Mathias era şi el la fel de tulburat. E uşor pentru Jean-Luc, îşi spunea el, nu locuieşte aici, nu trebuie să muncească aici.

— Cât rămâne aici G-HXXI, căpitane? întrebă ofiţerul de la Imigrări. Era un bărbat cu ochi trişti, proaspăt bărbierit.

Jean-Luc tresări în sinea lui, auzind cum accentuează omul literele.

— Trebuie să plece la Al Shargaz imediat, sayyid, spuse Mathias, imediat la Al Shargaz, de cum termină de alimentat. La fel ca şi celelalte care au rămas fără carburant.

Bin Ahmed, ofiţerul de la turn, oftă.

— Foarte proastă planificare, să rămâi fără carburant. Mă întreb ce s-a întâmplat cu cele treizeci de minute de rezervă legală?

— Păi, ăăă, cred că a fost din cauza vântului din faţă.

Bin Ahmed se uită peste Golf, unde vizibilitatea era de aproape un kilometru şi jumătate.

— Un 212 aici, două pe plajă şi altul… acolo. Ochii lui negri se aţintiră asupra lui Jean-Luc. Poate că s-a întors… la punctul de plecare.

Jean-Luc îi adresă cel mai graţios zâmbet al său.

— Nu ştiu, sayyid Bin Ahmed, spuse el precaut.

Cei doi bărbaţi se mai uitară o dată la elicopter. Acum rotorul se oprise. Elicea mai tremură de câteva ori în vânt. Bin Ahmed scoase ca din întâmplare un telex.

— Tocmai am primit ăsta de la Teheran, Mathias, în legătură cu nişte elicoptere care au dispărut, spuse el politicos. De la Controlul Traficului Aerian. Iată ce spune:

„Urgent, urgent, urgent. Către toate statele din Golf: Vă rugăm să fiţi atenţi, câteva din elicopterele noastre au fost exportate ilegal. Vă rugăm să le imobilizaţi la sol, arestaţi pe cei de la bord, informaţi ambasada noastră cea mai apropiată, care va organiza repatrierea imediată a criminalilor şi a echipamentului nostru”.

Omul zâmbi şi-i întinse hârtia lui Mathias, zicând:

— Curios, nu-i aşa?

— Foarte, admise Mathias. Citi telexul şi-l înapoie.

— Căpitane Sessonne, aţi fost în Iran?

— Da, am fost.

— E cumplit! Atâţia morţi, tulburări, toate crimele astea, musulmanii omorându-i pe musulmani! Persia a fost întotdeauna altfel şi a pricinuit necazuri celorlalţi care trăiesc în Golf. Pretinde că Golful este al lor. Golful Persic! Ca şi cum noi, cei din partea cealaltă a Golfului, nici n-am exista, spuse Bin Ahmed revoltat.

— Şahul a revendicat chiar şi insula noastră, şi asta numai pentru că acum trei sute de ani perşii ne-au cucerit pentru câţiva ani pe noi, care am fost întotdeauna independenţi.

— Da, dar, ăă, a renunţat la această pretenţie.

— A, da, da, asta e adevărat – şi a ocupat insulele pline de petrol Tums şi Abu Musa. Conducătorii persani vor hegemonia, indiferent cine sunt, indiferent de unde vin. Este un sacrilegiu să-i pui pe mullahi şi pe ayatollahi între om şi Dumnezeu, nu-i aşa?

— Da, aşa e, ei au alt mod de viaţă, consimţi Jean-Luc. Fiecare cu viaţa lui.

Bin Ahmed aruncă o privire spre maşină. Jean-Luc văzu coada unei pensule care ieşea de sub pătură.

— Trăim vremuri periculoase aici, în Golf. Foarte primejdioase. Sovieticii fără Dumnezeu se apropie tot mai mult dinspre nord, alţi marxişti fără Dumnezeu sunt la sud, în Yemen, şi se înarmează tot mai mult zi de zi, şi toţi sunt cu ochii pe noi şi pe bogăţiile noastre, pe Islam. Numai Islamul stă între ei şi dominaţia mondială.

Mathias ar fi vrut să spună: „Dar cum rămâne cu Franţa şi, bineînţeles, cu America?”, dar în loc de asta zise:

— Islamul nu va fi învins niciodată. Şi nici statele din Golf, dacă vor fi vigilente.

— Cu ajutorul lui Allah, aşa este. Bin Ahmed dădu din cap şi zâmbi către Jean-Luc. Aici, pe insula noastră, trebuie să fim foarte atenţi cu cei care vor să ne provoace necazuri, nu-i aşa?

Jean-Luc încuviinţă din cap. Nu-şi putea lua ochii de la telex. Dacă Bahrainul avea unul, fără îndoială că toate statele din Golf primiseră unul asemănător.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să reuşim.

Ofiţerul de la Imigrări încuviinţă amabil.

— Căpitane, aş vrea să văd documentele pilotului, ale mecanicului şi pe ei înşişi. Vă rog.

— Bineînţeles, imediat.

Jean-Luc se duse spre Sandor.

— Teheranul a trimis un telex să-i facă atenţi la elicopterele înregistrate în Iran, şopti el şi Sandor se făcu alb la faţă. Nu trebuie să intri în panică, *mon vieux*, nu le spune nimic, şi dumneata, Johnson, la fel. Nu uitaţi că sunteţi G-HXXI şi veniţi de la Basra.

— Dar, sfinte Dumnezeule, şopti răguşit Sandor, ar fi trebuit să avem ştampila de ieşire din Iraq, iar eu am ştampile iraniene aproape pe fiecare pagină.

Ofiţerul de la Imigrări luă paşaportul american. Studie atent fotografia, o compară cu Sandor care îşi scoase ochelarii de soare cu un efort imens, apoi i-l înapoie fără să-l frunzărească.

— Mulţumesc, spuse el şi luă paşaportul englezesc al lui Johnson. Studie din nou atent numai fotografia. Bin Ahmed se apropie încă un pas de elicopter. Johnson lăsase deschisă uşa cabinei.

— Ce aveţi la bord?

— Piese de schimb, spuseră într-un glas Sandor, Johnson şi Jean-Luc.

— Va trebui să treceţi pe la vamă.

— Elicopterul este numai în tranzit, sayyid Yusuf, spuse politicos Mathias, şi decolăm imediat, în momentul în care se termină realimentarea. Poate că i s-ar putea permite să semneze formularul pentru tranzit şi să garanteze că nu descarcă nimic şi că nu are la bord nici arme, nici droguri sau muniţie. Şovăi o clipă. Garantez şi eu, dacă asta are vreo valoare.

— Prezenţa dumneavoastră are întotdeauna valoare, sayyid Mathias, spuse Yusuf. Presupun că acest aparat britanic în tranzit este OK, chiar şi cele două de pe plajă, nu?

Omul de la turn se întoarse cu spatele spre elicopter.

— De ce nu? Le dăm aprobarea de decolare spre Al Shargaz de cum termină alimentarea.

Bărbatul privi din nou spre mare şi ochii lui negri erau plini de îngrijorare.

— Şi al patrulea când soseşte? Ce e cu el – presupun că are număr de înregistrare tot britanic, nu-i

aşa?

— Da, da, aşa e, se auzi spunând Jean-Luc şi îi dădu noul număr de înregistrare. Îi salută pe cei doi bărbaţi cu tot şarmul lui galic, abia reuşind să înţeleagă acest miracol.

Oare au fost orbi sau n-au vrut să vadă? Nu ştiu, nu ştiu, dar binecuvântată fie Sfânta Fecioară pentru că a avut din nou grijă de noi.

— Jean-Luc, ar fi mai bine să-i telefonezi lui Gavallan şi să-i spui de telex, zise Mathias.

Aeroportul din Kuweit, ora 14:56. Genny şi Charlie Pettikin şedeau în restaurantul în aer liber de la ultimul nivel al terminalului strălucitor, de curând dat în funcţiune. Era o zi minunată, însorită, fără vânt. Feţe de masă galbene, umbrele colorate, şi toată lumea mânca şi bea, bucurându-se de viaţă. Cu excepţia lor. Genny abia dacă se atinsese de salata ei. Pettikin gustase puţin din orez şi curry.

— Charlie, spuse Genny brusc, cred că, până la urmă, tot o să iau şi eu o votcă cu martini.

— Bună idee.

Pettikin făcu semn chelnerului şi comandă pentru ea. Ar fi vrut şi el una, dar era posibil să fie nevoit să-i înlocuiască fie pe Lochart, fie pe Ayre pentru următoarea porţiune de-a lungul ţărmului până la insula Jellet – trebuiau să facă cel puţin o escală pentru realimentare, poate chiar două până la Al Shargaz, depindea de vânt.

— Nu mai e mult, Genny.

O, pentru numele lui Dumnezeu, îi venea lui Genny să strige, de câte ori trebuie s-o mai spui! Îşi păstră cu stoicism calmul aparent.

— Nu mai e mult, Charlie. Din clipă în clipă.

Ochii lor se îndreptară spre mare. În depărtare se formase ceaţă, vizibilitatea era slabă, dar aveau să afle exact în momentul în care elicopterele vor fi preluate de radarul din Kuweit. Reprezentantul de la Imperial Air aştepta în turnul de control.

Cât de mult înseamnă „nu mai e mult?” se întreba ea, încercând să străpungă cu privirea aerul ceţos şi simţind cum i se scurge toată energia aşteptându-l pe

Duncan şi rostind rugăciuni, trimiţându-i în gând speranţe şi puterea de care poate că avea nevoie. Ceea ce-i spusese Gavallan în dimineaţa asta nu-i ajutase deloc.

— Pentru ce naiba zboară cu Kia, Andy? Ce vrea să însemne asta?

— Nu ştiu, Genny. Îţi transmit ceea ce a spus el. Părerea noastră este că Freddy a fost trimis mai înainte la locul unde se află carburantul, iar Mac a decolat cu Kia – fie că îl duce şi pe el acolo, fie că îl lasă undeva, în drum. Tom mai stă acolo un timp, ca să le dea şi celorlalţi un răgaz să respire, apoi o să se îndrepte şi el spre locul de întâlnire. Am primit primul telefon de la Mac la zece şi treizeci şi două. Să zicem că abia pe la unsprezece o să decoleze împreună cu Freddy. Să le mai dăm o oră ca să ajungă la punctul de întâlnire şi să realimenteze, mai punem două ore şi jumătate timp de zbor, aşadar vor trebui să ajungă în Kuweit cel mai devreme la ora două şi jumătate. Depinde cât vor aştepta ca să realimenteze

— Şi asta poate fi oricât…

Văzu că i se aduce băutura. Pe tavă era şi un telefon mobil.

— Un apel pentru dumneavoastră, căpitane Pettikin, spuse chelnerul şi puse paharul în faţa ei.

Pettikin trase antena aparatului şi şi-l apropie de ureche.

— Alo? O, da, Andy.

Genny îi urmărea reacţiile de pe chip.

— Nu… nu, încă nu… Oh…

Ascultă atent câteva clipe, mormăind câte un da din când în când, dar pe faţa lui nu se vedea nimic şi Genny se întreba ce oare îi spune Gavallan şi ea n-ar trebui să audă.

— Da… da, desigur… nu… da, totul este acoperit, atât cât se poate… da, da, este şi ea aici… foarte bine, stai puţin.

Îi întinse telefonul.

— Vrea să-ţi spună bună ziua.

— Alo, Andy, ce mai e nou?

— Voiam să te aud, Genny. Nu-ţi face griji pentru Mac şi pentru ceilalţi – nu se poate spune cât timp

trebuie să aştepte pentru realimentare.

— Eu sunt bine, Andy, nu-ţi face griji pentru mine. Ce este cu ceilalţi?

— Rudi, Pop Kelly şi Sandor sunt pe drum de la Bahrain – au realimentat la Abu Dhabi şi menţinem legătura cu ei, John Hogg este staţia noastră releu – ETY a lor o să fie aici peste douăzeci de minute. Johnny Hogg ar trebui să fie acum cam în zona voastră şi presupun că ascultă şi el. O să menţinem legătura. Vrei să mi-l dai, te rog, din nou pe Charlie?

— Bineînţeles. Dar ce este cu Marc Dubois şi Fowler?

Pauză.

— Deocamdată nimic. Sperăm că au fost recuperaţi – Rudi, Sandor şi Pop au căutat peste tot cât s-a putut. Nu au văzut nicio epavă, sunt o mulţime de vase şi platforme în apele acelea. O să-i scoatem noi de-acolo.

— Acum spune-mi ce trebuie să ştie Charlie şi eu nu am voie să aflu.

Genny ascultă o clipă liniştea de la celălalt capăt al firului, apoi îl auzi pe Gavallan oftând.

— Eşti dată naibii, Genny. Foarte bine. L-am întrebat pe Charlie dacă a venit vreun telex din Iran, ca cel pe care îl am eu aici, ca cel din Dubai şi din Bahrain. Încerc să trag toate sforile prin intermediul lui Newbury şi al ambasadei noastre din Kuweit, dacă se întâmplă ceva, deşi Newbury spune că nu trebuie să ne aşteptăm la prea multe, căci Kuweitul este foarte aproape de Iran şi nu doreşte să-l supere cu ceva pe Khomeini şi toţi sunt îngroziţi să nu le exporte câţiva fundamentalişti ca să-i aţâţe pe şiiţii din Kuweit. Încă n-am reuşit să stabilesc legătura cu Erikki şi cu Azadeh.

— El şi Azadeh or să fie arestaţi şi ţinuţi ca ostatici.

— Da, se poate. Trebuie să avem mare grijă. I-am spus lui Charlie că încerc să le trimit vorbă părinţilor lui Ross în Nepal şi la regimentul lui. Asta e tot. Adăugă apoi pe un ton mai blând: N-am vrut să te necăjesc mai mult decât e nevoie, OK?

— Da, mulţumesc, da, mă simt… sunt bine. Mulţumesc, Andy.

Îi trecu telefonul lui Charlie şi se uită la paharul ei, pe care se formaseră bobiţe mici de apă. Unele începuseră să se prelingă în jos. Ca şi lacrimile de pe obrajii mei, îşi spuse ea şi se ridică.

— Mă întorc imediat.

Pettikin privi trist în urma ei. Ascultă ultimele instrucţiuni ale lui Gavallan.

— Da, da, bineînţeles, spuse el. Nu te necăji, Andy, am eu grijă de… am eu grijă de Ross şi am să telefonez imediat ce apar pe ecranul radarului. E cumplit cu Dubois şi Fowler, dar trebuie să ne gândim la ce-i mai bun şi să sperăm. Minunat că ceilalţi au reuşit. La revedere.

Descoperirea lui Ross îl zguduise cumplit. Imediat ce vorbise cu Gavallan de dimineaţă, se şi repezise la spital. Fiind vineri şi personalul redus, la recepţie era un singur funcţionar de serviciu, care nu vorbea decât araba. Omul zâmbise şi ridicase din umeri, spunând *Bokrah*, mâine, dar Pettikin insistase şi în cele din urmă omul înţelesese ce dorea şi telefonase. Într-un târziu apăruse un infirmier şi îi făcuse semn să-l urmeze. Străbătuseră mai multe coridoare, apoi intraseră pe o uşă şi se treziseră în faţa trupului gol al lui Ross, întins pe o masă.

Ceea ce îl zguduise pe Pettikin mai puternic decât moartea însăşi fusese faptul că îl descoperise atât de brusc, despuiat de orice demnitate umană, ca şi când ar fi fost înjosit cumva. Omul care fusese atât de bun în viaţă era lăsat să zacă acum ca un stârv de animal. Pe alte mese se aflau cearşafuri. Pettikin luase unul şi îl acoperise pe Ross, după care se simţise parcă ceva mai bine.

Pettikin avusese nevoie de ceva mai mult de o oră ca să afle salonul unde fusese ţinut Ross, să dea de urma surorii care vorbea englezeşte şi să-l găsească pe doctorul care îl îngrijise.

— Îmi pare foarte rău, foarte rău, domnule, spusese doctorul, un libanez, într-o engleză greoaie. Tânărul a sosit ieri în comă. Avea o fractură de craniu şi am presupus că este atins creierul. Ni s-a spus că a fost o bombă pusă de terorişti. Avea ambele timpane sparte şi mai multe zgârieturi şi lovituri minore. I-am făcut,

bineînţeles, o radiografie, dar în afară de faptul că i-am bandajat capul, nu prea am mai avut mare lucru de făcut decât să aşteptăm. Nu avea leziuni interne şi nici hemoragie internă; a murit azi-dimineaţă în zori. Zorile au fost frumoase astăzi, nu-i aşa? Am semnat certificatul de deces – vreţi o copie? Am trimis deja una la ambasada dumneavoastră, împreună cu efectele lui.

— Şi-a… şi-a recăpătat cunoştinţa înainte să moară?

— Nu ştiu. Era la reanimare şi sora… staţi să văd.

Doctorul consultase cu atenţie lista şi găsise numele surorii.

— Sivin Tahollah. A, da, pentru că era englez, i l-am repartizat ei.

Era o femeie în vârstă, una din multele persoane din Orientul Mijlociu care nu-şi cunoaşte strămoşii şi nu ştie de ce naţionalitate este. Avea o faţă urâtă şi ciupită de vărsat, dar era blândă, calmă, cu o voce liniştitoare, cu mâini calde.

— Nu, nu şi-a recăpătat cunoştinţa, effendi, nu întru totul, spusese ea în engleză.

— A spus ceva în mod deosebit, aţi putut să înţelegeţi ceva din cele ce a spus?

— Am înţeles multe şi nimic, effendi, răspunsese ea.

Bătrâna rămăsese pe gânduri o clipă.

— Nu erau decât cuvinte spuse în delir, spiritul lui se temea de ceea ce n-ar trebui să se teamă, dorea ceea ce nu putea să aibă. Murmura, mereu „azadeh” – asta înseamnă „născut liber” în persană, dar poate fi şi un nume de femeie Uneori murmura şi alt nume, ceva ca „Erri” sau „Ekki” sau „Kukri” şi din nou „azadeh”. Sufletul lui era în pace, dar nu chiar liniştit de tot, nu a plâns şi nu a strigat când s-a apropiat de prag, aşa cum fac alţii.

— A mai spus şi altceva?

Femeia se juca cu ceasul pe care îl purta atârnat de gât.

— Din când în când aveam impresia că-l supără încheieturile mâinilor şi când i le mângâiam se liniştea. Noaptea vorbea o limbă pe care n-am mai

auzit-o niciodată. Ştiu engleză, puţină franceză şi multe dialecte arabe, foarte multe. Dar limba aceasta n-am mai auzit-o niciodată. O vorbea amestecat, rostea şi alte cuvinte în engleză, mereu spunea „azadeh” şi… – păruse să caute în memorie, apoi spusese: A mai spus „regiment” şi „edelweiss” şi „munţii” sau „muntele” şi uneori, a, da, cuvinte ca „gueng” şi „tens'ng”, uneori nume ca „Roses” sau „Rose”, Muntele Rose – dar poate că nu era un nume, ci un loc, însă părea să-l întristeze.

Ochii ei bătrâni se umeziseră.

— Am văzut multe morţi, effendi, spusese ea, foarte multe, totdeauna diferite, totdeauna la fel. Dar trecerea lui dincolo a fost în pace şi a păşit peste prag fără să se rănească şi fără durere. Ultimul moment a fost un oftat uriaş – cred că s-a dus în Paradis, dacă creştinii se duc în Paradis, şi şi-a găsit-o pe Azadeh a lui.

Capitolul 22

Tabriz – în palatul hanului, ora 15:40. Azadeh străbătea încet coridorul care ducea spre Sala Mare, unde trebuia să se întâlnească cu fratele ei. Încă o mai durea spatele ca urmare a exploziei de grenadă din ziua precedentă. Dumnezeule mare, oare numai ieri a fost ziua în care nomazii şi cu Erikki erau cât pe ce să ne omoare? Parcă ar fi trecut o mie de zile şi o mie de nopţi de când a murit tata.

Acum începuse o viaţă nouă. În cealaltă viaţă nu fusese nimic bun, în afară de mama, de Erikki şi de Hakim. Erikki şi… şi Johnny. O viaţă întreagă de ură, şi crime, şi teroare, de nebunie, nebunia de a fi trăit ca nişte paria, Hakim şi cu mine, înconjuraţi numai de răutate, nebunia de la bariera de lângă Qazvin şi mujahedinul acela cu chipul pocit strivit de maşină, din care sângele curgea ca dintr-o muscă strivită, nebunia prin care fuseseră salvaţi de Charlie şi de omul acela de la KGB – cum îi zicea? A, da, Rakoczy – Rakoczy care fusese cât pe-aci să ne omoare pe toţi, nebunia de la Abu Mard, care mi-a schimbat viaţa pentru totdeauna, nebunia de la baza unde trăisem atâtea clipe fericite, Erikki şi cu mine, dar unde Johnny ucisese atât de mulţi oameni, atât de repede şi cu atâta cruzime…

Îi povestise totul – sau aproape totul – lui Erikki în noaptea trecută.

— La bază a devenit… a devenit un animal care ucidea. Nu-mi amintesc foarte bine, am numai imagini răzleţe, ştiu că i-am dat grenada când am ajuns în sat, l-am văzut cum s-a repezit spre bază… apoi grenade, mitraliere, unul dintre bărbaţi avea un kukri, apoi Johnny a ridicat capul lui retezat şi l-a aruncat la pământ. Ştiu că era kukri-ul lui Gueng, mi-a spus Johnny după aceea, la Teheran.

— Acum lasă, nu mai vorbi, ai să-mi povesteşti restul mâine, iubita mea. Hai, dormi acum, eşti în siguranţă.

— Nu. Mi-e frică să adorm, chiar şi în braţele tale, chiar şi acum când totul e aşa de bine cu Hakim. Când

dorm, mă văd din nou în sat, înapoi la Abu Mard cu mullahul, blestemat să fie, îl văd din nou pe kalandar şi pe măcelar, cu cuţitul pregătit.

— Nu mai există nici satul, nici mullahul. Am fost acolo. Nu mai este nici kalandarul şi nici măcelarul. Ahmed mi-a povestit despre sat şi, în parte, despre ceea ce s-a întâmplat acolo.

— Ai fost în sat?

— Da, în după-amiaza asta, în timp ce tu te odihneai. Am luat o maşină şi m-am dus acolo. Este doar un morman de resturi arse. Aşa le trebuie, spusese Erikki ameninţător.

Azadeh se opri o clipă pe coridor şi se rezemă de perete până îi trecu frisonul. Atâta moarte, atâtea crime şi atâta groază! Ieri, când ieşise pe treptele palatului şi îl văzuse pe Erikki coborând din carlingă cu faţa plină de sânge şi cu alt sânge picurându-i din mânecă, cu Ahmed prăbuşit lângă el, murise şi ea pe loc şi reînviase apoi când îl văzuse înaintând spre ea, înalt şi voinic, venind spre ea pentru că pe ea n-o mai ascultau picioarele. În cele din urmă o cuprinsese în braţe. Toată spaima se revărsase apoi o dată cu lacrimile.

— O, Erikki, Erikki, mi-a fost atât de frică, atât de frică…

O dusese în Sala Mare şi doctorul era acolo cu Hakim şi cu colonelul Hashemi Fazir. Un glonte îi smulsese lui Erikki o parte din ureche, altul îi julise braţul. Doctorul îi cauterizase rănile şi i le pansase, îi făcuse o injecţie cu ser antitetanic şi penicilină, mai înspăimântat de pericolul unei infecţii decât de pierderea de sânge.

— Insha'Allah, dar nu pot face prea multe, domnule căpitan. Sunteţi voinic, aveţi pulsul bun, un chirurg plastic o să vă refacă urechea şi o să arate mai bine ca la început, auzul nu v-a fost afectat, Allah fie lăudat! Aveţi grijă să nu vă infectaţi…

— Ce s-a întâmplat, Erikki? întrebase Hakim.

— Am zburat cu ei spre nord şi Ahmed n-a fost atent – n-a fost vina lui, a avut rău de înălţime – şi, înainte să ne dăm seama, Baiazid îi pusese o armă la cap şi unul din oamenii lui mie, iar Baiazid a spus:

— Zboară până în sat, apoi poţi să pleci.

— Ai jurat că n-ai să-mi faci niciun rău, i-am amintit eu.

— Am jurat că n-am să-ţi fac niciun rău, dar jurământul a fost numai al meu, nu şi al oamenilor mei, a răspuns Baiazid şi omul care ţinea arma îndreptată spre capul meu a râs şi a strigat:

— Ascultă de şeicul nostru sau, pe Allah, vei fi atât de plin de durere că ai să ne implori să te ucidem.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spusese Hakim, trăgând şi o înjurătură. Ar fi trebuit să-i pun pe toţi să se lege cu jurământ.

— N-ar fi fost nicio schimbare. Oricum, a fost greşeala mea. Eu i-am adus aici şi am distrus aproape totul. Nici nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare, dar acesta era singurul mijloc ca să mă întorc şi credeam că am să-l găsesc pe Abdollah Han. Nu m-am gândit nicio clipă că ticălosul o să arunce o grenadă.

— Nu suntem răniţi, din mila lui Allah, nici eu, nici Azadeh. De unde puteai să ştii că Abdollah Han a murit sau că jumătate din răscumpărare a fost plătită? Povesteşte mai departe cum s-a întâmplat, spusese Hakim şi Azadeh remarcase curiozitatea din vocea lui.

„Hakim s-a schimbat, îşi spusese ea. Nu mai înţeleg ce e în mintea lui, aşa cum înţelegeam odinioară, înainte să devină han, adevăratul han, îl înţelegeam, dar acum nu mai pot. Este tot iubitul meu frate, dar este străin. S-a schimbat atât de mult şi atât de repede. La fel ca şi Erikki. O, Allah, cât de mult s-a schimbat. Johnny nu s-a schimbat…”

În Sala Mare, Erikki continuase:

— Singura modalitate de a-i scoate din palat fără să mai omoare şi pe altcineva era să zbor cu ei. Dacă n-ar fi insistat Baiazid, m-aş fi oferit eu, nu exista altă posibilitate să rămâneţi nevătămaţi, tu şi Azadeh. Trebuia să risc şi să sper că vor respecta jurământul. Dar orice s-ar fi întâmplat, era ori eu, ori ei, şi ştiam asta şi o ştiau şi ei, pentru că, bineînţeles, eu eram singurul care ştia cine sunt ei şi unde locuiesc, şi răzbunarea unui han e un lucru serios. Indiferent ce aş fi făcut, dacă i-aş fi lăsat la jumătatea drumului sau i-aş fi dus până în sat, tot nu mi-ar fi dat drumul să plec. Cum ar fi putut – aveau de ales între mine şi tot satul

lor şi Dumnezeul lor unic ar fi votat oricum cu ei şi cu satul lor, orice ar fi acceptat ei să jure.

— Asta este o problemă la care numai Allah cunoaşte răspunsul.

— Zeii mei, zeii mei străbuni, nu se lasă folosiţi ca pretext şi nici nu le place să se jure în numele lor. Nu sunt deloc de acord cu asta, de fapt, interzic chiar astfel de jurăminte. Azadeh sesiză amărăciunea din vocea lui şi îl atinse uşor.

— Acum sunt bine, Azadeh.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea, Erikki? întrebă Hakim.

— I-am spus lui Baiazid că nu am destul carburant şi am încercat să discut cu el, dar a spus numai atât: „Cum va fi voia lui Allah”. A băgat apoi arma în umărul lui Ahmed şi a apăsat pe trăgaci. „Mergi în sat! Următorul glonte va trece prin stomacul lui.” Ahmed a leşinat şi Baiazid s-a întins peste el spre arma Sten care alunecase pe podeaua carlingii, pe jumătate sub scaunul lui, dar n-a putut ajunge la ea. Eu eram legat cu centura de siguranţă, la fel şi Ahmed, dar ei nu erau legaţi, aşa că am învârtit elicopterul cu capul în jos de câteva ori, aşa cum nu credeam că am să pot vreodată, apoi l-am lăsat jos brusc şi am aterizat violent. Am crezut că i-am rupt una din tălpici, dar mai târziu am constatat că era numai îndoită. De cum ne-am oprit, am pus mâna pe Sten şi pe cuţit şi i-am ucis pe toţi cei care nu erau leşinaţi, i-am dezarmat pe cei care îşi pierduseră cunoştinţa şi i-am aruncat afară din cabină. După aceea am mai stat puţin şi m-am întors.

— Chiar aşa, paisprezece oameni?

— Cinci şi Baiazid. Ceilalţi…

Azadeh ţinea mâna pe umărul lui şi-i simţi tremurul.

— I-am lăsat acolo.

— Unde? întrebă Hashemi Fazir. Ai putea să ne descrii locul, căpitane?

Erikki descrisese locul cu multă precizie şi colonelul trimise câţiva oameni ca să-i găsească.

Apoi Erikki băgase mâna teafără în buzunar şi scosese bijuteriile care folosiseră pentru răscumpărare şi i le întinse lui Hakim Han.

— Acum aş dori să stau de vorbă cu soţia mea, dacă îmi îngăduiţi. Va povestesc restul mai târziu.

Plecaseră apoi împreună în apartamentul lor şi el nu mai spusese nimic, o ţinuse liniştit în braţele lui puternice şi atât. Prezenţa ei îl liniştise treptat şi adormise curând. Azadeh nu reuşise să adoarmă, abia dacă aţipise câteva clipe, dar se văzuse imediat din nou în sat, încercând să se smulgă din ghearele kalandarului şi ale mullahului. Se trezise de-a binelea, se mutase pe un fotoliu şi moţăise acolo, fericită că este cu el. Erikki dormise fără visuri până la căderea întunericului, apoi se trezise.

— Mai întâi o baie, să mă bărbieresc, să beau o votcă şi după aceea o să stăm de vorbă, spusese el. Niciodată n-ai fost mai frumoasă ca acum, niciodată nu te-am iubit mai mult ca acum şi îmi pare rău, îmi pare tare, tare rău că am fost gelos – nu, Azadeh, nu spune nimic, nu încă. După aceea am să vreau să ştiu totul.

În zori terminase de istorisit ce avea de spus – ce avea de gând să-l lase să afle vreodată – şi îşi terminase şi el povestea. Nu ascunsese nimic, nici gelozia, nici furia ucigaşă, nici bucuria luptei şi nici lacrimile pe care le vărsase acolo sus, la munte, pentru sălbăticia cu care fusese nevoit să se poarte cu nomazii.

— M-au tratat… m-au tratat foarte corect la ei în sat şi răscumpărarea este un obicei străvechi. Dacă Abdollah Han nu l-ar fi ucis pe mesagerul lor… poate că alta ar fi fost situaţia, poate, dar poate că ar fi fost acelaşi lucru. Oricum, asta nu scuză omorurile. Mă simt ca un monstru; te-ai căsătorit cu un nebun, Azadeh, sunt primejdios.

— Nu, nu-i adevărat, bineînţeles că nu-i adevărat.

— Pe toţi zeii mei, am ucis vreo douăzeci de oameni, dacă nu mai mulţi, în mai puţin de zece zile şi nu mai omorâsem niciodată pe nimeni, în afară de asasinii aceia care s-au năpustit aici să-l ucidă pe tatăl tău înainte să ne căsătorim. În afara Iranului, nu am omorât niciodată pe nimeni. M-am luptat de mai multe ori, cu sau fără pukoh, dar niciodată în serios. Niciodată. Dacă acel kalandar şi satul lui ar mai fi

existat, le-aş fi dat foc fără să stau o clipă pe gânduri. Îl înţeleg perfect pe Johnny al tău cum a reacţionat la Baza Unu. Mulţumesc zeilor că l-a adus ca să te apere şi îl blestem că ne-a tulburat liniştea, deşi ştiu că îi sunt dator cu însăşi viaţa mea. Nu pot să mă împac cu omorurile mele şi nu pot să mă împac cu el. Nu pot, nu pot, nu încă.

— Nu mai contează, Erikki, acum nu mai are nicio importanţă. O să avem timp, suntem în siguranţă, tu eşti în siguranţă şi eu şi Hakim suntem în siguranţă, cu toţii, dragul meu. Priveşte răsăritul, nu-i aşa că e minunat? Priveşte, Erikki, începe o nouă zi, atât de frumoasă, şi o dată cu ea o viaţă nouă. Suntem salvaţi, Erikki.

În Sala Mare, ora 15:45. Hakim Han era singur cu Hashemi Fazir. Cu o jumătate de oră în urmă, Hashemi sosise nechemat. Se scuzase pentru deranj şi îi înmânase un telex.

— Am considerat că e bine să-l vedeţi imediat, înălţimea Voastră.

Telexul avea următorul conţinut: „URGENT. Către colonelul Fazir, Serviciul Informaţiilor Interne, Tabriz: Arestaţi imediat pe Erikki Yokkonen, soţul Înălţimii Sale Azadeh Gorgon, pentru crime împotriva statului, pentru complicitate la piraterie aeriană, deturnare de avioane şi înaltă trădare. Puneţi-l în lanţuri şi trimiteţi-l imediat la sediul meu de aici. Director SAVAMA Teheran”.

Hakim concedie paznicii.

— Nu înţeleg, colonele. Te rog să-mi explici.

— De cum am decodificat mesajul, am dat un telefon ca să obţin mai multe amănunte, Înălţimea Voastră. Se pare că anul trecut S-G Helicopters a vândut un număr de elicoptere către IHC şi…

— Nu înţeleg.

— Vă rog să mă scuzaţi, Iran Helicopters Company, o companie iraniană la care este angajat în prezent căpitanul Yokkonen. Printre aceste aparate erau – adică sunt – zece elicoptere de tip 212, inclusiv al lui. Astăzi, celelalte nouă, evaluate la nouă milioane de dolari, au fost furate şi scoase ilegal din Iran de piloţii

IHC. SAVAMA presupune că au fost duse într-unul din statele din Golf.

— Chiar dacă este aşa, asta nu-l priveşte cu nimic pe Erikki, spuse rece hanul. Nu a făcut nimic rău.

— Asta nu putem şti cu siguranţă, Înălţimea Voastră. SAVAMA spune că probabil ştia de această conspiraţie – fără îndoială că a fost plănuită de mai mult timp, pentru că au fost implicate trei baze – Lengeh, Baridar-e Delam şi Kowiss – precum şi sediul lor principal de la Teheran. Cei de la SAVAMA sunt foarte, foarte agitaţi pentru că s-a raportat că s-au mai scos din ţară şi importante cantităţi de piese de schimb şi…

— Cine a raportat?

— Directorul executiv de la IHC, Siamaki. Ceea ce este încă şi mai grav este că tot personalul străin al IHC, piloţi, mecanici, personal din birouri, au dispărut cu toţii, absolut cu toţii, aşa că, evident, a fost vorba de o conspiraţie. Se pare că ieri mai erau încă vreo douăzeci în tot Iranul, săptămâna trecută patruzeci, iar astăzi niciunul. Nu mai este niciun străin de la S-G sau, mai exact spus, de la IHC în Iran, cu excepţia căpitanului Yokkonen.

Hakim sesiză imediat cât de important devenise Erikki şi se blestemă în gând că îngăduise chipului său să-l dea de gol, căci Hashemi spuse imediat:

— A, v-aţi dat seama şi dumneavoastră! Cei de la SAVAMA mi-au spus că, şi dacă Yokkonen este nevinovat şi nu a participat la conspiraţie, este un instrument esenţial pentru a-i convinge pe conducătorii bandei, Gavallan şi McIver şi, evident, guvernul britanic, care a participat la această trădare, să ne restituie aparatele, piesele de schimb, să plătească o despăgubire serioasă şi să se întoarcă în Iran ca să compară în faţa tribunalului pentru crime împotriva Islamului.

Hakim Han se foi neliniştit pe perne, începuse să-l doară din nou spatele şi îi venea să urle de furie, pentru că toate durerile şi suferinţa fuseseră inutile şi acum abia dacă se mai putea ridica în picioare fără dureri şi s-ar putea să rămână infirm pentru totdeauna. „Lasă asta pentru mai târziu, îşi porunci el posomorât,

şi fa ceva cu feciorul ăsta periculos de căţea care stă aici liniştit, ca un neguţător de covoare de preţ care şi-a etalat mândru marfa şi acum aşteaptă să înceapă tocmeala. Dacă vreau să cumpăr.

Ca să răscumpăr ieşirea lui Erikki din cursa asta ar trebui să-i dau ticălosului din faţa mea un peşcheş personal care să aibă valoare pentru el, nu pentru SAVAMA. Allah să-l blesteme pe ticălos. Ce anume? Cel puţin pe Piotr Mîztrîk. Aş putea să i-l predau pe Mîztrîk de cum vine încoace. Dacă vine. O să vină. Ieri, Ahmed a trimis după el în numele meu – mă întreb cum se simte Ahmed, o fi decurs bine operaţia lui? Sper ca prostul ăsta să nu moară. Mai am nevoie o vreme de cunoştinţele lui. Ce prost, să se lase cu garda descoperită, ce prost! Da, e un prost, dar câinele din faţa mea nu este. Dacă i-l fac cadou pe Mîztrîk, dacă îl mai ajut să liniştească lucrurile în Azerbaidjan şi îi promit prietenia mea pentru viitor, aş putea să răscumpăr ieşirea lui Erikki din capcană. Dar de ce aş face-o? Pentru că îl iubeşte Azadeh? Din păcate, este sora Hanului tuturor Gorgonilor şi asta este o problemă a hanului, nu a fratelui.

Erikki este o povară şi o primejdie şi pentru mine, şi pentru ea. Este un om periculos, cu mâinile pătate de sânge. Nomazii, indiferent dacă sunt kurzi sau nu, vor căuta să se răzbune. A fost întotdeauna un om nepotrivit pentru ea, deşi i-a adus multă bucurie, încă îi mai aduce, nu însă şi copii, iar acum nu mai poate rămâne în Iran. E imposibil, n-are cum să mai rămână aici. N-am cum să-l apăr timp de doi ani şi Azadeh a jurat în faţa lui Allah să stea aici cel puţin doi ani – ce viclean a fost tata când mi-a dat această putere asupra ei! Dacă îl scot pe Erikki din cursa asta, ea oricum nu poate pleca cu el. În doi ani se mai pot întâmpla o groază de lucruri. Dar dacă nu-i este ei de niciun folos, la ce bun să-l mai răscumpăr? De ce să nu-i las să-l ia drept pedeapsă pentru trădare? Căci trădare este să ne fure cineva bunurile."

— Este o chestiune prea serioasă ca să pot răspunde pe loc, spuse el.

— Nu este vorba aici de niciun răspuns din partea dumneavoastră, Înălţimea Voastră. Este vorba numai

de căpitanul Yokkonen. Din câte am înţeles, se află încă aici.

— Doctorul a spus că trebuie să se odihnească.

— Poate că o să trimiteţi după el, Înălţimea Voastră.

— Bineînţeles. Dar un bărbat cu importanţa şi cu învăţătura dumitale trebuie să înţeleagă că există şi anumite reguli ale onoarei şi ale ospitalităţii în Azerbaidjan şi în tribul meu în special. Este cumnatul meu şi până şi cei de la SAVAMA înţeleg ce înseamnă onoarea de familie.

Amândoi bărbaţii ştiau că aceasta este numai mişcarea de deschidere într-un proces de negociere delicat – delicat pentru că niciunul dintre ei nu voia să atragă asupra capului său mânia celor din SAVAMA şi nici nu ştia cât de departe poate merge, nici măcar dacă era de dorit să încheie un târg secret..

— Presupun că sunt mulţi care ştiu de această… de această trădare.

— Aici, la Tabriz, numai eu, Înălţimea Voastră. Deocamdată, adăugă imediat Hashemi. Vedea bine neliniştea lui Hakim Han şi era sigur că-l prinsese în cursă. Sunt sigur că veţi înţelege, Înălţimea Voastră, că trebuie să răspund repede la acest telex.

Hakim Han se hotărî să-i facă o ofertă parţială.

— Trădarea şi conspiraţia nu trebuie să rămână nepedepsite. Indiferent unde sunt descoperite. Am trimis după trădătorul pe care îl doreşti. Urgent.

Hashemi văzu că tânărul han se mişcă anevoie şi se strâmbă de durere şi încercă să ia o decizie, dacă să mai amâne sau să profite de avantajul pe care îl avea, convins că durerea hanului era reală. Doctorul îi prezentase un diagnostic detaliat al posibilelor leziuni suferite de han şi de sora acestuia. Pentru orice eventualitate, îi poruncise doctorului să-i dea lui Erikki nişte sedative puternice pentru noaptea aceasta, fiindcă se temea ca omul să nu încerce să fugă.

— Sunt atâtea de făcut la Tabriz, Excelenţă, ca urmare a sfatului pe care mi l-aţi dat în dimineaţa asta, încât nu cred că am să mă pot ocupa încă de telex.

— Vrei să distrugi sediul mujahedinilor stângişti în noaptea asta?

— Da, Înălţimea Voastră, acum, dacă am permisiunea şi garanţia dumneavoastră că nu vor exista reacţii din partea celor din Tudeh. Ar fi toarte neplăcut dacă domnul căpitan n-ar putea fi găsit pentru interogatoriu în seara aceasta.

Hakim Han miji ochii în faţa ameninţării inutile. „Ca şi când eu n-aş fi înţeles, câine ticălos şi necioplit ce eşti!”

— De acord.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Era Azadeh.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Înălţimea Voastră, dar mi-aţi spus să vă atrag atenţia cu o jumătate de oră înainte să trebuiască să mergem la spitalul din Tabriz pentru radiografii. Pacea fie cu dumneata, colonele.

— Şi pacea lui Allah cu dumneavoastră, Alteţă.

„Mă bucur că o frumuseţe ca asta va fi curând silită să poarte chadorul, îşi spuse Hashemi. L-ar ispiti şi pe Satana, ca să nu mai vorbim de nespălaţii analfabeţi din Iran.” Întoarse din nou privirea spre han.

— Trebuie să plec, Înălţimea Voastră.

— Te rog să vii înapoi la ora şapte, colonele. Dacă am noutăţi mai înainte, am să trimit după dumneata.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

Azadeh închise uşa în urma lui.

— Cum te simţi, Hakim, dragul meu?

— Obosit. Şi mă doare peste tot.

— Şi pe mine la fel. Trebuie neapărat să te întâlneşti cu colonelul mai târziu?

— Da, dar nu contează. Cum se simte Erikki? Ce face?

— Doarme.

Azadeh era fericită.

— Ce norocoşi suntem toţi trei!

Capitolul 23

Tabriz – Spitalul Internaţional, ora 18:24. Hakim Han păşi anevoie în rezervă, urmat de doctor şi de un paznic. Avea dureri mari şi folosea nişte cârje care îl ajutau cumva la mers, dar când şedea jos sau încerca să se aplece, durerea era aceeaşi. Numai analgezicele reuşeau să-i ia durerea. Azadeh îl aştepta jos, radiografia ei fusese mai bună şi durerile ei erau mai mici.

— Aşadar, cum te simţi, Ahmed?

Omul stătea în pat, treaz, cu pieptul şi abdomenul bandajate. Operaţia prin care i se scosese glontele din piept reuşise. Cea de la stomac produsese mai multe leziuni, pierduse o mulţime de sânge şi hemoragia internă se declanşase din nou. Însă în momentul în care îl văzu pe Hakim Han încercă să se ridice.

— Nu te mişca, Ahmed, spuse Hakim cu o voce blândă. Doctorul spune că te refaci bine.

— Doctorul este un mincinos, Înălţimea Ta.

Medicul începu să spună ceva, dar se opri când Hakim zise:

— Mincinos sau nu, fă-te bine, Ahmed.

— Da, Înălţimea Voastră. Cu ajutorul lui Allah. Dar dumneavoastră? Sunteţi bine?

— Dacă radiografia nu minte, am numai nişte ligamente întinse. Ridică din umeri. Cu ajutorul lui Allah.

— Mulţumesc… mulţumesc pentru rezervă, Înălţimea Voastră. N-am avut parte niciodată… niciodată de asemenea lux.

— Este numai o parte din stima mea pentru loialitatea de care ai dat dovadă.

Îi concedie printr-un gest pe paznic şi pe doctor. După ce se închise uşa, se apropie de pat.

— Ai vrut să mă vezi, Ahmed?

— Da, Înălţimea Voastră… vă rog să mă iertaţi că… că n-am putut să vin eu la dumneavoastră.

Vocea lui Ahmed era răguşită şi vorbea cu mare greutate.

— Omul de la Tbilisi pe care îl vreţi… sovieticul… a trimis un mesaj pentru dumneavoastră. Este… sub sertar… l-am lipit sub sertarul de-acolo.

Cu un efort, arătă spre micul birou.

Emoţia lui Hakim ajunse la culme. Pipăi stângaci pe sub sertar. Bandajele adezive în care era înfăşurat îl făceau să se aplece cu mare greutate; găsi micul pătrat de hârtie şi îl scoase.

— Cine şi când l-a adus?

— Astăzi… cândva în cursul zilei de astăzi… nu sunt sigur. Cred că a fost după-amiază. Nu ştiu. Bărbatul purta halat de doctor şi ochelari, dar nu era medic. Era azerbaidjan, poate turc, nu l-am mai văzut niciodată până acum. Vorbea turceşte şi n-a spus decât atât: „Asta este pentru Hakim Han de la un prieten din Tbilisi. Ai înţeles?" I-am spus că da şi a plecat la fel de repede precum venise. Mult timp am crezut că visasem.

Mesajul era zmângălit cu un scris pe care Hakim nu-l recunoscu: *Felicitări cu ocazia moştenirii, să trăieşti şi să fii la fel de activ ca predecesorul dumitale. Da, aş dori să ne întâlnim cât mai curând. Dar aici, nu acolo. Îmi pare rău. Oricând doreşti, voi fi onorat să te primesc, cu toată pompa sau în taină, oricum doreşti. Trebuie să fim prieteni, avem multe de făcut împreună şi multe interese comune. Te rog să-i spui lui Hashemi că Iazernov este îngropat în cimitirul rusesc de la Jaleh şi că abia aşteaptă să-l vadă când se va putea.* Nu era nicio semnătură.

Profund dezamăgit, se întoarse spre pat şi îi întinse hârtia lui Ahmed.

— Ce putem face cu asta?

Ahmed nu avea puterea să ia hârtia.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, vă rog s-o ţineţi ca s-o pot citi.

Când termină, spuse:

— Nu e scrisul lui Mîztrîk. Îi… îi cunosc scrisul, dar… cred că e adevărat. A transmis-o unor oameni care… care locuiesc aici.

— Cine este Iazernov şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu… e un mesaj cifrat… e un cifru pe care îl înţeleg numai ei.

— Este o invitaţie la întâlnire sau o ameninţare? Care din două?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. Presupun că e o întâl…

Un val de durere îl sufocă, înjură în limba lui.

— Mîztrîk ştie că ultima oară când trebuia să vină a fost pândit? Că Abdollah Han l-a trădat?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră. V-am spus că este foarte viclean şi tatăl dumneavoastră era foarte… foarte precaut când avea de-a face cu el.

Efortul de a vorbi şi de a se concentra îl secătuia de puteri pe Ahmed.

— Dacă Mîztrîk ştie că sunt în legătură cu dumneavoastră… dacă sunt amândoi aici, asta nu înseamnă nimic, spionii lui mişună peste tot. Dumneavoastră sunteţi han şi bineînţeles… bineînţeles că ştiţi că sunteţi spionat de tot felul de oameni, cei mai mulţi dintre ei sunt răi, raportează superiorilor lor… care de cele mai multe ori sunt încă şi mai răi.

Pe chipul lui se aşternu un zâmbet şi Hakim se întrebă ce voia să însemne.

— Dar ştiţi că trebuie să vă ascundeţi scopurile adevărate, Înălţimea Voastră. Nu o dată… nu o dată Abdollah Han a spus cât sunteţi de inteligent, de strălucit. Dacă… dacă ar fi ştiut măcar a suta parte din ceea ce sunteţi… din ceea ce sunteţi cu adevărat… nu v-ar fi exilat… ci v-ar fi făcut consilierul său principal.

— M-ar fi strangulat.

Hakim nu se simţi tentat nicio milionime de secundă să-i spună lui Ahmed că el trimisese asasinii pe care îi omorâse Erikki, nici despre încercarea de otrăvire, de asemenea eşuată.

— Acum o săptămână ar fi ordonat să fiu mutilat şi tu l-ai fi ascultat fericit.

Ahmed ridică privirea – ochii îi erau adânciţi în orbite şi în ei se citea moartea.

— Cum de ştiţi aşa multe?

— Voia lui Allah.

Declinul începuse. Ambii bărbaţi o ştiau.

— Colonelul Fazir mi-a arătat un telex în legătură cu Erikki, spuse Hakim. Îi relată lui Ahmed conţinutul telexului. Acum nu-l mai am pe Mîztrîk la îndemână

ca să i-l dau în schimbul lui Erikki. Sau nu imediat. Pot să i-l dau pe Erikki lui Fazir sau să-l ajut să fugă. În ambele situaţii, sora mea este obligată să rămână aici, nu-l poate însoţi. Ce sfat îmi dai?

— Pentru dumneavoastră este mai bine să-l daţi pe necredincios colonelului ca peşcheş şi să pretindeţi faţă de ea că nu puteţi face nimic spre a împiedica… arestarea. Şi, în realitate, aşa şi este, dacă colonelul vrea cu tot dinadinsul. Cel-cu-Cuţitul… se va opune, aşa că va fi ucis. Atunci puteţi s-o promiteţi în secret celui de la Tbilisi… dar să nu i-o daţi… şi astfel veţi avea controlul asupra lui… dar mă îndoiesc.

— Şi dacă Cel-cu-Cuţitul reuşeşte să scape?

— Dacă colonelul va fi de acord, va cere o plată.

— Care anume?

— Mîztrîk. Acum sau cândva… cândva în viitor. Atât timp cât Cel-cu-Cuţitul trăieşte, ea nu va divorţa de el nici în ruptul capului. Uită de sabotor, acela a fost în altă viaţă – şi după ce vor trece doi ani, se va duce după el… adică dacă… dacă el îi va permite să rămână aici. Mă îndoiesc însă că…

Ahmed închise ochii, zgâlţâit de un tremur.

— Ce s-a întâmplat cu Baiazid şi cu bandiţii? Ahmed…

Ahmed nu-l auzea. Vedea acum stepele întinse, câmpiile din patria lui şi a strămoşilor lui, mările de iarbă verde de unde veniseră strămoşii lui ca să lupte alături de Gingis Han şi apoi alături de nepotul lui, Kublai Han, şi de fratele acestuia, Hulagu Han, care veniseră pe jos în Persia ca să ridice munţi din tigvele acelora care li se împotriviseră. Aici, în timpurile de aur ale lumii străvechi, îşi spunea Ahmed, în aceste ţinuturi ale vinului, ale căldurii, bunăstării şi ale femeilor frumoase cu ochi migdalaţi şi de o negrăită senzualitate, frumoase dintotdeauna precum Azadeh… ah, acum n-am s-o mai pot avea niciodată aşa cum trebuie, târâtă de păr ca o pradă de război, aruncată peste şa, ca să fie îmblânzită şi posedată pe piei de lup…

Se auzi vorbind ca de undeva din depărtare:

— Vă rog, Înălţimea Voastră, aş vrea să fiu îngropat în ţinutul meu şi după obiceiul nostru…

Atunci voi putea trăi pentru totdeauna împreună cu spiritele părinţilor mei, îşi spuse el, simţind cum ţinutul acela îndepărtat îi face semn cu mâna să se apropie.

— Ahmed, ce s-a întâmplat cu Baiazid şi cu bandiţii după ce aţi aterizat?

Cu un efort, Ahmed reveni pe pământ.

— Nu erau kurzi, erau nişte nomazi care susţineau că sunt kurzi şi Cel-cu-Cuţitul i-a ucis pe toţi, Înălţimea Voastră, cu mare brutalitate, spuse el, cu o politeţe ciudată. În nebunia lui, i-a ucis pe toţi – cu cuţitul, cu pistolul, cu mâinile, cu picioarele şi cu dinţii, pe toţi, cu excepţia lui Baiazid care, din cauza jurământului făcut în faţa Înălţimii Voastre, nu se repezise împotriva lui.

— Şi l-a lăsat în viaţă? Lui Hakim nu-i venea să creadă.

— Da, Allah să-i dea linişte şi odihnă. A… a pus un pistol în mâna mea şi l-a ţinut pe Baiazid lângă pistol şi eu…

Vocea i se frânse, căci câmpiile verzi îl îmbiau cât vedea cu ochii…

— L-ai omorât?

— O, da, privindu-l… privindu-l în ochi.

În vocea lui Ahmed izbucni furia:

— Fiul de căţea… m-a împuşcat pe la spate de două ori, fără onoare, fiu de căţea, aşa că a murit şi el fără onoare şi… şi fără… bărbăţie, fiul de căţea!

Buzele fără sânge zâmbiră şi Ahmed închise ochii. Moartea se apropia foarte repede acum, cuvintele abia se mai înţelegeau.

— M-am răzbunat.

— Ahmed, ce nu mi-ai spus şi mai trebuie să ştiu? întrebă Hakim repede.

— Nimic…

O clipă, ochii muribundului se deschiseră şi Hakim privi în hăul lor.

— Nu este alt Dumnezeu decât Allah şi…

Pe la colţurile gurii începu să i se prelingă puţin sânge.

— Te-am făcut ha…

Ultimul cuvânt muri o dată cu el.

Hakim nu se simţea deloc bine sub privirea lui îngheţată.

— Doctore! strigă el.

Medicul intră imediat, o dată cu paznicul, şi îi închise ochii.

— Voia lui Allah. Ce să facem cu trupul, Înălţimea Voastră?

— Ce faceţi de regulă cu corpurile.

Hakim îşi mişcă cârjele şi plecă, urmat de paznic. Aşadar, îşi spunea el, aşadar, Ahmed, acum eşti mort şi eu sunt singur, rupt de trecut şi fără obligaţii faţă de nimeni. M-ai făcut han? Asta voiai să spui? Ştiai că sunt găuri pentru spionat şi în încăperea aceea?

Zâmbi fără să vrea. Apoi se oţeli. Acum să ne răfuim cu colonelul Fazir şi cu Erikki, Cel-cu-Cuţitul, cum i-ai spus tu.

La palat, ora 18:48. În lumina crepusculară, Erikki repara atent, cu bandă adezivă transparentă, una din găurile din parbrizul de plastic al elicopterului. Îi venea greu, fiindcă avea braţul prins într-o eşarfă, dar mâna lui era puternică şi rana de la antebraţ superficială şi nu dădea semne de infecţie. Urechea era şi ea bandajată, o parte din păr tuns ca să nu se infecteze, şi se refăcea rapid. Orele pe care le petrecuse discutând cu Azadeh îi aduseseră pacea în suflet.

Asta e tot, îşi spunea el, dar nu suficient ca să mă ierte pentru toate omorurile şi pentru primejdia pe care o reprezint eu. Aşa să fie. Aşa m-au făcut zeii şi aşa sunt eu. Dar cum rămâne cu Ross, şi cum rămâne cu Azadeh? Şi de ce ţine mereu kukri-ul lângă ea?

— A fost darul lui pentru tine, Erikki, pentru tine şi pentru mine.

— E de rău augur să dai unui bărbat un cuţit fără să iei bani, imediat, numai aşa, simbolic. Când am să-l văd, am să-i dau nişte bani şi am să primesc darul.

Apăsă încă o dată pe butonul de start. Motorul porni, tuşi de câteva ori, se înecă şi amuţi. Ce este cu Ross şi Azadeh?

Se aşeză din nou pe marginea carlingii şi privi spre cer. Cerul nu-i răspunse. Nici apusul soarelui. Plafonul

de nori se rupsese spre vest, soarele era jos şi norii ameninţători. Se auziră strigările muezinilor. Paznicii de la porţi se întoarseră cu faţa spre Mecca şi se prosternară. La fel făcură şi toţi cei din interiorul palatului, şi credincioşii de la fabrica de covoare, şi cei care lucrau în saivanele oilor.

Instinctiv, duse mâna la cuţit, verifică din ochi să vadă dacă mitraliera Sten era lângă scaunul pilotului, cu încărcătorul plin. În cabină mai erau ascunse şi alte arme, luate de la nomazi, un AK47 şi un M16. Nu-şi amintea când le luase sau când le ascunsese; le descoperise în dimineaţa asta, când inspectase elicopterul ca să vadă ce stricăciuni suferise şi făcuse curăţenie în interior.

Cu urechea bandajată, nu auzi maşina care se apropia, aşa cum ar fi auzit-o în mod normal, şi fu uimit când o văzu apărând la poartă. Paznicii hanului îi recunoscură pe ocupanţi şi le făcură semn cu mâna că pot trece. Maşina se opri în curtea din faţă, lângă fântâna arteziană.

Apăsă din nou pe butonul de start, motorul tuşi iar şi se înecă, zguduind tot elicopterul când se opri.

— Bună seara, căpitane, spuse Hashemi Fazir. Cum te mai simţi astăzi?

— Cu puţin noroc, într-o săptămână o să fiu la fel de bine ca întotdeauna, spuse Erikki amabil, dar foarte atent.

— Paznicii spun că Excelenţele lor nu s-au întors încă de la spital. Hanul ne aşteaptă, am venit aici la invitaţia sa.

— Sunt la spital să-şi facă radiografii. Au plecat în timp ce eu dormeam, dar trebuie sa se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Erikki îi examină cu privirea.

— Doriţi ceva de băut? Este votcă, whisky şi, bineînţeles, cafea.

— Mulţumesc, orice o fi, răspunse Hashemi. Ce face elicopterul?

— E bolnav, spuse el nefericit. De o oră tot încerc să-l pornesc. A avut o săptămână mizerabilă.

Erikki îi conduse sus, pe treptele de marmură.

— Toate circuitele sunt încurcate. Am mare nevoie de un mecanic. Baza noastră este închisă, după cum ştiţi, şi am încercat să telefonez la Teheran, dar telefoanele sunt iarăşi defecte.

— Poate că am să vă fac eu rost de un mecanic de la baza aeriană, mâine sau poimâine.

— Aţi putea, domnule colonel? Zâmbi brusc, plin de recunoştinţă. Mi-ar fi de mare ajutor. Şi aş avea nevoie şi de carburant, un rezervor plin. S-ar putea?

— Puteţi zbura până la aeroport?

— N-aş risca nici dacă aş reuşi să-l pornesc – e prea periculos. Nu, n-aş îndrăzni să plec. Erikki clătină din cap. Trebuie să vină mecanicul aici.

Îi conduse de-a lungul coridorului, deschise uşa salonului mic de la parter pe care îl amenajase Abdollah Han pentru musafirii neislamici. Se numea Salonul European. Barul era bine asortat. Ca de obicei, în frigider erau tăviţe pline cu cuburi de gheaţă, apă gazoasă, băuturi nealcoolice de diferite tipuri, ciocolată, halvaua pe care o adorase bătrânul han.

— Eu am să iau o votcă, spuse Erikki.

Hashemi ceru o băutură nealcoolică.

— Am să iau şi eu o votcă după ce apune soarele.

Muezinii strigau cu glas din ce în ce mai slab.

— Prosit!

Erikki ciocni paharele şi-l bău pe al său dintr-o singură înghiţitură. Îşi mai turnă unul. Auzind o maşină, se uitară afară pe fereastră. Era Rolls-ul.

— Scuzaţi-mă o clipă, am să-i spun lui Hakim Han că sunteţi aici. Erikki ieşi afară, o salută pe Azadeh şi pe fratele ei încă pe trepte. Ce se vede la radiografie?

— Nu este atins niciun os, la niciunul din noi. Azadeh era fericită, faţa ei strălucea, lipsită de griji. Tu cum te simţi, iubitule?

— Minunat! îi zâmbi sincer lui Hakim. Îmi pare aşa de bine… Aveţi un oaspete, colonelul Fazir – l-am instalat în Salonul European.

Erikki observă că Hakim era foarte obosit.

— Să-i spun să vină mâine?

— Nu, nu, mulţumesc. Azadeh, te rog să-i spui că am să întârzii cincisprezece minute, dar să se facă

comod şi să se simtă ca la el acasă. Ne vedem mai târziu, la masă.

Hakim o urmări cu privirea când ea îl atinse uşor pe umăr pe Erikki, apoi se depărtă. Ce fericiţi sunt că se iubesc atât de mult şi cât de trist este pentru ei!

— Erikki, Ahmed a murit. N-am vrut să-i spun încă lui Azadeh.

Vestea îl întristă pe Erikki.

— E vina mea că a murit – Baiazid, ticălosul, nu i-a dat nicio şansă.

— Aşa a fost voia lui Allah. Hai să facem o mică plimbare.

Hakim porni pe coridor spre Sala Mare, rezemându-se tot mai greu în cârje. Paznicul rămase lângă uşă, acolo de unde nu putea auzi ce se vorbeşte. Hakim se îndreptă spre o nişă, îşi puse deoparte cârjele şi se întoarse cu faţa spre Mecca; se strâmbă de durere când îngenunche şi încercă să facă o plecăciune. Deşi se sili din răsputeri, nu reuşi nici a doua oară şi trebui să se mulţumească cu recitarea Shahadei.

— Erikki, vrei te rog să-mi dai o mână de ajutor?

Erikki îl ridică cu uşurinţă.

— Cred că ar fi mai bine să renunţi câteva zile.

— Să nu-mi spun rugăciunile? Hakim se uita uluit la el.

— Vreau să spun… poate că Dumnezeul Unic va înţelege dacă vei rosti rugăciunea fără să îngenunchezi. O să-ţi facă foarte rău la spate. Ţi-a spus doctorul despre ce-i vorba?

— Crede că am nişte ligamente întinse. Am să mă duc cât mai curând cu Azadeh la Teheran şi am să consult un specialist.

Hakim luă cârjele de la Erikki.

— Mulţumesc.

După ce reflectă un moment, alese un scaun în locul pernelor pe care şedea de obicei şi se aşeză uşor pe el, apoi comandă ceai.

Erikki era cu gândul la Azadeh. Avea atât de puţin timp…

— Cel mai bun specialist în afecţiuni ale spatelui este Guy Beauchamp de la Londra. M-a făcut bine în cinci minute după ce cei mai mulţi doctori spuseseră

că trebuie să fac elongaţii timp de trei luni sau să mi se sudeze două articulaţii. Să nu ai încredere în doctorii obişnuiţi când e vorba de spate, Hakim. Tot ce ştiu să facă este să-ţi dea analgezice.

Se deschise o uşă. Un servitor aduse ceaiul. Hakim îl concedie imediat, şi pe el, şi pe paznic.

— Ai grijă să nu fiu deranjat.

Ceaiul era fierbinte, avea gust de mentă, era dulce şi servit în cupe subţiri de argint.

— Acum trebuie să stabilim ce urmează să facem. Nu poţi rămâne aici.

— Sunt de acord, admise Erikki, bucuros că aşteptarea luase sfârşit. Ştiu că… că sunt stânjenitor pentru tine ca han.

— O parte din înţelegerea mea şi a lui Azadeh cu tata ca să ne repună în drepturi şi să mă facă pe mine moştenitor au fost jurămintele noastre ca ea să rămână la Tabriz, în Iran, timp de doi ani. Aşadar, deşi tu trebuie să pleci, ea nu poate pleca.

— Mi-a vorbit şi ea despre jurăminte.

— Este clar că tu eşti în primejdie, chiar şi aici. Nu te pot apăra împotriva poliţiei sau a guvernului. Ar trebui să pleci imediat, să zbori afară din ţară. După doi ani, Azadeh va putea pleca dacă va vrea.

— Nu pot să pornesc elicopterul. Fazir mi-a promis să-mi trimită mâine un mecanic. Şi carburant. Dacă aş putea să dau de McIver la Teheran, poate ar putea să trimită pe cineva să mă ia de aici.

— Ai încercat?

— Da, însă telefoanele nu funcţionează. Aş fi putut folosi instalaţia radio de la biroul bazei noastre, însă acolo totul este complet distrus. Am trecut în zbor pe deasupra bazei când am venit încoace – totul este făcut praf, nu există niciun mijloc de transport, nu mai există nici butoaiele cu combustibil. Dacă aş putea stabili legătura cu McIver, ar trimite un mecanic ca să repare elicopterul. Până va putea zbura din nou, poate să rămână acolo unde este acum?

— Da, bineînţeles, spuse Hakim, convins acum că Erikki nu ştia nimic despre evadarea celorlalţi piloţi şi a elicopterelor. Dar asta nu schimbă nimic, îşi spuse el. Nu există niciun fel de linii aeriene la Tabriz, altfel aş

fi aranjat să fii transportat de aici. Cu toate astea, continuu să cred că trebuie să pleci imediat. Aici eşti în mare primejdie, în primejdie imediată.

— Eşti sigur? întrebă Erikki mijind ochii.

— Da.

— Ce primejdie?

— Nu pot să-ţi spun. Dar iese de sub controlul meu, este serioasă şi imediată, nu o priveşte pentru moment pe Azadeh, dar s-ar putea s-o privească şi pe ea dacă nu acţionăm cu băgare de seamă. Pentru protecţia ei, toate acestea trebuie să rămână între noi. Pot să-ţi dau o maşină, pe oricare o doreşti din cele aflate în garaj. Cred că sunt vreo douăzeci. Ce s-a întâmplat cu Range Rover-ul tău?

Erikki ridică din umeri, în timp ce mintea îi lucra febril.

— Asta a fost o altă problemă, când l-am ucis pe ticălosul de mujahedin care ne-a luat hârtiile, pe ale mele şi ale lui Azadeh.

Hakim insistă:

— Nu avem prea mult timp.

Erikki întoarse capul spre stânga şi spre dreapta pentru a diminua tensiunea din muşchii gâtului şi să mai domolească durerea.

— Cât de imediată este primejdia, Hakim?

Ochii tânărului han se aţintiră asupra lui.

— Suficient de imediată ca să-ţi propun să aştepţi până se întunecă, apoi să iei maşina şi să pleci, să părăseşti Iranul cât mai repede cu putinţă, adăugă el apăsând pe ultimele cuvinte. Destul de imediată ca să ştii că, dacă nu pleci imediat, Azadeh va avea foarte mult de suferit. Suficient de imediată ca să ştii că nu trebuie să-i spui că pleci.

— Juri?

— Jur în faţa lui Allah că asta este ceea ce cred.

Văzu că Erikki ridică din sprâncene şi aşteaptă nerăbdător. Îi plăcea onestitatea şi simplitatea bărbatului, dar aceasta nu avea acum nicio importanţă.

— Poţi să pleci fără să-i spui?

— Dacă va fi noaptea, spre dimineaţă, când doarme mai adânc, atunci da. Dacă plec diseară, să zicem că vreau să mă plimb sau să mă duc până la bază, o să mă

aştepte şi dacă nu mă întorc o să fie foarte dificil – pentru ea şi pentru tine. Amintirea satului îi provoacă coşmaruri. Va face precis o criză de isterie. O plecare în secret ar fi o modalitate mai înţeleaptă, chiar înainte de revărsatul zorilor. Atunci va dormi profund, medicul i-a dat sedative. Va dormi, iar eu am să-i las un bilet.

Hakim dădu din cap satisfăcut.

— Atunci s-a rezolvat.

Nu dorea niciun fel de necazuri, nici cu Azadeh, nici pentru ea.

Erikki sesizase tonul hotărât din vocea lui Hakim şi ştia, fără nicio umbră de îndoială că, dacă o părăseşte acum, va fi pentru totdeauna.

În baie, ora 19:50. Azadeh se cufundă în apa fierbinte până la gât. Baia era frumoasă, placată cu faianţă, avea cincisprezece metri pătraţi şi fundul înclinat; la un capăt era o platformă, iar apa fierbinte venea din camera alăturată, unde se afla cazanul. Toată încăperea era caldă şi încăpătoare, cu oglinzi măgulitoare. Azadeh îşi legase părul sus, în creştet, şi se rezema cu spatele de peretele bazinului, cu picioarele întinse, lăsând apa s-o mângâie.

— O, Mina, e aşa de bine!

Mina era o femeie puternică, frumoasă, una din cele trei servitoare ale lui Azadeh. Stătea în picioare deasupra ei în apă, purtând numai o pânză în jurul şoldurilor, şi îi masa umerii şi gâtul. În cameră nu erau decât ele două – Hakim îi trimisese pe toţi ceilalţi membri ai familiei în alte case din Tabriz, „ca să se pregătească pentru o zi specială de doliu în amintirea lui Abdollah Han", spusese el drept pretext, dar toţi erau conştienţi că cele patruzeci de zile de aşteptare aveau menirea să-i dea răgazul să inspecteze palatul în linişte şi să reamenajeze apartamentele după gustul său. Numai bătrâna Hananum şi Aysha cu cei doi copii ai ei rămăseseră netulburaţi în apartamentele lor.

Fără să-i tulbure seninătatea, Mina o împinse pe Azadeh spre apa mai puţin adâncă, aşezând-o pe platforma pe care Azadeh se întinse complet, cu capul rezemat confortabil pe o pernă, în aşa fel încât să-i

poată masa pieptul şi abdomenul, coapsele şi picioarele, pregătind-o pentru adevăratul masaj cu ulei de mai târziu.

— O, ce bine este, spuse Azadeh din nou. Se gândea cu cât este mai plăcută această baie decât sauna lor – căldura aceea brutală, excesivă, apoi tăvălirea în zăpada îngrozitor de rece. Şocul era, ce-i drept, înviorător, dar nu ca această baie senzuală, în apă parfumată, care nu producea niciun fel de şocuri şi care este aşa de bună… Dar de ce este baia acum un sat şi e atât de rece şi uite-l şi pe măcelar şi pe falsul mullah care strigă: „Mai întâi mâna dreaptă… omorâţi-o cu pietre pe târfăăăă!" Gemu abia auzit şi alunecă de pe platformă.

— O, v-am lovit,Îînălţimea Voastră? Vă rog să mă iertaţi.

— O, nu, nu, nu tu, Mina, nu e nimic, nimic, te rog să continui.

Simţi din nou mângâierea degetelor moi. Inima începu să-i bată mai rar. „Sper ca în curând să pot dormi fără să-mi apară în faţa ochilor satul acela… Noaptea trecută, cu Erikki, a fost deja ceva mai bine, în braţele lui a fost mai bine, chiar şi numai faptul că mă aflam aproape de el m-a făcut să mă simt mai bine. Poate că la noapte va fi şi mai bine. Mă întreb ce-o mai fi făcând Johnny. Probabil că acum este în drum spre casă, spre Nepal, în permisie. Acum, dacă Erikki s-a întors, sunt din nou în siguranţă. Atât timp cât sunt cu el, aproape de el, mă simt bine. Când sunt singură, nu mă simt bine… nu mă simt în siguranţă nici măcar cu Hakim. Nu mă mai simt protejată.

Uşa se deschise şi intră Aysha. Faţa ei era marcată de suferinţă, ochii plini de spaime, iar chadorul negru o făcea să pară şi mai emaciată.

— Bună, Aysha dragă, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Toată lumea e ciudată şi eu… eu nu mai ştiu unde mi-e capul.

— Vino în baie, spuse Azadeh, făcându-i-se milă de ea. Arăta aşa de slabă, îmbătrânită, fragilă şi lipsită de apărare. E greu să crezi că e văduva tatălui meu, că are un fiu şi o fiică şi abia a împlinit şaptesprezece ani. Vino înăuntru, e aşa de plăcut!

— Nu, nu, mulţumesc, eu… vreau numai să vorbesc ceva cu tine.

Aysha privi spre Mina, apoi lăsă ochii în jos şi aşteptă. Acum două zile ar fi trimis pur şi simplu după Azadeh, care ar fi venit imediat, ar fi îngenuncheat şi ar fi făcut o plecăciune în faţa ei, aşteptându-i ordinele; acum venise şi îngenunchease ea, fiindcă avea ceva de cerut. „Voia lui Allah, îşi spuse. Numai că mi-e îngrozitor de teamă pentru viitorul copiilor mei; altfel aş sări în sus de bucurie – am scăpat de mirosul acela urât, de sforăiturile care nu mă lăsau să dorm, de greutatea lui care mă strivea, de gemetele şi de furia lui, de muşcături şi de disperarea că nu putea decât foarte rar. «E vina ta, tu eşti de vină, numai tu…» Cum puteam eu să fiu de vină? De câte ori l-am implorat să-mi arate ce să fac ca să-l ajut şi am încercat în fel şi chip, dar nu se mai putea decât foarte rar şi apoi greutatea cobora de pe mine, începea sforăitul şi eu rămâneam trează, să zac în sudoarea şi în duhoarea aceea împuţită. O, de câte ori am vrut să mor!”

— Mina, lasă-ne singure până te chem, spuse Azadeh.

Fata se supuse imediat.

— Ce s-a întâmplat, draga mea Aysha?

Femeia tremura din tot corpul.

— Mi-e frică. Mi-e frică pentru fiul meu şi am venit să te rog să-l aperi.

— Nu ai de ce să te temi de Hakim Han sau de mine, spuse Azadeh blând. Am jurat în faţa lui Allah să te iubim, pe tine, pe fiul şi pe fiica ta. Doar ne-ai auzit şi tu, am jurat în faţa soţului tău, tatăl nostru, şi apoi din nou, după moartea lui. Nu ai absolut niciun motiv să te temi.

— Am toate motivele să mă tem, spuse Aysha bâlbâindu-se. Nu mai suntem în siguranţă, nici eu, nici fiul meu. Te rog, Azadeh… nu s-ar putea… nu s-ar putea ca Hakim Han… semnez orice hârtie prin care renunţ la orice drept pentru fiul meu, nu vreau decât să trăiesc în pace şi el să crească şi să trăiască în pace.

— Viaţa ta va fi alături de noi, Aysha. Ai să vezi în curând cât de fericiţi vom fi împreună, spuse Azadeh.

„Are dreptate să se teamă, îşi spuse Azadeh. Hakim nu va renunţa niciodată la hanat în favoarea cuiva care nu este descendentul lui direct dacă o să aibă un fiu – şi acum trebuie să se însoare. Trebuie să-l ajut să-şi găsească o soţie.”

— Nu-ţi face griji, Aysha.

— Să nu-mi fac griji? Tu eşti acum în siguranţă, Azadeh, dar numai cu câteva zile în urmă trăiai în teroare şi groază. Acum eu sunt cea care nu sunt în siguranţă şi trăiesc terorizată.

Azadeh se uită la ea. Nu putea face nimic pentru sărmana fată. Viaţa Ayshei era pecetluită. Era văduva unui han. Va rămâne în palat, păzită şi urmărită, şi va încerca să trăiască cum va putea mai bine. Hakim nu va îndrăzni s-o lase să se recăsătorească şi nici nu-i putea permite să renunţe la drepturile fiului ei, acordate prin voinţa public exprimată a soţului muribund.

— Nu-ţi face griji, repetă ea.

— Uite aici, spuse Aysha şi scoase un plic mare de sub chador. E al tău.

— Ce-i asta?

Azadeh avea mâinile ude şi nu voia să atingă plicul. Fata îl deschise şi îi arătă conţinutul. Azadeh făcu ochii mari: paşaportul ei, cartea de identitate, alte documente, actele lui Erikki, care se aflau şi ele acolo, împreună cu toate lucrurile furate la barieră de mujahedin. Era într-adevăr un peşcheş considerabil.

— De unde le-ai luat?

Fata era sigură că nu le-ascultă nimeni, cu toate acestea coborî vocea:

— Mullahul acela de stânga, cel care a fost şi în sat, el le-a dat Înălţimii Sale, hanului, adică lui Abdollah Han, acum două săptămâni, pe când erai la Teheran… acelaşi mullah care a fost şi în sat.

Azadeh se uita la ea şi nu-i venea să creadă.

— Cum a pus mâna pe ele?

Fata ridică neliniştită din umeri.

— Mullahul ştia tot ce se întâmplase la bariera de pe şosea. A venit aici încercând să… să pună mâna pe soţul tău. Înălţimea Sa… fata ezită, apoi continuă, tot

în şoaptă: Înălţimea Sa i-a spus că nu, numai când va încuviinţa el, l-a concediat şi a păstrat hârtiile.

— Mai ai şi alte hârtii, Aysha? Documente particulare?

— Nu ale tale şi nici ale soţului tău. Fata tremură din nou. Înălţimea Sa te ura aşa de mult! Voia să-l distrugă pe soţul tău şi după aceea să te dea sovieticului, iar fratele tău urma să fie… neutralizat. Sunt atât de multe lucruri pe care le ştiu şi cu care aş putea să te ajut, să vă ajut pe tine şi pe el, sunt atât de multe lucruri pe care nu le înţeleg. Ahmed… să te fereşti de el, Azadeh.

— Da, spuse Azadeh încet. Tata l-a trimis pe mullah în sat?

— Nu ştiu, dar cred că da. L-am auzit când îl ruga pe sovietic să-l scape de mullah, de Mahmud, da, aşa se numea mullahul acela fals. Poate că tocmai Înălţimea Sa l-a trimis acolo ca să te chinuiască pe tine şi pe sabotor şi l-a trimis şi pe el la moarte – dar a intervenit mâna lui Allah. L-am auzit pe sovietic că este de acord să trimită oameni după Mahmud.

Azadeh întrebă fără să pară foarte interesată:

— Cum de ai auzit toate astea?

Aysha îşi strânse chadorul mai bine pe ea şi îngenunche pe marginea băii.

— Palatul este ca un fagure – e plin de găuri prin care să asculţi şi să priveşti, Azadeh. El… Înălţimea Sa nu avea încredere în nimeni, spiona pe toată lumea, chiar şi pe mine. Cred că trebuie să fim prietene, aliate, tu şi cu mine. Suntem lipsite de apărare – chiar şi tu, poate că tu chiar mai mult decât oricine altcineva, şi dacă nu ne ajutăm una pe alta suntem pierdute. Eu pot să te ajut, să te apăr. Pe fruntea tinerei femei apărură broboane de sudoare. Te rog numai să-l aperi pe fiul meu, te rog, eu pot să te apăr pe tine.

— Bineînţeles că o să fim prietene, spuse Azadeh, care nu se credea ameninţată de nicio primejdie, dar era intrigată de existenţa secretelor palatului. O să-mi arăţi şi mie locurile acelea tainice şi o să-mi împărtăşeşti cunoştinţele tale?

— O, da, da, sigur că aşa o să fac. Se lumină la faţă. Am să-ţi arăt totul şi cei doi ani vor trece repede. Da,

sigur că o să fim prietene.

— Care doi ani?

— Cât timp soţul tău o să fie plecat.

Azadeh sări brusc în sus, alarmată.

— O să plece?

Aysha o privi mirată.

— Bineînţeles. Ce altceva ar putea face?

În Salonul European, Hashemi citea biletul zmângălit de la Mîztrîk pe care i-l dăduse Hakim.

— Colonele, ce înseamnă treaba asta cu Iazernov şi cimitirul Jaleh? întrebă Hakim.

— Este o invitaţie, Înălţimea Voastră, spuse Hashemi blând. Iazernov este un intermediar pe care îl foloseşte Mîztrîk din când în când, acceptabil pentru ambele părţi când au ceva important de discutat. Este bine să ne întâlnim cât mai curând cu Iazernov! Spuse Hashemi. Cred că ar fi bine să ne ducem mâine la Teheran, Înălţimea Voastră.

— Da, admise Hakim. În timp ce se întorcea cu maşina de la spital, împreună cu Azadeh, Hakim decisese că singura cale de a răspunde mesajului lui Mîztrîk era un atac frontal.

— Când te întorci la Tabriz?

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, săptămâna viitoare. Atunci vom putea discuta cum să-l atragem pe Mîztrîk să vină încoace. Cu ajutorul dumneavoastră, sunt multe de făcut în Azerbaidjan. De curând am primit un raport în legătură cu faptul că populaţia kurdă s-a răsculat în apropiere de Rezaiyeh, aprovizionată din plin cu bani şi arme de Iraq – Allah să-i pedepsească. Khomeini a ordonat armatei să înăbuşe răscoala o dată pentru totdeauna.

— Pe kurzi? Hakim zâmbi. Nici chiar el, Allah să-l aibă în paza sa, nici chiar el nu va reuşi să facă asta – o dată pentru totdeauna.

— De data asta s-ar putea să reuşească, Înălţimea Voastră. Are fanatici pe care îi va trimite împotriva fanaticilor.

— Gărzile Verzi pot să îndeplinească ordinele şi să moară pentru ele, dar nu pot locui în munţii ăştia, nu

au puterea de viaţă a kurzilor şi nici pofta lor de a trăi liber pe pământ în drum spre Paradis.

— Cu permisiunea dumneavoastră, am să transmit mai departe acest sfat.

— Şi i se va acorda mai multă încredere decât aceluiaşi sfat al tatălui sau al bunicului meu? întrebă el sever.

— Aşa sper, Înălţimea Voastră, aşa sper…

Cuvintele lui fură acoperite de zgomotul brusc făcut de motorul elicopterului, care prinse viaţă, apoi tuşi, merse câtva timp şi muri din nou. Hashemi privi pe fereastră şi îl văzu pe Erikki ridicând capota unuia dintre motoare şi privind înăuntru cu o lanternă. Se întoarse din nou spre han, care şedea ţeapăn pe un scaun. Tăcerea devenea apăsătoare, minţile celor doi bărbaţi lucrau febril; amândoi erau la fel de puternici, amândoi înclinaţi spre un anume fel de violenţă.

Hakim Han spuse cu grijă:

— Nu poate fi arestat în casa mea sau pe domeniul meu. Chiar dacă nu ştie nimic despre telex, ştie că nu poate să rămână la Tabriz şi nici măcar în Iran. Ştie, de asemenea, că sora mea nu poate pleca cu el, nu poate părăsi Iranul timp de doi ani. Pilotul ştie că trebuie să plece imediat. Dar maşina lui nu poate zbura. Sper să evite arestarea.

— Sunt cu mâinile legate, Înălţimea Voastră, spuse Hashemi pe un ton de scuză şi de sinceră părere de rău. Datoria mea este să ascult de legile ţării.

Observă distrat o scamă pe mânecă şi o îndepărtă cu exact atâta tristeţe cât era necesar.

— Este de datoria noastră să ne supunem legilor.

— Sunt sigur, absolut sigur că nu a participat la niciun fel de conspiraţie, nu ştie nimic despre faptul că ceilalţi au fugit şi aş dori să fie lăsat să plece liniştit.

— Voi fi fericit să-i informez pe cei de la SAVAMA despre dorinţele dumneavoastră.

— Aş fi foarte fericit dacă ai face ceea ce am propus eu.

— Eu voi face, Înălţimea Voastră, dar dacă îl interceptează alţii…

Hakim ridică din umeri:

— Voia lui Allah!

Capitolul 24

Tabriz – la palat, ora 22:05. Şedeau toţi trei în faţa focului de buşteni şi îşi beau cafeaua de după cină, privind flăcările. Camera era mică şi îmbrăcată în brocarturi bogate, caldă şi intimă. Una din gărzile lui Hakim se afla lângă uşă. Între cei trei nu era pace, deşi aşa pretindeau şi acum, cum făcuseră tot timpul serii. Flăcările le ţineau atenţia fixată asupra lor, fiecare văzând acolo alte imagini. Erikki vedea bifurcaţia drumului – întotdeauna o bifurcaţie. Într-o direcţie flăcările duceau spre singurătate, în cealaltă spre împlinire – poate că da, dar poate că nu. Azadeh privea spre viitor, încercând să nu-l vadă.

Hakim Han îşi luă privirea de la foc şi aruncă mănuşa:

— Ai fost abătută toată seara, Azadeh, spuse el.

— Da. Cred că toţi am fost aşa, spuse ea şi zâmbetul ei era ireal. Crezi că am putea sta de vorbă în particular, numai noi trei?

— Bineînţeles.

Hakim îi făcu semn paznicului să plece.

— Te chem dacă am nevoie de tine.

Omul se supuse şi închise imediat uşa în urma lui. Atmosfera din încăpere se schimbă imediat. Acum toţi trei erau adversari, toţi erau conştienţi de asta şi se aflau în gardă.

— Da, Azadeh?

— Este adevărat că Erikki trebuie să plece imediat?

— Da.

— Trebuie să existe şi o altă soluţie. Nu pot suporta să stau fără soţul meu timp de doi ani.

— Cu ajutorul lui Allah, timpul va trece repede, spuse Hakim Han şi se aşeză şi mai ţeapăn. Durerile îl mai lăsaseră cu codeină.

— Nu pot suporta doi ani, spuse ea din nou.

— Jurământul tău nu poate fi încălcat.

— Are dreptate, Azadeh, interveni Erikki. Ai făcut jurământul de bunăvoie. Hakim este han şi preţul este… corect. Dar toate omorurile astea – trebuie să plec, este greşeala mea, nu a ta şi nici a lui Hakim.

— Nu ai făcut nimic rău, absolut nimic, ai fost nevoit să mă aperi pe mine şi pe tine, erau nişte ticăloşi anume trimişi ca să ne ucidă, cât despre raid… ai făcut ce ai crezut că e mai bine, nu aveai de unde să ştii că răscumpărarea fusese plătită şi că tata murise… N-ar fi trebuit să poruncească să fie ucis mesagerul.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Trebuie să plec în noaptea asta. Trebuie să ne împăcăm cu gândul şi să facem ce putem, spuse Erikki, cu ochii la Hakim. Doi ani vor trece repede.

— Dacă mai trăieşti până atunci, dragul meu.

— Azadeh se întoarse spre fratele ei, care îi susţinu privirea – acelaşi zâmbet, aceiaşi ochi.

Erikki privi de la frate la soră, care semănau atât de mult, dar erau şi atât de deosebiţi unul de altul. Ce s-a întâmplat cu ea, de ce a grăbit chestiunea asta care n-ar fi trebuit presată?

— Bineînţeles, dacă trăiesc, spuse el cu un calm aparent.

Un cărbune căzu din cămin şi Erikki îl împinse la loc.

Văzuse că Azadeh nu-şi dezlipise privirea de la Hakim şi nici el de la ea. Acelaşi calm, acelaşi zâmbet politicos, aceeaşi inflexibilitate.

— Da, Azadeh? spuse Hakim.

— Un mullah ar putea să mă dezlege de jurământ.

— Nu se poate, niciun mullah şi nici eu nu putem face aşa ceva, nici chiar Imamul v-ar fi de acord.

— Pot să mă dezleg şi singură. Este o problemă între mine şi Allah, pot să…

— Nu poţi, Azadeh, nu poţi face asta şi să trăieşti apoi în pace cu tine însăţi.

— Ba pot. Pot să mă împac cu mine însămi.

— Nu şi dacă rămâi musulmană.

— Da, spuse ea simplu. De acord.

Hakim făcu ochii mari.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— O, ba da, ştiu. M-am gândit şi la asta. Vocea ei era lipsită de orice intonaţie. M-am gândit la această soluţie şi am găsit-o suportabilă. Nu voi îndura doi ani de despărţire, nu voi suporta niciun fel de atentat la viaţa soţului meu şi nici n-am să iert aşa ceva.

Se rezemă de spătar şi făcu o pauză, simţind o uşoară ameţeală de moment. Îi era recunoscătoare Ayshei pentru că o avertizase şi era bucuroasă că avusese curajul să deschidă discuţia.

— N-am să-ţi îngădui să renunţi la Islam în niciun fel de condiţii.

Azadeh se mulţumi să privească din nou în flăcări.

Câmpul era minat de jur-împrejurul lor, minele toate amorsate şi, deşi Hakim era atent la ea, toate simţurile lui îl tatonau pe Erikki, Cel-cu-Cuţitul, ştiind că şi el aştepta şi că acum, că lucrurile fuseseră spuse pe faţă, jucau alt joc. Poate că n-ar fi trebuit să-mi concediez paznicul, îşi spuse el, jignit de ameninţarea ei şi simţind în nări mirosul primejdiei.

— Indiferent ce ai spune, Azadeh, de dragul sufletului tău, voi fi silit să împiedic orice erezie din partea ta, prin orice mijloace. Este de neimaginat.

— Atunci te rog să mă ajuţi. Eşti foarte înţelept. Eşti han şi am trecut împreună prin multe clipe grele. Te implor, îndepărtează această ameninţare de sufletul meu şi al soţului meu.

— Nu-ţi ameninţ nicicum nici sufletul, nici pe soţul tău, spuse Hakim şi privi drept la Erikki. Nu ameninţ pe nimeni şi nimic.

— Care sunt pericolele acelea despre care mi-ai pomenit? întrebă Erikki.

— Nu pot să-ţi spun, replică Hakim.

— Vă rog să ne scuzaţi, Înălţimea Voastră, spuse Azadeh. Trebuie să ne pregătim de plecare. Azadeh se ridică şi Erikki făcu la fel.

— Rămâi acolo unde eşti! Hakim era furios. Erikki, o să-i dai voie să încalce jurământul islamic, să renunţe la toată moştenirea ei şi la şansa vieţii veşnice?

— Nu, asta nu face parte din planul meu, spuse Erikki. Amândoi priviră uimiţi la el. Te rog să-mi spui despre ce pericole e vorba, Hakim.

— Ce, ai un plan? Ce vrei să faci?

— Pericolele, mai întâi spune-mi care sunt pericolele. Alături de mine, credinţa islamică a lui Azadeh nu este în nicio primejdie, jur pe zeii mei. Ce pericole există?

Hakim nu avusese nicio clipă intenţia de a-i spune lui Erikki, dar acum era descumpănit de încăpăţânarea lui Azadeh, îngrozit de gândul că va putea comite actul final de erezie şi, pe de altă parte, era complet dezorientat de sinceritatea deplină a bărbatului. Aşa că le vorbi despre telex, despre piloţii şi aparatele de zbor care dispăruseră, despre discuţia pe care o avusese cu Hashemi, observând că, deşi Azadeh părea la fel de îngrozită ca şi Erikki, surpriza ei nu era sinceră. Parcă ar fi ştiut ceva dinainte, parcă ar fi fost de faţă de fiecare dată, dar de unde ar fi putut să ştie? Continuă grăbit:

— I-am spus că nu poţi fi arestat în casa mea, pe domeniile mele sau în Tabriz, că am să-ţi dau o maşină şi că sper că ai să scapi de arestare şi vei pleca înainte de revărsatul zorilor.

Erikki era zguduit. Telexul schimba totul, îşi spuse el.

— Aşadar, mă vor aştepta.

— Da. Dar nu i-am spus lui Hashemi că mai am şi alt plan, că am trimis deja o maşină la Tabriz şi, în momentul în care Azadeh va adormi…

— M-ai fi părăsit? Azadeh era tulburată. Ai fi fost în stare să mă părăseşti fără să-mi spui, fără să mă întrebi?

— Poate. Ce spuneai, Hakim? Te rog termină ce ai de spus.

— Imediat ce adoarme Azadeh, aveam de gând să te scot pe furiş din palat, să te duc la Tabriz unde se află maşina şi să te trimit spre frontieră, spre frontiera turcă. Am prieteni la Kvoy şi ei te vor ajuta s-o treci, cu voia lui Allah, adăugă automat Hakim, extraordinar de uşurat că avusese prevederea să aranjeze şi acest al doilea plan alternativ – pentru orice eventualitate. Şi iată că eventualitatea s-a ivit. Ai şi tu un plan?

— Da.

— Care este acesta?

— Dacă nu-ţi place, ce-ai să faci, Hakim Han?

— Voi refuza să-ţi dau vreun ajutor şi voi încerca să te opresc.

— Aş prefera să nu risc să-ţi displac.

— Fără ajutorul meu nu poţi pleca.

— E adevărat că mi-ar plăcea să beneficiez de ajutorul tău.

Erikki nu mai avea încredere. Cu Mac şi Charlie şi ceilalţi deja plecaţi – cum naiba de au putut s-o facă aşa de repede? Şi de ce naiba nu s-a întâmplat asta cât timp era la Teheran, dar slavă Domnului că Hakim e acum han şi o poate apăra pe Azadeh – e clar ce o să facă SAVAK cu mine dacă o să mă prindă, când o să mă prindă.

— Ai avut dreptate în privinţa pericolelor. Crezi că aş putea să mă strecor afară din ţară aşa cum ai spus?

— Hashemi a lăsat doi poliţişti la poartă. Cred că am putea să te scoatem pe undeva pe furiş – trebuie să existe o modalitate să le distragem atenţia, nu ştiu dacă mai sunt şi alţii pe drumul spre oraş, dar s-ar putea să fie, mai mult ca sigur că sunt. Dacă sunt vigilenţi şi te interceptează – voia lui Allah.

— Erikki, spuse Azadeh, ei se aşteaptă ca tu să pleci singur şi colonelul a fost de acord să nu se atingă de tine pe teritoriul Tabrizului. Dacă ne-am ascunde în spatele unui camion vechi

— Avem nevoie numai de puţin noroc ca să scăpăm de ei.

— Tu nu poţi să pleci, ripostă Hakim nerăbdător, dar ea nu-l auzi.

Se întorsese cu gândul la Ross şi la Gueng şi la evadarea anterioară – la cât de grea li se păruse celor doi, deşi erau sabotori şi luptători antrenaţi pentru aşa ceva. Sărmanul Gueng! O trecu un fior. Drumul spre nord este la fel de dificil ca şi cel spre sud; este aşa de uşor să fim prinşi într-o ambuscadă, este aşa de uşor să se instaleze o baricadă cu un filtru total! Până la Kvoy nu e aşa de departe dacă socotim în kilometri, şi nici dincolo de Kvoy până la frontieră, dar cu toate primejdiile care ne pasc, ni se vor părea mii de kilometri, mai ales cu spatele ăsta al meu care mă doare aşa de tare… Cred că n-am să pot parcurge niciun kilometru pe jos!

— Nu contează, murmură ea. O să ajungem acolo cu bine. Cu ajutorul lui Allah, o să evadăm.

Hakim se înfierbântă:

— Pe Allah şi pe Profetul Său, cum rămâne cu jurământul tău, Azadeh?

Chipul ei era acum foarte palid şi îşi ţinea mâinile încleştate ca să le împiedice să tremure.

— Te rog să mă ierţi, Hakim, ţi-am mai spus. Şi dacă voi fi împiedicată să plec acum cu Erikki, sau dacă Erikki nu mă va lua cu el, am să fug eu cumva, jur că aşa voi face, jur!

Îi aruncă o privire lui Erikki.

— Dacă Mac şi toţi ceilalţi au fugit, tu vei fi folosit ca ostatic.

— Ştiu. Trebuie să plec din ţară cât mai curând cu putinţă. Dar tu trebuie să rămâi. Nu poţi renunţa la religia ta numai din cauza acestor doi ani, deşi nu pot să sufăr gândul că te voi părăsi, zise Erikki. Eşti sora hanului şi ai jurat să rămâi.

— Asta este o chestiune între mine şi Allah, replică Azadeh încăpăţânată.

— Erikki, trebuie să ştiu şi eu planul tău, interveni Hakim, rece.

— Îmi pare rău, în privinţa asta nu am încredere în nimeni.

Ochii hanului se îngustară până deveniră doar nişte linii subţiri şi avu nevoie de toată voinţa lui ca să nu cheme garda.

— Aşadar, am ajuns într-un impas. Azadeh, mai toarnă-mi puţină cafea, te rog.

Azadeh se conformă imediat. Hakim se uită la bărbatul uriaş care stătea cu spatele spre foc.

— Nu-i aşa?

— Te rog să-l rezolvi, Hakim Han, spuse Erikki. Ştiu că eşti un om înţelept şi nu vreau să-ţi fac niciun rău, nici ţie, nici lui Azadeh.

Hakim luă cafeaua şi-i mulţumi lui Azadeh, cu privirea aţintită în foc. Cântărea şi cumpănea totul, dorind să ştie ce are Erikki în minte. Mai mult ca orice dorea să-l vadă plecat, să se termine toate astea o dată, iar Azadeh să rămână aici şi să fie aşa cum fusese întotdeauna, înţeleaptă, blândă, supusă şi iubitoare – şi musulmană. Dar o cunoştea prea bine şi ştia că va face aşa cum ameninţase şi o iubea prea mult ca să-i

permită să aducă la îndeplinire o asemenea ameninţare.

— Poate că asta o să te satisfacă, Erikki: jur pe Allah că am să te sprijin dacă planul tău nu anulează jurământul surorii mele, nu o forţează să devină eretică, nu o pune în pericol spiritual sau politic… Reflectă un moment şi adăugă: Să nu-i facă niciun rău nici ei, nici mie – şi să aibă o şansă de succes.

Azadeh interveni supărată:

— Ăsta nu este ajutor. Cum ar putea Erikki să…

— Azadeh! i-o reteză brusc Erikki. Unde-ţi sunt bunele maniere? Taci din gură. Hanul vorbea cu mine, nu cu tine. Vrea să cunoască planul meu, nu pe al tău.

— Îmi pare rău, te rog să mă ierţi, zise ea sinceră. Da, ai dreptate. Îmi cer scuze faţă de amândoi, vă rog să mă iertaţi.

— Când ne-am căsătorit, ai jurat că o să mă asculţi. Mai e valabilă treaba asta? întrebă el aspru, furios că Azadeh aproape îi stricase planul, pentru că văzuse furia din ochii lui Hakim, iar el avea nevoie ca hanul să fie calm, nu agitat.

— Da, Erikki, zise ea repede, încă şocată de cele spuse de Hakim, pentru că îi închidea toate drumurile, cu excepţia celui ales de ea, şi alegerea lui o încremenise. Da, fără niciun fel de rezerve, cu condiţia să nu mă părăseşti.

— Fără rezerve, da sau nu?

Prin minte i se perindară imagini ale lui Erikki, ale blândeţei şi dragostei lui, ale râsului şi ale tuturor momentelor bune, alături de violenţa uneori nestăpânită, dar care nu o atinsese pe ea niciodată, însă ar atinge pe oricine ar ameninţa-o pe ea sau i-ar sta în cale, pe Abdollah, pe Johnny, ba chiar şi pe Hakim, ba poate că în special pe Hakim.

Fără rezerve, da, ar fi vrut să spună, numai nu şi împotriva lui Hakim şi cu condiţia să nu mă părăseşti. Pentru prima oară îi era frică de el.

— Da, fără rezerve, murmură ea. Te implor să nu mă părăseşti.

Erikki se întoarse din nou spre Hakim:

— Accept ceea ce ai spus. Mulţumesc.

Se aşeză din nou. Azadeh ezită, apoi îngenunche lângă el, odihnindu-şi braţul pe genunchii lui, dorind să simtă acest contact şi sperând că o va ajuta să-şi învingă teama şi furia pe ea însăşi pentru că îşi pierduse cumpătul. „Probabil că am început să-mi pierd minţile, îşi zise. Allah să mă ajute…”

— Accept regulile pe care le-ai formulat, Hakim Han, spunea acum Erikki, liniştit. Dar chiar şi aşa, n-am de gând să-ţi dezvălui planul meu… Stai, stai! Ai jurat că o să mă ajuţi dacă nu te expun nici unui risc, şi n-am s-o fac. În schimb, continuă el cu multă grijă, am să-ţi prezint abordarea ipotetică a unui plan care ar putea să satisfacă toate condiţiile tale.

Mâna lui începu să mângâie inconştient părul şi gâtul lui Azadeh, care simţi că se relaxează.

— Până acum e bine?

— Continuă.

— Să spunem, la modul ipotetic, că elicopterul meu ar fi în perfectă stare şi că eu mă prefac că nu pot să-l pornesc, ca să păcălesc pe toată lumea şi ca să-i obişnuiesc pe toţi cu ideea că tot pornesc şi opresc motoarele astea întruna. Să zicem că am minţit în legătură cu carburantul şi că am suficient pentru o oră de zbor, suficient ca să ajung la frontieră şi…

— Şi ai? întrebă Hakim fără să vrea, pentru că ideea asta deschidea o cale cu totul nouă.

— De dragul unei relatări ipotetice, da.

Erikki simţi cum mâna lui Azadeh se încleştează pe genunchiul lui, dar se făcu că nu observă.

— Să zicem că peste un minut sau două, înainte să mergem cu toţii la culcare, ţi-aş spune că vreau să încerc să-l pornesc din nou. Să zicem că aş face exact asta, motoarele ar merge suficient ca să se încălzească, apoi ar tuşi şi ar muri. Nimeni nu şi-ar face niciun fel de griji. Toată lumea va spune că nebunul ăsta n-are de gând să lase maşina aia în pace şi să ne lase şi pe noi să dormim o dată? Apoi să zicem că aş porni din nou cu toată puterea şi m-aş ridica spre cer. Ipotetic vorbind, ar putea fi sus de tot în câteva secunde, cu condiţia ca paznicii să nu tragă în mine, cu condiţia să nu apară de undeva Gărzile Verzi şi să nu tragă poliţiştii de la poartă sau cei din afara zidurilor.

Abia acum răsuflă Hakim pentru prima dată şi aerul ieşi cu zgomot printre buzele lui. Azadeh se mişcă puţin. Mătasea rochiei sale foşni.

— Mă rog ca un asemenea plan ipotetic să poată reuşi, spuse ea.

— Ar fi de o mie de ori mai bine decât cu maşina, de zece mii de ori mai bine. Dar poţi să zbori pe timp de noapte?

— Aş putea dacă aş avea o hartă. Cea mai mare parte a piloţilor care şi-au petrecut mult timp în zona asta au harta ţinutului în cap – bineînţeles, este vorba doar de o ipoteză.

— Da, da, aşa este. Ei bine, deocamdată planul ăsta imaginar este acceptabil, dacă-i poţi neutraliza pe adversarii din curtea din faţă. Şi acum, aşa, tot ca o ipoteză, cum rămâne cu sora mea?

— Soţia mea nu evadează în niciun fel, nici la modul real, nici la cel ipotetic. Azadeh nu are de ales: trebuie să rămână de bunăvoie şi să aştepte doi ani.

Erikki văzu uimirea lui Hakim şi simţi sub degetele lui revolta instinctivă a lui Azadeh. Dar degetele lui îşi continuară ritmul pe gâtul şi pe părul ei, consolând-o, liniştind-o. Continuă apoi blând:

— Este obligată să se supună jurământului rostit. Nu poate pleca. Niciun om care o iubeşte, şi eu mai puţin ca oricine altcineva, nu trebuie s-o lase să renunţe la Islam numai din cauza acestor doi ani. În realitate, Azadeh, ipotetic sau nu, lucrul acesta este interzis. Înţelegi?

— Aud ce spui, bărbate, spuse ea printre dinţi, atât de furioasă încât abia putea să vorbească, şi blestemându-se în sinea ei că se lăsase atrasă în această cursă.

— Eşti legată prin jurământ pentru o perioadă de doi ani, după care poţi pleca nestingherită. Totul e în ordine!

Azadeh privi în sus spre el şi spuse sumbru:

— Poate că după doi ani n-am să mai vreau să plec.

Erikki îşi puse mâna lui mare pe umărul ei şi îi cuprinse uşor gâtul cu degetele.

— Atunci, femeie, am să vin înapoi şi am să te târăsc de păr.

Rosti cuvintele atât de rece şi cu atâta venin, că Azadeh îngheţă. În clipa următoare lăsă ochii în jos şi privi în foc, continuând să se rezeme de picioarele lui. Erikki îşi ţinu mai departe mâna pe umărul ei. Azadeh nu făcu nicio încercare s-o dea la o parte, însă Erikki ştia că soţia lui clocoteşte de furie, că, în clipa asta, îl urăşte. Dar ştia că fusese necesar să spună ceea ce spusese.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment, spuse ea cu o voce de gheaţă.

Cei doi bărbaţi o urmăriră cu privirea. Când rămaseră singuri, Hakim întrebă:

— O să se supună?

— Nu, răspunse Erikki. Numai dacă o încui undeva, dar chiar şi atunci… Nu. În mintea ei, hotărârea e deja luată.

— Nu-i voi îngădui niciodată, niciodată să-şi încalce jurământul şi să renunţe la Islam, trebuie să înţelegi acest lucru… chiar dacă va trebui s-o omor cu mâna mea.

Erikki îl privi straniu.

— Dacă îi faci vreun rău, eşti un om mort – dacă eu mai sunt în viaţă.

La palat, ora 23:04. Luminile roşii fosforescente ale tabloului de bord necesare pentru zborul pe timp de noapte se aprinseră una după alta. Degetul lui Erikki apăsă butonul de start. Motoarele porniră, tuşiră, porniră din nou, şovăiră în timp ce el slăbea încet circuitul frânelor, apoi împinse până la capăt şi începură să funcţioneze normal, pentru încălzire.

Curtea din faţă era luminată de reflectoare care funcţionau la jumătate din putere. Azadeh şi Hakim, îmbrăcaţi gros împotriva frigului nopţii, stăteau la numai câţiva centimetri de palele care se învârteau şi le urmăreau cu privirea. La poarta principală, aflată cam la o sută de metri distanţă, erau doi paznici şi doi poliţişti lăsaţi de Hashemi, care se uitau şi ei la elicopter, dar foarte nepăsători. Ţigările lor licăreau în întuneric. Cei doi poliţişti îşi puseră automatele kalaşnikov pe umăr şi se apropiară.

Motoarele accelerară şi Hakim Han ţipă pe deasupra zgomotului:

— Erikki, las-o naibii pentru astăzi! Ajunge!

Dar Erikki nu-l auzi. Hakim se îndepărtă de zgomotul acela asurzitor, apropiindu-se de poartă. Azadeh îl urmă cam fără voie. Mersul lui era greoi şi stângaci. Înjură, nefiind încă obişnuit cu cârjele.

— Bună seara, Înălţimea Voastră, spuseră poliţiştii politicoşi.

— Bună seara. Azadeh, zise Hakim iritat, soţul tău nu mai are răbdare, parcă şi-a pierdut minţile. Ce e cu el? E ridicol să tot chinuiască motoarele astea. Şi la ce i-ar folosi chiar dacă ar reuşi să le pornească?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră, spuse Azadeh cu faţa albă ca hârtia. Este… de când cu raidul acela a devenit foarte ciudat, foarte dificil… dificil de înţeles, mă înspăimântă.

— Nu mă miră! L-ar speria şi pe diavolul în persoană.

— Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea Voastră, spuse Azadeh pe un ton de scuză, în vremuri normale este… nu este înspăimântător.

Cei doi poliţişti se întoarseră politicoşi, dând să plece, însă Hakim îi opri:

— Aţi observat vreo schimbare la pilot?

— Este foarte furios, Înălţimea Voastră. Este furios de mai multe ore. O dată l-am văzut izbind cu piciorul în maşină, dar nu pot să spun dacă e schimbat sau nu, n-am fost niciodată prin preajma lui până acum.

Caporalul avea în jur de patruzeci de ani şi nu voia să aibă niciun fel de necazuri. Celălalt poliţist era mai tânăr şi încă şi mai înspăimântat. Aveau ordin să stea şi să aştepte până când pilotul va pleca cu maşina aia sau până va pleca orice maşină, să nu împiedice plecarea acesteia, însă să raporteze imediat la sediu prin radioul de pe maşina lor. Amândoi îşi dădeau seama în ce poziţie periculoasă se află – braţul Hanului tuturor Gorgonilor ajungea până foarte departe. Amândoi ştiau că servitorii şi paznicii fostului han care fuseseră acuzaţi de acesta de trădare putrezeau încă prin puşcării. Dar la fel de bine ştiau

amândoi că şi braţul Serviciului Intern de Securitate este la fel de lung şi mult mai sigur că-i va ajunge.

— Spune-i să oprească, Azadeh, spune-i sa oprească motoarele alea.

— Niciodată n-a fost aşa de… aşa de furios pe mine şi în seara asta… Ochii ei fulgerară mânioşi. Nu cred că o să mă asculte.

— O să te asculte.

— Când este furios, nu pot face nimic cu el, murmură ea după o pauză.

Poliţiştii vedeau cât este de palidă şi le părea rău pentru ea, dar încă şi mai rău pentru ei înşişi – auziseră ce se întâmplase în munţi. Allah să ne apere de Cel-cu-Cuţitul! Cum o fi oare să te căsătoreşti cu un asemenea barbar despre care toată lumea ştie că a băut sângele nomazilor pe care i-a măcelărit, că divinizează spiritele pădurii împotriva legilor lui Allah şi că se tăvăleşte prin zăpadă în pielea goală, obligând-o şi pe ea să facă la fel?

Motoarele tuşiră, turaţia scăzu şi îl văzură pe Erikki urlând de furie şi lovind cu pumnul lui mare în peretele carlingii, înfundând aluminiul cu forţa loviturii sale.

— Înălţimea Ta, cu permisiunea dumneavoastră, am să mă duc la culcare, spuse Azadeh. Cred că am să iau nişte pastile de dormit şi sper că mâine o să fie o zi mai bună decât astăzi…

Cuvintele ei rămaseră plutind prin aer.

— Da, e o idee foarte, foarte bună. Să iei ceva de dormit. Foarte bine. Mi-e teamă că eu va trebui să iau cel puţin două, mă doare grozav spatele şi acum nu mai pot dormi fără ele.

Hakim adăugă apoi furios:

— E numai vina lui! Dacă n-ar fi fost el, acum n-aş fi avut durerile astea!

Se întoarse către garda sa:

— Cheamă-i pe paznicii mei de la poartă, vreau să le dau instrucţiuni. Vino, Azadeh.

Hakim porni spre palat strâmbându-se de durere, iar Azadeh îl urmă posomorâtă, dar supusă. Motoarele începură să huruie din nou. Iritat, Hakim se întoarse şi se răsti la poliţişti:

— Dacă nu opreşte în cinci minute, ordonaţi-i în numele meu să înceteze, pe Allah!

Cei doi oameni priviră stingheriţi în urma lor. Garda sa şi cei doi paznici de la poartă porniră şi ei repede după cei doi pe scări.

— Dacă Înălţimea Sa, sora hanului, nu se poate înţelege cu el, noi ce să facem? întrebă poliţistul mai în vârstă.

Luminile din curtea din faţă se stinseră. Şase minute mai târziu, motoarele continuau să pornească şi să se oprească.

— Cred că ar fi mai bine să facem ce ni s-a spus. Poliţistul cel tânăr era foarte nervos. Hanul a spus cinci minute. Am întârziat.

— Să fii gata să fugi şi nu-l irita degeaba.

Ridică piedica armei. Se apropiară neliniştiţi.

— Pilotule!

Dar pilotul şedea cu spatele spre ei şi era pe jumătate băgat în carlingă. Fiu de căţea! Mai aproape, sub palele elicei!

— Pilotule! spuse caporalul mai tare.

— Nu te aude, cine poate auzi ceva în zgomotul ăsta? Du-te înainte, te acopăr eu!

Caporalul dădu din cap, îşi încredinţă sufletul lui Allah şi se lăsă pe vine pe sub vârtejul de aer.

— Pilotule!

Fu nevoit să se ducă foarte aproape şi să-l atingă.

— Pilotule!

Pilotul se întoarse încruntat, spuse ceva într-o limbă barbară pe care el n-o înţelese. Cu un zâmbet forţat şi o politeţe la fel, caporalul spuse:

— Vă rog, Excelenţă pilot, am considera o adevărată onoare dacă aţi vrea să opriţi motoarele, aşa a poruncit înălţimea Sa Hanul.

Văzu privirea fără expresie din ochii lui Erikki, îşi aminti că Cel-cu-Cuţitul nu cunoaşte nicio limbă civilizată, aşa că repetă ceea ce spusese vorbind mai tare şi mai rar şi folosind şi mâinile. Spre marea lui uşurare, pilotul dădu din cap în semn de scuză, întoarse câteva butoane, motoarele începură să-şi încetinească ritmul şi elicea la fel.

„Lăudat fie Allah! Bravo, îşi spuse caporalul, ce deştept eşti!”

— Mulţumesc, Excelenţă pilot, mulţumesc.

Foarte încântat de el însuşi, privi îndrăzneţ spre carlingă. Văzu că pilotul îi face semne – era clar că vrea să-i facă pe plac, ca şi când aşa ceva ar fi fost posibil, pe Allah – şi îl invita să se aşeze pe scaunul lui. Umflându-se în pene de mândrie, se uita la barbarul care se înclina politicos din carlingă, mânuind comenzile şi arătând spre instrumente. Incapabil să-şi stăpânească curiozitatea, poliţistul cel tânăr trecu pe sub elicea care se învârtea tot mai încet şi se urcă până în uşa carlingii. Se aplecă înăuntru ca să vadă mai bine, fascinat de şirurile de butoane şi cadrane care străluceau în întuneric.

— Pe cinstea mea, domnule caporal, aţi mai văzut vreodată aşa ceva? Arătaţi de parcă aţi fi fost de când lumea pe scaunul acesta!

— Aş fi vrut şi eu să mă fac pilot, spuse caporalul. Aş…

Se opri uluit, căci o ceaţă roşie, orbitoare îi înghiţi cuvintele, scoţându-i aerul din plămâni, după care se făcu întuneric.

Erikki îl izbise pe poliţistul mai tânăr cap în cap cu cel mai în vârstă, ameţindu-i pe amândoi. Deasupra lui, palele elicei se opriră. Privi de jur-împrejur. Nicio mişcare în întuneric, numai în palat mai ardeau câteva lumini. Nu se vedea şi nu se simţea nicio prezenţă străină. Puse repede armele poliţiştilor în spatele scaunului pilotului. Nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca să-i care pe ambii poliţişti în spate, în cabină, şi să le deschidă gurile cu forţa ca să le bage pe gât pastilele de dormit pe care le furase din dulăpiorul lui Azadeh. Îşi trase o clipă sufletul înainte de a verifica încă o dată dacă este totul gata pentru decolare imediată. Se întoarse apoi la cabină. Cei doi bărbaţi nu se mişcaseră. Se rezemă din nou de uşă, gata să-i reducă la tăcere dacă va fi nevoie. Îşi simţea gâtul uscat. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Pregăti în linişte arma Sten. Auzi lătrături de câini şi zăngănitul leselor. Patrula formată din doi oameni cu dobermani făcea ocolul palatului, dar nu se

apropia de el. Erikki privea palatul. Nu mai avea braţul în eşarfa.

În curtea din faţă a palatului, ora 0:03. Erikki se rezemă de peretele elicopterului când văzu că luminile de la camera hanului, aflată la etajul doi, se sting. Îi verifică încă o dată pe cei doi poliţişti drogaţi, care dormeau adânc în cabină, şi se simţi mai liniştit. Trase încet uşa cabinei şi o închise, îşi aranjă mai bine cuţitul sub centură şi luă puşca în mână. Cu îndemânarea unui vânător de noapte, se apropie fără zgomot de palat. Garda hanului de la poartă nu-l văzuse plecând – de ce ar trebui să se sinchisească de el şi să-l supravegheze? Hanul le dăduse ordine clare să-l lase în pace pe pilot şi să nu-l întărâte, fiindcă în curând o să se sature să se tot joace cu maşina lui.

— Dacă ia o maşină, lăsaţi-l în pace. Dacă poliţiştii vor să aibă necazuri, îi priveşte.

— Da, Înălţimea Voastră, spuseseră amândoi, bucuroşi că nu ei trebuiau să răspundă de Cel-cu-Cuţitul.

Erikki se strecură prin uşa din faţă de-a lungul coridorului slab luminat, spre scările ce duceau către aripa de nord, foarte departe de apartamentul hanului. Urcă fără zgomot treptele şi străbătu alt coridor. Văzu o dâră de lumină pe sub uşa apartamentului lor. Intră fără ezitare în anticameră şi închise silenţios uşa în urma lui. Traversă încăperea spre dormitorul lor şi dădu uşa de perete. Rămase surprins când dădu cu ochii de Mina, servitoarea lui Azadeh. Femeia şedea în genunchi lângă patul unde îi făcuse masaj lui Azadeh care dormea adânc.

— O, vă rog să mă iertaţi, spuse ea, îngrozită de Erikki, ca şi toţi ceilalţi servitori. Nu v-am auzit, Excelenţă, Înălţimea Sa… Înălţimea Sa m-a rugat să continuu masajul şi după ce adoarme, apoi să dorm şi eu aici.

Faţa lui Erikki era ca o mască, cu dâre de ulei pe obraji şi cu bandajul de pe ureche desprins, ceea ce îl făcea să pară şi mai periculos.

— Azadeh!

— O, nu puteţi s-o treziţi, Excelenţă, a luat o… a luat două pastile de dormit şi m-a rugat să vă cer scuze dacă ven…

— Îmbrac-o! şuieră el.

Mina păli.

— Dar, Excelenţă…

Aproape că i se opri inima în loc când văzu apărând un cuţit în mâna lui.

— Îmbrac-o repede şi dacă scoţi un singur sunet, îţi sucesc gâtul. Mişcă!

Văzu că Mina se întinde după halatul lui Azadeh.

— Nu cu ăsta, Mina! Cu haine călduroase, cu costumul de schi, pentru Dumnezeu, nu contează cu ce, numai mişcă-te mai repede.

Erikki rămase cu ochii aţintiţi la ea, plasat între ea şi uşă, ca s-o împiedice să ţâşnească afară. Pe măsuţa de lângă pat se afla kukri-ul în teaca lui de piele. Îl scutură un fior şi, fiind sigur acum că Mina făcea ceea ce i se spusese, luă poşeta lui Azadeh de pe măsuţa de toaletă. Toate documentele ei erau înăuntru, cartea de identitate, paşaportul, permisul de conducere, certificatul de naştere, totul. Bun, îşi zise el, binecuvântată fie Aysha pentru darul despre care îi vorbise Azadeh înainte de cină şi mulţumi zeilor lui străbuni care îi inspiraseră planul în dimineaţa asta. Ah, iubita mea, chiar ai crezut că o să te părăsesc?

În poşetă se mai afla şi săculeţul de mătase pentru bijuterii, care părea mai greu ca de obicei. Făcu ochii mari când văzu colierele cu smaralde, cu perle şi diamante. Ce a mai rămas de la Najoud, îşi spuse el, aceleaşi pe care le folosise Hakim ca să negocieze cu nomazii şi pe care el le recuperase de la Baiazid. O văzu în oglindă pe Mina, care rămăsese cu gura căscată la bogăţia din mâna lui.

— Grăbeşte-te! mârâi el spre imaginea femeii din oglindă.

La bariera din apropierea palatului, ora 1:27. Atât sergentul de poliţie, cât şi şoferul lui din maşină, care aşteptau în apropierea drumului, se uitau în sus, spre palatul aflat cam la patru sute de metri depărtare. Sergentul privea cu binoclul. Nu erau aprinse decât

luminile slabe din afara porţii mari de la intrare, nu se vedeau nici paznicii hanului, nici cei doi oameni ai lui.

— Du-te până acolo, spuse sergentul neliniştit. Ceva nu e-n regulă, pe Allah. Ori au adormit, ori sunt morţi. Mergi încet şi fără zgomot.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un glonţ pe care îl puse pe ţeava armei M16. Şoferul porni maşina şi o luă uşurel pe drumul pustiu.

La poarta principală. Babak, paznicul, stătea rezemat de un stâlp din interiorul porţii masive de fier care era închisă şi cu zăvorul tras. Celălalt paznic şedea ghemuit alături, pe un sac, şi adormise profund. Printre barele grilajului vedea drumul mărginit de troiene de zăpadă, care şerpuia până în oraş. Dincolo de fântâna arteziană goală, în curtea din faţă, cam la o sută de metri depărtare, se afla elicopterul. Vântul îngheţat mişca uşor elicea.

Căscă şi bătu din picioare ca să se mai încălzească, apoi începu să se uşureze prin grilaj, descriind absent curbe cu jetul. Mai devreme, când hanul îi trimisese înapoi la postul lor, descoperiseră că cei doi poliţişti plecaseră.

— Probabil că s-au dus să facă rost de ceva de mâncare sau să tragă un pui de somn, spusese el. Naiba să-i ia de poliţişti!

Babak căscă, aşteptând cu nerăbdare zorile, când avea să iasă din schimb şi să fie liber câteva ore. Numai să-i dea drumul pilotului prin porţile mari chiar înainte de revărsatul zorilor, să încuie apoi la loc poarta şi curând avea să fie în pat, alături de un trup cald. Se scărpină automat între picioare, simţindu-se şi mai excitat. Se rezemă din nou lenevos de stâlp, jucându-se cu mădularul, dar cu ochii pe zăvorul greu al porţii şi pe poarta mai mică, laterală, încuiată şi ea. Apoi, cu coada ochiului prinse o mişcare. Se întoarse. Pilotul ieşise pe una din uşile laterale ale palatului, cu un balot mare pe umăr. Nu mai avea braţul în eşarfă şi ţinea în mână o puşcă. Babak se încheie rapid la pantaloni, coborî arma de pe umăr şi se mişcă mai la întuneric. Lovi încet cu piciorul în celălalt paznic, care se trezi fără zgomot.

— Priveşte, şopti el, credeam că pilotul este tot în cabina elicopterului.

Priveau cu ochii măriţi cum Erikki se mişcă încet, ca o umbră, apoi fuge fără zgomot prin spaţiul deschis până în partea opusă a aparatului.

— Ce duce? Ce are în bocceaua aia?

— Parcă ar fi un covor, un covor rulat strâns, spuse celălalt în şoaptă.

Se auzi deschizându-se uşa carlingii.

— Dar de ce? Pe toate Numele lui Allah, ce face oare?

Lumina era foarte slabă, însă ei aveau ochi şi urechi foarte bune. Auziră o maşină care se apropia, dar atenţia le fu imediat atrasă de scârţâitul uşii de la cabină, care se deschidea. Aşteptară cu răsuflarea oprită, apoi îl văzură aruncând două boccele asemănătoare sub pântecele elicopterului şi reapăru pe partea lor. O clipă rămase acolo şi se uită la ei fără să-i vadă, după care deschise uşa carlingii şi se urcă acolo cu arma în mână, proptind covorul pe locul celălalt.

Motoarele izbucniră brusc şi cei doi paznici săriră în picioare.

— Allah să ne apere, ce facem?

Babak replică nervos:

— Nimic. Hanul ne-a zis exact aşa: „Lăsaţi-l în pace pe pilot, indiferent ce face, este periculos”, asta ne-a spus, nu-i aşa? „Dacă în zori o să ia-o maşină şi o să vrea să plece, daţi-i drumul să se ducă”. Acum trebuia să vorbească tot mai tare ca să acopere zgomotul. Asta e. Nu facem nimic.

— Dar nu ni s-a spus că o să pornească din nou motoarele, hanul n-a spus asta, şi nici că o să se strecoare afară din palat cu covoarele.

— Ai dreptate, voia lui Allah, totuşi ai dreptate. Nervozitatea celor doi spori. Nu-i uitaseră pe paznicii care fuseseră aruncaţi în temniţă şi biciuiţi din ordinul bătrânului han pentru neascultare sau de cei exilaţi de noul han.

— Motoarele sună foarte bine acum, nu ţi se pare?

Amândoi ridicară privirile când se aprinseră lumini în palat, la etajul doi, etajul hanului, apoi se întoarseră brusc când maşina poliţiei sosi şi opri scrâşnind din

cauciucuri în fata porţii. Sergentul sări din maşină cu o lanternă în mână.

— Ce se întâmplă aici, pe Allah? strigă el. Deschide poarta, pe Allah! Unde sunt oamenii mei?

Babak se repezi la poarta mică şi trase zăvorul. În carlingă, mâinile lui Erikki se mişcau cât puteau de repede, însă rana de la braţ îl incomoda. Sudoarea îi şiroia pe faţă, amestecată cu puţin sânge de la ureche, unde se desfăcuse bandajul. Gâfâia din greu, pentru că alergase din aripa de nord, cărând-o pe Azadeh înfăşurată în covor, drogată şi neajutorată, şi se ruga de acele indicatoarelor să se ridice mai repede. Văzuse luminile care se aprinseseră în apartamentul lui Hakim şi acum mai multe capete se iţeau pe la ferestre. Înainte să plece din apartamentul lor, o lovise cu grijă pe Mina, lăsând-o leşinată, sperând că nu-i făcuse prea mult rău. O făcuse ca s-o apere atât pe ea, cât şi pe el însuşi, să nu dea alarma prea repede şi nici să nu fie acuzată de conspiraţie; o înfăşurase pe Azadeh în covor şi îşi pusese kukri-ul la brâu.

— Haideţi! se rugă el de acele indicatoarelor, apoi zări la poarta principală doi oameni în uniforma poliţiei.

Brusc, elicopterul fu scăldat într-o mare de lumină venită de la lanterna puternică şi Erikki simţi că i se strânge stomacul. Fără să stea pe gânduri, apucă puşca Sten, scoase ţeava prin fereastra pilotului şi apăsă pe trăgaci, ochind în sus.

Cei patru oameni se împrăştiară imediat, căutându-şi ascunzători, în timp ce gloanţele ricoşau în zidăria porţii. Cuprins de panică, sergentul scăpă lanterna din mână, dar nu înainte ca toată lumea să vadă cele două trupuri care zăceau inerte sub aparat – al caporalului şi al celuilalt poliţist – şi îi considerară morţi. Când rafala de gloanţe încetă, sergentul se repezi în goana mare spre poartă, spre maşină şi spre arma lui, M16.

— Trage, în numele lui Allah! strigă şoferul.

Surescitat, Babak apăsă pe trăgaci şi gloanţele ţâşniră sălbatic. Imprudent, şoferul se mişcă la loc deschis ca să recupereze lanterna. O altă rafală pornită din elicopter îl făcu să sară înapoi.

— Fiu de căţea!

Ceilalţi trei bărbaţi se retraseră în ascunzători. O altă rafală se îndreptă spre lanternă, care explodă.

Erikki îşi vedea planul de evadare ratat. Elicopterul lui era o ţintă neajutorată, imobilizată la sol. Timpul expirase pentru el. O fracţiune de secundă se gândi să renunţe. Acele indicatoarelor erau mult prea jos. Apoi goli Sten-ul în poartă cu un strigăt de luptă, împinse manetele înainte şi scoase un alt urlet, care îi îngheţă pe cei care îl auziră. Motoarele porniră să urle cu toată puterea, brutalizate de manetele care le forţau înainte, şi Erikki ridică elicopterul câţiva centimetri de la pământ. Acum, cu coada ridicată, aparatul se înclină în faţă, tălpile de aterizare zgâriau dalele din curtea interioară, căci elicopterul se ridica şi cădea înapoi, ţopăind aşa de câteva ori. Plutea, ce-i drept, în aer, dar se clătina rău de tot. La poarta principală, şoferul smulsese arma unuia dintre paznici şi se îndreptă spre stâlp, privi pe lângă el şi, văzând că elicopterul încearcă să fugă, apăsă pe trăgaci.

La etajul doi al palatului, Hakim se apleca ameţit pe fereastră, smuls de zgomot din somnul provocat de droguri. Garda sa, Margol, era alături de el. Văzură cum elicopterul fu cât pe-aci să se izbească de una din căsuţele din curtea împrejmuitoare, smulgând cu tălpile o parte din acoperiş şi pornind în sus clătinându-se ca un om beat. Dincolo de zidurile palatului era o maşină a poliţiei, silueta sergentului se contura în lumina farurilor. Hakim îl văzu că ocheşte şi îşi dori ca gloanţele să rateze ţinta.

Erikki auzi gloanţele care scrâşniră pe suprafaţa de metal, se rugă în gând să nu fie atins niciun punct vital şi viră periculos dincolo de zidul exterior, pentru a se pune la adăpost în spatele clădirii. În momentul virajului strâns, covorul în care se afla Azadeh se răsturnă şi căzu peste tabloul de bord. O clipă se simţi pierdut, apoi o împinse cu toată forţa la o parte. Rana de la braţ se deschise.

Acum viră prin spatele aripii de nord, cu elicopterul la numai câţiva metri deasupra solului şi îndreptându-se spre celălalt zid împrejmuitor, în apropiere de locul unde fuseseră ascunşi Ross şi Gueng. Încă numai la câţiva metri de sol, un glonte rătăcit îi perforă portiera

şi pătrunse apoi în tabloul de bord, împrăştiind cioburi peste tot.

După ce elicopterul dispăru din raza sa vizuală, Hakim traversă anevoie încăperea, trecând pe lângă focul care ardea vesel în cămin, şi ieşi pe coridor ca să privească afară de la ferestrele de acolo.

— Îl vezi? întrebă gâfâind din cauza efortului.

— Da, Înălţimea Voastră, spuse Margol, arătând cu mâna în sus, emoţionat.

Elicopterul nu mai era acum decât o formă întunecoasă pe un fundal încă şi mai întunecat, apoi se aprinseră luminile din curte şi Hakim îl văzu cum trece la numai câţiva centimetri pe deasupra zidului şi dispare în spatele lui. Câteva secunde mai târziu reapăru, câştigând viteză şi înălţime. În momentul acela, Aysha veni alergând de-a lungul coridorului, strigând isteric:

— Înălţime, Înălţime… Azadeh a dispărut… a dispărut! Diavolul a răpit-o şi Mina zace fără cunoştinţă.

Lui Hakim îi venea greu să se concentreze din cauza pilulelor pe care le luase; îşi simţea pleoapele mai grele ca oricând.

— Ce tot spui?

— Azadeh a dispărut, sora dumitale a dispărut, a plecat, monstrul a înfăşurat-o într-un covor şi a răpit-o, a luat-o cu el.

Se opri înspăimântată, fiindcă văzuse privirea tulbure a lui Hakim, culoarea pământie a obrajilor, fără să ştie că acesta luase sedative pentru a dormi.

— Dar asta… asta nu e posibil… nu se poa…

— O, ba da, a răpit-o, şi Mina e leşinată!

Hakim clipi spre ea, apoi spuse cu greutate:

— Sună alarma, Aysha! Dacă a fost răpită… pe Allah… sună… sună alarma! Am luat pastile de dormit şi ei… am să mă ocup de diavolul ăsta mâine, pe Allah, acum nu pot, nu acum, dar trimite pe cineva… la poliţie… la Gărzile Verzi… dă alarma, pun recompensă pe capul lui! Margol, ajută-mă să mă întorc în camera mea.

Servitorii şi paznicii înspăimântaţi se adunau la capătul coridorului, iar Aysha alergă cu chipul scăldat

în lacrimi spre ei, spunându-le ce se întâmplase şi ce ordonase hanul.

Hakim ajunse cu greu lângă pat şi se lăsă jos extenuat.

— Margol, spune-le… spune-le paznicilor să-i aresteze pe cei doi proşti de la poartă. Cum au lăsat să se întâmple una ca asta?

— N-au fost vigilenţi, Înălţimea Voastră.

Margol era sigur că vina o să fie aruncată asupra lor – cineva trebuia găsit vinovat, deşi fusese chiar el de faţă când hanul le poruncise să nu-l deranjeze pe pilot. Dădu ordinul şi se întoarse.

— Vă simţiţi bine, Înălţimea Voastră?

— Da, mulţumesc. Să nu pleci din cameră. Să mă trezeşti în zori. Întreţine focul şi trezeşte-mă în zori.

Hakim se lăsă cuprins de somnul care îl ademenea atât de seducător. Spatele nu-l mai durea şi mintea i se concentrase acum asupra lui Erikki şi a lui Azadeh. După ce plecase din cameră şi îl lăsase singur cu Erikki, îşi vărsase deschis tot necazul.

— Nu există nicio cale de ieşire din această capcană, Erikki. Suntem prinşi în cursă toţi trei – tu, Azadeh şi cu mine. Tot nu-mi vine să cred că va renunţa la islamism, dar, în acelaşi timp, sunt convins că nu va asculta nici de tine, nici de mine. Nu am nici cea mai mică dorinţă să-i fac rău, dar nu am altă alternativă, căci sufletul ei nemuritor este mai important decât viaţa vremelnică.

— Aş putea să-i salvez sufletul. Cu ajutorul tău.

— Cum?

Sesizase tensiunea din comportamentul lui Erikki, chipul încrâncenat, privirea stranie.

— Îndepărtând necesitatea de a-şi călca jurământul.

— Cum?

— Să presupunem, tot la modul ipotetic, că nebunul ăsta de pilot nu este musulman, ci barbar, şi atât de îndrăgostit de soţia lui încât îşi pierde şi mai mult minţile şi, în loc să evadeze singur, o doboară cu o lovitură, o răpeşte, zboară cu ea afară din ţară împotriva voinţei ei şi refuză să-i dea drumul să se întoarcă. În cele mai multe ţări, soţul… soţul poate lua măsuri extreme pentru a-şi păstra soţia, poate s-o

forţeze să asculte şi să se supună voinţei lui. În felul acesta, ea nu va fi niciodată silită să renunţe la mahomedanism, tu nu va trebui să-i faci niciun rău, iar eu o să-mi păstrez femeia mea.

— E o păcăleală, spuse Hakim uluit. Trebuie să fie o păcăleală.

— Nu este, este numai o presupunere, ceva ipotetic, însă în felul acesta sunt respectate toate regulile pe care ai jurat să le respecţi şi nimeni nu va crede niciodată că sora Hanului tuturor Gorgonilor şi-a încălcat de bunăvoie jurământul şi a renunţat la mahomedanism de dragul unui bărbat. Nimeni. Nici chiar tu nu eşti foarte sigur că o s-o facă, aşa e?

Hakim încercase să găsească slăbiciunile planului. Nu există niciuna, îşi spusese el uimit. Şi aşa s-ar rezolva cele mai multe… ar rezolva totul dacă reuşeşte. Dacă Erikki vrea să facă acest lucru fără ca ea să ştie şi să-l ajute… S-o răpească! Aşa este, nimeni nu va crede niciodată că şi-a încălcat de bunăvoie jurământul. Răpită! Pot să deplâng public acest lucru şi să mă bucur de el în secret dacă vreau ca ea să plece, iar el să rămână în viaţă. Dar trebuie, este singura cale: ca să-i salvez sufletul nemuritor, trebuie să-l salvez pe el.

În linştea dormitorului, deschise ochii pentru o clipă. Pe plafon jucau umbrele focului. Erikki şi Azadeh erau şi ei acolo. „Allah mă va ierta, îşi spuse el, cufundându-se în somn. Mă întreb dacă am s-o mai văd vreodată.”

SÂMBĂTĂ
Capitolul 25

În apropiere de frontiera irano-turcă, ora 7:59. Azadeh îşi puse mâinile streaşină la ochi, ca să se ferească de soarele care tocmai răsărise. Văzuse ceva sclipind în valea de jos. Să fi fost lumina reflectată de o puşcă sau de alte arme? Îşi pregăti M16 şi binoclul. În spatele ei, Erikki stătea întins pe nişte pături în cabina deschisă a elicopterului şi dormea profund. Era palid, pierduse mult sânge, dar Azadeh spera că în rest nu are nimic. Prin lentilele binoclului nu văzu nicio mişcare. În jos, tot peisajul era acoperit de zăpadă şi numai din loc în loc se zărea câte un copac răzleţ. Dezolant. Niciun sat, nicio dâră de fum. Ziua era frumoasă, dar foarte rece. Nu mai erau nori şi vântul încetase în timpul nopţii. Scrută încet valea. La câţiva kilometri distanţă se afla un sat pe care nu-l observase mai înainte.

Elicopterul era parcat într-o zonă muntoasă aspră, pe un platou stâncos. Noaptea trecută, după ce fugise din palat, Erikki se rătăcise fiindcă un glonte îi zdrobise o parte din instrumente. Speriat să nu consume tot carburantul şi incapabil să conducă aparatul şi, în acelaşi timp, să oprească hemoragia de la rana de la braţ, hotărâse să aterizeze şi să aştepte până în zori. O dată ajuns pe pământ, scosese covorul din carlingă şi îl derulase cu grijă. Azadeh continua să doarmă liniştită. Îşi legase rana cum putuse mai bine, apoi o înfăşurase din nou în covor ca să-i fie cald, luase o parte din arme şi se rezemase de tălpile elicopterului, rămânând de pază. Dar, cu tot efortul, nu reuşi să ţină ochii deschişi.

Se trezise brusc. Zorile începuseră să tivească marginea orizontului. Azadeh stătea tot înfăşurată în covor, însă cu ochii deschişi, uitându-se la el.

— Aşadar, m-ai răpit!

Apoi răceala ei prefăcută dispăruse imediat, se aruncase în braţele lui, îl sărutase şi îi mulţumise că rezolvase astfel dilema pentru toţi trei, după care îi ţinuse discursul pe care îl pregătise mai demult.

— Ştiu că o soţie poate să facă foarte puţin împotriva soţului ei, Erikki, aproape nimic. Chiar şi în Iran, unde suntem civilizaţi, chiar şi aici, soţia este aproape un obiect, iar Imamul s-a exprimat foarte clar în privinţa îndatoririlor soţiei. Iar în Coran şi în Sharia, aceste îndatoriri sunt de asemenea foarte clar exprimate. Mai ştiu şi că m-am căsătorit cu un necredincios, şi jur pe faţă că voi încerca să fug cel puţin o dată pe zi ca să încerc să mă întorc şi să-mi împlinesc jurământul, deşi ştiu că mă vei prinde de fiecare dată, că mă vei ţine fără bani şi mă vei bate şi va trebui să ascult de toate poruncile tale, dar tot am s-o fac!

Ochii ei înotau în lacrimi de fericire.

— Mulţumesc, dragul meu. Eram aşa de înspăimântată, aşa de înfricoşată…

— Chiar ai fi făcut-o? Ai fi renunţat la Dumnezeul tău?

— Erikki, o, cum m-am rugat ca Allah să te călăuzească!

— Ai fi renunţat?

— Nu e nevoie să ne mai gândim acum la ceea ce este de neconceput, nu-i aşa, iubirea mea?

— A, spuse el, înţelegând imediat. Aşadar ai ştiut, nu-i aşa? Ai ştiut că asta voi face!

— Nu ştiu decât că sunt soţia ta, că te iubesc, că trebuie să te ascult, că m-ai luat fără ajutorul meu şi împotriva voinţei mele. Nu mai trebuie să discutăm niciodată despre asta, te rog!

Erikki o privi descumpănit – nu înţelegea cum de se trezise atât de uşor din somnul acela drogat. Somn. Da!

— Azadeh, am nevoie de o oră de somn aşa cum trebuie, îmi pare rău, dar nu mai rezist. Dacă nu dorm o oră, o oră şi ceva, clachez. Cred că suntem în siguranţă aici. Stai tu de pază, presupun că nu este nicio primejdie.

— Unde suntem?

— Tot în Iran, undeva în apropiere de frontieră.

Îi dădu un M16 gata încărcat, ştiind că se poate folosi foarte bine de el.

— Unul din gloanţe mi-a distrus busola.

Azadeh îl văzu cum se îndreaptă clătinându-se spre cabină şi trage nişte pături peste el. Adormi aproape instantaneu. În timp ce aştepta ivirea zorilor, Azadeh se gândea la viitorul lor şi la trecut. Mai trebuia rezolvată şi problema cu Johnny. Atâta tot. Ce ciudată este viaţa. Am crezut că am să mă sufoc în covorul acela, prefăcându-mă drogată. Ca şi când aş fi putut să fiu atât de proastă să mă droghez, ca să nu fiu în stare să-i dau o mână de ajutor în caz de nevoie sau dacă ar fi trebuit să mă apăr! A fost aşa de uşor s-o păcălesc pe Mina, şi pe iubitul meu Erikki, ba chiar şi pe Hakim, care nu mai este iubitul meu: „Spiritul ei nemuritor este mai important decât trupul trecător!” Ar fi fost în stare să mă ucidă! Pe mine, sora lui iubită! Dar l-am păcălit.

Era foarte încântată de ea însăşi şi recunoscătoare Ayshei, care îi arătase locurile secrete de unde se putea trage cu urechea, aşa că, atunci când ieşise furioasă, din încăpere şi îi lăsase pe Erikki şi pe Hakim singuri, se ascunsese şi ascultase tot ce vorbiseră. O, Erikki, am fost de-a dreptul încremenită când am văzut că tu şi Hakim nu credeaţi că o să-mi încalc jurământul. Mă temeam că n-ai să sesizezi aluziile pe care ţi le făcusem toată seara, dar ai fost chiar mai bun decât mine – ai aranjat şi elicopterul. O, cât de inteligent eşti, cât de inteligentă am fost şi eu, amândoi la un loc. Am avut chiar grijă să iei şi poşeta mea şi săculeţul cu bijuterii al lui Najoud pe care i l-am sustras lui Hakim, aşa că acum suntem bogaţi, şi teferi, şi în siguranţă. Numai dacă am putea pleca o dată din ţara asta uitată de Dumnezeu.

— Este uitată de Dumnezeu, draga mea, îi spusese Ross când îl văzuse pentru ultima oară la Teheran, chiar înainte să se despartă.

Nu rezistase să se despartă de el fără să-şi ia rămas-bun, aşa că se dusese la Talbot şi se interesase de el şi după aceea, câteva ore mai târziu, Johnny bătuse la uşa ei. Tot apartamentul era gol, în întregime la dispoziţia lor.

— Cel mai bine este să pleci din Iran, Azadeh. Iranul tău iubit a fost jefuit încă o dată. Revoluţia este ca tot ce a fost şi până acum: o tiranie este înlocuită de

altă tiranie. Noii conducători vor impune legile lor, versiunea lor în legătură cu legea lui Dumnezeu, aşa cum a făcut şi şahul. Ayatollahii voştri vor trăi şi vor muri aşa cum fac papii, unii dintre ei vor fi oameni buni, alţii răi şi alţii foarte răi. Cu timpul, lumea va fi ceva mai bună, bestia din om care simte nevoia să muşte şi să sfâşie, să omoare, să chinuiască şi să tortureze va deveni puţin mai umană, mai rezervată. Oamenii sunt cei care strică lumea, Azadeh, de cele mai multe ori bărbaţii. Ştii că te iubesc?

— Da. Mi-ai spus asta în sat. Ştii că te iubesc?

— Da.

Ar fi fost aşa de uşor să se întoarcă înapoi în timp, la vremea când erau tineri!

— Dar acum nu mai suntem tineri, Azadeh, şi eu sunt foarte trist.

— O să treacă, Johnny, spusese ea, dorind să-l ştie fericit. Va trece aşa cum vor trece şi necazurile Iranului. Am traversat vremuri cumplite în ultimele secole.

Îşi aminti cum stătuseră unul lângă altul, fără să se atingă, totuşi pătrunşi unul de altul. Mai târziu, Johnny îi zâmbise, ridicase mâna în salutul acela al lui „naiba să le ia de necazuri" şi plecase tăcut.

Privi din nou în jos, spre vale. Se simţi brusc cuprinsă de nelinişte. Prinsese o mişcare printre copaci şi acum îi văzu.

— Erikki!

Bărbatul se trezi instantaneu.

— Acolo jos! Sunt doi oameni călare. Seamănă a nomazi.

Îi dădu binoclul.

— Îi văd.

Oamenii erau înarmaţi şi mergeau la pas de-a lungul văii, îmbrăcaţi ca toţi oamenii de la munte, ascunzându-se când puteau prin spatele copacilor. Erikki centră imaginea pe ei. Din când în când, îi vedea cum privesc în sus, spre ei.

— Probabil că văd elicopterul, dar mă îndoiesc că ne pot vedea şi pe noi.

— Se îndreaptă încoace, spre noi?

În ciuda oboselii dureroase, sesizase totuşi teama din vocea ei.

— Poate. Probabil că da. Au nevoie cam de o jumătate de oră ca să ajungă aici, avem suficient timp.

— Ne caută.

Azadeh era albă ca varul şi se trase mai aproape de Erikki.

— Ne caută. Se vede că Hakim a alertat toată lumea.

— Nu cred că a făcut una ca asta. M-a ajutat.

— Da, dar numai ca să evadezi.

Azadeh privi nervoasă de jur-împrejurul platoului şi spre liziera pădurii, apoi din nou spre cei doi oameni.

— După ce ai evadat, s-a comportat ca un han. Nu-l cunoşti pe Hakim, Erikki. Este fratele meu, dar, înainte de asta, este han.

Văzu prin binoclu satul pe jumătate ascuns de lângă drum, la jumătatea distanţei. Soarele strălucea pe firele de telefon. Simţi cum creşte şi neliniştea lui.

— Poate că sunt pur şi simplu nişte săteni curioşi să ştie ce-i cu noi. Dar nu vom aştepta să vedem ce vor.

Îi zâmbi obosit.

— Ţi-e foame?

— Da, dar mă simt foarte bine.

Începu să strângă în grabă covorul vechi, nepreţuit, unul din preferatele ei.

— Mi-e mai mult sete decât foame.

— Şi mie la fel, dar acum mă simt mai bine. Somnul mi-a fost de folos.

Scrută cu privirea împrejurimile, suprapunând imaginile de acum peste cele rămase în amintire de pe hartă. O ultimă privire spre oamenii aflaţi jos, în vale. Nu reprezentau niciun pericol pentru moment; doar dacă mai sunt şi alţii prin preajmă, îşi zise el şi se îndreptă spre carlingă. Azadeh aruncă covorul în cabină şi închise uşa. În tabla uşii erau găuri de gloanţe pe care nu le observase mai înainte. O altă rază de soare se reflectă pe o armă din pădure, mult mai aproape de astă dată, dar ei n-o zăriră.

Pe Erikki îl durea capul şi se simţea slăbit. Pentru prima dată în ultimele zile se gândi la McIver şi la toţi ceilalţi, îl înjură în gând pe McIver că nu-l avertizase

din timp şi se rugă ca el şi ceilalţi să fi scăpat cu bine. Mac ar fi trebuit să-mi trimită mesajul „Ia un praf!”, dar cum ar fi putut şi unde să mi-l trimită?

Îşi adună gândurile şi apăsă pe butonul de start al motoarelor, care porniră imediat. Verifică rapid toate instrumentele. Contorul rotaţiilor era zdrobit, nu mai avea nici busolă – nu-i nimic, de anumite instrumente se putea dispensa, zgomotul motoarelor îi va spune când ar fi ajuns acul la verde. Dar acele indicatorului de benzină erau înţepenite la un sfert plin. Nu avea timp să le verifice sau să vadă ce alte stricăciuni se mai produseseră – ce putea face? O, zei, toţi zeii mari şi mici, vechi şi noi, în viaţă, morţi sau care abia urmează să vă naşteţi, fiţi alături de mine astăzi, am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteţi acorda. Ochii lui văzură ca prin ceaţă kukri-ul de care îşi amintea vag că îl pusese în buzunarul portierei. Inconştient, întinse mina şi îl atinse cu degetele. Atingerea îl arse.

Azadeh se grăbi spre carlingă; turbulenţa stârnită de palele elicei care începuseră să ia viteză o făcu să se înfioare. Se urcă pe locul din faţă şi încuie uşa, încercând să nu privească la petele de sânge închegat de pe scaun şi de pe podea. Zâmbetul ei muri când observă încrâncenarea şi expresia stranie de pe chipul lui, faptul că era cu mâna foarte aproape de kukri. Se întrebă din nou de ce-l luase cu el.

— Te simţi bine, Erikki? îl întrebă, dar el părea sa nu audă.

Insha’Allah. Din voia lui Allah mai suntem în viaţă, şi el şi eu, suntem împreună şi în siguranţă. Nu mai este Erikki al meu, nici ca înfăţişare, aici ca suflet. Parcă aud aievea cum se zbuciumă gândurile rele în capul lui. În curând, cele rele au să le învingă pe cele bune. Allah să ne apere.

— Mulţumesc, Erikki, spuse ea luând din mâna lui căştile pe care i le întindea şi pregătindu-se în gând pentru bătălie.

Erikki îi strânse centura de siguranţă şi potrivi volumul din căşti pentru ea.

— Mă auzi bine?

— O, da, mulţumesc, dragul meu.

Auzul lui era concentrat în parte la zgomotul motoarelor. Mai aveau un minut sau două şi ar fi putut să decoleze.

— Nu avem suficient carburant ca să ajungem până la Van, cel mai apropiat aeroport din Turcia – aş putea să mă duc spre sud, la spitalul din Rezaiyeh, ca să iau benzină, dar e prea periculos. Am să merg puţin spre nord. Văd un sat şi un drum. Poate că este şoseaua Kvoy-Van.

— Mai repede, Erikki. Nu mă simt în siguranţă aici. Nu sunt cumva aeroporturi pe-aici? Probabil că Hakim a alertat poliţia, iar aceştia au alertat la rândul lor forţele aeriene. Nu putem să decolăm?

— Încă vreo câteva secunde, motoarele sunt aproape gata.

Văzu îngrijorarea de pe chipul ei, şi frumuseţea ei, şi din nou imaginea ei alături de John Ross îi tulbură gândurile. Le alungă.

— Cred că există terenuri de aterizare în zona graniţei. Făcu un efort să se concentreze. O să mergem cât mai departe posibil. Cred că avem destul carburant ca să trecem frontiera. Poate găsim şi o staţie de benzină. Crezi că or să accepte o carte de credit?

Azadeh avu un mic râs nervos şi ridică poşeta, legată cu o cureluşă de încheietura mâinii.

— Nu e nevoie de cărţi de credit, Erikki. Suntem bogaţi – tu eşti bogat. Ştiu să vorbesc turceşte şi, dacă n-am să ştiu să implor, să mituiesc sau să mă strecor, înseamnă că nu fac parte din tribul Gorgonilor. Dar încotro? Către Istanbul? Ai nevoie de o vacanţă prelungită, Erikki. Suntem în siguranţă numai datorită ţie, tu ai făcut totul, te-ai gândit la tot.

— Nu, Azadeh, tu ai făcut asta.

Tu şi cu John Ross, ar fi vrut să strige şi se uită la instrumente ca să nu i se poată citi nimic pe faţă. Dar fără Ross, Azadeh ar fi fost moartă acum şi, deci, şi eu aş fi fost mort şi nu pot să trăiesc cu gândul că aţi fost împreună, tu şi cu el. Sunt sigur că vă iu…

În clipa aceea, aproape nevenindu-i să creadă, îi văzu pe călăreţii care ţâşneau din pădure, la un sfert de kilometru, din ambele părţi, şi porneau la galop ca să-i iasă în faţă, pe platoul stâncos. Auzul îi spuse că acele

indicatoare ale turaţiilor motoarelor erau pe verde. Imediat, mâinile împinseră maneta de gaze la maximum. Timpul se scurgea lent. Se ridicau de la pământ, dar atacatorii aveau suficient timp să tragă şi să-i doboare. Aveau de o mie de ori timp să tragă de frâiele cailor, să ochească şi să tragă – oricare din cei douăzeci. Uite, jandarmul din mijloc, un sergent, îşi scoate M16 din tocul de la şa.

Brusc, timpul începu să zboare din nou, Erikki smuci aparatul şi se depărta rapid de ei, şerpuind, aşteptându-se ca fiecare clipă să fie ultima. Începu să coboare valea, menţinându-se deasupra vârfurilor copacilor.

— Încetaţi focul! strigă sergentul către oamenii lui, suprasurescitati, care ocheau şi trăgeau, luptându-se cu caii care se cabrau.

— În numele lui Allah, v-am spus că avem ordin să-i prindem vii, s-o salvăm pe ea şi să-l ucidem pe el, nu să o omorâm pe ea.

Ceilalţi îi dădură ascultare fără prea mare plăcere şi, când omul ajunse lângă ei, văzu că elicopterul era departe, în vale. Scoase din buzunar emiţătorul şi apăsă pe buton.

— Către sediu, aici sergent Zibri. Ambuscada a eşuat. Motoarele lui au pornit înainte să ajungem noi pe poziţie. A fugit din ascunzătoare.

— În ce direcţie a luat-o?

— Se îndreptă spre nord, către şoseaua Kvoy-Van.

— Ai văzut-o pe Înălţimea Sa?

— Da. Părea încremenită. Spune-i hanului că l-am văzut pe răpitor cum a legat-o de scaun şi mi se pare că avea o curea legată şi de încheietura mâinii. Era…

Vocea sergentului era şi mai emoţionată.

— Acum, elicopterul a virat spre est, se ţine cam la doi-trei kilometri sud de drum.

— Bine. Foarte bine. Vom alerta forţele aeriene.

Capitolul 26

La spitalul din Bahrain – de partea cealaltă a Golfului, ora 13:16.

— Bună dimineaţa, doctore Lanoire. Ce e cu căpitanul McIver, bine sau rău? întrebă Jean-Luc.

Doctorul îşi împreună degetele, gânditor. Era un bărbat distins, care se apropia de patruzeci de ani. Îşi făcuse studiile la Paris şi la Londra şi vorbea trei limbi: araba, engleza şi franceza.

— Nu putem şti exact decât peste câteva zile. Mai trebuie să-i facem câteva analize. Şi adevărul adevărat îl vom şti abia peste o lună, când îi vom face o angiogramă, dar între timp vă pot spune că domnul căpitan McIver răspunde la tratament şi nu are dureri.

— Dar o să se facă bine?

— Este o formă obişnuită de angină. Am înţeles de la soţia lui că în ultima vreme a trăit într-o stare de stres neobişnuită, iar în ultimele zile a fost chiar şi mai greu, cu „Vârtejul" acesta al dumneavoastră – şi nu e de mirare. Ce curaj! Îl felicit pentru faptul că a reuşit să zboare toată această distanţă şi să aterizeze cu bine şi vă felicit şi pe dumneavoastră şi pe toţi cei care au luat parte la acţiune. În acelaşi timp, vă sfătuiesc foarte serios să acordaţi tuturor piloţilor şi celorlalţi membri ai echipajului două sau chiar trei luni de concediu.

Jean-Luc se lumină la faţă.

— Îmi puteţi da o recomandare scrisă în acest sens? Bineînţeles că va fi vorba de un concediu medical plătit şi cu toate alocaţiile aferente.

— Desigur. Ce lucru minunat aţi realizat pentru compania noastră, cu riscul vieţii – meritaţi cu toţii, din plin, o primă! Mă întreb dacă n-or să mai aibă şi alţii probleme cu inima. Cele două luni sunt pentru recuperare, Jean-Luc, şi este deosebit de important să vă faceţi analize complete înainte de reluarea zborurilor.

Jean-Luc rămase perplex.

— Trebuie să ne aşteptăm cu toţii la atacuri de inimă?

— O, nu, nu, deloc, zâmbi Lanoire. Dar ar fi foarte înţelept să va faceţi analize complete – aşa, pentru mai multă siguranţă. Se poate întâmpla oricând ceva…

— Se poate?

Neliniştea şi disconfortul lui Jean-Luc se accentuară. La dracu'! S-ar putea să am chiar eu norocul de un atac de cord. *Mon Dieu*, se gândi el cu inima strânsă, naiba s-o ia de treabă!

— Cât timp o să mai stea Mac în spital?

— Patru sau cinci zile. Ţi-aş sugera să-l laşi în pace astăzi şi să-l vizitezi mâine. Dar să nu-l soliciţi prea mult. Trebuie să se odihnească o lună, iar după aceea să facă alte analize.

— Ce şanse are?

— Asta depinde de Dumnezeu.

Pe veranda unei camere plăcute care dădea spre apele albastre ale Golfului, Genny moţăia pe un fotoliu, cu un număr din aceeaşi zi al ziarului *London Times*, adus de zborul BA. Îl avea deschis în poală. McIver era culcat confortabil pe patul alb, cu cearşafuri scrobite. Briza care adia dinspre mare îl trezi. S-a schimbat vântul, îşi spuse el. A revenit la direcţia obişnuită – nord-est. Se mişcă puţin ca să vadă mai bine apele Golfului. Mişcarea lui uşoară o trezi instantaneu pe Genny. Împături ziarul şi se ridică.

— Cum te simţi, dragule?

— Foarte bine. Acum mă simt chiar foarte bine. Nu am niciun fel de dureri. Sunt numai puţin obosit. Parcă te-am auzit discutând cu doctorul. Ce a spus?

— Totul pare să fie bine. Criza n-a fost foarte gravă. Va trebui s-o laşi mai moale o vreme, numai vreo câteva zile, apoi să-ţi iei o lună de concediu şi după aceea să-ţi mai faci un rând de analize – ne-a dat mari speranţe pentru că nu eşti fumător şi ai avut întotdeauna o sănătate bună.

Genny stătea aproape de pat, cu spatele la lumină, dar Duncan îi vedea faţa şi putea citi limpede adevărul.

— N-o să mai poţi zbura – ca pilot, spuse ea şi zâmbi.

— Asta-i o porcărie, zise el sec. Ai stat de vorbă cu Andy?

— Da. Am telefonat aseară şi în dimineaţa asta şi o să mai încerc cam peste o oră. Deocamdată nu se ştie nimic despre tânărul Marc Dubois, despre Fowler, Erikki şi Azadeh, Tom. Scrag a întârziat, dar acum este în aer – mai are destul timp. Elicopterele noastre descarcă acum la Al Shargaz ca să poată pleca mâine. Andy era aşa de mândru de tine!

Umbra unui zâmbet.

— Tu te simţi bine? o întrebă McIver.

— O, da. Genny îl atinse pe umăr. Sunt aşa de fericită că tu eşti bine. Ce spaimă am tras!

— Dar ce spaimă am tras eu, Gen!

Duncan zâmbi şi întinse mâna:

— Mulţumesc, doamnă McIver.

Genny îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz, apoi se aplecă şi-i sărută buzele, înduioşată de afecţiunea profundă ce i se citea pe chip.

— Ce spaimă am tras, repetă ea.

Duncan observă ziarul.

— E de astăzi, Gen?

— Da, dragule.

— Parcă au trecut ani de zile de când n-am mai văzut un ziar. Ce noutăţi mai sunt?

— Toate cele obişnuite.

Gen împături ziarul şi-l puse deoparte.

— Greve, Callaghan dă peste cap sărmana bătrână Anglie. Se spune că s-ar putea să organizeze alegeri anticipate anul acesta şi dacă face aşa, atunci Maggie Thatcher are şanse serioase. N-ar fi minunat? În sfârşit, ar veni şi cineva cu scaun la cap la cârma ţării.

— Spui asta pentru că e femeie? Duncan se strâmbă într-un zâmbet. Ar fi ca lupul între oi. Dumnezeule Atotputernic, o femeie prim-ministru?! Nici nu-mi dau seama cum l-a înlăturat de la putere pe Heath… Măcar dacă nenorociţii ăştia de liberali s-ar da naibii la o parte!

Vocea i se frânse brusc şi Gen îl văzu urmărind cu privirea nişte ambarcaţii frumoase care pluteau pe apa mării; înţelese că se gândea la celelalte elicoptere şi că îşi dorea să le vadă aterizând în siguranţă.

Se aşeză liniştită la locul ei şi aşteptă. Spera să alunece din nou în somn, apoi să vorbească puţin despre ceea ce-i făcea plăcere. Probabil că se simte mai bine dacă îl preocupă ce se întâmplă cu liberalii, îşi spuse ea amuzată şi îşi lăsă gândurile în voie. Vântul îi flutura părul şi aducea miros de aer sărat. Era plăcut să stea aşa, ştiind că el se simte bine acum, că organismul reacţionează favorabil la tratament. „Nu trebuie să vă faceţi griji, doamnă McIver”. Uşor de zis, mai greu de făcut.

„În viaţa noastră va interveni o schimbare fundamentală, trebuie să se producă, dincolo de faptul că am pierdut tot ce am avut în Iran, toate bunurile noastre de acolo – o grămadă de vechituri cele mai multe dintre ele, de asta nici n-o să-mi pară rău. Acum, că «Vârtejul» s-a încheiat aproape, îmi vine să cred că nu eram zdravănă atunci când l-am propus, dar a funcţionat atât de bine! Acum, cea mai mare parte a băieţilor noştri au scăpat teferi de acolo. Nu pot să nu mă gândesc la Marc, la Fowler sau la Erikki şi Azadeh, la Sharazad şi Scrag, deşi acesta e ca şi scăpat, Dumnezeu să-i apere pe toţi. Am reuşit să scoatem din ţară aproape tot echipamentul, am ieşit cu obrazul curat şi putem rămâne în continuare în afacerea asta. Nu vom fi săraci lipiţi pământului, şi acesta e un mare avantaj.”

— Duncan, îţi promit că nu va fi deloc rău dacă o să ne întoarcem în Anglia.

După o pauză, Duncan încuviinţă din cap, mai mult pentru sine.

— O să aşteptăm şi o să vedem, Gen. Acum nu trebuie să luăm încă nicio decizie. Nu e nevoie să hotărâm acum ce vom face peste o lună sau două. Să nu-ţi faci griji, bine?

— Acum nu mai sunt îngrijorată.

— Foarte bine, nici nu trebuie să fii.

Atenţia îi fu din nou atrasă de luciul apei mării. „Haide, pentru numele lui Dumnezeu, vino o dată, îşi spunea el, ştiind că şi ea se ruga în gând pentru acelaşi lucru. Haide, pentru numele lui Dumnezeu, fiindcă poţi, cu siguranţă că poţi…”

Anglia? Să se retragă în Anglia? Să nu mai lucreze? „Al naibii să fiu dacă am să-mi petrec tot restul vieţii luptându-mă cu clima nefericită din Anglia… când şapte elicoptere au reuşit să iasă nevătămate şi încă mai e timp să…”

Ochii lui zăriră un punct în depărtare, jos, aproape de suprafaţa mării, şi respiraţia i se opri pentru o clipă. Dar nu era elicopter, ci doar una din ambarcaţiile locale. Neliniştea puse din nou stăpânire pe el şi, o dată cu ea, simţi o împunsătură în inimă, ceea ce făcu să-i sporească neliniştea, după care urmă o împunsătură şi mai dureroasă…

— La ce te gândeşti, Duncan?

— Este o zi frumoasă.

— Da, aşa este, şi „Vârtejul” se va sfârşi cu bine, spuse ea, prefăcându-se foarte încrezătoare.

Duncan îi luă mâna şi i-o strânse şi amândoi îşi ascunseră teama pentru viitor, pentru ceilalţi, pentru el şi pentru ea.

Capitolul 27

În Turcia, la graniţă, ora 16:23. Aterizaseră în dimineaţa aceea chiar lângă sat, la numai câţiva kilometri în interiorul teritoriului Turciei. Erikki ar fi preferat să ajungă ceva mai departe, ca să se simtă mai în siguranţă, dar rezervoarele erau aproape goale. Fusese interceptat şi atacat din nou, de astă dată de două avioane de vânătoare şi de două aparate Huey, cărora trebuise să le facă faţă peste un sfert de oră înainte să reuşească să coboare suficient de jos şi să traverseze frontiera. Cele două Huey nu îndrăzniseră să se ia după el, rămăseseră însă în spaţiul lor aerian, descriind cercuri largi.

— Nu te mai uita la ele, Azadeh, spusese el vesel. Acum am scăpat, suntem în siguranţă.

Dar nu erau. Sătenii îi înconjuraseră din toate părţile. Sosise şi poliţia. Patru bărbaţi, un sergent şi alţi trei poliţişti în uniforme – boţite şi căzând prost pe ei – cu revolverele la şold. Sergentul purta ochelari fumurii ca să se apere de albul sclipitor al zăpezii. Niciunul dintre ei nu vorbea englezeşte. Azadeh îi salutase potrivit planului pe care îl puseseră amândoi la cale şi le explicase faptul că Erikki era cetăţean finlandez şi angajat al unei companii engleze care avea contract cu Iran-Timber, că în timpul rebeliunilor şi luptelor din Azerbaidjan, din apropiere de Tabriz, viaţa îi fusese pusă în primejdie de stângişti şi ca ea, soţia lui, fusese de asemenea ameninţată, aşa că se hotărâseră să fugă.

— Ah, effendi este finlandez, dar dumneavoastră sunteţi iraniancă?

— Sunt finlandeză prin căsătorie, effendi sergent, iraniancă prin naştere. Iată documentele noastre.

Îi dăduse paşaportul ei finlandez, dar fără niciun fel de lămuriri despre răposatul ei tată, Abdollah Han.

— Am putea să dăm un telefon? Putem să plătim, bineînţeles. Soţul meu doreşte să telefoneze la ambasada noastră şi la patronul lui din Al Shargaz.

— Ah, Al Shargaz.

Sergentul dăduse din cap amabil. Era un om vânjos, cu obrazul ras proaspăt, dar chiar şi aşa, barba lui neagră-albăstruie ieşea la iveală prin pielea aurie.

— Unde este asta? întrebă el.

Azadeh îi explicase, foarte conştientă de felul cum arătau. Erikki cu bandajul murdar şi plin de sânge de la braţ şi cu plasturele pe urechea sfâşiată, ea cu părul ciufulit şi năclăit, cu hainele şi faţa murdare. În spatele ei, cele două Huey continuau să se rotească. Sergentul le privise foarte gânditor.

— Dar cum de îndrăznesc să trimită după voi avioane de vânătoare şi elicoptere în spaţiul nostru aerian?

— Voia lui Allah, effendi sergent. Mi-e teamă că de cealaltă parte a frontierei se petrec acum multe lucruri ciudate.

— Ce se întâmplă dincolo de graniţă?

Sergentul le făcuse semn celorlalţi poliţişti să se ducă spre elicopterul lui Erikki şi ascultase cu atenţie. Cei trei poliţişti se apropiaseră agale şi se zgâiseră în carlingă – urme de gloanţe, sânge închegat şi instrumente distruse. Unul din ei deschisese uşa cabinei. Mai multe arme automate. Şi încă şi mai multe găuri de gloanţe.

— Domnule sergent!

Sergentul auzise, dar aşteptase politicos până când Azadeh terminase de povestit. Sătenii ascultaseră cu gura căscată şi cu ochii cât cepele – nu se vedea nici urmă de feregea sau de chador. Apoi sergentul le făcuse semn către colibele primitive ale satului.

— Vă rog să aşteptaţi acolo, la umbră.

Era o zi rece, tot ţinutul era acoperit de zăpadă şi soarele strălucea puternic. Sergentul examinase pe îndelete cabina şi carlinga. Apucase apoi kukri-ul, îl scosese pe jumătate din teacă şi îl împinsese la loc. Apoi le făcuse semn lui Erikki şi lui Azadeh să se apropie.

— Cum explicaţi prezenţa armelor, effendi?

Azadeh tradusese stânjenită întrebarea pentru Erikki.

— Spune-le că au fost părăsite în elicopterul meu de nomazii care au încercat să mă deturneze.

— A, nomazi? Mă miră faptul că nişte nomazi v-au lăsat să fugiţi cu o asemenea avere. Cum îmi puteţi explica asta?

— Spune-le că au fost ucişi de loialişti şi eu am scăpat din învălmăşeală.

— Loialişti, effendi? Ce fel de loialişti?

— Poliţia. Poliţia din Tabriz, spusese Erikki, tot mai conştient şi îngrijorat de faptul că fiecare întrebare îi făcea să se afunde tot mai mult în nisipurile mişcătoare.

— Întreabă-l dacă pot să dau un telefon, Azadeh.

— Telefon? Desigur. La timpul potrivit.

Sergentul studiase o clipă aparatele iraniene care continuau să descrie cercuri. Apoi întorsese ochii căprui şi duri spre Erikki:

— Mă bucur că poliţiştii au fost loiali. Poliţia are datoria, faţă de stat şi de popor, să impună respectarea legii. Deţinerea de arme şi folosirea lor este împotriva legii. A fugi de poliţie când deţii arme este un delict, nu-i aşa?

— Da, dar noi nu suntem deţinători de arme şi nu fugim de poliţia care încearcă să aplice legea, spusese Azadeh, încă şi mai înspăimântată acum. Graniţa era atât de aproape, mult prea aproape. Pentru ea, ultima parte a evadării lor fusese înfricoşătoare. Evident că Hakim alertase toată zona de graniţă. Nimeni altcineva nu avea puterea să organizeze o interceptare atât de rapidă, atât la sol, cât şi în aer.

— Sunteţi înarmat? întrebase politicos sergentul.

— Numai cu un cuţit.

— Puteţi să mi-l daţi? Sergentul întinsese mâna şi îl luase. Vă rog să mă urmaţi, adăugase el.

Se duseseră spre postul de poliţie, o clădire mică cu celule şi câteva birouri, lângă moscheea din mica piaţă a satului.

— În ultimele luni au trecut pe aici fel de fel de refugiaţi: iranieni, englezi, europeni, americani, mulţi azerbaidjeni, foarte mulţi, dar niciun sovietic.

Râsese singur de gluma lui.

— Mulţi refugiaţi. Bogaţi, săraci, buni, răi, printre ei au fost şi mulţi criminali. Unii dintre ei au fost

trimişi înapoi, alţii şi-au continuat drumul. Insha'Allah! Vă rog să aşteptaţi aici.

Nu era o celulă, ci o încăpere cu câteva scaune şi o masă, cu ferestrele zăbrelite, cu multe muşte şi fără nicio posibilitate de ieşire.

— Acum am putea primi ceva de mâncare şi să dăm un telefon, vă rog? întrebase Azadeh. Putem să plătim.

— Am să comand mâncare pentru dumneavoastră la hotelul de aici. Mâncarea este foarte bună şi nu prea scumpă.

— Soţul meu întreabă dacă poate să folosească telefonul, va rog?

— Desigur – la timpul potrivit.

Asta se întâmplase de dimineaţă, iar acum era după-amiază târziu. Între timp, mâncarea sosise: orez, friptură de miel la tavă, pâine ţărănească şi cafea turcească. Azadeh plătise cu riali şi nu fusese încărcată la socoteală. Sergentul le îngăduise să folosească groapa urât mirositoare din closetul turcesc şi să ia apă dintr-un vechi rezervor, ca să pună într-un lighean şi să se spele. Nu existau niciun fel de medicamente în sat, în afară de tinctură de iod. Erikki îşi curăţase rănile cum putuse mai bine, scrâşnind din dinţi de durere. Se simţea încă foarte epuizat şi slăbit. Apoi, cu Azadeh alături, se aşezase pe un scaun, cu picioarele ridicate pe un altul, şi aţipise. Din când în când, uşa se deschidea şi câte un poliţist băga capul înăuntru, apoi pleca.

— Nemernicii, mârâi Erikki. Unde naiba îşi închipuie că am putea fugi?

Azadeh îl liniştise şi stătuse alături de el şi îşi închisese propria spaimă adânc în suflet, în spatele unei uşi de oţel. Trebuie să am grijă de el, îşi spusese ea de nenumărate ori, iarăşi şi iarăşi. Se simţea mult mai bine acum, după ce se pieptănase, se spălase pe faţă şi îşi pusese puloverul de caşmir. Prin uşă se auzeau discuţii purtate în şoaptă, din când în când suna câte un telefon, maşini mici şi camioane treceau huruind pe şosea de la şi spre frontieră. Oboseala o învinse şi adormi profund. Dar visă urât: zgomote de motoare, schimburi de focuri, Hakim călare pe un cal cazac năpustindu-se spre ei, atât ea, cât şi Erikki erau

îngropaţi în pământ până la gât, copitele cailor treceau la câţiva milimetri de ei, alergând spre frontieră, care era o suprafaţă imensă plină cu valuri de sârmă ghimpată, falsul mullah Mahmud şi măcelarul apărură brusc printre ei şi…

Uşa se deschise. Amândoi se treziră, luaţi prin surprindere. În faţa lor se afla un maior într-o uniformă impecabilă, flancat de un sergent şi de un alt poliţist. Era un bărbat înalt, cu chipul dur.

— Documentele dumneavoastră, vă rog, îi spuse el lui Azadeh.

— Le-am… le-am dat sergentului, effendi maior.

— I-aţi dat paşaportul finlandez. Documentele iraniene, vă rog.

Maiorul întinse mâna. Azadeh se mişcă prea încet. Imediat sergentul făcu un pas înainte, îi smulse poşeta şi îi răsturnă conţinutul pe masă. În acelaşi timp, celălalt poliţist se îndreptă spre Erikki cu revolverul în mână şi îi făcu semn să se retragă într-un colţ, cu spatele lipit de perete. Maiorul şterse cu mâna un scaun şi se aşeză, luă cartea de identitate iraniană a lui Azadeh de la sergent, o examină cu atenţie, apoi privi la obiectele de pe masă. Deschise săculeţul cu bijuterii şi făcu ochii mari.

— De unde le aveţi pe astea?

— Sunt ale mele. Moştenite de la părinţii mei.

Azadeh era înspăimântată, fiindcă nu-şi putea da seama cât de multe ştia maiorul şi mai remarcase şi felul în care omul o cercetase cu privirea. Şi Erikki remarcase.

— Soţul meu ar dori să dea un telefon…

— La timpul potrivit. Vi s-a mai spus lucrul acesta de mai multe ori. La timpul potrivit înseamnă la timpul potrivit.

Maiorul închise săculeţul şi îl puse pe masă, în faţa lui. Ochii lui se lipiră de sânii lui Azadeh.

— Soţul tău nu vorbeşte turceşte?

— Nu, nu vorbeşte, effendi maior.

Ofiţerul se întoarse spre Erikki şi spuse într-o engleză corectă:

— S-a emis un mandat de arestare împotriva dumitale de la Tabriz. Eşti acuzat de tentativă de

asasinare şi de răpire.

Azadeh păli şi Erikki încercă să-şi stăpânească panica cum putu mai bine.

— De răpirea cui, domnule?

O sclipire de iritare trecu prin ochii maiorului.

— Nu mai încerca să te joci cu mine. De răpirea acestei doamne, Azadeh, sora hanului Hakim, hanul Gorgonilor.

— Este soţia mea. Cum poate un soţ să…

— Ştiu că este soţia dumitale şi, pe Allah, ar fi mai bine să-mi spui adevărul. În mandatul de arestare se spune că ai răpit-o împotriva voinţei sale şi că ai fugit cu un elicopter iranian. Azadeh dădu să răspundă, dar maiorul o opri scurt:

— L-am întrebat pe el, nu pe dumneata!

— A fost fără consimţământul ei, iar elicopterul este englezesc, nu iranian.

Maiorul rămase un timp cu privirea aţintită asupra lui, apoi se întoarse spre Azadeh:

— Ei bine?

— A… a fost fără consimţământul meu… Cuvintele rămaseră suspendate în aer.

— De ce?

Azadeh simţea că i se face rău. O durea capul şi era disperată. Poliţia turcă era recunoscută pentru inflexibilitatea ei, pentru puterea deosebită şi brutalitatea ei.

— Vă rog, effendi maior, putem discuta în particular, să vă explic în particular?

— Discutăm în particular chiar în momentul de faţă, doamnă, spuse scurt maiorul, sesizând spaima femeii şi apreciindu-i frumuseţea, apoi adăugă: Discutând în englezeşte, vorbim în particular. Ei bine?

Alegându-şi cu grijă cuvintele, Azadeh îi povesti despre jurământul făcut lui Abdollah Han şi despre Hakim şi dilema ei, imposibilitatea de a pleca, dar şi de a rămâne, şi cum Erikki, din propria lui voinţă şi cu înţelepciunea sa, tăiase nodul gordian. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Da, a fost fără consimţământul meu, dar a fost, într-un fel, cu consimţământul fratelui meu, care l-a ajutat pe Er…

— Dacă a fost cu ajutorul lui Hakim Han, atunci de ce a pus această recompensă uriaşă pe capul lui, viu sau mort? întrebă maiorul, fără să creadă ce-i spusese ea. Şi de ce a emis mandatul de arestare în numele lui, cerând extrădarea imediată?

Azadeh fu atât de şocată, încât mai că leşină. Fără să-şi dea seama ce face, Erikki dădu să se apropie de ea, dar revolverul îl apăsă în abdomen.

— Voiam numai s-o ajut! şopti el.

— Atunci stai la locul dumitale.

Ofiţerul spuse în turceşte:

— Să nu-l omori. Apoi rosti în engleză: Ei bine, doamnă Azadeh? De ce?

Azadeh nu putea răspunde. Gura i se mişca, dar nu se auzea niciun sunet. Erikki răspunse în locul ei:

— Ce altceva putea face un han? Este vorba de onoarea hanului, de cinstea obrazului său. În mod public, aşa trebuia să procedeze, indiferent ce gândeşte sau face în particular.

— Poate, dar nu aşa de repede, nu, nu, nu aşa de repede, nu alertând avioane de vânătoare şi elicoptere – de ce să fi făcut aşa ceva dacă voia să vă lase să fugiţi? Este un adevărat miracol că nu aţi fost doborâţi, cu toate găurile alea de gloanţe din aparat. Mie îmi sună ca o înşiruire de minciuni – probabil că este atât de înfricoşată de dumneata că e în stare să spună orice. Acum, în legătură cu aşa-zisa dumitale evadare de la palat – povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat.

Neputincios, Erikki îi povesti totul. Nu mai e nimic de făcut, îşi zise el. Spune-i adevărul şi păstrează-ţi speranţa. Se concentra acum mai mult asupra lui Azadeh, văzând-o cuprinsă de groază – bineînţeles că aşa trebuia să acţioneze Hakim, viu sau mort, nu tot sângele tatălui lor curgea şi în vinele lui?

— Şi armele?

Erikki povesti încă o dată cum fusese silit să zboare cu indivizii de la KGB, povesti despre şeicul Baiazid, despre răpire şi despre răscumpărare, apoi despre atacul împotriva palatului, cum îi dusese după aceea înapoi şi ei îşi încălcaseră jurământul şi cum fusese nevoit să-i ucidă.

— Câţi erau?

— Nu-mi amintesc exact, poate vreo jumătate de duzină, poate mai mulţi.

— Îţi place să ucizi, nu-i aşa?

— Nu, domnule maior, urăsc omorul, dar, vă rog să ne credeţi, am fost prinşi într-o cursă fără voia noastră. Tot ce dorim este să ni se dea drumul să plecăm, să-mi daţi voie să telefonez la ambasada noastră… pot garanta pentru noi… nu reprezentăm niciun fel de primejdie pentru nimeni.

Maiorul îi aruncă o singură privire.

— Nu te cred. Povestea dumitale este prea cusută cu aţă albă. Eşti căutat pentru răpire de persoană şi pentru încercare de asasinat. Te rog să mergi cu sergentul, spuse el şi repetă ordinul în turceşte.

Erikki nu se clinti din loc. Cu pumnii încleştaţi, era gata să explodeze. Imediat, pistolul sergentului se îndreptă spre el, ceilalţi doi poliţişti se apropiară şi ei şi maiorul spuse foarte dur:

— În această ţară, este un delict deosebit de grav să nesocoteşti ordinele poliţiei. Du-te cu sergentul! Du-te cu el!

Azadeh încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Erikki dădu la o parte mâna sergentului, îşi stăpâni furia neputincioasă şi încercă să zâmbească pentru a o încuraja.

— Foarte bine, murmură el şi îl urmă pe sergent.

Azadeh era acum aproape copleşită de panică şi groază. Îi tremurau mâinile şi genunchii, dar dorea foarte mult să rămână în picioare, să pară înaltă, deşi ştia că este lipsită de apărare, iar maiorul şedea în faţa ei şi o examina cu privirea. În încăpere nu mai erau decât ei doi. Insha'Allah, îşi spuse ea şi se uită la el cu o privire plină de ură.

— Nu ai de ce te teme, spuse el, aruncându-i o privire curioasă. Apoi se întinse şi luă săculeţul cu bijuterii. Am să-l pun în siguranţă, zise el încet şi porni spre uşă, o închise în urma lui şi o luă în jos, pe coridor.

Celula din capăt era mică şi murdară, semănând mai degrabă cu o cuşcă decât cu o cameră; avea un pat, zăbrele la fereastra mică, lanţuri fixate în perete cu un cârlig uriaş şi o găleată urât mirositoare într-un colţ.

Sergentul trânti uşa şi o zăvorî în urma lui Erikki. Printre zăbrelele ferestruicii, maiorul îi spuse:

— Ţine minte… „confortul” doamnei Azadeh depinde de docilitatea dumitale.

Maiorul plecă. Rămas singur, Erikki începu să cerceteze cuşca, examinând uşa, încuietoarea, zăbrelele, podeaua, tavanul, pereţii, lanţurile, încercând să găsească o ieşire.

La hotel „Oasis”, Al Shargaz, ora 23:52. Telefonul sună strident în întuneric, smulgându-l pe Gavallan dintr-un somn adânc. Se întinse pipăind după aparat şi aprinse lampa de pe noptieră.

— Alo?

— Bună, Andrew, aici Roger Newbury. Îmi pare rău că telefonez aşa de târziu, dar…

— O, nu face nimic, ţi-am lăsat vorbă să mă suni până la miezul nopţii.

— Bine. Cum naiba ai reuşit, nu ştiu – şi îmi pare rău că trebuie să-ţi dau şi veşti proaste o dată cu cele bune, dar tocmai am primit un telex de la Henley, din Tabriz.

Somnul îi dispăru lui Gavallan într-o clipă.

— Necazuri?

— Mi-e teamă că da. Pare destul de bizar, dar iată ce spune.

Se auzi foşnet de hârtii, apoi vocea lui Newbury:

— Henley spune: „Am auzit că ieri a avut loc un fel de atac, ieri sau noaptea trecută, împotriva lui Hakim Han, şi se presupune că a fost implicat şi căpitanul Yokkonen. Noaptea trecută a zburat peste frontiera turcă cu elicopterul său, luând-o cu el şi pe soţia sa, Azadeh, împotriva voinţei acesteia. În numele lui Hakim Han a fost emis un mandat de arestare pentru încercare de asasinat şi răpire de persoană. Se dau lupte grele la Tabriz între facţiunile rivale, motiv pentru care nu se poate raporta situaţia foarte exact. Vă vom trimite alte amănunte de cum vom fi în posesia lor”. Asta e tot. Uluitor, nu?

Tăcere.

— Andrew, mă auzi?

— Da… da, numai că… eu… ăăă, încerc să-mi adun gândurile. Nu există nicio şansă să fie vreo greşeală la mijloc?

— Mă îndoiesc. Am trimis un semnal urgent pentru un plus de detalii. Am putea să aflăm ceva mâine dimineaţă. Îţi sugerez să iei legătura cu ambasadorul finlandez de la Londra, să-l alertezi. Telefonul ambasadei este 01-766-8888. Îmi pare rău. Noapte bună.

Gavallan îi mulţumi şi puse receptorul în furcă, năucit.

DUMINICĂ
Capitolul 28

În satul turcesc, ora 10:20. Azadeh se trezi, tresărind speriată din somn. O clipă, nu-şi putu aminti unde se află, apoi, treptat, luă cunoştinţă de încăperea în care se găsea – mică, prăpădită, cu două ferestre, cu o saltea de paie pe patul tare, cu cearşafuri curate, dar aspre – şi îşi aminti că era în hotelul din sat şi că în seara precedentă, în ciuda protestelor ei şi a faptului că nu voia să-l părăsească pe Erikki, fusese escortată aici de maior şi de un poliţist. Maiorul înlăturase toate scuzele ei fără nicio ezitare şi insistase să ia masa împreună cu ea în micul restaurant care se golise instantaneu în momentul în care intraseră ei.

— Trebuie neapărat să mănânci ceva dacă doreşti să-ţi recapeţi forţele. Te rog să stai jos. Voi comanda ceea ce mănânci dumneata şi pentru soţul dumitale şi îi voi trimite. Aşa îţi convine?

— Da, vă rog, răspunse ea tot în turceşte şi se aşeză, înţelegând şi ameninţarea implicită. Simţi cum i se strânge gâtlejul. Pot să plătesc pentru mâncare.

Buzele lui pline fură iluminate de umbra unui zâmbet.

— Cum doreşti.

— Mulţumesc, effendi maior. Când vom putea pleca – soţul meu şi cu mine, vă rog?

— Asta vom discuta mâine, nu astăzi. Făcu semn poliţistului să stea de pază la uşă. Acum vom vorbi englezeşte, spuse el şi îi oferi tabachera de argint.

— Nu, mulţumesc, nu fumez. Când pot să-mi primesc înapoi bijuteriile, vă rog, effendi maior?

Maiorul îşi alese o ţigară şi începu să o bată de tabacheră cu un capăt, privind-b cu atenţie pe Azadeh.

— Imediat ce veţi fi în siguranţă. Numele meu este Abdul Ikail. Sunt cu serviciul la Van şi răspund de toată această regiune, până la frontieră.

Aprinse bricheta şi dădu fumul afară din plămâni fără să-şi ia ochii de la ea.

— Aţi mai fost aici, la Van?

— Nu, niciodată.

— Este o mică localitate adormită. Adică a fost, se corectă el, înainte de revoluţia dumneavoastră, deşi la frontieră au fost întotdeauna greutăţi.

Mai trase o dată adânc din ţigară.

— Fel de fel de indivizi, şi de o parte şi de alta, vor să treacă graniţa legal sau ilegal. Contrabandişti, traficanţi de droguri, de arme, hoţi, borfaşi, toată pleava societăţii pe care vi-o puteţi imagina.

Vorbea nonşalant şi îşi sublinia cuvintele cu rotocoale de fum. Aerul din încăperea mică era greu şi mirosea a mâncare învechită şi a tutun acru. Azadeh era cuprinsă de cele mai negre presimţiri. Degetele ei începuseră să se joace cu cureluşa poşetei de umăr.

— Aţi fost vreodată la Istanbul? întrebă el.

— Da, da, o singură dată. Am stat câteva zile, pe când eram mică. Am fost cu tatăl meu, care avea nişte afaceri acolo, şi apoi m-a urcat în avion şi m-a trimis la şcoală în Elveţia.

— N-am fost niciodată în Elveţia. Am fost o dată la Roma, într-un concediu, şi la Bonn, la un curs de poliţie, apoi la alt curs la Londra, dar niciodată în Elveţia.

Mai fumă câteva clipe în tăcere, dus pe gânduri, apoi strivi ţigara în scrumiera ciobită şi făcu un semn către patronul hotelului, care stătea supus lângă uşă, aşteptând să ia comanda.

Mâncarea era primitivă, dar bună şi servită cu o mare, infinită şi înspăimântată umilinţă, ceea ce avu darul să o neliniştească şi mai mult. Era evident că satul nu era obişnuit cu o prezenţă atât de augustă.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, doamnă Azadeh, nu sunteţi în pericol, îi spuse el ca şi când i-ar fi ghicit gândurile. Dimpotrivă. Sunt fericit că am ocazia să stau de vorbă cu dumneavoastră. Rareori se întâmplă să treacă pe aici… o… o persoană atât de remarcabilă ca dumneavoastră.

Pe tot parcursul mesei, îi puse fel de fel de întrebări, răbdător şi politicos, despre Azerbaidjan şi despre Hakim Han, îi dădu foarte puţine informaţii, refuzând să discute despre Erikki sau despre ceea ce urma să se întâmple.

— Ce va fi va fi. Vă rog să-mi spuneţi încă o dată povestea dumneavoastră.

— V-am… v-am mai spus-o, effendi maior. Este adevărul, nu e nicio poveste. V-am spus adevărul, şi soţul meu la fel.

— Bineînţeles, admise el, mâncând cu poftă, vă rog să mi-l mai spuneţi încă o dată.

Azadeh se conformă, înspăimântată, căci îi vedea dorinţa din priviri, deşi era foarte politicos şi circumspect.

— Acesta este adevărul, spuse ea, abia atingându-se de mâncarea din faţa ei, fiindcă îi pierise pofta de mâncare. Nu am comis niciun fel de crimă, soţul meu n-a făcut altceva decât să mă apere pe mine şi să se apere pe sine însuşi, acesta este adevărul, jur în faţa lui Allah.

— Din păcate, Allah nu poate depune mărturie pentru dumneavoastră. Bineînţeles, în cazul dumneavoastră, accept ceea ce spuneţi ca fiind ceea ce credeţi. Din fericire, noi, cei de aici, ţinem mai mult la lumea pământească, nu suntem fundamentalişti, între Islam şi stat este o separaţie netă, nu există oameni care să se autointituleze intermediari între noi şi Allah şi suntem fanatici numai când se pune problema să ne păstrăm modul de viaţă aşa cum ni-l dorim – şi nu lăsăm să ni se bage pe gât convingerile şi credinţele altor popoare.

Se opri, ascultând cu atenţie. În timp ce veniseră pe jos până aici în lumina crepusculară, auziseră focuri de armă undeva în depărtare şi explozii de aruncătoare. Acum, în liniştea care domnea în restaurant, se auziră alte focuri.

— Probabil că sunt kurzii care îşi apără locuinţele din munţi. Se strâmbă cu o expresie de dezgust. Am auzit că Khomeini a trimis armata voastră, Gărzile Verzi, împotriva lor.

— Înseamnă că se face o nouă greşeală, spuse ea. Aşa susţine fratele meu.

— Sunt de acord. Şi eu sunt kurd.

Abdul Ikail se ridică.

— Un poliţist va sta la uşa dumitale toată noaptea. Pentru protecţia dumitale, spuse el cu acelaşi zâmbet

abia schiţat care o tulbura foarte tare pe Azadeh. Pentru protecţia dumitale. Te rog să rămâi la dumneata în cameră până… până când voi trimite după dumneata sau voi veni eu însumi. Obedienţa dumitale este spre folosul soţului dumitale. Noapte bună.

Intrase astfel în camera care i se dăduse şi, văzând că nu există nici cheie, nici zăvor la uşă, proptise un scaun sub clanţă. În cameră era frig, apa din cană ca gheaţa. Se spălă şi se şterse, apoi se rugă, adăugând o rugăciune specială şi pentru Erikki, şi se aşeză pe pat.

Scoase afară cu mare grijă acul de pălărie din oţel, lung de cincisprezece centimetri, care fusese ascuns în cureaua poşetei sale de umăr, şi îl studie timp de o secundă. Vârful era ascuţit ca al oricărui ac de cusut, capul mic, dar suficient de mare pentru a putea fi bine ţinut în mână în vederea unei lovituri. Îl strecură sub pernă, aşa cum îi arătase Ross.

— În felul acesta nu există nicio primejdie pentru tine, îi spusese el zâmbind, un adversar nu-l poate observa, iar tu poţi să pui uşor mâna pe el. O tânără atât de frumoasă ca tine trebuie să fie întotdeauna înarmată, pentru orice eventualitate.

— Oh, Johnny, dar n-am să fiu niciodată în stare să… să…

— Ba ai să fii dacă va fi nevoie şi trebuie să fii pregătită pentru o astfel de situaţie. Atât timp cât eşti înarmată şi ştii cum să foloseşti arma, indiferent despre ce este vorba, dacă accepţi ideea că trebuie să te aperi, atunci n-o să-ţi fie frică niciodată, absolut niciodată.

În timpul acelor luni minunate din Elveţia o învăţase cum să-l folosească.

— Numai doi-trei centimetri în locul potrivit şi este suficient, mai mult decât suficient.

De atunci îl purtase întotdeauna la ea, dar nu fusese niciodată nevoită să-l folosească, nici măcar în sat. Satul! Lasă-l acum în pace!

Degetele ei pipăiră capul armei. Poate la noapte, îşi spuse ea. Insha'Allah! Dar ce o să se întâmple cu Erikki? Insha'Allah! Atunci îşi aminti că Erikki îi spusese: „Insha'Allah! E minunat, Azadeh, şi un pretext cum nu se poate mai bun, dar indiferent care ar

fi numele lui Dumnezeu, are şi el nevoie din când în când de câte o mână de ajutor de pe pământ”.

Da. Îţi promit că sunt pregătită, Erikki. Mâine e mâine şi am să te ajut, iubitul meu, am să te scot eu cumva de-acolo.

Ceva mai liniştită, suflă şi stinse lumânarea, se ghemui sub pături, îmbrăcată cu puloverul şi cu pantalonii de schi. Lumina lunii pătrundea prin fereastră. Curând, se încălzi şi căldura, oboseala şi tinereţea o făcură să se cufunde într-un somn fără visuri.

În timpul nopţii se trezi brusc la un moment dat. Clanţa uşii se mişca încet. Mâna i se duse imediat spre acul de pălărie şi rămase nemişcată, cu ochii pe uşă. Clanţa apăsată ajunsese la limită, uşa se mişcă puţin, dar nu cedă, fiind ţinută de scaunul proptit în ea şi care acum scârţâi sub greutatea apăsării. În clipa următoare, clanţa reveni la poziţia iniţială. Din nou linişte. Clanţa nu se mai mişcă. Azadeh zâmbi în sinea ei. Tot Johnny îi arătase cum să fixeze scaunul. Ah, dragul meu, sper să găseşti fericirea pe care o cauţi, îşi zise ea şi adormi din nou, cu faţa spre uşă.

Acum era trează, odihnită şi ştia că e mult mai puternică decât ieri, mai pregătită pentru bătălia care avea să înceapă în curând. Da, pe Allah, îşi zise ea, întrebându-se ce oare o trezise din somn. Zgomotele circulaţiei şi strigătele vânzătorilor ambulanţi din stradă? Nu, nu asta. Apoi se auzi din nou o bătaie în uşă.

— Cine e?

— Maiorul Ikail.

— Un moment, vă rog.

Azadeh îşi trase cizmele în picioare, îşi aranjă puloverul şi părul. Desfăcu uşor şi cu îndemânare scaunul.

— Bună dimineaţa, effendi maior!

Acesta privi amuzat spre scaun.

— Ai fost foarte înţeleaptă când ai proptit uşa. Să n-o mai faci – fără permisiunea mea! Apoi o cercetă cu privirea. Pari odihnită. Bine. Am comandat cafea şi pâine proaspătă. Ce altceva ai mai dori?

— Să fim lăsaţi să plecăm, soţul meu şi cu mine.

— Aşa?

Maiorul intră în cameră şi închise uşa. Luă un scaun şi se aşeză cu spatele spre soarele care pătrundea prin fereastră.

— Cu cooperarea dumitale, treaba asta se poate aranja.

Când intrase el în cameră, Azadeh se retrăsese fără ostentaţie şi acum se aşeză pe marginea patului, cu mâna la câţiva centimetri de pernă.

— Ce fel de cooperare, effendi maior?

— Ar fi mai înţelept să nu ne înfruntăm, spuse el pe un ton ciudat. Dacă eşti de acord să cooperezi şi să te înapoiezi la Tabriz de bunăvoie, în seara asta, soţul dumitale va rămâne în custodie noaptea asta şi mâine va fi trimis la Istanbul.

Azadeh se auzi repetând:

— Trimis la Istanbul… unde?

— Mai întâi la închisoare – pentru a fi în siguranţă, unde ambasadorul lui va putea să-l vadă şi să stea de vorbă cu el şi, dacă va fi voia lui Allah, va fi eliberat.

— De ce să fie trimis la închisoare, n-a făcut nimic rău…

— Pe capul lui s-a pus o mare recompensă. Viu sau mort. Maiorul zâmbi subţire. Are nevoie de protecţie – sunt zeci de conaţionali de-ai dumneavoastră prin preajmă, în satul acesta şi în altele, care mor de foame. Nu crezi că şi dumneata ai nevoie de protecţie? Nu crezi că ai fi o victimă numai bună de răpit – căci hanul ar fi imediat gata să-şi răscumpere sora pe o sumă considerabilă. Ce zici?

— Sunt gata să mă întorc înapoi dacă asta îi va fi de folos soţului meu, spuse ea imediat. Dar dacă mă întorc, ce… ce garanţie am că soţul meu va fi protejat şi trimis la Istanbul, effendi maior?

— Niciuna. Se ridică în picioare drept în faţa ei. Alternativa este următoarea: dacă eşti de acord să cooperezi de bunăvoie, vei fi trimisă la frontieră astăzi, iar el… el va trebui să accepte riscurile.

Azadeh nu se ridică şi nu-şi îndepărtă mâna de lângă pernă. Nici nu ridică privirea spre el. „Aş fi gata să fac lucrul ăsta, dar, dacă eu plec, Erikki rămâne complet lipsit de apărare. Să cooperez? Oare asta

înseamnă că trebuie să mă culc cu bărbatul acesta de bunăvoie?”

— Cum trebuie să cooperez eu? Ce doriţi să fac? întrebă ea furioasă că vocea îi suna mai timid decât înainte.

Maiorul râse scurt şi spuse cu un zâmbet sardonic:

— Să faci ceea ce le vine foarte greu tuturor femeilor să facă: să fii ascultătoare, să faci ceea ce ţi se spune fără să crâcneşti şi să încetezi să mai faci pe deşteapta.

Se întoarse pe călcâie.

— Ai să rămâi aici, la hotel. Am să mă întorc mai târziu, sper că până atunci vei fi pregătită… să-mi dai un răspuns corect.

Închise uşa în urma lui.

„Dacă încearcă să mă forţeze, am să-l ucid, îşi zise ea. Nu pot să mă culc cu el – soţul meu nu mă va ierta niciodată, şi nici eu nu mi-aş ierta, cu atât mai mult cu cât amândoi ştim că acest act nu va garanta nici libertatea lui, nici pe a mea şi, chiar dacă ar fi aşa, n-ar mai putea trăi ştiind acest lucru şi ar încerca să se răzbune. Şi nici eu n-aş mai putea trăi în pace cu conştiinţa mea.”

Azadeh se ridică, se duse la fereastră şi se uită la satul care forfotea acum de lume şi la munţii acoperiţi de zăpadă din jurul lui. Graniţa era acolo, aşa de aproape!

— Singura ta şansă, Erikki, este ca eu să mă întorc, murmură ea. Dar nu pot, nu pot decât cu aprobarea maiorului, şi chiar şi atunci…

La postul de politie, ora 11:58. Smucit de pumnii puternici ai lui Erikki, capătul de jos al barei de fier din centru de la fereastră ieşi din betonul pervazului, făcând şi puţin moloz în jur. Erikki o împinse repede la loc, în gaura ei, adună cu grijă tot molozul şi îl puse la loc cât mai bine. Se duse apoi să privească pe uşa celulei de-a lungul coridorului. Nu se vedea nimeni. Lucrase la bara asta cam toată noaptea ca un câine luptându-se cu osul preferat. Avea acum o armă şi o pârghie pentru a îndoi şi celelalte bare.

„Asta o să-mi ia cam o jumătate de oră, nu mai mult”, îşi zise el satisfăcut şi se aşeză din nou pe pat. După ce îi adusese de mâncare seara trecută, poliţistul îl lăsase singur, bizuindu-se pe trăinicia celulei lor. În dimineaţa aceasta îi aduseseră o cafea cu gust neplăcut şi o bucată de pâine mucegăită şi se uitaseră la el cu gura căscată, fără să priceapă nimic, când îi întrebase unde este soţia lui şi maiorul. Nu ştia cum se spune în turceşte maior şi nici nu ştia numele ofiţerului, dar când dusese mâinile la revere, mimând gradul ofiţerului, oamenii înţeleseseră, însă se mulţumiseră să ridice din umeri şi să-i spună altceva în turceşte. Fireşte, nici Erikki nu înţelesese nimic, iar oamenii plecaseră. Sergentul nu mai apăruse după aceea.

„Fiecare din noi ştie ce are de făcut, îşi spuse el, şi eu, şi Azadeh, fiecare dintre noi poate risca, nu există niciun Dumnezeu care să-l poată ajuta pe cel care se atinge de ea atât timp cât sunt eu în viaţă. Jur.”

Uşa de la celălalt capăt al coridorului se deschise şi maiorul se îndreptă spre el.

— Bună dimineaţa, spuse ofiţerul, strâmbând din nas din cauza mirosului îngrozitor.

— Bună dimineaţa, domnule maior. Unde este soţia mea, vă rog, şi când aveţi intenţia să ne lăsaţi să plecăm?

— Soţia dumitale este în sat, s-a odihnit, este în siguranţă. Am avut eu însumi grijă de asta.

Maiorul îl examină gânditor cu privirea, observă murdăria de pe mâinile lui, aruncă o privire rapidă spre încuietoarea celulei, spre barele de la fereastră, spre podea şi spre plafon.

— Siguranţa şi tratamentul de care se va bucura ea depind de dumneata, înţelegi?

— Da, da, înţeleg. Şi vă consider răspunzător de soarta ei, în calitatea dumneavoastră de ofiţer superior.

Maiorul izbucni în râs.

— Foarte bine, spuse el sardonic, apoi zâmbetul îi pieri brusc. Se pare că ar fi mai bine să evităm o confruntare. Dacă eşti dispus să cooperezi, ai să rămâi la noapte aici, iar mâine am să te trimit sub pază la Istanbul – unde ambasadorul dumitale poate să te vadă dacă doreşte – ca să compari în faţa tribunalului pentru

a răspunde de crimele de care eşti acuzat sau pentru a fi extrădat.

Erikki alungă cu un gest al mâinii toate problemele lui.

— Am adus-o aici pe soţia mea împotriva voinţei ei. Ea nu a făcut nimic rău, trebuie să se ducă acasă. Puteţi să-i oferiţi o escortă?

Maiorul îl privi atent.

— Asta depinde de cooperarea dumitale.

— Am să-i cer să se întoarcă. Am să insist, dacă asta vreţi să spuneţi.

— Poate fi trimisă înapoi, spuse maiorul, o, da, bineînţeles. Dar s-ar putea ca pe drumul spre frontieră sau chiar din hotel să fie „răpită” din nou, de astă dată de bandiţi, de bandiţii iranieni, cei foarte, foarte răi, care ar putea s-o ţină în munţi o lună sau două şi, în cele din urmă, să-i ceară hanului o răscumpărare, adăugă el ca să-l aţâţe.

Erikki era pământiu la faţă.

— Ce vreţi să fac?

— Nu departe de aici se află linia de cale ferată. Diseară am putea să te ducem pe ascuns până acolo şi să ajungi apoi cu bine până la Istanbul. Acuzaţiile împotriva dumitale pot fi şterse. Ţi s-ar putea da o slujbă bună, fie ca să zbori, fie să-i antrenezi pe piloţii noştri timp de doi ani. În schimb, vei fi de acord să devii agent secret pentru noi, să ne dai informaţii despre Azerbaidjan şi mai ales despre sovieticul acela, Mîztrîk, despre Hakim Han, despre felul în care trăieşte şi unde locuieşte, cum se poate intra în palatul lui şi altele.

— Şi ce se va întâmpla cu soţia mea?

— Va rămâne la Van ca ostatică, pentru ca dumneata să te comporţi cum trebuie… timp de o lună sau două. Apoi poate veni la dumneata, indiferent unde te afli.

— Cu condiţia să fie escortată chiar astăzi la Hakim Han şi să mi se aducă dovada că este teafără şi în siguranţă, fac ceea ce îmi cereţi.

— Eşti sau nu de acord? întrebă maiorul nerăbdător. N-am venit aici să mă tocmesc cu dumneata.

— Vă rog, ea nu are nicio legătură cu niciuna din crimele mele. Vă rog, lăsaţi-o să plece.

— Crezi că suntem tâmpiţi? Eşti sau nu de acord?

— Da! Dar mai întâi vreau s-o ştiu pe ea în siguranţă. Mai întâi asta!

— Poate că vrei s-o vezi mai întâi violată! Poate că asta vrei mai întâi!

Erikki se repezi spre el printre barele de la uşă şi toată celula se zgudui sub impactul trupului său. Dar maiorul stătea acolo, suficient de departe, şi râdea de mâna uriaşă care încerca neputincioasă să-l înşface. Calculase perfect distanţa şi avea prea multă experienţă ca să se lase luat prin surprindere. Ştia foarte bine cum să zădărască, să ameninţe şi să ispitească, cum să exagereze şi să se folosească de chiar spaimele prizonierului, cum să răstălmăcească adevărurile, cum să străpungă reţeaua de minciuni inevitabile şi de adevăruri spuse numai pe jumătate – cum să ajungă apoi la adevărul adevărat.

Superiorii lui îi dăduseră mână liberă să ia orice decizie în privinţa lor. Acum hotărâse. Fără să se grăbească, scoase revolverul şi îl îndreptă spre faţa lui Erikki. Ridică piedica. Erikki nu se dădu înapoi, dar strânse şi mai tare barele de fier, gâfâind furios.

— Buuun, spuse maiorul, punând arma la loc în toc. Ai fost prevenit aşadar că de comportamentul dumitale depinde tratamentul ce-i va fi aplicat ei.

Maiorul se îndepărtă. Rămas singur, Erikki încercă să smulgă uşa din ţâţâni. Uşa scrâşni, dar nu cedă.

La sediul poliţiei din sat, ora 17:18.

— …aşa cum spuneţi, effendi. Veţi face dumneavoastră aranjamentele necesare? întrebă maiorul la telefon.

Şedea la singurul birou din încăperea mică şi părăginită. Sergentul stăteam picioare în apropiere, kukri-ul şi pukoh-ul lui Erikki se aflau pe birou.

— … bine, da… da, de acord. Salaam.

Puse receptorul la loc, îşi aprinse o ţigară şi se ridică în picioare.

— Mă duc la hotel.

— Da, effendi.

În ochii sergentului licări o lumină jucăuşă, dar avu mare grijă s-o ascundă. Îl urmări cu privirea pe maior care îşi aranja vestonul, părul şi îşi punea fesul. Îl invidia pentru gradul lui şi pentru puterea de care dispunea.

— Da, poliţia!… O, bună, sergent.

Ascultă o clipă şi pe faţă i se aşternu o expresie din ce în ce mai accentuată de uimire.

— Dar… da… da, foarte bine.

Aşeză la loc receptorul cu o mină aiurită.

— A fost… a fost sergentul Kurbel de la frontieră, effendi maior. Un camion al Forţelor Aeriene Iraniene, cu mai mulţi oameni din Gărzile Verzi şi un mullah, vin să ia elicopterul şi pe prizonier înapoi în Ir…

Maiorul explodă.

— În numele lui Allah, cine le-a permis să treacă graniţa fără autorizaţie? Există ordine speciale pentru revoluţionari şi mullahi.

— Nu ştiu, effendi, spuse sergentul, înspăimântat de furia subită a maiorului. Kurbel zicea că i-au fluturat sub nas nişte documente oficiale şi au insistat – toată lumea ştie de elicopterul iranian, aşa că el le-a dat drumul.

— Sunt înarmaţi?

— Nu mi-a spus, effendi.

— Adună-ţi oamenii, pe toţi, şi cu mitralierele.

— Dar… dar ce facem cu prizonierul?

— Dă-l naibii!

La marginea satului, ora 17:32. Camionul Forţelor Aeriene Iraniene era un vehicul cu tracţiune pe patru roţi, parţial cisternă şi parţial camion. Coti pe drumul care intra în sat, schimbă vitezele, apoi se îndreptă spre elicopter. În apropiere, poliţistul de santinelă îi ieşi în întâmpinare.

Din camion săriră şase tineri înarmaţi, cu banderole verzi pe braţ, apoi trei bărbaţi în uniformă, neînarmaţi, din personalul forţelor aeriene şi un mullah. Mullahul îşi aruncă pe umăr kalaşnikovul.

— Salaam. Am venit să ne luăm înapoi bunurile noastre în numele Imamului şi al poporului, spuse mullahul plin de importanţă.

— Eu… eu nu ştiu nimic despre asta.

Poliţistul era tulburat. Ordinele lui erau clare: să nu lase pe nimeni să se apropie până nu primeşte alte dispoziţii.

— Ar fi mai bine să mergeţi mai întâi la poliţie şi să întrebaţi acolo.

Văzu că unul din militari deschisese uşa carlingii şi ceilalţi doi conectau furtunul de alimentare.

— Hei, voi de acolo, nu aveţi voie să vă apropiaţi de elicopter fără permisiunea şefului de poliţie!

Mullahul ieşi în faţă.

— Uite autorizaţia noastră! Îi flutură câteva hârtii prin faţa ochilor şi asta îl descumpăni pe om şi mai mult, fiindcă nu ştia să citească.

— Mai bine vă duceţi mai întâi la postul de poliţie… se bâlbâi el, apoi, spre marea lui uşurare, văzu maşina poliţiei care venea hurducându-se pe drumul îngust şi desfundat dinspre sat.

Maşina vira prin zăpadă, mai parcurse câţiva metri şi se opri. Maiorul, sergentul şi doi poliţişti săriră afară, cu armele în mână. Înconjurat de Gărzile Verzi, mullahul se duse spre ei fără teamă.

— Cine sunteţi? întrebă aspru maiorul.

— Mullahul Ali Miandiry, de la komitehul din Kvoy. Am venit să ne luăm înapoi bunurile noastre, pe răpitor şi pe femeie, în numele Imamului şi al poporului.

— Femeia? Vreţi să spuneţi Înălţimea Sa, sora lui Hakim Han?

— Da, pe ea.

— „Imam”? Ce-i aia imam?

— Imamul Khomeini, pacea fie cu el.

— Ah, ayatollahul Khomeini, spuse maiorul, jignit de acest titlu. Care „popor”?

La fel de dur, mullahul îi dădu nişte hârtii.

— Poporul Iranului. Aici este autorizaţia noastră.

Maiorul luă hârtiile şi le cercetă rapid. Erau două, mâzgălite în grabă în farsi. Sergentul şi cei doi oameni ai lui se răspândiră, înconjurând camionul cu mitralierele în mâini. Mullahul şi Gărzile Verzi îi priveau dispreţuitor.

— De ce nu este pe formularul legal? întrebă maiorul. Şi unde este semnătura şi ştampila şefului poliţiei din Kvoy?
— N-avem nevoie de ele. Este semnat de komiteh.
— Ce komiteh? Eu nu ştiu nimic despre niciun komiteh.
— Komitehul revoluţionar din Kvoy are autoritate asupra acestei zone, inclusiv asupra poliţiei.
— Asupra acestei zone?! Această zonă este Turcia!
— Vreau să spun – asupra zonei de până la frontieră.
— Din împuternicirea cui? Unde vă este autorizaţia? Arătaţi-mi-o!
Tinerii schimbară priviri între ei.
— Mullahul v-a arătat-o, spuse unul dintre ei nerăbdător. Komitehul a semnat hârtia.
— Cine a semnat-o? Dumneata?
— Eu am semnat-o, spuse mullahul. Este legală. Absolut legală. Komitehul este autoritatea.
Văzu că militarii de la forţele aeriene se uită la el.
— Ce mai aşteptaţi? Realimentaţi elicopterul!
Înainte ca maiorul să apuce să spună ceva, unul dintre ei zise foarte politicos:
— Vă rog să mă scuzaţi, Excelenţă, tabloul de bord este distrus aproape total, mai multe instrumente sunt sparte. Nu putem zbura până nu-l verificăm. Ar fi mai bine să…
— Necredinciosul a zburat cu el de la Tabriz până aici şi ziua şi noaptea, a aterizat cu bine şi voi nu puteţi să zburaţi pe timp de zi?
— Problema este că ar fi mai bine să-l verificăm înainte de a decola, Excelenţă.
— Mai bine, de ce mai bine? întrebă brutal unul din tinerii cu banderolă verde, îndreptându-se spre cel care vorbise.
— Suntem în mâinile lui Allah şi împlinim lucrarea lui Allah. De ce vreţi să întârziem lucrarea lui Allah şi să lăsăm elicopterul aici?
— Bineînţeles că nu, bine…
— Atunci daţi ascultare ordinului şi realimentaţi. Acum!

— Da, da, bineînţeles, spuse pilotul temător. Aşa cum spuneţi.

Cei trei se grăbiră să se conformeze cât mai repede – maiorul turc era şocat să vadă că pilotul, cu grad de căpitan, se lăsa bruftuluit în felul acesta de un tânăr derbedeu care privea acum la el cu ochi lipsiţi de orice expresie.

— Komitehul are jurisdicţie asupra poliţiei, aga, spuse mullahul. Poliţia l-a slujit pe Şahul Satana şi este suspectă. Unde este răpitorul şi… sora hanului?

— Unde este dreptul vostru de a trece graniţa şi de a cere ceva? Maiorul era furios la culme.

— În numele lui Allah, această autorizaţie este suficientă! zise mullahul, împungând cu degetul în hârtie. Unul dintre tineri ridică piedica armei.

— Să nu faci asta! îl avertiză maiorul. Dacă tragi un singur glonte pe pământul nostru, forţele noastre vor veni şi vor trece prin foc tot ce se află între frontieră şi Tabriz!

— Dacă asta va fi voia lui Allah!

Mullahul îi întoarse privirea cu ochii lui negri, barba neagră zvâcni în sus, la fel de neclintit în hotărârea lui. Nutrea cel mai profund dispreţ pentru omul şi uniforma din faţa lui, reprezentanţi ai unui regim slab şi nedisciplinat. Dacă era să fie război acum sau mai târziu, lui îi era totuna, era în mâinile lui Allah şi îndeplinea lucrarea lui Allah şi cuvântul Imamului le va aduce victoria şi dincolo de frontiere. Dar acum nu era timp pentru război, erau prea multe de făcut la Kvoy – trebuiau înlăturaţi stângiştii, trebuiau înăbuşite revoltele, trebuiau distruşi duşmanii Imamului şi, din aceste motive, fiecare elicopter era extrem de preţios în munţii aceştia.

— Cer… Cer să ni se înapoieze bunurile noastre, spuse el ceva mai potolit. Arătă spre numerele de înregistrare. Sunt numerele noastre de înregistrare, asta este dovada că ne aparţine. A fost furat din Iran – trebuie să ştiţi că nu au avut permis de ieşire din ţară. Din punct de vedere legal, elicopterul este proprietatea noastră. Mandatul de arestare – spuse el arătând spre hârtiile din mina maiorului – mandatul este legal,

pilotul a răpit femeia, aşa că îi vom lua şi pe ei înapoi. Vă rog.

Maiorul era într-o situaţie imposibilă. Nu-i putea preda pe finlandez şi pe soţia lui unor persoane aflate ilegal acolo, pe baza unui petic de hârtie ilegal – aceasta ar fi însemnat o nesocotire grosolană a îndatoririlor sale şi ar fi plătit cu capul. Dacă mullahul avea de gând să forţeze nota, va trebui să reziste şi să apere postul de poliţie, dar era clar că avea prea puţini oameni pentru asta şi într-o confruntare directă ar fi pierdut, fără îndoială. Şi era la fel de convins că Gărzile Verzi erau gata să moară chiar în clipa aceea, ceea ce lui nu-i surâdea deloc.

Se decise să meargă la noroc.

— Răpitorul şi femeia Azadeh au fost trimişi la Van în dimineaţa aceasta. Pentru a fi extrădaţi, trebuie să vă adresaţi Comandamentului Armatei, nu mie. Importanţa surorii hanului a făcut ca cei doi să fie preluaţi de armată.

Chipul mullahului îngheţă. Unul dintre tinerii cu banderole verzi întrebă:

— Şi de unde să ştim noi că nu minte?

Maiorul se întoarse spre el, tânărul sări un pas înapoi, Gărzile Verzi din spatele camionului ridicară armele la ochi, cei trei bărbaţi neînarmaţi se aruncară la pământ, îngroziţi. Mâna maiorului se duse spre revolver.

— Stop! spuse mullahul.

I se dădu imediat ascultare, chiar şi de către maior, care era furios pe sine că îşi permisese ca mândria şi reflexele sale să fie mai puternice ca autodisciplina. Mullahul tăcu o clipă, analizând posibilităţile.

— Vom merge la Van, spuse el. Da, aşa vom face, dar nu astăzi. Astăzi ne vom lua bunurile şi vom pleca.

Stătea cu picioarele depărtate, înfipt în pământ, cu arma automată pe umăr, foarte sigur pe el.

Maiorul se lupta să-şi ascundă uşurarea. Elicopterul nu avea nicio valoare nici pentru el, nici pentru superiorii lui; dimpotrivă, îi punea pe toţi într-o mare încurcătură.

— Sunt de acord că sunt numerele voastre de înregistrare, spuse el scurt. Dacă este însă şi

proprietatea voastră, asta nu mai ştiu. Dar dacă îmi semnaţi o chitanţă, puteţi să-l luaţi şi să plecaţi.

— Am să semnez o chitanţă pentru elicopterul nostru.

Pe spatele mullahului, maiorul mâzgăli câteva propoziţii care să-l satisfacă şi pe el, şi pe mullah. Mullahul se întoarse şi se răsti la cei de la aviaţie, care reîncepură grăbiţi să alimenteze aparatul. Pilotul inspecta carlinga, dând zăpada la o parte.

— Eşti gata, pilotule?

— Oricând, Excelenţă.

— Poftim, spuse maiorul către mullah, întinzându-i hârtia.

Abia ascunzându-şi dispreţul, mullahul o semnă fără s-o citească.

— Eşti gata, pilotule? întrebă el din nou.

— Da, Excelenţă, da.

Tânărul căpitan privi la maior şi acesta văzu – sau crezu că vede – în ochii lui nefericirea şi rugămintea nerostită de a-i acorda azil, ceea ce era oricum imposibil.

— Pot să pornesc motoarele?

— Să porneşti motoarele! spuse furios mullahul. Bineînţeles că să le porneşti!

În câteva secunde, motoarele începură să şuiere uşor, pe măsură ce rotoarele prinseră viteză din ce în ce mai mare.

— Ali şi Abrim, voi mergeţi cu camionul înapoi la bază.

Ascultători, cei doi tineri se urcară în camionul Forţelor Aeriene. Mullahul le făcu semn să plece, iar ceilalţi se urcară în elicopter. Elicele despicau aerul. Mullahul aşteptă până când toţi oamenii se urcară în cabină, apoi îşi scoase arma de pe umăr, se urcă alături de pilot şi închise portiera.

Motoarele vuiau acum şi elicopterul decolă stângaci, izbindu-se de mai multe ori de pământ, apoi se îndepărtă. Furios, sergentul ridică mitraliera spre el.

— Pot să-i arunc mai repede în cer pe ticăloşii ăştia! spuse el.

— Da, da, am putea. Maiorul îşi scoase tabachera. Dar vom lăsa asta pe seama lui Allah. Poate că va face

Allah asta în locul nostru.

Scoase bricheta şi aprinse o ţigară cu mâna tremurândă. Trase fumul în piept, apoi urmări cu privirea elicopterul şi camionul care se îndepărtau.

— Câinii ăştia ar merita o lecţie, şi mai ales despre cum trebuie să se poarte. Se duse spre maşină, se urcă şi îi spuse şoferului: Du-mă la hotel.

La hotel. Azadeh stătea aplecată pe fereastră, scrutând cerul. Auzise când pornise elicopterul şi când decolase şi sperase, absurd, că Erikki reuşise cumva să evadeze.

— Oh, Allah, fă să fie adevărat.

Şi sătenii priveau în sus, spre cer, şi văzu şi ea acum că elicopterul se îndrepta spre frontieră. Inima i se strânse. Negociase libertatea lui în schimbul libertăţii mele? O, Erikki…

Apoi văzu maşina poliţiei care opri în piaţa din faţa hotelului şi pe maior care coborî şi îşi îndreptă uniforma. Se albi la faţă. Se aşeză hotărâtă pe un scaun cu faţa spre uşă şi cu mâna aproape de pernă. Aşteptă. Aşteptă. Paşi, apoi uşa se deschise.

— Urmează-mă, spuse el. Te rog.

O clipă, Azadeh nu înţelese.

— Cum?

— Te rog să mă urmezi.

— De ce? întrebă ea, bănuitoare, temându-se de o nouă cursă şi nevrând să se despartă de acul de pălărie care o făcea să se simtă mai sigură de ea. Ce s-a întâmplat? A plecat soţul meu cu elicopterul? S-a întors înapoi? L-ai trimis dumneata înapoi? Simţea cum curajul o părăseşte, înnebunită la gândul că Erikki se predase ca s-o elibereze pe ea. Soţul meu zboară cu elicopterul?

— Nu, soţul dumitale este la postul de poliţie. Au venit iranienii să ia elicopterul, pe el şi pe dumneata. Acum, după ce trecuse momentul de criză, maiorul se simţea foarte bine. Aparatul era înregistrat în Iran şi nu avea permis de ieşire din ţară, aşa că aveau dreptul să-l ia. Acum urmează-mă!

— Unde?

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să-ţi vezi soţul.

Maiorului îi plăcea să se uite la ea, îi plăcea mirosul primejdiei, întrebându-se unde era arma ei secretă. Genul acesta de femei aveau întotdeauna o armă sau o licoare de vreun fel, un drog sau o otravă pentru un violator neexperimentat. E uşor să te descurci şi să le dezarmezi dacă stai cu ochii pe mâinile lor şi nu dormi.

— Ei bine?

— Sunt… sunt şi iranieni la postul de poliţie?

— Nu. Aici suntem în Turcia, nu în Iran, şi niciun străin nu te pândeşte. Hai, nu ai de ce să te temi.

— Am să… am să cobor imediat.

— Da, imediat, repetă el. N-ai nevoie de nicio sacoşă, ia-ţi numai jacheta şi grăbeşte-te până nu mă răzgândesc.

Văzu strălucirea de furie din ochii ei şi asta îl amuză şi mai tare, dar de astă dată Azadeh se supuse, îşi puse jacheta şi coborî scara, urându-se pentru că era atât de neputincioasă. Traversă piaţa alături de el şi toţi ochii celor prezenţi erau aţintiţi asupra lor. Intră în postul de poliţie, apoi în încăperea în care mai fusese.

— Te rog să aştepţi aici.

Închise uşa, după care se duse în biroul lui. Sergentul ţinea receptorul în mână şi i-l întinse.

— Căpitanul Tanazak, domnule, de la punctul de frontieră.

— Căpitane, la telefon maiorul Ikail. Graniţa este închisă pentru mullahi şi Gărzile Verzi până la noi ordine. Arestează-l pe sergentul care a lăsat să intre câţiva iranieni şi Gărzile Verzi cu câteva ore în urmă şi trimite-l la Van, în condiţii cât mai dure. Un camion iranian se întoarce spre frontieră. Dă ordin să fie reţinut şi hărţuit timp de douăzeci de ore. Cât despre dumneata, eşti pasibil de Curtea Marţială pentru că nu ai asigurat respectarea ordinelor referitoare la persoanele înarmate.

Închise telefonul şi se uită iute la ceas.

— Maşina e gata, sergent?

— Da, effendi.

— Bine.

Maiorul ieşi, străbătu tot coridorul până la celula lui Erikki, cu sergentul după el. Erikki nu se ridică. Numai ochii i se mişcară spre el.

— Acum, domnule pilot, dacă eşti gata să fii calm, să te controlezi şi să nu mai faci prostii, am s-o aduc pe soţia dumitale să te vadă.

Vocea lui Erikki sună aspră ca un glaspapir:

— Dacă vă atingeţi de ea, dumneata sau vreunul din ceilalţi, jur că vă omor, vă fac bucăţele!

— Sunt de acord că trebuie să fie foarte greu să ai o asemenea soţie. E mai bine să ai una urâtă decât una ca ea – dacă nu o pui să poarte chador. Acum spune-mi, vrei sau nu să o vezi?

— Ce trebuie să fac?

Maiorul răspunse cam iritat:

— Să fii calm, să te controlezi şi să nu mai faci prostii.

I se adresă apoi sergentului în turceşte:

— Du-te şi adu-o.

Mintea lui Erikki era pregătită pentru un dezastru sau o stratagemă. Apoi o văzu la capătul coridorului, teafără şi nevătămată, şi aproape îi dădură lacrimile de uşurare, la fel ca şi ei.

— Oh, Erikki!…

— Ascultaţi-mă amândoi cu atenţie, spuse maiorul scurt. Deşi ne-aţi provocat o mulţime de necazuri şi neplăceri, am decis că mi-aţi spus amândoi adevărul. Veţi fi trimişi imediat sub pază la Istanbul, discret, şi veţi fi predaţi ambasadorului vostru, foarte discret, pentru a fi evacuaţi din ţară, cât mai discret.

Amândoi se uitau buimăciţi la el.

— Înseamnă că vom fi eliberaţi? întrebă ea, ţinându-se de zăbrele.

— Imediat. Dar ţinem să fiţi discreţi şi asta face parte din înţelegerea noastră. Va trebui să vă angajaţi în scris că veţi păstra toată discreţia. Asta înseamnă că nu trebuie să se scurgă niciun fel de informaţii, să nu se discute nici în public, nici în particular despre evadarea şi despre escapadele voastre. Sunteţi de acord?

— O, da, da, bineînţeles. Dar nu e vorba de nicio păcăleală?

— Nu.

— Dar… de ce? De ce după… de ce ne daţi drumul să plecăm? Erikki nu-şi putea găsi cuvintele, pentru că tot nu-i venea să creadă.

— Pentru că v-am testat pe amândoi şi amândoi aţi trecut cu bine testele, nu aţi comis niciun fel de delicte pe care să le consider crime. Jurămintele voastre sunt o chestiune între voi şi Allah, nu pot fi supuse aprecierii nici unui tribunal pământesc şi, din fericire pentru voi, mandatul de arestare era ilegal. Şi, prin urmare, inacceptabil. Komiteh! pufni el dispreţuitor, apoi observă cum se uitau unul la altul şi, o clipă, rămase uluit şi invidios.

Curios că Hakim Han a pus komitehul să emită şi să semneze mandatul de arestare şi nu poliţia, ceea ce ar fi făcut ca extrădarea să fie legală. I se adresă sergentului:

— Dă-i drumul prizonierului. Vă aştept pe amândoi la mine în birou. Nu uitaţi că mai am să vă înapoiez bijuteriile. Şi cele două cuţite.

Maiorul se îndepărtă.

Uşa celulei se deschise cu zgomot. Sergentul şovăi un moment, apoi plecă. Nici Azadeh, nici Erikki nu-l observară plecând, nici nu luară în seamă duhoarea din celulă. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt, ea afară, încă mai ţinându-se cu mâinile de zăbrele, el înăuntru, tot agăţat de zăbrele. Nu se mişcau, îşi zâmbeau numai.

— Insha'Allah? spuse ea.

— De ce nu?

Apoi, încă dezorientat de eliberarea lor de către acest om cinstit pe care, numai cu o clipă mai devreme, l-ar fi sfâşiat în bucăţele ca pe întruchiparea Răului, Erikki îşi aminti de ceea ce spusese maiorul despre chador şi cât de ademenitoare era ea. În ciuda dorinţei lui de a nu întina miracolul, Erikki izbucni:

— Azadeh, aş vrea să las tot răul aici. Se poate? Ce este cu John Ross?

Zâmbetul ei nu se schimbă, deşi ştia că sunt amândoi pe marginea prăpastiei. Păşi cu toată încrederea înainte, bucuroasă că el deschisese discuţia.

— Cu mult timp în urmă ţi-am spus că l-am cunoscut odată, demult, pe vremea când eram foarte tânără, spuse ea cu voce blândă, ascunzându-şi neliniştea. În sat şi la bază, el mi-a salvat viaţa. Când am să-l întâlnesc din nou, dacă am să-l mai întâlnesc, am să-i zâmbesc şi am să fiu fericită. Te implor să faci şi tu acelaşi lucru. Trecutul este trecut şi aşa trebuie sa rămână.

„Acceptă-l acum, Erikki, se ruga ea în gând, acum şi pentru totdeauna, fiindcă altfel căsnicia noastră se va încheia rapid, şi nu din voinţa mea, ci pentru că ai să-ţi faci viaţa imposibilă şi n-ai să mă mai vrei alături de tine. Atunci am să mă întorc la Tabriz şi am să încep o altă viaţă. E trist, dar adevărat: asta este ceea ce am decis să fac. Nu-ţi voi aminti de promisiunea pe care mi-ai făcut-o când ne-am căsătorit – nu vreau să te umilesc – dar ce păcat că ai uitat. Te iert numai pentru că te iubesc. O, Allah, bărbaţii sunt atât de ciudaţi, atât de greu de înţeles. Te rog, aminteşte-i de jurământ acum!”

— Erikki, murmură ea, lasă trecutul să rămână în trecut, te rog, îl imploră ea din ochi, aşa cum numai o femeie ştie să implore.

Dar Erikki îşi feri privirea de ochii ei, ruşinat de propria prostie şi gelozie. „Azadeh are dreptate, îşi spuse în sinea lui, ăsta a fost trecutul. Mi-a vorbit de el în mod cinstit şi i-am promis de bunăvoie că am să mă împac cu gândul ăsta, iar el i-a salvat viaţa. Are dreptate, dar chiar şi aşa, tot sunt sigur că îl iubeşte.”

Privi în jos spre ea, în ochii ei, şi în mintea lui se trânti cu putere o uşă, el o încuie şi aruncă cheia. Vechea şi cunoscuta căldură a apropierii ei îl pătrunse încet, purificându-l.

— Ai dreptate, sunt de acord, ai dreptate! Te iubesc – pe tine şi Finlanda, pentru totdeauna!

Erikki o ridică în braţe şi o sărută, iar ea îi răspunse la sărut, apoi se agăţă strâns de el în timp ce el o purta în braţe, fără niciun efort, de-a lungul culoarului.

— Oare există saună la Istanbul, crezi că o să ne lase să dăm un telefon, numai unul, crezi că…

Dar ea nu-l mai asculta – zâmbea propriilor gânduri.

Teheran, februarie 1979. Iranul este pradă unor frămîntări socio-politice pe un puternic fond religios: șahinșahul este alungat, iar ayatolahul Khomeini, oponentul său, se întoarce din exil. În acest vîrtej bizar de personaje și fapte legate între ele de un fir împletit din idealism și ipocrizie și căruia soarta îi dă sensuri și răsuciri neașteptate, sînt prinși cîțiva piloți de diferite naționalități, angajații unei companii de elicoptere ce deservește exploatările petroliere din Iran. În tentativa disperată de a-și proteja slujba, dragostea și familia, ei sînt supuși unor încercări dure și necruțătoare; unii reușesc să le depășească, alții își pierd viața.

James Clavell a descris cu lux de amănunte toate întîmplările petrecute în cele trei săptămîni ce le-au fost necesare spre a-și duce planul la bun sfîrșit în bestsellerul VÎRTEJUL. Cartea de față - EVADAREA - reprezintă doar unul dintre firele epice extrase de *James Clavell* din romanul VÎRTEJUL: tulburătoarea poveste de dragoste dintre Erikki, blondul pilot finlandez, și frumoasa sa soție de origine iraniană, Azadeh, pe care o iubește mai presus de toate.

Înconjurate de omniprezentul parfum oriental al celor "O mie și una de nopți", aventurile de-a dreptul dramatice pe care le trăiesc cei doi îndrăgostiți fac ca această carte să-l țină pe cititor cu sufletul la gură pînă la ultima pagină.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER
Lei 10500

[1] Joc de cuvinte în lb. engleză: kurd = curd (caş).

Table of Contents